என் சரித்திரம்

(சுருக்கம்)

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

சுருக்கியவர்:

கி. வா. ஜகந்நாதன்

மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

நூல் நிலையம், சென்னை-600 090

1978

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலைய வெளியீடு எண்—57.
இரண்டாம் பதிப்பு—பிரதிகள் 1100

விலை ரூ. **15**

மத்திய அரசு சலுகை விலையில் வழங்கிய பேப்பரினால்
இப்புத்தகம் அச்சாகியது.

Printed at :
Kalakshetra Publications Press Madras–600 041

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

சென்ற நூறு ஆண்டுகளில் தமிழ்மொழி வளப்பம் அடைவதற்கு இரண்டு பெரும்புலவர்கள் காரணமென்று சொல்லலாம். ஒருவர் புலமையும் ஆராய்ச்சியும் பதிப்பு ஆற்றலும் நேர்மையும் உடையவர். மற்றொருவர் கவித்துவ சக்தியும் தேசபக்தியும் உணர்ச்சியும் மிக்கவர். மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் முன்னவர். கவியரசர் சுப்பிரமணிய பாரதியார் மற்றொருவர்.

டாக்டர் ஐயரவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டிலேயே தம்முடைய தமிழ்த் தொண்டைத் தொடங்கி விட்டார். பல காலமாகப் புதைந்து கிடந்த தமிழ் நூல்களை எடுத்துத் துலக்கி ஒளியூட்டித் தமிழுலகம் கண்டு கற்று இன்புறச் செய்தார். பாரதியாரோ புதிய படைப்பில் தம்முடைய இணையற்ற புதுமைப் பொலிவையும் உணர்ச்சி வேகத்தையும் காட்டினார்.

ஐயரவர்கள் பல கவிஞர்களை மீட்டும் உயிர்ப்பித்தார். இதற்காகவே பிறந்தவரைப்போல இவர் வாழ்க்கை அமைந்து விட்டது. இசைப்புலவர் மரபிலே பிறந்தாலும் இவர் இசையைப் புறக்கணித்துத் தமிழ்த்தாய்க்கே உரிய தனித் தொண்டராகிவிட்டார். இளமைக் காலத்தில் தமிழ்ப் பசியை வளர்த்துப் பிறகு தக்க தமிழாசிரியரை அடைந்து தமிழ் விருந்தை நுகர்ந்து தமிழ்ப்பெரும் புலவரானார். அந்த அளவில் நின்றிருந்தால் இன்று தமிழ் நாடு அளிக்கும் இவ்வளவு புகழை இவர் பெற்றிருக்க முடியாது. கும்பகோணம் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராகப் புகுந்த பிறகு சேலம்

இராமசுவாமி முதலியாருடைய தூண்டுதலின்மேல் இவர் பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் புதிய துறையில் புகுந் தார். அந்தத் துறையில் இவருக்கு முன் வாழ்ந்த புலவர்கள் புகுவதற்கு வாய்ப்பு இருந்தும், இவருக்கே அந்தப் பேறு கிடைத்தது. அதற்கு ஏற்ற நுண்மாண் நுழைபுலமும் பொறுமையும் நேர்மையும் இவரிடம் இருந்தன. இவர் இளமைக் காலத்தில் கற்ற கல்வியும் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையிடம் முகந்துகொண்ட தமிழறிவும் நிலைக்களமாக உதவினவே ஒழிய, நேர்முகமான உதவியை இவர் புகுந்த புதிய துறையில் தர இயலவில்லை.

இவர் முதல் முதல் ஆராயப்புகுந்தது சீவக சிந்தாமணி. அது ஜைன சமய நூல். ஐயரவர்கள் சைவப்பற்றும் சைவச் சார்பும் சைவ நூற்பயிற்சியும் மிகுதியாக உடையவர். ஆதலின் சீவக சிந்தாமணி இவருக்குப் புதிய துறையாகவே இருந்தது. ஆயினும் இவர் அதில் புகுந்து தெளிவு கண்டு பிறருக்கும் விளங்கும்படி அந்நூலைப் பதிப்பித்து வழங்கினர். அதன் பின் இவர் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிகள் ஒரே துறை யில் அமைந்தன என்று சொல்வதற்கில்லை. இரண்டாவது நூலாக இவர் மேற்கொண்டது பத்துப்பாட்டு. அது கடைச்சங்க நூல். சங்க நூலைப்பற்றிய சில கதைகளை மாத்திரம் தமிழ்ப் புலவர்கள் வழங்கி வந்த காலம் அது. எட்டுத்தொகையின் உருவமோ பத்துப்பாட்டின் இயல்போ யாரும் அறியாத காலம்; ஆதலின் பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி யும் வேறு ஒரு புது உலகமாக அமைந்தது. அதன்பின் மணிமேகலை உருவாயிற்று. அது பௌத்த சமயச்சார்புள்ள நூல். தமிழ்நாட்டில் ஜைனர்கள் சிலரேனும் வாழ்கிறார்கள்; பௌத்தர்கள் இந்தியாவிலேயே இல்லை. தமிழில் பௌத்த சமய சம்பந்தமான பெயர்கள் விநோதமாகத் தோற்றின. புத்தகம் கிடைத்தும் பொருள் தெரியாத நிலையில்தான் முதலில் இந்தப் பெரும்புலவர் இருந்தார். ஆனால் இடை விடாத உழைப்பினாலும் அறிவின் நுட்பத்தினாலும் இவர் தெளிந்தார்; பிறரையும் தெளிவித்தார்.

ஒரு முறை நம் தலைவர் ராஜாஜி அவர்கள் இப்புலவர் பெருமானுடைய தொண்டைப்பற்றி எழுதுகையில், "வியாசர் வேதங்களை உருவாக்கினதுபோல இந்தத் தமிழ் வியாசர் செய்திருக்கிறார்" என்றும், பின் ஒருமுறை, "தேனீயோடு போட்டி போட்டு வென்ற உழைப்பாளி" என்றும் கூறியிருக்கிறார். வெறும் அறிவு நுட்பம் இருந்தாலும் போதாது; எத்தனை உழைப்பு இருந்தாலும் சரி வராது. இரண்டும் இணைந்தால்தான் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும் என்பதை இப்பேரறிஞர் வாழ்க்கை நன்றாகப் புலப்படுத்தும்.

***

ஐயரவர்களுடைய வாழ்க்கையை மூன்று பெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். முதற் பிரிவு இவருடைய இளமைப் பருவம். இப் பருவத்தில் இவருக்கிருந்த தமிழ்க்காதல் வளர்ந்து வந்தது. இவருடைய தந்தையாரே இவருக்கு முதற்குரு ஆனார். தத்தாத்திரேயர் உலகத்தில் சந்தித்த மனிதரையும் கண்ட பொருள்களையும் குருவாகக் கொண்டு உபதேசம் பெற்றார் என்று பாகவதம் சொல்கிறது. இப் பெரியார் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களிடம் புகுவதற்குமுன் பல பேரைத் தமிழாசிரியராக அண்டினார். சில ஆண்டுகள் ஒருவரிடம் பாடம் கேட்டார். சில மாதங்கள் சிலரிடம் கேட்டார். சில நாட்கள் பலரிடம் கேட்டார். திருவரங்கத்தந்தாதியின் ஒரு பாடலுக்கு ஒரேநாள் ஒருபுலவரிடம் கேட்டுப் பயன் பெற்றதும் உண்டு. ஆனால் இந்தச் சிறு சிறு உணவுகள் இவருடைய தமிழ்ப் பசியைத் தணிக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருக்க வில்லை. "தமிழ் எங்கே? தமிழ் ஆசிரியர் யார்?" என்று தேடித் தேடி அலைந்த வாழ்க்கையாகவே இந்தப் பருவத்தைச் சொல்லலாம்.

பிறகுதான் ஐயரவர்கள், அக்காலத்துக் கம்பர் என்ற புகழைப் பெற்ற பிள்ளையவர்களிடம் மாணாக்கராக அடைந்தார். ஒவ்வொரு பிடியாக உணவு கிடைத்தபோது உண்டு அலைந்த பெரும் பசிக்காரனுக்கு வயிறு வெடிக்க விருந்து கிடைத்தது போலத் தமிழ் அமுதம் கிடைத்தது. கவிஞரும்

பெரும் புலவருமாகிய பிள்ளையவர்கள் இவருக்குச் சிறு நூல்களில் தொடங்கிப் பெரிய நூல்களை யெல்லாம் பாடம் சொன்னார்; தமிழ்ப் பூங்காவின் எழிலை யெல்லாம் எடுத்துக் காட்டினார். ஐயரவர்கள் மனம் அவரை அடையும் வரையில் திருப்தி அடையாமல் இருந்தது; அப்புலவர் கோமானிடம் வந்த பிறகே நிறைவு பெற்றது.

***

ஐயரவர்கள் 19-2-1855 அன்று தமிழுலகு செய்த தவத்தின் பயனாகத் தோன்றினார்கள். 1871 மார்ச்சு வரையில் பலரிடம் பாடம் கேட்டு அலைந்த வாழ்க்கை இருந்தது. தம்முடைய பதினாறும் ஆண்டில் இவர் பிள்ளையவர்களை அடைந்தார். அது முதல் இவர் வாழ்க்கையின் இரண்டாவது பகுதி தொடங்குகிறது. 1876-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 31-ஆம் தேதி இவருடைய தமிழாசிரியர் இறைவன் திருவடி அடைந்தார். இந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் இந்த மாணாக்கரும் இவருடைய ஆசிரியரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் அன்பு வைத்துப் பழகியது போன்ற நிலையை வேறு எங்கும் காணமுடியாது. பெருங் கவிஞராகிய பிள்ளையவர்களுடைய பெரும் புலமையும் அதை விடச் சிறந்த கவித்துவமும் அதைவிடச் சிறந்த பண்பும் அறிய அறிய வியப்பை உண்டாக்குகின்றன. இந்த நாட்டில் அறிவும் கலையும் ஆசிரிய மாணாக்கர் பரம்பரையில் வளர்ந்து வந்த அழகை இந்த ஐந்து ஆண்டு நிகழ்ச்சிகளில் நன்றாக உணரலாம். இனி இத்தகைய உறவும் முறையும் வருமா என்று ஏங்கும்படி அவை அமைந்திருக்கின்றன. பிள்ளையவர்கள் காலமான பிறகு ஐயரவர்கள் திருவாவடுதுறை மடாதிபதிகளிடம் பாடங் கேட்டார். பலருக்குப் பாடமும் சொன்னார். மாணாக்கராகவும் ஆசிரியராகவும் ஒருங்கே விளங்கும் பெருமை அப்போது இவரிடம் உருவாயிற்று. அந்தத் திறமை இவருடைய இறுதிக்காலம் வரையில் வரவர வளர்ந்தே வந்தது. கும்பகோணம் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக 1880-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் இவர்

சேர்ந்தார். அப்போதும் இவர் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தாரேயன்றி வீட்டில் மாணாக்கராகவே இருந்தார்.

***

ஐயரவர்கள் வாழ்க்கையின் மூன்றாவது பகுதி கும்பகோணத்துக்கு முன்சீப்பாக வந்த சேலம் இராமசுவாமி முதலியாருடைய சந்திப்பிலே தொடங்குகிறது. அவருக்குச் சிந்தாமணியைப் பாடம் சொல்வதாக ஏற்றுக்கொண்டு, தாமே முதல் முதலில் மாணாக்கராக இருந்து அதைப் படிக்கத் தொடங்கினார். அந்தச் செயலே ஐயரவர்கள் உலகம் வியக்கும் பதிப்பாசிரியப் பெருந்தகை ஆவதற்கு வித்தாயிற்று. 'அவரிடம் என் நல்லூழ் என்னைக் கொண்டு போய் விட்டது. அவருடைய நட்பினால் என் வாழ்க்கையில் ஒரு புதுத்துறை தோன்றியது. தமிழிலக்கியத்தின் விரிவை அறிய முடிந்தது. அந்தாதி, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், உலா, கோவை முதலிய பிரபந்தங்களிலும் புராணங்களிலும் தமிழின்பம் கண்டு மகிழ்வதோடு நில்லாமல் பழமையும் பெருமதிப்பும் உடைய தண்டமிழ் நூல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் இன்றமிழ் இயற்கை இன்பத்தை மாந்தி நான் மகிழ்வதோடு, பிறரும் அறிந்து இன்புறச் செய்யும் பேறும் எனக்கு வாய்த்தது' என்று இந்தச் சந்திப்பைப் பற்றி இப் பேரறிஞர் எழுதுகிறார்.

சீவக சிந்தாமணி ஆராய்ச்சியிலிருந்துதான் ஐயரவர்கள் எதற்காகப் பிறந்தாரோ அந்தத் தொண்டு தொடங்கியது. பழங்காப்பியங்களையும் சங்க நூல்களையும் வேறு பழைய நூல்களையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இவர் வெளியிடத் தொடங்கினார். இருளிலே நின்று ஒளியை நோக்கிச் சென்றது போலவும், அடர்ந்த காட்டிலே வழி தெரியாமல் தத்தளித்துப் பின்பு வழி கண்டு அமைத்தது போலவும், ஆழப் புதைந்து மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்திருந்த தங்கத்தை வெட்டி எடுத்துக் கலப்பை அகற்றி எழிலணிகளை அமைத்துத் தமிழ்த்தாய்க்கு அணிந்தது போலவும் ஆயிற்று இவருடைய தமிழ்த்தொண்டு. இவர் பிறந்த காலத்தில் சங்கநூல்கள்

இன்னவை என்று அறிவாரே இல்லை. புலமையில் பெருங் கடலாக விளங்கிய இவருடைய ஆசிரியருக்கே அவற்றைப் பற்றிய செய்தி தெளிவாகத் தெரியாது. அப்படி இருந்த தமிழுலகில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த தமிழக வாழ்வையும் சிந்தனைச் செல்வத்தையும் கவிதைச் சுவையையும் யாவரும் உணரும்படி செய்தார். இவர் உலகிலிருந்து மறையும் போது தம்முடைய உழைப்பின் பயனால் தமிழுலகம் இலக்கியச் செல்வ வளம் பெற்றிருப்ப தைக் கண்டு களித்தார். பழந்தமிழகத்தில் நிலவிய வீரத் தையும் காதலையும் பற்றிப் பலபல நூல்கள் குவிவதைக் கண்டார். பள்ளிக்கூடத்தில் சிறு வகுப்பில் பயிலும் இளங் குழந்தையும் பாரியைப்பற்றியும் அதிகமானைப் பற்றியும் படித்து அறிவதைக் கேட்டு இன்புற்றார். புலவர்களின் ஆராய்ச்சி நூல்களும், மேடை யேறி அவர்கள் நிகழ்த்தும் ஆராய்ச்சி உரைகளும் தம்முடைய தமிழ்த்தொண்டால் வளம்பெற்றிருப்பதை உணர்ந்தார். அரசியலிலும் சமு தாய வாழ்க்கையிலும் பழந்தமிழ் இலக்கிய அறிவு புகுந்து நலம் பயப்பதை அறிந்து மகிழ்ந்தார்.

இவர் 1880-ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய இலக்கிய ஆராய்ச்சித் தொண்டு 1942-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் இவருடைய இறுதி மூச்சு உள்ளவரையில் தொடர்ந்து நடை பெற்று வந்தது. கும்பகோணம் கல்லூரியிலிருந்து 1903-ஆம் ஆண்டு சென்னை அரசியலார் கல்லூரிக்கு வந்தார். 1919ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் கல்லூரி ஆசிரியப் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். ஆனாலும் தமிழாராய்ச்சியிலிருந்தும் தம்மை அண்டிய மாணாக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதி லிருந்தும் இவர் ஓய்வு பெறவே இல்லை. அவை பின்னும் மிகுதியாக நடைபெறும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று.

இப் பெரும்பேராசிரியர் வெறும் பதிப்பாசிரியராக மட்டும் இருக்கவில்லை. பல நூல்களுக்கு உரை எழுதினார். பழுத்து முதிர்ந்த பிராயத்தில் (1937) குறுந்தொகை என்னும் சங்க நூலுக்கு விரிவான உரை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்.

அன்றியும் உரை நடையில் பலநூல்கள் எழுதினர். 1885-ஆம் ஆண்டு திருவிடைமருதூர்த் தல வரலாற்றைச் சுருக்கி 'மத்தியார்ஜுன மான்மியம்' என்ற பெயரோடு வெளியிட்ட போதே இவருடைய எழுத்தாளர் வேலையும் தொடங்கி விட்டது. ஆனல் அது பிற தொண்டுகளைப் போல விரிவாக அமையவில்லை. தம்முடைய பதிப்புக்களுக்கு இவர் எழுதிய முகவுரைகள், நூலாசிரியர் வரலாறுகள் ஆகியவற்றில் இவருடைய உரைநடையாற்றல் புலனுகிறது. ஆனல் இவருடைய எழுத்தின் அழகு இவருடைய முதுமையில்தான் நன்ருக வெளியாயிற்று. வயசானவர்கள், ''அந்தக் காலத்தில்'' என்று தொடங்கித் தம்முடைய அநுபவங்களைச் சொல்லும் இயல்பு உலகம் முழுவதும் இருக்கிறது. ஆனல் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கத்தான் ஆள் கிடைப்பதில்லை. அருகில் போனுல் எங்கே பிடித்துக்கொள்வார்களோ என்று இளைஞரும் பிறரும் அஞ்சி நடுங்குவார்கள். இந்தக் கிழவரோ தம்முடைய அநுபவங்களைச் சுவை ஒழுகும்படி எழுதத் தொடங்கிய பொழுது தமிழ் நாட்டில் உள்ள இளைஞரும் முதியவரும், ஆண்களும் பெண்களும், பண்டிதரும் பாமரரும் மிக்க ஆவலோடு படித்து, இன்னும் என்ன சொல்லப் போகிருர் என்ற ஆர்வத்தோடு இருந்தார்கள்.

தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் கனிந்து முதிர்ந்த இந்தப் பழத்தின் அநுபவத்தேறலை இரந்து பெற்றுத் தமிழுலகத்துக்கு வழங்கின. தாம் கண்டதையும் கேட்டதையும் மிகவும் ரசமாக இவர் சொன்னுர். தாம் பழகிய பெருமக்களைப் பற்றி எழுதினர். தாம் பட்ட அல்லல்களை வருணித்தார். தம் ஆராய்ச்சியிற் கண்ட நுட்பக்கருத்துக்களை வெளியிட்டார். தம்முடைய ஆசிரியர் வரலாற்றை விரிவாக எழுதினர். இறுதியில் தம்முடைய வரலாற்றையே ''என் சரித்திரம்'' என்ற பெயரிட்டு வாரந்தோறும் எழுதி வரலானுர். 122 அத்தியாயம் வரையில் அது வெளியாயிற்று. 1899-ஆம் ஆண்டு வரையில் நிகழ்ந்தவற்றை எழுதினர். 87 ஆண்டு அறிவிலும் அநுபவத்திலும் பழுத்து நின்ற இவர் வாழ்க்கை

1942-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரலில் இறுதி பெற்றது. இவர் எழுதிய வாழ்க்கை வரலாறே இவருடைய 44-ஆம் ஆண்டோடு நின்று விட்டது. அதற்கு மேல் 43 ஆண்டு நிகழ்ச்சிகளை இவர் வாயிலாகக் கேட்கும் வாய்ப்பை நாம் இழந்தோம்.

2

''என் சரித்திரம்'' ஆனந்தவிகடனில் 1940-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் தொடங்கி 1942 மே மாதம் வரையில் வெளியாயிற்று. சுய சரித்திரம் தமிழுக்குப் புதியது. அந்தத் துறையில் புகுந்து மிக விரிவாக இவர் எழுதினர். இவருடைய வரலாறு முழுவதும் இதில் கிடைக்காவிட்டாலும் கிடைத்த அளவுக்கு இது சிறந்த இலக்கியமாக இருக்கிறது. வெறும் வர்ணனைகளாகவோ, சம்பவக் குறிப்புக்களாகவோ இராமல் தம்முடைய மனத்தில் படிந்த உணர்ச்சிகளையும் நினைவுகளையும் ஓவியம்போலக் காட்டும் திறம் இச்சரித்திர நாயகருக்கு இருக்கிறது. தம்முடைய முன்னோர்களைப்பற்றி இவர் கூறும் செய்திகளில் தமிழ் நாட்டின் வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியைத் தெளிவாகக் காண்கிறோம். வரலாற்றுக்கிடையே மனிதப் பண்புகளைக் கூர்ந்து அறிந்து தெரிவிப்பதும், அக்காலத்துப் பழக்க வழக்கங்களைச் சொல்வதும், நிகழ்ச்சிகளோடு தொடர்புடைய செய்திகளைக் கூறி விளக்குவதும் ஆகிய முறைகளால் இந்தச் சரித்திரம் தனி ஒருவருடைய வரலாறாக மாத்திரம் இருக்கவில்லை. இதனிடையே பல புலவர்களைத் தெளிவான உருவத்தில் பார்க்கிறோம். பல நல்லவர்களைக் காண்கிறோம். மடாதிபதிகளைப் பார்க்கிறோம். ஜமீன்தார்களும் செல்வர்களும் பக்தர்களும் வருகிறார்கள். சில சிறு மனிதர்களும் கயவர்களும் தலைநீட்டுகிறார்கள்.

சிற்றூரின் அழகையும் கோயில்களின் அமைப்பையும் மடங்களின் நிகழ்ச்சிகளையும் ஐயரவர்கள் தெளிவாகக் காட்டுகிறார். சம்பிரதாயங்கள் பலவற்றைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். கோபத்தால் விளையும் சிறு கலகங்களும்,

பொறுமையால் விளையும் போட்டிகளும், அகங்காரத்தினல் தோன்றும் அழிம்புகளும் வரலாற்றுக்குச் சுவை ஊட்டுகின் றன. நன்றியறிவு பொங்கும் நிகழ்ச்சிகளும், ஈகையின் ஈரத்தைக் காட்டும் சம்பவங்களும், அன்பின் வலிமையைப் புலப்படுத்தும் இடங்களும், மனத்தை உருக்கும் காட்சி களும் இந்தப் பெரிய வரலாற்றில் இடம் பெறுகின்றன.

தமக்கு உதவி செய்த மக்களைப்பற்றிச் சொல்லும் போதெல்லாம் இவருடைய எழுத்தில் நன்றியறிவு சுருதி போடுகிறது. தம்முடைய ஆசிரியரைப்பற்றிச் சொல்லும் போதெல்லாம் அவரிடத்தில் இவர் வைத்திருந்த இணையற்ற பக்தியின் அழுத்தம் புலப்படுகிறது. அநேகமாக நூல் முழுவதுமே இவருடைய ஈடு எடுப்பில்லாத தமிழன்பும் கடவுள் அன்பும் கைகோத்து உலவுகின்றன.

இவருடைய இளம் பருவ ஆசிரியராகிய சடகோபை யங்காருடைய சித்திரம் ஒரு தனிவகை. பிள்ளையவர்களு டைய ஓவியம் முழு உருவத்தோடு அகக் கண்ணில் நிற் கிறது. பெருந்தன்மைக்கும் தூய்மைக்கும் இருப்பிடமான சுப்பிரமணிய தேசிகரை மட்டும் நாம் மறக்க முடியுமா? தம்முடைய செல்வத்தால் தருக்குற்றுக் குட்டிச் சர்வாதி காரியாக விளங்கிய பட்டீச்சுரம் ஆறுமுகத்தா பிள்ளையைப் பற்றி ஐயரவர்கள் சொல்லாவிட்டால் இந்த வரலாறு, இத்தனை சுவை பெற்றிருக்குமோ என்று தோன்றும். ஏடு தேடிய போது இவர் பட்ட அல்லல்களை இதில் படிக்கும் போது ஒரு தனியான சுவை அவற்றில் இருக்கிறது.

எதைக் கேட்டாலும் கண்டாலும் அதைப்பற்றி நன்றாகச் சிந் திக்கவும் உணரவும் கற்றிருந்தார் ஐயரவர்கள். நூல்களைக் கற் றதோடு உலகத்தையும் நன்றாகக் கற்றார். பழகிய மனிதர்களை யும் கண்ட காட்சிகளையும் தெளிவாக உள்ளத்தில் படமாக்கி அநுபவிக்கும் திறமை இவருக்கு இருந்தது. அதனால்தான் இவ்வளவு நயமாக நமக்கு எடுத்துக்காட்ட முடிகிறது.

ஐயரவர்களுடைய தமிழ்நடை தெளிவானது. சின்னஞ் சிறிய வாக்கியங்களால் ஆனது. உணர்ச்சியை உருவாக்கிக்

காட்டும் ஆற்றலுடையது. இந்த நடையில் ஒழுங்கும் பண்பாடும் மணக்கின்றன; புலமையும் தெளிவும் ஒன்றுபட்டிருக்கின்றன; விரிவும் சுவையும் இணைந்துள்ளன.

3

ஐயரவர்கள் வாழ்க்கையில் பிந்திய பகுதியாகிய 43 ஆண்டுகளின் வரலாறு நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் இதனைப் படிப்பவர்களுக்கு உண்டாகும். மணிமேகலையைப் பதிப்பித்து முடித்தது வரையில் இந்தச் சரித்திரம் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேல் மிகச்சிறந்த காப்பியமாகிய பெருங்கதையை ஆராய்ந்து வெளியிட்டிருக்கிறார். ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் என்னும் தொகைநூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதிப் பதிப்பித்திருக்கிறார். பல புராணங்களையும் பிரபந்தங்களையும் பதிப்பித்திருக்கிறார். அநுபவங்களை எழுதிக் குவித்திருக்கிறார். அவற்றோடு தொடர்புடைய நிகழ்ச்சிகளை இவர் வாயிலாகக் கேட்க இயலாமற் போயிற்று. ஆயினும் இவர் புத்தகங்களுக்கு எழுதிய முகவுரைகளாலும் பிற கட்டுரைகளாலும் பிற்காலத்து நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

1906-ஆம் ஆண்டு அரசியலார் இவருக்கு மகாமகோபாத்தியாயர் என்னும் பட்டத்தை வழங்கினார்கள். 1932-ஆம் ஆண்டில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் என்னும் பட்டம் கிடைத்தது. 1935-ஆம் ஆண்டு இவருடைய சதாபிஷேகம் தமிழ் வழங்கும் இடங்களில் எல்லாம் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெற்றது.

கும்பகோணத்திலும் சென்னையிலும் அரசாங்கக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக இருந்த இவர் 1924-ஆம் ஆண்டு முதல் மூன்று ஆண்டுகள் சிதம்பரம் மீனாட்சி தமிழ்க் கல்லூரியில் தலைவராக இருந்தார். இவர் கலந்துகொண்ட மகாநாடுகளும் பேசிய கூட்டங்களும் பல. சென்னையில் 1937-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சில் பாரதீய சாகித்திய பரிஷத்

நடைபெற்றது. உலகம் புகழும் உத்தமராகிய மகாத்மா காந்தி தலைமை தாங்கினுர். அப்போது வரவேற்புத் தலை வராக இருந்து ஐயரவர்கள் ஓர் அழகிய சொற்பொழிவு ஆற்றினுர்.

இரண்டாவது உலகப் பெரும்போர் நிகழ்ந்த போது சென்னை மாநகரை விட்டு மக்கள் பாதுகாப்பான இடம் தேடிப் போகும் நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது ஐயரவர்கள் திருக்கழுக்குன்றம் சென்று தங்கினுர். அங்கே 1942-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 28-ஆம் தேதி இறைவன் திருவடியை அடைந்தார்.

4

ஐயரவர்கள் பல பண்புகள் நிறைந்த பெரியார். இவரு டைய திறமை பல துறைகளில் வெளியாயிற்று. இவர் சிறந்த மாணுக்கர். யார் திறமையுள்ள மாணுக்கராக இருக்கும் ஆற்றலுடையவர்களோ அவர்களே சிறந்த ஆசிரி யராக விளங்க முடியும். இப்பெரியார் இளமையிலே பல ஆசிரியர்களை அண்டி அவரவர்களுக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கற்றுக் கொண்டார். சிறிதளவு அறிவு கிடைத்தாலும் பணிவாக நடந்துகொண்டு கிடைத்ததை மதிப்புடன் ஏந்திப் பெற்றுப் பாதுகாக்கும் இயல்பு இவருக்கு அமைந்திருந்தது.

இவருடைய குரு பக்திக்கு உவமையே இல்லை. தம்முடைய ஆசிரியராகிய மீனுட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் பெயரைக் கூடச்சொல்லாமல் பிள்ளையவர்கள் என்றே சொல்லுவது இவர் வழக்கம். மீனுட்சி சுந்தரம் என்ற பெயருடையவர் யாரேனும் வந்தால் அவரிடம் தனியே அன்பு காட்டுவார். ஐந்து ஆண்டுகளே உடனிருந்து பழகிப் பாடங்கேட்ட இவர் அவரைப் பற்றி 800 பக்கங்களில் வரலாறு எழுதியிருக்கிறுர். அது இவருடைய குருபக்திக்குச் சிறந்த அடையாளம். தம் முடைய வெளியீடுகளால் தமிழுலகத்தில் ஒரு புதிய யுகத் தையே உண்டாக்கிய இப்பெரியார் தமிழ்ப்பெரும்புலவராக, மகாமகோபாத்தியாயராக விளங்கின காலத்தும் தம்முடைய

ஆசிரியரிடம் வைத்திருந்த பக்தியிலே சிறிதளவும் குறைந்து விடவில்லை. அந்தப் பக்தி மேலும் மேலும் வளர்ந்தே வந்தது. மிகப் பழைய சங்கநூற் பதிப்புக்களிலும் ஒப்பு மைப் பகுதிகளில் பிற பெரும்புலவர்களின் நூற்செய்யுட்களை எடுத்துக் காட்டுவது போலவே 19-ஆம் நூற்றுண்டுப் புலவராகிய பிள்ளையவர்களின் வாக்கையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறுர்.

இறுதிக்காலம் வரையில் புதிய நூல்களைப் படிக்கவும் புதிய செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் இவரிடம் இருந்த ஆர்வம் அளவில் அடங்காதது. வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழியில் உள்ள நூற்பொருள்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் வேறு செய்திகளை அறிவதற்கும் அந்தத் துறைகளில் வல்லவர்களை இவர் அணுகுவார். மாணுக்கரைப் போலவே பணிவாகப் பழகி அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்பார். பயனற்ற பலவற்றை அவர்கள் சொன்ஞலும் பொறுமை யோடு கேட்டு, அவற்றில் தமக்குப் பயன்படுவது மிகச் சிறிதளவே இருந்தாலும் அதை உள்ளத்தில் தேக்கிக் கொள் வார். ''கல உமி தின்முல் ஓர் அவல் கிடைக்காதா?'' என்று அடிக்கடி சொல்வது இவர் வழக்கம். ''என்ஒருவன் சாந்துணையும் கல்லாத வாறு'' என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு இலக்கியமாக இவர் விளங்கினுர்.

***

ஐயரவர்கள் அரசியலாரால் மகாமகோபாத்தியாயர் என் னும் பட்டம் பெற்றவர். மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லும் திறமை இவரிடம் அமைந்ததுபோல மிகமிகச் சிலருக்கே அமையும். திருவாவடுதுறை மடத்தில் படித்த பிள்ளைகளுக்கும் தம்பிரான்களுக்கும் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார். கல்லூரிகளில் தமிழாசிரியராகப் பாடம் கற்பித்தார். மீனுட்சி கல்லூரியில் வித்துவான் தேர்வுக்குப் படிப்பவருக்குப் பாடம் சொன்ஞர். தம்முடன் பழகி உதவி புரியும் பல மாணுக்கர்களுக்கு வீட்டிலே பாடம் சொல்லித் தமிழறிவை வழங்கினுர். பல தரப்பட்ட மாண

வர்கள் இவரிடம் கற்றுர்கள். அவரவர்கள் நிலைக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்றபடி பாடம் சொல்லும் திறமை இவர்பால் இருந்தது. இவரிடம் பாடம் கேட்ட மாணுக்கர்களில் ஜமீன்தார்கள் உண்டு; மடாதிபதிகள் உண்டு; செல்வர்கள் உண்டு; தமிழாசிரியர்கள் உண்டு; ஆராய்ச்சிக்காரர்கள், பதிப்பாசிரியர்கள், கவிஞர்கள், அரசியல் வாதிகள் எனப் பல வகையினரும் உண்டு.

தம்முடைய ஆழ்ந்த புலமையினுல் மாணுக்கர்களின் உள் ளத்தில் மதிப்பை உண்டாக்கினுர் இவர். இனிமையாகவும் தெளிவாகவும் கற்பிக்கும் தன்மையால் யாவரும் விரும்பிப் பாடம் கேட்கும்படி செய்தார். கல்லூரிகளில் வடமொழி வகுப்பில் இருப்பவர்களும் இவருடைய பாடத்தைக் கவனிப் பது வழக்கமாம். தம்முடைய அன்பினுலும் இன்சொல் லாலும் மாணுக்கர்களை இவர் தமக்கு மிகவும் வேண் டிய உறவினர் என்று எண்ணும்படி செய்தார். ஒழுக்கம், உருவம், பெருந்தன்மை ஆகியவற்றுல் அக் காலத்திலேயே ஆங்கிலப் பேராசிரியர்களுக்குச் சிறிதும் குறையாத நன் மதிப்பைப் பெற்றுர். இவருடைய வகுப்பில் இவருடைய குரலையன்றி வேறு ஒன்றும் கேளாது.

'தமிழ் வகுப்பு அநேகமாய் இங்கிலீஷ் வகுப்புப் போல் சந்தடி இல்லாமலும், பாடத்தில் செலுத்திய கவனமாயும் இருக்கும். ஸம்ஸ்கிருத ஐயா உத்ஸாகமாகப் பாடம் சொல் லும் போது காலேஜ் முழுதும் கேட்கும். தமிழ்ப் பாடமோ வகுப்பு நிறைந்திருக்குமே ஒழிய வெளிவராது. எங்கள் ஐயா சுலோகம் படித்தால் ஏதோ திவசமந்திரம்போலத்தான் இருக்கும். தமிழ் உபாத்தியாயர் செய்யுள் படிக்கும்போது, வெளியே நின்று கேட்போருக்கும் ஆனந்தமாயிருக்கும்; நீட்டிப் பாடாவிடினும் மோகனம், காம்போதி என்று அறியும்படி அழகாகச் சாயை காட்டுவார்' என்று மகாகனம் ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரியார் ஓரிடத்தில் ஐயரவர்களை வடமொழிப் பேராசிரியரோடு ஒப்பு நோக்கி எழுதியிருப்பது இங்கே தெரிந்து கொள்வதற்குரியது.

இவரிடம் வெறும் படிப்பை மாத்திரம் அன்றி ஒழுக்கத்தையும் மாணுக்கர்கள் கற்றுக்கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு மாணுக்கனைப் பற்றியும் அவனுடைய ஊர், உறவினர்முதலிய விவரங்களை அறிந்து உற்சாகமூட்டுவதில் இவர் வல்லவர். தம் வீட்டில் உடனிருந்து ஆராய்ச்சி வேலையில் துணை செய்து கற்றவர்களுக்குத் தனியே நூல்களைப் பாடம் சொன்னதோடு ஆராய்ச்சி வகைகளையும் கற்றுக் கொடுத்தார். இவருடன் பழகியும் இவரிடம் பாடம் கேட்டும் சிறந்த பதிப்பாசிரியர்களாகச் சிலர் விளங்கினுர்கள்.

***

ஐயரவர்களுடைய பதிப்பைப் பற்றிச் சொல்லப் புகுந்தால் எவ்வளவு வேண்டுமானுலும் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். நிறைந்த புலமை, உண்மையைக் காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம், இடைவிடாத உழைப்பு, எதனை ஆராய்ந்தாரோ அதன் மயமாய் நின்று தம்மை மறந்து ஒன்றிய இயல்பு, தமக்கு நன்ருகத் தெளிவு பிறக்கும் வரைக்கும் மனம் நிறைவு பெருமல் மேலும் மேலும் முயலும் முயற்சி, நேர்மை—இத்தனையும் இணைந்தமையால் இவர் சிறந்த பதிப்பாசிரியராக விளங்கினுர். மிகப் பழைய விரிந்த கண்டம் ஒன்றுக்கும் விரிந்துகொண்டு வரும் மற்ருெரு கண்டத்துக்கும் இணைப்புப் பாலம் போடும் வேலை இவர் ஆற்றிய வேலை. ஓலைச் சுவடிகள் மறைந்து அச்சுப் புத்தகம் வந்த காலம் இது. சுவடிகளை ஆராய்ந்து புத்தக உருவிலே கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. சங்க நூல்கள் மறைந்து போகப் பிற்கால நூல்களே வழக்கில் இருந்த காலம். எதையும் உரைநடையில் எழுதவேண்டும் என்று வற்புறுத்தும் காலம். இந்தக் காலத்துக்குப் பயன்படும் வகையில் தெளிவும் விளக்கமும் உடைய பதிப்புகளை இவர் வழங்கினுர். ஏட்டுச் சுவடியில் இருந்ததை அப்படியே மாற்றி அச்சிட்டு விடும் எளிய வேலை அன்று இது. பல காலமாக ஏடு எழுதுவோர்கள் செய்த வழுக்கள் சுவடியில் ஏறியிருக்கும். செய்யுளின் உருவமே தெரியாது. இடையில் வழக்கு ஒழிந்த

மையால் பல பகுதிகளுக்குப் பொருளே தெரியாது. அந்தக் காட்டுக்குள் புகுந்து உண்மை தெளியவேண்டும். அதற்குத் துணைக்கருவிகளும் இல்லை. பிற்கால நூல்களைப் படித்த அறிவைக் கொண்டு சங்கச் செய்யுளுக்கு உரைகாண இயலாது. அது தனியுலகம். அப்படி இருந்தும் இந்த ஆராய்ச்சிப் பெரும்புலவருடைய கூரிய அறிவு அந்த உலகில் புகுந்து வழி கண்டது; பிறருக்கும் வழி காட்டியது.

ஐயரவர்களுக்குத் தமிழையன்றி வேறுமொழி சிறிதும் தெரியாது. ஆயினும் இவருடைய பதிப்பு அந்தக் காலத்தி லேயே ஆங்கிலேயரும் பாராட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இவருடைய பதிப்பு நூலைத் திறக்கும்போதே முதலில் முக வுரை இருக்கும். அந்த நூலைப் பற்றிய செய்திகளும், ஆசிரியரைப் பற்றிய செய்தியும், ஏட்டுச் சுவடி கிடைத்த வரலாறும் அம்முகவுரையில் காணலாம். தமக்கு உதவி செய்த அன்பர்களுக்கு நன்றி கூறும் பகுதி இறுதியில் இருக் கும். முகவுரைக்குப் பிறகு நூலாசிரியர் வரலாறு முதலியவை இருக்கும். நூலின் மூலத்தைத் திருத்தமாகப் பதிப்பித்து அடியில் குறிப்புக்களும் ஒப்புமைப் பகுதிகளும் மேற்கோ ளாக வந்த இடத்தைப்பற்றிய குறிப்புக்களும் பாடபேதங் களும் அமைத்திருப்பார். நூலின் இறுதியில் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி இருக்கும். ஐயரவர்களுடைய பதிப் புக்களில் உள்ள முகவுரைகளைப் படித்தே ஒருவன் புலவனாகி விடலாம் என்று பலர் சொல்வதுண்டு. அப்படியே ஐயரவர் களின் அடிக்குறிப்புக்களையும் அரும்பத அகராதியையும் வைத்துக்கொண்டே ஆராய்ச்சி செய்து பெரிய ஆராய்ச்சியா ளராகி விடலாம்.

தமக்கு விளங்காத பகுதிகளை, 'இது விளங்கவில்லை' என்று சொல்வதிலும், பிரதிகளில் உள்ளவற்றை அப்படியே காட்டு வதிலும் இவருடைய நேர்மை புலப்படும். பதிப்பாசிரியன் நேர்மை தவறி விடுவானானால் அவன் பதிப்பித்த நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யும் ஆராய்ச்சி அத்தனையும் வீணாகிவிடும். விரிவான உரை எழுதிப் பதிப்பித்த நூல்கள்

சில ஆனாலும், மற்ற எல்லா நூல்களுக்கும் இவர் குறிப்புரை எழுதியிருக்கிறார். மாணாக்கனுக்கு எங்கே ஐயம் தோன்றுமோ அங்கே தெளிவான குறிப்பு இருக்கும்.

***

ஐயரவர்கள் எழுதிய உரைநடை நூல்களில் அநுபவத்தைக் கூறுவன பல; ஆராய்ச்சித் திறமையுடையவை பல. எல்லாவற்றிலும் எதையும் அடித்துச் சொல்லாமல் பணிவாகச் சொல்லுவார். நடையில் தெளிவும் வழுவின்மையும் பண்பு மணமும் இருக்கும். இவருடைய முகவுரைகள் ஆராய்ச்சி வன்மையைக் காட்டுபவை.

இந்தப் பெரும்புலவர் ஒரு கவிஞர் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. இளமையிலே பாடப் பழகிக் கொண்டவர் இவர். ஒரு பெரிய கவிஞரிடம் பாடம் கேட்டவர். பல கவிஞர்களோடு பழகியவர். ஆதலின் இவரும் கவிஞராக இருந்தது வியப்பன்று. பிறருடைய கவிதைகளுக்கு உயிரூட்டி அணிசெய்து தமிழுலகுக்கு வழங்கிய இப்பெருமான் தமக்கே உரிய அடக்கத்தால் தம் கவிதைகளை விளம்பரப் படுத்தவில்லை. பக்திச் சுவை கனிந்த நூற்றுக் கணக்கான பாடல்களை இவர் பாடியிருக்கிறார். அவற்றில் தண்டபாணி விருத்தம் என்ற சிறுநூல் மாத்திரம் அச்சேறியிருக்கிறது.

இவர் பதிப்பித்தும் எழுதியும் வெளியிட்ட நூல்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தாலே நமக்கு மலைப்பு உண்டாகும். சங்கநூல்களாகிய பத்துப்பாட்டை இவரே தமிழுலகுக்கு அறிமுகப் படுத்தினர். எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஐந்து இவருடைய கை வண்ணத்தால் விளக்க மடைந்தன. ஐம்பெருங்காவியங்களில் இப்போது வழங்கும் மூன்றையும் இவரே உயிர்ப்பித்தார். இவர் உழைப்பால் வெளிவந்த பிற காவியங்கள் 2; புராணங்கள் 13; சிறு பிரபந்தங்கள் 42; இலக்கணங்கள் 4; உரைநடை நூல்கள் 19.

கம்பராமாயணத்தையும், தேவாரத்தையும் நல்ல முறையில் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்ற அவா இவருக்கு இருந்தது.

அந்த இரண்டும் நிறைவேறி யிருந்தால் இவருடைய விருப்பம் ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றிருக்கும். இறைவன் திருவுள்ளம் வேறு விதமாக இருந்தது.

ஐயரவர்கள் மேடைப் பேச்சும் வீட்டுப் பேச்சும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதிரியே இருக்கும். இரண்டிலும் நகைச் சுவை மிகுதியாக இருக்கும். எந்த நுட்பமான கருத்தையும் எளிதிலே விளக்குவார். பேசும்போது கொச்சையான சொற்களைக் கூடியவரையில் குறைத்தே பேசுவார்.

இவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தால் பொழுது போவதே தெரியாது. யார் யாருக்கு எது விருப்பமோ அந்தத் துறையில் சுவையான கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவார். சமையற்காரர் ஒருவருடன் பேசினுல் பலவகை உணவுகளைப் பற்றிப் பேசுவார். இடையிலே இலக்கியத்தில் வரும் உணவைப் பற்றியும் சொல்வார். சிற்பி ஒருவனுடன் பேசினுல் சிற்பத்தைப் பற்றியே பேசித் தம் பேச்சிலே சுவையை எழுப்புவார். தம்முடைய பழைய அநுபவங்களை இவர் எடுத்துச் சொல்லும்போது கேட்பவர்க்கு அந்தக் காலத்தில் அந்த இடத்தில் தாமும் இருப்பதாக ஓர் உணர்ச்சி உண்டாகும்.

மேடைப் பேச்சுகளில் அலுப்புத் தட்டாமல் நெடுநேரம் பேசுவார். ஊர்களைப் பற்றியும் பெயர்ப் பொருத்தங்களைப் பற்றியும் சமத்காரமாகப் பேசிக் கேட்பவர்கள் கவனத்தை இழுத்துக் கொள்வார். இக் காலத்தவர்கள் காணும் பேச்சுக் கலையின்படி அமைந்த பேச்சாக அது இராது. ஆனுல் இவர் பேசும்போது கேட்பவர்கள் மிகவும் ஈடுபட்டுக் கேட்பார்கள். பேச்சைக் கேட்டபிறகு எத்தனையோ புதிய பொருள்களைத் தெரிந்து கொண்டோம் என்ற மன நிறைவு கேட்டவர்களுக்கு உண்டாகும்.

***

பண்பு நிறைந்த நல்ல மனிதர் என்ற வகையில் ஐயரவர்களை எண்ணும்போது, அதை எப்படி எழுத்தில் வடித்துக் காட்டுவது என்ற மயக்கம் உண்டாகிறது. இவருடைய

அடக்கத்தைச் சொல்வதா? இங்கிதமான பேச்சைச் சொல்வதா? சாதி சமய வேறுபாடின்றி, இளையோர் முதியோர் என்ற பாகுபாடின்றி, யாவரிடமும் மதிப்பு வைத்துப் பழகும் பெருந்தன்மையைச் சொல்வதா? ஏழைகளிடம் இருந்த பரிவைப் பாராட்டுவதா?

''பணியுமாம் என்றும் பெருமை'' என்பதற்கு இலக்கியமான உருவம் இவர். நன்றியறிவே இவருடைய உடம்பில் குருதியாக ஓடியது. கடவுட் பக்தியிலே பிறந்து அதிலே வளர்ந்து அதிலே கரைந்தவர் இவர். சிவபக்தியில் சிறந்தவர். எந்த ஊருக்குப் போனாலும் அங்குள்ள ஆலயத்தைத் தரிசிக்காமல் இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் தேவார பாராயணம் செய்யாமல் வேலைதொடங்குவதில்லை. இரவானாலும் பகலானாலும் படுத்திருந்தாலும் நடந்தாலும் வேலை இல்லாத நேரங்களில் எல்லாம் சிவ நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே இருப்பார். இவருடைய நூல்களில் முகவுரையின் தொடக்கத்தில் ஏதேனும் ஒரு தேவாரப் பாசுரமோ திருவாசகப் பாடலோ இராமல் இராது. சைனநூலாகிய சீவக சிந்தாமணி ஆனாலும் சரி, பௌத்தநூலாகிய மணிமேகலையானாலும் சரி, முகவுரையின் தலைப்பில் இத்தகைய பாடலைக் காணலாம். புத்தகங்களின் முகப்புப் பக்கத்தில் பிள்ளையார் சுழியும் சிவமயமும் நிச்சயம் இருக்கும்.

திருநீறு விளங்கும் நெற்றியும் திருமேனியும் ருத்திராட்ச மாலை பூண்ட மார்பும் பழுத்த தோற்றமும் உயரமான உருவமும் உடைய இவரைப் பார்த்தால், ''இவரும் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரோ!'' என்று தோன்றும். தேவாரத்தைத் தாம் ஓதும் போதும் பிறர் ஓதக் கேட்கும்போதும் மனம் கசிந்து கண்ணீர் ததும்ப நிற்கும் காட்சியைக் கண்டவர்கள் இவருடைய சிவபக்தித் திறத்தை உணர்ந்திருப்பார்கள்.

5

இத்தகைய மகானுடைய திருவடியின்கீழ் இருந்து தமிழ் பயிலும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. பதினைந்து ஆண்டுகள்

இந்தத் தமிழ்ப் பெருங்கடலின் அருகில் இருக்கும் புண்ணியம் பெற்றேன்; இந்தக் குணமலையின் பெருமையை ஓரளவு உணரும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று.

ஆனந்தவிகடனில் வெளியான ''என் சரித்திரம்'' 122 அத்தியாயங்களோடு நின்றதென்று முன்பு குறித்தேன். அதைப் புத்தக உருவில் ஐயரவர்களின் குமாரர் **ஸ்ரீ கலியாண சுந்தரையர்** அவர்கள் 1950 ஏப்ரலில் வெளியிட்டார். மேலுள்ள வரலாற்றை எழுதி நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவருக்கு இருந்தது. அது நிறைவேறவில்லை.

நல்ல நூல்களின் சுருக்கங்களை வெளியிட வேண்டும் என்ற கருத்தை உடைய சாகித்திய அகாதமியார் 'என் சரித்திர'த்தைச் சுருக்க எண்ணியபோது அந்தப் பொறுப்பை என்பால் அடைத்தனர். வேறு மொழிகளில் இதனை மொழி பெயர்த்து வெளியிட வேண்டும் என்பது அகாதமியாரின் விருப்பம். அவர்கள் பணித்த படியே இந்தச் சுருக்கத்தை இப்போது ஒழுங்கு செய்தேன்.

மூல நூலில் உள்ள பல வருணனைப் பகுதிகளையும், செய்யுட்களையும், விளக்கங்களையும் குறைத்திருக்கிறேன். இடையிடையே வரும் பலருடைய வரலாறுகளை எடுத்திருக்கிறேன். 122 அத்தியாயங்களைச் சுருக்கி 58 அத்தியாயங்கள் ஆக்கினேன். அத்தியாயத் தலைப்புகளிற் பல நான் புதியனவாக அமைத்தவை.

இந்தப் பணியை எனக்குத் தந்த சாகித்திய அகாதமியாருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தப் புத்தகமும் தியாகராச விலாச வெளியீடாகவே வருகிறது. ஐயரவர்கள் வீட்டுக்குத் தியாகராச விலாசம் என்று பெயர். ஐயரவர்களுடைய பேரராகிய ஸ்ரீ க. சுப்பிரமணியன், பி.ஏ. அவர்கள் இந்தச் சுருக்கத்தைத் தம் பொறுப்பிலே வெளியிட ஏற்றுக்கொண்டார். அவருக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

''காந்தமலை'', கல்யாண நகர் **கி. வா. ஜகந்நாதன்**
சென்னை- 28 21—1—58

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

ஐயரவர்கள் எழுதிய 'என் சரித்திரம்' புத்தக உருவில் 1950-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் வெளிவந்தது. அந்த வரலாறு இந்திய மக்கள் அனைவருமே அறிவதற்குரியது என்று சாகித்திய அகாதமியார் எண்ணினர். தமிழ் வளர்ந்த விதத்தையும் தமிழ் நாட்டிலிருந்த புலவர்கள், புரவலர்கள் முதலிய பலவேறு மக்களின் இயல்புகளையும் அந்த நூல் சொல்வதால் அது தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு பகுதியாகவே கொள்ளுவதற்குரியது. ஆகவே இந்திய மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் மொழி பெயர்ப்பதற்குரியது அது என்று சாகித்திய அகாதமியார் எண்ணினர். அது மிகவிரிந்ததாக இருந்ததனாலும், இடையிடையே வரும் பாடல்களை மொழி பெயர்ப்பது அருமையாதலாலும், மொழி பெயர்ப்புக்கு ஏற்ற வகையில் ஓரளவு அதைச் சுருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினர். அவர்களுடைய விருப்பத்தின்படியே 'என் சரித்திரச்' சுருக்கம் 1958-ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் வெளியாயிற்று. சாகித்திய அகாதமியின் ஆதரவில் தியாகராஜ விலாச வெளியீடாகவே வந்தது.

புத்தகம் முழுவதும் செலவாகி அன்பர்கள் மீட்டும் அதைப்பதிப்பிக்க வேண்டும் என்று விரும்பியதால் இப்போது அதன் இரண்டாம் பதிப்பு ஐயரவர்கள் நூல் நிலைய வெளியீடாக வருகிறது. இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின் இந்தப் பதிப்பு வெளியாகிறதிலிருந்து தமிழ் மக்கள் எந்த அளவில் இத்தகைய நூல்களுக்கு ஆதரவு தருகிறார்கள் என்பது புலனாகிறது. மிகவும் குறைந்த விலையில் தான் இந்தப்

புத்தகம் வெளியாயிற்று. ஆனாலும் இதை மிகுதியாக வாங்குவார் இல்லை.

இந்தச் சுருக்கம் வெளியான பிறகு இந்தி, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் இதன் மொழிபெயர்ப்பு வெளியாகியிருக்கிறது. இதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை, திரு. ஸ்ரீதரம் குருசாமி என்னும் அன்பர் எழுதி நிறைவேற்றியுள்ளார்; அது இன்னும் புத்தக வடிவில் வெளியாகவில்லை. அதை வெளியிடற்கு ஏற்ற வகையில் பொருளுதவி கிடைத்தால் இந்த நூல்நிலைய வெளியீடாகவே வெளியிடலாம் என்ற எண்ணம் நூல் நிலையத்தினருக்கு இருக்கிறது.

ஐயரவர்களின் வாழ்க்கையில் முதல் 44-ஆண்டுகளின் நிகழ்ச்சிகளே அவர்கள் எழுதிய 'என் சரித்திரத்'தில் இருக்கின்றன. அதன்பின் 43 ஆண்டுகளின் வரலாறு அவர்களால் எழுதப்பெறும் வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஐயரவர்களின் புதல்வர் அமரர் **கலியாண சுந்தரையரவர்கள்** அந்தப் பிற்பகுதியை எழுத எண்ணிக் குறிப்புக்களைச் சேகரித்தார். அவரால் அதை நிறைவேற்ற இயலாமற் போயிற்று. அந்தப் பிற்பகுதியை எழுதும் தொண்டை எளியேன் மேற்கொண்டிருக்கிறேன். ஐயரவர்களுடன் பழகியவர்கள், அவர்களிடம் பாடம் கேட்டவர்கள், அவர்களை அறிந்தவர்கள் வரவரக்குறைந்து கொண்டு வருகிறார்கள் என்றாலும் இப்போது உள்ளவர்கள் தங்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்தவற்றை எழுதி உதவுவார்களானால், ஐயரவர்கள் வரலாற்றின் பிற்பகுதியை நிறைவேற்றுவதற்குப் பேருபகாரம் செய்தவர்களாவார்கள். அவர்கள் எழுதிய கடிதங்கள், அவர்களுடைய நிழற்படங்கள், அவர்களைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற செய்திகள், அவர்கள் உரையாடிய போது சொன்ன சுவையான செய்திகள் முதலியவற்றை அன்பர்கள் அனுப்பலாம். அவற்றைத் தக்க வகையில்

பயன்படுத்திக் கொள்ள முயல்வேன். இறைவன் திருவருளால் இந்த முயற்சி நல்ல முறையில் நிறைவேற வேண்டும்.

ஐயரவர்கள் பெயரால் அமைந்த இந்த நூல் நிலையத்தில் ஐயரவர்கள் சேமித்து வைத்திருந்த ஏடுகள், காகிதப் பிரதிகள், குறிப்புக்கள், அவர்கள் பயன்படுத்திய புத்தகங்கள் முதலியவை ஒழுங்குபடுத்திப் பாதுகாக்கப் பெற்று வருகின்றன. அவர்கள் வெளியிட்ட நூல்களின் மறுபதிப்புக்களை வெளியிடுவதோடு வெளிவராத பழைய நூல்களையும் வெளியிடும் பணியையும் இந் நிலையம் மேற்கொண்டிருக்கிறது. அந்த வகையில் இதுவரையில் 56 நூல்கள் வெளியாகியிருக்கின்றன.

எத்தனையோ வரலாற்றுத் தொடர்புடைய நூல்களும் தல புராணங்களும், பிரபந்தங்களும், சமய நூல்களும், தனிப்பாடல்களும், இந்த நூல் நிலையத்தில் உள்ளன. தக்கபடி பொருளுதவி கிடைக்குமானால் அவற்றை ஆராய்ந்து வெளியிடலாம். திருக்கோயில்களின் ஆட்சிக் குழுவில் இருப்பவர்கள் மனம் வைத்தால் தல சம்பந்தமான பல புராணங்களையும் பிரபந்தங்களையும் தமிழ் மக்கள் படிக்கும் வாய்ப்பு உண்டாகும். செல்வர்களும், அரசினரும் பொருள் வழங்கினால் பலபல அரிய நூல்களை வெளியிடலாம். தமிழ் நாடு வளம் பெறவேண்டுமானால் தமிழும் வளம் பெறவேண்டும். புதிய முறையில் புதிய வளம் பெருகினால் மட்டும் போதாது. பன்னூறு ஆண்டுகளாக வளர்ந்து வந்த பழைய வளத்தை, பண்டை நூல்களைப் பாதுகாப்பது மிகவும் இன்றியமையாதது.

இந்த நூல் நிலையத்தின் அத்யக்ஷராகத் திருமதி ருக்மிணி தேவியார் இருக்கிறார்கள். அவருடைய முயற்சியினால் இந்த அளவில் இது நிலவி வருகிறது. இதன்

ஆட்சிக் குழுவின் தலைவர் **சம்ஸ்கிருதி சேவாரத்தின திரு. டி. வி. விசுவநாதையரவர்கள்.** அவருடைய யோசனை களும் ஆதரவும் நூல் நிலையம் மேலும் மேலும் வளர்ச்சி பெற உதவுகின்றன.

இதோ தங்கச் சுரங்கம். இதை அகழ்ந்து தங்கத்தை எடுத்து மாசு நீக்கி நாணயத்தோடு அணிகலமாக்கும் பொறுப்புத் தமிழ் மக்களைச் சார்ந்தது. இறைவன் திருவருளால் தமிழ்த் தாய்க்கு இன்னும் பல அணிகலன் களை வழங்கும் வாய்ப்பு இந்நூல் நிலையத்துக்குக்கிடைக்க வேண்டும்.

சென்னை-90 **கி. வா. ஜகந்நாதன்**

6-2-1978 ஆராய்ச்சித்துறை இயக்குநர்

டாக்டர் ஐயரவர்கள் நூல் நிலையம்

என் சரித்திரம்

1. எங்கள் ஊர்

சற்றேறக்குறைய இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு தஞ்சாவூர் ஸம்ஸ்தானத்தை ஆண்டு வந்த அரசர் ஒருவர் தம்முடைய பரிவாரங்களுடன் நாடு முழுவதையும் சுற்றிப் பார்க்கும் பொருட்டு ஒரு முறை தஞ்சாவூரிலிருந்து புறப் பட்டார். அங்கங்கே உள்ள இயற்கைக் காட்சிகளையெல் லாம் கண்டு களித்தும், தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டும் சென்றார். இடையில், தஞ்சைக்குக் கிழக்கே பதினைந்து மைல் தூரத்தில் உள்ள பாபநாசத்திற்கு அருகில் ஓரிடத்தில் தங்கினார். வழக்கம் போல் அங்கே போஜனம் முடித்துக் கொண்ட பிறகு தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டு சிறிது நேரம் சிரம பரிகாரம் செய்திருந்தார்; தம்முடன் வந்தவர்களோடு பேசிக்கொண்டு பொழுது போக்குகையில் பேச்சுக்கிடையே அன்று ஏகாதசி யென்று தெரிய வந்தது. அரசர் ஏகாதசியன்று ஒரு வேளை மாத்திரம் உணவு கொள்ளும் விரதம் உடையவர்; விரத தினத்தன்று தாம் பூலம் தரித்துக் கொள்ளும் வழக்கமும் இல்லை. அப்படி இருக்க, அவர் ஏகாதசியென்று தெரியாமல் அன்று தாம் பூலம் தரித்துக் கொண்டார். எதிர்பாராதபடி விரதத்திற் குப் பங்கம் நேர்ந்ததைப் பற்றி வருந்திய அரசர் அதற்கு

என்ன பரிகாரம் செய்யலாமென்று சில பெரியோர்களைக் கேட்டார். அப்பெரியோர்கள், ''ஓர் அக்கிரகாரப் பிரதிஷ்டை செய்து வீடுகள் கட்டி வேதவித்துக்களாகிய அந்தணர்களுக்கு அவ்வீடுகளோடு பூமியையும் தானம் செய்தால் இந்தத் தோஷம் நீங்கும்'' என்றார்கள்.

''இதுதானா பிரமாதம்? அப்படியே செய்து விடுவோம்; இதே இடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்வோம்'' என்று அரசர் மனமுவந்து கூறி, உடனே அங்கே ஓர் அக்கிரகாரத்தை அமைக்க ஏற்பாடு செய்தார். அதில் 48 வீடுகளைக் கட்டி, வேதாத்தியயனம் செய்த 48 பிராமணர்களை அருகிலும் தூரத்திலும் உள்ள ஊர்களிலிருந்து வருவித்து, வீடுகளையும் நிலத்தையும் தானம் செய்தார். அந்த உத்தமமான தானப்பொருளாக அமைந்தமையால் அவ்வூர் உத்தமதானபுரம்* என்னும் பெயரால் வழங்கலாயிற்று. அந்தக் குடும்பத்தினர் அனைவரும் உத்தமதானபுரத்தில் வைதிக ஒழுக்கம் பிறழாமல் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இந்த உத்தமதானபுரம் இன்னும் தன் பெயரை இழந்து விடாமல் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பாபநாசம் தாலூகாவில் ஒரு கிராமமாக இருந்து வருகின்றது.

இதுதான் எங்கள் ஊர். இப்போது உள்ள உத்தமதானபுரத்துக்கும், 'எங்கள் ஊர்' என்று பெருமையோடு நான் எண்ணும் உத்தமதானபுரத்துக்கும் எவ்வளவோ வேறுபாடு உண்டு. என் இளமைக் காலத்தில் இருந்த எங்கள் ஊர்தான் என் மனத்தில் இடங்கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் காலத்தில் உள்ள பல சௌகரியமான அமைப்புக்கள் அந்தக் காலத்தில் இல்லை; ரோடுகள் இல்லை; கடைகள் இல்லை; உத்தியோகஸ்தர்கள் இல்லை; ரெயிலின் சப்தம் இல்லை. ஆனாலும், அழகு இருந்தது; அமைதி இருந்தது. ஜனங்களிடத்தில் திருப்தி இருந்தது; பக்தி இருந்தது.

---

* பாபநாசம் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குக் கிழக்கே முக்கால் மைல் தூரத்தில் உள்ளது.

அவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி நிலவியது; வீடுகளில் லக்ஷ்மீ கரம் விளங்கியது.

உத்தமதானபுரத்தில் அண்ணு ஜோஸ்யரென்ற ஓர் அந்தணர் இருந்தார். அவர் ஜோஸ்யத்தினுலும் வைதிக வாழ்க்கையினுலும் வேண்டியவற்றைப் பெற்றுக் கவலை யின்றி ஜீவனம் செய்து வந்தார். நல்ல கட்டுள்ள தேகம் வாய்ந்த அவர் ஒரு நாள் எங்கோ ஒரு கிராமத்தில் சாப் பிட்டு விட்டு மார்பு நிறையச் சந்தனமும், வாய் நிறையத் தாம்பூலமும், குடுமியிற் பூவும் மணக்க உல்லாசமாக ஊருக்கு வந்து கொண்டிருந்தார். நடுவழியே பாபநாசத் தில் தஞ்சாவூர்க் கலெக்டர் 'முகாம்' செய்திருந்தார். அவ் வழியே வரும்போது கலெக்டரும் சிரஸ்தேதாரும் வெளியே நின்று கொண்டிருந்தனர். கலெக்டர் வெள்ளைக்காரர்; சிரஸ்தேதார் இந்தியர்.

கலெக்டர் துரையினுடைய பார்வை அண்ணு ஜோஸ்யர் மேல் விழுந்தது. அவருடைய அங்க அமைப்பையும் ரிஷபம் போன்ற நடையையும் முகத்தில் இருந்த ஒளியையும் கண்டபோது கலெக்டர் துரைக்கு மிக்க ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. திடீரென்று அவரை அழைக்கச் செய்து சிரஸ்தேதார் மூலமாக அவரைச் சில விஷயங்கள் கேட்கலானுர்.

கலெக்டர்:—உமக்குப் படிக்கத் தெரியுமா?
ஜோஸ்யர்:—தெரியும்.
கலெக்டர்:—கணக்குப் பார்க்கத் தெரியுமா?
ஜோஸ்யர்:—அதுவும் தெரியும். நான் ஜோஸ்யத்தில் நல்ல பழக்கம் உடையவன்; அதனுல் கணக்கு நன்ருகப் போடுவேன்.

கலெக்டர்:—கிராமக் கணக்கு வேலை பார்ப்பீரா?
ஜோஸ்யர்:—கொடுத்தால் நன்ருகப் பார்ப்பேன்.

அவர் கம்பீரமாக விடையளிப்பதைக் கேட்ட துரைக் குச் சந்தோஷம் உண்டாகி விட்டது. ஜோஸ்யர் நன்ருக

அதிகாரம் செய்யக்கூடியவரென்றும் ஜனங்கள் அவருக்கு அடங்குவார்களென்றும் அவர் நம்பினர். உடனே ஒரு கர்ணம் வேலையைக் கொடுத்து விட்டார். அக்காலத்தில் வேலைக்குப் போட்டி இராது. ஆளைப்பார்த்து, வாட்ட சாட்டமாக இருந்தால் உத்தியோகங்களைக் கொடுத்து விடுவது வழக்கம்.

கலெக்டருடைய கண்ணைக் கவர்ந்த தேகக் கட்டு அண்ணு ஜோஸ்யர் ஒருவருக்குத்தான் அமைந்திருந்த தென்று எண்ணவேண்டாம். ஒவ்வொருவரும் அவரைப் போலவே தேக வன்மை பொருந்தியவராக இருந்தனர். இரண்டு வேளைகளே உண்டாலும் அவர்கள் உண்ணும் உணவின் ஒவ்வோர் அணுவும் உடம்புக்குப் பலத்தைத் தந்தது.

உத்தமதானபுரம் ஒரு சிறிய கிராமந்தான்; ஆனாலும் அந்த ஊர் எங்கள் ஊர்; என் இளமைக் காலத்தின் இனிய நினைவுகளையும், விரிந்த உலகத்தை அறியாத என் இளங் கண்களுக்குக் கவர்ச்சியை அளித்த தோற்றத்தையும் கொண்ட என்னுடைய ஊர். வேறு எந்த ஊரும் நகரமும் என் உள்ளத்தில் அதன் ஸ்தானத்தைப் பெறுவதென்பது சாத்தியமா?

2. என் முன்னோர்கள்

''பதினாயிரம் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்ய எண்ணியிருக்கிறேன்; அதற்கு மகாராஜா உதவி செய்ய வேண்டும்'' என்று ஒருவர் ஓர் அரசரை வேண்டிக் கொண்டாராம். அந்த அரசர் அதற்காக நிறையப் பொருளுதவி செய்தார். அந்தத் தொகையைப் பெற்று அவர் தம் வீட்டில் இரண்டே அந்தணர்களை அழைத்து அவர்கள் திருப்தி அடையும்படி போஜனம் செய்வித்து மிகுதியான தட்சிணையும் கொடுத்து அனுப்பினர்.

அயல் வீட்டிலுள்ள ஒருவர் அவருடைய விஷயங்களை நன்கு அறிந்து கொண்டவ ராதலின் அவரை, ''பதினாயிரம் பேருக்கு அன்னம் இடுவதாக ராஜாவை ஏமாற்றி விசேஷமான பொருளை வாங்கி வந்தீரே; இரண்டு பேருக்குத்தானே சாப்பாடு போட்டீர்?'' என்று கேட்ட போது அவர், ''நான் பதினாயிரத்துக்கு மேல் ஆயிரம் சேர்த்துப் பதினோராயிரம் பேர்களுக்குப் போஜனம் செய் வித்தேனே!'' என்றார்.

கேள்வி கேட்டவர், ''இது பெரும் புரட்டாக அல்லவா இருக்கிறது? இரண்டு பேருக்குப் போட்டு விட்டுப் பதினோராயிரம் பேருக்குப் போட்டதாகவும் சொல்லுகிறீரே!'' என்று மீண்டும் கேட்டார். அந்தச் சாமர்த்தியசாலி, ''நான் போஜனம் செய்வித்தவர்களில் ஒருவர் எண்ணாயிரத்தார்; மற்றொருவர் மூவாயிரத்தார். இருவரும் சேர்ந்து பதினோராயிரம் பேர் ஆகவில்லையா?'' என்று சமத்காரமாகப் பதிலளித்தார். குறை கூறியவருக்கு விஷயம் விளங்கியது.

அஷ்ட ஸகஸ்ரப் பிராமணர் ஒருவரும், சிதம்பர தீக்ஷிதர் ஒருவரும் அவர் வீட்டில் உணவருந்தினார் களென்றும், எண்ணாயிரவரும் தில்லை மூவாயிரவரும் சேர்ந்து உண்டதையே அவர் சாதுரியமாகப் பதினோராயிர வரென்று கூறினாரென்றும் உணர்ந்து கொண்டாராம்.

இந்தக் கதை உண்மையோ பொய்யோ எப்படி இருந் தாலும், இத்தகைய தந்திரத்தை விநோதார்த்தமாக நானும் உபயோகித்ததுண்டு. ''நான் ஒருவனாக இருந்தாலும் எண்ணாயிரம்'' என்று சிலேடை தோன்றச் சில இடங் களில் சொல்லியிருக்கிறேன். அதைக் கேட்ட ஒவ்வொரு வரும் தத்தமக்குத் தோன்றியபடி அர்த்தம் செய்து கொள் வார்கள். ''பிராமணர்களுக்குள் அஷ்ட ஸகஸ்ரமென்பது ஒரு பிரிவு; அதற்கு எண்ணாயிரம் என்று அர்த்தம். அந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன் நான்'' என்று சொன்ன

பிறகே யாவரும் என்னுடைய நிலைமையைத் தெளிவாக உணர்வார்கள்.

என் கொள்பாட்டனார் பெயர் வேங்கட நாராயணையர் என்பது. அவர் மெலிந்த உடலுடையவர். அதனால் ''சோனன்'' என்று அவருக்கு ஒரு பட்டம் கிடைத்தது. சோனி யென்றும் சோனனென்றும் மெலிந்தவனை அழைப்பது இந்நாட்டு வழக்கமென்பது பலருக்கும் தெரிந்த செய்திதானே? அவர் இருந்த வீட்டைச் ''சோனன் அகம்'' என்று பிற்காலத்தாரும் வழங்கி வருவதுண்டு. அந்த வீடுதான் எங்கள் வீடு.

வீரர்கள் இறந்தால் கல் நாட்டி வழிபடுவது பழைய வழக்கம். அந்தக் கல்லை வீரக்கல் என்று சொல்வார்கள். இப்படியே பதிவிரதைகள் இறந்த இடத்தையோ அவர்கள் ஞாபகத்தையோ குறிக்கும் கல்லை மாஸதிக்கல் என்று கூறுவர். இறந்த பிறகு அவர்களை இந்தக் கல்லெல்லாம் ஞாபகப்படுத்துகின்றன. எங்கள் கொள்பாட்டனார் உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவருடைய ஞாபகத்திற்கு அடையாளமாக ஒரு கல் ஏற்பட்டுவிட்டது.

எங்கள் ஊர்க் குளத்துப் படித்துறையில் ''சோனப் பாட்டா கல்'' என்ற ஒரு கல் இருக்கிறது. குளத்தில் நீராடிவிட்டு வழு வழுப்பாயிருந்த அந்தக் கல்லிலேயே வேங்கட நாராயண ஐயர் வேஷ்டி துவைப்பாராம். அதனால் அந்தக் கல்லுக்கு அப்பெயர் நிலைத்துவிட்டது. எவ்வளவோ பேர்கள் எவ்வளவோ கற்களில் துவைத்திருப்பார்கள். ஆனால் எல்லாக் கல்லுக்கும் பெருமை உண்டாகிறதா? இன்றும் அந்தக் குளத்தங்கரைக் கல்லைக் காணும்பொழுது,'சாஸனம் இல்லாத இந்தவெறும் கல் நம் கொள்பாட்டனாரின் பெயரை நினைப்பூட்டுகின்றது; இதில் அவருடைய கை பட்டிருக்கிறது' என்ற எண்ணத்தினால் என்னுடைய கைகள் தாமே குவியும்.

என் பாட்டஞரை எனக்கு நன்ருக ஞாபகம் இருக்கிறது. வேங்கடாசலேயர் என்பது அவர் பெயர். எனக்கு அரிச்சுவடி சொல்லிக் கொடுத்தவர் அவரே. எவ்வளவோ தெய்வத் தோத்திரங்களே வாய்ப் பாடமாகச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிருர். அவை இப்போது மறந்துபோய் விட்டன. ஆனல் அவர் கொடுத்த பலமான அடிகளே மாத்திரம் நான் மறக்கவில்லே.

அவர் உபாத்தியாயராக இருந்தார்; அந்த நிலே எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வரவில்லே. அவரைத் தாத்தாவாக முதிய நிலேயில் பார்த்த ஞாபகந்தான் இருக்கிறது. அவர் ஜீவந்தராக இருக்கும்போதே என் பாட்டியார் காலஞ் சென்றுவிட்டார். அதன் பிறகு எங்கள் பாட்டஞருக்கு வேண்டிய உபசாரங்களே என்னுடைய தாயார் செய்து வந்தார்.

முதிய பருவத்தில் தம்முடைய மனேவியை இழந்த வருத்தத்தாலும் பிள்ளேயை அடிக்கடி பிரிவதனுல் உண்டாகும் துயரிஞலும் அவருக்கு மனக்கலக்கம் இருந்தே வந்தது. தம்மை ஒருவரும் சரியாகக் கவனிக்கவில்லே என்ற எண்ணமும் இருந்தது. அவருக்கு இன்ன இன்ன வேண்டுமென்பதை என் தாயாருக்கு அறிவிக்கும் தூதனுக நான் இருந்தேன். என் பாட்டஞருக்குத் தூது செல்லும் உத்தியோகத்தினல் எனக்கு, 'கத்தரிக்காய்த் தொகையல்' என்று இளமையில் ஒரு பெயர் கிடைத்தது.

தாத்தா காலேயில் எங்கள் வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டுத் திண்ணேயில் வெயில் காய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார். தகப்பஞர் ஊரில் இல்லாத காலம் அது. என் தாயார் என்ன சமையல் செய்வதென்று தாத்தாவைக் கேட்டு வரும்படி என்னே அனுப்புவார். அக்காலத்தில் எனக்கு ஆறு பிராயம் இருக்கும்.

நான் போய், 'இன்றைக்கு என்ன சமையல் செய்கிறது?' என்று கேட்பேன்.

அவர், ''சமையலா . , .'' என்று நீட்டுவார். அவருக்கு எல்லாம் வெறுப்பாகத் தோற்றும். ''சமையல்தானே? மண்ணுங்கட்டி, தெருப்புழுதி, சாம்பல் கொழுக்கட்டை'' என்பார். அவருக்கு இந்த உலகத்திலே உள்ள வெறுப்பின் அடையாளம் அந்த வார்த்தைகளென்று எனக்கு அப் போது தெரியாது.

குடுகுடுவென்று ஓடிப் போய்த் தாயாரிடம் தாத்தா சொன்னதை அப்படியே ஒப்பிப்பேன். ''போடா பைத்தியம்! என்ன சமையல் பண்ணுவதென்று போய்க் கேட்டு வா'' என்று மீண்டும் அன்னையார் அனுப்புவார்.

நான் மறுபடியும் போய்த் தாத்தாவைக் கேட்பேன்.

அவர் ஆர அமர யோசித்துவிட்டு, ''கத்தரிக்காய் இருக்கா?'' என்று கேட்பார். அதற்கு ஒரு தடவை ஓடிப் போய்க் கேட்டு வந்து பதில் சொல்வேன். ''பிஞ்சா இருக்கா?'' என்று அடுத்த கேள்வி போடுவார். அதற்கும் ஒரு முறை ஓடிப்போய் வருவேன்.

''அந்தக் கத்தரிக்காயைச் சுட்டுட்டு . . .'' சிறிது நிறுத்துவார்.

''தெரியறதா? அதை நன்னச் சுட்டுத் தாளிச்சுக் கொட்டி . . . .''

அவர் சொல்லும் வார்த்தைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஹூங்காரம் செய்துகொண்டே இருப்பேன். இல்லாவிட்டால் அவர் பேச்சு மேலே போகாது.

''தாளிச்சுக் கொட்டறப்போ உளுத்தம் பருப்பைப் போட்டுடுவா; அதைப் போடச் சொல்லாதே. எண்ணெயை அதிகமா விடச் சொல்லாதே.''

அப்போது மேலெழும் கோபத்தால் சிறிது நேரம் மௌனம் ஏற்படும். மறுபடியும் ஆரம்பிப்பார்.

''அதை அம்மியிலே வச்சு நன்ன ஒட்டி ஒட்டி ஒட்டி ஒட்டி அரைக்கணும்.''

அந்த 'ஒட்டி' என்னும் சொல்லை அவர் பல முறை சொல்லுவார். அப்படிச் சொல்லும்போது அவர் கைகளின் அபிநயத்தைப் பார்த்தால் உண்மையாகவே கத்தரிக்காய்த் துவையலை அரைப்பவர்கள் கூட அவ்வளவு சிரத்தை கொள்ள மாட்டார்களென்று தோற்றும்.

தாத்தாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டு கொஞ்ச தூரம் போவேன். அதற்குள் மறுபடியும் அவர், ''டே, இங்கே வாடா'' என்று கூப்பிடுவார். ''நான் சொல்றது தெரியறதா? நன்னு ஒட்டி ஒட்டி அரைக்கச் சொல்லு. உளுத்தம் பருப்பை அதிலே போடவேண்டாம்'' என்று மறுபடியும் எச்சரிக்கை செய்வார். நான் கேட்டுக்கொண்டு அப்படியே என் தாயாரிடம் சொல்லி விடுவேன்.

இப்படி என் பாட்டனருக்குப் பிரியமான 'கத்தரிக் காய்த் துவையலின் பக்குவத்தைப் பற்றியும் வேறு விஷ யங்களைப்பற்றியும் அவர் சொல்லும் சமாசாரங்களை என் தாயாரிடம் சொல்லும் வேலை எனக்கு அடிக்கடி நேரும். இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டிருக்கும் அயலார்கள் எனக்கு அந்தப் பெயரை வைத்துவிட்டார்கள்.

என் பாட்டனர் மரணவஸ்தையில் இருந்தபோது வீட் டில் உள்ளவர்களை ஒவ்வொருவராக அழைத்து அவரவர் களுக்கு ஏற்ற வண்ணம் புத்தி சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். என் தாயாரை அழைத்து, ''நீ எனக்கு எவ்வளவோ உப சாரம் செய்திருக்கிறாய். நான் உன்னைப் பல சமயங்களில் கடிந்து பேசியிருக்கிறேன். வருத்தப்படாதே. நீ நல்ல பெண்'' என்று சொல்லிவிட்டுத் தம் தலைமாட்டிலுள்ள சிறு மூட்டையை எடுத்தார். அதில் ஒரு முடிச்சை மெல்ல அவிழ்த்தார். ''இவைகளை நான் நெடுநாளாக வைத்திருக் கிறேன். எனக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருந்தன. இந்தா, என்னுடைய ஞாபகமாக இவைகளை வைத்துக் கொள். உனக்கு வேறு என்ன தரப் போகிறேன்! நீ க்ஷேமமா

யிருப்பாய்'' என்று இரண்டு பழைய ஊசிகளை எடுத்துக் கொடுத்தார். என் தாயார் அவற்றைப் பக்தியோடு வாங்கிக் கொண்டார். என் பாட்டனார் அடிக்கடி தம்முடைய வஸ்திரத்தை அந்த ஊசிகளைக் கொண்டு தைத்துக் கொள்வார். என் தாயார் அவற்றைப் பல வருஷங்கள் வரையில் பாதுகாத்து வந்ததுண்டு.

எங்கள் பந்துக்களில் தமிழ் வித்துவான்களும் சிலர் உண்டு. முன்னே கூறிய என் பாட்டனாரின் மாமனாராகிய ஓதனவனேசுவரையரென்பவர் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். சங்கீதத்திலும் அவருக்கு நல்ல பழக்கம் இருந்தது. அவர் தமிழில் பிரசங்கம் செய்யும் திறமையுடையவர். அடிக்கடி புதுச்சேரி முதலிய வெளியூர்களுக்குச் சென்று திருவிளையாடல், கம்பராமாயணம், பாரதம் முதலிய நூல்களைத் தொடர்ந்து சில நாட்கள் பிரசங்கம் செய்துவிட்டு ஊரார் அளிக்கும் சம்மானங்களைப் பெற்று வருவார்.

3. கனம் கிருஷ்ணையர்

சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் இருந்து புகழ் பெற்ற சங்கித வித்துவான்களுள் கனம் கிருஷ்ணையர் ஒருவர். என்னுடைய பாட்டியாருக்கு இவர் அம்மான். இவருடைய இயற் பெயர் கிருஷ்ணையரென்பது. சங்கீத மார்க்கங்களாகிய கனம், நயம், தேசிகம் என்னும் மூன்றனுள் ஒன்றாகிய கனமார்க்கத்தை மிக்க ஊக்கத்துடன் அப்பியாசம் செய்து அதில் சிறந்த திறமையைப் பெற்றார்.

இவர் உடையார்பாளையம் தாலூகாவில் உள்ளதாகிய திருக்குன்றம் என்ற ஊரிலே பிறந்தவர். இவர் இளமையில் தம் தந்தையாராகிய இராமசாமி ஐயரிடத்தும் அப்பால் தஞ்சாவூர் ஸம்ஸ்தான சங்கீத வித்துவானாக இருந்த பச்சைமிரியன் ஆதியப்பையரிடத்தும் சங்கீத சிக்ஷை பெற்றார்.

பிறகு சில காலம் தஞ்சாவூர் ஸம்ஸ்தானத்துச் சங்கீத வித்துவான்களுள் ஒருவராக இருந்தார்.

அக்காலத்தில் பொப்பிலி ஸம்ஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த கேசவையா என்னும் பிரபல சங்கீத வித்துவான் ஒருவர் தஞ்சைக்கு வந்தார். அவர் கனமார்க்கத்தில் மிகச்சிறந்த வன்மை பெற்றவர். தஞ்சை அரசருடைய சபையில் அவர் பாடினர். கன மார்க்கத்தின் தன்மையை அரசரும் பிறரும் அறிந்து பாராட்டினர். தமிழ்நாட்டில் அக் காலத்தில் கனமார்க்கம் வழக்கத்தில் இல்லை. அதனல், 'இந்த வித்துவானுடைய உதவியால் யாரேனும் கன மார்க்கத்தை அப்பியாசம் செய்துகொண்டால் எவ்வளவு நன்ருக இருக்கும்! நமது ஸம்ஸ்தானத்திற்கும் கௌரவ மாக இருக்குமே!' என்று அரசர் எண்ணினர். ஸம்ஸ்தான வித்துவான்கள் கூடியிருந்த சபையில் அவ்விருப்பத்தை அவர் வெளியிட்டபோது ஒருவரேனும் அங்ஙனம் செய்ய முன் வரவில்லை. கன மார்க்க சங்கீதத்திற்கு நல்ல தேக பலமும் இடைவிடாத முயற்சியும் வேண்டும். அதனல் வித்துவான்கள் அதனைப் புதிதாகப் பயில்வதற்கு முன் வரவில்லை.

அப்போது இளைஞராக இருந்த கிருஷ்ணையர் தாம் அப்பியாசம் செய்வதாகத் தைரியத்துடன் கூறினர். பொப்பிலி கேசவையாவிடம் அந்த மார்க்கத்தின் இயல்பு களையும் அதனைச் சார்ந்த சக்கரதானத்தைப் பாடும் முறை யையும் தெரிந்துகொண்டு, கபிஸ்தலமென்னும் ஊருக்குச் சென்று இராமபத்திர மூப்பனரென்னும் செல்வருடைய ஆதரவில் அப்பியாசம் செய்யத் தொடங்கினர்.

அந்த அப்பியாசம் வரவர முதிர்ச்சி அடைந்தது. கடைசியில் தஞ்சை அரசர் முன்னிலையில் பொப்பிலி கேசவையாவே வியந்து பாராட்டும்படி பாடிக் காட்டினர். அதுமுதல் இவர் கனம் கிருஷ்ணையரென்றே வழங்கப் பெற்றார்.

இவர் சில காலம் திருவிடைமருதூரில் மகாராஷ்டிர மன்னர் வமிசத்தைச் சேர்ந்த அமர சிம்மரது சமுக வித்துவானாக இருந்தார். நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனையின் ஆசிரியராகிய ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் அங்கே வந்து அரண்மனை வித்துவானாகிய ராமதாசரென்னும் பெரியாரிடத்தில் சங்கீத அப்பியாசம் செய்து வந்தார். இடையிடையே கனம் கிருஷ்ணையருடன் பழகி இவரிடமும் சில கீர்த்தனங்களைக் கற்றுக்கொண்டார். பிறகு கனம் கிருஷ்ணையர் உடையார்பாளையம் ஸம்ஸ்தானாதிபதியாக அப்போதிருந்த கச்சி ரங்கப்ப உடையாரால் அழைக்கப் பெற்றுத் தம் வாழ்வு முழுவதும் அந்த ஸம்ஸ்தானத்து வித்துவானாகவே விளங்கி வந்தார்.

இவருடைய பெருமையினால் சிலருடைய பொறாமைத் தீ மூண்டு எரியத் தொடங்கியது. யாரோ சிலர் ஜமீன்தாரிடம் இவரைப்பற்றிக் குறை கூறி அவரது மனம் சிறிது சலிக்கும்படி செய்துவிட்டார். அந்த ஜமீன்தார் கச்சி ரங்கப்பருடைய குமாரராகிய கச்சிக் கல்யாணரங்க உடையாரென்பவர்.

ஒரு நாள் கனம் கிருஷ்ணையர் வழக்கம்போல் ஜமீன்தாரைப் பார்க்கப் போனபோது அவர் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை. ஏதோ வேலையாக இருப்பவரைப் போல் இருந்தார். அறிவாளியாகிய இந்தச் சங்கீதவித்துவானுக்கு, ‘இது யாரோ செய்த விஷமத்தின் விளைவு’ என்று தெரிந்துவிட்டது. இவர் மனம் வருந்தியது. ஆனாலும் அதைத் தாம் தெரிந்து கொண்டதாக அறிவித்து விடவேண்டுமென்று விரும்பினார்.

தம்முடைய மனவருத்தத்தை வெளிப்படையாகத் தெரிவிப்பது இவருக்கு உசிதமாகப் படவில்லை. குறிப்பாகத் தெரிவிக்க எண்ணினார். சங்கீதமும் சாகித்தியமும் இவருக்கு எந்தச் சமயத்திலும் ஏவல் புரியக் காத்திருந்தன.

ஒரு நாயகி பாடுவதாகப் புதிய கீர்த்தனம் ஒன்றைப் பாட ஆரம்பித்தார்:

''பத்துப்பை முத்துப்பை வஜ்ரப் பதக்கமும்
பைபையாப் பணத்தைக் கொடுத்தவர் போலப்
பாடின பாட்டுக்கும் ஆட்டுக்கும் நீரென்னைப்
பசப்பின தேபோதும் பலனறி வேன்காணும்''

என்று சுருட்டி ராகத்தில் ஒரு பல்லவியை எடுத்தார்.

ஜமீன்தார் திடுக்கிட்டுப் போனார். இந்தச் சுருட்டி ராகம் அவர் உள்ளத்தைச் சுருட்டிப் பிடித்தது. கனம் கிருஷ்ணையர் நினைத்திருந்தால் பெரிய ஸம்ஸ்தானங்களில் இருந்து ராஜபோகத்தில் வாழலாமென்பதை அவர் அறிந்தவர். தம்முடைய சம்மானத்தை எதிர் பாராமல் அன்பை மாத்திரம் விரும்பி உடையார்பாளையத்தில் இருப்பதும் ஜமீன்தாருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்த எண்ணங்கள் பொறாமைக்காரருடைய போதனைகளை மறையச் செய்தன. கிருஷ்ணையருடைய பல்லவி அந்த ஜமீன்தாருடைய காதில் விழுந்ததோ இல்லையோ உடனே அவரது பழைய இயல்பு மேலெழுந்து நின்றது. 'என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் பண்ணி விட்டோம்! நாம் இவருக்கு முத்துப் பையா தந்திருக்கிறோம்? வஜ்ரப் பதக்கமா கொடுத்தோம்? இவரால் நமக்கு எவ்வளவு பெருமை! நடுக் காட்டிலுள்ள இந்த ஊருக்கு வேறு ஸம்ஸ்தானத்திலிருந்து வித்துவான்களெல்லாம் வந்து போவது யாராலே? இவராலே அல்லவா? இதை நாம் மறந்து விட்டோமே!' என்று நினைந்து இரங்கினார்.

''ஸ்வாமீ! க்ஷமிக்க வேண்டும். நான் தெரியாமல் பராமுகமாக இருந்து விட்டேன்'' என்று ஜமீன்தார் வேண்டிக் கொண்டார்.

நினைத்த காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்ட கிருஷ்ணையர் பழைய பல்லவியை ஜமீன்தாரைப் புகழும் முறையில் மாற்றிப் பாடத் தொடங்கினார்:

''பத்துப்பை முத்துப்பை வஜ்ரப் பதக்கமும்
பரிந்து கொடுத்து மிகச்சுகந் தந்துபின்
பஞ்சணை மீதினிற் கொஞ்சி விளையாடி
ரஞ்சிதமும் அறிந்த மகராஜனே''

என்று இவர் அதை மாற்றிப் பாடவே, ஜமீன்தார் முகம் மலர்ந்தது.

''சங்கீதமும் சாகித்தியமும் உங்களுடைய அதிகாரத்தின் கீழ் உங்கள் இஷ்டப்படி ஏவல் செய்கின்றனவே!'' என்றார் அவர்.

''நான் என்ன ஜமீன்தாரா? ஏவல் செய்ய எனக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? என்னுடைய அதிகாரத்துக்கு யார் வணங்குவார்கள்?'' என்று சிரித்துக் கொண்டே கிருஷ்ணையர் கூறினார்.

''இதோ, நான் இருக்கிறேன்; உங்கள் சங்கீத அதிகாரத்துக்குத் தலை வணங்க ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள்'' என்று ஜமீன்தார் சொல்லியபோது அவ்விருவருடைய அன்புள்ளங்களும் மீட்டும் பொருந்தி நின்றன.

இவரிடம் என் தந்தையார் சங்கீதம் பயின்றனர்.

4. என் தந்தையார்

''எப்போதும் சிவபக்தி பண்ணிக் கொண்டிரு'' என்பது என் தந்தையார் எனக்குக் கடைசியில் கூறிய உபதேசம். அந்த உபதேசத்தை நான் கடைப்பிடிப்பதனால் இந்த அளவில் தமிழ்த்தொண்டு புரியவும் அன்பர்களுடைய ஆதரவைப் பெறவும் முடிந்ததென்று உறுதியாக நம்பியிருக்கிறேன். அவர் என் விஷயமாக உள்ளத்தே கொண்டிருந்த கவலையை நான் முதலில் அறிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் நாளடைவில் உணர்ந்து உருகலானேன். அவரிடம் எனக்கு இருந்த பயபக்தி வர வர அதிகரித்ததேயொழியக் குறையவில்லை.

இளமையில் எனக்கு ஒரு தக்க ஆசிரியரைத் தேடித் தந்ததும், பின்பு தமிழ்ச் சுவடிகளே கதியாகக் கிடந்த எனக்கு லௌகிகத் தொல்லை அணுவளவேனும் இல்லாமற் பாதுகாத்ததும், சிவ பக்தியின் மகிமையைத் தம்முடைய நடையினால் வெளிப்படுத்தியதுமாகிய அரிய செயல்களை நான் மறக்கவே முடியாது. அவருடைய ஆசார சீலமும், சிவ பூஜையும், பரிசுத்தமும், சங்கீதத் திறமையும் அவரைத் தெய்வமாக எண்ணும்படி செய்தன. அவருக்கு என்பால் உள்ள வாத்ஸல்யம் வெளிப்படையாகத் தோற்றாது. அவரது உள்ளமாகிய குகையிலே அது பொன்போற் பொதியப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒளியைச் சில முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களில் நான் அறிந்திருக்கிறேன்.

என் தந்தையாருடைய இயல்பான பெயர் வேங்கட சுப்பிரமணிய ஐயரென்பது; வேங்கடசுப்பைய ரென்றே அது மருவி விட்டது. அவரது பெயர் முன்னோர்களின் பெயரானமையின் வீட்டில் உள்ளவர்கள் அதைக் கூறமாட்டார்கள். அதனால் ''சாமி'' என்றே அவரை அழைத்து வந்தனர். என்னுடைய தந்தையாருக்கு இளைய சகோதரர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு ஸ்ரீநிவாசையரென்பது முதற் பெயர். சாமி என்று என் தந்தையாரை அழைத்த காரணம் பற்றி அவரை யாவரும் 'சின்னசாமி' என்று வழங்கலாயினர். அவருக்கு அதுவே பெயராக நிலைத்து விட்டது.

என் தந்தையாருக்கும் சிறிய தந்தையாருக்கும் இளமையில் என் பாட்டனாரே வடமொழியையும் தமிழையும் கற்பித்தார். என் பாட்டியார் சங்கீதப் பழக்கம் உடையவராதலின் அவ்வுருடைய அம்சம் என் தந்தையாரிடமும் இருந்தது. அவருக்குச் சங்கீதத்தில் இளமை தொடங்கியே விருப்பம் உண்டாகி வளர்ச்சி அடைந்து வந்தது.

அவருக்கு உபநயனம் ஆயிற்று. பாட்டியாருக்கு அவரைச் சங்கீதத் துறையில் ஈடுபடுத்த வேண்டுமென்ற அவா இருந்து வந்தது. தம்முடைய அம்மானாகிய

கனம் கிருஷ்ணையர் உடையார்பாளையம் ஸம்ஸ்தானத்தில் சங்கீத வித்துவானாக இருந்து சிறப்படைந்திருந்தமையின் அவரிடமே தம் மூத்த குமாரரை ஒப்பித்துக் குருகுலவாசம் செய்யும்படி விடலாமென்று எண்ணினார். என் பாட்டனாரும் இதற்குச் சம்மதித்தார். என் தகப்பனாருக்கோ சங்கீத அப்பியாசத்தில் இருந்த ஆவல் சொல்லும் அளவினதன்று.

ஒரு நல்ல நாளில் என் பாட்டியார் தம் அருமைப் புதல்வரை அழைத்துக்கொண்டு உடையார்பாளையம் சென்றார். தம் அம்மானிடம் தம் குமாரரை ஒப்பித்துத் தம் கருத்தையும் கூறினார். கனம் கிருஷ்ணையர், ''அடே, ஏதாவது பாடு, பார்க்கலாம்'' என்றார். என் தந்தையாருக்கு என் பாட்டியார் கனம் கிருஷ்ணையர் கீர்த்தனங்கள் சில வற்றைக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தார். அவற்றில் ஒன்றை என் தந்தையார் பாடிக் காட்டினார். அது ஸ்வரசுத்தமாக இருந்தது கண்ட கிருஷ்ணையர், ''உன் பிள்ளைக்குச் சாரீரம் இருக்கிறது; நீயும் கொஞ்சம் சொல்லித் தந்திருக் கிறாய். முன்னுக்கு வருவான்'' என்று கூறினார்.

''மாமா, உங்களிடம் இவனை ஒப்பித்து விட்டேன். இனிமேல் இவனுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை'' என்றார் பாட்டியார்.

''எல்லாம் நன்றாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் இவனுக்குத் தேக புஷ்டிதான் போதாது. நன்றாகச் சாப்பிட வேண்டும். உடம்பு வளைந்து வேலை செய்ய வேண்டும்'' என்று கிருஷ்ணையர் கூறினார்.

''நமக்குச் சொந்தக்காரராக இருப்பதனால்தான் நம்முடைய தேக சௌக்கியத்தைப்பற்றி இவ்வளவு தூரம் சொல்லுகிறார்'' என்று எந்தையார் நினைத்துக் கொண் டார். ஆனால் உண்மை வேறு.

கனமார்க்க சங்கீதம் எல்லோராலும் சாதித்துக் கொள்ள இயலாது. யானையின் பலமும் சிங்கத்தின்

தொனியும் இருப்பவர்களே அதை முற்றும் கடைப் பிடிக்கலாம். கனம் கிருஷ்ணையருக்குச் சரீர வன்மையும் சாரீர பலமும் நன்ருகப் பொருந்தியிருந்தன. அதனுல் அவர் அந்த மார்க்கத்தில் நல்ல சாதனை பெற்ருர். சங்கீத வித்துவான்கள் சாரீரத்தை மாத்திரம் பரீட்சை செய்து பார்ப்பார்கள். கனமார்க்க சங்கீத வித்துவாணுகிய அவர் சரீரத்தையும் சாரீரத்தையும் ஒருங்கே பார்த்தார். இரண்டு வன்மையும் சேர்ந்தால்தான் தம்முடைய வழி பிடிபடு மென்பது அவர் தம் அநுபவத்தில் கண்டதல்லவா?

''இனிமேல் மண் வைத்து ஒட்டிப் புஷ்டிப்படுத்த முடியுமா? இருக்கிற உடம்பைச் சரியாகக் காப்பாற்றிக் கொண்டால் போதும்'' என்று என் பாட்டியார் சொல்லிச் சில நாள் அங்கே தங்கியிருந்து, பிறகு, விடை பெற்று உத்தமதானபுரம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

என் தந்தையாருடைய குருகுல வாசம் ஆரம்பமாயிற்று. கனம் கிருஷ்ணையர் மனேதைரியமும் பிரபுத்துவமும் உடையவர். என் தந்தையாரை அவர் மிக்க அன்போடு பாதுகாத்து வந்தார். ஆனுலும் அவருக்குப் பல வேலைகளை ஏவுவார். தினந்தோறும் தம்முடைய ஆசிரியருக்கு என் தந்தையார் வஸ்திரம் துவைத்துப் போடுவார்; வெந்நீர் வைத்துக் கொடுப்பார்.

அந்த ஸம்ஸ்தான ஜமீன்தாராகிய கச்சிக் கல்யாண ரங்கர் கிருஷ்ணையரையும் ஒரு ஜமீன்தாரைப் போலவே நடத்திவந்தார். அவருக்கு எல்லாவிதமான சௌகரியங்களையும் அமைத்துக் கொடுத்தார். கனம் கிருஷ்ணையர் குதிரையின் மேல் சவாரி செய்வதுண்டு. ஜமீன்தார் அவருக்கு ஓர் அழகிய குதிரை வாங்கித் தந்திருந்தார். பல்லக்கும் கொடுத்திருந்தார். ''எங்கள் மாமாவுக்கு ராஜயோகம். அவருடைய மேனியழகும் எடுப்பான பார்வையும் ராஜஸ சுபாவமும் ராஜாவாகப் பிறக்கவேண்டியவர் தவறிப் பிராமணராகப் பிறந்து விட்டார் என்றே

தோற்றச் செய்யும்'' என்று என் தந்தையார் கூறுவார்.

தம்முடைய ஆசிரியர் குதிரையில் ஏறிச் செல்லும் போது சில சமயங்களில் என் தந்தையார் அக்குதிரையின் லகானைப் பிடித்துச் செல்வதுண்டாம். இளைய பிரமசாரியாகிய அவர் இத்தகைய வேலைகளில் கிருஷ்ணையர் தம்மை ஏவுவது குறித்துச் சில சமயங்களில் மனம் வருந்துவார்; 'சொந்தக்காரரர்; மரியாதையாக நடத்துவார்' என்று தாம் எண்ணியதற்கு மாறாக இருப்பதை நினைந்து வெறுப்படைவார். ஆனால் அந்த வருத்தமும் கோபமும் அடுத்த கணத்திலே மறைந்துவிடும். உணவு விஷயத்திலும் மற்றச் சௌகரியங்களிலும் என் தந்தையாருக்கு ஒரு விதமான குறைவும் நேரவில்லை. தம் மாணாக்கரின் உடம்பு புஷ்டிப்படுவதற்காக இத்தகைய ஏவல்களை கிருஷ்ணையர் இட்டனரென்றே எனக்கு இப்போது தோற்றுகின்றது.

முறையாக என் பிதா தம் ஆசிரியரிடம் சங்கீத அப்பியாசம் செய்து வந்தார். பன்னிரண்டு வருஷ காலம் இந்தக் குருகுல வாசம் நடைபெற்றது.

கனம் கிருஷ்ணையருக்கு வரவர என் தந்தையாரிடத்தில் அன்பு அதிகமாயிற்று. அவர் தாம் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் தம் மாணாக்கரை அழைத்துச் சென்றார். ஜமீன்தாரிடத்திலும் அடிக்கடி அழைத்துச் சென்று பழக்கம் செய்து வைத்தார்.

ஜமீன்தாருக்கும் என் தகப்பனாரிடத்தில் அன்பு உண்டாயிற்று. ''வேங்கடசுப்பு'' என்று பிரியமாக அழைத்துப் பேசி மகிழ்வார். பிறகு மாதச் சம்பளமும் அவருக்கு ஏற்படுத்தினார்.

கனம் கிருஷ்ணையர் வித்துவான்கள் கூடிய சபையில் பாடும்போது என் தந்தையாரையும் உடன் பாடச் சொல்வார். சில சந்தர்ப்பங்களில் அவரைத் தனியே

பாடச் செய்து கேட்டு மகிழ்வார். இத்தகைய அன்புச் செயல்களால் என் தந்தையாருக்கு ஊக்கமும் சங்கீதத்தில் திறமையும் அதிகமாகிக்கொண்டே வந்தன.

திடீரென்று கனம் கிருஷ்ணையருக்கு வறள்வாயு என்னும் ஒரு வகை நோய் கண்டது. முதுமையினால் இயல்பாகவே அவருக்கு உடல் தளர்ச்சியும் இருந்து வந்தது. அந்த நிலைமையில் உடையார்பாளையத்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் தம்முடைய ஊராகிய திருக்குன்றத்திலே போய் இருந்தால் நலமென்று அவருக்குத் தோன்றியது. ஜமீன்தாரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு திருக்குன்றம் சென்று இருக்கலானார். ஜமீன்தார் அக்காலங்களில் வேண்டிய பணமும் நெல் முதலியனவும் அனுப்பி உதவி புரிந்தார். தக்கவர்களை அடிக்கடி விடுத்துச் செய்தியை தெரிந்து வரச் செய்தார்.

கிருஷ்ணையர் திருக்குன்றம் சென்றபோது அவருடன் என் தந்தையாரும் சென்றார். அவர் நோய்வாய்ப் பட்டிருந்த காலத்தில் அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை எல்லாம் எந்தையார் செய்து வந்தார். அவருடைய மெலிவைக் கண்டு மிகவும் மனம் வருந்தினார். அவர் தம்மைப் பாதுகாத்து வந்த அருமையை நினைத்தபோதெல்லாம் விம்மினார்; அவருடைய கட்டு வாய்ந்த அழகிய மேனி குலைந்து தளர்ந்து வாடியதைக் கண்டு அழுது புலம்பினார்.

எந்தையாருடைய மன வருத்தத்தைக் கனம் கிருஷ்ணையர் அறிந்து, ''என்னுடைய வாழ்வு இவ்வளவு தான் என்று தோன்றுகிறது. நான் ராஜபோகத்தை அநுபவித்தேன். இனியும் அப்படியே அநுபவிப்பதென்பது இயலாத காரியம். அவரவர்கள் கொடுத்து வைத்ததுதான் அவரவர்களுக்குக் கிடைக்கும். அந்த அளவுக்குமேல் ஒன்றும் கிடைக்காது'' என்று சொல்லிச் சிறிது மௌனமாக இருந்தார். பிறகு,''அப்பா, வேங்கட

சுப்பு, ஏட்டை எடு; ஒரு கீர்த்தனம் சொல்லுகிறேன்; எழுதிக் கொள்'' என்று கூறிவிட்டு,

''கொடுத்துவைத் ததுவரும் ஏருசை யால்மிகக்
குறைப்பட்டால் வருகுமோ பேய்மனதே''

என்ற பல்லவியை முதலாக உடையதும் பைரவி ராகத்தில் அமைந்ததுமாகிய கீர்த்தனத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினுர். எல்லா விதமான பலமும் போன அந்த நிலையில் அந்த வித்துவானுக்கு இறைவனது தியானந்தான் பயனுடையதென்ற உணர்வு மேலெழுந்து நின்றது.

''படுத்தால் பின்னுலே கூட வருவாருண்டோ
பயறணீ சரைநிதம் பக்தியாய்த் தொழுதிரு''

என்ற அநுபல்லவியைப் பாடினுர். அவர் மனம் உடையார்பாளையம் ஆலயத்தில் உள்ள சிவபெருமானுகிய பயறணீசரிடம் சென்றது. மேலே மூன்று சரணங்களையும் பாடி முடித்தார். என் தந்தையார் அக்கீர்த்தனத்தை எழுதினுர். அந்த நிலையிலும் அப்பெரியாருடைய சாகித்திய சக்தி முன் நிற்பதை நினைந்தபோது வியப்பும், ''இத்தகைய பெரியாரை இழந்து விடுவோமோ!'' என்று எண்ணியபோது துக்கமும் உண்டாயின. கண்ணில் நீர் வழிய அதை எழுதினுர். அதன் பின்பும் கனம் கிருஷ்ணையர் தாம் இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு பந்துவராளி ராகத்தில் சிதம்பரம் ஆனந்த நடராஜ மூர்த்தி விஷயமாக,

''தில்லையப் பாஉனது பஞ்சாட் சரப்படியில்
சின்மயமாய்த் தினந்தினமும் வந்துதரி சிப்பேன்''

எனத் தொடங்கும் ஒரு கீர்த்தனத்தைச் சொல்லி எழுதச் செய்தார்.

கனம் கிருஷ்ணையர் வாழ்க்கை முடிவடைந்தது. அப்போது என் தந்தையார் துடித்துப் போனுர். தம் அருமைக் குருவினிடத்தில் அவர் வைத்திருந்த பக்தி அவர் வாழ்நாள்

முழுவதும் மங்கவே இல்லை. அடிக்கடி, ''அவர்களைப் போல் இனி யாரைப் பார்க்கப் போகிறேன்!'' என்று சொல்லுவார். அப்போது அவர் கண் கலங்கும்.

அப்பால் என் பிதா உடையார்பாளையம் சென்று ஜமீன்தாருடைய ஆதரவிலே இருந்து வரலானுர். அவரும் ஸம்ஸ்தானத்து வித்துவானுகவே சில காலம் இருந்து வந்தார்.

வாழ்நாள் முழுவதும் சிவ பூஜையும் ஜபம் முதலிய கர்மாநுஷ்டானங்களுமே புரிந்து வந்து வேறு எந்த முயற்சியிலும் ஈடுபடாமல் உள்ளும் புறமும் தூய்மை யுடன் ஒரு கிருகஸ்தர் வாழ்க்கை நடத்துவதென்ருல் அது சாத்தியமென்று இக்காலத்தில் தோன்ருது. ஆனுல், எங்கள் தாயாரின் தகப்பனுர் அவ்வாறு இருந்தார். அவர் பெயர் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளென்பது.

அவர் காவிரியின் வட கரையில் கஞ்சனூரென்னும் தலத்துக்கு வடகிழக்கே ஒன்றரை மைலில் உள்ள சூரிய மூலை யென்னும் ஊரில் இருந்தார். அவர் ருக்வேதத்திற் பாரங்கதர்; சிவ பக்தியிற் சிறந்தவர். எப்பொழுதும் அவ ருடைய வாயிலிருந்து சிவநாமம் இனிய மெல்லிய தொனி யிலே வெளிவந்து கொண்டிருக்கும். வண்டின் ரீங்காரத் தைப் போல உள்ள அந்தச் சிவ நாமத்திலே நான் இளமை யிலே ஈடுபட்டேன். என்னை அறியாமல் நானும் சிவநாம ஜபம் என் ஆரும் பிராய முதலே செய்யத் தொடங்கினேன். இன்றளவும் 'நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்' அந்த ஜபத்தைச் செய்துகொண்டு வருகிறேன்.

இளமையில், கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளுடைய திருவாக்கி லிருந்து எழுந்த அந்த நாமத்தின் இனிமை என் கருத்தில் மிகவும் நன்ருகப் பதிந்துவிட்டது. பிறகு நான் முறை யாகப் பல மந்திர ஜபங்களை உபதேசம் செய்து

கொண்டேன். எல்லாவற்றிற்கும் முன் எனக்கு முதல் உபதேசமாக என் நெஞ்சில் தானே ஊன்றியது சிவநாமந் தான்; அதை ஊன்ற வைத்த முதற் குரு என் மாதா மகராகிய கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளே யாவர்.

அவர் பதினான்கு பிராயத்தில் தம் தந்தையாரிடம் பார்த்திப பூஜையும் ஸ்படிக லிங்க பூஜையும் பெற்றுக் கொண்டார். ஸ்படிக லிங்கமாகிய மூர்த்திக்குச் சிதம்ப ரேசரென்பது திருநாமம். அவர் நாள்தோறும் லட்சம் சிவநாம ஜபம் செய்வார். ஆருணம் சொல்லி 124 சூரிய நமஸ்காரம் செய்து ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம் பண்ணுவார். விடிய நான்கு நாழிகை தொடங்கி இரவு பத்து நாழிகை வரையில் பெரும்பாலும் வைதிக மார்க்கத்தி லேயே அவருடைய காலம் செல்லும்.

சூரியமூலை இப்போது சூரியமலை யென்று வழங்கு கிறது. கஞ்சனூருக்கு ஈசானிய மூலையில் அவ்வூர் இருக் கின்றது. ஈசானிய மூலைக்குச் சூரிய மூலை என்பது ஒரு பெயர். அதனால் இப்பெயர் வந்தது. இதனைச் சூரிய கோடி யென்று வடமொழியில் வழங்குவர். அவ்வூர்ச்சிவா லயத்தில் உள்ள சிவபெருமானுக்குச் சூரிய கோடீசுவர ரென்பது திருநாமம். சூரிய மூலை பெரிய ஊர் அன்று; பெரிய தலமும் அன்று.

கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் அவ்வூரில் உள்ள பழவாற்று ஸ்நானத்தையே கங்கா ஸ்நானத்திலும் பெரியதாக நினைத் தார். தம்முடைய வீட்டின் பின்புறத்திலும் மேல் பக்கத் திலும் உள்ள விசாலமான இடங்களில் பலவகையான மலர் மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் பஞ்சபில்வங் களும் வைத்துப் பயிர் செய்தார். அவற்றிலிருந்து நாள் தோறும் மிகுதியான மலர்களையும் பத்திரங்களையும் பறித்துப் பூஜை செய்வார். அபிஷேகத்திற்குப் பசுவின் பாலும் அருச்சனைக்கு வில்வமும் இல்லாமல் பூஜை செய்ய மாட்டார். அருச்சனைக்கு மலர் தரும் பூஞ்செடிகளை

வைத்துப் பாதுகாத்தது போலவே அபிஷேகத்துக்குப் பால் தரும் பசுக்களையும் அவர் அன்போடு வளர்த்து வந்தார். மாலை வேளையில் தாமே புல் பறித்து எடுத்து வந்து பசுக்களுக்குப் போடுவார். அவர் நினைத்திருந்தால் தம் நிலங்களில் பயிர் செய்து பொழுது போக்கலாம். அவர் கருத்து அதில் ஊன்றவில்லை. தம் பூஜைக்கு வேண்டிய மலர்களை உதவும் மலர் வனத்தைப் பயிர் செய்வதில் தான் அவருடைய விருப்பம் சென்றது. மகா கைலாச அஷ்டோத்தரம் சொல்லி அம்மலர்களால் அருச்சனை புரிவதே அவருக்கு இன்பத்தைத் தந்தது. அவருக்கு ஐந்து பெண்களும் ஒரு புதல்வரும் பிறந்தார்கள்.

என் தந்தையாருக்கு விவாகம் செய்விக்க ஏற்ற பெண்ணைத் தேடிக் கொண்டிருந்த என் பாட்டனாரும் பாட்டியாரும் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளின் இயல்பை உணர்ந்து, அவருடைய மூன்றும் குமாரியாகிய ஸரஸ்வதியைத் தம் குமாரருக்கு மணம் செய்து கொள்ள ஏற்பாடு செய்தனர். விவாகம் நிச்சயமானது தெரிந்து உடையார் பாளையம் ஜமீன்தார் பொருளுதவிசெய்ய, என் தந்தையாருடைய விவாகம் இனிது நிறைவேறியது.

ஒரு சமயம் அரியிலூர் ஜமீன்தார் உடையார்பாளையத்திற்கு வந்திருந்தார். அவர் உடையார்பாளையம் ஜமீன் தாருக்கு மாப்பிள்ளை. அவர் வந்த காலத்தில் அவருக்கும் என் தந்தையாருக்கும் பழக்கம் உண்டாயிற்று. என் தந்தையாரது சங்கீத ஞானத்தை அவர் அறிந்து தம்முடன் வந்து அரியிலூரில் இருக்கும்படி வேண்டினர்; தம்முடைய மாமனாராகிய கச்சிக் கல்யாண ரங்கரிடமும் தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார். அவர் அதற்கு இணங்கவே என் தந்தையார் தம் குடும்பத்துடன் அரியிலூர் சென்று அந்த ஜமீன் சங்கீத வித்துவானாக இருந்துவரத் தொடங்கினர்.

அக் காலத்தில் என் தந்தையார் தம்முடைய சங்கீதத்தால் யாவரையும் மகிழ்விக்கும் ஆற்றலை நன்ருகப் பெற்றிருந்தார். அவருக்குப் பல பெரியோர்களின் கீர்த்தனங்கள் பாடமாக இருந்தன.

இத்தகைய ஆற்றல் இருந்தமையால் ஜனங்களுக்கு அவரிடத்தில் மிக்க மதிப்பு இருந்தது. கனம் கிருஷ்ணையருடைய மாணுக்கரென்பதனுலும் பெருமை உண்டாயிற்று.

5. என் பிறப்பு

உத்தமதான புரத்தில் என் தந்தையாருக்கு ஸீமந்தம் நடைபெற்றது. பிறகு என் மாதா மகர் என் தாயாரைத் தம் ஊராகிய சூரிய மூலைக்கு ஒரு நல்ல தினம் பார்த்து அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே ஆனந்த வருஷம் மாசி மாதம் 9–ஆம் தேதி திங்கட்கிழமை (19–2–1855) இரவு நான் பிறந்தேன்.

நான் பிறந்த பிறகு ஐந்து மாதங்கள் என் அன்னையார் சூரியமூலையில் இருந்தனர். பிறகு என் பாட்டனுர் என் அன்னையாரையும் என்னையும் அரியிலூருக்குக் கொணர்ந்து வந்து விட்டுச் சென்றனர். எங்களுக்காகப் புதிதாகக் கட்டப் பெற்ற வீட்டில் நான் என் தாயாருடன் புகுந்தேன்.

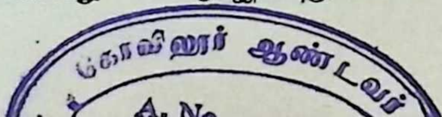
ஒவ்வொரு தாயும் தன்னுடைய குழந்தையை அதிருஷ்டசாலியென்று கருதுவது வழக்கம். தனக்குக் கிடைத்த லாபங்களெல்லாம் அக் குழந்தையின் அதிருஷ்டபலனுகவே கிடைத்தன என்று பாராட்டுவாள். என்னுடைய அன்னையாரும் அவ்வாறு சொல்லுவதுண்டு. நான் பிறந்த வருஷத்தில் எங்களுக்கென்று அரியிலூரில் ஒரு வீடு ஏற்பட்டது என் அதிருஷ்டத்தின் பலனென்றே நம்பினுர். அது மட்டுமன்று; அந்தப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு சந்நியாசி இறந்து போகும்போது, ''ஆனந்த வருஷத்தில் இங்கே ஓர் அதிசயம் நடக்கப் போகிறது; அதைக் காணுமல் போகிறேன்'' என்று

சொல்லி உயிர் நீத்தாராம். இந்த நாட்டிற்கு முதல் முதலாக ரெயிலும் தந்தியும் வந்தமையே அவர் கூறிய அதிசயம் என்று எல்லோரும் கூறினர்கள். அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்த வருஷத்தில் நான் பிறந்ததும் ஓர் அதிசயமென்றே என் தாயாரின் உள்ளத்துள் ஒரு சந்தோஷ உணர்ச்சி உண்டாகி யிருக்கக்கூடும். ஆனல் அதை வெளிப்படை யாகச் சொல்வதில்லை. ''இப்படி ஒரு சந்நியாசி சொன்ன ராம். அந்த வருஷத்தில்தான் நீ பிறந்தாய்'' என்று பிற் காலத்தில் பல முறை என் அருமை அன்னையார் அன்புடன் கூறியிருக்கிறர்.

நான் பிறந்தபோது எனக்குச் சாமிநாதன் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. சுவாமிமலை என்னும் தலத்தில் உள்ள முருகக் கடவுளுக்குச் சாமிநாதனென்பது திருநாமம். எங்கள் ஊரினரும் பிறரும் அந்தத் தலத்துக்குச் சென்று வருவார்கள். எங்கள் குடும்பத்தினருக்கும் அதில் ஈடுபாடு அதிகம். அது பற்றியே எனக்கு அப்பெயர் இட்டார்கள். எல்லோரும் என்னைச் 'சாமா' என்றே அழைப்பார்கள்.

நாங்கள் அரியிலூரில் இருந்த காலத்தில் என் சிறிய தந்தையாருக்குக் கல்யாணம் நடைபெற்றது. மாயூரத்தில் மகாதானத் தெருவில் இருந்த சேஷையரென்பவர் குமாரி யாகிய லக்ஷ்மியை அவர் மணந்து கொண்டார்.

அந்த மணத்தின் முன்பும் பின்பும் என் தந்தையார் சில முறை மாயூரம் செல்ல நேர்ந்தது. அக்காலத்தில் அங்கே கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் இருந்து வந்தார். அவருடைய பழக்கம் என் தந்தையாருக்கு உண்டா யிற்று. பாரதியார் சில காலம் கனம் கிருஷ்ணையரிடம் பயின்றவராதலின் அந்த வித்துவானுடைய பந்துவும் மாணுக்கருமாகிய என் பிதாவிடம் அவருக்கு மிக்க அன்பு உண்டாயிற்று. என் தந்தையாரை அவர் காணும் போதெல்லாம் கனம் கிருஷ்ணையருடைய கீர்த்தனங்களைச் சொல்லச் செய்து கேட்டு இன்புறுவார்.

இருவரும் சங்கீத சம்பந்தமான சம்பாஷணையில் பொழுது போக்குவார்கள். இரண்டு பேரும் சிவபக்தர்கள்; அத்வைத சாஸ்திரப் பயிற்சியுடையவர்கள்.

அக்காலத்தில் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் நந்தனுர் சரித்திரக் கீர்த்தனத்தை இயற்றிப் புகழ் படைத்திருந்தார். பல இடங்களில் அந்தச் சரித்திரத்தைப் பிரசங்கம் செய்துவந்தார். தமிழ்நாடு முழுவதும் நந்தன் சரித்திரத்திற்கு ஒரு பிரசித்தி உண்டாகி இருந்தது. மாயூரத்திற்கு எந்தையார் எப்பொழுது சென்ருலும் பாரதியாரைப் பாராமல் வருவதில்லை.

பாரதியாருடைய பழக்கம் ஏற்பட்டபின்பு நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனங்களில் சிலவற்றையும் என் தந்தையார் தம் இராமாயணப் பிரசங்கத்தினிடையே பாடிக் காட்டலானுர். அக்கீர்த்தனங்களின் எளிய நடையும் அவற்றில் அமைந்திருந்த பக்திச் சுவையும் கேட்போர் உள்ளங்களைக் கவர்ந்தன.

என் குழந்தைப் பிராயத்தில் எனக்கிருந்த பழக்கம் ஒன்றை என் தாயார் சொல்லியிருக்கிருர்: நான் காலையில் எழும்பொழுதே எனக்கு ஏதேனும் ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டுமாம். ரொட்டி, பிஸ்கோத்து முதலிய உணவுப் பொருள்கள் அந்தக் காலத்தில் இல்லை. என் தாயார் எனக்காக ஒரு கரண்டியப்பம் ஊற்றி ஓர் இலையில் என் படுக்கையின் பக்கத்தில் வைத்து ஒரு பாத்திரத்தால் மூடி வைத்திருப்பாராம். நான் எழுந்தவுடன் அந்தப் பாத்திரத்தை ஒரு தட்டுத் தட்டிவிட்டு உள்ளே இருக்கும் கரண்டியப்பத்தை எடுத்துத் தின்பேனும். காலையில் எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய மறந்தாலும் எனக்காகக் கரண்டியப்பம் பண்ணி வைப்பதை மாத்திரம் என் தாயார் மறக்க மாட்டாராம். கரண்டியப்பம் சாப்பிட்ட சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு பழையமுதும் சாப்பிடுவதுண்டு.

நாங்கள் அரியிலூரில் இருந்து வருகையில் என் பாட்டனுருக்கும் பாட்டியாருக்கும் முதுமைப் பருவத்

தளர்ச்சி மிகுதியாயிற்று. எந்தச் சமயத்தில் தமக்கு மரணம் சம்பவிக்குமோ என்று என் பாட்டனார் கலக்கம் அடைந்திருந்தார். பரம்பரையாக இருந்த ஊரை விட்டு வேறு ஊருக்கு வந்து இருப்பதில் அவருக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. வேறு வழி இல்லாமையால் அரியிலூரில் வந்து இருந்தார். ஆயினும், வந்த ஊரிலே இருப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. ''நம்முடைய ஊரில் நம் வீட்டுப் பந்துக்கள் சூழ்ந்த இடத்தில் மரணம் அடைய வேண்டும்'' என்றே அவர் விரும்பினார். நதிதீரத்தைச் சார்ந்துள்ள உத்தமதானபுரத்தை விட்டுக் காட்டு நாட்டில் உயிர் நீப்பதைப்பற்றி நினைக்கும்போதே அவருக்குத் துக்கம் பொங்கும்.

ஒரு நாள் என் தகப்பனாரிடம் தம்முடைய கருத்தை என் பாட்டனார் தெரிவித்தார். குடும்ப பாரத்தினால் நைந்த மனமுடைய அவருக்கு மீண்டும் கவலை உண்டாயிற்று. ''ஏதோ ஒரு விதமாக இங்கே வந்து நிலையாக வாழத் தொடங்கினோம். கடவுள் கிருபையால், கடன் வாங்காமல் தம்பிக்குக் கல்யாணம் நடத்தினோம். ஊருக்குப் போனால் நாம் எவ்வாறு காலக்ஷேபம் செய்ய முடியும்?'' என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

என் பாட்டனாரோ அடிக்கடி தம் கருத்தை வற்புறுத்தி வந்தார். முதுமைப் பருவத்தில் அவருக்கு இருக்கும் ஆசையை நிறைவேற்றாமல் இருப்பது பாவமென்ற நினைவும் என் பிதாவுக்கு உண்டாயிற்று. இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போலக் கலங்கினார். தம் பெற்றோரை உத்தமதானபுரத்திற்கு அனுப்பி விடலாமா என்றும் எண்ணினார். இறுதிக் காலத்தில் தம் குமாரர் அருகில் இருக்க வேண்டுமென்று கருதியே என் பாட்டனார் உடையார்பாளையத்திற்கும் பின்பு அரியிலூருக்கும் வந்தார். ஆதலின் தம்மைப் பிரிந்து அவர் இருத்தல் அரிது என்பதை நினைத்துப் பார்த்த எந்தையார், ''எவ்வாறானாலும்

சரி; அவருடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வது தான் நம் கடமை'' என்ற உறுதி பூண்டு அரியிலூர் ஜமீன் தாரிடமும் மற்ற அன்பர்களிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு தம் குடும்பத்துடன் உத்தமதானபுரம் வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கே வந்த பின்பும் சில வருஷங்கள் என் பாட்டனாரும் பாட்டியாரும் ஜீவித்திருந்தனர். இடை யிடையே என் தந்தையார் வெளியூர்களுக்குச் சென்று இராமாயணப் பிரசங்கம் செய்து பொருள் ஈட்டி வந்தார்.

6. இளமைக் கல்வி

எனக்கு ஐந்தாம் பிராயம் நடைபெற்றபோது வித்தி யாப்பியாசம் செய்வித்தார்கள். என் பாட்டனார் அரிச் சுவடி சொல்லித் தந்தார். முதலில் உத்தமதானபுரத்தில் நாராயண ஐயரென்பவரிடம் சில மாதங்களும், பிறகு சாமி நாதைய ரென்பவரிடம் சில வருஷங்களும் படித்தேன். தமிழில் கீழ்வாயிலக்கம், நெல் இலக்கம் முதலியவற்றை யும், வடமொழியில் சில நூல்களையும் படித்தேன். பள்ளிக் கூடத்தில் படிப்பதோடு வீட்டிலும் என் பாட்டனார், தந்தையார், சிறிய தகப்பனார் ஆகியவர்களும் எனக்குக் கற்பித்து வந்தனர்.

நாராயணையர் சற்றேறக்குறைய முப்பத்தைந்து பிராயம் கொண்டவர்; நல்ல வடிவம் உடையவர். அவரைக் காணும்போது எனக்கும் மற்றப் பிள்ளைகளுக் கும் பயம் உண்டாகும்; பிரம்பை அதிகமாக அவர் உபயோ கிப்பார். அவரை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவருடைய பிரம்படிதான் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

அவரது பள்ளிக்கூடத்தில் அக்கிரகாரத்துப் பிள்ளை களும் குடியானத் தெருப் பிள்ளைகளும் படித்தார்கள். அடிக்கிற விஷயத்தில் அவர் யாரிடமும் பட்சபாதம் காட்டு

வதில்லை. பிள்ளைகளுக்குள் பிச்சு என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் தகப்பனார் பணக்காரர். அதனால் அவனுக்குச் சிறிது கர்வமும் தைரியமும் இருந்தன. உபாத்தியாயர் அடிக்கும்போது அவன் திருப்பி அடிக்க முயல்வான். முரட்டுத்தனத்தினால் குழந்தைகளை அடக்கியாள்வது கஷ்டமென்பதை அந்த உபாத்தியாயர் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அவருக்கு அவருடைய கைப்பிரம்பே செங்கோலாக இருந்தது. எல்லாப் பிள்ளைகளும் தம்முடைய தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது பிச்சு மாத்திரம் எதிர்த்தால் அவர் சும்மா இருப்பாரா? மேலும் மேலும் கடுமையான தண்டனைகளை விதித்தார். அவர் சிறிதும் அடங்கவில்லை. பிறகு அவனைப் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டே நீக்கிவிட்டார். ''அவன் பெற்ற விடுதலை நமக்கு கிடைக்காதா?'' என்று விரும்பிய பிள்ளைகளும் உண்டு.

பள்ளிக்கூடத் தொல்லையிலிருந்து நீங்கிய பிச்சு பிறகு படிப்பைப் பற்றி நினைப்பதே இல்லை. பிற்காலத்தில் கையெழுத்துப் போடுவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் எழுதவோ படிக்கவோ இயலாதவனாக இருந்தான். பணக்காரப் பிச்சுவையருக்குப் படிப்பிருந்தால் என்ன? இராவிட்டால் என்ன?

நாராயணையர் அரிச்சுவடி, எண்சுவடி முதலியவைகளைத்தான் கற்பிப்பார். அவரிடம் நான் கற்ற பின்பு சாமிநாதையரது பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்தேன், அங்கே தான் ஏட்டில் எழுதக் கற்றுக்கொண்டேன். அக்காலத்தில் காகிதம் பள்ளிக்கூடம் வரைக்கும் வரவில்லை. சிலேட்டும் இல்லை. முதலில் மாணாக்கன் மணலில் எழுதிப் பழக வேண்டும். பிறகு அவனே எழுத்தாணியால் ஓலைச் சுவடியில் எழுதக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

சாமிநாதையர் சங்கீதமும் ஸம்ஸ்கிருதமும் தெரிந்தவர். எனக்கு அவர் சம்க்ஷேப ராமாயணம், விஷ்ணு ஸஹஸ்ர

நாமம், நீதி சாரம், அமரம் மூன்று காண்டங்கள் என்பவற்றைப் போதித்தார். அவ்வளவும் எனக்கு மனப் பாடமாக இருந்தன. தமிழும் கணக்கும் கற்பித்தார். அவர் நாராயணையரைப்போல் கடுமையானவர் அல்லர். ஆனாலும் அந்தக் காலத்துக் கிராம உபாத்தியாயர்களுக்குப் பிரம்பு ஆடாவிட்டால் மாணாக்கர்கள் படிக்க மாட்டார்களென்ற எண்ணம் பரம்பரையாக இருந்து வந்தது; அவருக்கும் அந்தக் கொள்கை உண்டு.

விடுமுறை நாட்களில் நான் உடன்படிக்கும் பிள்ளைகளோடு விளையாடுவது வழக்கம். ஆயினும், என் தந்தையார் காணாமல் விளையாடுவேன். கண்டால் அடித்து விடுவாரென்ற பயம் இருந்தது. நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதோடு வீட்டிலும் எப்போதும் படிக்க வேண்டுமென்பது அவரது நினைவு.

எனக்கு ஆறும் பிராயம் நடக்கும்போதே சங்கீதத்தில் பிரியம் உண்டாயிற்று. எங்கள் குடும்பத்திற்குச் சொந்தமான அந்த வித்தையில் இயல்பாகவே எனக்கு விருப்பம் இருப்பதை அறிந்து என் சிறிய தந்தையார் சரளி வரிசை சொல்லித் தந்தார். அவரும் என் தந்தையாரும் பாடுவதைக் கேட்டுக் கேட்டு அவ்வாறே பாட முயன்று பார்ப்பேன்.

சித்திரம் எழுதுவதிலும் எனக்கு இயற்கையாகவே ஒரு முயற்சி இருந்து வந்தது. காகிதங்களைப் பல விதமான பூக்களைப் போலக் கத்தரித்து அமைக்கும் பழக்கமும் உண்டாயிற்று. பலவகையான மிருகங்களையும் பறவைகளையும் போல எழுதுவேன்; அன்னப்பட்சி போலவும் யானை போலவும் வரைவேன். சில தெய்வங்களின் படங்களையும் எழுதுவேன். எந்தக் கோயிலுக்குப் போனாலும் அங்கேயுள்ள சித்திரங்களில் என் கருத்துச் செல்லும். ஒவ்வொன்றையும் கவனித்து ஆராய்வேன்.

இராத்திரி காலங்களில் எங்கள் ஊரில் நடைபெறும் புராணக் கதைகளைக் கேட்பதனாலும், என் சிறிய தகப்பனா

ரது போதனையினாலும் எனக்குச் சில புராண வரலாறுகள் தெரிந்தன. அந்த அறிவினால் கோயிலில் உள்ள சித்திரங் களைக் கண்டு தெளிந்து இன்புறும் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

ஒரு சமயம் என் தந்தையார் என்னையும் என் தாயாரையும் அழைத்துக் கொண்டு சுவாமிமலைக்குப் போனார். அங்கே கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்தோம். கோயிலில் பாவு கல்லிலே பல சித்திரங்கள் அழகாக எழுதப் பெற்றிருந்தன. நானும் தந்தையாரும் பிறரும் அவற்றைக் கவனித்து வந்தோம். ஒரு சித்திரத்தில் ஒரு பெரியவர் கை கட்டி வாய் புதைத்து வணக்கக் குறிப்புடன் நின்றிருந்தார். அருகில் ஒரு குழந்தை ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தது. 'இந்தப் படம் எதைக் குறிக்கின்றது?' என்று என் தகப்பனார் யோசித்த படியே அதை உற்றுக் கவனித்தார். நான், ''சுப்பிரமணிய சுவாமி பரமசிவனுக்கு உபதேசம் செய்ததாக இருக்க லாமோ?'' என்று சொன்னேன். என் தகப்பனார் முகத்தில் சந்தோஷம் பொங்கியது; என்னை எடுத்து அணைத்துக் கொண்டார். முருகக்கடவுள் சிவபெருமானுக்கு உபதேசம் செய்த அவசரமே சுவாமி மலையில் உள்ள ஐதிஹ்யம்.

இடையிடையே என் தாயார் தம்முடைய பிறந்தக மாகிய சூரிய மூலைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று வருவார். என் மாதாமகருடைய நித்திய கர்மாநுஷ்டானங் களையும் சிவ பூஜையையும் சாந்தமான இயல்பையும் கவ னித்தபோது எனக்கு அவரிடத்தில் பக்தி உண்டாயிற்று. அவர் பூஜையை முடித்துக்கொண்டு பகல் இரண்டு மணிக்கு உண்பார். அப்போது அவரோடு நானும் உண்பேன். அவ்வாறு உண்ணும்போது எனக்கு ஒரு வித இன்பம் உண்டாகும்; உடம்பில் ஒரு புதிய வேறுபாடு தோற்றும். தெய்வப் பிரசாதத்தை உண்ணுகிறோமென்ற நினைவே அதற்குக் காரணம். அவருடைய தூய்மை என் உள்ளத் தைக் குளிரச் செய்தது.

விடியற் காலத்திலும் பிற்பகலிலும் இரவிலும் அவர் செய்து வந்த சிவநாம ஸ்மரணை என் காதில் விழும்; அது மெல்ல மெல்ல என் உள்ளத்திலும் இடங்கொண்டது. நானும் அதில் ஈடுபட்டு ஓய்ந்த நேரங்களில் சிவ நாமத்தைச் சொல்லி வரலானேன்.

ஒரு நாள் நான் சிவநாமம் சொல்லிக்கொண்டிருந்த போது என் மாதாமகராகிய கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் அதனை அறிந்து வியந்தார். அப்போது என்னிடத்தில் அவருக்குக் கருணை பிறந்தது. உடனே மிருத்தியுஞ்சய ஸ்தோத்திரச் சுலோகங்கள் பதினொறையும் எனக்கு உபதேசித்தார்; மார்க்கண்டேயர் அந்தத் தோத்திரத்தால் சிரஞ்சீவியாக வாழலானாரென்ற புராண வரலாற்றையும் கூறி, ''அப்பா, இந்த மந்திரங்களைத் தினந்தோறும் சூரியாஸ்தமனத் திற்குப் பின்பு ஒவ்வொரு சுலோகமாகச் சொல்லி ஈசுவரத் தியானம் செய்து நமஸ்காரம் செய்வாயானால் நல்ல சௌக்கியம் ஏற்படும்; ஆயுர் விருத்தியும் உண்டாகும்'' என்று கட்டளை யிட்டார். அப்படியே நாள்தோறும் செய்யத் தொடங்கினேன். சில வருஷங்களுக்கு முன்பு வரையில் நமஸ்காரம் செய்ய முடிந்தது. சில காலமாகச் சுலோகத்தை மாத்திரம் சொல்லி வருகிறேன்.

அந்தக் காலத்தில் கிராமங்களுக்கு இங்கிலீஷ் படிப்பு வரவில்லை. நகரங்களில் சில பள்ளிக்கூடங்களில் இங்கிலீஷ் கற்றுத் தந்தார்கள். இங்கிலீஷ் தெரிந்தவர் களுக்கு அளவற்ற மதிப்பு இருந்தது. அரைகுறையாகத் தெரிந்து கொண்டவர்களுக்குக்கூட எளிதில் ஏதேனும் வேலை கிடைக்கும்.

கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழ் எண்களே வழக் கத்தில் இருந்தன. நான் இளமையில் அவற்றையே கற்றுக்கொண்டேன்.

உத்தமதானபுரத்தில் நாங்கள் இருந்தபோது எனக்கு உபாத்தியாயராக இருந்த சாமிநாதையர் வீட்டிற்கு

அவருடைய பந்து ஒருவர் அடிக்கடி வருவார். அவருக்குச் சிவஸ்வாமி ஐயரென்று பெயர். அவர் இங்கிலீஷ் படித்தவர். அவர் வந்த காலத்தில் என் உபாத்தியாயர் அவரிடம் சொல்லி எனக்கு இங்கிலீஷ் எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும் படி கூறினர். அப்படியே அவர் கற்பிக்க நான் அவற்றைக் கற்றுக்கொண்டேன். இங்கிலீஷ் எண்களையும் (1, 2 முதலியவற்றையும்) அவரிடமே தெரிந்து கொண்டேன்.

இங்கிலீஷ் எழுத்துக்களைத் தெரிந்துகொண்ட போது எனக்குள் இருந்த பெருமிதம் இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. அந்த எழுத்துக்கு அவ்வளவு பிரபாவம் இருந்தது. வெறும் எழுத்துக்களைத் தெரிந்துகொண்ட மாத்திரத்தில் பெருமை பாராட்டுவதும், கையெழுத்து மாத்திரம் இங்கிலீஷில் போடத் தெரிந்து திருப்தி அடைவதும் அக்காலத்தில் அதிகமாகக் காணப்பட்டன.

எனக்கு ஆறும் பிராயம் நடந்தபோது என் பாட்டியார் மிக்க அசௌக்கியத்தை அடைந்தார். ரௌத்திரி வருஷம் வைகாசி மாதம் (1860) அவர் தேக வியோகமானுர். அதற்குச் சரியாக ஒரு வருஷத்திற்குப் பின், அதாவது துன்மதி வருஷம் வைகாசியில் (1861) என் பாட்டனுர் உலக வாழ்வை நீத்தார்.

தம் பெற்றோர் காலம் ஆனபிறகு ''இனி நாம் பழையபடியே அரியிலூருக்குப் போய்க் காலக்ஷேபம் செய்தால்தான் ஒருவாறு கஷ்டம் நீங்கும்'' என்ற எண்ணம் என் தந்தையாருக்கு உண்டாயிற்று.

துன்மதி வருஷம் ஐப்பசி மாதம் (1861) அரியிலூர் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

7. அரியிலூர் வாழ்க்கை

எங்கள் வரவைக் கேட்ட பழைய அன்பர்கள் மிக்க குதூகலம் அடைந்தனர். பலர் வந்து என் தந்தையாரைப்

பார்த்து அன்போடு வார்த்தையாடிச் சென்றனர். அப்போது எனக்கு ஏழாம் பிராயம் நடந்து வந்த மையால் உலகத்துக் காட்சிகளும் நிகழ்ச்சிகளும் நன்ருக மனத்திற் பதிந்தன. நான் அக்காலத்திற் கண்ட இடங்களும் பார்த்த மனிதர்களும் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் எனக்குப் புதிய சந்தோஷத்தையும் ஊக்கத்தையும் அளித்தன. அரியிலூர்தான் எனக்குப் பெரிய நகரம். அந்த ஊர் ஜமீன்தார்தான் கதைகளில் கேட்ட ராஜா.

அரியிலூருக்குச் சென்ற பிறகு கிருஷ்ண வாத்தியார் என்பவரிடம் முதலில் படித்தேன். அவர் கிழவர். அவரிடம் பல பிள்ளைகள் படித்தார்கள். அவர் தமிழ் இலக்கியங்களில் நல்ல பழக்கம் உடையவர். ஆத்திசூடி, மூதுரை, மணவாள நாராயண சதகம் முதலிய சதகங்கள், இரத்தினசபாபதி மாலை, நாலடியார், குறள் முதலியவற்றையும் கணக்கையும் அவரிடம் கற்றேன். நாலடியார் குறளென்னும் நூல்கள் அவ்வளவு இளம் பிராயத்தில் நன்ருகப் பொருள் அறிந்து கற்பது சாத்தியம் அன்று. ஆயினும் அவற்றை மனப்பாடம் செய்யும்படி கிருஷ்ண வாத்தியார் மாணுக்கர்களை வற்புறுத்துவார். எழுத்தாணியால் ஏடுகளில் எழுதியும் மட்டிக் காகிதத்தில் கொறுக்காந்தட்டை பேஞுவால் எழுதியும் திருத்தமாக எழுதக் கற்றுக்கொண்டோம். கையெழுத்து நன்ருக இராவிட்டால் குண்டெழுத்தாணியால் கட்டை விரலில் உபாத்தியாயர் அடிப்பார். அவரிடம் படித்தவர் யாவரும் எழுதுவதில் நல்ல பழக்கத்தைப் பெற்றனர்.

அவரிடம் படித்த நூல்களெல்லாம் எனக்கு மனப்பாடமாயின. வீட்டிலும் என் தந்தையார் தினந்தோறும் பாடங்களைப் பற்றி விசாரிப்பார். நாளுக்கு ஐந்து செய்யுட்கள் பாடம் பண்ணி அவரிடம் ஒப்பிக்க வேண்டும். இல்லையெனில் அவரது தண்டனைக்கு உட்பட நேரும்.

எனது கல்வி விஷயத்தில் என் தந்தையாருக்கு மனத்துக்குள் கவலை இருந்து வந்தது. என்னையும் சங்கீதத் துறையில் பழக்க வேண்டுமென்றே அவர் நினைத்திருந்தார். அக்காலத்தில் சங்கீத வித்துவான்கள் யாவருக்கும் தெலுங்கு மொழியிற் பழக்கம் இருந்தது. தமிழ், தெலுங்கு, ஸம்ஸ்கிருதம் என்னும் மூன்று மொழிகளிலும் உள்ள கீர்த்தனங்களை அவர்கள் பாடுவார்கள்.

சங்கீதப் பயிற்சிக்குத் தெலுங்கு உதவியாக இருக்குமென்ற எண்ணத்தின்மேல் என் தந்தையார் கிருஷ்ண வாத்தியார் 'பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு என்னை வேறொரு பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்தார். அதன் தலைவராகிய முத்து வேலாயுத பண்டாரமென்னும் வீர சைவர் தெலுங்கும் கற்பித்து வந்தார். அவரிடம் தெலுங்கு சிறிது கற்றேன்.

சங்கீதத்திலும், தமிழிலும் என் புத்தி சென்றது போலத் தெலுங்கில் செல்லவில்லை. என் நிலைமையை உணர்ந்த தந்தையார் சிறிது வருத்தத்தை அடைந்தார். ''நீ ஒரு காரியத்திற்கும் உபயோகம் இல்லாதவன்; பரிசாரக வேலைக்குக்கூடப் பயன்படமாட்டாய்'' என்று என்னைக் கடிந்து கொண்டார். அன்று அவர் கூறின அவ்வார்த்தைகள் என் மனத்தைப் புண்படுத்தின. நான் என்ன செய்வேன்! எனக்குப் படிப்பில் விருப்பம் இருந்தது; தமிழும் சங்கீதமும் எனக்கு இன்பத்தை அளித்தன. தெலுங்கில் அந்த இன்பத்தை நான் காணவில்லை. எனக்கும் அதற்கும் வெகு தூரமென்ற எண்ணம் ஆரம்பத்திலேயே எனக்கு உண்டாயிற்று. நான் வேண்டுமென்று அதை வெறுக்கவில்லை.

தெலுங்கு கற்பதனால் வீண் சிரமம் உண்டாவதைத் தந்தையார் உணர்ந்தமையால் என்னைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பாமல் நிறுத்திக்கொண்டார். வீட்டில் தாமே சதகங்களையும் வேறு நூல்களையும் கற்பித்து வரலானார். சங்கீதத்திலும் சரளி வரிசை, அலங்காரம் முதலியவற்றைக்

கற்றுத் தந்தார். நான் சிறிதளவேனும் அயர்வாக இருந்தால் கடுமையாகக் கண்டிப்பார். அவர் செய்யும் தண்டனையினால் நான் துன்புறுவேன்; என் துன்பத்தைக் கண்ட என் தாயாரும் வருந்துவார்.

என் தகப்பனார் சொற்படி பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதை விட்டு வீட்டிலேயே படித்து வந்தேன். தெலுங்கு, ஸம்ஸ்கிருதம் இரண்டும் என்னை விட்டுப் பிரிந்து நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டன.

ஒன்றுக்கும் உதவாதவனாக நான்போகக்கூடாதென்ற கவலையினால் நான் ஏதேனும் ஜீவனத்துக் கேற்ற வித்தையைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று என் தந்தையார் விரும்பினார். அரியிலூரில் இருந்த தில்லைக் கோவிந்த பிள்ளை என்பவரிடம் என்னை ஒப்பித்துக் கிராமக் கணக்கு வேலையைக் கற்பிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். நான் அவரிடமிருந்து அவர் சொன்னபடியே நடந்து கணக்கையும் கற்றுவந்தேன்.

இங்ஙனம் இருந்து வருகையில் ஒரு சமயம் பெரிய திருக்குன்றத்தில் என் அத்தை குமாரருக்கு உபநயனம் நடைபெற்றது. அதற்கு என் தாய் தந்தையரும் நானும் போயிருந்தோம். பந்துக்களில் பலர் வந்திருந்தனர்.

அந்த விசேஷத்தில் ஒரு சங்கீத வித்துவான் வினிகை நடத்தினார். அவர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் இயற்றிய கீர்த்தனங்களையும் பாடினார். தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவி வந்த நந்தனார் சரித்திரத்திலிருந்து சில உருப்படிகளைப் பாடினார். கானடா ராகத்தில் உள்ள,

''தீயினில் முழுகினார்-திருநாளைப் போவார்
தீயினில் முழுகினார்''

என்ற கீர்த்தனத்தை மிக அழகாகப் பாடினார். அவர் பாடும் முறை என் மனத்தில் நன்றாகப் பதிந்தது. அக்

கீர்த்தனமும் எனக்குப் பாடமாகிவிட்டது. என் தகப்பனர் கற்றுத் தராமல் சில உருப்படிகளை இவ்வாறு கேள்வியினு லேயே நான் அறிந்து கொண்டதுண்டு. அவற்றை நானே பாடிவருவேன். வேறு யாரிடமேனும் பாடிக்காட்டு வேன். என் தகப்பனர் முன்னிலையில் மட்டும் பாடுவதற்கு அஞ்சுவேன். 'சிறு பையன் பாடுகிருன்' என்று சொல்லி, மற்றவர்கள் என்னைப் பாராட்டி ஊக்கம் அளிப்பார்கள்.

ஒரு நாள் அந்த உபநயனத்திற்கு வந்திருந்த சிலரிடம் என்னுடைய 'சங்கீதத் திறமையைக் ' காட்டிக் கொண் டிருந்தேன். ''எங்கே, தீயினில் முழுகினர் என்பதைப் பாடு'' என்ருர் ஒருவர். எனக்கு அந்தக் கீர்த்தனத்தைப் பாடுவதென்ருல் அதிக உத்ஸாகம் உண்டு. ஆதலின் அதைக் கூடியவரையில் நன்ருகப் பாடினேன். அதை மறைவில் இருந்தபடியே என் தந்தையார் கேட்டுக்கொண் டிருந்தார். எனது சங்கீத விருப்பமும், அதில் தனியே எனக்கு இருந்த பழக்கமும் அவருக்கு அப்போதுதான் புலப்பட்டன. தெலுங்கோடு சங்கீதத்தையும் மறந்து விடுவேனென்று அவர் நினைத்திருந்தாரோ, என்னவோ அறியேன்; அன்று அவர் ஒரு புதிய திருப்தியை அடைந்தார்.

பின்பு அவர் நேரே வந்தார். நான் அச்சத்தால் பாட்டை நிறுத்தினேன். ''பயப்படாதே; பாடு. உனக்குச் சங்கீதம் நன்ருக வரும்போல் இருக்கிறதே!'' என்று அவர் கூறினர். அவருடைய திருப்தி அந்த வார்த்தைகளிலும் முகமலர்ச்சியிலும் வெளிப்பட்டது. அன்றே என் தந்தை யாருக்கு, வேறு யார் மூலமாகவேனும் எனக்குச்சங்கீதமும் தமிழும் கற்பிக்கவேண்டு மென்ற எண்ணம் உண்டா யிற்று.

என் பிதாவுடைய நண்பராகிய அரியிலூர்ச் சட கோபையங்கார் சங்கீதத்திலும் தமிழிலும் வல்லவர். அவர் வீணையும் வாசிப்பார். சில சமயங்களில் என் தந்தையார்

பாட அவர் வீணை வாசிப்பதுண்டு. இருவரும் சங்கீத சம்பந்தமாக அடிக்கடி மனம் கலந்து பேசிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம்.

சடகோபையங்காரே எனக்கு ஏற்ற குருவென்று எந்தையார் நிச்சயித்தார். அரியிலூருக்கு வந்தவுடன் ஒரு நாள் என்னை அவரிடம் அழைத்துச் சென்று, ''இவனுக்குச் சங்கீதத்திலும் தமிழிலும் பிரியம் இருக்கிறது. மற்ற விஷயங்களில் இவன் புத்தி செல்லவில்லை. நான் இவ்வளவு நாள் சொல்லிக் கொடுத்தேன். மேலே கற்பிக்க என்னால் இயலவில்லை. நீங்கள் இவனை உங்கள் மாணாக்கனாகக் கொண்டு இரண்டு வகையிலும் பயிற்சி செய்விக்க வேண்டும்'' என்று கேட்டுக்கொண்டார். உடனே அவர் மிக்க அன்போடு என்னை ஏற்றார்.

என் பிதா சடகோபையங்காரிடம் என்னை ஒப்பித்ததற்கு முக்கியமான காரணம் சங்கீதத்தில் எனக்கு நல்ல பழக்கம் உண்டாக வேண்டுமென்றும், அதற்கு உதவியாகத் தமிழறிவு பயன்படுமென்றும் எண்ணியதே. ஆனால் என் விஷயத்தில் அந்த முறை மாறி நின்றது. தமிழில் அதிகப் பழக்கமும் அதற்கு உபகாரப்படும் வகையில் சங்கீதமும் இருப்பதையே நான் விரும்பினேன். சடகோபையங்காரிடம் என்று நான் மாணாக்கனாகப் புகுந்தேனோ அன்றே தமிழ்த்தாயின் அருட்பரப்பிற் புகுந்தவனானேன். எனக்குத் தமிழில் சுவை உண்டாகும் வண்ணம் கற்பித்த முதல் குரு சடகோபையங்காரே. பொம்மைகளைக் காட்டிக் குழந்தைகளைக் கவர்வது போலத் தமிழ்ச் செய்யுட்களின் நயத்தை எடுத்துக் காட்டி என் உள்ளத்துக்குள் அந்த இளம் பருவத்தில் தமிழ் விதையை விதைத்தவர் அவரே.

சடகோபையங்கார் மாநிறம் உடையவர். குட்டையாகவும் பருமனாகவும் இருப்பார். பலசாலி. அவர் பேசும் போது அவரது குரல் சிறிது கம்மலாக இருக்கும்; ஆனால்

பாடும்போது அது மறைந்து விடும். தமிழில் சுவை தெரிந்து படித்தவர் அவர்.

பாடம் சொல்வதில் அவருக்கு விருப்பம் அதிகம். காலையில் ஐந்து மணிக்கே எழுந்துவிடுவார். நித்திய கர்மாநுஷ்டானங்களை ஒழுங்காகச் செய்வார். பின்பு புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு தம் வீட்டு வெளித் திண்ணையின் கோடியில் உட்கார்ந்து கொள்வார். எந்த நூலையாவது படித்து இன்புற்றுக் கொண்டே இருப்பார். அந்த வழியே போவோர் அவரைக் கண்டு வணங்குவார்கள். சிலர் திண்ணையில் வந்து மரியாதையோடு அமர்வார்கள். உடனே அவர் ஏதாவது தமிழ்ப் பாடல் சொல்ல ஆரம்பித்துவிடுவார்; நயமாகப் பொருள் சொல்வார். வந்தவர்கள் கேட்டு மகிழ்வார்கள். அவர் இருக்கும் இடம்தேடி வந்து அவருடைய இனிய தமிழ்ப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுப் போவார் பலர். செவ்வைச் சூடுவார் பாகவதத்திலும் அத்வைத சாஸ்திரத்திலும் அவருக்கு ஆராய்ச்சி அதிகம். அந்த நூற் செய்யுட்களைச் சொல்லி மணிக் கணக்காகப் பொருள் கூறிக் கொண்டிருப்பார். கேட்பவர்களுக்கு நேரம் போவதே தெரியாது. ஏதோ இனிய சங்கீதக் கச்சேரியைக் கேட்பது போலவே இருக்கும்.

அவரிடம் சிலர் முறையாகப் பாடங் கேட்டு வந்தார்கள். நாள் தவறாமல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து, வந்தவர்களுக்குப் பாடம் சொல்வதில் அவருக்குச் சலிப்பே உண்டாவதில்லை. ''கம்பத்தை வைத்துக் கொண்டாவது பாடம் சொல்ல வேண்டும். கேட்பவனை மாத்திரம் உத்தேசித்துச் சொல்லக் கூடாது. பாடம் சொல்வதனால் உண்டாகும் முதல் லாபம் நம்முடையது. பாடம் சொல்லச் சொல்ல நம் அறிவு உரம் பெறும்'' என்பார்.

ஒருநாள் அவர் தம் வீட்டுத்திண்ணையில் அமர்ந்து யாருக்கோ நெடுநேரம் பாடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது நாங்கள் குடியிருந்தது எதிர் வீடு. வழக்கமான

குரலில் அவர் பாடம் சொல்லாமல் சற்று இரைந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இடையே சிறிதும் தடையில்லாமல் அவர் சொல்லி வந்தபோது, எங்கள் வீட்டுக்குள் இருந்த எனக்கு ஒரு சந்தேகம் உண்டாயிற்று; 'இவர் யாருக்குப் பாடம் சொல்லுகிறுர்? கேட்பவர் நடுவில் சந்தேகம் ஒன்றும் கேட்க மாட்டாரா?' என்று எண்ணி எட்டிப் பார்த்தேன். எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. கோபாலசாமி ஐயங்காரென்ற ஒருவர் சடகோபையங்காருக்கு முன் உட்கார்ந்திருந்தார். உட்கார்ந்திருந்தாரென்று மட்டும் சொல்லலாமே யன்றிப் பாடம் கேட்டாரென்று சொல்ல இயலாது. அவர் முழுச் செவிடர்! சடகோபையங்காருக்கும் அந்த விஷயம் தெரியும். அப்போது, 'கம்பத்தை வைத்துக் கொண்டாவது பாடம் சொல்ல வேண்டும்' என்று அவர் சொன்னது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. கம்பமாயிருந்தால் என்ன? செவிடராயிருந்தால் என்ன?

கல்வி இன்பம் ஒன்றையே பெரிதாகக் கருதி வாழ்ந்த அவர் வறுமை நிலையில்தான் இருந்தார். அதனுல் அவர் மனம் சலிக்கவில்லை. அரியிலூர் ஸம்ஸ்தானத்தின் நிலை வர வர க்ஷீணம் அடைந்தமையால் அவருக்கு அதன் ஆதரவு குறைந்து போயிற்று. தம் சிஷ்யர்களது உதவியைக் கொண்டே அவர் ஜீவனம் செய்து வந்தார்.

மாலை வேளையில் அவர் கடை வீதி வழியே செல்வார். என் வஸ்திரத்தை வாங்கி மேலே போட்டுக் கொண்டு போய்விடுவார். அதுதான் அவருடைய திருவுலாவிலே அங்கவஸ்திரமாக உதவும். அவர் செல்லும்போது அவரைக் கண்டு ஒவ்வொரு கடைக்காரரும் எழுந்து மரியாதை செய்வார். அவரை அழைத்து ஆசனத்தில் இருக்கச் செய்து மரத்தட்டில் நான்கு வெற்றிலையும் இரண்டு பாக்கும் வைத்துக் கொடுப்பார். அந்த அன்புக் காணிக்கையை ஐயங்கார் அப்படியே வீட்டுக்குக் கொண்டு

வருவார். எல்லாவற்றையும் சேர்த்து விற்று வேறு ஏதாவது வாங்கிக்கொள்வார். அதனால் வருவது பெரிய தொகையாக இராது; இராவிட்டால் என்ன? உப்புக் காவது ஆகாதா?இந்த நிலைக்கும் அவருடைய தமிழ் இன் பத்துக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. அந்த உலகமே வேறு. அதில் அவர்தாம் சக்கரவர்த்தி. அங்கே பசி இல்லை, வறுமை இல்லை, இளைப்பு இல்லை. அந்த உலகத்திற்கு அவர் என்னையும் இழுத்துக் கொண்டார்.

எந்த விஷயத்தைச் சொன்னாலும் அதில் தனியான சுவை உண்டாகும்படி சொல்வது அவர் வழக்கம். ஒரு வேளைக்கு இரண்டு மூன்று செய்யுட்களே சொல்வார். ஆயினும் அச்செய்யுட்களின் பொருளை நல்ல உதாரணங் களோடும் உபகதைகளோடும் தெளிவாகச் சொல்லி மனத் தில் நன்றாகப் பதியும்படிச் செய்வார். பாட்டின் பொருள் வழியே தம்முடைய மனம் முழுவதையும் செல்லவிட்டுக் கேட்போரையும் இழுத்துச்செல்வார். ஏழாம் பிராயத் திலே அவர் சிறிது சிறிதாக ஊட்டிய தமிழமுதத்தின் சுவை இன்றும் எனக்கு மறக்க வில்லை.

முதல் முதலில் சடகோபையங்கார் தாம் இயற்றிய ஆலந்துறையீசர் பதிகத்தை எனக்குக் கற்பித்தார். அரியிலூரில் உள்ள சிவபெருமான் விஷயமாக அமைந்தது அது. சங்கீதத்திலும் அவர் இயற்றிய கீர்த்தனம் ஒன் றையே முதலிற் சொல்லிவைத்தார்.

அக்கீர்த்தனம் சகானா ராகத்தில் அமைந்தது. முதலில் சொல்லித் தந்த 'அக்கீர்த்தனத்தோடு அதன் ராகமும் என் மனத்தைக் கவர்ந்தது. அது முதலே அந்த ராகத்தில் எனக்கு விருப்பம் வளர்ந்து வந்தது. இன்றும் அந்த விருப்பம் இருந்து வருகிறது.

எனக்கு ஏழாம் பிராயம் நடந்தது. ''இவனுக்கு உபநயனம் செய்ய வேண்டும்; அதற்கு என்ன செய்வது?'' என்ற சிந்தனையில் என் தந்தையார் ஆழ்ந்தார். சாண் ஏற

முழும் சறுக்கும் வாழ்க்கையில் அவர் மனம் தத்தளித்து நின்றது.

அக்காலத்தில் என் தந்தையாரை ஆதரித்து வந்தவர்களுள் ஒருவராகிய கொத்தவாசல் குமர பிள்ளை என்பவர் ஒரு சமயம் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்; என் தந்தையாருடைய க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்தார். பேசி வருகையில் என் உபநயனத்தைப்பற்றி அவர் கவலை அடைந்திருப்பதை அறிந்து,''அது விஷயமான கவலை தங்களுக்கு வேண்டாம். உபநயனத்துக்கு நான்கு நாட்களுக்குமுன் தங்களுக்குப் பணம் கிடைக்கும்'' என்று வாக்களித்தார்.

துந்துபி வருஷம் வைகாசி மாதம் *(1862, ஜூன்)* என் பாட்டனாருக்கு ஆப்திக சிராத்தம் வந்தது. அதன் பொருட்டு உத்தமதானபுரம் செல்வதாக ஏற்பாடாகியிருந்தது. குமர பிள்ளை பொருளுதவி செய்வதாகச் சொல்லியிருப்பதை நம்பி, ஆப்திகம் ஆன பிறகு ஆனி மாதமே என் உபநயனத்தை உத்தமதானபுரத்தில் நடத்திவிட எந்தையார் நிச்சயித்தார்.

நாங்கள் உத்தமதானபுரத்திற்குச் சென்றோம். என் பாட்டனாரது சிராத்தம் நடைபெற்றது. அப்பால் எனக்கு உபநயனம் செய்வதற்குரிய முயற்சிகள் ஆரம்பமாயின. என் பிதா இன்ன தினத்தில் முகூர்த்தம் வைத்திருக்கிறதென்று குறிப்பிட்டுக் கொத்தவாசல் குமர பிள்ளைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினார். முகூர்த்தத்திற்கு நான்கு தினங்கள் முன்னதாக அந்த உபகாரி இரண்டு வேளாளப் பிள்ளைகளை வேண்டிய தொகையுடன் அனுப்பினார். அவர்கள் வந்து பணத்தை என் தந்தையார் கையிலே கொடுத்தார்கள். அதை வாங்கும்போது என் தந்தையாரும் அருகில் இருந்த சிறிய தந்தையாரும் கண்ணீர் விட்டு உருகினார்கள்.

எங்கள் குடும்ப வழக்கப்படி உபநயன காலத்தில் எனக்கு 'வேங்கடராம சர்மன்' என்று நாமகரணம் செய்யப்

பட்டது. அந்தப் பெயரே நன்ருக உள்ளதென்று என் தகப்பனரும் பிறரும் எண்ணினர். அது முதல் எனக்கு வேங்கடராமனென்ற பெயரே பலரால் வழங்கப்பட்டு வந்தது.

உபநயனம் ஆனபிறகு மீண்டும் நாங்கள் அரியிலூர் வந்து சேர்ந்தோம். நான் தமிழ்க் கல்வியில் சுவை கண்டேனுதலால் சடகோபையங்காரை விடாமல் பற்றிக் கொண்டேன்.

ஒரு சமயம் என் சிறிய பாட்டனுராகிய ஐயாக்குட்டி ஐயர் எங்களைப் பார்ப்பதற்காக அரியிலூருக்கு வந்தார். சிலர் கேட்டுக்கொண்டபடி சில தினங்கள் நாங்கள் இருந்த வீட்டில் ஹாலாஸ்ய மாகாத்மியம் வாசித்துப் பொருள் சொல்லி வந்தார். நான் தினந்தோறும் அதைக் கேட்டு வந்தேன். ஸ்ரீ சோமசுந்தரக் கடவுள் கௌரி என்னும் பெண்ணுக்கு அருள்புரிந்த திருவிளையாடல் ஒன்று அந்த மாகாத்மியத்தில் இருக்கிறது. தமிழ்த் திருவிளையாடற் புராணத்தில் அந்த வரலாறு உள்ள பாகத்திற்கு 'விருத்த குமார பாலரான படலம்' என்று பெயர். ஐயாக்குட்டி ஐயர் அந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லும்போது, ''கௌரிக்கு அவள் தகப்பனுர் கௌரீ மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தார். அந்த மந்திரம் மிக்க நன்மையைத் தரவல்லது'' என்று கூறி அந்த மந்திரத்தையும் எடுத்துரைத்தார். அவர் உரைத்த மந்திரத்தையும் அதை உச்சரிக்கும் முறையையும் அப்பொழுதே நான் மனத்திற் பதியச் செய்துகொண்டேன். அவர் அன்றிரவு மந்திரத்தைச் சொன்னதையே உபதேசமாகக் கருதி அது முதல் அதனை நானும் ஜபித்து வரலானேன்.

என் தந்தையார் அரியிலூரைச் சூழ்ந்துள்ள இடங்களுக்கு அழைப்பின்மேல் அடிக்கடி சென்று தம் சங்கீதத்தால் ஜனங்களை உவப்பித்து அங்கங்கே உள்ள அன்பர்களால் பொருளுதவி பெற்று வருவார். சில கிராமங்களில்

கிடைத்த பொருள் வருவாயிலிருந்து என் உபநயனத்திற்குக் குமரபிள்ளை உதவிய தொகையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார். ஸம்ஸ்தான வித்துவானென்ற பெயரே ஒழிய ஜமீன்தாரது ஆதரவு வர வரக் குறையலாயிற்று. ஜமீன்தாரே கடனில் மூழ்கியிருந்தார். ஸம்ஸ்தானத்து உதவி அடியோடு நின்று போயிற்று.

இந்த வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஒரு துன்பம் போனால் மற்றொன்று வருவதற்குக் காத்துநிற்பதை என் தந்தையார் அநுபவத்தில் அறிந்தார். ஜமீனது சம்பந்தமும் ஆதரவும் அற்று விடவே,''இனி என்ன செய்வது?'' என்ற யோசனை அவருக்கு உண்டாயிற்று. குடும்பம் நடத்தும் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட கவலையைவிட அதிகமான கவலை என் கல்வி விஷயத்தில் ஏற்பட்டது.அரியிலூரில் கல்விக்கு வேண்டிய உதவி இருந்தது;ஆனால் வருவாய் இல்லை.''இவ்வூரை விட்டால் வேறு எங்கே போவது?'' என்னும் கவலை அவர் மனத்தை அலைக்கத் தொடங்கியது.

8. குன்னம் வாசம்

இவ்வளவு சங்கடங்களில் அகப்பட்டுக் கலங்கும் எந்தையாரது உள்ளக் குறிப்பைச் சிதம்பரம் பிள்ளை என்னும் ஒருவர் ஒருவாறு ஊகித்து அறிந்துகொண்டார். அரியிலூருக்கு வடக்கே உள்ள குன்னம் (குன்றம்) என்னும் கிராமத்துக் கணக்குப்பிள்ளை அவர்; அவர் தமிழிலும் அறிவு வாய்ந்தவர்; நான் தமிழ் படித்து வருவதை அறிந்து என்னிடம் பிரியமான வார்த்தைகளைப் பேசிப் பாராட்டி ஊக்கம் உண்டாக்குவார்.

என் தகப்பனார் ஒரு நாள் சிதம்பரம் பிள்ளையோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவர் பேச்சில் பழைய கம்பீரம் காணாமையால் சிதம்பரம் பிள்ளை அவர் உள்ளத்துள் இருக்கும் கவலையே அதற்குக் காரணமென்று ஊகித்து

அறிந்தனர். பிறகு மெல்ல மெல்ல விசாரித்து ஜமீன் ஆதரவு இன்மையை உணர்ந்து வருந்தினுர். கடன் இருக்கிறதென்று அறிந்தார். உடனே, ''நீங்கள் இனிமேல் இங்கே இருக்க வேண்டாம். குன்னத்திற்கு வந்து விடுங்கள். அங்கே நிலேயாக இருந்து வரலாம். உங்களுக்குக் குடும்பக் கவலே இல்லாதபடி நானும் என் அன்பர்களும் கவனித்துக் கொள்ளுகிறோம். உங்கள் குடும்பக் கடன் அடைவதற்கும் ஏதாவது வழி செய் கிறோம்'' என்றார்.

எங்கள் பிரயாணத்திற்காக ஒரு வண்டி திட்டம் செய்துகொண்டு குமரபிள்ளே வந்தார். செலவுக்கும் பணம் அளித்து அவர் விடை பெற்றுச் சென்றார். விடிய ஐந்து நாழிகையளவில் எங்கள் வீட்டு வாசலில் வண்டி வந்து நின்றது. என் தந்தையாரும் நானும் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தோம். தந்தையார் ஈசுவரப் பிரார்த்தனே செய்துகொண்டே என்னே எடுத்து வண்டியில் உட்கார வைத்தார். அந்தச் சமயத்திலே பெருமாள் கோயில் பக்கம் மேள வாத்தியத்தின் சத்தம் கேட்டது. தந்தையார் திரும்பிப் பார்த்தார். அங்கே காளிங்க நர்த்தன மூர்த்தி யைப் படிச் சட்டத்தின்மீது எழுந்தருளுவித்துக் கோயில் வாயிலில் தீபாராதனே செய்தார்கள். என் தந்தையாருக்கு மயிர்க்கூச்செடுத்தது. ''நல்ல சகுனமாக இருக்கிறது. தெய்வத்தை நம்பிப் பிரயாணப்படுகிறோம்'' என்று அவர் மனம் உருகிக் கூறினர்.

பெருமாள் கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்வதற்காக அயலில் உள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று பொருள் சேக ரிக்க எண்ணிய கோயில் அதிகாரிகள் அதன் பொருட்டு அந் தக் கிருஷ்ண விக்கிரகத்தை எழுந்தருளப் பண்ணிச் சந்நி திக்கு எதிரில் நிறுத்தித் தீபாராதனே செய்தார்கள். அந்தச் சமயமும் எந்தையார் என்னே வண்டியில் ஏற்றிய சமயமும் ஒன்றாக இருந்தன. கிருஷ்ண பகவானது திருமுக மண்ட

லத்தை விளக்கிய அந்தக் கற்பூர ஒளி, 'பழைய இடத்தை விட்டுவிட்டுப் புதிய இடத்திற்குப் போகிறோமே!' என்ற கவலையுடன் இருந்த என் தந்தையாருடைய உள்ளத்தையும் விளக்கியது. எதிர்காலத்தைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாத வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தில் தெய்வத்தின் திருவருள் துணை செய்யுமென்ற ஆறுதல் அவர் நெஞ்சிற் குடி கொண்டது.

என் தாயார் வண்டியில் ஏறினர்; தந்தையாரும் வண்டியில் அமர்ந்தார். குன்னத்தை நோக்கி எங்கள் வண்டி நகர்ந்தது.

காலை எட்டு நாழிகை யளவில் குன்னம் போய்ச் சேர்ந்தோம். சிதம்பரம் பிள்ளையும் அவர் நண்பர்களும் எங்கள் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர். அங்கே எங்களுக்காக அமைக்கப் பெற்றிருந்த வீட்டில் இறங்கினோம்.

குன்னத்திற்குச் சென்ற தினம் பிற்பகலில் தந்தையாரும் நானும் சிதம்பரம் பிள்ளையின் வீட்டிற்குச் சென்றோம். அவ் வீட்டுத் திண்ணையில் பலர் கூடியிருந்தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் விளங்கிய புன்னகையில் எங்கள் மனங்கள் திளைத்துத் தளிர்த்தன. சிதம்பரம் பிள்ளை தந்தையாரை அழைத்துத் தம் வீட்டுக்குள் சென்று இடைகழியில் உள்ள தம் புத்தக அலமாரியைக்காட்டினர். அதிலே பல புத்தகங்கள் இருந்தன. அதில் ஒரு புத்தகத்தை என் தந்தையார் எடுத்தார்; அது தாயுமானவர் பாடலாக இருந்தது. அதைப் பிரித்து என் கையில் கொடுத்து, ''இவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டு'' என்று கூறினர். பிரித்த இடம் ஆனந்தமான பரமென்னும் பகுதி. நான் வாசல் திண்ணையில் உள்ளவர்களுக்கு அப் பகுதியில் உள்ள பாடல்களில் ஒவ்வொன்றையும் தோடி முதலிய ஒவ்வொரு ராகத்தில் வாசித்துக் காட்டினேன். தாயுமானவர் யாவருக்கும் விளங்கும் சொற்களில் தம்

அநுபவ உணர்ச்சியை நன்முகவெளியிட்டுள்ள அப்பாடல் களின் பொருளும், இளமைக்குரிய முறுக்கோடு வெளிவரும் என் தொனியும் அங்கு இருந்தவர்களுக்கு இன்பத்தை விளை வித்தன. ''அரியிலூர் ஐயர் தம் குமாரரையும் நன்முகப் பழக்கி வைத்திருக்கிறுர். அவரைப் போலவே இவரும் நல்ல நிலைக்கு வருவார்,'' என்று அவர்கள் பேசிக் கொண் டார்கள். குன்னத்தில் புகுந்த முதல் நாளே 'ஆனந்தமான பரத்' தைத் துணையாகக் கொண்டு அவர்கள் உள்ளத்தி லும் நாங்கள் புகுந்து கொண்டோம்.

அவ்வூரில் நாட்டாண்மைக்காரர்கள் நான்கு பேர் இருந்தனர். அவர்களும் சிதம்பரம் பிள்ளையும் சேர்ந்து யோசித்து என் தந்தையாரைக் கொண்டு அருணுசல கவி ராமாயணத்தை இரவில் பிரசங்கம் செய்வித்துக் கேட்க விரும்பினுர்கள். அவ்வாறே பிரசங்கம் தொடங்கப் பெற்றது. தினந்தோறும் இரவில் சிதம்பரம் பிள்ளையின் வீட்டுத் திண்ணையில் அது நடைபெற்றது. அக் காலத்தில் என் சிறிய தகப்பனுரும் உத்தமதானபுரத்திலிருந்து வந் திருந்தார்.

இராமாயணப் பிரசங்கம் நன்முக நடந்தது. ஊரா ருடைய ஆதரவு அதிகமாக இருந்தமையால் என் தந்தை யாருக்கு மிக்க ஊக்கம் உண்டாயிற்று. அவரோடு சிறிய தந்தையாரும் சேர்ந்து கொண்டார். நானும் இடை யிடையே பாடி வந்தேன். என் சாரீரம் பழக்கத்தால் வன்மை பெற்று வந்தது. அதனுல் வரவர இராமாயணப் பிரசங்கத்தில் அதிகமாகப் பாடிவந்தேன். என் பாட்டைக் கேட்டவர்கள், ''சிறு பையன் இப்படிப் பாடுகிருனே!'' என்று ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள். அதனுல் எனக்கும் ஊக்கம் உண்டாயிற்று.

இரண்டு மாத காலமாக இராமாயணப் பிரசங்கம் நிகழ்ந்து வந்தது. யுத்த காண்டம் நடைபெறுகையில் ஒரு நாள், அநுமார் சஞ்சீவி மலையைக் கொணர்ந்து,

பிரம்மாஸ்திரத்தால் கட்டுண்டு கிடந்த லக்ஷ்மணர் முதலியோரை எழுப்பின கட்டம் வந்தது. லக்ஷ்மணர் பிரம்மாஸ்திரத்தால் கட்டுண்டு வீழ்ந்தது கண்டு இராமர் அடைந்த சோகத்தையும், அவர் சோகத்தால் மூர்ச்சை யுற்றுக் கிடந்ததையும் கேட்டவர்கள் உருகினுர்கள். தம்முடைய அநுபவத்தில் எவ்வளவோ துன்பங்களை உணர்ந்து புண்பட்டவராகிய என் தந்தையார் அந்தச் சோக ரஸத்தைத் தாமும் அநுபவித்துப் பிறரும் அநு பவிக்கச் செய்தார். சோகம் நிரம்பிய அச் சமயத்தில், 'அநுமார் சஞ்சீவி மலையைத் தூக்கி வந்தார். அதன் காற்றுப் பட்ட மாத்திரத்திலே லக்ஷ்மணர் முதலியோர் உயிர்த்து எழுந்தனர்' என்ற விஷயம் வரும்போது சோகக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்த ஜனங்கள் அனைவரும் சந்தோஷ ஆரவாரம் செய்தனர். அவர்கள் இராமாயணக் கதையைக் கேட்பவர்களாகத் தோற்றவில்லை. போர்க்களத்தில் இருந்து இராமலக்ஷ்மணர்கள் சோகத்தைக் கண்டு துயருற்றும் அநுமாரது வீரத்தைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்தும் நிற்ப வர்களைப்போல இருந்தனர். என் தந்தையாருக்கோ அரியி லூரை விட்டுப் பிரிந்ததனுல் உண்டான துயரம் பிரம் மாஸ்திரம்போல இருந்தது; குன்னத்தில் பெற்ற ஆதரவு சஞ்சீவி மலையைப்போலாயிற்று: இவ்வாறு துன்பமும் அதனைப் போக்கி நிற்கும் இன்பமும் அநுபவத்திலே ஒரு யுத்த காண்டத்தை உண்டாக்கினமையால் என் தந்தையார் அந்த அநுபவத்தைக்கொண்டு மிகவும் ரஸமாகப் பிரசங்கம் செய்தார். சோகரஸம் உள்ள இடங்களில் தாமே சோக முற்றும், சந்தோஷச் செய்தி வரும் இடங்களில் தாமே மகிழ்ச்சியுற்றும் அவர் செய்த கதாப் பிரசங்கம் கேட்டவர் களுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது.

அன்று கதை முடிந்தவுடன் எல்லோரும் என் தந்தையாரைப்பற்றிப் பாராட்டிப் பேசியதற்கு அளவில்லை. சிதம்பரம் பிள்ளை முதலியவர்கள், ''இந்த இராமாயணம்

இன்னும் சில நாட்களில் பூர்த்தியாகிவிடும். இதை ஒரு தடவை கேட்ட மாத்திரத்தில் நமக்குத் திருப்தி உண் டாகாது; பலமுறை கேட்க வேண்டும்'' என்று ஆலோசித்தார்கள். 'இவர்களை இந்த ஊரிலேயே நிரந்தர மாக இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும்' என்று எண்ணி அதற்குரிய ஏற்பாட்டையும் செய்யத் தொடங்கினார்கள். பிறகு சிதம்பரம் பிள்ளை முதலிய பன்னிரண்டு பேர்கள் மாதத்திற்கு ஒருவராக ஐந்தைந்து ரூபாய் கொடுப்ப தென்று தீர்மானித்து, அந்த விஷயத்தை ஒரு பனை ஓலையில் எழுதி அப்பன்னிருவரும் கையெழுத்திட்டார்கள். அதை என் தந்தையாரிடம் கொடுத்து, ''நாங்கள் செய்துள்ள இந்த ஏற்பாட்டை அங்கீகரித்துக் கொள்ள வேண்டும்'' என்றார்கள். தந்தையார் ஏற்றுக்கொண்டு நன்றியறிவு புலப்படும் வார்த்தைகளைக் கூறிப் பாராட்டினார்.

அது முதல் ஒவ்வொரு மாதமும் தவறாமல் அவர்கள் உதவி கிடைத்து வந்தது. வேறு வகையில் கிடைத்த வரும்படிகளும் சேர்ந்தமையின் எங்கள் வாழ்க்கை சுகமாக நடைபெறலாயிற்று.

என் பாட்டனாரது சிராத்தம் நடத்த எங்களை அழைத் துக்கொண்டு என் பிதா உத்தமதானபுரம் சென்றனர். தாம் கொணர்ந்திருந்த தொகையைக் கொண்டு தாம் நினைத்தவாறே குடும்பக் கடனின் ஒரு பகுதியை அடைக்க முயலும்போது பந்துக்களில் முதியவர்களாகிய சிலர் அவ்வாறு செய்வதைத் தடுத்தார்கள்; ''இப்போதுதான் நீ ஏதோ சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய். உன் மனைவிக்கு ஒரு நகை கூட இதுவரையில் பண்ணிப் போடவில்லை. முதலில் அவளுக்கு ஏதாவது தங்கத்தில் பண்ணிப் போடு. இவ்வளவு நாள் இருந்த கடனுக்கு இப்போது என்ன அவசரம்? இனிமேல் நீ சம்பாதிக்கப் போவதில்லையா? கடன் அடைபடாமலே நின்றுவிடப் போகிறதா? சரியான காலத்தில் பெண்டிருக்கு நகை

பண்ணிப் போட்டால்தானே அழகு? பிராயம் ஆன பிறகு போட்டு என்ன பயன்? நகை பண்ணிப் போட்ட பிறகு மிகுந்ததைக் கடனுக்குக் கொடு'' என்று சொன்னார்கள்.

என் தாயாருக்கு அக்காலத்தில் திருமங்கலியம் ஒன்றுதான் தங்கத்தில் இருந்தது. மற்றவை எல்லாம் பித்தளையே. என் தந்தையார், உறவினர் கூறியதைக் கேட்டு அவ்வாறே அத்தொகையைக் கொண்டு காது ஓலை, குடைக்கடுக்கன், பஞ்சகலச வாளி ஆகியவற்றைத் தங்கத்தால் செய்வித்து என் தாயாருக்கு அணிவித்தார். என் தாயார் அவற்றை அணிந்து கொண்டபோது அடைந்த மகிழ்ச்சி இவ்வளவென்று சொல்ல முடியுமா? அரியிலூர்ப் பெருமாள் கோயில் வாசலில் நடந்த தீபாராதனையை அவர் மறக்கவில்லை. அவர் காதில் பொன்னகையும் முகத்தில் புன்னகையும் விளங்க நின்ற கோலம் என் கண் முன் நிற்கிறது.

சிதம்பரம்பிள்ளையின் நட்பு எங்களுக்கு உண்டானதில் பல லாபங்கள் கிடைத்தன. அவர் தமிழில் பயிற்சி உடையவர். சில பிரபந்தங்களிலும் திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய நூல்களிலும் சிறந்த பழக்கத்தைப் பெற்றிருந்தார். அவரிடம் நான் பாடம் கேட்கத் தொடங்கினேன்.

என் வாழ்க்கையில் எனக்கு ஜீவனத்திற்கு ஏற்ற வழிகள் சில தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பது என் தகப்பனார் விருப்பம். ''நாலு வித்தை தெரிந்திருந்தால் சமயம்போல் ஏதாவது ஒன்றைக் கொண்டு பிழைக்கலாம்'' என்பது அவர் எண்ணம். சங்கீதமும் தமிழும் ஒருகால் என் ஜீவனத்துக்கு உபயோகப் படாவிட்டால் வேறொரு தொழில் இருப்பின் நல்லதென்று அவர் நினைத்தார்

போலும்! அக்காலத்தில் கிராமக் கணக்குப்பிள்ளைக்கு இருந்த கௌரவமும் செல்வாக்கும் மிக அதிகம். கணக்குப் பிள்ளையே ஒரு கிராமத்தில் பிரதான புருஷர். அவர் வைத்தது சட்டம். அவருக்கு அபசாரம் பண்ணினவன் தப்ப முடியாது. ஆதலால் இங்கிலீஷ் படிக்காத எனக்கு ஒரு கணக்குப்பிள்ளை வேலை கிடைத்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்! என் தந்தையார் மனோபாவம் அப்படி யெல்லாம் விரிந்து சென்றது.

நான் சிதம்பரம்பிள்ளையிடம் உதவிக் கணக்கு உத்தியோகத்தை வகிக்கலானேன். கிராமக் கணக்கு வகைகளைப் பதிவதற்குத் தனித்தனியே அச்சிட்ட ''நமூனா''க் கள் வரும். அவற்றில் ஒழுங்காக 'ரூல்' போடுவது முதல் கணக்குகளைப் பதிவு செய்வது வரையில் எல்லா வேலை களையும் நான் செய்து வந்தேன்.

சிதம்பரம்பிள்ளை தினந்தோறும் கிராமத்தில் உள்ள புன்செய்க் காடுகளுக்குச் சென்று வருவார்; கணக்குப் பிள்ளை உத்தியோக முறையில் நிலங்களில் செய்யப்படும் சாகுபடி முதலியவற்றைக் கவனிப்பதற்குச் செல்வார். அச் சமயங்களில் நானும் அவருடன் செல்வேன். அவர் வழக்கப்படி காரியங்களைக் கவனிப்பார். அக் காடுகளின் தோற்றம் எனக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும்.

பயிர்கள் வகை வகையாகக் கொல்லைகளில் விளைந்து கதிர் விட்டிருப்பதும், அங்கங்கே புன்செய் நிலங்களில் இடையிடையே மொச்சை துவரை முதலியவை வளர்ந் திருப்பதும் என் கண்களைக் கவரும். எவருடைய பாது காப்பையும் வேண்டாமல் இயற்கையாகப் படர்ந்திருக்கும் முல்லைக் கொடிகளும், துளசியும், நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்திருக்கும் வில்வம் வன்னி முதலிய மரங்களும், மலர்ந்திருக்கும் அலரியும், பிறவும் இயற்கைத் தேவியின் எழிலைப் புலப்படுத்திக்கொண்டு விளங்கும். கம்பு விளையும் நிலத்தருகே கரைகளில் துளசி படர்ந்திருக்கும்.

கணக்குப்பிள்ளை கம்புப் பயிரை மாத்திரம் கண்டு மகிழ்வார்; அதனுல் உண்டாகும் வருவாய்க் கணக்கில் அவர் கருத்துச் செல்லும். நான் அவரோடு பழகியும் அத்தகைய கணக்கிலே என் மனம் செல்வதில்லை. கம்பங்கதிர் தலை வளைந்து நிற்கும் கோலத்திலும் அழகைக் கண்டேன்; துளசி கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துக் கதிர் விட்டிருக்கும் கோலத்திலும் அழகைக் கண்டேன். ''கம்பிலேதான் காசு வரும்; துளசியிலே என்ன வரும்?'' என்ற வியவகார புத்தி எனக்கு இல்லை. இரண்டும் என் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியான காட்சியை அளித்தன. வில்வ மரமும் வன்னி மரமும் எனக்கு இயற்கைத் தாயின் எழில் வடிவத்தின் ஒரு பகுதியாகவே தோற்றின. மனிதன் வேண்டுமென்று வளர்க்காமல் தாமே எழுந்த அவற்றில் இயற்கையின் அழகு அதிகமாகவே விளங்கியது.

அங்கங்கே நீரோடைகள் உண்டு. அவற்றின் கரையிலே படர்ந்திருக்கும் பசுஞ் செடிகளின் காட்சியில் நான் ஊன்றி நிற்பேன். தினந்தோறும் காலையில் எழுந்து அவ்விடங்களுக்குச் சென்று பத்திர புஷ்பங்களை எடுத்து வந்து என் தந்தையார் பூஜைக்குச் சேர்ப்பிப்பேன்.

ஒரு நாள் ஒரு புலவரும் அவரைச் சேர்ந்த பரிவாரங்களும் பெரிய ஆரவாரத்துடன் குன்னத்திற்கு வந்தார்கள். புலவர் ஒரு சிவிகையில் ஏறி வந்தார். அவரைச் சேர்ந்த மாணுக்கர்களும் ஏவலாளர்களுமாகப் பத்துப் பதினைந்து பேர் ஒரு கூட்டமாக உடன் வந்தனர். பழங் காலத்தில் புலவர்களுக்கு அரசர் பல்லக்கு அளித்தனரென்று நான் கேட்டிருந்தேன். ''இக்காலத்திலும் இந்தச் சிறப்பைப் பெற்ற இவர் பெரும் புலவராகத்தான் இருக்கவேண்டும். இவரிடமிருந்து பல விஷயங்களை நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்'' என்று நான் சந்தோஷம் அடைந்தேன்.

சிவிகை சிதம்பரம்பிள்ளை - வீட்டு வாயிலில் வந்து நின்றது. அதில் இருந்த புலவர் கீழே இறங்கினர். அதற்குள் அவருடைய மாணுக்கர் சிலர் தாம் கொணர்ந்திருந்த ஒரு விரிப்பை எடுத்துத் திண்ணையில் விரித்தார். ஒருவர் திண்டைக் கொணர்ந்து சாத்தினர். புலவர் மிகவும் கம்பீரமாகத் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்தார். மற்றவர்கள் கை கட்டிக்கொண்டு நின்றார்கள். சிலர் வாரிய பணியேடும் கையுமாக நின்றார்கள். இக் கூட்டத்தைக் கண்டு ஊரார் கூடிவிட்டனர்.

சிதம்பரம் பிள்ளை வந்து புலவரைக் கண்டார். ''நீங்கள் எந்த ஊர்?'' என்று விசாரித்தார்.

அவர், ''நாம் பிறந்தது திரிபுவனம்; பிரதாப சிம்ம மகாராஜாவின் ஆஸ்தான வித்துவான்; வரகவி'' என்று கூறினர். அப்பால் சிதம்பரம் பிள்ளை விஷயமாகத் தாம் இயற்றி வந்த செய்யுட்களை அவர் சொன்னர்.

அவருடைய ஆடம்பரமும் தொனியும் சூழ்ந்திருக்கும் பரிவாரத்தின் படாடோபமும் அவர் ஒரு ஸம்ஸ்தானத்து வித்துவானுகவே இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை யாவருக்கும் உண்டாக்கின. ஆனல் அவர் கூறிய செய்யுட்கள் அவருடைய உண்மையான சக்தியை வெளிப்படுத்தின. சிதம்பரம் பிள்ளை நல்ல தமிழறிவுடையவராதலின், ''இவர் வெறும் ஆடம்பரப் புலவர்'' என்பதை உணர்ந்துகொண்டார். அவர் கூறிய விருத்தம் ஒன்றில் நாலடிகளும் ஒத்து இராமல் இரண்டு அடிகள் அளவுக்கு மேற்பட்ட சீர்களை உடையனவாக இருந்தன. சிதம்பரம் பிள்ளை அப்புலவரை நோக்கி, ''இவற்றில் சீர்கள் அதிகமாக இருக்கின்றனவே?'' என்று கேட்டார்.

அவர் சிறிதும் அஞ்சாமல், ''தங்களுக்குச் சீர் அதிகமாக வேண்டுமென்று பாடியிருக்கிறேன். சீரைக்குறைத்துவிடலாமோ?'' என்று விடை கூறினர். கூறிவிட்டு அயலில் நின்றவர் முகங்களை நிமிர்ந்து பார்த்தார். சிதம்பரம்பிள்ளை

மேலும் சில கேள்விகளைக்கேட்டார். புலவரோ சம்பந்தம் இல்லாத விடைகளை உரத்த குரலில் சொன்னார். சிலருக்குச் சிதம்பரம்பிள்ளை கேட்ட வினாக்களுக்கு அப்புலவர் அநாயாசமாக விடை சொல்லுகிறாரென்றே தோன்றியது. சிதம்பரம்பிள்ளைக்கு ஒருபால் சிரிப்பும் ஒருபால் கோபமும் உண்டாயின. 'தமிழின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்; இவ்வளவு பேர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்றும், 'அவர்களுக்கு ஒருவேளை உணவுக்காவது உதவ வேண்டும்' என்றும் எண்ணி மூன்று ரூபாய் கொடுத்தார்.

''நான் பிச்சை எடுக்கவா வந்தேன்? ராஜாங்கத்து வித்துவானாகிய என் கௌரவத்தை நீங்கள் அறிந்ததாகத் தெரியவில்லையே!'' என்று அவர் படபடத்துப் பேசினார்.

தைரியசாலியாகிய சிதம்பரம் பிள்ளை புன்னகை செய்துகொண்டே அவரைத் தனியே அழைத்துச் சென்றார். ''இம்மாதிரி என்னை மருட்டிவிடலா மென்று எண்ண வேண்டாம். உம்முடைய கல்வியின் ஆழம் இவ்வளவென்று எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. இந்த மூன்று ரூபாயும் உம்மேல் இரக்கத்தால் கொடுப்பதேயன்றி உமது புலமைக்காக அன்று. இது வேண்டாமென்று பிடிவாதம் செய்தால் இதுவும் இல்லாமல் பட்டினியோடு வந்த வழியே போக வேண்டியதுதான். உம்முடைய ஆடம்பரத்தைக் கண்டு மயங்குவேனென்றும், வீண் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அஞ்சுவேனென்றும் நினைக்கவேண்டாம்'' என்று எச்சரித்தார். பாவம்! அந்தப் புலவர் அடங்கினார்; அந்த மூன்று ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு தம் கூட்டத்துடன் திரும்பிப் போய்விட்டார்.

9. கார்குடியில்

நான் குன்னத்தில் இருந்தபோது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஒருவரது வீட்டில் ஒரு கல்யாணம் நடந்தது. அதற்காக

அவ்வூரின் வடக்கேயுள்ள கார்குடி என்னும் கிராமத்திலிருந்து அந்த வீட்டினருக்குப் பந்துக்களாகிய சிலர் வந்தனர். அவர்களில் கஸ்தூரி ஐயங்காரென்பவர் ஒருவர். அவர் சிதம்பரம் பிள்ளைக்குப் பழக்கமானவர். சிதம்பரம் பிள்ளை என்னிடம் கஸ்தூரி ஐயங்காரைப் பற்றி, ''அவர் சிறந்த தமிழ் வித்துவான். இந்தப் பக்கங்களில் அவரைப் போன்றவர் ஒருவரும் இல்லை. கம்பராமாயணத்திலும் மற்ற நூல்களிலும் நல்லபழக்கம் உடையவர். நன்றாகப் பிரசங்கம்செய்வார்'' என்று கூறினார். அப்போது எனக்கு அவரைப்பார்க்க வேண்டுமென்றும், அவரிடமிருந்து அரிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் அவா உண்டாயிற்று.

விவாகம் நடந்த மறுநாள் காலையில் கஸ்தூரி ஐயங்காரே நாங்கள் இருந்த வீட்டின் சொந்தக்காரரைப் பார்க்கவந்தார். அவ்விருவரும் உறவினர். அவர் வந்தபோது அவருடன் வேறு பலரும் வந்தனர். எல்லோரும் ஓரிடத்தில் இருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நானும் ஒருபக்கமாக இருந்து அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கவனித்து வரலானேன். கஸ்தூரி ஐயங்கார் பேசுவது மிகவும் ரஸமாக இருந்தது. அவர் இடையிடையே தமிழ்ப் பாடல்களைச் சொல்லிப் பொருளும் கூறினார்.

அப்போது என் மனத்தில் ஓர் ஆவல் உண்டாயிற்று; 'இவர் நம்மைப் பார்த்துப் பேச மாட்டாரா? ஏதேனும் நம்மைக் கேட்க மாட்டாரா?' என்று எண்ணினேன். என் கருத்தை ஊகித்தறிந்த ஒருவர் கஸ்தூரி ஐயங்காரை நோக்கி, ''சுவாமீ, இந்தப் பையன் தமிழ் படித்து வருகிறான். உங்களைப் பார்க்க வேண்டும், பார்க்க வேண்டுமென்று துடித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்போது உங்கள் பேச்சையே கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறான்'' என்றார்.

கேட்ட அவர், ''அப்படியா? சந்தோஷம்'' என்று சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்து, ''நீ யாரிடம் படித்து வருகிறாய்?'' என்று கேட்டார்.

''இவ்வூர்க் கணக்குப் பிள்ளையவர்களிடம் படிக்கிறேன்.''

''என்ன படிக்கிறாய்?''

''திருவிளையாடற் புராணம்.''

''முன்பு வேறு யாரிடமேனும் படித்தது உண்டோ?''

''உண்டு. அரியிலூர்ச் சடகோபையங்காரவர்களிடமும் வேறு சிலரிடமும் படித்தேன்'' என்று கூறி நான் படித்த நூல்கள் இன்னவையென்றும் தெரிவித்தேன்.

கேட்டதும் அவர், ''அப்படியா? சடகோப ஐயங்காரவர்கள் நல்ல படிப்பாளி. அவர்களிடம் படித்தாய் என்பதைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருக்கிறது. எங்கே, ஒரு பாடல் சொல், கேட்போம்'' என்றார்.

உடனே நான் பைரவி ராகத்தில் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலிருந்து ஒரு பாடல் சொன்னேன். பொருள் கூறும்படி அவர் கேட்டார். நான் சுருக்கமாகக் கூறினேன். ''நன்றாக இருக்கிறது'' என்று சொல்லி அவர் சந்தோஷம் அடைந்தார். அவர் சொன்னது எனக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்ததுபோல் இருந்தது. அவ்வளவு பெரிய வித்துவான் என்னை ஒரு பொருட்படுத்தி என் பாட்டைக் கேட்டுப் பாராட்டுவதென்றால் நான் எவ்வளவு பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்!

''வேறு ஏதேனும் தெரிந்தால் சொல்'' என்று கேட்டார் அவர்.

எனக்கு ஊக்கம் அதிகரித்தது. சதகங்களிலிருந்து சில பாடல்கள் சொன்னேன்.

''திருவேங்கட மாலை படித்திருக்கிறாயா?'' என்று அவர் கேட்டார்.

''இல்லை'' என்றேன்.

''நான் இப்போது ஒரு பாடல் சொல்லுகிறேன்; எழுதிக்கொள்'' என்றார்.

''இன்று நாம் நரி முகத்திலேதான் விழித்திருக்கிறோம்'' என்று எண்ணி நான் மிக்க குதூகலம் அடைந்தேன்.

ஒரு பாடலை அவர் மெல்லச் சொல்லி என்னை எழுதிக் கொள்ளச் செய்தார். பிறகு அதன் பொருளையும் சொன்னார். அப்பால், ''எங்கே, அதை ஒருமுறை படித்து அர்த்தம் சொல், பார்க்கலாம்'' என்று உரைத்தார். 'இவருடைய மனத்தில் நம்மைப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்க வேண்டும்' என்று மனம் அவாவியது. மிகவும் நிதானமாகப் படித்துப் பயபக்தியுடன் நான் கேட்டபடியே பொருள் சொன்னேன்.

கஸ்தூரி ஐயங்காருக்கு என்பால் அன்பு அரும்பியது. ''நல்ல கிராஹ்ய சக்தி இருக்கிறது. நன்றாய்ப் படித்துக் கொண்டு வா'' என்றார் அவர்.

அங்கே இருந்தவர்களுள் ஒருவர், ''தாங்களே இந்தப் பையனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமா?'' என்று வினவினார். அவர், ''நான் பாடம் சொல்வதற்கு ஒரு தடையும் இல்லை. கார்குடிக்கு வந்தால் வேண்டிய சௌகரியம் செய்வித்து இவனைப் படிப்பிக்கிறேன். இந்தப் பிள்ளை விருத்திக்கு வருவானென்று தோற்றுகிறது'' என்று விடை கூறினார்.

அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்து எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்த என் தந்தையார், ''தாங்கள் சொன்னபடியே கார்குடிக்கு வருகிறோம். இவனுக்குத் தாங்கள் பாடம் சொல்ல வேண்டும். மற்றக் காரியங்களில் இவன் புத்தி செல்லவில்லை'' என்று சொன்னார். அவர் இவ்வாறு கூறியபோது அவருடைய பேச்சில் உணர்ச்சி ததும்பியது. கிடைத்தற்கரிய பேறு கிடைத்ததுபோல இருந்தது, கஸ்தூரி ஐயங்காருடைய வார்த்தை.

''நல்ல நாள் பார்த்துக்கொண்டு வந்துவிடுங்கள்'' என்று என் தந்தையாரிடமும், ''வருகிறாயா? வா'' என்று என்னிடமும் கூறிவிட்டுக் கஸ்தூரி ஐயங்கார் புறப்பட்டார்.

கார்குடிக்குப் போவதில் எனக்கிருந்த வேகத்தை அறிந்த என் தந்தையார் ஒரு நல்ல நாளில் என்னையும் என் தாயாரையும் அழைத்துக்கொண்டு அவ்வூரை அடைந்தார். நாங்கள் வருவோமென்பதை முன்னமே கஸ்தூரி ஐயங்கார் மூலம் அறிந்திருந்த அவ்வூர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எங்களை உபசரித்து எங்கள் வாசத்துக்கு ஏற்ற ஏற்பாடுகள் செய்தனர்.

முதல் முதல் கஸ்தூரி ஐயங்காரிடம் நன்னூல் பாடம் கேட்கலானேன். விசாகப் பெருமாளையர் இயற்றிய காண்டிகை யுரையை ஒருவாறு பாடம் சொல்லி அதன் கருத்துரை, விசேஷ உரை முதலியவற்றை எனக்குப் பாடம் பண்ணி வைத்துவிட்டார். தினந்தோறும் நன்னூல் முழுவதையும் ஒருமுறை நான் பாராமல் சொல்லி வந்தேன். நிலவில் பொருள்கள் காணப்படுவது போல் நன்னூலில் உள்ள இலக்கணங்கள் எனக்குத் தோற்றின.

அக்காலத்தில் நன்னூலுக்கு நல்ல மதிப்பு இருந்தது. ஐயமற அதனை ஒருவன் தெரிந்துகொண்டால் அவனை நல்ல புலவனென்று யாரும் கூறுவர். சூத்திரங்களின் விசேஷ உரைகளில் உள்ள ஆட்சேப சமாதானங்களை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு விளக்குபவர்கள் சிலரே இருந்தனர். இலக்கியப் பயிற்சியிலேயே பெரும்பாலோருக்குக் கவனம் சென்றதேயன்றி இலக்கணப் பயிற்சியில் செல்லவில்லை. இந்த நிலையில் நான் நன்னூல் சூத்திரங்களையும் உரையையும் மனனம் பண்ணித் தமிழில் 'இலக்கண வித்துவான்' ஆகக் கூடுமென்ற எண்ணம் என்னைக் கண்டோருக்கு உண்டாக்கினேன். அத் துறையில் பின்னும் எவ்வளவோ தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது உண்டென்பதை நான் மறக்கவில்லை.

ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு கஸ்தூரி ஐயங்கார் முதலியவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு நாங்கள் மீண்டும் குன்னத்திற்கே வந்து சேர்ந்தோம். தருமத்தில்

சலிப்பில்லாத அவ்வூரார் எங்களை ஆதரிப்பதிலும் எங்கள் பால் அன்பு பாராட்டுவதிலும் சிறிதும் குறைய வில்லை.

குன்னத்தில் இருந்தபோது மத்தியில் அதன் கிழக்கே யுள்ள வெண்மணியென்னும் ஊரில் இருந்த செல்வர்கள் எங்களை அங்கே அழைத்துச் சென்றனர். அவர்கள் விருப்பத்தின்படியே அங்கு அருணசல கவி ராமாயணப் பிரசங்கம் நடந்தது. அது நிறைவேறிய காலத்தில் என் தகப்பனருக்கு இருபது வராகன் சம்மானம் கிடைத்தது.

10. கல்வி வளர்ச்சி

வெண்மணிக்கு அமிர்த கவிராயரென்ற ஒருவர் ஒரு நாள் வந்தார். அப்போது அவருக்கு எழுபது பிராயம் இருக்கும். பல நூல்களைப் படித்திராவிட்டாலும் படித்த நூல்களில் அழுத்தமான பயிற்சியும் தெளிவாகப் பொருள் சொல்லும் ஆற்றலும் அவர்பால் இருந்தன.

அவர் வெண்மணியில் கிராம மணியகாரர் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அங்கே சிலர் முன்னிலையில் அவர் சில பாடங்களைச் சொல்லி உபந்நியாசம் செய்தார். அப்போது இடையிலே உதாரணமாக, திருவரங்கத்தந்தாதிப் பாடல் ஒன்றைச் சொல்லிப் பொருளும் சொன்னர். 'இவர் இந் நூல் முழுவதையும் யாரிடமேனும் பாடம் கேட்டிருக்கக் கூடும். நம் குறையை இவரிடம் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். ஏதேனும் பொருளுதவி செய்தாவது இவரிடம் பொருள் தெரிந்துகொள்ளலாம்' என்று எண்ணினேன். உடனே தலை தெறிக்க எங்கள் வீட்டுக்கு ஓடிச் சென்று திருவரங் கத்தந்தாதியை எடுத்து வந்தேன். ஒரு செய்யுளைப் படித் துப் பொருள் சொல்லும்படி அவரைக் கேட்டேன். விரி வாக அவர் பொருள் உரைத்தார். மிக்க கவனத்தோடு கேட்டு என் மனத்தில் பதித்துக்கொண்டேன். பிறகு

அடுத்த செய்யுளைப் படித்தேன். அவர் சொல்லுவதாக இருந்தால் அந்த நூல் முழுவதையுமே ஒரே மூச்சில் படித்துக் கேட்கச் சித்தனாக இருந்தேன். ஆனால் என் விருப்பம் அவ்வளவு சுலபத்தில் நிறைவேறுவதாக இல்லை.

'பல பாடல்களுக்கு இன்று பொருள் தெரிந்து கொள்ளலாம்' என்ற ஆவலோடு அந்தப் பாடலைப் படித்து நிறுத்தி, அவர் பொருள் சொல்லுவார் என்று எதிர்பார்த்து அவர் வாயையே நோக்கியிருந்தேன்.

''திருவரங்கத்தந்தாதி யமகம் அமைந்தது. எல்லோருக்கும் இது சுலபமாக விளங்காது. மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் பாடம் கேட்டால்தான் தெரியும். மற்ற நூல்களில் நூறு பாடல்கள் கேட்பதும் சரி; இதில் ஒரு பாடல் கேட்பதும் சரி'' என்று அவர் எதற்கோ பீடிகை போட ஆரம்பித்தார்.

ஒரு நூலைப் பாடம் சொல்லும்போது அந்நூலின் அமைப்பைப்பற்றியும் அந்நூலாசிரியர் முதலியோரைப் பற்றியும் கூறுவது போதகாசிரியர்கள் வழக்கம். அம்முறையில் அவர் சொல்லுவதாக நான் எண்ணினேன். திருவரங்கத்தந்தாதியைச் சுலபமாகத் தெரிந்துகொள்ள இயலாதென்பதை அவர் சொன்னபோது அதனை நான் அநுபவத்தில் அறிந்தவனாதலால், ''உண்மைதான்; கார்குடி சாமி ஐயங்கார் என்பவரே இருபத்தேழு பாடல்களுக்கு மட்டுந்தான் பொருள் நன்றாகத் தெரியுமென்று சொன்னார்கள்'' என்றேன்.

''பார்த்தீர்களா? அதைத்தான் நான் சொல்ல வருகிறேன். எவ்வளவோ தனிப்பாடல்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லி விடலாம். நைடதம் முழுவதையும் பிரசங்கம் செய்யலாம். இந்த அந்தாதி அப்படி ஊகித்து அர்த்தம் சொல்ல வராது. அழுத்தமாகப் பாடம் கேட்டிருக்க வேண்டும். நான், எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுக் கேட்டேன். ஒவ்வொரு பாட்டும் ஒவ்வொரு புதையலுக்குச் சமானம்''.

''புதையலென்பதில் சந்தேகம் இல்லை'' என்று நான் என் மனத்துள் சொல்லிக்கொண்டேன்.

''இவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டுக் கற்றுக்கொண்டதை இந்தத் தள்ளாத காலத்தில் சுலபமாக உமக்குச் சொல்லி விடலாமா? கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய புதையலை வாரி வீசு வதற்கு மனம் வருமா? மேலும், எனக்குத் தொண்டை வலி எடுக்கிறது. நான் போய் வருகிறேன்'' என்று சொல்லி உடனே எழும்பிப் போய்விட்டார். நான் பெரிய ஏமாற்றத்தை அடைந்தேன். ''கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லையே!'' என்று வருத்தமுற்றேன்; 'அக்கவி ராயர் அவ்வளவு நேரம் பேசியதற்குப் பதிலாக இரண்டு செய்யுட்களுக்கேனும் பொருள் சொல்லியிருக்கலாமே! என்று எண்ணினேன்.

உடனிருந்து எங்கள் சம்பாஷணையைக் கவனித்தவர் கள் என் முக வாட்டத்தைக் கண்டு, ''பாவம்! இந்தப் பிள்ளை எவ்வளவு பணிவாகவும் ஆசையாகவும் கேட்டார்? அந்தக் கிழவர் சொல்லமுடியாதென்று, சிறிதேனும் இரக்க மில்லாமற் போய்விட்டாரே! திருவரங்கத் தந்தாதி புதைய லென்று அவர் கூறியது உண்மையே; அதைக் காக்கும் பூதமாக அல்லவோ இருக்கிறார் அவர்?'' என்று கூறி இரங்கினார்கள்.

வெண்மணியில் இராமாயணப் பிரசங்கம் நிறை வேறியவுடன் நாங்கள் மீண்டும் குன்னத்திற்கே வந்து சேர்ந்தோம். எங்களுக்குத் தலைமையான பற்றுக் கோடாக அந்த ஊர் இருந்தது. கணக்குப் பிள்ளை சிதம்பரம் பிள்ளை யும் அவருடைய அன்பர்களும் குன்னத்தில் எங்களுக்கு இருந்த பற்றைத் தங்கள் ஆதரவினால் பின்னும் உறுதி பெறும்படி செய்து வந்தனர்.

சிதம்பரம் பிள்ளையினிடம் பல ஏட்டுச் சுவடிகள் இருந்தன. அவற்றைத் தனியே ஓர் அறையில் தொகுத்து வைத்துக் கருத்துடன் அவர் பாதுகாத்து வந்தார். அச்

சுவடிகளில் சிலவற்றை நான் சில சமயங்களில் படித்துப் பார்ப்பேன்.

சதகங்கள், மாலைகள் முதலிய நூல்களைப் படித்துப் படித்து உண்டான பழக்கத்தால் அவற்றின் ஓசையைப் பின்பற்றி நான் செய்யுள் இயற்றத் தொடங்கினேன். எதுகை மோனைகள் அமைய வேண்டுமென்பது பழக்கத்தால் ஒருவாறு தெரிய வந்தது. ஆனால் அசை சீர் தளை தொடை முதலிய பாகுபாடுகளோ வேறு வகையான யாப்பிலக்கண விதிகளோ எனக்குத் தெரியா. சதகப் பாட்டுக்களைப் போன்ற விருத்தங்களைப் பாடலானேன். குன்னத்தில் உள்ள ஆதி கும்பேசுவரர் விஷயமாகவும், மங்களாம்பிகை விஷயமாகவும் சில பாடல்களை இயற்றினேன். தாயுமானவர் பாடல், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல் முதலியவற்றிலே கண்ட கருத்துக்களை அவற்றில் அமைத்தேன். ''நான் பெண்களின் அழகிலே ஈடுபட்டுக் காலத்தைக் கடத்தி விட்டேன். அவர்கள் மயக்கத்திற்பட்டு வாழ்க்கையை வீணாக்கினேன்'' என்றும், ''செல்வரைப் புகழ்ந்து பாடி அலைந்து துன்புற்றேன்'' என்றும் கருத்துக்களை அமைத்துச் செய்யுட்களை இயற்றினேன். பழம் பாடல்களின் ஓசையை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டதைப் போலவே அவற்றின் கருத்துக்களையும் அப்படியே அமைத்துக் கொள்வதைப் பெருமையாக நான் கருதினேன்.

ஒரு நாள் நான் இயற்றிய செய்யுட்கள் சிலவற்றை என் பிதாவினிடம் சொல்லிக் காட்டினேன். அவர் அவற்றைக் கேட்டு என்னைப் பாராட்டி எனக்கு உத்ஸாகத்தை உண்டாக்குவாரென்று எண்ணினேன். அவரோ, ''அட பைத்தியமே! இப்படி யெல்லாம் பாடாதே'' என்றார். ''அவர்களெல்லாம் பாடியிருக்கிறார்களே; நான் பாடுவதில் என்ன தவறு?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''நீ சிறு பையன்; அவர்கள் உலக அநுபவத்தில் கஷ்டப்பட்டவர்கள். அவர்கள் சொன்னவற்றையெல்லாம்

நீயும் சொல்வது பொருத்தம் அன்று. பெண் மயலிற் சிக்கி வருத்தப்பட்டேனென்று அவர்கள் சொல்லலாம்; நீ சொல்லலாமா?'' என்றார்.

அவர் சொன்ன தடை அப்போது எனக்கு நன்றாக விளங்கவில்லை. என் பாட்டில் என் அநுபவந்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதை நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. பெண் மயலிற் சிக்குவதற்குரிய பிராயமே வராத நான் அதில் சிக்கி உழன்று வைராக்கியம் பிறந்தவனைப்போல் பாடுவது பேதைமையென்பதை நன்றாக உணரவில்லை. அவர்கள் பாடினார்கள்; நானும் பாடினேன். அவர்கள் பாட்டை அடிக்கடி சொல்லுவது, அதன் ஓசையை ஒட்டி நானும் பாடுவது, அவர்கள் பாட்டில் உள்ள கருத்தைச் சிறிது மாற்றி வைப்பது என்னும் இந்த முயற்சிகளைத் தவிர, என் மனத்தில் யோசித்துக் கற்பனை செய்து ஒரு கருத்தை அமைக்க நான் முயலவில்லை. நான் இயற்றிய செய்யுட்களைப் பலமுறை சொல்லிச் சொல்லி இன்புறுவேன். அவற்றைச் சொல்லும்போது ஒரு வகையான பெருமிதத்தை அடைவேன்.

வர வர எனது கல்வி அபிவிருத்தி அடைந்து வருவதை என் தந்தையார் கவனித்து வந்தார். என்னைப் பற்றிய ஞாபகமே அவருக்கு நாளுக்கு நாள் அதிகமாயிற்று. என் கல்வியைப் பற்றிய முயற்சிகளைச் செய்துகொண்டு வந்த அவருக்கு என் விவாகத்தைப் பற்றிய எண்ணமும் உண்டாயிற்று. பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் இளம் பருவத்திலேயே கல்யாணம் செய்துவிடும் வழக்கம் அக்காலத்தில் அதிகமாகப் பரவியிருந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட பிராயத்திற்குள் கல்யாணமாகாவிட்டால் பெரிய அகௌரவமென்று கருதி வந்தார்கள்.

எனக்குப் பதின்மூன்றாம் பிராயம் நடந்தபோதே என் தந்தையாருக்கு என் விவாகத்தைப்பற்றிய கவலை உண்டாகிவிட்டது. அக்காலத்தில் பெண்ணுக்காகப் பிள்ளை

யைத் தேடும் முயற்சி பெரும்பாலும் இல்லை; பிள்ளைக்காகப் பெண்ணைத் தேடும் முயற்சியே இருந்தது.

என் தந்தையார் எனக்கு ஏற்ற பெண்ணைத் தேடத் தொடங்கினர். கல்யாணத்தில் பிள்ளை வீட்டினருக்கே செலவு அதிகம். குன்னத்தில் பெற்ற ஆதரவினால் ஊக்கம் அடைந்த என் தந்தையாருக்கு முன்பெல்லாம் குடும்பக் கடனை அடைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கம் இருந்து வந்தது. நாளடைவில் அந்த நோக்கம் மாறி, 'நிலத்தையேனும் விற்றுக் கடனை அடைத்துவிடலாம்; இவனுக்கு எப்படியாவது கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைத்துவிட வேண்டும். வரும் பணத்தை அதற்காகச் சேர்க்க வேண்டும்' என்ற எண்ணமே வலியுற்றது.

பெரும்புலியூர்த் தாலூகாவில் உள்ள களத்தூரினராகிய ராமையங்காரென்பவர் குன்னத்திற்கு அடிக்கடி வருவார். என் தந்தையாருக்கும் அவருக்கும் பழக்கம் உண்டாயிற்று; இருவரும் சிநேகிதராயினர். அக்கனவான் என் தந்தையாருக்கு என் விவாகத்தைப் பற்றிய கவலை இருப்பதை நன்கு உணர்ந்து, ''நீங்கள் களத்தூருக்கு வந்தால் விவாகத்திற்கு வேண்டிய அநுகூலங்கள் கிடைக்கும். பணம் வேண்டுமே யென்று நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை'' என்று சொல்லி அழைத்தார்.

ராமையங்கார் தம் ஊருக்குச் சென்று சில தினங்களுக்குப் பிறகு எங்களை அழைத்து வரும்படி ஒரு வண்டியை அனுப்பினர். நாங்கள் சென்று களத்தூரை அடைந்தோம்.

எங்களை வருவித்த ராமையங்கார் தனிகர். அவருக்கு ஒரு பெரிய மெத்தை வீடு உண்டு. அதில் ஒரு பாகத்தை ஒழித்துக் கொடுத்து எங்களை இருக்கும்படிச் சொன்னர். நாங்கள் அதில் தங்கினேம். எல்லா வகையான சௌகரியங்களும் அங்கே கிடைத்தன.

நாங்கள் களத்தூரில் எல்லா விதமான அனுகூலங்களையும் பெற்றோம். அங்கே சென்று சில தினங்கள் ஆனவுடன் ராமையங்கார் முதலியோருடைய விருப்பத்தின்படி ஒரு நல்ல நாளில் என் தந்தையார் இராமாயண கதாப் பிரசங்கத்தைத் தொடங்கினார். நாள்தோறும் இரவு எட்டு மணியளவுக்கு ஆரம்பிக்கப்பெற்ற பிரசங்கம் பதினொரு மணி வரையில் நடைபெறும். பலர் வந்து உத்ஸாகத்துடன் கேட்டுச் செல்வர்.

இராமாயணக் கீர்த்தனத்திற்குப் பொருள் சொல்லுகையில் மேற்கோளாக வேறு கீர்த்தனங்களைச் சொல்வார்; பல தமிழ்ப்பாடல்களையும் ஸம்ஸ்கிருதச் சுலோகங்களையும் எடுத்துக் காட்டுவார். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உதாரணமாகச் சொல்லவேண்டிய பாடல்களுக்கு அவர் முதல் எடுத்துத் தருவார்; நான் அவர் குறிப்பை அறிந்து அவற்றைப் பாடிக் காட்டுவேன். என் சாரீரமும் நான் பாடல் சொல்லும் முறையும் சபையினருக்கு மிக்க திருப்தியை அளித்தன என்பதை அவ்வப்போது சில குறிப்பால் தெரிந்துகொள்வேன். எனக்கு அப்போது உண்டாகும் உத்ஸாகம் அடுத்த முறை நான் பாடல் சொல்லுகையில் வெளிப்படும். பணமாகவும் பிற பொருளாகவும் பெறும் லாபத்தைக்காட்டிலும் அபிமானத்தினால் வெளியிடப் பெறும் பாராட்டையே பெரிய ஊதியமாகக் கருதும் இயல்பு, மனிதர்யாவரிடத்தும் காணப்படுகின்றது. இளமைப் பருவத்தில் அக் கருத்து என்பால் மிகுதியாக இருந்ததில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை.

களத்தூரில் இராமாயண பட்டாபிஷேகம் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. ராமையங்காரும் பிறரும் நூறு வராகன் (350 ரூபாய்) தம்முள் சேர்த்துச் சம்மானம் செய்தார்கள். அதற்கு முன்பெல்லாம் இருபது வராகனே சம்மானமாகக் கிடைத்து வந்தது. அம் முறை என் தந்தையார், சிறிய தந்தையார், நான் ஆகிய மூவரும்

சேர்ந்து வெளிப்படுத்திய சங்கீதத் திறமை முதலியவற்ருலும் என் விவாகப் பிரயத்தனத்திஞலும் அதிகமாகச் சம்மானம் கிடைத்தது. கிடைத்த 350 ரூபாயில் செலவுக்கு 150 ரூபாய் போக எஞ்சிய 200 ரூபாயை விவாக காலத்தில் பெற்றுக் கொள்வதாக ராமையங்காரிடமே தந்தையார் கொடுத்து வைத்திருந்தார்.

இராமாயணப் பிரசங்கம் நிறைவேறியவுடன் பலர் நந்தஞர் சரித்திரம் சொல்லும்படி என் தந்தையாரைக் கேட்டுக்கொண்டனர். அக் காலத்தில் நந்தஞர் சரித்திரம் தமிழ் நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தது. அதன் ஆசிரியராகிய கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் என் தந்தையாருடைய நண்பராதலின் அச் சரித்திரத்தை என் தந்தையார் நன்ருகச் சொல்வாரென்பதை யாவரும் தெரிந்து கொண்டிருந்தனர். அதில் உள்ள கீர்த்தனங்களை அதன் ஆசிரியர் அமைத்த சங்கீத அமைப்புப்படியே எந்தையார் பாடுவார்.

அன்பர்களது விருப்பப்படியே நந்தஞர் சரித்திரம் ஆரம்பிக்கப் பெற்றது. என் தந்தையார் சிவ பக்தியில் நன்கு ஊறினவராதலின் அச் சரித்திரத்திலே செறிந்து கிடக்கும் பக்திச் சுவையை நன்ருக வெளிப்படுத்திஞர்.

அப்போது வந்து கேட்டவர்களுள் சிதம்பர உடையாரென்பவர் ஒருவர். அவர் அவ்வூருக்கு வடபால் உள்ள மறவனத்தமென்னும் ஊரில் இருந்த பெரிய தனவான். சிவ பக்தி மிக்கவர். எப்போதும் விபூதி ருத்திராட்ச தாரணத்தோடே இருப்பார். ஏழைகள்பால் அன்பும் இரக்கமும் உடையவர். பிறருடைய கண்ணைக் கவரும் சிவந்த நிறத்தினர்.

சிவ பக்திச் செல்வராதலின் நந்தஞர் சரித்திரம் கேட்பதில் அவருக்கு அதிக ஆவல் இருந்தது. அச் சரித்திரம் தொடங்கிய நாள் முதல் தினந்தோறும் தவருமல் வந்து கேட்டுச் செல்வார். சரித்திரம் நடைபெறும்பொழுது அவர் கண்ணீர் வார மெய்சிலிர்க்கப் பரவசமாகிக் கேட்பார்.

சிதம்பரத்தின் பெருமையையும் அந்தத் தலத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்று ஏங்கி நின்ற நந்தனாரது பக்தித் திறத்தையும் கேட்கக் கேட்க அவரே நந்தனாராகத் தொடங்கினார். எப்போதும் தில்லை, தில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கலானார்

11. என் கல்யாணம்

என் தந்தையார் இடையிடையே பெண் பார்ப்பதற் காகப் பந்துக்கள் உள்ள வெளியூர்களுக்குச் சென்று விசாரித்து வருவார். நானும் என் தாயாரும் களத்தூரில் இருந்தோம். நான் வழக்கம் போலவே தமிழ் நூல்களைப் படித்துக்கொண்டு வந்தேன். 'நமக்கு ஏற்ற ஆசிரியர் ஒருவரும் கிடைக்கவில்லையே!' என்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகி நாள் ஆக ஆக அதிகரித்தது.

எங்கெங்கோ தேடிய பிறகு கடைசியில் எங்கள் ஊருக்குப் பக்கத்தில் உள்ள மாளாபுரத்தில் ஒரு பெண் ணைப் பார்த்து ஜாதகம் பொருந்துவதை உணர்ந்து நிச்சயம் செய்து என் தந்தையார் எங்களுக்குத் தெரிவித்தார். மாளாபுரத்தில் எங்களுக்குப் பரம்பரைப் பந்துவாகிய கணபதி ஐயரென்பவருடைய குமாரி மதுராம்பிகையென்ற பெண்ணை எனக்கு விவாகம் செய்து வைக்கத் தீர்மானித் தார்கள்.

விவாகச் செலவுக்கு இருநூறு ரூபாயும், கூறைச் சிற் றாடை முதலியவற்றிற்காக முப்பத்தைந்து ரூபாயும், நகைக்காக ரூபாய் நூற்றைம்பதும் என் தந்தையார் கணபதி ஐயரிடம் அளிப்பதாக வாக்களித்தார். மேலும் கிருகப்பிரவேசம் முதலியவற்றிற்குரிய செலவுக்கு வேறு பணம் வேண்டியிருந்தது. தம் கையில் இருந்த பணத்தையும் ஆகவேண்டிய செலவையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தபோது, பின்னும் நூற்றைம்பது ரூபாய் இருந்தால் கஷ்டம் இல்லா

மல் இருக்குமென்று என் தந்தையாருக்குத் தோற்றியது. பின்பு மறவனத்தம் சென்று சிதம்பர உடையாரை அணுகி இவ் விஷயத்தைக் கூறினர். என் விவாகம் நிச்சயமானது தெரிந்து அவர் மிக்க சந்தோஷம் அடைந்ததோடு, ''பணத்தைப் பற்றி நீங்கள் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? நடராஜ மூர்த்தியின் திருவருளைப் பெற்ற உங்களுக்கு எதுதான் கிடைக்காது?'' என்று சொல்லித் தந்தையாரைத் தம்முடைய எலுமிச்சந் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவர் தம் மடியிலே வைத்திருந்த பாக்குப் பையை எடுத்தார். அதிலிருந்து நூறு ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்து, ''இதை வைத்துக்கொள்ளுங்கள். முகூர்த்தத்தின்போது ஐம்பது ரூபாய் தருகிறேன். இன்னும் வேண்டியிருந்தாலும் கொடுக்கிறேன்'' என்றார். அதைப் பெற்றுக் கொண்டு கல்யாணத்திற்கு வந்து சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று எந்தையார் அவரிடம் கூறினர். ''அவசியம் வந்து சேருகிறேன். என் தந்தையாருக்குத் திதி வருகிறது. அதை நடத்திவிட்டுப் புறப்பட்டு வருகிறேன். வரும்போது பணம் கொண்டு வருகிறேன். தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். சந்தோஷமாகப் போய் வாருங்கள்'' என்று உடையார் விடை அளித்தார்.

எந்தையார் என்னையும் தாயாரையும் களத்தூரிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டு உத்தமதானபுரம் வந்து சேர்ந்தார்.

கல்யாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் மாளாபுரத்தில் நிகழ்ந்தன. பந்து ஜனங்கள் பல ஊர்களிலிருந்து வந்து கூடினர். ரெயில் வண்டியின் வேகம், பஸ்ஸின் வேகம் முதலியவற்றைக் கண்டறியாத அந்நாட்களில் கல்யாண ஏற்பாடு விரைவில் நடைபெறாது; மெல்ல மெல்ல நடைபெறும். கல்யாணத்திற்கு ஒரு மாதத்துக்கு முன்பிருந்தே வேண்டிய காரியங்கள் ஆரம்பமாகிவிடும். ஒரு மாதத்திற்கு மேல் குடும்பம் கல்யாண முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும்.

எனக்கு அப்போது பதினென்காம் பிராயம் நடந்து வந்தது. கல்யாணப் பெண்ணின் பிராயம் எட்டு. பெண்ணைக் கல்யாணத்திற்கு முன்பு பிள்ளை பார்ப்ப தென்ற வழக்கம் அக் காலத்தில் பெரும்பாலும் இல்லை. எல்லாம் பெரியவர்களே பார்த்துத் தீர்மானம் செய்வார்கள். நான் பெண்ணை அதற்கு முன் சாதாரண மாகப் பார்த்திருந்தேனே யன்றிப் பழகியதில்லை; பேசியதும் இல்லை. எங்கள் இருவருக்கும் கல்யாணம் ஒரு விநோத நிகழ்ச்சியாகத்தான் தோன்றியது. எங்களுக்கு உண்டான சந்தோஷத்தைவிட அதிகமான சந்தோஷம் எங்களை ஆட்டி வைத்து வேடிக்கை பார்த்த விருந்தினர் களுக்கு உண்டாயிற்று.

விபவ வருஷம் ஆனி மாதம் 4-ஆம் தேதி *(16-6-1868)* என் விவாகம் நடந்தது. அன்று இரவு மறவனத்தம் சிதம்பர உடையார் குதிரை மீது ஏறி வந்து சேர்ந்தார். அவர் விவாகத்துக்கு முதல் நாளே வந்திருப்பார். அவர் தந்தையாருக்கு அன்று திதியாகையால் அதைச் செய்து விட்டு விவாக தினமாகிய மறுநாட் காலையிலே புறப்பட்டு இரவு மாளாபுரம் வந்தார். வந்தவுடனே என் தந்தை யாரைக் கண்டு தாம் முன்பே வாக்களித்திருந்தபடி ஐம்பது ரூபாய் அளித்தார். தக்க சமயத்தில் அவர் செய்த உபகாரத்தைப் பெற்று என் தந்தையார் மிக்க நன்றி பாராட்டினார்.

அவர் குதிரையின்மீது ஏறிவந்து இறங்கியபோது அவர் பெரிய செல்வரென்பதைக் கல்யாணத்துக்கு வந்திருந்த வர்கள் அறிந்துகொண்டனர். அவர் கலகலவென்று பணத்தை எடுத்துக்கொடுத்தபோது எல்லாரும் ஆச்சரியம் உற்றனர். என் தந்தையார் மிக்கசெல்வாக்குடையவரென்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு அப்போது உண்டாயிற்று.

கல்யாணம் நான்கு நாள் நடைபெற்றது. ஐந்தாம் நாள் மாலையில் உத்தமதானபுரத்தில் எங்கள் வீட்டில்

கிருகப் பிரவேசம் சிறப்பாக நிகழ்ந்தது. கல்யாணச் சிறப்புக்குமேல் கிருகப் பிரவேசச் சிறப்பு அதிகமாக இருந்தது. ''ஊரை விட்டுப் போனமையால் இவர்களுக்குச் சௌகரியம் அதிகமாயிற்றே ஒழியக் குறைவொன்றும் இல்லை'' என்ற கருத்து ஊராருக்கு உண்டாயிற்று.

நான் கிருகஸ்தனாகிவிட்டதனால் என்னிடம் புதிய அபிவிருத்தி ஏதும் உண்டானதாகத் தெரியவில்லை. கல்யாணத்திலும், பொருள் வருவாயிலும், ஊர்ப் பிரயாணத்திலும் எனக்கு லாபம் இருந்ததாகத் தோற்றவில்லை. எனக்கு ஒன்றுதான் நாட்டம். தமிழ்தான் எனக்குச் செல்வம்; அதுதான் என் அறிவுப் பசிக்கு உணவு; எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நான் அதன் தொடர்பை அதிகப்படுத்திக் கொள்கிறேனோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு எனக்கு உத்ஸாகம், நல்லது செய்தோமென்ற திருப்தி, லாபம் அடைந்தோமென்ற உணர்ச்சி உண்டாகின்றன. அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, இந்த நிலைமை மாறவே இல்லை.

களத்தூரில் இருந்தபோது எங்களுக்கு வந்த தானியங்களில் கம்பு முதலியன அதிகமாகவும் நெல் குறைவாகவும் இருந்தன. கம்பு முதலியவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு நெல்லாக மாற்றிக்கொள்வது வழக்கம்.

ஒரு நாள் என் தாயார் உண்ணும்போது நான் கவனித்தேன். அவர் இலையில் இருந்த உணவு புதியதாகத் தோற்றியது. அவர் கம்பஞ் சாதத்தை உண்டுகொண்டிருந்தார். நெல்லின் அருமையை உணர்ந்த அவர் எனக்கும் என் தந்தையாருக்கும் நெல்லரிசி யுணவை அளித்துத் தாம் மட்டும் கம்பஞ் சாதத்தைச் சில நாட்களாக உண்டு வந்தாரென்பது தெரிய வந்தது.

''ஏன் அம்மா இப்படிச் செய்கிறாய்?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''கம்பு உடம்புக்கு நல்லதுதானே? அதை நெல்லுக்காக மாற்றுவது ஏனென்று எண்ணி இப்படிச் செய்கிறேன்.''

''அப்படியானல் எங்களுக்கு மாத்திரம் அரிசிச் சாதம் போடுகிருயே?''

என் அன்னையாருக்கு விடை கூற வழி இல்லை. அப்பால் என்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவரும் எங்களைப்போல அரிசிச் சாதம் உண்ண ஆரம்பித்தார்.

ஐப்பசி மாதம் தீபாவளி வந்தது. எனக்குத் தலைத் தீபாவளியாதலால் என் மாமனருடைய அழைப்பின்மேல் நானும் என் தாய் தந்தையரும் உத்தமதானபுரம் சென்ருேம். மாளாபுரத்தில் தீபாவளிப் பண்டிகை நடந்தது. அதனுடன் ஆரு மாதமும் நடந்தது. தீபாவளிக்காக ஏழு ரூபாய்க்கு ஜரிகை வஸ்திரமும் ஆருும் மாதத்திற்காகப் பதினென்கு ரூபாயும் கிடைத்தன. அதற்குமுன் நான் கையில் வெள்ளிக் காப்பை மட்டும் அணிந்திருந்தேன். என் தாயார் விருப்பத்தின்படி அந்தப் பதினென்கு ரூபாய்க்கும் வெள்ளிச் சங்கிலி செய்து எனக்கு அணிவித்தார்கள். தீபாவளியான பிறகு என் தந்தையாருக்கு ஜ்வரம் வந்தமையின் ஆறுமாத காலம் உத்தமதானபுரத்திலேயே தங்க நேர்ந்தது.

12. ஏக்கமும் நம்பிக்கையும்

ஒரு நாள் நானும் என் தந்தையாரும் கும்பகோணத்திற்கு ஒரு வேலையாகப் போயிருந்தோம். அங்கே வக்கிலாக இருந்த வேங்கட ராவ் என்பவர் எந்தையாருக்கு நண்பராதலின் அவர் வீட்டிற்குச் சென்ருேம். என்னைப்பற்றி அவர் விசாரித்தார். ''இவன் தமிழ் படிக்கிருன்; சங்கீத அப்பியாசமும் செய்து வருகிருன். யாரிடமாவது இருந்து தமிழ் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிருன். இங்குள்ள தியாகராச செட்டியார் மிகச் சிறந்த வித்துவானென்று கேள்விப்படுகிருேம். அவரிடம் படிக்க வேண்டு

மென்று இவன் விரும்புகிறான்'' என்று தந்தையார் சொல்லிவிட்டு நான் இயற்றிய செய்யுட்கள் சிலவற்றைச் சொல்லிக் காட்டச் செய்தார்.

அவற்றைக் கேட்ட வேங்கடராவ், ''நன்றாக இருக்கின்றன. ஆனால் இக்காலத்தில் இவற்றால் என்ன பிரயோசனம்? எதற்காக இவ்வளவு கஷ்டப்படவேண்டும்? இதை விட்டுவிட்டு இங்கிலிஷ் படிக்கச் சொல்லுங்கள்; நான் உதவி செய்கிறேன்; என் அன்பர்களையும் செய்யச் சொல்கிறேன். இன்னும் சில வருஷங்களில் இவன் முன்னுக்கு வந்துவிடுவான்'' என்றார்.

எனக்கு அவர் கூறிய வார்த்தைகள் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கவில்லை. அவர் என்னிடம் உள்ள அன்பினால் அவ்வாறு சொல்லுகிறார் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க என் மனம் இடம் தரவில்லை. அவர்பால் எனக்குக் கோபந்தான் உண்டாயிற்று. ''தியாகராச செட்டியாரிடம் படிக்க வழி கேட்டால் இவர் இங்கிலீஷ் படிக்கவல்லவா உபதேசம் செய்கிறார்? எனக்கு இங்கிலீஷும் வேண்டாம்; அதனால் வரும் உத்தியோகமும் வேண்டாம்'' என்று நான் சிந்தனை செய்தேன்.

என் தந்தையார், ''இங்கிலீஷ் படிக்க முன்பே இவன் முயன்றதுண்டு; தெலுங்கும் படித்தான். ஒன்றிலும் இவன் புத்தி செல்லவில்லை. தமிழ்ப் படிப்பிலேதான் இவனுக்கு ஆசையும் தீவிரமும் இருக்கின்றன. வேறு வழியில் இவன் புத்தியை மாற்றுவது சாத்தியமாகத் தோற்றவில்லை'' என்று கூறி விடை பெற்று என்னுடன் உத்தமதானபுரம் வந்துவிட்டார்.

சில காலத்துக்குப் பிறகு குன்னத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம். என் தந்தையார் வழக்கம் போலவே கால க்ஷேபம் செய்து வந்தார். எனக்குப் பழைய உத்ஸாகம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து வந்தது. படித்த பழம்புத்தகங்களைத் திருப்பித் திருப்பிப் படித்து வந்தேன். ஆனாலும்

திருப்தி பிறக்கவில்லை. புதிய முயற்சி செய்வதற்கும் வழி இல்லை. இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் பெரும்புலியூரைச் சேர்ந்த அரும்பாவூரில் இருந்த நாட்டாராகிய பெருஞ் செல்வர் ஒருவர் அரியிலூருக்குப் போகும் வழியில் குன்னத்தில் எங்கள் ஜாகையில் தங்கினர். அவர் ஸ்ரீ மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களுடைய நண்பர்; தமிழ்ப் பயிற்சி உடையவர்.

அவர் என்னேடு பேசி வருகையில் எனக்கு இருந்த தமிழாசையை உணர்ந்தார். பிள்ளையவர்களுடைய பெருமையை அவர் பலபடியாக விரித்து உரைத்தார். என் தந்தையாரைப் பார்த்து, ''தமிழில் இவ்வளவு ஆசையுள்ள உங்கள் குமாரரை வீணுக இச்சிறிய ஊரில் ஏன் வைத்திருக்கிறீர்கள்? பிள்ளையவர்களிடத்தில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டால் இவர் நன்ருகப் படித்து விருத்திக்கு வருவாரே. இப்படியே இவர் இருந்தால் ஏங்கிப் போய் ஒன்றுக்கும் உதவாதவராகி விடுவாரே! இப்படி வைத்திருப்பது எனக்குத் திருப்தியாக இல்லை'' என்ருர்.

''அவரிடம் கொண்டுபோய் விட்டால் அவர் பாடம் சொல்லித் தருவாரென்பது என்ன நிச்சயம்?'' என்று என் தந்தையார் கேட்டார்.

''என்ன, அப்படிக் கேட்கிறீர்களே! அவர்களிடத்தில் எவ்வளவு பேர் கற்றுக்கொள்ளுகிருர்கள்! எவ்வளவு பேர் பாடம் கேட்டு நல்ல நிலைக்கு வந்திருக்கிருர்கள்! பாடம் சொல்வதைப் போல அவர்களுக்கு விருப்பமான செயல் வேறு ஒன்றும் இல்லை. இப்போது அவர்கள் நாகபட்டினத்தில் அந்தத் தலபுராணத்தை அரங்கேற்றி வருகிருர்கள். நான் போய் ஒரு மாதம் இருந்துவிட்டு வந்தேன். அவர்களிடம் எப்போதும் சில மாணுக்கர்கள் பாடம் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள்.''

''எல்லாம் சரிதான். ஆனுலும் இவனைத் தனியே அனுப்புவதற்கு என் மனம் துணியவில்லை. தவிர, அவர்

களிடம் சென்றிருந்தால் ஆகாரம் முதலிய சௌகரியங் களுக்குத் திரவியம் வேண்டுமே. இப்போதுதான் இவனுக் குக் கல்யாணம் நடந்தது. அதற்கு அதிகப் பணம் செலவாகிவிட்டது. இப்படி இருக்கையில் மேலும் எப்படி என்ருல் பணம் செலவு செய்ய முடியும்?'' என்ருர் தந்தையார்.

''என்னவோ, எனக்குத் தோற்றியதைச் சொன்னேன். பிள்ளையவர்களைத் தவிர இவருக்குத் திருப்தி உண்டாகும் படி பாடம் சொல்வோர் வேறு யாரும் இல்லை. யோசித்துக் கொண்டு செய்யுங்கள்'' என்று சொல்லி அவர் விடை பெற்றுச் சென்ருர்.

இங்ஙனமே வேறு சிலரும் பிள்ளையவர்களுடைய நற் குணத்தையும் புலமைச் சிறப்பையும் எங்களிடம் கூறி வந்தனர். அதனுல் எனக்கு அப் புலவர்பிரானைப்பற்றிய தியானமே பெரிதாகிவிட்டது. கடவுள் திருவருள் கை கூட்டுமோ என்று ஏங்கலானேன்.

ஒரு நாள் காலையில் திருவிளையாடற் புராணத்தைப் படிக்கலாமென்று எடுத்தேன். அப்போது மிகவும் நைந்து அயர்ந்து போன என் உள்ளத்தில் ஓர் எண்ணம் தோற் றியது. ''இந்தப் புத்தகத்தில் கயிறு சார்த்திப் பார்ப் போம்'' என்று நினைத்து அவ்வாறே செய்யலானேன். இராமாயணம், திருவிளையாடல் முதலிய நூல்களில் வேறு ஒருவரைக் கொண்டு கயிறு சார்த்திப் பிரித்து அப் பக்கத்தின் அடியில் உள்ள பாடலைப் பார்த்து, அச்செய்யுட் பொருளின் போக்கைக் கொண்டு, அது நல்ல பொருளுடைய தாயின் தம் கருத்து நிறைவேறுமென்றும், அன்ருயின் நிறைவேருதென்றும் கொள்ளுதல் ஒரு சம்பிரதாயம்.

நான் ஒரு சிறுவனைக் கொண்டு கயிறு சார்த்தச் செய்து புத்தகத்தைப் பிரித்தேன். 'வேதத்துக்குப் பொருள் அருளிச் செய்த படலமாக இருந்தது அப்பகுதி. சில முனி வர்கள் வேதத்தின் பொருள் தெரியாது மயங்கி மதுரைக்கு

வந்து அங்கே எழுந்தருளியுள்ள தட்சிணுமூர்த்தியைப் பணிந்து தவம்புரிய, அவர் எழுந்தருளி வந்து வேதப் பொருளை விளக்கி அருளினுரென்பது அப்படல வரலாறு. நான் பிரித்துப் பார்த்த பக்கத்தில், தட்சிணுமூர்த்தி ஓர் அழகிய திருவுருவமெடுத்து வருவதை வருணிக்கும் பாடல்கள் இருந்தன. அந்தப் பக்கத்தின் அடியில் உள்ள செய்யுளை நான் பார்த்தேன்.

''என் உள்ளக் கருத்து நிறைவேறுமோ, நிறைவேருதோ'' என்ற பயத்தோடு நான் மெல்லப் புத்தகத்தைப் பிரித்தேன். பிரிக்கும்போதே என் மனம் திக்குத் திக்கென்று அடித்துக்கொண்டது; 'நல்ல பாடலாக வரவேண்டுமே!' என்ற கவலையோடு அப் பக்கத்தைப் பார்த்தேன்.

பாட்டைக் கண்டேனே இல்லையோ எனக்கு மயிர்க் கூச்செறிந்தது. என் கண்களில் நீர் துளித்தது. மிகவும் நல்ல நிமித்தம் உண்டாகிவிட்டது. ஒரு குருவை வேண்டி நின்ற எனக்கு, தட்சிணுமூர்த்தியாகிய குருமூர்த்தி வெளிப்பட்டதைத் தெரிவிக்கும் செய்யுள் கிடைத்ததென்ருல், என்பால் பொங்கிவந்த உணர்ச்சிக்கு வரம்பு ஏது? ''கடவுள் எப்படியும் கைவிடார்'' என்ற நம்பிக்கை உதயமாயிற்று. 'மதுரை மீனுட்சி சுந்தரக் கடவுள் முனிவர்களுக்கு அருள் செய்தார். எனக்கும் அந்தப் பெருமான் திருநாமத்தையுடைய தமிழாசிரியர் கிடைப்பார்' என்ற உறுதி உண்டாயிற்று. என் தந்தையார் பூஜையில் உள்ள மூர்த்தியும் ஸ்ரீ மீனுட்சி சுந்தரக் கடவுளே என்ற நினைவும் வந்து இன்புறுத்தியது. உவகையும் புதிய ஊக்கமும் பெற்றேன். இந் நிகழ்ச்சியை என் தந்தையாரிடம் கூறினேன். அவரும் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

''எவ்வாறு அவர்களிடம் போய்ச் சேர்வது? செலவுக்கு என்ன செய்வது? தனியே போய் இருக்க முடியுமா?'' என்ற கேள்விகள் எழுந்து பயமுறுத்தினுலும், திருவிளையாடற்

பாட்டின் தோற்றம் அந்தப் பயத்தை மேல் எழும்ப ஒட்டாமல் அடக்கி நின்றது. அருணேதயத்தை எதிர் பார்க்கும் சேவலைப்போல, நல்ல காலத்தை எதிர் பார்த்து நாட்களைக் கழித்து வந்தேன்.

குன்னத்தில் நாங்கள் தங்கியிருந்த வீட்டினராகிய ராமையங்கார் எனது நிலையை அறிந்து மிகவும் இரங்கினர். அப்பால் ஒரு நாள் என் தந்தையாரைப் பார்த்து, ''இவனைச் செங்கணம் சின்னப் பண்ணை விருத்தாசல ரெட்டியாரிடம் கொண்டுபோய் விட்டால் அவர் பாடம் சொல்லுவாரே'' என்றார்.

''விருத்தாசல ரெட்டியார் என்பவர் யார்?'' என்று என் தந்தையார் கேட்டார்.

''அவர் செங்கணத்தில் உள்ள பெரிய செல்வர், உபகாரி, தமிழ் வித்துவான், இலக்கண இலக்கியங்களை நன்றாகப் பாடம் சொல்லும் சக்தி வாய்ந்தவர்.''

''அவரிடம் போயிருந்தால் ஆகாரம் முதலியவற்றிற்கு என்ன செய்வது?''

''நீங்கள் குடும்பத்துடன் சென்று அங்கே இருக்கலாம். அவரே உங்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களையெல்லாம் செய்து கொடுப்பார். நான் உங்களை அழைத்துச் சென்று அவரிடம் விடுகிறேன். அவர் என் நண்பர்'' என்று ராமையங்கார் சொன்னர். அவர் பின்னும் விருத்தாசல ரெட்டியாருடைய குணதிசயங்களைச் சொன்னர்.

அவர் என்னையும் என் தந்தையாரையும் அழைத்துக் கொண்டு செங்கணம் சென்றார். என் தாயார் குன்னத்தில் இருந்தார். என்னைச் செங்கணம் நாட்டாரிடம் ஒப்பித்து என் இயல்பைப் பற்றிக் கூறினர்: ''இவனை நல்ல நூல்கள் படிக்கும்படி செய்ய வேண்டும். இவன் அதே நாட்டமாக இருக்கிறான். வேறு ஒன்றிலும் இவன் புத்தி செல்லவில்லை. அன்றியும் படிக்கிறவரையில் இவன் குடும்பத்தையும் பாதுகாக்க வேண்டும்'' என்று

கேட்டுக் கொண்டார். ரெட்டியார் அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டார்.

ரெட்டியார் என்னை நோக்கி, ''என்ன என்ன நூல்களை நீர் படித்திருக்கிறீர்?'' என்று கேட்டார். நான் இன்ன இன்ன நூலை இன்னார் இன்னாரிடத்தில் பாடம் கேட்டேனென்பதைச் சொல்லிவிட்டு, ''நான் இந்த நூல்களைப் பாடம் கேட்டிருந்தாலும் ஒரு நூலிலாவது எனக்குத் தெளிவான ஞானம் உண்டாகவில்லை. எல்லாக்குறையையும் தாங்கள் தீர்க்கவேண்டும்'' என்று கேட்டுக்கொண்டேன். அவர் புன்னகையுடன், ''அப்படியே ஆகட்டும்'' என்றார்.

பிறகு, ''நீர் நன்னூல் காண்டிகை உரையைப் பாடம் கேட்டிருத்தலால் எழுத்துச் சொல் இலக்கணங்கள் ஒருவாறு தெரிந்திருக்கும். இந்த ஞானமே மேலே இலக்கியங்களைப் படித்தற்குப் போதுமானது. அடுத்தபடியாக யாப்பிலக்கணம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஆதலால் முதலில் யாப்பருங்கலக் காரிகையைப் பாடம் சொல்லுகிறேன். அப்பால் சௌகரியம்போல் பார்த்துக் கொள்ளலாம்'' என்றுகூறி என் தந்தையாரைப் பார்த்து, ''நீங்கள் குடும்பத்துடன் இங்கே வந்துவிடுங்கள்'' என்றார். என் தந்தையாருக்கும் எனக்கும் மகிழ்ச்சியினால் உள்ளம் பூரித்தது. யாவரும் ரெட்டியாரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு குன்னம் வந்தோம். என் தந்தையார் என் தாயாரையும் என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு செங்கணத்துக்கு ஒரு நல்ல நாளில் வந்தார். இடையிலே நின்றிருந்த தமிழ்க் கேள்வித் துறையில் மீட்டும் நான் புகுந்தேன்.

நல்ல வேளையில் நான் காரிகை படிக்கத் தொடங்கினேன். யாப்பிலக்கணத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் அறியாத நிலையில் இருந்தேன் நான். எனக்கு அதைக் கற்பிப்பது சிரமமான காரியந்தான். ஆனாலும் ரெட்டியார் தெளிவாக எனக்குக் கற்பித்தார். அவருடைய ஞானமும் என்னுடைய ஆவலும் சேர்ந்து அந்தத் தெளிவுக்குக் காரணமாயின.

நான் பாடம் கேட்கத் தொடங்கியது சுக்கில வருஷம் மார்கழி (1869) மாதத்திலாகும். விடியற்காலையில் நான்கு மணிக்கே அவர் என்னை எழுப்பிவிடுவார். திருவாசகத்தில் திருவெம்பாவையைப் படிக்கச்செய்வார். முதல்நாள் நடந்த பாடத்தை மறு படியும் சொல்லிக் கேள்விகள் கேட்டு என் மனத்தில் பதியச்செய்வார். அக்கேள்விகள் எனக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருந்தன. பாடம் கேட்பவர் எவ்வளவுதூரம் கிரகித்துக்கொண்டார் என்பது தெரியாமலே தொடர்ச்சியாகப் பாடம் சொல்வதில் பயன் ஒன்றும் இல்லை என்பதை அவர் அறிவார். கேட்ட பாடத்தைச் சிந்திக்கச்செய்து அடிக்கடி கேள்வி கேட்பதனுல் கற்பித்த பாடம் உறுதிப்படும்.

ரெட்டியார் பாடம் சொல்லும் காலத்தில் இடையிடையே தமக்குத் தெரிந்த வித்துவான்களைப் பற்றியும் சொல்லுவார். கும்பகோணம் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த தியாகராச செட்டியாரைப் பார்த்திருப்பதாகவும் அவர் சிறந்த இலக்கண வித்துவானென்றும் கூறினுர். ஸ்ரீ மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களைப் பற்றியும் அவர் அடிக்கடி சொல்வார்; திருக்குறள் முதலிய நூற்பதிப்புகளில் உள்ள அவருடைய சிறப்புப் பாயிரங்களின் நயங்களை எடுத்துக் காட்டிப் பாராட்டுவார். ''அந்த மகானை நான் பார்த்ததில்லை; ஆனுல் அவர் பெருமையை நான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். அவர் காவேரிப் பிரவாகம் போலக் கவி பாடுவாராம். எப்பொழுதும் மாணுக்கர்கள் கூட்டத்தின் நடுவே இருந்து விளங்குவாராம். அவருக்குத் தெரியாத தமிழ்ப் புத்தகமே இல்லையாம். எனக்குச் சில நூல்களிலும் உரைகளிலும் சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை அவரிடம் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தனியே குறித்து வைத்திருக்கிறேன். எப்பொழுது சந்தர்ப்பம் நேர்கிறதோ தெரியவில்லை'' என்று சொல்லிவிட்டுத் தாம் சந்தேகங்களைக் குறித்து வைத்திருந்த ஓலைச்சுவடியை என்னிடம் காட்டினுர்.

இவ்வாறு பிள்ளையவர்களைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் வரும் சமயங்களில் நான் ஆவலாகக் கேட்பேன். மேலும் விஷயங்களை விசாரிப்பேன். நான் அவர்களிடம் படிக்க வேண்டுமென்று எண்ணியதையும் திருவிளையாடற் புரா ணத்தில் கயிறு சார்த்திப் பார்த்ததையும் சொல்லியிருந் தேன். இரண்டு பேரும் பிள்ளையவர்களைப் பற்றிய பேச் சிலே நெடுநேரம் கழிப்போம். ரெட்டியாரும், ''ஆம், அவ ரிடம் போனால்தான் இன்னும் பல நூல்களை நீர் பாடம் கேட்கலாம். உமக்குத் திருப்தி உண்டாகும்படி பாடம் சொல்லக்கூடிய பெரியார் அவர் ஒருவரே. நாங்களெல் லாம் மேட்டு நிலத்தில் மழையினால் ஊறுகின்ற கிணறு கள். என்றும் பொய்யாமல் ஓடுகின்ற காவிரி போன்றவர் அவர். அவரிடம் போய்ப் படிப்பதுதான் சிறந்தது'' என்று சொல்லிவரத் தொடங்கினர். பலரிடம் இக் கருத்தை யுடைய வார்த்தைகளையே கேட்டுக் கேட்டு ஏங்கிய எனக்கு ரெட்டியாருடைய வார்த்தைகள் பின்னும் உறுதியை உண்டாக்கின.

ரெட்டியார் என்னிடம் சொல்வதோடு நில்லாமல் என் தந்தையாரிடமும் இக்கருத்தை வெளியிட்டார்; ''என்னால் இயன்றதைச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். இன்னும் நன்று கப் படித்துப் பயன் அடைய வேண்டுமானால் பிள்ளையவர் களிடம் இவரை விட்டுப் படிப்பிப்பதுதான் நலம். உங்களை ஆதரிக்க வழியில்லாமல் இவ்வாறு சொல்லுகிறேனென்று நீங்கள் சிறிதும் எண்ண வேண்டாம். நீங்கள் எவ்வளவு வருஷம் இருந்தாலும் எனக்குச் சிரமம் இல்லை. கடவுள் கொடுத்திருப்பதைக் கொண்டு என்னால் இயன்ற அளவு ஆதரித்து வருவேன். இவரால் எனக்குச் சிரமம் உண் டென்று நான் நினைப்பதாகவும் எண்ணாதீர்கள். இவருக் குப் பாடம் சொல்வதும், இவரோடு தமிழ் நூல் சம்பந்த மாகப் பொழுது போக்குவதும் உண்மையில் எனக்கு அள வற்ற திருப்தியைத் தருகின்றன. எப்பொழுதும் இப்

படியே இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு இனிமேல் வாழ்க்கையில் ஆக வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. இவர் இனிமேல் தான் முன்னுக்கு வந்து பிரகாசிக்க வேண்டும். தக்க இடத்தில் இருந்து பாடம் கேட்டால் இவர் அபிவிருத்தி அடைவா ரென்பதில் தடையில்லை. இவரை அனுப்புவதற்கு எனக்கு வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. என் வருத்தத்தை மாத்திரம் உத்தேசித்து, இவருடைய அபிவிருத்திக்குத் தடை உண்டாக்குவது பாவம் அல்லவா?'' என்று அவர் கூறிப் பின்னும் பலமுறை வற்புறுத்தினர்.

என் தந்தையார் அவர் சொன்னவற்றைக் கேட்டுவிட்டு, 'எங்கே போனாலும் எல்லோரும் இந்தத் தீர்மானத்துக்குத் தான் வருகிறார்கள். ஈசுவர ஆக்ஞை இதுதான் என்று தோற்றுகிறது. இனிமேல் நாம் பராமுகமாக இருக்கக்கூடாது. எவ்வாறேனும் இவனைப் பிள்ளையவர்களிடத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது அவசியம்' என்று நிச்சயம் செய்தார். ரெட்டியாரிடம் தம்முடைய தீர்மானத்தைத் தெரிவித்துச் செங்கணத்தை விட்டுப் புறப்படச் சித்தமாயினர்.

13. ஆசிரியரை அடைந்தது

செங்கணத்தில் நாங்கள் பிரமோதூத வருஷம் பங்குனி வரையில் (1871 மார்ச்சு வரையில்) இருந்தோம். மகா வித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் நாகபட்டின புராணம் அரங்கேற்றிப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு நாகபட்டினத்திலிருந்து மீண்டும் மாயூரத்திற்கே வந்துவிட்டார்களென்று அங்கே கேள்வியுற்றோம். அப்புலவர் பிரானிடம் படிக்கப் போகிறோமென்ற எண்ணம் என் மனத்தில் ஒரு புதிய கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. அவர்களைப்பற்றி நான் கேள்வியுற்றிருந்த செய்திகளெல்லாம் ஒருங்கே என் ஞாப

கத்துக்கு வந்தன. உத்தமதானபுரம் பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயராகிய சாமிநாதையர் முதல், செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியார் வரையில் யாவரும் அவ்வப்போது சொன்ன விஷயங்களால் என் மனத்துக்குள்ளே பிள்ளையவர்களைப் போல் ஓர் உருவத்தைச் சிருஷ்டி செய்து கொண்டேன். ஆசிரியர்களுக்குள் சிறந்தவர், கவிகளுக்குள் சிகாமணி, குணக் கடல் என்று அவரை யாவரும் பாராட்டுவார்கள். அவர் எனக்குப் பாடம் சொல்லுவது போலவும், நான் பல நூல்களைப் பாடம் கேட்பது போலவும், என்னிடம் அவர் அன்பு பாராட்டுவது போலவும் பாவனை செய்து கொள்வேன்; கனவும் காண்பதுண்டு.

விருத்தாசல ரெட்டியார் முதலியவர்களிடம் விடை பெற்றுச் செங்கணத்திலிருந்து அரியிலூர் வந்து சேர்ந்தோம்.

என் முதல் தமிழாசிரியராகிய சடகோபையங்காரிடம் எனக்குக் கிடைக்கப் போகும் பாக்கியத்தைப் பற்றிச் சொல்லி அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற எண்ணி அவர் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அப்போது அவர் வெளியே சென்றிருந்தார். ஓரிடத்தில் ஒரு புதிய புத்தகம் இருந்தது. அந்த வீட்டை என் சொந்த வீட்டைப் போலவே எண்ணிப் பழகியவனாதலால் அப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன். அது பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய திருநாகைக்காரோணப் புராணமாக இருந்தது. நான் பிள்ளையவர்களுடைய புலமையைப்பற்றிக் கேட்டிருப்பினும் அவர் இயற்றிய நூல் எதனையும் பார்த்ததில்லை. அப் புராணம் அச் சந்தர்ப்பத்தில் கிடைத்ததை ஒரு பெரிய நன்னிமித்தமாக எண்ணினேன். அதில் ஒவ்வோர் ஏடாகத் தள்ளிப் பார்த்தேன்; சில பாடல்களையும் படித்தேன். யாப்பிலக்கணத்தை நன்றாகப் படித்து முடித்த சமயமாதலால், அச் செய்யுட்களின் அமைப்பையும் எதுகை மோனை நயங்களையும் ஓசை இன்பத்தையும் தெரிந்து அனுபவித்து மகிழ்ந்தேன். ''இந்த

நூலையும் இதுபோன்ற பல நூல்களையும் இயற்றிய மகா புருஷரிடம் படிக்கப் போகிறோம்'' என்று எண்ணி எண்ணி நான் பெருமிதம் அடைந்தேன்.

அப் புத்தகத்தை ஆவலோடு புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கையில், ''வேங்கடராமா, எப்பொழுது வந்தாய்?'' என்று சொல்லியவண்ணம் சடகோபையங்கார் உள்ளே வந்தார். அவரை நான் கண்டவுடன் நமஸ்காரம் செய்தேன். பின்பு நான் பிள்ளையவர்களிடம் படிக்கப் போவதாக அவரிடம் சொன்னேன்.

''நல்ல காரியம். அவர் மகா கவி; சிறந்த புலவர்; மிகவும் பெரியவர். அவரிடத்தில் பாடம் கேட்பதற்கு மிக்க புண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டும். அவரிடம் மனம் கோணுதபடி நடந்துகொண்டு தமிழ் கற்றுக்கொள். நீ எப்போது அவரிடம் போவதாக நிச்சயித்தாயோ அப்போதே உன் கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே சொல்வேன். நன்ருகப் படித்துப் பெரிய வித்துவானுக விளங்க வேண்டும்'' என்று ஆசிர்வாதம் செய்தார்.

''எல்லாம் நீங்கள் ஊட்டின தமிழ்ச் சுவையினுல் உண்டான பயனே'' என்று பணிவாக நான் விடை கூறினேன்.

சில அன்பர்கள் விரும்பியபடி நாங்கள் பத்து நாட்கள் அரியிலூரில் தங்கி யிருந்தோம். பிறகு உத்தமதானபுரம் சென்ருேம். உத்தமதானபுரத்திலிருந்து அப்பால் மாயூரம் செல்ல வேண்டியதுதான். இந்த நிலையில் அதுகாறும் என்னைப் பிரிந்திராத என் பெற்ருேர்கள் நான் தனியே மாயூரத்தில் இருக்க வேண்டுமே என்பதுபற்றிக் கவலை கொள்ளத் தொடங்கினர்.

''நம்முடைய கால நிலை இப்படி இருக்கிறது. குழந்தையை விட்டு நான் எப்படித் தனியே இருப்பேன்! இவனுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை அங்கே பிரியத்துடன் யார் செய்து போடுவார்கள்? இவனுக்குத் தன் கையாலேயே

எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளக்கூடத் தெரியாதே!'' என்று என் தாயார் வருந்தினர்.

''என்ன செய்வது! நம்முடைய கால வித்தியாசம் இப்படி இருக்கிறது. இதுவரையிலும் அவன் படிப்பையே முக்கியமாக எண்ணி, எங்கெங்கே போனுல் அவன் படிப்பும் நம் காலக்ஷேபமும் நடைபெறுமோ, அங்கங்கெல்லாம் போய் இருந்தோம். இப்போதோ மாயூரத்தில் நாம் போய் இருப்பது சாத்தியமன்றே! கிராமங்களில் உள்ள ஜனங்களைப்போல நகரவாசிகள் நம்மை ஆதரிக்க மாட்டார்களே! தவிர, அரியிலூரைச் சுற்றிலும் உள்ள ஊர்களில் இருப்பவர்கள் என்னிடம் அபிமானம் உள்ளவர்கள். மாயூரத்தில் அப்படி யார் இருக்கிறுர்கள்? இவனுக்கே ஆகாரம் முதலிய சௌகரியங்கள் கிடைக்குமோவென்று சந்தேகப் படுகிறேன். அவற்றிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப் பணம் வேண்டும். பணத்திற்கு என்ன செய்வது?'' என்று என் தந்தையார் வருந்தினர்.

''ஈசுவர சகாயம் இருந்தால் எல்லாம் கை கூடும்'' என்ற கொள்கையை உடையவர் என் தந்தையார். சிவ பூஜை, மந்திர ஜபம் முதலியவைகளில் அவருக்கு நம்பிக்கை அதிகம். எனக்குச் சில மந்திரங்களைத் தக்கவர் ஒருவரைக் கொண்டு உபதேசம் செய்வித்தார்.

மாயூரப் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யத் தொடங்கினேம். என் தந்தையார் கையிலோ பணம் இல்லை. இதனை அறிந்து அவர் நண்பர் ஒருவர் செலவுக்காக ரூபாய் இருபத்தைந்து கடனுகக் கொடுத்தார். அந்தத் தொகை அப்பொழுது மிகப் பெரிய சம்பத்தைப் போல உதவியது; என் படிப்புக்கு மூலாதாரமாக இருந்தது. உத்தமதானபுரத்திலும் பக்கத்திலும் உள்ள பந்துக்களிடம் நான் மாயூரம் போவதாக விடை பெற்றுக்கொண்டேன்.

என் தாயார் அப்போது கருவுற்றிருந்தமையால் என் தந்தையார் அவரையும் என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு

சூரியமூலைக்குச் சென்றார். என் தாயாரை அங்கே விட்டு விட்டு நானும் என் தந்தையாரும் மாயூரம் வந்து சேர்ந் தோம். அவ்வூரில் மகாதானத் தெருவில் என் சிறிய தந்தையார் வேட்டகத்தில் தங்கினோம். அப்பொழுது அங்கே என் சிறிய தாயாரும் வந்திருந்தார்.

எனக்கு நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் சந்தோஷத்தினால் படபடப்பு அதிகமாயிற்று. என் தந்தையாருக்கோ வரவரக் கவலையின் அறிகுறி முகத்தில் தோற்றத் தொடங்கியது. பல நாட்களாக நினைந்து நினைந்து எதிர் பார்த்து ஏங்கியிருந்த நான் ஒரு பெரிய பாக்கியம் கிடைக் கப் போகிறதென்ற எண்ணத்தால் எல்லாவற்றையும் மறந்தேன். அக் காலத்தில் கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் மாயூரத்தில் இருந்தார். அச் செய்தியை நான் அறிவேன். வேறு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால் மாயூரத்தில் அடி வைத்தேனோ இல்லையோ உடனே அவரைப் போய் பார்த் திருப்பேன்; மாயூரத்தில் உள்ள அழகிய சிவாலயத்திற்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்திருப்பேன்; அந் நகரிலும் அதற்கருகிலும் உள்ள காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்திருப் பேன். அப்போதோ என் கண்ணும் கருத்தும் வேறு ஒரு பொருளிலும் செல்லவில்லை.

'தமிழ் நாட்டிலே இணையற்று விளங்கும் ஒரு தமிழா சிரியரிடம் நான் அடைக்கலம் புகுந்து தமிழமுதத்தை வாரி நுகர்ந்து செம்மாந்து நிற்பேன்' என்ற நினைவில் முன் பட்ட பாட்டையும், மேலே என்ன செய்வது என்ற யோசனையையும் மறந்தேன். ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு யுகமாகத் தோற்றியது. பிள்ளையவர்கள் முன்னே சென்று அவரைக் கண்ணாரக் கண்டு அவர் பேசுவதைக் கேட்டு அவர் மாணாக்கர் கூட்டத்தில் ஒருவனாகச் சேரும் சந்தர்ப் பத்தை எதிர்பார்த்து நின்றேன்.

மாயூரத்திற்கு நாங்கள் காலையில் வந்து சேர்ந்தோம். உடனே என் தந்தையார் ஸ்நானம் முதலியன செய்து

விட்டுப் பூஜை செய்யத் தொடங்கினர். என் தாயார் இல்லாத காலங்களில் அவரது பூஜைக்கு வேண்டிய பணி விடைகளை நானே செய்வது வழக்கம். அவ்வாறே அன்றும் செய்தேன். அன்று புரிந்த பூஜையில் என் நல்வாழ்வைக் குறித்து அவர் கடவுளைப் பிரார்த்தித்து உருகியிருக்க வேண்டுமென்று தெரிந்தது.

பூஜைக்குப் பின் போஜனம் செய்தோம். அப்பால் தந்தையார் சிரம பரிகாரம் பண்ணிக்கொண்டார். பிறகு பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் நானும் அவரும் பிள்ளையவர்களைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். போகும் வழியில் ஸ்ரீ மாயூரநாதர் ஆலயம் இருந்தமையின் உள்ளே சென்று சுவாமி சந்நிதானத்தில் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுச் சென்றோம்.

அக் காலத்தில் பிள்ளையவர்கள் மாயூரத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துக்குரிய கட்டளை மடத்தை அடுத்து மேல்பால் உள்ள வீட்டில் இருந்து வந்தார். நாங்கள் அவ் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அங்கே முன் கட்டில் இருவர் இருந்தனர்.

தந்தையார், ''மகாவித்துவான் பிள்ளையவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?'' என்று ஒருவரைக் கேட்டார்.

''இந்த வீட்டின் பின்புறத்துள்ள தோட்டத்தில் வேலை நடப்பதால் பிள்ளையவர்கள் அதைக் கவனித்துக் கொண்டு அங்கே இருக்கிறார்கள்'' என்று அக் கனவான் கூறினர்.

அப்போது அங்கே பிள்ளையவர்களுடைய தவசிப் பிள்ளை ஒருவர் வந்தார். அவரிடம் என் தகப்பனர், பிள்ளையவர்களை நாங்கள் பார்க்க வந்திருக்கும் செய்தியைத் தெரிவிக்கும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார். அவர் அங்ஙனமே போய்ச் சொல்லப் பிள்ளையவர்கள் நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு வந்தார்.

அப் புலவர் பெருமான் வரும்போதே அவருடைய தோற்றம் என் கண்ணைக் கவர்ந்தது. யானை மெல்ல

அசைந்து நடந்து வருவதைப்போல் அவர் வந்தார். நல்ல வளர்ச்சி அடைந்த தோற்றமும், இளந்தொந்தியும், முழங் கால் வரையில் நீண்ட கைகளும், பரந்த நெற்றியும், பின் புறத்துள்ள சிறிய குடுமியும், இடையிலே உடுத்திருந்த தூய வெள்ளை ஆடையும் அவரைப் பரம்பரைச் செல்வ ரென்று தோற்றச் செய்தன. ஆயினும் அவர் முகத்திலே செல்வர்களுக்குள்ள பூரிப்பு இல்லை. ஆழ்ந்து பரந்த சமுத்திரம் அலையடங்கி நிற்பது போன்ற அமைதியே தோற்றியது. கண்களில் எதையும் ஊடுருவிப் பார்க்கும் பார்வை இல்லை; அலட்சியமான பார்வையும் இல்லை; தம் முன்னே உள்ள பொருள்களில் மெல்ல மெல்லக் குளிர்ச்சி யோடு செல்லும் பார்வைதான் இருந்தது.

அவருடைய நடையில் அமைதியும், வாழ்க்கையில் புண்பட்டுப் பண்பட்ட தளர்ச்சியும் இருந்தன. அவருடைய தோற்றத்தில் உத்ஸாகம் இல்லை; சோம்பலும் இல்லை. பட படப்பு இல்லை; சோர்வும் இல்லை. அவர் மார்பிலே ருத்தி ராட்ச கண்டி விளங்கியது.

பல காலமாகத் தவம் புரியும் ஒரு தெய்வ தரிசனத் திற்குக் காத்திருக்கும் உபாசகனைப்போல் நான் இருந் தேன்; அவனுக்குக் காட்சி அளிக்கும் அத் தெய்வம்போல அவர் வந்தார். என் கண்கள் அவரிடத்தே சென்றன. என் மனத்தில் உத்ஸாகம் பொங்கி அலை எறிந்தது. அதன் விளைவாக ஆனந்தக் கண்ணீர் துளித்தது. அத்துளி இடையிடையே அப் புலவர் பிரானுடைய தோற்றத்தை மறைத்தது. சுற்றிலும் உள்ள எல்லாவற்றையும் விலக்கி விட்டு அவரது திருமேனியில் உலவிய என் கண்கள் அவர் முகத்திலே பதிந்து விட்டன.

அவர் வந்தவுடன் நின்று கொண்டிருந்த எங்களை உட் காரும்படி சொன்னார். அந்தத் தொனியிலும் அமைதி யைத்தான் நான் உணர்ந்தேன். எல்லாம் சாந்தமயமாக இருந்தன. அவரும் அமர்ந்தார். என் தகப்பனாரைப்

பார்த்து, ''நீங்கள் யார்? வந்த காரியம் என்ன?'' என்று விசாரித்தார்; அவ் வார்த்தைகள் அன்புடன் கலந்து வெளி வந்தன.

''நாங்கள் பாபநாசத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள உத்தம தானபுரத்திலிருந்து வருகிறோம். தங்களைப் பார்க்கத்தான் வந்தோம். இவன் என் குமாரன். தமிழ் படித்து வருகிறான். சில பேரிடம் பாடம் கேட்டிருக்கிறான். சங்கீதமும் அப்பியாசம் செய்திருக்கிறான். தங்களிடம் பாடம் கேட்க வேண்டுமென்று மிக்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறான். தமிழைத் தவிர வேறு ஒன்றிலும் இவன் புத்தி செல்லவில்லை. எப்போதும் தங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறான். ஆகையால் தங்களிடம் இவனை அடைக்கலமாக ஒப்பித்து விட்டுப் போக வந்தேன்''.

''உங்கள் பெயர் என்ன?''

''என் பெயர் வேங்கடசுப்பன் என்பர். இவன் பெயர் வேங்கடராமன்'' என்றார் என் தந்தையார்.

''வேங்கடசுப்பனென்பது நல்ல பெயர். வேங்கட சுப்பிரமணியனென்பதன் மரூஉ அது. திருவேங்கட மலையில் முருகக் கடவுள் கோயில் கொண்டிருக்கிறாரென்பதற்கு இந்த வழக்கு ஓர் ஆதாரம்''.

அவர் பேச்சிலே ஒரு தனி இனிமையை நான் உணர்ந்தேன். ''சாதாரணமாகப் பேசும்போதே அருமையான விஷயம் வெளி வருகின்றதே!'' என்று நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன்.

பிறகு பிள்ளையவர்கள் என்னைப் பார்த்து, ''நீர் யார் யாரிடம் என்ன என்ன நூல்களைப் பாடம் கேட்டிருக்கிறீர்?'' என்று வினவினார். நான் மெல்ல என் வரலாற்றைச் சொன்னேன்; சடகோபையங்காரிடம் படித்தது முதல் செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியாரிடம் காரிகைப் பாடம் கேட்டது வரையில் விரிவாக எடுத்துரைத்தேன்.

''இவருக்கு இசையில் எந்த மட்டும் பயிற்சி உண்டு?'' என்று என் தந்தையாரை நோக்கி அவர் கேட்டார். சங்கீதத்தை இசையென்று அவர் சொல்லியதை நான் கவனித்தேன்.

தாம் எனக்குச் சங்கீதத்தை முறையாகக் கற்பித்து வந்ததை என் தந்தையார் தெரிவித்தார். அப்பால், தாம் கனம் கிருஷ்ணையரிடம் குருகுலவாசம் செய்து சங்கீதம் கற்றதையும் சொன்னார்.

''இந்த ஊரில் உள்ள கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரைத் தெரியுமோ?'' என்று பிள்ளையவர்கள் கேட்டார்.

''நன்றாகத் தெரியும். அவரும் கனம் கிருஷ்ணையரிடம் சில காலம் அப்பியாசம் செய்தது உண்டு.''

இவ்வாறு எங்கள் வரலாற்றை அறிந்து கொண்ட பின்பு அக்கவிஞர் பெருமான் என்னைப் பார்த்து, ''நைடதத்தில் ஏதாவது ஒரு பாடலைச் சொல்லும்'' என்றார். அந்த மகா வித்துவானுக்கு முன், காட்டுப் பிராந்தியங்களில் தமிழறிவைச் சேகரித்துக்கொண்ட நான் எவ்வளவு சிறியவன்! எனக்குப் பாடல் செல்லத் தைரியம் உண்டாகவில்லை. மனம் நடுங்கியது; உடல் பதறியது; வேர்வை உண்டாயிற்று; நாக்கு உள்ளே இழுத்தது. இரண்டு மூன்று நிமிஷங்கள் இவ்வாறு தடுமாறினேன். அப்பால் ஒருவாறு நைடதத்தில் உள்ள காப்புச் செய்யுளைக் கல்யாணி ராகத்தில் மெல்லச் சொன்னேன்.

''இன்னும் ஒரு பாடல் சொல்லும்'' என்றார் அவர். நான் நைடதத்தின் சிறப்புப் பாயிரப் பாடலைச் சாவேரி ராகத்தில் சொன்னேன். அந்த இரண்டு செய்யுட்களையும் மீட்டும் சொல்லிப் பொருள் கூறும்படிக் கூறினார். நான் பாடல்களைச் சொல்லிப் பொருள் கூறத் தொடங்குகையில் நாக்குத் தழுதழுத்தது.

''தைரியமாகச் சொல்லும்'' என்று அக்கவிஞர் பிரான் கூறினார். நான் இரண்டு செய்யுட்களுக்கும் பொருள் கூறி முடித்தேன்.

''நிகண்டு பாடம் உண்டோ?'' என்று அவர் கேட்டார். நான், ''பன்னிரண்டு தொகுதியும் பாடம் உண்டு'' என்று கூறவே, சில சில பாடல்களைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டு விட்டு, ''நிகண்டை மனனம் செய்வது நல்லதே. இக் காலத்தில் அதை நெட்டுருப் பண்ணும் வழக்கமே போய் விட்டது. சொன்னால் யாரும் கேட்பதில்லை'' என்றார்.

அப்போது என் தந்தையார், ''இவனைத் தங்களிடம் ஒப்பித்து விட்டேன். எப்போது இவன் பாடம் கேட்க வரலாம்?'' என்று கேட்டார்.

அப் புலவர் பெருமான் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார். அவர் எதையோ யோசிக்கிறார் என்று எண்ணி னேன்; 'ஒருகால் நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாரோ?' என்று அஞ்சினேன். அவர் மெல்லப் பேசத் தொடங் கினார்.

''இங்கே படிப்பதற்கு அடிக்கடி யாரேனும் வந்த வண்ணமாக இருக்கிறார்கள். வரும்போது பணிவாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். சில காலம் படித்தும் வரு கிறார்கள். படித்துத் தமிழில் நல்ல உணர்ச்சி உண்டா கும் சமயத்திலே போய் விடுகிறார்கள். சிலர் சொல்லா மலே பிரிந்து விடுகிறார்கள். சிலர், 'ஊர் போய்ச் சில தினங் களில் வருகிறோம்' என்று சொல்லிப் போய்த் திரும்புவதே இல்லை; சில காலம் இருந்து படிப்பதாகப் பாவனை செய்து விட்டுப் பிரிந்து சென்று, என்னிடம் படித்ததாகச் சொல் லிக்கொண்டு திரிகிறார்கள். இப்படி அரைகுறையாகப் படிப்பதால் அவர்களுக்கு ஒரு பயனும் உண்டாவதில்லை. இத்தகையவர்கள் இயல்பைக் கண்டு கண்டு மனம் சலித்து விட்டது. யாராவது பாடம் கேட்பதாக வந்தால் யோசனை செய்துதான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது''.

அவர் பேச்சில் அன்பும் மென்மையும் இருந்தன. ஆனால் அவர் கருத்து இன்னதென்று தெளிவாக விளங் வில்லை. என் உள்ளத்திலே அப் பேச்சு மிக்க சந்தே

கத்தை உண்டாக்கி விட்டது. அவர் தம்மிடம் வந்து சில காலம் இருந்து பிரிந்து போன மாணக்கர்கள் சிலர் வரலாற்றையும் சொன்னர். 'இந்த விஷயங்களையெல்லாம் சொல்வதன் கருத்து என்ன? நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள விருப்பம் இல்லை என்பதைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிறார்களோ? அப்படி இருந்தால் இவ்வளவு பிரியமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்க மாட்டார்களே' என்று நான் மயங்கினேன்.

என் தந்தையார் தைரியத்தை இழவாமல், ''இவன் அவ்வாறெல்லாம் இருக்கமாட்டான். இவனுக்குப் படிப்பதைத் தவிர வேறு வேலை இல்லை. தங்களிடம் எவ்வளவு காலம் இருக்க வேண்டுமானலும் இருப்பான். தங்களுடைய உத்தரவு இல்லாமல் இவன் எங்கும் செல்லமாட்டான். இதை நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். இதற்கு முன் இவனுக்குப் பாடம் சொன்னவர்களெல்லாம் இவனைத் தங்களிடமே கொண்டு வந்து சேர்க்கும்படி வற்புறுத்தினர்கள். பல காலமாக யோசித்து அதிக ஆவலுடன் தங்களிடம் அடைக்கலம் புக இவன் வந்திருக்கிறன். இவனுடைய ஏக்கத்தைக் கண்டு நான் தாமதம் செய்யாமல் இங்கே அழைத்து வந்தேன். தங்களிடம் ஒப்பித்து விட்டேன். இனிமேல் இவன் விஷயத்தில் எனக்கு யாதோர் உரிமையும் இல்லை'' என்று கூறினர். அப்படிக் கூறும்போது அவர் உணர்ச்சி மேலே பேசவொட்டாமல் தொண்டையை அடைத்தது. நானும் ஏதேதோ அப்போது சொன்னேன்; வேண்டிக் கொண்டேன். என் வாய் குழறியது; கண் கலங்கியது; முகம் ஒளி இழந்தது.

அங்கே இருந்தவர்கள் என் தந்தையார் வேண்டுகோளையும் எனது பரிவையும் உணர்ந்து இரங்கி, ''இந்தப் பிள்ளை இருந்து நன்ருகப் படிப்பாரென்றே தெரிகிறது. தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்'' என்று கூறினர்கள்.

அக் கவிஞர்பிரானது முகம் மலர்ந்தது. ஒரு விதமான உறுதிக்கு அவர் வந்துவிட்டாரென்பதையும், அத் தீர்மானம் எனக்கு அநுகூலமாகத்தான் இருக்குமென்பதையும் அந்த முகமலர்ச்சி விளக்கியது.

''இவ்வூரில் பந்துக்கள் யாரேனும் இருக்கிறார்களோ? இவருடைய ஆகாரத்திற்கு எற்பாடு ஏதேனும் செய்திருக்கிறீர்களா?'' என்று பிள்ளையவர்கள் கேட்டார்.

''இவ்வூரில் நண்பர்களும் பந்துக்களும் இருந்தாலும் அவர்கள் செல்வம் உள்ளவர்கள் அல்ல. அவர்களுக்குச் சிரமம் கொடுப்பது உசிதமாக இராது. தாங்களே ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்'' என்றார் என் தந்தையார். பிள்ளையவர்கள் பல மாணாக்கர்களை வைத்துப் போஷித்துப் பாடம் செல்லி வருகிறார் என்ற செய்தியைப் பலர் கூறக் கேட்டிருந்தமையின் இவ்வாறு எந்தையார் சொன்னார்.

''திருவாவடுதுறையிலும் பட்டீச்சுரத்திலும் நான் தங்கும் காலங்களில் இவருடைய ஆகார விஷயத்தில் ஒரு குறையும் நேராமல் பார்த்துக்கொள்ளலாம். சைவராக இருந்தால் ஒரு கவலையும் இராது; என் வீட்டிலே சாப்பிடலாம். இந்த ஊரில் இவர் ஆகார விஷயத்தில் ஒன்றும் செய்ய இயலாத நிலையில் இருக்கிறேன்; அது பற்றி வருந்துகிறேன்.''

''அப்படியானால் இவ்வூரில் இருக்கும்வரையில் இவன் ஆகாரச் செலவிற்கு வேண்டிய பணத்தை எப்படியாவது முயன்று அனுப்பிவிடுகிறேன். இவனைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்''.

''சரி. ஒரு நல்ல தினம் பார்த்துப் பாடம் கேட்க ஆரம்பிக்கலாம்.

என் தவம் பலித்ததென்று நான் குதூகலித்தேன். அஸ்தமன சமயமாகி விட்டமையால் நாங்கள் மறு நாட்

காலையில் வருவதாக விடை பெற்றுக் கொண்டு எங்கள் விடுதிக்கு மீண்டோம்.

நாங்கள் போகும்போது எங்கள் மனத்தை அமிழ்த்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய பாரம் நீங்கியது போல இருந்தது. என் தந்தையார் அடிக்கடி, ''ஜாக்கிரதையாக இருப்பாயா? தேக சௌக்கியத்தைக் கவனித்துக்கொள் வாயா? கடிதம் எழுதுவாயா? வருத்தப்படாமல் இருப் பாயா?'' என்று பல கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்தார். என்னைத் தனியே விட்டுச் செல்வதற்கு அவர் உள்ளம் எவ்வளவு தத்தளித்த தென்பதை அவை விளக்கின.

14. பாடம் தொடங்கியது

பிள்ளையவர்களுடைய மாணாக்கர் கூட்டத்தில் நாமும் சேர்ந்துவிட்டோமென்ற நினைப்பு எனக்கு ஒரு வகையான பெருமிதத்தை உண்டாக்கியது. அன்று இரவு நானும் என் தந்தையாரும் ஆலயத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ மாயூர நாதரையும் அபயாம்பிகையையும் தரிசித்து வந்தோம். இராத்திரி முழுதும் எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. என் உள்ளத்தில் பொங்கி வந்த சந்தோஷ உணர்ச்சியினால் அமைதி இல்லாமல் பல வகையான காட்சிகளைக் கற்பனை செய்து பார்த்தேன். 'இனி நமக்கு ஒரு குறைவும் இல்லை' என்ற நம்பிக்கை என் அந்தரங்கத்திலிருந்து ஒளி விட்டு வந்தது.

என் தந்தையாரும் அன்று இரவு என்னைப் போலவே அமைதியாகத் தூங்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னைத் தனியே விட்டுச் செல்லவேண்டுமே என்ற கவலைதான். அதே ஞாபகத்தோடு அவர் படுத்திருந்தார்.

படுக்கையிலிருந்து காலையில் எழுந்தவுடன், ''சாமா!'' என்று என்னை அழைத்தார். ''இராத்திரி நான் ஒரு

சொப்பனம் கண்டேன். தம்பதிகளாகிய ஒரு கிழவரும் கிழவியும் வந்து என்னிடம் விபூதி குங்குமப் பிரசாதங்களை அளித்து, 'உன் பிள்ளைக்குக் கொடு. அவனைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்ருர்கள். அதுமுதல் எனக்கு மிக்க தைரியம் உண்டாகி விட்டது. உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகுமென்றே நம்பு கிறேன். நீ கவலைப்படாமல் இரு'' என்று சொன்னுர். எனக்கு அச் சமயத்தில் ஒரு கவலையும் இல்லை. ஆனுலும் அவர் என் கவலையைப் போக்குபவரைப் போலத் தம் கவலைக்கு ஒரு சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டார்.

பொழுது நன்ருக விடிந்தது. காலை நியமங்களை முடித் துக்கொண்டு நாங்கள் இருவரும் பிள்ளையவர்கள் வீட்டுக் குச் சென்ருேம். முதற் கட்டில் சைவச் செல்வர்கள் சில ருடன் அமர்ந்து அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். எங்களைக் கண்டவுடன் புன்னகையோடு, ''வாருங்கள்; உட்காருங் கள்'' என்று சொன்னுர். முதல் நாள் அவருடைய வார்த்தையில் அயலாரை உபசரிப்பது போன்ற தொனி இருந்தது. இரண்டாம் நாளோ அவர் வாய் என் தந்தை யாரை வரவேற்றுக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவர் பார்வை என்மேல்தான் விழுந்தது. அவர் குரலில் பற்ருேடு கூடிய அன்பு தொனித்தது. முதல் நாள் எங்களை அயலாராக எண்ணிய அவர் அன்றைத் தினம் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களாகவே எண்ணினுர் போலும்!

''இராத்திரி ஆகாரம் சௌகரியமாக இருந்ததா? நீங்கள் தங்கியுள்ள ஜாகை வசதியாக இருக்கிறதா?'' என்று வினவினுர்.

''எல்லாம் சௌகரியமாகவே இருக்கின்றன. நேற்று இராத்திரி கோயிலுக்குப்போய்ச் சுவாமிதரிசனம் செய் தோம். இவனுடைய க்ஷேமத்தைக் குறித்துச் சந்நிதியில் பிரார்த்தனை செய்தேன். இராத்திரி தூக்கத்தில் நான் ஒரு சொப்பனம் கண்டேன்'' என்ருர் என் தந்தையார். பிள்ளை

யவர்கள், ''என்ன சொப்பனம் அது?'' என்று கேட்கவே தந்தையார் அதை எடுத்துரைத்தார்.

''இது நல்ல சகுனம். ஸ்ரீ மாயூரநாதரையும் அபயாம் பிகையையும் கிழவர் கிழவி என்று சொல்வது இந்தத் தலத்தில் வழக்கம். உங்கள் கனவில் தோன்றியவர்கள் அவ்விருவருமே. நீங்கள் இனி இவரைப்பற்றிக் கவலைப் படவேண்டாம்; இவர் க்ஷேமமாக இருப்பார்'' என்று அந்தக் கனவுக்குப் பொருள்கூறினுர் அப் புலவர்கோமான்.

என் தந்தையார் தம் கனவில் ஸ்ரீ மாயூரநாதரே எழுந் தருளியதாக நம்பித் திருப்தி அடைந்தார். நாஞே பிள்ளை யவர்கள், ''நீங்கள் இனி இவரைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்'' என்று கூறியதுபற்றித் திருப்தியுற்றேன்.

பிறகு நாங்கள் விடைபெற்றுச் சென்று பகல் உணவை முடித்துக்கொண்டு பிற்பகல் பிள்ளையவர்களிடம் வந்து சேர்ந்தோம். அப்போது அவர் திருநாகைக் காரோணப் புராணத்தை வருவித்து என்னிடம் அளித்து, ''இதில் ஏதேனும் ஒரு செய்யுளை எடுத்துப் படியும்'' என்று சொன்னுர். நான் அந்தப் புத்தகத்தைப் பிரித்து நாட்டுப் படலத்தில் உள்ள ஒரு செய்யுளை அமைதியாக இசையோடு மெல்லப் படிக்கலானேன்.

முதலில் ஒரு முறை மனத்துள் படித்துப் பார்த்த பிறகே வாய்விட்டுப் படித்தேன். ஆதலால் நான் தடை இல்லாமல் படிக்க முடிந்தது. பிள்ளையவர்கள் அந்தச் செய்யுளின் பொருளைத் தெளிவாக எனக்குச் சொன்னுர்; பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறினுர்; பதசாரமும் சொல்லி விளக்கினுர்; அடுத்த பாடலையும் படிக்கச் சொல்லிப் பொருள் கூறினுர்.

பிறகு, ''இந்த இரண்டு செய்யுட்களுக்கும் இப்போது நீர் பொருள் கூறும்'' என்று சொன்னுர். நான் கேட்ட வாறே உரைத்தேன். பிறகு இலக்கண சம்பந்தமான சில சிறு கேள்விகளைக் கேட்டார். விடை சொன்னேன்.

அன்று பிள்ளையவர்கள் என் தமிழறிவு இவ்வளவின தென்பதை ஒருவாறு பரிசோதித்து அறிந்து கொண்டா ரென்றே எண்ணினேன். அவர் வாயிலிருந்து இரண்டு செய்யுட்களுக்குப் பொருள் கேட்டு அப்படியே சொல்லி விட்டோமென்ற திருப்தியும், 'இன்றே பாடம் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டோம்' என்ற எண்ணமும் எனக்கு உண்டாயின.

''என்றைக்கு நல்ல நாளாக இருக்கிறது? பாருங்கள். சீக்கிரமே பாடம் ஆரம்பித்துவிடலாம்'' என்று பிள்ளை யவர்கள் என் தந்தையாரிடம் கூறினார். அப்போது அவர் மனத்திலும் என்னைப்பற்றித் திருப்தியான எண்ணம் பதிந்துவிட்டதென்றே தோற்றியது.

என் தந்தையார், ''நாளைக்கு நல்ல தினமாக இருக் கிறது. பாடம் ஆரம்பிக்கலாம்'' என்றார்.

''மெத்த சந்தோஷம். அப்படியே செய்யலாம்'' என்று தம் உடம்பாட்டை அவர் தெரிவித்தார்.

மறு நாள் நான் பாடம் கேட்கத் தொடங்கினேன். முதலில் நைடதத்தை அவர் பாடம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அதில் சில பாடல்களைப் படிக்கச் செய்து அவற்றின் பொருளைக் கூறினார். அங்கே உள்ள விசேஷங்களை விளக் கியும், இலக்கணச் செய்திகளைப் புலப்படுத்தியும் வந்தார். நான் அந்த நூலை முன்பே பல தடவை படித்திருந்தும் அவர் கூறிய முறையில் பாடம் கேட்கவில்லையாதலால் எனக்கு அவருடைய போதனை அதிக இன்பத்தை உண்டாக்கியது. அவர் பாடம் சொல்லும்போது எனக்கு எந்தச் சொல் விளங்காதோ அதற்கு மாத்திரம் பொருள் சொன்னார்; எனக்கு எந்த விஷயம் தெரியாதோ அதை மாத்திரம் விளக்கினார்.

சில பாடல்கள் ஆனவுடன், ''இன்னும் சில தினங் களில் இந்த நூலை முடித்துவிடலாம். பிறகு வேறு ஒரு நூலைத் தொடங்கலாம்'' என்று சொல்லிவிட்டு,

''அப்பா, சவேரிநாது'' என்று கூப்பிட்டார். அவருடைய மாணுக்கர்களுள் ஒருவர் அங்கே வந்தார்.

''நாளை முதல் இவருக்கு நைடதத்தைப் பாடம் சொல்லி வா'' என்று அவருக்குக் கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே மறுநாள் முதல் நான் அம் மாணுக்கரிடமே பாடம் கேட்டு வரலானேன்.

சவேரிநாத பிள்ளை என்பது அவர் பெயர். அவர் ரோமன் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவர்; பிள்ளையவர்களிடம் பாடம் கேட்டு வந்தார். அவரைப் பார்த்தால் யாரும் கிறிஸ்தவரென்று சொல்லார். விபூதி அணிந்திருப்பார். பிள்ளையவர்களிடத்தில் அவருக்கு அளவற்ற பக்தி உண்டு. ஆசிரியருடைய குடும்பக் காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் அவரே கவனித்து வந்தார். எப்போதும் உத்ஸாகம் உள்ளவராகவே இருப்பார்; வேடிக்கையாகப் பேசுவார். எவ்வளவு துக்கமாக இருந்தாலும், கோபமாக இருந்தாலும் தம்முடைய பேச்சால் அந்த நிலையை மறக்கச் செய்வார்; சிநேகிதம் செய்வதற்கு யோக்கியமானவர்; தமிழ்ப் பாடலில் உள்ள பொருள்களை ரஸமாக எடுத்துச் சொல்வார்; அடிக்கடி வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விடுவார். அவரோடு சேர்ந்து இருந்தால் பொழுது போவதே தெரியாது.

நான் அவரிடம் பாடம் கேட்டபொழுது அவருடைய கல்வி ஆழமானதன்று என்ற எண்ணமே எனக்கு முதலில் பட்டது. அதனுல், அவர் பாடம் சொல்லும்போது சமத்காரமாக அவர் கூறும் விஷயங்களை அனுபவிக்க முடியவில்லை. இனிமையாகப் பொழுது போவதை நான் விரும்பவில்லையே! அதிகமாக விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவே விரும்பினேன். நைடதம் முன்னே படித்த நூல்தானே? அதை மீட்டும் அவரிடம் கேட்கும்போது அவர் ரஸமாகச் சொன்னுலும், நான் அறியாத கருத்தையோ, இலக்கணத்தையோ அவர் விளக்காமையால் எனக்கு இன்பம் உண்டாக

வில்லை. சில இடங்களில் நான் அறிந்த விஷயங்கூட அவருக்குத் தெரியவில்லை.

'எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு இங்கே வந்து சேர்ந்தோம். இங்கு வந்தும் பிள்ளையவர்களிடம் நேரில் பாடம் கேட்க இயலவில்லையே! எங்கே போனாலும் நம் அதிருஷ்டம் நம்மைப் பின் தொடருகிறதே!' என்ற வருத்தம் எனக்கு உண்டாயிற்று.

'இந்த நிலை மாற வேண்டும்: இதற்கு என்ன வழி?' என்று யோசிக்கலானேன்.

மாயூரத்திற்குச் சென்ற மூன்றும் நாள், 'பாடம் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டோம்' என்ற சந்தோஷத்தில் நான் மூழ்கினேன். ''சாமா, நீ இன்றைக்கு நைடதம் கேட்க ஆரம்பித்ததே நல்ல சகுனம். கலியின் தொல்லைகள் நீங்குவதற்கு நைடதத்தைப் படிப்பார்கள். இனிமேல் நம் கஷ்டம் தீர்ந்து விட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும்'' என்று என் தந்தையார் சொன்னார். அது உண்மை என்றே நான் நம்பினேன். மனிதன் முயற்சி செய்வதெல்லாம் ஏதாவது நம்பிக்கையை வைத்துக்கொண்டு தானே?

பாடம் கேட்ட சந்தோஷத்தோடு நானும் என் தந்தையாரும் ஜாகைக்கு வந்து போஜனம் செய்தோம். என் தந்தையார் திண்ணையில் இளைப்பாறினார். நான் அருகில் உட்கார்ந்து ஏதோ புத்தகத்தைப் படித்து வந்தேன்.

அப்போது வீதி வழியே ஒரு கிழவர் கையில் மூங்கில் கழி ஒன்றை ஊன்றிக் கொண்டு சென்றார். அவரைக் கண்டவுடன் என் தகப்பனார் எழுந்து, ''பார்தியாரவர்களா?'' என்று கேட்டுக்கொண்டே திண்ணையை விட்டு இறங்கினார். அக் கிழவர், என் தந்தையாரைப் பார்த்து விட்டு, ''யார்? வேங்கட சுப்பையரா? ஏது இவ்வளவு தூரம்?'' என்று கூறியவாறே நாங்கள் இருந்த திண்ணை

யில் வந்து உட்கார்ந்தார். என் தந்தையார் அந்த முதிய வரை நமஸ்கரிக்கும்படி கூறவே, நான் வணங்கி விட்டு நின்றேன்.

''இந்தப் பிள்ளையாண்டான் யார்?'' என்று பாரதியார் கேட்டார்.

''இவன் என் குமாரன்.''

''என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறுன்? சங்கீதம் அப்பி யாசம் செய்து வருகிறுனு?''

''செய்து வருகிறுன். தமிழும் படித்து வருகிறுன். இங்கே மகா வித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களிடம் படிக்கச் செய்யலாமென்று வந்திருக் கிறேன்.''

''அப்படியா? சந்தோஷம். மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை நல்ல வித்துவான்; நல்ல குணசாலி; உபகாரி; சிறந்த கவி. ஆனுல் அவர் சங்கீத விரோதி. சங்கீத வித்துவானென்ருல் அவருக்குப் பிரியம் இருப்பதில்லை.''

இந்த விஷயத்தைப் பாரதியார் சொன்னபோது நான் அதை நம்பவில்லை. பாரதியாருடைய அழகற்ற உருவத் தைப் பார்த்து நான் வியப்படைந்தேன். அவருடைய கோணலான உடம்புக்கும் அவருடைய புகழுக்கும் சம்பந் தமே இல்லை என்பதை அன்றுதான் உணர்ந்தேன். 'நந்த ஞர் சரித்திரத்தை இவரா இயற்றினுர்?' என்று கூட நான் நினைத்தேன். அச் சரித்திரத்தில் இருந்த மதிப்பு அவ ரைப் பார்த்தபோது அவர்பால் உண்டாகவில்லை. கவர்ச் சியே இல்லாத அவரது தோற்றமும் அவர் கூறிய வார்த் தையும் என் மனத்தில் திருப்தியை உண்டாக்கவில்லை. ஆயினும் என் தகப்பஞர் அவரிடம் காட்டிய மரியாதை யைக் கண்டு நானும் பணிவாக இருந்தேன்.

''இவனுக்குச் சங்கீதத்தில் எந்த மட்டும் அப்பியாசம் செய்து வைத்திருக்கிறீர்கள்? கனம் கிருஷ்ணையர் கீர்த் தனங்கள் வருமா?''

''எனக்குத் தெரிந்த மட்டிலும் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். கனம் கிருஷ்ணையர் கீர்த்தனங்களில் எனக்குத் தெரிந்தவைகளில் சிலவற்றை இவனும் பாடுவான்.''

அவர் உடனே என்னை ஒரு கீர்த்தனத்தைப் பாடச் சொல்லவே நான் பாடிக் காட்டினேன்.

''நல்லது; பையனுக்குச் சாரீரம் இருக்கிறது. இதை வீண் பண்ணிவிடக் கூடாது. மேலும் மேலும் அப்பியாசம் செய்து வரவேண்டும்'' என்று சொல்லி விட்டு வேறு சில கீர்த்தனங்களையும் பாடும்படி சொன்னார். நான் பாடினேன். என் தகப்பனாரும் சில கீர்த்தனங்களைப் பாடினார். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து சிலவற்றைப் பாடினோம்.

''இந்தமாதிரிக் கீர்த்தனங்களை இங்கே யார் பாடுகிறார்கள்? இந்தப் பிள்ளை இவ்வளவு நன்றாகப் பாடுவதைக் கேட்க எனக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கிறது.''

''எல்லாம் உங்களைப் போன்ற பெரியவர்கள் ஆசீர்வாதந்தான். இவனை இங்கேயே விட்டு விட்டுப் போகலாமென்று எண்ணி வந்திருக்கிறேன். தாங்கள் இவனுக்குச் சங்கீத அப்பியாசம் செய்து வைக்க வேண்டும்'' என்று என் தகப்பனார் பாரதியாரைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

''அதற்கு என்ன தடை? எனக்கும் பொழுது போகும்'' என்று அவர் சம்மதித்தார்.

என் தந்தையாரும் பாரதியாரும் பழைய சமாசாரங்களை வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பின்பு ஜாகைக்கு வந்து பார்ப்பதாக என் தந்தையார் சொல்லவே, பாரதியார் விடை பெற்றுச் சென்றார்.

மறுநாள் விடியற் காலையிலேயே நானும் என் தந்தையாரும் பாரதியார் தங்கியிருந்த ஜாகைக்குச் சென்றோம். அன்றே நான் பாரதியாரிடம் சங்கீத அப்பியாசத்தைத் தொடங்கினேன். அதுமுதல் பெரும்பாலும் தினந்தோறும் விடியற் காலையில் அவரிடம் போய்வரலானேன்.

அவரோடு பழகப் பழக அவர் பெரிய மகானென்ற

எண்ணம் எனக்கு உண்டாயிற்று. அவர் சாரீரம் கம்மலாக இருந்தது. அதனால் அவர் சில வருஷங்களாகப் பிடில் வாத்தியத்தைப் பயின்று தனியே இருக்கும் நேரங்களில் அதை வாசித்துப் பொழுது போக்கி வந்தார். அவரிடம் நான் பல கீர்த்தனங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன். நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனங்களுக்கு உரிய மெட்டையும் ராக தாளங்களையும் அவர் சொல்லிக் காட்டினார்.

என் தந்தையார் மாயூரத்தில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். மகாதானத் தெருவில் ஒரு வீட்டில் எனக்கு உணவு அளிக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

புறப்படும் தினத்தன்று காலையில் அவர் என்னுடன் பிள்ளையவர்களிடம் வந்தார்.

''நான் இன்று ஊருக்குப் போகலாமென்று எண்ணியிருக்கிறேன். விடை தரவேண்டும்'' என்று தகப்பனார் சொன்னார்.

''சரி; போய் வாருங்கள். ஞாபகம் இருக்கட்டும்.''

''இவனைப் பற்றி இனிமேல் ஒரு கவலையும் இல்லை என்று தெளிவாகத் தெரிந்தாலும் காரணம் இல்லாத துன்பம் ஒன்று மனத்தில் உண்டாகிறது. இவனை நான் பிரிந்து இருந்ததே இல்லை. இவனுடைய தாய்க்கு இவனை ஒரு நாள் பிரிந்திருந்தாலும் சகிக்க முடியாத துயரம் ஏற்படும். இப்போது இவனைப் பிரிந்து செல்வதற்கு மனம் தயங்குகிறது. தனக்கு வேண்டிய காரியங்களைப் பிறர் உதவியின்றிக் கவனித்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இவனுக்கு இல்லை. தாங்கள் இவனை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எங்கள் ஸ்தானத்தில் இருந்து இவனைக் காப்பாற்றுவது தங்கள் கடமை.''

இப்படிச் சொல்லும்போது என் தகப்பனார் கண்களில் நீர் துளித்தது. அதுகாறும் அவர் அவ்வாறு என்னைப் பற்றி வருந்தியதை நான் பார்த்ததில்லை. அவர் உள்ளத்துக்

குள் மறைந்துகிடந்த அன்பு முழுவதும் அப்போது வெளிப் பட்டது. அவர் கண்களில் நீரைக் கண்டு எனக்கும் மனம் கலங்கியது; கண்ணீர் துளித்தது; துக்கம் பொங்கி வந்தது.

அவரது அன்பை நன்கு உணர்ந்த என் ஆசிரியர் புன் னகை பூத்துக்கொண்டே, ''நீங்கள் இவருடைய பாது காப்பைக் குறித்துச் சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் தைரியமாக ஊருக்குப் போய்வாருங்கள். இவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று எப்போது விரும்புகிறீர்களோ அப்போது இவரை உங்களிடம் அனுப்புகிறேன். நீங்களும் அடிக்கடி இந்த ஊருக்கு வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகவேண்டும்'' என்று கூறி விடையளித்தார்.

என் தகப்பனர் ஊருக்குப் புறப்பட்டார். நான் சிறிது தூரம் உடன் சென்று வழியனுப்பிவிட்டு வந்தேன். அவர் சென்ற பிறகுதான் எனக்கு ஏதோ ஒரு புதிய துன்பம் வந்தது போன்ற தோற்றம் உண்டாயிற்று. நான் முன்பு அறியாத ஒன்றை, தாய் தந்தையரைப் பிரியும் துன்பத்தை, அப்போது உணர்ந்தேன்.

நான் தந்தையாரை அனுப்பிவிட்டு வந்தவுடன் பிள்ளை யவர்கள் எனக்குப் பல விதமான ஆறுதல்களைக் கூறினர்; என்னுடைய துன்பத்தை மாற்றுவதற்குரிய பல வார்த்தை களைச் சொன்னர்.

''சில நாட்களில் திருவாவடுதுறைக்குப் போகும்படி நேரும். அங்கே சந்நிதானம் உம்மைப் பார்த்துச் சந்தோஷம் அடையும். நீர் இசைப் பயிற்சி உடையவரென்று தெரிந் தால் உம்மிடம் தனியான அன்பு வைக்கும்'' என்று சொல் லித் திருவாவடுதுறை ஆதீன விஷயங்களையும் வேறு சுவை யுள்ள சமாசாரங்களையும் கூறினர். அவர் வார்த்தைகள் ஒருவாறு என் துன்பத்தை மறக்கச் செய்தன.

நாளடைவில் தமிழின்பத்தால் அத் துன்பம் அடி யோடே மறைந்து விட்டதென்றே சொல்லலாம்.

15. தளிரால் கிடைத்த தயை

சவேரிநாத பிள்ளையிடம் நைடதம் பாடம் கேட்டு வரும்போது இடையிடையே நான் அவரைக் கேள்வி கேட்பேன். இதை என் ஆசிரியர் சில சமயம் கவனிப்பதுண்டு. என் கேள்விக்கு விடை சொல்ல முடியாமல் அவர் சும்மா இருக்கும்போது பிள்ளையவர்கள், ''என்ன சவேரிநாது, இந்த விஷயங்களை எல்லாம் நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? அவர் தாமே படித்து விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாரே'' என்று சொல்லுவார்; அப்போது எனக்கு ஒரு திருப்தி உண்டாகும். என் இயல்பைப்பற்றிப் பாராட்டுவதனால் உண்டான திருப்தி அன்று; எனக்குக் கற்பிக்கும் தகுதி சவேரிநாத பிள்ளையிடம் இல்லையென்பதை அவர் தெரிந்து கொண்டாரே என்ற எண்ணத்தால் உண்டானதே அது.

பிள்ளையவர்கள் அருகில் இருக்கும் சமயங்களில் நான் அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்பேன். எப்படியாவது பிள்ளையவர்களே நேரில் எனக்குப் பாடம் சொல்லித்தர வேண்டும் என்பது என் நோக்கம். நான் இவ்வாறு கேள்வி கேட்பதனால் சவேரிநாத பிள்ளைக்கு ஒரு சிறிதும் கோபம் உண்டாகவில்லை. வேறொருவராக இருந்தால் என்மேல் பிள்ளையவர்களுக்கு வெறுப்பு உண்டாகும்படியும் செய்திருப்பார். எனது ஆசையும் இளமை முறுக்கும் சேர்ந்துகொண்டன; சவேரிநாத பிள்ளையின் நல்லியல்பு இணங்கி நின்றது. நான் அவரைக் கேள்வி கேட்பது குறைவென்று அவர் நினைக்கவே இல்லை. என்னிடம் அன்பாகவே நடந்து கொள்வார்; இனிமையாகப் பேசுவார்: பிள்ளையவர்கள் பெருமையையும் அவரிடம் தாம் வந்த காலம் முதல் நிகழ்ந்த பல செய்திகளையும் எடுத்துச் சொல்வார்.

நைடதம் பாடம் நடந்து வந்தது. பிள்ளையவர்களிடம் பாடம் கேளாமையால் அவரை நேரே கண்டு பேசிப் பழகு

வதற்குரிய சமயம் வாய்க்கவில்லை. அவரிடமே பாடம் கேட்க வேண்டுமென்ற என் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பதற்கும் பயந்தேன்.

பிள்ளையவர்கள் இருந்த வீடு அவர் தம் சொந்தத்தில் விலை கொடுத்து வாங்கியது. அவ் வீட்டின் பின் புறத்தில் விசாலமான தோட்டமும் அதன்பின் ஒரு குளமும் உண்டு. அவர் இயற்கைத் தோற்றங்களிலே ஈடுபட்டவர். கவிஞராகிய அவர் பச்சைப் பசும் புல் வெளிகளிலும், பூம் பொழில்களிலும், மரம் அடர்ந்த காடுகளிலும், ஆற்றோரங்களிலும், இத்தகைய பிற இடங்களிலும் போக நேர்ந்தால் அங்குள்ள காட்சிகளைக் கண்டு இன்புற்று அப்படியே நின்று விடுவார். தாம் வாங்கிய புதியவீட்டின் தோட்டத்தில் மரங்களையும் செடிகொடிகளையும் வைத்து வளர்த்து வரவேண்டும் என்பது அவர் எண்ணம். சிவ பூஜை செய்வதில் நெடுநேரம் ஈடுபடுபவராகிய அவர் தோட்டத்தில் நிறையப் பூச்செடிகளை வைத்து வளர்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை உடையவராக இருந்தார்.

நாரத்தை, மா முதலிய மரங்களின் பெரிய செடிகளை வேரோடு மண் குலையாமல் தோண்டி எடுத்து அம் மண்ணின் மேல் வைக்கோல்புரி சுற்றி வருவித்து ஆழ்ந்த குழிகளில் நட்டு வளர்ப்பது அப் பக்கங்களில் வழக்கம். என் ஆசிரியரும் அவ்வாறு சில செடிகளை வருவித்துத் தோட்டத்தில் வைத்திருந்தார். நான் அவரிடம் பாடம் கேட்க வந்தபோது இந்த ஏற்பாடு நடந்து வந்தது.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலும் மாலையிலும் என் ஆசிரியர் தோட்டத்துக்குப் போய் செடிகளைப் பார்வையிடுவார். அவைகளில் ஏதாவது பட்டுப்போய் விட்டதோ என்று பார்ப்பார்; எந்தச் செடியாவது தளிர்த்திருக்கிறதா என்று மிக்க கவனத்தோடு நோக்குவார். ஏதாவது தளிர்க்காமல் பட்டுப்போய் விட்டதாகத் தெரிந்தால் அவர் மனம் பெரிய தனத்தை இழந்ததுபோல வருத்தம் அடையும்.

ஒரு தளிரை எதிலாவது கண்டு விட்டால் அவருக்கு உண்டாகும் சந்தோஷத்திற்கு அளவே இராது. வேலைக்காரர்களிடம் அடிக்கடி அவற்றை ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாக்கும்படி சொல்லுவார். மாலை வேளைகளில் தம்முடைய கையாலேயே சில செடிகளுக்குத் தண்ணீர் விடுவார்.

அவர் இவ்வாறு காலையும் மாலையும் தவருமல் செய்து வருவதை நான் கவனித்தேன். அவருக்கு அந்தச் செடிகளிடம் இருந்த அன்பையும் உணர்ந்தேன். 'இவருடைய அன்பைப் பெறுவதற்கு இச் செடிகளைத் துணையாகக் கொள்வோம்' என்று எண்ணினேன்.

மறுநாள் விடியற்காலையில் எழுந்தேன். பல்லைக்கூடத் தேய்க்க வில்லை; நேரே தோட்டத்திற்குச் சென்றேன். அங்குள்ள செடிகளில் ஒவ்வொன்றையும் கவனித்தேன். சில செடிகளில் புதிய தளிர்கள் உண்டாகியிருந்தன. அவற்றை நன்ருகக் கவனித்து வைத்துக் கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் ஆசிரியர் அங்கே வந்தார். அவர் ஒரு மரத்தின் அருகே சென்று மிக்க ஆவலோடு தளிர்கள் எங்கெங்கே உள்ளன என்று ஆராயத் தொடங்கினர். நான் மெல்ல அவர் அருகில் சென்றேன். முன்பே அத் தளிர்களைக் கவனித்து வைத்தவனுதலின், ''இக் கிளையில் இதோ தளிர் இருக்கிறது'' என்றேன்.

அவர் நான் அங்கே எதற்காக வந்தேனென்று யோசிக்கவும் இல்லை; என்னைக் கேட்கவும் இல்லை. ''எங்கே?'' என்று ஆவலுடன் நான் காட்டின இடத்தைக் கவனித்தார். அங்கே தளிர் இருந்தது கண்டு சந்தோஷம் அடைந்தார். பக்கத்தில் ஒரு செடி பட்டுப் போய்விட்டது என்று அவர் எண்ணியிருந்தார். அச் செடியில் ஓரிடத்தில் ஒரு தளிர் மெல்லத் தன் சிறு தலையை நீட்டி யிருந்தது. 'இதைப் பார்த்தால் பிள்ளையவர்கள் மிக்க சந்தோஷம் அடைவார்கள்' என்று நான் எண்ணினேன். ஆதலின், ''இதோ, இந்தச் செடி கூடத் தளிர்த்திருக்கிறது'' என்று நான் சொன்னது

தான் தாமதம்; ''என்ன? அதுவா? அது பட்டுப்போய் விட்ட தென்றல்லவா எண்ணினேன்? தளிர்க்கிறதா? எங்கே, பார்க்கலாம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே விரைவாக அதன் அருகில் வந்தார். அவர் பார்வையில் தளிர் காணப்பட வில்லை. நான் அதைக் காட்டினேன். அந்த மரத்தில் தளிர்த்திருந்த அந்த ஒரு சிறிய தளிர் அவர் முகத்தில் மலர்ச்சியை உண்டாக்கியது. அம்மலர்ச்சியைக் கண்டு என் உள்ளம் பூரித்தது. 'நம்முடைய முயற்சி பலிக்கும் சமயம் விரைவில் நேரும்' என்ற நம்பிக்கையும் உண்டாயிற்று. அத் தளிர்களை வாழ்த்தினேன்.

நான் அதோடு விடவில்லை. பின்னும் நான் ஆராய்ந்து கவனித்து வைத்திருந்த வேறு தளிர்களையும் ஆசிரியருக்குக் காட்டினேன். காட்டக் காட்ட அவர் பார்த்துப் பார்த்துச் சந்தோஷம் அடைந்தார்.

அதுமுதல் தினந்தோறும் காலையில் தளிர் ஆராய்ச்சியை நான் நடத்திக்கொண்டே வந்தேன். சில நாட்களில் மாலையிலே பார்த்து வைத்துக் கொள்வேன். பிள்ளையவர்களும் அவற்றைக் கண்டு திருப்தி அடைந்து வந்தனர்.

ஒரு நாள் அவர் எல்லாச் செடிகளையும் பார்த்து விட்டுத் திரும்பியபோது என்னை நோக்கி, ''இந்தச் செடிகளைப் பார்த்து வைக்கும்படி யாராவது உம்மிடம் சொன்னார்களா?'' என்று கேட்டார்.

''ஒருவரும் சொல்லவில்லை. நானாகவே கவனித்து வைத்தேன்'' என்றேன் நான்.

''எதற்காக இப்படிக் கவனித்து வருகிறீர்?''

*''ஐயா அவர்கள் தினந்தோறும் கவனித்து வருவது தெரிந்தது; நான் முன்னதாகவே கவனித்துச் சொன்னால் ஐயா அவர்களுக்குச் சிரமம் குறையுமென்று எண்ணி இப்படிச் செய்து வருகிறேன்'' என்றேன்.

---

*பிள்ளையவர்களை ஐயா அவர்களென்றே வழங்குவது வழக்கம்; நேரில் பேசும்போது அப்படியே கூறுவோம்.

சாதாரண நிலேயில் இருந்தால் இவ்வளவு தைரியமாகப் பேசியிருக்க மாட்டேன். சில நாட்களாகத் தளிரை வியாஜமாகக் கொண்டு அவரோடு நெருங்கிப் பழக நேர்ந்த மையால் தைரியம் எனக்கு உண்டாயிற்று; நாளடைவில் அவரது அன்பைப் பூரணமாகப் பெறலாமென்ற துணிவும் ஏற்பட்டது.

''நல்லதுதான். இப்படியே தினந்தோறும் பார்த்து வந்தால் அநுகூலமாக இருக்கும்'' என்று என் ஆசிரியர் கூறினுர். நாளுகத் தொடங்கிய முயற்சிக்கு அவருடைய அநுமதியும் கிடைத்துவிட்டதென்ருல் என் ஊக்கத்தைக் கேட்கவா வேண்டும்?

தினந்தோறும் காலேயில் பிள்ளேயவர்களே இவ்வாறு சந்திக்கும்போது அவரோடு பேசுவது எனக்கு முதல் லாப மாக இருந்தது. அவர் வர வர என் விஷயத்தில் ஆதரவு காட்டலானுர். என் படிப்பு விஷயமாகவும் பேசுவது உண்டு. ''இப்போது பாடம் நடக்கிறதா? எதுவரையில் நடந்திருக்கிறது? நேற்று எவ்வளவு செய்யுட்கள் நடை பெற்றன?'' என்ற கேள்விகளேக் கேட்பார். நான் விடை கூறுவேன்.

எங்களுடைய சம்பாஷணே வர வர எங்கள் இருவருக்கும் இடையே அன்பை வளர்த்து வந்தது. நான் ஒரு நாள், பிள்ளேயவர்களிடமே பாடம் கேட்கவேண்டும் என்ற ஆவல் இருப்பதை மெல்ல நேரில் புலப்படுத்தினேன். ''நைடதம் முழுவதும் பாடம் கேட்டாகட்டும். பிறகு ஏதாவது நூலேப் பாடம் கேட்கத் தொடங்கலாம்'' என்று அவர் கூறியபோதுதான் என் மனத்தில் இருந்த பெரிய குறை தீர்ந்தது. 'நைடதம் எப்போது முடியும்?' என்று எதிர் பார்த்திருந்தேன். சவேரிநாத பிள்ளே சில செய்யுட்களே பாடம் சொன்னுலும் நான் வற்புறுத்தி மேலும் சில செய்யுட்களேச் சொல்லும்படிக் கேட்பேன். எப்படியாவது அந் நூலே விரைவில் பூர்த்தி செய்துவிட்டுப் பிள்ளேயவர்களி

டம் பாடம் கேட்க வேண்டுமென்பதில் எனக்கு அவ்வளவு வேகம் இருந்தது.

சில நாட்களில் அது முடிந்துவிட்டது. அது நிறை வேறிய அன்றே நான் பிள்ளையவர்களிடம் சென்று, ''நைடதம் பாடம் கேட்டு முடிந்தது'' என்று சொன்னேன்.

''சரி, நாளைக்கு ஏதாவது பிரபந்தம் பாடம் சொல்லு கிறேன்'' என்று அவர் கூறினர்.

மறுநாள் காலையில் என் ஆசிரியர் தாமே என்னை அழைத்து, ''உமக்குத் திருக்குடந்தைத் திரிபந்தாதியைப் பாடம் சொல்லலாமென்று நினைக்கிறேன்'' என்று சொல்லி அந்நூல் எழுதியிருந்த ஏட்டுச் சுவடியை வருவித் துக் கொடுத்தார். நான் பாடம் கேட்கத் தொடங்கினேன்.

திருக்குடந்தைத் திரிபந்தாதி என்பது பிள்ளையவர்கள் இயற்றியது; கும்பகோணத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ கும்பேசுவரர் விஷயமானது. திரிபந்தாதியாதலால் சற் றுக் கடினமாகவே இருக்கும்.

அந்நூலில் நாற்பது பாடல்களுக்கு மேல் அன்று பாடம் கேட்டேன். திரிபு யமக அந்தாதிகளில் ஒரு நாளைக்கு ஐந்து ஆறு பாடல்களுக்கு மேல் பாடம் சொல் பவரை அதுவரையில் நான் பார்த்ததில்லை. பிள்ளையவர் கள் பாடம் சொல்லுகையில் விஷயங்களை விரிவாக உப மான உபமேயங்களோடு சொல்லுவதில்லை. எந்த இடத் தில் விளக்க வேண்டியது அவசியமோ அதை மாத்திரம் விளக்குவார். அவசியமான விசேஷச் செய்திகளையும் இலக்கண விஷயங்களையும் சொல்லுவார். மாணுக்கர் களுக்கு இன்ன விஷயம் தெரியாதென்பதை அவர் எவ் வாறோ தெரிந்து கொள்வார். நான் படித்து வரும்போது எனக்கு விளங்காத இடத்தை நான் கேட்பதற்கு முன் னரே அவர் விளக்குவார்; எனக்குத் தெரிந்ததை அவர் விளக்க மாட்டார். 'நமக்கு இது தெரியாது என்பதை இவர் எப்படி இவ்வளவு கணக்காகத் தெரிந்து கொண்

டார்!' என்ற ஆச்சரியம் எனக்கு உண்டாகும். தம் வாழ்வு முழுவதும் மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிப் பழகியிருந்த அவர் ஒவ்வொருவருடைய அறிவையும் விரைவில் அளந்தறிந்து அவரவர்களுக்கு ஏற்பப் பாடம் சொல்வதில் இணையற்றவராக விளங்கினர்.

அவர் பாடம் சொல்வது பிரசங்கம் செய்வது போல இராது. அரியிலூர்ச் சடகோபையங்கார் முதலிய சிலர் ஒரு செய்யுளுக்கு மிகவும் விரிவாகப் பொருள் சொல்லிக் கேட்போர் உள்ளத்தைக் குளிர்விப்பார்கள். பிள்ளையவர்கள் பாடம் சொல்லும் முறையே வேறு. அவர்களெல்லாம் தம்மிடம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு செல்வத்தைப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பவர்களைப்போல் இருந்தார்கள். யாருக்கேனும் பணம் கொடுக்கும்போது ஒவ்வொரு காசையும் தனித்தனியே எடுத்துத் தட்டிக் காட்டிக் கையிலே கொடுப்பார்கள். பிள்ளையவர்களோ நிதிக் குவியல்களை வாரி வாரி வழங்குபவரைப் போல இருந்தார். அங்கே காசு இல்லை. எல்லாம் தங்க நாணயமே. அதுவும் குவியல் குவியலாக வாரி வாரி விட வேண்டியதுதான். வாரிக் கொள்பவர்களுடைய அதிருஷ்டம் போல லாபம் கிடைக்கும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஆசை அதிகமாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு வாரிச் சேமித்துக் கொள்ளலாம். பஞ்சம் என்பது அங்கே இல்லை.

16. தமிழ் விருந்து

எனக்கிருந்த தமிழ்ப் பசி மிக அதிகம். மற்ற இடங்களில் நான் பாடம் கேட்டபோது அவர்கள் கற்பித்த பாடம் யானைப் பசிக்குச் சோளப் பொரி போல இருந்தது. பிள்ளையவர்களிடம் வந்தேன்; என்ன ஆச்சரியம்! எனக்குப் பெரிய விருந்து, தமிழ் விருந்து, கிடைத்தது. என் பசிக்கு ஏற்ற உணவு, சில சமயங்களில் அதற்கு மிஞ்சிக்

கூடக் கிடைக்கும். அமிர்த கவிராயரிடம் திருவரங்கத் தந்தாதியில் ஒரு செய்யுளைக் கேட்பதற்குள் அவர் எவ்வளவோ பாடுபடுத்தி விட்டாரே! அதற்குமேல் சொல்லுவதற்கு மனம் வராமல் அவர் ஓடிவிட்டாரே! அந்த அநுபவத்தோடு இங்கே பெற்ற இன்பத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். ''அடேயப்பா! என்ன வித்தியாசம்! தெரியாமலா அவ்வளவு பேரும், 'பிள்ளையவர்களிடம் போனுல்தான் உன் குறை தீரும்' என்று சொன்னுர்கள்?'' என்று எண்ணினேன். 'இனி நமக்குத் தமிழ்ப் பஞ்சம் இல்லை' என்ற முடிவிற்கு வந்தேன்.

திருக்குடந்தைத் திரிபந்தாதியை இரண்டே தினங்களில் நான் பாடம் கேட்டு முடித்தேன். அப்போது என் ஆசிரியர் ஏடு வாரிச் சுவடி சேர்த்துக் கொடுத்தார்; ஒரு வாரெழுத்தாணியையும் அளித்து அந்நூலைப் பிரதி செய்துகொள்ளும்படி சொன்னுர். அச்சுப் புத்தகங்கள் மிக அருமையாக அகப்படும் அக் காலத்தில் நான் பாடங் கேட்ட புத்தகங்களிற் பெரும்பாலானவற்றை ஏட்டிலே எழுதிப் படித்தேன். இப் பழக்கத்தால் ஏட்டில் விரைவாகவும் தெளிவாகவும் எழுதும் வழக்கம் எனக்கு உண்டாயிற்று.

குடந்தைத் திரிபந்தாதியைப் படித்தபோது, அதை இயற்றியவர் பிள்ளையவர்களே என்று அறிந்து, 'ஒரு நூலை இயற்றிய ஆசிரியரிடமே அதனைப் பாடம் கேட்பது எவ்வளவு பெரிய அதிருஷ்டம்!' என்று எண்ணி எண்ணி இன்புற்றேன். அதைப் போன்ற பல பிரபந்தங்களையும் பல புராணங்களையும் அவர் இயற்றியுள்ளாரென்பதைச் சவேரிநாத பிள்ளை சொல்லக் கேட்டிருந்தேன். ஆதலால், 'இனி இவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் எல்லாவற்றையும் இவர்கள் வாயிலாகவே தெரிந்து கொள்ளலாம்' என்ற நினைவிலே நான் ஒரு தனி மகிழ்ச்சியை அடைந்தேன்.

குடந்தைத் திரிபந்தாதி முடிந்தவுடன், பழமலைத் திரி பந்தாதி தொடங்கப்பட்டது. அதனை இயற்றியவர் துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

''சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சிறந்த கவி; கற்பனு சாமர்த்தியம் உடையவர். கவிதா சார்வ பௌமர் என்று அவரைப் பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். சோண சைல மாலை என்ற பிரபந்தம் மிக்க சுவையுடையது. ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் ஏதாவது கற்பனை இருக்கும். ஒரு காலத் தில் சுவாமிகள் திருவண்ணுமலையில் கிரிப் பிரதட்சிணம் செய்தபோது ஒருதடவை வலம் வருவதற்குள் அந்த நூலில் உள்ள நூறு செய்யுட்களையும் செய்து முடித்தார்களாம்'' என்று பிள்ளையவர்கள் கூறிவிட்டுப் பாடம் சொல்லத் தொடங்கினுர்.

அந்தச் செய்தி எனக்கு அதிக வியப்பை விளைவித்தது. பாடம் கேட்டு முடிந்தவுடன் சவேரிநாத பிள்ளையிடம் பேசுகையில், ''சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பழகிய இடங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனுலும் இந்தச் சமாசாரம் இன்று ஐயா அவர்கள் சொல்லத்தான் கேட்டேன். நூறு பாடல்களை ஒரே சமயத்தில் பாடம் சொல்பவர்களையே காணுேமே! அப்படி இருக்க ஒரே சமயத்தில் நூறு செய் யுட்களைக் கற்பனையுடன் பாட வேண்டுமென்ருல் அவர் தெய்வப் பிறவிதான் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை'' என் றேன் நான்.

''ஆச்சரியந்தான். அத்தகைய ஆச்சரியத்தை நாம் இங்கேயே பார்க்கலாம். பிள்ளையவர்கள் சிவப்பிரகாச ருக்குக் குறைந்தவர் அல்லர். நூறு அல்ல, இருநூறல்ல, ஒரே மூச்சில் நூற்றுக்கணக்கான சுவையுள்ள செய்யுட் களை இவர்கள் பாடுவார்கள். எல்லாம் போகப் போக உமக்குத் தெரியவரும்'' என்ருர். 'அத்தகைய சந்தர்ப்பம் வராதா?' என்று நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

அந்தாதிகள் பல ஆன பிறகு பிள்ளைத்தமிழ் வரிசை தொடங்கப் பெற்றது. எனக்குக் கொண்டாட்டந்தான். கால் நூலும், அரை நூலும், ஒரு செய்யுளுமாகப் படித்த எனக்கு வரிசை வரிசையாகப் பிரபந்தங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்ருக அநாயாசமாகக் கிடைத்தன. சோர்வில்லாமல் பாடம் கேட்டு வந்தேன். அசுவதாட்டியில் நான் பாடம் கேட்டு வந்ததை என்ஞலேயே நம்பமுடியவில்லை. இப்படி நான் பாடம் கேட்கும் காலம் ஒன்று வருமென்று கனவிலும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. விருத்தாசல ரெட்டியார், ''நாங்களெல்லாம் மேட்டு நிலத்துக் கிணற்றில் ஊறும் ஊற்றுக்கள். அவர் காவேரிப் பிரவாகம்'' என்று சொன்னது எவ்வளவு உண்மையானது! காவேரிப் பிரவாகமா? கங்காப் பிரவாகமென்று சொல்லலாம். அதுகூடப் போதாது; ''கடல் மடை திறந்தது போன்றது'' என்று சொன்ஞலும் தகும். ஒவ்வொரு பிரபந்தமும் கேட்டு முடிந்தவுடன் அதனைச் சிந்தித்து இன்புற்று அந்தத் திருப்தியிலே, ''என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே!'' என்று பெருமிதம் அடைந்தேன்.

என் ஆசிரியர் பாடம் சொல்லும்போது கையிலே புத்தகம் வைத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் இல்லை. அப் பெரியாருக்கு அவ்வளவு செய்யுட்களும் மனப்பாடமாகவே இருந்தன. சிறிதேனும் தடையின்றிப் பாடல்களைச் சொல்வதும், பொருள் சொல்வதும், பதசாரம் சொல்வதுமாகவே அவர் பெரும்பாலான நேரத்தைக் கழிப்பார். 'இவர்கள் இதற்காகவே உதித்தவர்கள்' என்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாயிற்று. பாடம் சொல்வதில் அவருக்குச் சலிப்பே ஏற்படாது.

அவரிடம் பாடம் கேட்கும்போது நாங்கள் அடையும் பயன் பலவகைப்படும். நூலுக்குப் பொருள் உரைப்பதோடு நூலாசிரியர் சம்பந்தமான வரலாறுகளையும் சொல்வார். பல தனிப் பாடல்களைச் சொல்வார். இன்னும், சந்தர்ப்பத்

திற்கு ஏற்ற பல விஷயங்களை இடையிடையே எடுத்துரைப்பார். அவைகளெல்லாம் மிகவும் உபயோகம் உள்ள செய்திகளாகவே இருக்கும். நாங்கள் கேட்ட பாடங்களைச் சிந்திக்கும்போதுகூட அவர் அருகிலேயே இருப்போம்.

அவர் எங்களிடம் அன்போடு பேசுவதும் எங்கள் சௌகரியங்களை அடிக்கடி விசாரிப்பதும் எங்கள் உள்ளத்தைப் பிணித்தன. ஒவ்வொரு நாளும் நான் சாப்பிட்டு வந்தவுடன், ''சாப்பிட்டாயிற்ரு? ஆகாரம் சௌகரியமாக இருந்ததா?'' என்று விசாரிப்பார். எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்துவார். ஒரு நாள் அவர் தாம் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ள எண்ணி எண்ணெயை வருவித்தார். அப்போது அருகில் இருந்த என்னைப் பார்த்தார். ''உமது முகம் தெளிவாக இல்லையே; கண் சிவந்திருக்கிறதே. எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளும்'' என்று எண்ணெயுங் கொடுத்தார். உடனே நான் சென்று எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு ஸ்நானம் செய்து போஜனம் பண்ணிவிட்டு வந்தேன். பிள்ளையவர்கள் அப்போது என்னைப் பார்த்தவுடனே அருகில் இருந்த ஒருவரிடம், ''இப்போது எப்படி இருக்கிறது இவர் முகம்? தெளிவாக இருக்கிறதல்லவா?'' என்று கேட்டார். என் முகத்தில் இருந்த தெளிவு என்னைக் காட்டிலும் அவருக்கு அதிகமான மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கியது.

எனக்கு ஏதேனும் வேண்டுமென்று தெரிந்தால் உடனே அவர் வாங்கிக் கொடுப்பார். நான் சாப்பிட்டு வருவதற்கு நேரமானல், ''இன்னும் வரவில்லையே!'' என்று கவலையோடு இருப்பார். இராத்திரி வேளைகளில் அக் கவலை அதிகமாக இருக்கும்; தெருத் திண்ணையில் அமர்ந்தபடியே என் வரவை எதிர்பார்த்திருப்பார்; ''ஏன் இவ்வளவு நேரம்? கவலையாக இருந்தது'' என்று உள்ளன்போடு விசாரிப்பார். இத்தகைய செயல்களால் நான் அவரது அன்பை அறிந்து உருகினேன். அந்த அன்பிலே நனைந்து தமிழமுதத்தை

உண்டு வந்தமையால் என் தாய் தந்தையரைப் பிரிந்திருந் ததனுல் உண்டான துயரம் நீடிக்கவில்லே. பிள்ளேயவர் களேப் பிரிந்திருக்க நேருமாயின் அதுவே கஷ்டமாக இருக்குமென்று தோன்றியது.

கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரிடம் சென்று சங்கீத அப்பியாசம் செய்யும் நேரம், உணவு கொள்ளும் நேரம் ஆகிய சமயங்கள் தவிர மற்றக் காலங்களில் அப் புலவர் சிகாமணிக்கு அருகிலேயே இருந்து வந்தேன்; அருகிலே உறங்கி வந்தேன். அப்படிப் பழகுவதிலே ஒரு தனி இன் பத்தை நான் அடைந்தேன்.

நான் இவ்வாறு பாடம் கேட்டு வந்தபோது ஒரு நாள் ஏதோ விசாரிக்கையில் பிள்ளேயவர்கள் என்னே நோக்கி, ''உமக்கு வேங்கடராமன் என்று ஏன் பெயர் வைத்தார் கள்?'' என்று கேட்டார். நான், ''வேங்கடாசலபதி குல தெய்வமாதலால் எங்கள் குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவரும் அக் கடவுள் பெயரையே கொள்வது வழக்கம்'' என்று தெரிவித்தேன். வேங்கடராமன் என்ற பெயரை அவர் விரும்பவில்லே யென்று எனக்குக் குறிப்பாகப் புலப் பட்டது.

''உமக்கு வேறு பெயர் ஏதேனும் உண்டோ?'' என்று அவர் கேட்டார்.

''எங்கள் வீட்டில் என்னேச் 'சாமா' என்று அழைப் பார்கள்'' என்றேன்.

''அப்படி ஒரு பெயர் உண்டா, என்ன?''

''அது முழுப் பெயரன்று; சாமிநாதன் என்பதையே அவ்வாறு மாற்றி வழங்குவார்கள்.''

''அப்படியா? சாமிநாதன் என்ற பெயர் எவ்வளவு நன்ருக இருக்கிறது! உம்மை நானும் அப் பெயராலேயே அழைக்கலாமென்று எண்ணுகிறேன். நீரும் இனிமேல் அப் பெயரையே சொல்லிக் கொள்ளும்'' என்று அவர் சொன்ஞர்.

நான் அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டேன். வேங்கடராமனுக இருந்த நான் அன்று முதல் சாமிநாத ஞகி விட்டேன். பிள்ளையவர்கள் விருப்பத்தின்படி எல்லோரும் சாமிநாதன் என்ற பெயரையே வழங்கலாயினர். அன்பு கனிந்த அவர் உள்ளத்திற்கு உவப்பைத் தந்த அப் பெயரே எனக்கு நிலேத்துவிட்டது.

கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரிடம் நான் சங்கீதப் பயிற்சி செய்து வருவது என் ஆசிரியருக்கு முதலில் தெரியாது. அதை நானும் தெரிவிக்கவில்லே. பிள்ளையவர்களுக்கும் கோபால கிருஷ்ண பாரதியாருக்கும் பழக்கம் உண்டு. பாரதியார் பெரிய சிவ பக்தர் என்ற நினைவினுல் அவரிடத்து என் ஆசிரியர் மதிப்பு வைத்திருந்தார்; அவரது சங்கீதத் திறமைக்காக அன்று. தமிழறிவு போதிய அளவு அவர்பால் இல்லேயென்ற எண்ணம் பிள்ளையவர்களுக்கு இருந்தது. பாரதியார் இயற்றிய நந்தனுர் சரித்திரக் கீர்த்தனத்தில் இலக்கணப் பிழைகள் உள்ளன என்ற காரணத்தால் என் ஆசிரியர் அச் சரித்திரத்தைப் பாராட்டுவதில்லே. ஆனுலும் அதிற் கனிந்து ததும்பும் பக்தி ரஸத்தில் ஈடுபட்டு அதற்கு ஒரு சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் அளித்திருக்கிருர்.

எப்பொழுதேனும் இவ்விரு பெரியாரும் சந்திப்பதுண்டு. ஒரு முறை அவ்வாறு சந்தித்தபோது, பிள்ளையவர்கள் பாரதியாருக்கு உவப்பாக இருக்குமென்று கருதி, ''என்னிடம் ஒரு பிராமணச் சிறுவர் பாடம் கேட்க வந்திருக்கிருர்; ராகத்தோடு பாடல் வாசிக்கிருர். தாங்கள் ஒரு முறை அவர் படிப்பதைக் கேட்டு ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்'' என்ருர். இசையுடன் படிப்பது ஒரு பெரிய காரியமென்றும், அதைக் கேட்டால் பாரதியார் திருப்தி அடைவாரென்றும் அவர் எண்ணினுர்.

''அந்தப் பிள்ளையாண்டானே எனக்கு நன்ருகத் தெரியுமே. என்னிடமும் வந்து காலே வேளைகளில்

சிட்சை சொல்லிக் கொள்ளுகிறுன். நல்ல சாரீரம் இருக்கிறது. தங்களிடம் அவன் பாடம் கேட்டு வருவதும் எனக்குத் தெரியும். சங்கீதத்தோடு தமிழ் கலந்தால் நன்றுகத்தான் இருக்கும்'' என்று கூறினர் பாரதியார். அவர் கூறிய வார்த்தைகள் பிள்ளையவர்களிடம் வெறும் தமிழ் மாத்திரம் இருப்பது ஒரு குறையென்று தொனிக்கும்படி இருந்தன.

பிள்ளையவர்கள் அச் செய்தியைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டார். உடனே பாரதியாரிடம் விடை பெற்று நேரே தம் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். வீட்டின் ஒரு பக்கத்தில் நண்பர்களுடன் நான் எதையோ படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் வேகமாக என் அருகில் வந்து, ''நீர் முடிகொண்டான் பாரதியாரிடம் இசைப் பயிற்சி செய்து வருகிறீராமே!'' என்று கேட்டார். அக் கேள்வி என்னைத் திகைக்க வைத்தது. நான் அவரிடம் சொல்லாமல் இசைப் பயிற்சி செய்து வந்தது பிழைதான். பிழையென்று தெரிந்தாலும் நான் உடனே சொல்வதற்கு அஞ்சினேன். பாரதியார் பிள்ளையவர்களை முன்பே சங்கீத விரோதி யென்று சொல்லியிருந்ததனுலும், நான் பழகின அளவில் சங்கீதத்தில் அவருக்கு விருப்பம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையாதலாலும் அந்த அச்சம் எனக்கு உண்டாயிற்று. 'நின்ற வரையில் நெடுஞ் சுவர்' என்ற எண்ணத்துடன் சங்கீத தெய்வத்தை மறைவாக உபாசனை செய்து வந்தேன்.

இந்த நிலையில் என் இரகசியம் வெளிப்பட்டபோது நான் திகைப்படையாமல் என்ன செய்வேன்? என்ன பதில் சொல்வது? ''பழக்கம் விட்டுப் போகாமல் இருப்பதற்காக அவரிடம் கற்றுக் கொள்ளும்படி என் தகப்பனுர் சொன்னுர்'' என்று வாய் குழறிக்கொண்டே சொன்னேன். இயற்றமிழை மாத்திரம் தனித்து விரும்பும் அப் புலவர் தலைவர், ''எனக்கு இது வரையில் அந்த விஷயம் தெரி

யாது. இசையில் அதிகப் பழக்கம் வைத்துக் கொண்டால் இலக்கண இலக்கியங்களில் தீவிரமாகப் புத்தி செல்லாது'' என்று சொல்லிவிட்டுத் தம்வேலையைக் கவனிக்கச்சென்றார்.

அவர் கூறிய செய்தி எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்பதை ஆராய நான் முற்படவில்லை. பாரதியார் அவரைப் பற்றிச் சொன்னது மாத்திரம் உண்மையென்று அன்று உணர்ந்தேன். 'இனிமேல் சங்கீதத்தைக் கட்டி வைக்க வேண்டியதுதான்' என்ற முடிவிற்கு வந்தேன். மறுநாள் முதல் பாரதியாரிடம் சங்கீதப் பயிற்சிக்காகச் செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

இந் நிகழ்ச்சியால் எனக்கு அதிக மன வருத்தம் உண்டாகவில்லை. சங்கீதம் எங்கள் பரம்பரைச் சொத்து. அதற்காக அதிகச் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. தமிழறிவோ கிடைத்தற்கரிய பெரும் பேறாக எனக்கு இருந்தது. ஆதலின் அதற்கு முன்னே வேறு எந்தப் பொருளும் எனக்குப் பெரியதாகவே தோன்றவில்லை.

அப்பால் நான் பாரதியாரிடம் சென்று, ''படிக்க வேண்டிய பாடங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் தினந்தோறும் இங்கே வந்து அப்பியாசம் செய்ய முடியாதென்று தோன்றுகிறது. அவகாசம் உள்ள வேளைகளில் வந்து தரிசனம் செய்து விட்டுப் போகிறேன்'' என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

என் ஆசிரியர் பாடம் சொல்லி வரும்போது அங்கங்கே அமைந்துள்ள இலக்கண விசேஷங்களை எடுத்துச் சொல்வது வழக்கம். அரிய பதமாக இருந்தால் வேறு நூலிலிருந்து அதற்கு ஆதாரம் காட்டுவார். செய்யுட்களில் எதுகை மோனைகள் எப்படி அமைந்திருக்கின்றன என்பதைக் கவனிக்கச் செய்வார். கவிஞராகிய அவர் செய்யுள் செய்யப் பழகுபவருக்கு இன்ன இன்ன முட்டுப்பாடுகள் நேருமென்பதை நன்றாக அறிவார். எங்களுக்கு அத்தகைய இடையூறுகள் நீங்கும் வழியைப் போதிப்பார்.

ஒரு நாள் மாலையில் அவர் அநுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்து வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந் திருந்தார். நானும் கனகசபை ஐயர் என்பவரும் சவேரிநாத பிள்ளையும் அருகில் நின்றோம். அப்போது அவர் எங்களை நோக்கி, ''உங்களுக்குச் செய்யுள் இயற்றும் பழக்கம் உண்டா?'' என்று கேட்டார். மற்ற இருவரும் பிள்ளை யவர்களிடத்தில் பல நாட்களாகப் பாடம் கேட்டுப் பழகி யவர்கள். அவர்கள், ''உண்டு'' என்று சொன்னார்கள். நான் 'இந்த மகாகவியினிடத்தில் நமக்கும் செய்யுள் இயற் றத் தெரியும் என்று சொல்வது சரியல்லவே?' என்று முதலில் எண்ணினேன். ஆனாலும், மற்றவர்கள் தமக்குத் தெரியுமென்று சொல்லும்போது நான் மட்டும் சும்மா இருப்பதற்கு என் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆத லால், ''எனக்கும் தெரியும்'' என்று சொன்னேன்.

''ஏதாவது ஒரு பாட்டின் ஈற்றடியைக் கொடுத்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு மற்றவற்றைப் பூர்த்தி செய்ய முடியுமா?'' என்று ஆசிரியர் கேட்டார்.

''முயன்று பார்க்கிறோம்'' என்றோம்.

உடனே அவர் எங்கள் மூவருக்கும் மூன்று வெண் பாக்களுக்குரிய ஈற்றடிகளைக் கொடுத்தார். எனக்கு, ''கந்தா கடம்பாகு கா'' என்ற ஈற்றடியைக் கொடுத்தார். நாங்கள் நிதானமாக ஒருவாறு வெண்பாக்களைப் பூர்த்தி செய்தோம்.

நாங்கள் மூவரும் அந்த மூன்று வெண்பாக்களையும் சொன்னோம். கேட்ட அவர், ''நானும் ஒருபாடல் முடித் திருக்கிறேன்'' என்று சொல்லி,

''பாடப் படிக்கப் பயனா நினக்கன்பு
கூடக் கருணை கொழித்தருள்வாய்—தேடவரும்
மந்தா நிலம்தவழும் மாயூர மாநகர்வாழ்
கந்தா கடம்பாகு கா''

என்று அந்த வெண்பாவையும் சொன்னார். 'நம்மோடு

சேர்ந்து நமக்கு ஊக்கத்தை உண்டாக்குவதற்காகத் தாமும் ஒரு செய்யுளை இயற்றிச் சொல்லுகிறார்' என்பதை நான் உணர்ந்தேன். தமிழை இன்பந் தரும் விளையாட்டாகக் கருதி வாழ்ந்த அப் பெரியார் எங்களுக்கும் தமிழ்க் கல்வியை விளையாட்டாகவே போதித்து வந்தார். பிள்ளைகளுக்கு உத்ஸாகம் ஊட்டுவதற்காகத் தந்தை அவர்களோடு சேர்ந்து விளையாடுவதில்லையா? அதைப்போல அவரும் எங்களுடன் சேர்ந்து செய்யுள் இயற்றினர்.

எங்கள் மூவருக்கும் அவர் கூறிய செய்யுளைக் கேட்டவுடன் ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. எனக்கு ஒருபடி அதிகமான சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. என் ஆசிரியர் எனக்குக் கொடுத்த சமஸ்யையை அல்லவா தம்முடைய பாட்டிற்கு ஈற்றடியாகக் கொண்டார்? அவருடைய அன்பு என்பால் எவ்வாறு பதிந்துள்ளது என்பதை அது காட்டவில்லையா? அது மட்டுமா? அப் பாட்டு ஒரு கவியினது பாட்டாக இருந்தாலும் பொருள் அமைப்பில் மாணுக்கனது பிரார்த்தனை யாகவல்லவோ இருக்கிறது? 'பாடவும் படிக்கவும் அன்பு கூடவும்' எல்லோரும் இறைவனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியவர்களே. ஆயினும் என் ஆசிரியர் அத்தகைய பிரார்த்தனையை எவ்வளவோ காலத்திற்குமுன் செய்து அதன் பயனை அநுபவித்து வந்தவர். ஆகையால் அப்போது அந்தப் பிரார்த்தனையை அவர் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஒன்றும் இல்லை. குழந்தைக்காகத் தாய் மருந்தை உண்பதுபோல, பாடவும் படிக்கவும் அன்பு கூடவும் வேண்டுமென்று, மாயூர நகர் வாழும் கந்தனை நான் பிரார்த்திப்பதற்குப் பதிலாக அவரே பிரார்த்தித்தார். எனக்காகவே அப் பாடல் இயற்றப் பெற்றது.

இத்தகைய எண்ணங்கள் என் உள்ளத்தில் தோன்றின. நான் மகிழ்ந்தேன்; பெருமிதம் அடைந்தேன்; உருகினேன். அதுமுதல் அச் செய்யுளை நாள்தோறும் சொல்லி வரலானேன். நான் சொந்தமாக இயற்றிய செய்யுள் என்

நினைவில் இல்லை. எனக்காக என் ஆசிரியர் பாடித் தந்த செய்யுளே என் உள்ளத்தில் இடம் கொண்டது.

பிரஜோற்பத்தி வருஷம் ஆடி மாதம் பிறந்தது. எனக்குப் பதினேழாம் பிராயம் நடந்தது. என் தந்தையாரும் தாயாரும் சூரிய மூலையில் இருந்தனர். ஆடி மாதம் மூன்றாம் தேதி திங்கட்கிழமை *(17-7-1871)* யன்று இறைவன் திருவருளால் எனக்கு ஒரு தம்பி பிறந்தான். இச் செய்தியை எனக்குத் தெரிவித்து அழைத்துச் செல்வதற்காக என் தந்தையாரே வந்தார். என் தாய் தந்தையர் என்னைப் பிரிந்து வருந்துவதை நான் அறிந்தவன். அவ் வருத்தத்தை ஒருவாறு போக்கி ஆறுதல் உண்டாக்கவே, கடவுள் இக் குழந்தையைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று நான் நம்பினேன்.

என் தந்தையார் பிள்ளையவர்களிடம் அநுமதி பெற்று என்னை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். மாயூரத்திலிருந்து சூரிய மூலை ஏறக்குறையப் பத்து மைல் தூரம் இருக்கும். நாங்கள் நடந்தே சென்றோம்.

நாங்கள் சூரிய மூலை போய்ச் சேர்ந்தோம். வீட்டிற்குள் சென்றேனோ இல்லையோ நேரே, ''அம்மா!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே பிரசவ அறைக்கு அருகில் சென்றுவிட்டேன். உள்ளே இருந்து மெலிந்த குரலில், ''வா, அப்பா!'' என்று என் அருமை அன்னையார் வரவேற்றார்.

''உன் தம்பியைப் பார்த்தாயா?'' என்று அங்கிருந்த என் பாட்டியார் குழந்தையை எடுத்து எனக்குக் காட்டினார். நான் அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்துப் பார்த்துச் சந்தோஷம் அடைந்தேன். அதே சமயத்தில் என் தாயார் அந்த அறையில் இருந்தபடியே என்னை நோக்கிச் சந்தோஷம் அடைந்தார்.

''சாமா, உன் உடம்பு இளைத்துவிட்டதே! வேளைக்கு வேளை ஆகாரம் சாப்பிடுகிறாயா? எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்கிறாயா?'' என்று என் தாயார் விசாரித்தார்.

''எனக்கு ஒன்றும் குறைவில்லை. சௌக்கியமாகவே இருக்கிறேன்'' என்றேன் நான்.

''என்னவோ, அநாதையைப் போலத் தனியே விட்டு விட்டோம். ஆண்டவன்தான் காப்பாற்றவேண்டும்'' என்று தழுதழுத்த குரலில் என் அன்னையார் கூறினபோது அவருடைய இருதயத்திலிருந்த துக்கத்தின் வேகம் என்னை யும் தாக்கியது. என் கண்களில் அதன் அடையாளம் தோற்றியது.

புண்ணியாஹவாசனம் நடைபெற்றது. அதன் பின் பும் சில நாட்கள் அங்கே இருந்தேன். ''குழந்தை அங்கே தனியாக இருக்கிறான். வாய்க்கு வேண்டியதைத் தரு வதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்? ஏதாவது பட்சணம் பண்ணிக் கொடுங்கள்'' என்று என் தாயார் கூற, அங்கிருந்த ஒவ் வொரு நாளும் விதவிதமான சிற்றுண்டிகளை வீட்டில் உள்ளவர்கள் செய்து கொடுத்தார்கள். நான் உண் டேன். என்னிடம் பிள்ளையவர்கள் வைத்துள்ள அன் பைக் குறித்து நான் விரிவாகச் சொன்னேன். அதைக் கேட்டபோது என் தாயாருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஆறுதல் உண்டாயிற்று.

சூரிய மூலையிலிருந்து என் பெற்றோர் முதலியவர்களி டம் விடை பெற்று நான் மாயூரம் வந்து சேர்ந்தேன். வந்தபோது நான் பிரிந்திருந்த பத்து நாட்களில் ஒரு பெரிய லாபத்தை இழந்து விட்டதாக அறிந்தேன். நான் ஊருக்குப் போயிருந்த காலத்தில் பிள்ளையவர்கள் சிலருக் குப் பெரிய புராணத்தை ஆரம்பித்துப் பாடம் சொல்லி வந்தார்.

தஞ்சை ஜில்லாவில் சில முக்கியமான தேவஸ்தானங் களின் விசாரணை திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துக்கு உண்டு. மாயூரத்தில் ஸ்ரீ மாயூரநாதர் கோவிலும் ஸ்ரீ ஐயாறப்பர் ஆலயமும் அவ்வாதீனத்துக்கு உட்பட்டவை. ஆதீன கர்த்தராகிய பண்டார சந்நிதிகளின் பிரதிநிதியாக

இருந்து அவர்கள் கட்டளைப்படி தேவஸ்தானங்களின் விசாரணையை நடத்தி வரும் தம்பிரான்களுக்குக் கட்டளைத் தம்பிரான்கள் என்றும், அத் தம்பிரான்கள் தம் தம் வேலைக்காரர்களுடன் வசிப்பதற்காக அமைத்திருக்கும் கட்டிடங்களுக்குக் கட்டளை மடங்களென்றும் பெயர் வழங்கும். மாயூரத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீன கர்த்தரின் பிரதிநிதியாகப் பாலசுப்பிரமணியத் தம்பிரானென்பவர் மாயூரம் தெற்கு வீதியில் உள்ள கட்டளை மடத்தில் இருந்து கோயிற் காரியங்களை நன்ருகக் கவனித்து வந்தார். அவர் தமிழில் நல்ல பயிற்சி உள்ளவர். அவர் இருந்த கட்டளை மடம் பிள்ளையவர்கள் விடுதிக்கு அடுத்ததாதலால் அடிக்கடி அங்கே சென்று அவருடன் சல்லாபம் செய்து வருவார். அவருக்குப் பிள்ளையவர்களிடம் பெரிய புராணம் பாடம் கேட்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் இருந்தமையால் அவ்விதமே தொடங்கி, முதலிலிருந்து பாடம் கேட்டு வந்தார். வேறு முதியவர் சிலரும் உடன் இருந்து பாடம் கேட்டு வந்தனர். சவேரிநாத பிள்ளையும் கேட்டு வந்தார்.

நான் சூரிய மூலையிலிருந்து வந்த காலத்தில் எறிபத்த நாயனுர் புராணத்துக்கு முந்திய புராணம் வரையில் நடைபெற்றிருந்தது. நான் வந்த தினத்தில் அப் புராணம் ஆரம்பமாயிற்று. பெரிய புராணத்தை நான் அதற்குமுன் பாடம் கேட்டதில்லை. நாயன்மார்களுடைய பெருமையை விரித்துரைக்கும் அந் நூலைப் பிள்ளையவர்கள் போன்ற சிவ பக்திச் செல்வம் நிறைந்தவர்கள் சொல்லத் தொடங்கினுல் இயல்பாகவே பக்தி ரஸம் செறிந்துள்ள அப் புராணம் பின்னும் அதிக இனிமையை உண்டாக்கும் என்பதில் என்ன சந்தேகம்?

நான் பிரபந்தங்கள் பாடம் கேட்ட அளவில் நின்றிருந்தேன்; காவியங்களைப் பாடம் கேட்கும் நிலையை அதுவரையில் அடையவில்லை. ஆதலால், 'நமக்கு இப் புரா

ணத்தைப் பிள்ளையவர்கள் பாடம் சொல்வார்களோ!' என்று ஐயமுற்றேன். அன்றியும் அதைக் கேட்பவர்கள் தக்க மதிப்புடையவர்களாகவும் தமிழ்க் கல்வியிலும் பிராயத்திலும் என்னைக் காட்டிலும் முதிர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் உள்ளவர்கள். 'இவர்களோடு ஒருவனாக இருந்து பாடம் கேட்பது முடியாது' என்ற எண்ணமே எனக்கு முன் நின்றது.

அந் நிலையில் என் அருமை ஆசிரியர் என்னை அழைத்து, ''பெரிய புராணத்தை நீரும் இவர்களுடன் பாடம் கேட்கலாம்'' என்று கூறினார்; அப்போது நான் மெய்ம்மறந்தேன். ஆனந்த வாரியில் மூழ்கினேன். சில நேரம் வரையில் ஒன்றும் தெரியாமல் மயங்கினேன்.

ஒரு பெரிய விருந்தில் குழந்தைகளை விலக்கி விடுவார்களா? அவர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டுதானே யாவரும் உண்ணுகிறார்கள்? அப் பெரிய புராண விருந்தில் தமிழ்க் குழந்தையாகிய எனக்கும் இடம் கிடைத்தது.

திருவாவடுதுறை மடத்தில் காறுபாறாக இருந்த கண்ணப்பத் தம்பிரான் என்பவர் ஒரு நாள் வந்தார். அன்று கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் பாடம் நடந்தது. பிற்பகலில் தொடங்கிய அது இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு நிறை வேறியது. அப்பால் மடத்திலேயே ஆகாரம் செய்து கொள்ளும்படி என் ஆசிரியரைத் தம்பிரான் வற்புறுத்திக் கூறினர். அவர் அவ்வாறே இசைந்து அங்கு உணவு உட்கொண்டார். நான் அதற்குள் சாப்பாட்டு விடுதிக்குச் சென்று போஜனம் செய்துவிட்டு வந்தேன்.

ஆகாரம் ஆன பிறகு என் ஆசிரியர் தம்பிரான்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தம் வீடு சென்றார். நானும் அவருடன் சென்றேன். அப்போது அவர், ''மடத்தில் ஆகாரம் செய்தமையால் இன்று நெய் கிடைத்தது'' என்றார். அந்த வார்த்தை என் உள்ளத்தை வருத்தியது. அவர் சில நாட்களாக நெய் இல்லாமல் உண்டு வந்தார்.

நெய் வாங்குவதற்கு வேண்டிய பணம் கையில் இல்லை. குறிப்பறிந்து யாரேனும் உதவினாலன்றித் தாமாக ஒருவரிடம் இன்னது வேண்டுமென்று சொல்லிப் பெறும் வழக்கம் அவரிடம் பெரும்பாலும் இல்லை. இடைவிடாது பாடம் சொல்லி வந்த அவர் நெய் இல்லாமலே உண்டு வருவதை நான் அறிந்தவனாதலால், ''இன்று நெய் கிடைத்தது'' என்று அவர் கூறிய போது அவர் உள்ளம் எவ்வளவு வெம்பியிருந்த தென்பதை உணர்ந்தேன்.

வறுமையின் கொடுமை எனக்குப் புதிதன்று. அதனால் விளையும் துன்பத்தை அறிவு வந்தது முதலே நான் உணரத் தொடங்கியிருக்கிறேன். ஆயினும் பிள்ளையவர்களிடம் அதனை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. 'பெரிய கவிஞர்; தக்க பிரபுக்களால் நன்கு மதிக்கப்படுபவர்; தமிழுலகம் முழுவதும் கொண்டாடும் புகழ் வாழ்ந்தவர், ஒரு பெரிய சைவ ஆதீனத்துச் சார்பிலே இருந்து வருபவர், சில நாள் நெய் இல்லாமல் உண்டார்; ஒரு வேளை கட்டளை மடத்தில் உண்ட உணவு அவர் நெஞ்சப் புண்ணுக்கு மருந்தாயிற்று' என்ற விஷயங்களை அவரோடு நெருங்கிப் பழகினவர் அன்றி மற்றவர்களால் அறியமுடியாது. அவரும் அந்நிலையை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதில்லை.

ஒரு நாள் காலையில் அவர் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ள எண்ணி ஒரு பலகை போட்டுக் கொண்டு அதன் மேல் அமர்ந்தார். ஒரு வேலைக்காரன் அவருக்கு எண்ணெய் தேய்ப்பது வழக்கம். அவன் உள்ளேசென்று தவசிப் பிள்ளையை எண்ணெய் கேட்டான். எண்ணெய் இல்லை.

அவர் எந்தச் சமயத்திலும் பாடம் சொல்லும் வழக்கம் உடையவராதலின் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ள உட்கார்ந்தபடியே பாடம் சொல்லத் தொடங்கினார். நானும் பிறரும் புத்தகத்தோடு அருகில் இருந்தோம். எண்ணெய் வருமென்று அவர் எதிர்பார்த்திருந்தும் பாடம் சொல்லும் ஞாபகத்தில் அதை மறந்து விட்டார்.

நான் அதைக் கவனித்தேன். எண்ணெய் இல்லை யென்பதை அறிந்துகொண்டேன். உடனே மெல்ல ஏதோ காரியமாக எழுபவன் போல எழுந்து வேகமாகக் காவிரிக்கரையில் உள்ள கடைக்கு ஓடிப் போய் என்னிடம் இருந்த ரூபாயிலிருந்து எண்ணெய் வாங்கிக் கொண்டு வந்து சமையற்காரனிடம் கொடுத்து விட்டு மீண்டும் பாடம் கேட்பதற்கு வந்து அமர்ந்தேன். சிறிது நேரம் கழித்துக் காய்ச்சின எண்ணெய் வந்தது. அவர் தேய்த்துக் கொண்டார்.

இப்படி இடையிடையே நிகழும் சில நிகழ்ச்சிகளால் அவருடைய நிலையை அறிந்தபோது என் மனம் புண்ணுகி விடும். 'புலமையும் வறுமையும் சேர்ந்து இருப்பது இந் நாட்டிற்கு வாய்த்த சாபம் போலும்!' என்று எண்ணினேன்.

பிள்ளையவர்கள் பெரும்பாலும் சஞ்சாரத்திலேயே இருந்தமையால் குடும்பத்தோடு ஒரே இடத்தில் நிலையாக இருக்க முடியவில்லை. அவர் தம் மனைவியையும் குமாரராகிய சிதம்பரம்பிள்ளையையும் திரிசிரபுரத்தில் தம் சொந்த வீட்டிலேயே இருக்கச் செய்திருந்தார். அவ்வப்போது வேண்டிய செலவுக்குப் பணம் அனுப்பி வருவார். மாயூரத்தில் இருந்தபோது அவருடன் இரண்டு தவசிப் பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மாதம் இரண்டு கலம் சம்பளம் திருவாவடுதுறை மடத்திலிருந்து அளிக்கப் பெற்று வந்தது. அவர்களது ஆகாரம் முதலிய மற்ற செலவுகள் பிள்ளையவர்களைச் சார்ந்தன.

17. சுப்பிரமணிய தேசிகர் முன்னிலையில்

அக் காலத்தில் திருவாவடுதுறையில் ஆதீன கர்த்தராக விளங்கியவர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்பவர். அவர் திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் பரம்பரையில் உதித்தவர்.

அவருடைய தம்பியாரும் தம் மாணுக்கருமான சண்பகக் குற்ருலக் கவிராயர் என்பவர் மூலமாகப் பிள்ளையவர்கள் திருக்குற்ருலத் தல புராணத்தையும் திருக்குற்ருல யமக அந்தாதியையும் வருவித்துத் தாமே படித்து வரத் தொடங்கினர். யமக அந்தாதிக்கு ஒருவாறு பொருள் வரையறை செய்துகொண்டு எங்களுக்கும் பாடம் சொன்னர். குற்ருலத் தல புராணத்தையும் இடையிடையே படிக்கச் செய்து கேட்டு இன்புற்று வந்தார். அந் நூலின் நடை நயத்தையும் பொருள் வளத்தையும் மிகவும் பாராட்டினர்.

எனக்குத் திருக்குற்ருல யமக அந்தாதியில் சில செய்யுட்கள் பாடமாயின. அந்நூலைப் பாடம் சொல்லும்போது பிள்ளையவர்கள், ''இதனை இயற்றிய கவிராயர் நல்ல வாக்குடையவர்; இப்போது திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியிருக்கிற மகா சந்நிதானம் அக் கவிராயர் பரம்பரையில் உதித்தவர்களாதலால் தமிழில் சிறந்த புலமை உடையவர்கள். வட மொழியிலும் சங்கீதத்திலும் நல்ல ஞானம் உள்ளவர்கள். அவர்களை நீரும் சமீபத்தில் தரிசிக்கும்படி நேரும்'' என்று கூறினர்.

ஒரு நாள் பட்டீச்சுரத்திலிருந்து ஆறு முகத்தாபிள்ளை என்ற சைவ வேளாளப் பிரபு வந்தார். அவர் பிள்ளையவர்களைத் தெய்வமாக எண்ணி உபசரிப்பவர். பிள்ளையவர்கள் அடிக்கடி பட்டீச்சுரம் சென்று சில தினங்கள் அவர் வீட்டில் தங்கியிருந்து வருவது வழக்கம்.

பிள்ளையவர்கள் செல்வாக்கை நன்கு உணர்ந்த ஆறுமுகத்தா பிள்ளை தம்முடைய குடும்பத்தில் உள்ள துன்பங்கள் சிலவற்றை அப் புலவர் பெருமானைக் கொண்டு நீக்கிக் கொள்ளலாம் என்றெண்ணி, அவரை அழைத்துச் செல்வதற்கு வந்திருந்தார். என் ஆசிரியர் ஆறுமுகத்தா பிள்ளையிடம் விசேஷமான அன்பு காட்டி வந்தார். அதனல் அவருடைய வேண்டுகோளைப் புறக்கணியாமல் பட்டீச்சுரம் புறப்பட நிச்சயித்தார்.

''திருவாவடுதுறைக்குப் போய்ச் சந்நிதானத்திடம் விடை பெற்று அங்கிருந்து பட்டீச்சுரம் போகலாம்'' என்று சொல்லி, என்னையும் தவசிப் பிள்ளைகளில் ஒருவரான பஞ்சநதம் பிள்ளையையும் அழைத்துக்கொண்டு ஆறுமுகத்தா பிள்ளையுடன் ஆசிரியர் திருவாவடுதுறைக்குப் புறப்பட்டார். திருவாவடுதுறை மாயூரத்திலிருந்து சற்றேறக்குறையப் பத்து மைல் தூரம் இருக்கும். ஆறுமுகத்தா பிள்ளை ஒரு வண்டி கொணர்ந்திருந்தார். நாங்கள் எல்லோரும் அவ் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு சென்றோம். சில நேரம் வழியில் நடந்து சென்றதும் உண்டு. பிரயாணத்தில் பிள்ளையவர்கள் திருவாவடுதுறையைப் பற்றிப் பல செய்திகளை என்னிடம் சொன்னார்.

''சந்நிதானம் உம்மைப் பார்த்துச் சில கேள்விகள் கேட்டாலும் கேட்கும். சில செய்யுட்களைச் சொல்லும்படி கட்டளையிடலாம். நீர் நன்றாக இசையுடன் செய்யுட்களைச் சொல்லும். சந்நிதானத்திற்கு இசையில் விருப்பம் அதிகம். பொருள் கேட்டால் அச்சமின்றித் தெளிவாகச் சொல்லும். சந்நிதானம் உம்மிடத்தில் பிரியம் வைத்தால் உமக்கு எவ்வளவோ நன்மைகள் உண்டாகும்'' என்று கூறினார்.

வழியில் எதிரே வருபவர்கள் பிள்ளையவர்களைக் கண்டு மரியாதையாக ஒதுங்கிச் சென்றார்கள். நாங்கள் திருவாவடுதுறையின் எல்லையை அணுகினோம். அங்கே சந்தித்தவர்கள் யாவரும் அவரைக் கண்டவுடன் முகமலர்ச்சியோடு வரவேற்றார்கள். சந்தோஷ மிகுதியால் அவரைச் சுற்றிக் கொண்டு க்ஷேமம் விசாரித்தார்கள். மடத்தைச் சேர்ந்த ஓதுவார்களில் சிலர் பிள்ளையவர்கள் வரவை உடனே சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் தெரிவித்தனர். தேசிகர் அவரை அழைத்து வரும்படி சொல்லியனுப்பினர்.

நாங்கள் மடாலயத்துள் சென்றோம். மடத்தின் உட்புறத்தில் ஒடுக்கத்தின் வடபுறத்தே தென்முகம் நோக்கியபடி ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் அமர்ந்திருந்தார். மடத்

தில் பண்டார சந்நிதிகள் இருக்கும் இடத்திற்கு 'ஒடுக்கம்' என்று பெயர். சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய தோற்றத்திலே ஒரு வசீகரம் இருந்தது. நான் அதுகாறும் அத்தகைய தோற்றத்தைக் கண்டதே இல்லை. துறவிகளிடம் உள்ள தூய்மையும் தவக்கோலமும் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் நன்றாக விளங்கின. கவலை என்பதையே அறியாத செல்வரது முகத்தில் உள்ள தெளிவு அவர் முகத்தில் பிரகாசித்தது. அவரது காவியுடை, ருத்திராட்ச மாலை, தலையில் வைத்துள்ள ஜபமாலை ஆகிய இவைகள் அவரது சைவத் திருக்கோலத்தை விளக்கின.

காதில் அணிந்திருந்த ஆறுகட்டி, சுந்தர வேடம்,* விரல்களில் உள்ள அங்குஷ்டம் பவித்திரம் என்பவைகள், தேகத்தில் இருந்த ஒளி, அந்த மேனியில் இருந்த வளப்பம் எல்லாம் அவர் துறவிகளுள் அரசராக விளங்கியதைப் புலப்படுத்தின. அவருடைய தோற்றத்தில் தவப் பயனும் செல்வப் பயனும் ஒருங்கே விளங்கின. அவர் முக மலர்ச்சியிலே, அவருடைய பார்வையிலே, அவர் அமர்ந்திருந்த நிலையிலே, அவரது கம்பீரமான தோற்றத்திலே ஓர் அமைதியும், கண்டாரைக் கவரும் தன்மையும், இயல்பாகவே அமைந்திருக்கும் தலைமையும், ரஸிகத்துவமும் புலப்பட்டன.

அவரைச் சுற்றிப் பலர் உட்கார்ந்திருந்தனர். எல்லோருடைய முகத்திலும் அறிவின் தெளிவு மலர்ந்திருந்தது. எல்லோருடைய முகங்களும் சுப்பிரமணிய தேசிகரை நோக்கியபடியே இருந்தன. பிள்ளையவர்கள் புகுந்த

---

* ஆறுகட்டி என்பது காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் மதம், மாற்சரியம் என்னும் ஆறையும் அடக்கியவர் என்பதைக் குறிக்கும் ஓர் ஆபரணம். சுந்தர வேடம் என்பது காதில் அணிந்துகொள்ளும் வட்டமான பொன் ஆபரணம். இது சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரால் அணியப் பெற்றதாதலின் இப் பெயர் வந்ததென்பர். சைவாசாரியர் இதை அணிவது வழக்கம்.

வுடன் தேசிகர் கண்களிலே தோற்றிய பார்வையே அவரை வரவேற்றது. அங்கிருந்த யாவரும் என் ஆசிரியரைப் பார்த்தனர். அவர்களிடையே ஓர் உவகைக் கிளர்ச்சி உண்டாயிற்று.

பிள்ளையவர்கள் தேசிகரைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கினர். அவருடைய சரீர அமைப்பு அப்படி வணங்குவதற்கு எளிதில் இடம் கொடாது. சிரமப்பட்டே வணங்க வேண்டும். ஆதலின் அவர் கீழ் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்த காட்சி எனக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. புலவர் சிகாமணியாகிய அவர் புலமை நிலை மிக உயர்ந்தது. பிறரை வணங்காத பெருமையை உடைய அவர் அவ்வாறு பணிந்து வணங்கியபோது அவரது அடக்கத்தையும் குரு பக்தியையும் உணர்ந்து பின்னும் வியப்புற்றேன்.

வணங்கி எழுந்த ஆசிரியர் தேசிகரிடம் திருநீறு பெறுவதற்கு அணுகினர். அப்போது நான் அவர் பின்னே சென்றேன். தேசிகர்முன் பிள்ளையவர்கள் குனிந்தார். அவர் அன்புடன் பிள்ளையவர்களது நெற்றியில் திருநீறிட்டு, ''உட்கார வேண்டும்'' என்றார். வழக்கம்போல் இரண்டாவது முறை பிள்ளையவர்கள் வணங்கத் தொடங்கியபோது, ''ஒரு முறை வணங்கியதே போதும். இனி இந்த வழக்கம் வேண்டாம்'' என்று தேசிகர் சொல்லவே, அவர் மீட்டும் வணங்காமல் அருகில் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தார். அமர்ந்த பிறகு, ''உங்களிடம் பாடம் கேட்டு வரும் சாமிநாதையரா இவர்?'' என்று தேசிகர் என்னைச் சுட்டிக் கேட்டார். ''சுவாமி'' என்று பிள்ளையவர்கள் சொல்லவே, தேசிகர் என்னையும் உட்காரச் சொன்னார். பெரியோர்களிடத்தில் மற்றவர்கள் ஆம் என்னும் பொருளில் 'சுவாமி' என்னும் வார்த்தையை உபயோகிப்பது வழக்கம். நான் என் ஆசிரியருக்குப் பின்னால் இருந்தேன், 'நம்மைப் பற்றி முன்னமே நம் ஆசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார்களே!

இவர்களும் ஞாபகம் வைத்திருக்கிறார்களே' என்று எண்ணி உளம் பூரித்தேன்.

நான் சுப்பிரமணிய தேசிகரது தோற்றத்திலும் பேச்சிலும் ஈடுபட்டு இன்பமயமான எண்ணங்களில் ஒன்றியிருந்தபோது தேசிகர் என்னை நோக்கி அன்புடன் ''இப்படி முன்னே வாரும்'' என்று அழைத்தார். நான் அச்சத்துடன் சிறிது முன்னே நகர்ந்தேன். ''சந்நிதானம் உம்மைப் பரீட்சை செய்யவும் கூடும்'' என்று ஆசிரியர் மாயூரத்திலிருந்து புறப்படும்போது சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. 'சிறந்த அறிவாளியும் உபகாரியும் எல்லா வகையிலும் பெரு மதிப்பு உடையவருமாகிய சுப்பிரமணிய தேசிகர் நம்மைப் பரீட்சித்தால் நாம் தக்கவாறு பதில் உரைப்போம்' என்ற தைரியம் இருந்தது; அவருடைய மனத்தில் நல்ல அபிப்பிராயத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்ற ஆவலும் இருந்தது.

ஆனால், முன் பழக்கம் இல்லாத இடம்; பெரிய வித்துவான்கள் கூடியுள்ள சபை; என் ஆசிரியரே பயபக்தியுடன் நடந்துகொள்ளும் கல்வி நிறைந்த பெரியாருடைய முன்னிலை; அவ்விடத்தில் வாயைத் திறப்பதற்கே அச்சமாக இருந்தது. ஆவலும் அச்சமும் போராடின.

''நீர் படித்த நூலிலிருந்து ஏதாவதொரு பாடல் சொல்லும்'' என்று தேசிகர் கட்டளையிட்டார்.

நான் அதை எதிர்பார்த்திருந்தேன். 'மிகவும் கடினமான யமக அந்தாதிகளிலிருந்தும் திரிபு அந்தாதிகளிலிருந்தும் செய்யுட்களைச் சொல்லவேண்டும். அப்போதுதான் நாம் சிரமப்பட்டுப் படித்து வருவது தெரியவரும்' என்று முன்பே நினைத்திருந்தேன். பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய திருவாவடுதுறை யமக அந்தாதியிலிருந்து முதலில் ஒரு பாடல் சொல்ல எண்ணி வாயெடுத்தேன். அதைச் சொல்வதற்கு முன் என் ஆசிரியர் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவர் சொல்ல வேண்டும் என்பதைத் தம் பார்வையால் குறிப்பித்தார்.

குரல் எழவில்லை; உடம்பு நடுங்கியது; வேர்வை உண்டாயிற்று. ஆனாலும் நான் சோர்வடையவில்லை. மெல்லத் திருவாவடுதுறை யமக அந்தாதியில் ஒரு செய்யுளைப் பைரவி ராகத்தில் சொல்லி நிறுத்தினேன்.

''பொருள் சொல்ல வருமா?'' என்று தேசிகர் கேட்டார்.

''சொல்வார்'' என்று என் ஆசிரியர் விடை அளித்தார். நான் அவர் குறிப்பை உணர்ந்தேன்.

அர்த்தம் சொல்லி வரும்போது என் நாக்குச் சிறிது தழுதழுத்தது. ''பயப்படவேண்டாம்; தைரியமாகச் சொல்லும்'' என்று பிள்ளையவர்கள் எனக்கு ஊக்கம் அளித்தார். நான் சிறிது சிறிதாக அச்சத்தை உதறிவிட்டு எனக்கு இயல்பான முறையில் சொல்லத் தொடங்கினேன். துறைசையந்தாதியில் மேலும் சில செய்யுட்களைச் சொன்னேன்.

''இன்னும் பாடல்கள் தெரிந்தால் சொல்லும்'' என்று தேசிகர் கட்டளையிட்டார்.

அப்போது நான் நல்ல தைரியத்தைப் பெற்றேன். நடுக்கம் நீங்கியது. பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய திருத்தில்லை யமக அந்தாதியிலிருந்து ஒரு பாடலைச் சொன்னபோது முன்பு சொன்னவற்றைவிடத் தெளிவாகவும் நன்றாகவும் சொன்னேன். பைரவி ராகத்தின் மூர்ச்சைகளை ஒரு விதமாகப் புலப்படுத்தினேன்.

தேசிகர் முகத்தில் புன்முறுவல் அரும்பியது; அவர் சிரம் சிறிதே அசைந்து என் உள்ளத்தில் உவகையை உண்டாக்கியது. அச் செய்யுளுக்கும் பொருள் சொன்னேன். மேலும் எந்தச் செய்யுளைச் சொல்லலாம் என்று யோசித்தபோது, சுப்பிரமணிய தேசிகர் திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் பரம்பரையில் தோன்றியவரென்று என் ஆசிரியர் கூறியது நினைவுக்கு வரவே, திருக்குற்றால யமக அந்தாதியிலிருந்து ஒரு செய்யுளைச் சொன்னேன்.

தேசிகர் அதைக் கவனமாகக் கேட்டார். அவரது பரம்பரைச் சொத்தல்லவா அது? நான் அச் செய்யுளின் அடிகளை இருமுறை மும்முறை சொல்லி முடித்துப் பொருளும் சொன்னேன்.

''இன்னும் இந்நூலிலிருந்து ஏதாவது சொல்லும்'' என்று தேசிகர் கூறினபோது, 'நான் எதிர்பார்த்தது பலித்தது' என்ற உற்சாகம் எனக்கு ஏற்பட்டது. மேலும் எனக்குத் தெரிந்த செய்யுட்களைச் சொன்னேன்.

''இது திருக்குற்றால யமக அந்தாதி அல்லவா? இந்தப் பக்கத்தில் இது வழங்குவதில்லையே! இவருக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?'' என்று சுப்பிரமணிய தேசிகர் கேட்டார்.

பிள்ளையவர்கள், ''நெடு நாட்களாக இந்த நூலையும் திருக்குற்றாலப் புராணத்தையும் படிக்க வேண்டுமென்ற அவா அடியேனுக்கு இருந்தது. நான் அந்தாதியை முதலில் படித்துப் பொருள் வரையறை செய்துகொண்டு இவருக்கும் பாடம் சொன்னேன். திருக்குற்றாலப் புராணத்தையும் படித்து வருகிறேன்'' என்றார்.

''அப்படியா!'' என்று சொல்லி, மேலும் ஏதாவது சொல்லவேண்டும் என்ற குறிப்போடு என்னைத் தேசிகர் பார்த்தார். நான் மேலும் சில பாடல்களைச் சொன்னேன். அவருடைய முகக் குறிப்பிலே திருப்தியையும் ஆதரவையும் கண்டேனாதலால் நான் வர வரத் தைரியத்தை அடைந்து பாடல்களையும் அவற்றின் பொருளையும் சொல்லி வந்தேன்.

''நன்றாகப் பாடல் சொல்லுகிறார். நல்ல சாரீரம் இருக்கிறது. சங்கீத ஞானமும் இருக்கிறது. முன்னுக்கு வருவாரென்று தோற்றுகிறது. தங்களிடம் மாணாக்கராக இருக்கும்போது இவர் நல்ல நிலையை அடைவதற்கு என்ன சந்தேகம்?'' என்று தேசிகர் கூறினார்.

''சந்நிதானத்தின் முன்பு இவர் வந்தபோதே இவரது நிலை உயர்ந்து விட்டதென்று அடியேன் தீர்மானித்துக்

கொண்டேன். சந்நிதானத்தின் திருவுள்ளத்தில் இவ ரிடம் கருணை உண்டான பிறகு இவருக்கு என்ன குறை?'' என்று பிள்ளையவர்கள் கூறினர்.

தேசிகர் கூறிய வார்த்தைகள் என் செவி நிரம்பப் புகுந்து என் உள்ளத்தில் பூரணமான இன்பத்தை விளை வித்தன. 'நாம் சோதனையில் வெற்றி பெற்றோம்' என்ற எண்ணம் அந்த இன்பத்துக்கு ஆதாரமாக இருந்தது.

அதன் பிறகு வேறு விஷயங்களைப்பற்றிப் பிள்ளை யவர்களும் ஆதீனத் தலைவரும் பேசினர். அப்பால், ''நேர மாகிவிட்டது; தங்கள் பூஜையை முடித்துக் கொண்டு சபா பதி தரிசனத்திற்கு வரவேண்டும்'' என்று தேசிகர் கூறவே, அப் புலவர்பிரான் விடைபெற்று எழுந்து நீராடும் பொருட்டு அங்குள்ள தெற்குக் குளப்புரைக்கு வந்தார். நானும் பின் தொடர்ந்தேன். சபாபதி பூஜை என்பது மடத்தில் தினந்தோறும் ஆதீன கர்த்தரவர்கள் செய்யும் பூஜை.

நான் நடந்து செல்லும்போது என் கண்கள் ஒரு நிலை யில் இல்லை. அங்கங்கே உள்ள காட்சிகள் அவற்றை இழுத்துச் சென்றன. தூய்மை, தவக்கோலம், சிவமணம் கமழும் அமைப்புகள் எல்லாம் அங்கே விளங்கின. மடத் தின் தெற்கு வாயிலுக்கு எதிரே ஓர் அழகிய குளம் உண்டு. அதன் கரையில் ஒரு கட்டிடம் இருக்கிறது. அதையே குளப்புரை என்று வழங்குவார்கள்.

குளப்புரைக்கு நாங்கள் சென்றோம். அங்கே பிள்ளை யவர்களுக்கு வெந்நீர் போடப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் அங்கே செல்லும்போது பெரிய தம்பிரான்களும் குட்டித் தம்பிரான்களும் மடத்து உத்தியோகஸ்தர்களும் ஓதுவார் களும் அவரைச் சுற்றிக் கொண்டு க்ஷேம சமாசாரம் விசா ரித்தார்கள். பலர், ''இனிமேல் இங்கேதானே வாசம்?'' என்று வினவினர்கள். அதற்கு விடை கிடைப்பதற்கு முன்பே சில தம்பிரான்கள், ''ஐயாவிடம் பாடம் கேட்க

வேண்டுமென்று நாங்களெல்லாம் காத்திருக்கிறோம்; ஐயா இங்கே வந்துவிட்டது எங்கள் அதிருஷ்டந்தான்'' என்று சொல்லிக் குதூகலம் அடைந்தார்கள்.

தம்பிரான்களுடைய தோற்றத்தைக் கண்டு நான் விம்மிதம் அடைந்தேன். ''இவ்வளவு நீண்ட சடை இவர்களுக்கு எப்படி வந்தது?'' என்று பிரமித்தேன். அவர்கள் அணிந்திருந்த உடையின் அழகும், சடையின்மேல் போட்டிருந்த ஆடையின் அமைப்பும், காதில் உள்ள வேடமும், ருத்திராட்சமும், விபூதி அணிந்த பளபளப்பான மேனியின் வனப்பும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தன. அவர்கள் பூண்டிருந்த உடையும் சிவ சின்னங்களும் அலங்காரமான ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் விஞ்சி நின்றன.

பிள்ளையவர்கள் ஸ்நானம் செய்துவிட்டுப் பூஜைக்குச் சென்றார்கள். குளப்புரைக்கு வடக்கே பூஜை செய்வதற்காகவே ஓர் இடம் உண்டு. பூஜை மடம் என்று அதைச் சொல்வார்கள். குளத்தின் மேல்புறத்திலும் பூஜைமடம் உண்டு. அங்கே பெரிய தம்பிரான்களில் சிலர் மிக்க நியமத்தோடு மௌனமாகப் பூஜை செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு அருகில் தவசிப் பிள்ளைகள் ஈர ஆடையை உடுத்தபடியே பூஜைக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்தனர். மல்லிகை முல்லை முதலிய மலர்களையும் வில்வம் முதலிய பத்திரங்களையும் தனித்தனியே வகைப்படுத்தி வெள்ளித் தட்டுகளில் வைத்து உதவினர்.

பூஜை செய்த தம்பிரான்கள் புறப்பட்டனர். சிலர் ஸ்நானம் செய்துவிட்டுப் பூஜை செய்ய வந்தனர். அங்கே நிருமாலியங்கள் கால் படாத தொட்டி ஒன்றில் குவிக்கப் பட்டிருந்தன.

என் தந்தையாரும் பாட்டனாரும் சிவபூஜை செய்வதை நான் பார்த்துள்ளேன். அதனால் சிவபூஜையென்றால் என் மனத்தே ஒரு பக்தியும் சாந்த உணர்ச்சியும் உண்டாகும்.

அவர்கள் பூஜையில் இவ்வளவு சாதனங்கள் இல்லை; சாதகர்களும் இல்லை. இங்கே பூஜைமடம் முழுவதும் பூஜை செய்பவர்களது கூட்டமாக இருந்தது. பூஜைக்குரிய திரவியங்கள் குறைவின்றி இருந்தன. அந்த இடம் முழுவதும் சிவபூஜைக் காட்சியால் நிரம்பியிருந்தது.

என் கண்களை அவற்றின் போக்கிலே விட்டு விட்டு ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்து நின்ற என்னிடம் ஒருவர் வந்தார். ''ஏன் இங்கே நின்றபடியே இருக்கிறீர்?'' என்று அவர் வினவினர். ''இக் காட்சிகள் எங்கும் காணாத புதுமையாக இருக்கின்றன. இவற்றைப் பார்க்கும்போது எனக்கு வேறு இடம் போகவே கால் எழும்பவில்லை'' என்றேன்.

''இதுதானா ஆச்சரியம்? நீர் திருவாவடுதுறைக்கு வந்ததே இல்லைபோலிருக்கிறது. மற்ற இடங்களைப் பார்த்தால் எவ்வளவு ஆச்சரியப்படுவீரோ தெரியாது'' என்று அவர் மிகவும் சாதாரணமாகப் பல இடங்களின் பெயர்களை அடுக்கிக் கொண்டே போனார். 'ஏது, நாம் பூலோகத்தை விட்டுவிட்டுச் சிவலோகத்தின் ஒரு பகுதிக்கு வந்துவிட்டோமென்று தோற்றுகிறதே!' என்று எண்ணும்படி இருந்தது அவர் பேசின பேச்சு.

''இனிமேல் இங்கேயே இருக்கும் சந்தர்ப்பந்தான் வரப் போகிறதே; அப்போது இவர் சொன்ன அவ்வளவு இடங்களையும் பார்க்காமலா விடப் போகிறோம்?'' என்ற சமாதானத்தோடு நான் ஸ்நானம் செய்யச் சென்றேன். பிள்ளையவர்கள் ஸ்நானம் முதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு மடத்துக்குச் சபாபதியின் தரிசனத்துக்குச் சென்றார்கள்.

நீராடினபிறகு நான் நியமங்களை நிறைவேற்றினேன். என்னை ஒரு காரியஸ்தர் ஆகாரம் செய்யவேண்டிய இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். பிராமணர்கள் உண்பதற்குரிய சத்திரம் அது. அது சிவாலயத்துக்கு முன் உள்ள திருக்குளத்தின் தென்கரையில் அமைந்த விசால

மான கட்டிடம். அவ்விடத்தில் பலர் கூடிப் பேசிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடிருந்தனர். சிலர் ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களைச் சொல்லி அர்த்தம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் சில கீர்த்தனங்களைப் பாடியபடி இருந்தனர். சிலர் தமிழ்ப் பாடல்களைச் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய செயல்களால் அங்கிருந்தவர்களில் சிலர் ஸம்ஸ்கிருத வித்துவான்கள், சிலர் சங்கீத வித்துவான்கள், சிலர் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் என்று அறிந்தேன்.

நான் அங்கே சென்றவுடன் ஒருவர் என்னை அழைத்தார். ''பிள்ளையவர்களுடன் வந்திருக்கிறவர் அல்லவா நீர்? காலையில் சந்நிதானத்துக்கு முன் பாடல் சொன்னீரே. நாங்களெல்லாம் கேட்டு சந்தோஷித்தோம்'' என்றார். அருகில் இருந்த சிலர் நகர்ந்து என்னிடம் வந்தார்கள். ''பாட்டுச் சொன்னபோது பைரவி ராகம் சுத்தமாக இருந்தது; அபஸ்வரம் இல்லை. சந்நிதானம் அதைக் கவனித்துச் சந்தோஷித்தது'' என்றார் ஒருவர். அவர் சங்கீத வித்துவானாக இருக்கவேண்டுமென்று நான் ஊகித்தேன். ''உமக்கு யார் சங்கீத அப்பியாசம் செய்து வைத்தார்கள்?'' என்று வேறு ஒருவர் கேட்டார். ''என் தகப்பனார்'' என்று நான் சொன்னேன். ''அப்படிச் சொல்லும். பரம்பரை வித்தை. அதுதான் சக்கைப்போடு போடுகிறீர்'' என்று அவர் தம் துடையைத் தட்டிக்கொண்டே சொன்னார்.

''நீர் பிள்ளையவர்களிடம் வந்து எவ்வளவு காலம் ஆயிற்று?'' என்று மற்றொருவர் கேட்டார்.

''நாலைந்து மாச காலந்தான் ஆயிற்று'' என்றேன்.

''நீர் அதிருஷ்டசாலிதான், பிள்ளையவர்களுக்கு உம்மிடம் அதிகப் பிரியம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதோடு சந்நிதானத்துக்கும் உம்மைப் பற்றித் திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. உமக்கு இனிமேல் குறைவே இல்லை'' என்றார் பின்னொருவர். ''வித்தியாதானத்தில் சிறந்த தாதா அந்த மகா கவி. அன்னதானத்திலும் சொன்ன தானத்திலும்

சிறந்த தாதா இந்த மகா புருஷர். இரண்டு பேருடைய பிரியத்துக்கும் பாத்திரரான உமக்கு இனிமேல் வேறு பாக்கியம் என்ன இருக்கிறது?'' என்றார் இன்னும் ஒருவர். இப்படி ஒவ்வொருவரும் உத்ஸாகத்தோடு பேசத் தொடங்கினர். நான் நாணத்தோடு தலை கவிழ்ந்து கொண்டே கேட்டு வந்தேன்.

இலை போட்டதும் இனிய உணவை உண்டு பசியாறினேன். பின்பு அங்கிருந்த வித்துவான்கள் என்னைச் சில பாடல்கள் சொல்லும்படிக் கேட்டனர். நான் சொல்லிக் காட்டினேன். அவர்கள் கேட்டு மகிழ்ந்து ஆசீர்வாதம் செய்தார்கள்.

18. எனக்குக் கிடைத்த பரிசு

அப்போது மடத்திலிருந்து ஒருவர் வந்து என்னை மடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே ஒடுக்கத்தின் மேல்மெத்தையில் ஓரிடத்தில் சுப்பிரமணிய தேசிகர் வீற்றிருந்தார். அவர் அருகே பிள்ளையவர்களும் சில தம்பிரான்களும் அமர்ந்திருந்தனர். நான் அங்கே சென்றவுடன் சுப்பிரமணிய தேசிகர், ''போஜனம் செய்தீரா?'' என்று அன்புடன் வினவி உட்காரச் சொன்னார். நான் பிள்ளையவர்களுக்குப் பின்னே உட்கார்ந்தேன்.

அப்போது அங்கிருந்த தம்பிரான்கள் தங்கள் கைகளில் புத்தகங்களை வைத்திருந்தனர். அதைக் கவனித்த நான், 'பிள்ளையவர்கள் பாடம் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்களோ?' என்று எண்ணி, 'நாம் முன்பே வந்து கவனிக்கவில்லையே!' என்று வருந்தினேன்.

அங்கிருந்த தம்பிரான்கள் எழுத்திலக்கணம் முதலியவற்றைச் சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களிடம் பாடம் கேட்டு முடித்தவர்கள். அந் நூல்களில் இடையிடையே உள்ள உதாரணச் செய்யுட்களுள் சிலவற்றின் பொருள் தம்பி

ரான்களுக்கு விளங்கவில்லை. தேசிகர் பாடம் சொல்லும் பொழுது அத்தகைய இடங்கள் வந்தால், ''பிள்ளையவர்கள் வரும்பொழுது கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்; ஞாபகப் படுத்தி வைத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று சொல்வது வழக்கமாம். அச் சமயத்தில் தேசிகருடைய கட்டளையின் படியே தம்பிரான்கள் பிள்ளையவர்களிடம் சந்தேகங்களைக் கேட்டு வந்தனர். பிள்ளையவர்கள் தட்டின்றி ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் தெளிவாக விடை அளித்தார். தம்பிரான் கள் மிகவும் ஆவலாகச் சந்தேகங்களைக் கேட்டனர். பிள்ளை யவர்கள் பொருள்களை விளக்கும் பொழுது தம்பிரான் களைக் காட்டிலும் அதிக ஆவலாகச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் கவனித்து வந்தார். சில சமயங்களில் தேசிகரே சந்தேகங் கள் உள்ள இடங்களைத் தம்பிரான்களுக்கு ஞாபகம் மூட்டினர்.

அந்த நிகழ்ச்சியை நான் கவனித்தபொழுது எனக்குப் பல புதிய செய்திகள் தெரிய வந்தன. பிள்ளையவர்கள் விளக்கிக் கூறும் செய்திகள் மட்டும் அல்ல; ஆதீனத்துச் சம் பிரதாயங்களையும் அறிந்து கொண்டேன். தம்பிரான்கள் கேட்ட சந்தேகங்கள் சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கும் விளங் காதனவே. ஆயினும் ஞானசிரியராகிய அவர் நேரே பிள்ளையவர்களிடம் ஒரு மாணுக்கரைப் போலச் சந்தேகம் கேட்கவில்லை. தம்பிரான்களைக் கேட்கச் செல்லித் தாம் அறிந்துகொண்டார்; அவர்களையும் அறிந்துகொள்ளச் செய்தார். அச் சந்தேகங்களைத் தெளிந்துகொள்ளவேண்டு மென்ற ஆவல் தேசிகருக்குத் தீவிரமாக இருந்ததையும் நான் அறிந்தேன். இல்லையென்ருல் பிள்ளையவர்களிடம் தம்பிரான்களை அனுப்பிச் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொள் ளச் சொல்லியிருக்கலாம் அல்லவா? பிள்ளையவர்கள் அவற்றை விளக்கும்போது தாமே நேரிலிருந்து கேட்க வேண்டுமென்பது அவரது ஆசை. அவர் ஞானசிரியராக வும் பிள்ளையவர்கள் அவருடைய சிஷ்யராகவும் இருந்தனர்

என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆயினும் அச்சமயத்தில் தம் ஞானாசிரிய நிலையையும் ஆதீனத் தலைமையையும் பிற சிறப்புக்களையும் மறந்து தேசிகர் என் ஆசிரியர் கூறியவற்றைக் கவனித்து வந்தார். அன்று காலையில் என் ஆசிரியர் தேசிகரைப் பணிந்த காட்சி தவத்தின் தலைமையை நினைவுறுத்தியது. பிற்பகலில் அப்புலவர் கோமான் தேசிகருக்கு முன் சந்தேகங்களை விளக்கிய காட்சி புலமையின் தலைமையைப் புலப்படுத்தியது.

தம்பிரான்கள் ஒவ்வொரு சந்தேகமாகக் கேட்டு வந்தார்கள். சில சந்தேகங்கள் மிகவும் கடினமானவை. அப்பகுதிகளைப் பிள்ளையவர்கள் தெளிவிக்கும்பொழுது சுப்பிரமணிய தேசிகர் கூர்ந்து கவனிப்பார். அவருக்கு விஷயம் விளங்கினவுடன், ''நன்றாயிருக்கிறது! மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கிறது!'' என்று பாராட்டுவார். அவருடைய சந்தோஷம் உச்ச நிலையை அடையும் பொழுது, ''நல்லதையா!'' என்ற வார்த்தைகள் வெளிவரும்.

பிள்ளையவர்கள் சாதாரணமாகச் சிறிதும் சிரமம் இன்றி அச் சிக்கல்களை விடுவித்துக் கொண்டே சென்றார்; பணிவோடு மெல்ல விளக்கி வந்தார். லவலேசமாவது கர்வத்தின் சாயை அவரிடம் தோன்றவில்லை.

தம்பிரான்கள் சில புத்தகங்களில் உள்ள சந்தேகங்களைக் கேட்ட பிறகு தண்டியலங்காரத்தில் உள்ள ஐயங்களை வினவத் தொடங்கினார்கள். அதில் வரும் அஷ்டநாகபந்தச் செய்யுளை நாகங்களைப் போட்டு அடக்கிக் காட்டும் வண்ணம் கேட்டார்கள். அஷ்ட நாகபந்தமென்பது சித்திர கவிகளுள் ஒன்று. எட்டு நாகங்கள் இணைந்திருப்பதாக அமைந்த சித்திரமொன்றில் செய்யுட்கள் அடங்கியிருக்கும். பிள்ளையவர்கள் காகிதமும் எழுதுகோலும் வருவித்துப் போடத் தொடங்கினார்.

அவர் தொடங்குமுன் நான் ஒரு காகிதத்தில் அந்தச் சித்திரத்தை எழுதி அதற்குள் செய்யுட்களையும் அடக்கிக்

காட்டினேன். நான் அவ்வாறு துணிந்து செய்வது தவறென்று இப்போது தெரிகிறது. ஆனாலும் தம்முடைய ஆற்றலைச் சமயங்களில் வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையிருப்பது மனிதர்களுக்கு இயல்புதானே? அந்த ஆசையால் தூண்டப் பெற்று நான் அஷ்ட நாகபந்தத்தை அமைத்தேன்.

அதை நான் போட்டு முடித்ததைப் பார்த்த ஆசிரியர், ''நன்றாக இருக்கிறதே! இதை நீர் எங்கே கற்றுக் கொண்டீர்?'' என்று கேட்டார். ''செங்கணம் விருத்தாசல ரெட்டியாரிடம் தெரிந்து கொண்டேன். இன்னும் ரதபந்தம் முதலிய சித்திர கவிகளையும் போடுவேன்'' என்றேன்.

நான் போட்ட அஷ்ட நாகபந்தத்தைத் தம்பிரான்கள் பார்த்தனர்; சுப்பிரமணிய தேசிகரும் பார்த்தார். ''இவர் சுறு சுறுப்பாக இருக்கிறாரே. பல சங்கதிகளைத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரே'' என்று சுப்பிரமணிய தேசிகர் சந்தோஷத்தோடு சொன்னார். என்னைப் பார்த்து, ''பிள்ளையவர்களிடம் இருந்து நன்றாகப் படித்துக்கொள்ளும். இளம் பிராயமாக இருக்கிறது. இவர்களிடம் எவ்வளவோ தெரிந்து கொள்ளலாம். இவர்கள் இங்கே வரும்பொழுது உடன் வாரும். உமக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் கிடைக்கும். கல்யாணங் கூட செய்து வைப்போம்'' என்று புன்னகையோடு சொன்னார். நான் சிரித்தேன்.

''என்ன சிரிக்கிறீர்? கல்யாணம் என்றால் சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கும்'' என்றார்.

பிள்ளையவர்கள் அப்போது, ''இவருக்கு விவாகம் ஆகிவிட்டது'' என்றார்.

''அப்படியா, அதுதான் சிரிக்கிறாரோ? ஆனால் என்ன? மற்றக் காரியங்களெல்லாம் நடக்க வேண்டாமா? எல்லாச் சௌகரியங்களையும் பண்ணி வைப்போம்'' என்று தேசிகர் சொல்லிவிட்டு, ''உமக்குப் படிப்பதற்கு வேண்டிய புத்தகங்களை வாங்கிக் கொடுப்போம்'' என்றார்.

''சந்நிதானத்தின் கருணை இருந்தால் எல்லாம் கிடைக்கின்றன'' என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

தேசிகர் உடனே எழுந்திருந்து பக்கத்தில் இருந்த பீரோ ஒன்றைத் திறக்கச் செய்தார். அதில் நிறையப் புத்தகங்கள் இருந்தன. அதிலிருந்து பல புத்தகங்களை எடுத்து வந்து, ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு நான்கு பிரதிகளைக் கொடுத்தார். கொடுத்துவிட்டு, ''இவைகளில் ஒவ்வொன்றை நீர் எடுத்துக் கொள்ளும்; மற்றவற்றை உடன் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்குக் கொடும்'' என்று சொன்னார். நான் மிக்க ஆவலோடு ஒவ்வொரு புத்தகத்தையும் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தேன். கை நிறையப் பணம் தந்தால்கூட எனக்கு அவ்வளவு ஆனந்தம் உண்டாயிராது.

''இந்தப் பிரபந்தங்களை எல்லாம் படியும். பின்பு பெரிய புத்தகங்கள் தருகிறோம்'' என்று சுப்பிரமணிய தேசிகர் அன்போடு உரைத்தார். பிறகு, ''எங்கே, தெரிந்த பாடல்களில் எவற்றையேனும் இசையுடன் சொல்லும்; கேட்போம்'' என்றார். காலையில் நான் பைரவி ராகத்தில் பாடல்களைச் சொன்னேன். அப்பொழுது வேறு ராகங்களிலே சில செய்யுட்களைச் சொன்னேன். கேட்டு மகிழ்ந்த தேசிகர் ஆசிரியரை நோக்கி, ''இவரைச் சங்கீத அப்பியாசமும் பண்ணிக் கொண்டு வரும்படிச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று கூறினார்.

அப்பால் தேசிகர் பிள்ளையவர்களைப் பார்த்துப் பேசத் தொடங்கினார். ''இன்று நீங்கள் வந்தமையால் காலை முதல் தமிழ் சம்பந்தமான சம்பாஷணையிலேயே பொழுது போயிற்று. நமக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருக்கிறது. தம்பிரான்களுக்கும் அளவற்ற சந்தோஷம். அவர்கள் எல்லோரும் தொடர்ந்து தமிழ் நூல்களைப் பாடம் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவலுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். வேறு சிலரும் பாடம் கேட்கச் சித்தமாக இருக்கின்றனர். ஏதோ நமக்குத் தெரிந்ததை நாம் சொல்லி வருகிறோம். அதுவும்

எப்போதும் செய்ய முடிவதில்லை. ஆதீன காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பிரபுக்களும் வித்துவான்களும் அடிக்கடி வருகிறார்கள்; அவர்களோடு சம்பாஷணை செய்து வேண்டியவற்றை விசாரித்து அனுப்புவதற்கே பொழுது சரியாகப் போய்விடுகிறது. ஆதலால் இவர்களுடைய தாகத்தைத் தணிப்பதற்கு நம்மால் முடிவதில்லை. நீங்கள் இங்கே வந்திருந்து பாடம் சொல்ல ஆரம்பித்தால் எல்லோருக்கும் திருப்தியாக இருக்கும். உங்களுடைய சல்லாபத்தால் நமக்கும் சந்தோஷம் உண்டாகும். தவிர, இவ்விடம் வருவோர்களில் பலர், 'பிள்ளையவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?' என்று விசாரிக்கிறார்கள். நீங்கள் மாயூரத்தில் இருப்பதாகச் சொல்வதற்கு நமக்கு வாய் வருவதில்லை. இந்த ஆதீனத்துக்கே சிறப்பாக இருக்கும் உங்களை இங்கே இருந்து பாடஞ் சொல்லும்படி செய்வது நமது கடமையாக இருக்க, மாயூரத்தில் இருக்கிறார்களென்று சொல்வது உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. வருகிறவர்களில் மாயூரம் வரக்கூடியவர்கள் வந்து உங்களைப் பார்த்துச் செல்லுகிறார்கள். மற்றவர்கள் உங்களைப் பார்க்கவில்லையே என்ற குறையுடன் சென்று விடுகிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் இனிமேல் உங்கள் மாணாக்கர்களுடன் இங்கேயே வந்துவிட வேண்டியதுதான்'' என்றார்.

பிள்ளையவர்கள், ''சந்நிதானத்தின் திருவுளப் பாங்கின் படியே நடப்பதுதான் அடியேனுடைய கடமை'' என்று கூறினார்.

அப்போது பக்கத்தில் இருந்து எல்லாவற்றையும் கவனித்து வந்த ஆறுமுகத்தா பிள்ளை திடீரென்று எழுந்தார்; பண்டார சந்நிதிகளை நமஸ்காரம் செய்து எழுந்து நின்று வாய் புதைத்துக்கொண்டே, ''ஐயா அவர்களைப் பட்டீச்சுரத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்று சில காலம் வைத்திருந்து அனுப்பும்படி சந்நிதானத்தில் உத்தரவாக வேண்டும். அவர்களால் எனக்கு ஆகவேண்டிய காரியங்கள்

சில இருக்கின்றன. அதனுல்தான் அடியேன் மாயூரம் சென்று ஐயா அவர்களை அழைத்து வந்தேன்'' என்றுர். சுப்பிரமணிய தேசிகர் பிள்ளையவர்களிடம் பேசியவற்றைக் கேட்ட அவருக்கு, 'நம் காரியம் கெட்டுப் போய் விட்டால் என்ன பண்ணுவது? பிள்ளையவர்கள் இங்கேயே தங்கி விடப் போகிருர்களே!' என்ற பயம் பிடித்துக் கொண்டது.

சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டார். குறுநகையுடன், ''அப்படியே செய்யலாம்; அதற்கு என்ன தடை? பிள்ளையவர்கள் எல்லோருக்கும் சொந்தமல்லவோ?'' என்று சொன்ஞர். அப்போதுதான் ஆறுமுகத்தா பிள்ளைக்கு ஆறுதல் உண்டாயிற்று.

''சரி. பட்டீச்சுரம் போய்ச் சில காலம் இருந்து விட்டு இங்கே வந்து விடலாம்'' என்று தேசிகர் பிள்ளையவர் களுக்கு விடை கொடுக்கவே, ஆசிரியர் எழுந்து பணிந்து விபூதிப் பிரசாதம் பெற்று மடத்திற்கு வெளியே வந்தார்.

தம்பிரான்களும் வேறு சிலரும் அவருடன் சிறிது தூரம் வந்து விடை பெற்றுச் சென்றுர்கள். எங்களுக் காக ஆறுமுகத்தா பிள்ளை கொணர்ந்திருந்த வண்டியில் அவரும் பிள்ளையவர்களும் ஏறிக்கொண்டனர். நான் ஏறப் போகும்பொழுது அங்கே நின்ற ஆசிரியரின் தவசிப் பிள்ளையாகிய பஞ்சநதம்பிள்ளை வெகு வேகமாக என்னி டம் வந்தார். என் கையில் இருந்த புதிய புத்தகங்களை யெல்லாம் வெடுக்கென்று பிடுங்கிஞர். எனக்கு வேண்டுமே யென்று நான் சொன்னபொழுது, ''இவ்வளவும் உமக்கு எதற்கு? ஒவ்வொன்று இருந்தால் போதாதா?'' என்று சொல்லி, ஒவ்வொரு பிரதியை என்னிடம் கொடுத்து விட்டு மற்றவற்றை அவர் வைத்துக் கொண்டார். சுப்பிர மணிய தேசிகரிடம் நான் முதல் முதலாகப் பெற்ற பரிசல்லவா அவை? பஞ்சநதம் பிள்ளை அவற்றை பறித்தபோது அவர் கன்னத்தில் இரண்டு அறை அறைய

வேண்டுமென்ற ஆத்திரம் எனக்கு முதலில் உண்டாயிற்று. அவரிடம் ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று பிள்ளையவர்கள் எனக்கு முன்பே எச்சரிக்கை செய்திருந்தார். அதை நான் மறக்க வில்லை. ஆதலால் ஒன்றும் பேசாமல் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு வண்டியில் ஏறினேன்.

காலை முதல் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளால் தமிழறிவின்பால் திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தலைவர் முதல் தம்பிரான்கள் காரியஸ்தர்கள் வரையில் யாவரும் வைத்திருக்கும் மதிப்பையும் மனிதர்களிடம் நடந்து கொள்ளும் விதத்தையும் அறிந்து வியந்த நான் அவ்வளவு பேர்களுக்கு இடையில் சிறிதேனும் மரியாதை தெரியாமலும் தமிழ் அருமையை அறியாமலும் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்ட பஞ்சநதம் பிள்ளையினது இயற்கையைக் கண்டபோது, ''ஆயிரம் வருஷங்கள் நல்லவரோடு பழகினாலும் தம் இயல்பை விடாதவர்களும் உலகில் இருந்துதான் வருகிறார்கள்'' என்று சமாதானம் செய்து கொண்டேன்.

இரட்டை மாடு பூட்டிய அந்த வண்டி சாலையில் வேகமாகப் போகத் தொடங்கியது.

19. தியாகராச செட்டியார்

திருவாவடுதுறையிலிருந்து புறப்பட்ட நாங்கள் திருவிடைமருதூருக்கு மாலை ஆறுமணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கே ஆறுமுகத்தா பிள்ளையின் மைத்துனராகிய சுப்பையா பண்டாரம் என்பவருடைய வீட்டில் தங்கினோம். இரவில் அங்கே தங்கிவிட்டு மறுநாள் காலையில் பட்டீச்சுரத்துக்குப் புறப்படலாம் என்று என் ஆசிரியர் எண்ணினார்.

மறுநாள் காலையில் நாங்கள் திருவிடைமருதூரை விட்டுப் புறப்பட்டோம். பட்டீச்சுரத்திற்குக் கும்பகோ

ணத்தின் வழியாகவே போகவேண்டும். கும்பகோணத்தில் வித்துவான் தியாகராச செட்டியாரைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லவேண்டுமென்பது பிள்ளையவர்களின் கருத்து.

தியாகராச செட்டியாருடைய பெருமையை நான் பல நாட்களுக்கு முன்பிருந்தே கேள்வியுற்றவன். கும்பகோணம் காலேஜில் தலைமைத் தமிழாசிரியராக இருந்த அவர் சிறந்த படிப்பாளி என்றும், அவரிடம் படித்த மாணுக்கர்கள் எல்லோரும் சிறந்த தமிழ் அறிவுடையவர்கள் என்றும் சொல்லிக் கொள்வார்கள். காலேஜில் உள்ள மற்ற ஆசிரியர்களுக்கு எவ்வளவு கௌரவம் இருந்ததோ அவ்வளவு கௌரவம் அவருக்கு உண்டு.

பிள்ளையவர்களிடம் படிக்க வந்த பிறகு செட்டியாரைப் பற்றிய பேச்சு இடையிடையே நிகழும். அவரோடு பழகுபவர்களும் செட்டியாரது அறிவு வன்மையைப் பாராட்டிப் பேசுவதை நான் பல முறை கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலால், செட்டியாரைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாம் என்று என் ஆசிரியர் எண்ணியது எனக்கு மிக்க சந்தோஷத்தை உண்டாக்கிற்று.

கும்பகோணம் வந்ததும் நேரே செட்டியார் வீட்டிற்கு வண்டி சென்றது. நாங்கள் போனபோது அவர் வீட்டில் இல்லை. ஆதலின் அவ் வீட்டுத் திண்ணையில் நாங்கள் இருந்தோம்.

எங்கள் வரவை அறிந்த செட்டியாருடைய மாணுக்கர் ஒருவர் விரைவில் வெளியே சென்று அவரை அழைத்து வந்தார். அவர், ''ஏன் இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்? உள்ளே போய் இருக்கக் கூடாதா? சாமான்களை எல்லாம் இறக்கி உள்ளே வைக்கச் சொல்லக் கூடாதா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். வந்தவுடன் பிள்ளையவர்களை அவர் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்தார்.

அவரைப் பார்த்தேன். பளபள என்றிருந்தது அவர் தேகம். நல்ல சிவப்பு. அதிக உயரமும் இல்லை; குட்டையும்

இல்லை. நல்ல பலம் பொருந்திய தேகக் கட்டு. அவர் நடையில் கம்பீரமும் பார்வையில் தைரியமும் பேச்சில் துணிவும் புலப்பட்டன. அவர் இடையில் தோய்த்து உலர்ந்த துண்டை உடுத்திருந்தார். யாரையும் அவர் லட்சியம் செய்யமாட்டாரென்றும் மிக்க கண்டவாதியென் றும் முன்பு நான் கேள்வியுற்றிருந்தேன். அதற்கு ஏற்ற படியே அவர் நடையும் பேச்சும் இருந்தன. அவர் பிள்ளை யவர்கள்முன் பணிந்து எழுந்தபோது, அவ்வளவு தைரியத் திலும் அலட்சியத்திலும் இடையே அப் பணிவு நன்றாக வெளிப்பட்டது.

செட்டியார், ''இவர் யார்?'' என்று பிள்ளையவர்களைக் கேட்டார். தம்மிடம் நான் சில காலமாகப் பாடம் கேட்டு வருவதை ஆசிரியர் சொன்னார்.

அன்று அமாவாசை யாதலால் விரைவில் பட்டீச்சுரம் போய்ப் பூஜை முதலியன செய்ய எண்ணிய ஆசிரியர் உடனே புறப்படத் தொடங்கினர். அப்போது செட்டி யார் பெரிய தாம்பாளத்தில் இரண்டு சீப்பு வாழைப் பழத்தையும் சீனக் கற்கண்டுப் பொட்டலத்தையும் எடுத்து வந்து ஆசிரியர் முன்பு வைத்தார். ஆசிரியர் பழங் கள் சிலவற்றையும் சிறிதளவு கற்கண்டையும் எடுத்துக் கொண்டார். உடன் இருந்த நாங்களும் எடுத்துக் கொண் டோம். எங்களோடு செட்டியாரும் வேறு சிலரும் கொஞ்ச தூரம் வந்தனர்.

நாங்கள் செல்லும்போதே செட்டியார் என்னைப் பார்த்து, ''என்ன என்ன நூல்கள் பாடம் கேட்டீர்?'' என்று கேட்டார். விவரமாக நான் சொன்னேன். ''சரி; இப்போது என்ன கேட்டு வருகிறீர்?'' என்றார். அதற்கும் விடை கூறினேன்.

செட்டியார் என்னை விசாரிப்பதை அறிந்த பிள்ளை யவர்களுக்கு மேலே கால் ஓடவில்லை. நான் பாடல் சொல் வதையும் பொருள் சொல்வதையும் அவர் கேட்கவேண்டு

மென்று ஆசிரியர் எண்ணினுர். ஆதலின், ''எங்கே யாவது ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ளலாமே; நடந்து கொண்டே கேட்பதைவிட ஓரிடத்தில் இருந்தால் அவரும் பாடல்கள் சொல்லிக் காட்ட அநுகூலமாயிருக்கும்'' என்று செட்டியாரைப் பார்த்துச் சொன்னுர்.

நாங்கள் கும்பேசுவரர் கோயிலுக்கு அருகில் அப்போது நடந்துவந்தோம். ஆதலின் அக் கோயிலின் மேற்கு வாசல் வழியே உள்ளே சென்று, புறத்தேயுள்ள ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமூர்த்தி ஆலயத்தின் முன்மண்டபத்தில் ஆசிரியர் அமர்ந்தார்; நாங்களும் உட்கார்ந்தோம்.

செட்டியார், ''ஏதாவது பாடல் சொல்லிப் பொருளும் சொல்லும்'' என்ருர். நான் துறைசையந்தாதியிலிருந்து இரு பாடலே ராகத்தோடு சொல்லிப் பொருளும் சொன்னேன். செட்டியார் கேட்கக் கேட்க மேலும் மேலும் வேறு பிரபந்தங்களிலிருந்து செய்யுட்களேச் சொல்லி வந்தேன். செட்டியார் கேட்டுத் திருப்தி அடைந்தாரென்றே எண்ணினேன். திருப்தியை அவர் வெளிப்படையாகக் காட்டவில்லே.

''துறைசை யந்தாதிப் பாட்டுச் சொன்னீரே; அந்நூல் முழுவதும் நன்ருகத் தெரியுமா?''

''ஏதோ ஒருவாறு தெரியும்.''

''அதைப் பாடம் சொல்லுவீரா?''

அக் கேள்வி என்னேப் பிரமிக்கச் செய்தது. துறைசை யந்தாதி யமகமாதலால் கடினமானது. ஆதலின் அதை முற்றும் அறிந்து தாரணம் செய்து கொள்வது அருமை.

'பாடம் யாருக்குச் சொல்வது? இவருக்கா? பாடம் சொல்லுவேன் என்று சொன்னுல் கர்வம் உள்ளவனென்று எண்ணிக் கொள்வாரோ என்னவோ!' என்று நான் யோசிக்கலானேன். அதனுல் நான் ஒன்றும் பதிலே சொல்லவில்லே.

எங்கள் ஆசிரியர் அப்போது செட்டியாரை நோக்கி, ''என்ன அப்படிக் கேட்கிருய்? நீ அந்த அந்தாதி பாடம் கேட்டதில்லையா?'' என்று வினவினுர்.

''நான் கேட்டதில்லை. நீங்கள் திருவாவடுதுறைக்குப் போன பிறகு இயற்றியதல்லவா அது? நான் கும்பகோணம் வந்த பிறகு நீங்கள் இயற்றிய நூல்களைப் பாடம் கேட்ட தில்லை. ஆனுலும் அவற்றைப் படித்துப் பார்த்து இன்புற்றுப் பாடமும் சொல்லி வருகிறேன். நீங்கள் திருவாவடுதுறைக்குப் போன பிறகு செய்த நூல்களுக்கும் அதற்கு முன்பு செய்தவற்றிற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது. முன்பு பாடின பாடல்களில் சாஸ்திரக் கருத் துக்கள் அதிகமாக இல்லை. இப்போது பாடியுள்ள பாடல் களில் எவ்வளவோ அரிய கருத்துக்களும் சாஸ்திர விஷயங் களும் அமைந்துள்ளன. அவற்றைப் படித்துப் பார்க்கும் போது சிலவற்றிற்குப் பொருள் விளங்குவதே இல்லை. எவனுவது ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வந்து பாடம் சொல்ல வேண்டும் என்ருல் விழிக்க வேண்டியிருக் கிறது. இந்த அந்தாதியில் உள்ள யமகத்துக்கு லேசில் அர்த்தம் புரியுமா? உங்களிடம் வந்து கேட்டால்தான் விளங்கும். சில மாதங்களுக்கு முன்பு திருச்சிராப்பள்ளி யிலிருந்து சதாசிவம் பிள்ளை வந்தான். இந்தத் துறைசை அந்தாதியை அவன் எடுத்து வந்து பாடம் சொல்லும்படி தொந்தரவு செய்தான். நான் படித்துப் பார்த்தேன்; ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. 'ஐயா அவர்களிடத்திலேயே போய்க் கேட்டுக் கொள்' என்று அனுப்பி விட்டேன். அங்கே தங்களிடம் வந்திருப்பானே?''

''வரவில்லை''.

''அவனைப் போல இன்னும் யாராவது வந்து அர்த்தம் சொல்ல வேண்டுமென்று உபத்திரவம் பண்ணினுல் இவரிடம் தள்ளி விடலாமே என்ற எண்ணத்தினுலேதான் இந்தக் கேள்வி கேட்டேன்.''

அப்போது ஆறுமுகத்தா பிள்ளை செட்டியாரை நோக்கி, ''நீங்கள் ஐயா முன்பு செய்த நூல்களெல்லாம் கேட்டிருக்கிறீர்களா? ஐயா இளமைக் காலத்தில் பட்டீச் சுரத்திற்கு ஒரு பதிற்றுப் பத்தந்தாதி செய்திருக்கிறார்கள்; அதைப் படித்திருக்கிறீர்களா?'' என்று கேட்டார்.

''என்ன? பட்டீச்சுரத்துக்கு அந்தாதியா? நான் படித்ததில்லையே! எங்கே உங்களுக்கு ஞாபகம் இருந்தால் ஒரு பாடல் சொல்லுங்கள், பார்ப்போம்'' என்றார் செட்டியார்.

ஆறுமுகத்தா பிள்ளை உடனே அந்நூலிலிருந்து ஒரு செய்யுளைச் சொன்னார். அதைச் செட்டியார் கேட்டார்; கேட்ட பின் ஆறுமுகத்தா பிள்ளையையும் ஆசிரியரையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தார். ''இந்தப் பாட்டுப் பிள்ளையவர் கள் செய்ததென்று எப்படித் தெரியும்?'' என்று கேட்டார்.

''ஏன் தெரியாது? எங்கள் ஊர்ப் பிரபந்தத்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதா? எங்கள் தகப்பனார் காலத்தில் ஐயா இயற்றியது இது.''

''இப் புத்தகம் உங்களிடம் இருக்கிறதா? இருந்தால் யாருக்கும் சொல்லாமல் கிழித்து ஆற்றிலே போட்டு விடுங் கள். நீங்களும் அப் பாடல்களை மறந்து விடுங்கள். ஐயா இப்படி ஒரு நூல் இயற்றியதாக யாரிடத்திலும் இனிமேல் பிரஸ்தாபம் செய்யவேண்டாம்.''

''ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?''

''ஏனா? இப்போது ஐயா செய்கிற பாடல்களைக் கேட்டவர்களிடம் இப் பாடல்களைச் சொன்னால் நம்பவே மாட்டார்கள்; உங்களுக்குப் பைத்தியக்காரப் பட்டம் கட்டி விடுவார்கள். இப்போதெல்லாம் ஐயா செய்யும் பாடல்கள் எவ்வளவு தங்கந் தங்கமாக இருக்கின் றன! பூஜை வேளையில் கரடியை விட்டு ஓட்டினாற்போல் நல்ல பாடல்களைப் பற்றி நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக் கையில் இப் பாட்டைச் சொல்ல வந்து விட்டீர்களே!',

அந்தப் பாட்டில் யமகம் இல்லை; திரிபு இல்லை; அரிய சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரக் கருத்தும் இல்லை. ஆனாலும் எளிய நடையும், அன்பையும் நம்பிக்கையையும் வெளிப் படுத்தும் பொருளும் உள்ளன. செட்டியார் அதைக் குறை கூறியது எனக்கு அப்பொழுது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. அதோடு, அவர் முன்னுக்குப் பின் முரண்பா டாகவே பேசுபவர் என்று கூட நினைத்தேன். துறைசை யமக அந்தாதி முதலியவற்றிற்கு எளிதில் பொருள் விளங்கவில்லை என்று அவர் முதலில் கூறினார். எளிதில் பொருள் விளங்கும் இந்தப் பாடலில் அழகில்லை என்றார்.

''ஐயாவையே கேட்டுப் பாருங்கள். இந்த அந்தாதி அவர்கள் பாடியதுதான் என்று தெரிய வரும். ஐயா அவர்கள் வாக்கை நீங்கள் தூஷிப்பது நன்றாக இல்லை'' என்று ஆறுமுகத்தா பிள்ளை செட்டியாரிடம் சொன்னார்.

''ஐயாவைத்தான் கேட்கலாமே'' என்று சொல்லிக் கொண்டே செட்டியார் ஆசிரியரைப் பார்த்து, ''இவர் ஏதோ சொல்கிறாரே; இது உண்மைதானா? இந்த மாதிரியும் நீங்கள் ஒரு நூல் இயற்றியது உண்டா? இவருக்காகச் சொல்ல வேண்டாம். ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு சொல் லுங்கள்; இத்தகைய நூலை நீங்கள் எதற்காகச் செய்தீர் கள்?'' என்பன போன்ற கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

எல்லாவற்றையும் மிக்க பொறுமையுடனே கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிள்ளையவர்கள், ''என்னப்பா தியாகராசு, மேலே மேலே ஓடுகிறாயே! இந்தமாதிரியான பிரபந்தத்தை நான் செய்திருக்கக் கூடாதா? இதிலே ஏதாவது பிழை இருக்கிறதா? எளிய நடையில் பாடல் செய்வது தவறா? சாதாரண ஜனங்களும் படித்துப் பொருள் அறியும்படி இருந்தால் நல்லதுதானே? கடினமாக இருந்தால் கஷ்டம் அல்லவா?'' என்று கூறினார்.

கேட்ட செட்டியார், ''அப்படியானுல் சரி; உங்களுக்கு இதனுல் அகௌரவம் வரக்கூடாதென்பதுதான் என் விருப்பம். சரி; நேரமாகிவிட்டது; புறப்படலாமே'' என்ருர்.

செட்டியார் இவ்வளவு சகஜமாகப் பிள்ளையவர்களிடம் பேசுவாரென்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர் தம் அன்பினுலும் பணிவினுலும் மாணுக்கராகப் புலப்படுத்திக் கொண்டார். பேச்சிலோ மனம் ஒத்துப் பழகும் நண்பரைப் போலவே பேசினுர். தம் மனத்தில் உள்ள அபிப்பிராயங்களை ஒளிவு மறைவின்றி, மரியாதைக்குப் பயந்து மனத்துக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டு பொருமாமல் வெளியிட்டார்.

செட்டியார் எழுந்தார். நாங்களும் எழுந்தோம். ''ஐயாவிடம் நீர் நன்ருகப் பாடம் கேட்டுக் கொள்ளும். இவர்களுடன் இருப்பதையே ஒரு கௌரவமாக எண்ணிக் கொண்டு சோம்பேறியாக இருந்துவிட வேண்டாம். கொஞ்ச காலம் இருந்து விட்டு எல்லாம் தெரிந்து விட்டதாக எண்ணி ஓடிப் போய்விடவும் கூடாது. இம்மாதிரி பாடம் சொல்பவர்களை வேறு எங்கும் பார்க்க முடியாது. உம்முடைய நன்மையை உத்தேசித்துச் சொல்கிறேன்'' என்று செட்டியார் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னுர். அவ்வார்த்தைகள் எனக்குச் சிறந்த நல்லுரைகளாக இருந்தன.

பிறகு நாங்கள் வண்டியில் ஏறிப் பட்டீச்சுரத்தை அடைந்தோம்.

20. பட்டீச்சுர நிகழ்ச்சிகள்

''சத்திமுற்றப் புலவர் என்பவரைப் பற்றித் தமிழ் படித்தவர்களில் பெரும்பாலோர் அறிவார்கள். அப் புலவர் இயற்றிய அகவல் ஒன்று அவரது புகழுக்கு முக்கியமான காரணம். 'நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்' என்று

தொடங்கும் பாட்டு ஒன்றே அவரிடத்தில் இயல்பாக உள்ள கவித்துவத்தைத் தெளிவாக வெளியிடுகிறது. பனங் கிழங்கு பிளந்தாற் போன்ற கூரிய வாயையுடைய நாரையே என்று நாரையை அவர் அழைக்கிறார். இந்த உவமை பாண்டிய மன்னனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்ததாம். ஆடையின்றி வாடையினால் மெலிந்து கையினால் உடம் பைப் பொத்திக்கொண்டு கிடந்த தம் நிலையை அந்த வித்து வான் எவ்வளவு அழகாக வருணித்திருக்கிறார்! தாம் பட்ட துன்பம் அவருக்குப் பெரியதாகத்தோன்றவில்லை; தம் மனைவி தமது வீட்டில் பட்ட துன்பங்களை நினைந்து வாடுகிறார். அந்த அருமையான பாடலை இயற்றினவர் இந்த ஊரிலேதான் வாழ்ந்து வந்தார்'' என்று என் ஆசிரியர் பட்டீச்சுரத்தை அடைந்தவுடன் கூறினார்.

''இது பட்டீச்சுரம் அல்லவோ?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''ஆம்; அதோ தெரிகிறதே அதுதான் சத்திமுற்றம் கோயில்; பட்டீச்சுரமும் சத்தி முற்றமும் நெருங்கி இருக் கின்றன. பட்டீச்சுரத்தின் வடக்கு வீதியே சத்தி முற்றத் தின் தெற்கு வீதியாக இருக்கிறது.''

''அந்தப் புலவருடைய பரம்பரையினர் இப்போது இருக்கிறார்களா?''

''இருக்கிறார்கள். ஒருவர் தமிழறிவுள்ளவராக இருக் கிறார். அவரை நீரும் பார்க்கலாம்.''

நாங்கள் பட்டீச்சுரத்தை அடைந்து, ஆறுமுகத்தா பிள்ளையின் வீட்டில் தங்கினோம். அவர் அந்த ஊரில் ஒரு ஜமீன்தாரைப் போலவே வாழ்ந்து வந்தார். பிள்ளையவர் களை அவர் மிக்க அன்போடு உபசாரம் செய்து பாதுகாத்து வந்தார். அக்கிரகாரத்தில் ஒரு வீட்டில் நான் ஆகாரம் செய்து கொள்ளும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

ஆறுமுகத்தாபிள்ளை நல்ல உபகாரி; தம் செல்வத்தை இன்ன வழியில் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற வரையறை

இல்லாதவர். அந்த ஊரில் தம்மை ஒரு சிற்றரசராக எண்ணி அதிகாரம் செலுத்தி வந்தார். யார் வந்தாலும் உணவளிப்பதில் சலிக்க மாட்டார். பிள்ளையவர்கள் அவர் வீட்டில் தங்கிய காலத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விசேஷ தினமாகவே இருக்கும். கும்பகோணம் முதலிய இடங்களிலிருந்து பிள்ளையவர்களைப் பார்ப்பதற்கு நாள்தோறும் சிலர் வந்த வண்ணம் இருப்பார்கள்.

பிள்ளையவர்களிடத்திலேதான் ஆறுமுகத்தா பிள்ளை பணிவாக நடந்துகொள்வார். மற்றவர்களை அவர் மதிக்க மாட்டார். யாவரும் அவருடைய விருப்பத்தின் படியே நடக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் அவருக்கு மிக்க கோபம் வந்து விடும்; அந்தக் கோபத்தால் அவர் சில ஏழை ஜனங்களைக் கடுமையாகத் தண்டிப்பதும் உண்டு.

நான் கையில் கொண்டு போயிருந்த பிரபந்தங்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகச் சில நாட்களில் பாடம் கேட்டு முடித்தேன். மேலே பாடம் கேட்பதற்கு என்னிடம் வேறு புத்தகம் ஒன்றும் இல்லை. இந்த விஷயத்தை ஆசிரியரிடம் தெரிவித்தேன்.

''தம்பியிடம் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. ஏதாவது வாங்கிப் படிக்கலாம். முதலில் திருநாகைக் காரோணப் புராணம் படியும்'' என்று அவர் கூறி, அந் நூலை ஆறுமுகத்தாபிள்ளையிடமிருந்து வாங்கி அளித்தார்.

அதுகாறும் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய புராணம் ஒன்றையும் நான் பாடம் கேளாதவனாதலால் அப் புராணத்தைக் கேட்பதில் எனக்கும் ஆவல் இருந்தது.

அப் புராணம் பாடம் கேட்கத் தொடங்கினேன். விடியற்காலையிலேயே பாடம் ஆரம்பமாகிவிடும். எட்டுமணி வரையில் பாடம் கேட்பேன். பிறகு பழையது சாப்பிட்டு வருவேன். வந்து மீட்டும் பாடம் கேட்கத் தொடங்குவேன். பத்து அல்லது பதினொரு மணி வரையில் பாடம் நடைபெறும். மத்தியான்ன போஜனத்திற்குப் பின் பிள்ளை

யவர்கள் சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்வார். அவர் எழுந்த வுடன் மறுபடியும் பாடம் கேட்பேன். அநேகமாகப் பிற்பகல் நேரங்களில் வெளியூரிலிருந்து வருபவர்கள் அவரோடு பேசிக்கொண்டு இருப்பார்கள். மாலையில் திருமலைராயனாற்றிற்குச் சென்று திரும்பி வரும்போது நான் ஆகாரம் செய்துகொள்ளும் வீட்டுக்குள் சென்று உணவு கொள்வேன். நான் வரும் வரையில் அவ் வீட்டுத் திண்ணையிலே ஆசிரியர் இருப்பார். அங்கே இருட்டில் அவர் தனியே உட்கார்ந்திருப்பார். வீட்டுக்காரர் சில சமயம் விளக்கைக் கொணர்ந்து அங்கே வைப்பார். நான் விரைவில் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு வருவேன். ஆசிரியர் என்னை அழைத்துக்கொண்டு ஆறுமுகத்தா பிள்ளை வீட்டுக்குச் செல்வார். உடனே பாடம் நடைபெறும்.

இவ்வாறு இடைவிடாமல் பாடம் கேட்டு வந்தமையால் பட்டீச்சுரத்தில் இருந்தபோது நான் கேட்ட செய்யுட்கள் பல. நாகைப் புராணத்தில் முதலில் தினந்தோறும் ஐம்பது செய்யுட்கள் கேட்டேன். இரண்டுவாரங்களுக்குப்பின் நூறு பாடல்கள் முதல் இருநூறுபாடல்கள் வரையில் கேட்கலானேன். பாடம் கேட்பதில் எனக்கு ஆவல்; பாடம் சொல்லுவதில் அவருக்குத் திருப்தி. ஆதலின் தடையில்லாமலே பாடம் வேகமாக நடைபெற்றது. இந்த வேகத்தில் பல செய்யுட்களின் பொருள் என் மனத்தில் நன்றாகப் பதியவில்லை. இதனை ஆசிரியர் அறிந்து, ''இவ்வளவு வேகமாகப் படிக்க வேண்டாம். இனிமேல் ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் சுருக்கம் சொல்லும்'' என்றார். நான் அங்ஙனமே சொல்லலானேன்.

நாகைப்புராணம் முடிந்தவுடன் அவர் மாயூரப் புராணத்தைப் பாடம் கேட்கலாமென்று சொன்னார். அதுவும் அவர் இயற்றியதே. ஆறுமுகத்தா பிள்ளையிடமிருந்து அப் புராணப்பிரதி ஒன்றை வாங்கி என்னிடம் கொடுத்து அதைப் பாடம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். 'பட்டீச்சுரத்திற்கு நல்ல வேளையில் வந்தோம். வேகமாகப் பாடம்

கேட்கிறோம். நல்ல காவியங்களைக் கேட்கும் பாக்கியம் கிடைக்கிறது' என்று எண்ணி மனமகிழ்ந்தேன். 'இந்தச் சந்தோஷம் நிரந்தரமானதன்று; பட்டீச்சுரத்திற்கு வந்த வேளை பொல்லாத வேளையென்று கருதும் சமயமும் வரலாம்' என்பதை நான் அப்போது நினைக்கவில்லை.

ஆறுமுகத்தா பிள்ளையைப் பார்த்தாலே எனக்கு மிகவும் பயமாக இருக்கும். பிறருக்கு ஆக வேண்டியவற்றைக் கவனித்தாலும் என்ன காரணத்தாலோ எல்லோரிடத்தும் அவர் கடுகடுத்த முகத்தோடு பெரும்பாலும் இருப்பார். நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக நடந்து வந்தும் அவருக்கு என்னிடம் அன்பு உண்டாகவில்லை. பிள்ளையவர்களிடத்தில் அவர் மிக்க மரியாதையும் அன்பும் உடையவராக இருந்தார். அக் கவிஞர் பெருமான் என்னிடம் அதிகமான அன்பு காட்டுவதையும் அவர் அறிவார். அப்படி இருந்தும் அவர் என்னிடம் இன் முகத்தோடு பேசுவதில்லை. பிள்ளையவர்கள் என்பால் அன்புடையவராக இருப்பதைக் கூட அவர் அந்தரங்கத்தில் ஒரு வேளை வெறுத்திருக்கலாமோ என்று நான் எண்ணியதுண்டு.

ஆறுமுகத்தா பிள்ளை அநுசரிக்கும் முறைகள் சில மிகவும் விசித்திரமானவை. மாலையில் அவர் அநுஷ்டானம் செய்த பிறகு கந்த புராணத்தைப் பாராயணம் செய்வார். பிள்ளையவர்களுக்கு முன் இருந்து அதைப் படிப்பார். அவர் கேட்டால், பிள்ளையவர்கள் இடையிடையே கடினமான பதங்களுக்குப் பொருள் சொல்லுவார். அப்படி அவர் படித்ததை முறைப்படி பாராயணம் செய்ததாகவோ, ஒழுங்காகப் பாடம் கேட்டதாகவோ எண்ண இடம் இல்லை. ஆனாலும் அவர் பாராயணம் செய்து விட்டதாகவும் பிள்ளையவர்களிடம் பாடம் கேட்டு விட்டதாகவும் பலரிடம் சொல்லி மகிழ்வார். இப் பாராயணம் இராத்திரி ஒன்பது மணி வரையில் நடைபெறும்.

நான் பாடம் கேட்கும்போது அவர் பாராயணம் செய்ய வந்தால் தம்மை நான் அலட்சியம் செய்வதாக ஒரு வேளை எண்ணி விடுவாரோ என்று பயந்து, என் பாடத்தை உடனே நிறுத்திப் புத்தகத்தை மூடி வைப்பேன். அவர் படிக்கும்போது நானும் கவனித்து வருவேன்.

இரவு ஒன்பது மணிக்குமேல் எல்லோரும் படுத்துக் கொள்வார்கள்; சாப்பிடாமலே படுத்து உறங்குவார்கள். பன்னிரண்டு மணி அல்லது ஒரு மணிக்கு ஆறுமுகத்தா பிள்ளை எழுந்து இலை போடச் சொல்வார்; தூங்கினவர்களை எழுப்பி உண்ணச் செய்வார். அயலூர்களிலிருந்து யாரேனும் வந்து திண்ணையில் தங்கி இருப்பார்கள். அவர்களையும் அழைத்து உணவு கொள்ளச் சொல்லுவார்.

இந்த அர்த்தராத்திரி விருந்து நடைபெறும் பொழுது நான் பிள்ளையவர்களுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து பாடம் கேட்க வேண்டும். ஆறுமுகத்தா பிள்ளை இட்ட கட்டளை இது.

ஒன்பது மணிக்குமேல் எல்லோரும் படுத்துக் கொண்ட பிறகு நான் சிறிது நேரம் படித்து விட்டுத் தூங்கி விடுவேன். அஸ்தமித்தவுடன் பிள்ளையவர்கள் அநுஷ்டானம் செய்து மீளும் பொழுதே அக்கிரகாரத்தில் என் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொள்பவன் நான். பாதி ராத்திரியில் விழித்துக்கொண்டு பிள்ளையவர்கள் சாப்பிடும் போது பாடம் கேட்பதால் என்ன பயன் விளையப் போகிறது? எனக்குத் தூக்கக் கலக்கமாக இருக்கும். ஆறுமுகத்தா பிள்ளையின் திருப்தியை எண்ணியே நான் அர்த்த ராத்திரியில் பாடம் கேட்டு வந்தேன்.

ஆனாலும் சில தினங்களில் நான் விழித்துக் கொள்ளாமல் தூங்கிப் போய்விடுவேன். அதனால் பாடம் கேளாமல் போக நேரும். அத்தகைய சமயங்களில் ஆறுமுகத்தா பிள்ளை சாப்பிட்டவுடன் வந்து என்னை எழுப்பிக் கண்டிப்பார்; உடனே எழுப்பாவிடினும் மறுநாளாவது கண்டிக்கத்

தவறமாட்டார். ''உமக்கு எங்கே படிப்பு வரப் போகிறது? சாப்பிடுவதும் தூங்குவதுமே உமக்குப் பிரியமான தொழில் கள். நீர் பெரிய சோம்பேறி. இராத்திரி எழுந்து பாடம் கேட்பதைவிட உமக்கு வேறு என்ன வேலை'' என்று கோபித்துக் கொள்வார். ''தெய்வமே!'' என்று அவ ருடைய கோபச் சொற்களைக் கேட்டு வாய் பேசாமல் நிற்பேன்.

ஒரு நாள் நள்ளிரவில் வழக்கப்படி நான் பாடம் கேட் கத் தவறி விட்டேன்; எல்லோரும் உண்பதற்கு எழுந்த போது நான் எழவில்லை. விடியற்காலையில் எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு வழக்கம்போல் பாடம் கேட்க எண்ணி முதல் நாள் இரவு புத்தகம் வைத்த இடத் திலே போய்ப் பார்த்தேன். அங்கே அது காணப்பட வில்லை. வேறு சில இடங்களில் அப் புத்தகத்தைப் பார்த் தேன்; காணவில்லை. வேறு எதையாவது படிக்கலாமென்று எண்ணி என் புத்தகக் கட்டு இருந்த இடத்திற்குச் சென்று பார்த்தேன்; அந்தக் கட்டும் அங்கே இல்லை. 'ஆறுமுகத்தா பிள்ளை செய்த வேலை இது. அவருடைய கோபம் இன்னும் என்ன என்ன கஷ்டங்களை விளைவிக்குமோ!' என்று எண் ணும்போது என் உடல் நடுங்கியது. 'இந்த இடத்தில் வந்து மாட்டிக் கொண்டோமே!' என்று வருந்தினேன்.

வாடிய முகத்துடன் ஆசிரியரிடம் சென்று, ''புத்தகங் களைக் காணவில்லை'' என்று சொன்னேன். அவர் அங்கிருந்த வேலைக்காரர்களிடம் சொல்லித் தேடச் செய் தார். அவர்கள் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. ''இந்த விஷயத்தைத் தம்பியிடம் சொல்லலாமே'' என்றார்.

ஆறுமுகத்தா பிள்ளை அப்பொழுது தூக்கத்தி னின்றும் எழவில்லை. அவர் எப்பொழுதும் எட்டு மணி வரையில் தூங்குவார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அவர் துயில் நீங்கி எழுந்து அவ்வழியே சென்றார். செல்லும் போது

நான் சும்மா நிற்பதைப் பார்த்து, ''ஏன் இவர் சும்மா நிற்கிறுர்? பாடம் கேட்பதற்கு என்ன?'' என்று கேட்டார். என் ஆசிரியர் மெல்ல, ''இவர் புத்தகம் வைத்த விடத்தில் அது காணப்படவில்லையாம்'' என்ருர்.

''அப்படியா சமாசாரம்? படிக்கிற புத்தகத்தைக்கூட ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்ளாதவர் என்ன படிக்கப் போகிருர்? இவருக்கு ஐயா பாடம் சொல்வது வீணான காரியம். படிப்பதில் ஊக்கம் இருந்தால் இவர் இவ்விதம் கவலை இல்லாமல் இருப்பாரா?'' என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டே போய்விட்டார்.

'இப்படியே புறப்பட்டு ஊருக்குப் போய்விடலாமா?' என்றுகூட எனக்குத் தோன்றியது.

மறுபடியும் அந்த மனிதர் வந்தார்; ''இவர் இவ்வளவு காலமாகப் படித்து வருகிருரே; தமிழில் இவருக்கு ஏதாவது பயிற்சி ஏற்பட்டிருக்கிறதா? நீங்கள் வருந்தி வருந்தி ஓயாமல் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறீர்களே. இவர் நன்ருகச் சிந்தனை செய்து அறிந்து கொள்ளுகிருரா? உங்களுடன் பழகும் இவர் ஒழுங்காகப் பாடம் கேட்டிருந்தாராஞல், இப்போது தமிழில் செய்யுள் இயற்றும் பழக்கம் இவருக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமே. எங்கே, இப்போது இவரை ஒரு செய்யுள் செய்யச் சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம். நான் போய் வருவதற்குள் ஒரு செய்யுளை இயற்றி இவர் சொன்னுல் இவர் புத்தகங்கள் எங்கே இருந்தாலும் வருவித்துக் கொடுக்கிறேன்; இல்லையாஞல் புதிய புத்தகங்களை வாங்கித் தருகிறேன்'' என்று சொன்னுர்.

''தம்பியின் விஷயமாகவே ஒரு செய்யுள் செய்து சொல்லும்; பார்க்கலாம்'' என்று ஆசிரியர் என்னை நோக்கிக் கட்டளையிட்டார்.

ஆறுமுகத்தா பிள்ளை நாஞகச் செய்யுள் செய்கிறேஞ என்பதைக் கவனிக்கும் பொருட்டு ஒருவரைக் காவல்

வைத்து, ''நான் வருவதற்குள் செய்யுளை இயற்றிச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று எச்சரிக்கையும் செய்து சென்றார்.

பிள்ளையவர்கள் என்னை அழைத்துக் கொண்டு வேறிடம் சென்றார். அப்போது எனக்குக் காவலாக இருந் தவரும் உடன் வந்தார். நாங்கள் செல்லும் போதே நான் ஒரு வெண்பாவை மனத்துக்குள் இயற்றி முடித்தேன். அதனை ஆசிரியருக்குச் சொல்லிக் காட்ட நினைந்து, ''சீர் மருவு மாறுமுகச் செம்மலே'' என்று ஆரம்பித்தேன். அதைக் கேட்டவுடன் பிள்ளையவர்கள், ''இருக்கட்டும்'' என்று கூறிவிட்டு எங்களுடன் வந்தவரிடம், ''நீர் போய்த் தவசிப்பிள்ளையிடம் என் பூஜைக்கு இடம் பண்ணும்படி சொல்லி வாரும்'' என்று கூறி அவரை அனுப்பினார். பின்பு என்னை நோக்கி, ''நீர் சொல்லிய தொடர்களைச் சீர்மருவும் மாறுமுகச் செம்மலே என்றும் பிரிக்கலாம். தம்பி அதைக் கேட்டால் கோபித்துக் கொள்வார். இவ்விதம் தவறான அர்த்தம் தோன்றும்படி செய்யுள் செய்தல் கூடாது'' என்று அறிவித்ததோடு, ஒரு வெண்பாவை எனக்காக முடித்து என்னிடம் சொன்னார். நான் அதை மனனம் செய்து கொண்டேன்.

ஆறுமுகத்தா பிள்ளை அப்பக்கம் வரவே, நான் அவ ரிடம் சென்று மிக்க பணிவோடு என் ஆசிரியர் பாடித் தந்த செய்யுளைச் சொன்னேன்.

''ஆறுமுக பூபாலா, அன்பிலார் போலென்பால்
மாறுமுகம் கொண்டால் மதிப்பவரார்?—கூறுதமிழ்
வாசிக்க வந்தஎன்மேல் வன்மமென்ன? யாவருமே
நேசிக்கு மாதயைசெய் நீ''

என்ற அந்த வெண்பாவை நான் சொல்லும்போதே அவர் முகத்தில் சிறிது சந்தோஷத்தின் குறிப்புத் தோற்றியது. அவரைப் பூபாலரென்று சொன்னதில் அதிகமான சந்தோஷம் உண்டாயிருக்க வேண்டும்.

''இனிமேல் நன்ருகப் பாடம் கேட்டு வாரும்; சோம் பேறித்தனத்தை விட்டு விடும். செய்யுள் இயற்றிப் பழகும்'' என்று அவர் எனக்கு 'உபதேசம்' செய்யத் தொடங்கினர். அப்போது ஒரு வேலைக்காரன் என் புத்தகக் கட்டையும் மாயூரப் புராணத்தையும் எடுத்து வந்தான். அவனிடமிருந்து அப் புராணத்தை வாங்கி என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் புத்தகக் கட்டை முன் இருந்த இடத்தில் கொண்டுபோய் வைக்கும்படிக் கட்டளையிட்டார். நான் அப் புராணத்தைப் பெற்று என் ஆசிரியர் இருந்த இடம் சென்றேன். 'ஒரு பெரிய கண்டத்திலிருந்து தப்பினேம்' என்ற எண்ணத்தோடு அவரை அணுகி நிகழ்ந்தவற்றைச் சொன்னேன்.

புரட்டாசி மாதத்தில் சனிக்கிழமைகளில் சில வீடு களில் அட்சதை வாங்கி அதைக் கொண்டு சமைத்து ஒரு வேளை மாத்திரம் உண்ணுதல் எங்கள் குடும்பத்து வழக் கம். காலையில் நீராடி அயலார் வீடுகளுக்கு ஈர உடையோடு மௌனமாகச் சென்று ஈரச் சவுக்கத்தில் அட்சதை வாங்குவதை ஒரு விரதமாக எங்கள் முன்னோர் கொண்டிருந்தனர். இதனை, 'கோபாலம் எடுத்தல்' என்று சொல்வார்கள்.

பட்டீச்சுரத்தில் நான் இருந்தபோது முதல் சனிக் கிழமை யன்று கோபாலம் எடுக்கும் பொருட்டுக் காலையில் ஸ்நானம் செய்யப் புறப்பட்டேன். ஆறுமுகத்தா பிள்ளை என்ன விசேஷமென்று விசாரித்தார். நான் விஷயத்தைச் சொன்னேன். அதைக் கேட்டவுடன் அவருக்கு மிக்க கோபம் உண்டாகி விட்டது. ''நீர் வைஷ்ணவரா? இந்த விரதத்தை எல்லாம் உங்கள் ஊரில் வைத்துக்கொள்ளும். இந்த எல்லைக்குள் அப்படிச் செய்யக் கூடாது. சைவர் களாகிய எங்களோடு பழகும் உமக்கு இப்படிப் புத்தி போனது ஆச்சரியம்!'' என்று கண்டிக்க ஆரம்பித்தார். அன்றியும் நான் ஆகாரம் செய்துகொள்ளும் வீட்டிற்கு

நான் கோபாலம் எடுத்து வந்தால் உணவு அளிக்க வேண் டாமென்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார். நான் என்ன செய்வேன்! பரம்பரையாக வந்த வழக்கத்தை விட்டுவிடக் கூடாதென்றும், அதனுல் பெருந் தீங்கு நேருமென்றும் நான் நம்பியிருந்தேன். எங்கள் குல தெய்வமாகிய ஸ்ரீ வேங்கடாசலபதியை நினைத்து மேற்கொண்ட அந்த விரதத்திற்குப் பங்கம் நேர்ந்தால் குடும்பத்திற்கே துன்பம் வருமே என்று அஞ்சினேன். அன்று மத்தியான்னம் நான் உணவு கொள்ளவே இல்லை. தென்னந்தோப்பில் சென்று கீழே படுத்துப் பசியினுல் புரண்டேன். இத் தகைய துன் பங்களுக்கு ஆளாக்கிய என் விதியை நொந்து கொண் டேன்.

நான் உண்ண வரவில்லை என்று தெரிந்து, எனக்கு ஆகாரம் அளிக்கும் வீட்டினர் மிகவும் வருந்தினர். அவர் கள் அங்கே வந்து என்னைக் கண்டு வற்புறுத்தினமையால் அன்று பிற்பகலில் ஐந்து மணிக்குப் போய் உணவருந்தி னேன். புரட்டாசி மாதச் சனிக்கிழமை விரதத்திற்கு அந்த ஊரில் விடை கொடுத்து விட்டேன்.

இப்படி இருக்கையில், சவேரிநாத பிள்ளையை அழைத்து வரும்படி ஆசிரியர் மாயூரத்திற்குச் சொல்லியனுப்பினுர். சவேரிநாத பிள்ளை வந்தவுடனே ஒரு பெரிய காரியத்தைச் சாதித்தார். ஆறுமுகத்தா பிள்ளை வீட்டில் இரவு பன்னி ரண்டு மணிக்குமேல் ஆகாரம் செய்து வந்த வழக்கம் அவ ரது முயற்சியால் நின்றது. அவர் தைரியமாகப் பேசுபவர். ''பட்டீச்சுரத்தில் இரவில் நெடுநேரம் பசியோடு வருந் தும்படி செய்த பிரம தேவன் எங்களை மரமாகப் படைக்க வில்லையே!'' என்ற கருத்து அமைய ஒரு பாட்டுப் பாடி, அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லி வந்தார். ஆறுமுகத்தா பிள்ளை அதைக் கேட்டார். சவேரிநாத பிள்ளை அவருக்கு ஏற்றபடி விஷயங்களைப் பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்லி அவர் மனத்தை மாற்றினுர். அதுமுதல் இரவு பத்து

மணிக்குள் யாவரும் ஆகாரம் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் உண்டாயிற்று.

சரஸ்வதி பூஜைக்கு உத்தமதானபுரம் போனேன். அங்கே சில நாட்கள் தங்கலாமென்றுதான் எண்ணினேன். சரஸ்வதி பூஜை செய்துவிட்டு மறுநாள் காலையில் புனப் பூஜையும் செய்தேன். விஜயதசமியாகிய அன்று மாணுக்கர் களுக்கு விசேஷமான தினம் அன்றே? தங்கள் தங்கள் ஆசிரியர்களிடம் புதிய பாடத்தை அன்று தொடங்குவது நம் நாட்டு வழக்கம். பிள்ளையவர்கள் கையால் அன்று ஒரு நூல் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்கு உண்டாயிற்று. 'இவ்வளவு நாட்கள் அவர் களோடு இருந்தோம். என்றைக்கு அவர்களோடு இருந்து பாடம் கேட்கவேண்டுமோ அன்றைத் தினத்தில் அவர்களைப் பிரிந்து இருப்பது நியாயம் அன்று. எப்படி யாவது இன்று போய் அவர்களைப் பார்க்கவேண்டும்' என்று உறுதி செய்து கொண்டேன்.

பட்டீச்சுரத்திற்கு நடந்து மாலை நான்கு மணியள வுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். என்னைக் கண்டவுடன், "ஏன் அதற்குள் வந்து விட்டீர்?" என்று ஆசிரியர் கேட்டார்.

"இன்று விஜயதசமி; ஐயாவிடம் ஏதாவது ஒரு புத்தகம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணி வந்தேன்" என்றேன்.

உடனே ஆசிரியர் அங்கு வந்த ஒருவரிடம், அந்த வீட்டிலே பூஜையில் வைத்திருந்த ஏட்டுச் சுவடிகளில் ஒன்றை எடுத்து வரும்படி சொன்னர். அவர் அங்ஙனமே ஒன்றை எடுத்து வந்து பிள்ளையவர்களிடம் கொடுத்தார். அதை அவர் என்னிடம் அளித்தார். நான் அதை மிக்க ஆவலோடு பெற்றுக் கொண்டேன். "என்ன நூல் என்று பிரித்துப் பாரும்" என்று அவர் கூறவே, நான் பார்த்தேன். அது நைடதமாக இருந்தது. "நைடதம் படித்தால் கலிபீடை நீங்குமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள்.

உமக்குக் கலி இன்றோடு நீங்கி விட்டது. இனிமேல் கவலைப் பட வேண்டாம்'' என்று ஆசிரியர் கூறியபொழுது எனக்கு மயிர்க்கூச் செறிந்தது.

''மாயூரத்தில் ஐயாவிடம் முதலில் பெற்றுக் கொண்டது நைடதந்தான். அப்பொழுதே இந்த மாதிரி எண்ணினேன்'' என்று நான் சொன்னேன். பிறகு நைடதத்திலிருந்து சில செய்யுட்களை ஆசிரியர் முன்னிலையில் படித்தேன்.

புரட்டாசி மாதம் போய் ஐப்பசி மாதம் வந்தது. தீபாவளி அணுகிற்று. என் தாய் தந்தையரையும் குழந்தையாக இருந்த தம்பியையும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு எழுந்தது. தீபாவளிக்குப் போய் என் பெற்றோர்களோடு இருந்து வரலாமென்று எண்ணிப் பிள்ளையவர்களிடம் என் கருத்தை வெளியிட்டேன்.

''அப்படியே செய்யலாம்'' என்று அவர் அனுமதி அளித்தார். புறப்படும்பொழுது இரண்டு பட்டுக்கரை அங்கவஸ்திரங்களை வருவித்து என்னிடம் அளித்து, ''தீபாவளியில் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளும். சௌக்கியமாகத் தீபாவளி ஸ்நானம் செய்து சில நாள் தங்கிவிட்டு அப்படியே மாயூரத்திற்கு வந்துவிடலாம். நான் தீபாவளிக்கு அங்கே போவதாக எண்ணியிருக்கிறேன்'' என்றார்.

அவருடைய அன்பை அறிந்து நான் வியந்தேன். அந்த அங்கவஸ்திரங்களைப் பணிவுடன் ஏற்று விடை பெற்றுப் புறப்பட்டேன்.

தீபாவளி ஸ்நானம் செய்தேன். என் ஆசிரியர் அன்புடன் அளித்த அங்கவஸ்திரங்களைத் தரித்துக் கொண்டேன். அப்போது எனக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

தீபாவளியான சில நாளில் எனக்குக் கடுமையான ஜ்வரம் வந்து விட்டது. மிகவும் சிரமப்பட்டேன்.

21. திருவாவடுதுறைக் காட்சிகள்

மார்கழி மாதக்கடைசியில் எனக்கு ஜ்வர நோய் முற்றும் நீங்கிற்று; ஆயினும் சிறிது பலக் குறைவுமட்டும் இருந்து வந்தது. பிள்ளையவர்களிடம் போக வேண்டு மென்ற விருப்பம் வர வர அதிகமாயிற்று.

என் தந்தையார் திருவாவடுதுறை சென்று ஆசிரியர் இருக்கும் இடத்தை அறிந்து வருவதாகச் சொல்லிப் புறப் பட்டுப் போய் வந்தார். ''திருவாவடுதுறைக்கே குரு பூஜை யின் பொருட்டு அவர்கள் வருவதால் நீயும் அப்போது அங்கே போய் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளலாம்'' என்று சொன்னார். நான் அவ்வாறே குரு பூஜையை எதிர் நோக்கி யிருந்தேன்.

தை மாதத்தில் அசுவதி நட்சத்திரத்தில் திருவாவடு துறை ஆதீன ஸ்தாபகராகிய ஸ்ரீ நமசிவாய மூர்த்தியின் குரு பூஜை நடைபெறும். குரு பூஜை நாளன்று காலையில் நான் திருவாவடுதுறை வந்து சேர்ந்தேன். நான் முன்பு பார்த்த திருவாவடுதுறையாக அவ்வூர் அப்போது காணப் படவில்லை. குரு பூஜை, குரு பூஜையென்று அயலில் உள்ள கிராமத்தினர் மிகவும் சிறப்பாகப் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்ட எனக்கு அத் திருநாள் ஒரு பெரிய உத்ஸவமாக நடைபெறுமென்ற கருத்து மாத் திரம் இருந்தது. ஆனால் அன்று நான் கண்ட காட்சிகள் என் கருத்துக்கு எவ்வளவோ அதிகமாக விளங்கின.

எங்கே பார்த்தாலும் பெருங்கூட்டம். தமிழ் நாட்டி லுள்ள ஜனங்களில் ஒவ்வொரு வகையாரையும் அங்கே கண்டேன். வெவ்வேறு நாட்டினரும் வந்திருந்தனர். வித்துவான்களில் எத்தனை வகையினர்! சங்கீத வித்து வான்களில் நூற்றுக் கணக்கானவர்களைக் கண்டேன்.

அவர்களில் கதை பண்ணுபவர்களும், வாய்ப்பாட்டுப் பாடுபவர்களும், வீணை, புல்லாங்குழல், கோட்டு வாத்தியம், பிடில் முதலிய வாத்தியங்களில் கை தேர்ந்தவர்களும் இருந்தனர். ஸம்ஸ்கிருத வித்துவான்களில் தனித் தனியே ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்தையும் கரை கண்டவர்கள் அங்கங்கே தங்கியிருந்தனர். வேதாத்தியயனம் செய்பவர் கள் கோஷ்டி கோஷ்டியாக வேத பாராயணம் செய்தபடி ஆலயத்திலும் பிற இடங்களிலும் இருந்தனர். தேவாரங் களை இன்னிசைப் பண்ணுடன் ஓதும் இசை வாணர்கள் விபூதி ருத்திராட்ச தாரணத்தோடு முகத்திலே ஒருவகை யான தேஜசு விளங்க மனத்தைக் கவரும் தேவாரம் முதலியவற்றை ஓதிக் கொண்டிருந்தனர்.

பல இடங்களிலிருந்து தம்பிரான்கள் வந்திருந்தார்கள். மடத்து முக்கிய சிஷ்யர்களாகிய தக்க கனவான்கள் பலர் காணிக்கைகளுடன் வந்திருந்தனர். மற்றச் சந்தர்ப் பங்களில் தங்கள் ஞானசிரியரைத் தரிசிக்க இயலா விட்டாலும் வருஷத்துக்கு ஒரு முறை குரு பூஜா தினத் தன்று தரிசித்துப் பிரசாதம் பெற்றுச் செல்வதில் அவர் களுக்கு ஒரு திருப்தி இருந்தது. ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசி கருடைய அன்பு நிரம்பிய சொற்கள் அவர்கள் உள்ளத் தைப் பிணித்து இழுத்தன.

குரு பூஜா காலங்களில் அன்னதானம் மிகவும் சிறப் பாக நடைபெறும். யார் வரினும் அன்னம் அளிக்கப்படும் என்பதற்கு அறிகுறியாக மடத்தில் உத்ஸவத்தின் முதல் நாள் அன்னக்கொடி ஏற்றுவார்கள்.

திருவாவடுதுறையில் உள்ள மடம் மிகச் சிறப்புடை யதாயிருப்பது அவ்வூருக்கு முக்கியமான பெருமை. அதனோடு இயல்பாகவே அது தேவாரம் பெற்ற தலம். திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனர் தம் தந்தையார் செய்த வேள்விக்காக ஆயிரம் பொன் சிவபெருமானிடமிருந்து அத் தலத்திற் பெற்றனர்.

நான் திருவாவடுதுறை வீதியில் நுழைந்தது முதல் அங்குள்ள ஆரவாரமும் நான் கண்ட காட்சிகளும் என்னைப் பிரமிக்கச் செய்தன. ஒவ்வோரிடத்திலும் உள்ள வற்றை நின்று நின்று பார்த்தேன். அக் கூட்டத்தில் பிள்ளையவர்கள் இருக்கும் இடத்தை நான் எங்கே கண்டு பிடிப்பது? தெருத் தெருவாக அலைந்தேன். கண்களும் அலைந்தன. பன்னிரண்டு மணி வரையில் சுற்றிச் சுற்றிக் கால் வலி கண்டது; வயிற்றிலும் பசி கிண்டியது. சாப் பிட்ட பிறகு பார்க்கலாமென்று எண்ணிப் போஜன சாலைக்குப் போனேம்.

அடேயப்பா! எத்தனை கூட்டம்! என்ன இரைச்சல்! என்ன சாப்பாடு! எனக்கு அக் கூட்டத்தில் இடம் கிடைக்குமோ என்ற சந்தேகம் வந்துவிட்டது. காலையில் ஒன்பது மணி முதல் அன்னதானம் நடந்து வந்தது. நான் போனபோதும் கூட்டத்திற்குக் குறைவில்லை. மெல்ல இடம் பிடித்துச் சாப்பிடுவதற்குள் மிகவும் திண் டாடிப் போனேன். அவ்வுணவின் மிகுதியால் சாப்பிட்ட பிறகும் சிறிது சிரமப்பட்டேன்.

மறுபடியும் ஆசிரியரைத் தேடும் வேலையைத் தொடங் கினேன். சாப்பிட்ட சிரமத்தால் காலையில் தேடியபோது இருந்த வேகம் எனக்கு அப்போது இல்லை. மெல்ல ஒவ் வொரு தெருவாகச் சுற்றினேன். இடையிடையே காண் போரை, ''பிள்ளையவர்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிறார்கள்?'' என்று கேட்டேன். ''அவர்கள் எங்கும் இருப்பார்கள். பண்டார சந்நிதிகளோடு சல்லாபம் செய்து கொண்டிருப் பார்கள்; வித்துவான்கள் கூட்டத்தில் இருப்பார்கள்; இல்லாவிட்டால் மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லி வருவார்கள்'' என்று விடை கூறினர். ''மாணுக்கர்களுக் குப் பாடம் சொல்லுவார்கள்'' என்பதைக் கேட்டபோது எனக்கு ஒரு விதமான வேதனை உண்டாயிற்று. 'அக் கூட்டத்தில் சேராமல் இப்படி நாம் தனியே திரிந்து

கொண்டிருக்கிறேமே!' என்ற நினைவு எழுந்தது. உடனே காலடியை வேகமாக எடுத்து வைத்தேன்.

கடைசியில், தெற்கு வீதியில் மடத்துக் காரியஸ்தர் ஒருவர் வீட்டுத் திண்ணையில் என் ஆசிரியர் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். அவர் பக்கத்திலே சில கனவான்களும் தம்பிரான்களும் இருந்தார்கள். எல்லோரும் மிகவும் சந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பிள்ளையவர்கள் என்னைக் கண்டவுடன், ''எப்பொழுது வந்தீர்? ஆகாரம் ஆயிற்று? தேக சௌக்கியம் எப்படி இருக்கிறது?'' என்று அன்பு ததும்ப விசாரித்தார். நான் பதில் சொன்னவுடன், ''உடம்பு இளைத்திருக்கிறது. இன்னும் ஏதாவது மருந்து சாப்பிடுகிறீரோ?'' என்றார். ''இல்லை'' என்றேன். பிறகு என் தாய் தந்தையரைப்பற்றி விசாரித்தார்.

''குரு பூஜையை இதுவரையில் நீர் பார்த்ததில்லையே?'' என்று கேட்டார்.

''இல்லை'' என்றேன்.

''இந்த மாதிரி விசேஷம் எங்கும் இராது. எல்லாம் சந்நிதானத்தின் பெருமையினாலும் கொடையினாலுமே நடக்கின்றன.''

சந்நிதான மென்றது ஆதீனத் தலைவராகிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரை.

''இனிமேல் பாடம் கேட்க வரலாம் அல்லவா?''

''நான் காத்திருக்கிறேன்.''

''குரு பூஜை ஆனவுடன் மாயூரத்திற்குப் போவேன். அங்கே போனவுடன் பாடம் ஆரம்பிக்கலாம்'' என்று ஆசிரியர் கூறியபோது என் உள்ளம் குளிர்ந்தது. பாடம் கேட்பதில் எனக்கு இருந்த ஆவலைப் புலப்படுத்துவதற்கு முன்பே பாடம் சொல்வதில் தமக்குள்ள சிரத்தையை அவர் புலப்படுத்தினார்.

குரு பூஜைத் தினத்தன்று இரவு உணவுக்குப்பின் அங்கே நடைபெறும் விசேஷங்களைப் பார்க்கச் சென்றேன்.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஓர் அழகிய சிவிகையில் அமர்ந்து பட்டணப் பிரவேசம் வந்தார். உடன் வந்த அடியார்களின் கூட்டமும் வாணவேடிக்கைகளும் வாத்திய முழக்கமும் அந்த ஊர்வலத்தைச் சிறப்பித்தன. பல சிறந்த நாகஸ்வரக்காரர்கள் தங்கள் தங்கள் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினர். சிவிகையின் அலங்காரம் கண்ணைப் பறித்தது. பட்டணப் பிரவேச காலத்தில் சிஷ்யர்கள் வீடுகளில் தீபாராதனை நடந்தது.

பட்டணப் பிரவேசம் ஆனபிறகு கொலு நடைபெற்றது. அப்போது கொலுமண்டபத்தில் ஆதீனத் தலைவர் வீற்றிருக்க அவருக்குப் பூஜை முதலியன நடைபெறும். மலர்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற மண்டபத்தின் இடையே சுப்பிரமணிய தேசிகர் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தார். அவருடைய மேனியின் அமைப்பும் ஒளியும் ஏதோ ஓர் அழகிய விக்கிரகத்தை அங்கே வைத்துத் தூப தீபங்களுடன் பூஜை செய்வதாகவே தோற்றச் செய்தன. கொலு நடைபெறும் இடத்தில் பெருங் கூட்டமாக இருந்தது. தேவாரப் பண்ணிசையும் வாத்திய கோஷமும் இடைவிடாமல் ஒலித்தன.

எல்லாவற்றையும் கண்டு களித்துப் பின்பு பிள்ளையவர்கள் தங்கியிருந்த இடத்துக்கு வந்தேன். ஆசிரியர் உறங்காமல் தம் நண்பர் ஒருவருடன் பேசிக்கொண்டே இருந்தனர்.

கொலு நடந்தபிறகு தேசிகர் சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்ளாமல் வந்தவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்புவது வழக்கம். மறுநாள் காலையிலே புறப்பட்டுப் போக வேண்டியவர்கள் குருபூஜையன்று இரவே தேசிகரைத் தரிசித்து உத்தரவு பெற்றுச் செல்வார்கள். குருபூஜையன்று காலையில் வேளாளப் பிரபுக்களும் பிறரும் தங்கள் தங்களால் இயன்ற பொருளைப் பாத காணிக்கையாக வைத்துத் தேசிகரை வணங்குவார்கள். அவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அவரவர்கள் தகுதிக்கு ஏற்றபடிச் சம்மானம் செய்து

அனுப்பும் காரியத்தை ஆதீனகர்த்தர் குருபூஜையன்று இரவு கவனிப்பார். சுப்பிரமணிய தேசிகர் இவ் விஷயத்தில் சிறிதேனும் தாமதம் செய்யாமல் வந்தவர்களுடைய சௌகரியத்தை அநுசரித்து உடனுக்குடன் அனுப்பி விடுவார். பிரபுக்களை அனுப்புவதோடு வித்துவான்களையும் தக்க சம்மானம் செய்து அனுப்புவார். பலர் மறுநாளும் இருந்து சல்லாபம் செய்து விடைபெற்றுச் செல்வதுண்டு.

நண்பர் பேசி விடைபெற்றுச் சென்ற பிறகு ஆசிரியர் அவ்வீட்டின் இடைகழித் திண்ணையில் சயனித்துக்கொண்டார். ஒரு நிமிஷங்கூட இராது; அதற்குள் யாரோ ஒரு முதியவர் வந்தார். அவர் பெயர் பசுபதி பண்டாரமென்பது. அவர் பழைய கதையை யெல்லாம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். பிள்ளையவர்களை இளமையில் அவர் பரீட்சை செய்தாராம். அவசரமாக ஊருக்குப் போகவேண்டுமாம். இன்னும் என்ன என்னவோ சுற்றி வளைத்துப் பேசினார். கடைசியில் தமக்கு ஒரு செய்யுள் இயற்றித் தந்தால் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் தாமே செய்ததாகச் சொல்லிச் சம்மானம் பெற அநுகூலமாகும் என்று சொன்னார். அக் கவிஞர்பிரான் உடனே சர்வசாதாரணமாக ஒரு பாடலை எழுதச் செய்து அவரிடம் அளித்தார். அவர் அதை வாங்கிக் கொண்டு போனார். ஆசிரியர் மறுபடியும் கீழே படுத்தார். அடுத்த நிமிஷமே மற்றொருவர் வந்தார். அவரும் ஒரு செய்யுள் செய்து தரும்படி யாசித்தார்.

இப்படியே ஒருவர் பின் ஒருவராக அன்று இரவு முழுவதும் பலர் பிள்ளையவர்களிடம் பாடல் வாங்கிக் கொண்டு போய்ச் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் சம்மானம் பெற்றுச் சென்றார்கள். இந்த ஆச்சரியமான நிகழ்ச்சிகளை நான் சில நாழிகை பார்த்தேன். பிறகு கண் அயர்ந்தேன். விடியற் காலையில் எழுந்தபோதுதான் ஆசிரியர் இரவு முழுவதும் தூங்கவே இல்லை என்று தெரிந்தது.

பொழுது விடிந்தவுடன் அவர் அநுஷ்டானம் செய்து கொண்டு சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் சென்றார். நானும் உடன் போனேன். தேசிகர் இரவு முழுவதும் கை ஓயாமல் கொடுத்தும் சலிப்பில்லாமல் காலையில் ஸ்நானம் முதலிய வற்றை முடித்துக் கொண்டு மறுபடியும் தம் திருக்கை வழக்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தார். பிள்ளையவர் களைக் கண்டவுடனே அவருக்கு முகமலர்ச்சியும் அதன் மேல் ஒரு சிரிப்பும் உண்டாயின. பிள்ளையவர்கள் அவரை வந்தனம் செய்துவிட்டுத் திருநீறு இடப்பெற்று ஓரிடத் தில் அமர்ந்தார்.

''இராத்திரி பல பேர் தங்களுக்குச் சிரமம் கொடுத்து விட்டார்கள்போல் இருக்கிறதே!'' என்று தேசிகர் கேட் டார். ஆசிரியர் புன்னகை பூத்தார்.

''ஒவ்வொருவரும் பாடல் சொல்லும்போது நமக்குப் பரமானந்தமாகி விட்டது. என்ன பாட்டு! என்ன வாக்கு! எங்கிருந்துதான் விளைகிறதோ!'' என்றார் தேசிகர்.

''எல்லாம் மகாசந்நிதானத்தின் திருவருட் பலந்தான்'' என்று பணிவோடு கூறினார் ஆசிரியர்.

''நாச்சலிக்காமல் பாடும் உங்கள் பெருமையை நேற்று இரவு நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டோம்.''

''கை சலிக்காமல் கொடுக்கும் சந்நிதானத்தின் கொடையினால்தான் எல்லாம் பிரகாசப்படுகின்றன.''

புலவரும் புரவலரும் பேசிக் கொள்ளும் வார்த்தை களுக்கு அளவுண்டோ? அங்கே இருந்தவர்கள் யாவரும் விஷயத்தைச் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் கேட்டு ஆச்சரியத் தால் ஸ்தம்பித்துப் போனார்கள்.

பிறகு ஆசிரியர் விடைபெற்று வெளியே வந்து கொலு மண்டபத்தில் நின்றிருந்த ஒரு காரியஸ்தரை அழைத்தார்; ''சாமிநாதையர் காலையில் ஆகாரம் செய்து கொள்வது வழக்கம்; அதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்'' என்று அவரிடம் சொன்னார். அவர் என்னை அழைத்துக்

கொண்டு அக்கிரகாரத்துக்குச் சென்றார். தம்முடைய ஆகார விஷயத்தில் உள்ள கவனத்தைக் காட்டி லும் என் ஆசிரியருக்கு என் உணவு விஷயத்தில் இருந்த ஜாக்கிரதை அதிகம். இதைப் பல முறை நான் உணர்ந்தி ருக்கிறேன். தன் குழந்தை வயிறு வாடப் பாராத தாயின் அன்புக்கும் என் ஆசிரியர் காட்டிய அன்புக்கும் வேற்று மையே இல்லை.

காரியஸ்தருடன் சென்று உணவு உண்டு வந்தேன். பிள்ளையவர்கள் என்னை நோக்கி, ''இப்படியே என்னுடன் மாயூரம் வரலாம் அல்லவா?'' என்று கேட்டார்.

''இல்லை. புத்தகங்கள், வஸ்திரங்கள் முதலியன ஊரில் இருக்கின்றன. ஐயாவைப் பார்த்து எப்போது வர லாமென்று கேட்டுப் போகவே வந்தேன். போய் உடனே திரும்பி விடுகிறேன்.''

''அவசரம் வேண்டாம். ஊருக்குப் போய் இன்னும் சில தினங்கள் இருந்து விட்டே வரலாம். அதற்குள் நான் மாயூரம் போய் விடுவேன். அங்கே வந்து விடலாம்.''

அன்று இரவு திருவாவடுதுறையில் தங்கியிருந்து மறு நாட் காலையில் நான் ஆசிரியரிடம் விடை பெற்றுச் சூரிய மூலை போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கே பத்து நாட்கள் வரை யில் இருந்து பழைய பாடங்களைப் படித்து வந்தேன். அப்பால் ஒரு நாள் மாயூரம் வந்தேன். பிள்ளையவர்கள் அங்கே இருந்தார்கள்.

ஒரு நாள் ஆசிரியர் தம் புத்தகக் கட்டில் உள்ள ஓர் ஏட்டுச் சுவடியை எடுத்து வரச் சொன்னார். அவர் முன் னமே பாடத் தொடங்கி ஓரளவு எழுதப்பெற்று முற்றுப் பெறாதிருந்த அம்பர்ப்புராண ஏட்டுச் சுவடி அது; 'திருவம் பர்' என்னும் தேவாரம் பெற்ற சிவத்தல வரலாற்றைச் சொல்லுவது. அதை முதலிலிருந்து என்னைப் படித்து வரும்படி சொன்னார். நான் மெல்லப் படித்தேன். அவ்வப் போது சில திருத்தங்களை அவர் சொல்ல, அவற்றை நான்

சுவடியில் பதிந்தேன். இரண்டு மூன்று தினங்களில் அதில் உள்ள பாடல்கள் முழுவதையும் படித்துத் திருத்தங்களும் செய்தேன். ''இந்த நூலை ஆரம்பித்து ஒரு வருஷம் ஆகிறது. அடிக்கடி இடையூறு ஏற்படுகிறது. இதை முன்பு சொல்லச் சொல்ல ஒருவர் எழுதினர். அவர் திருத்தமாக எழுதக் கூடியவர் அல்லர். நான் ஏதாவது சொன்னால் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் சில இடங்களில் வேறாக எழுதியிருக்கிறார். இப்படி அவர் செய்திருப்பாரென்று சந்தேகப்பட்டுத்தான் மறுபடியும் படிக்கச் சொன்னேன். சொல்வதைச் சரியாக எழுதுவோர் கிடைப்பது அருமையாக இருக்கிறது'' என்று சொல்லிவிட்டு, ''இனி இந்தப் புராணத்தை விரைவில் முடித்துவிடவேண்டும். நீர் ஏட்டில் எழுதலாம் அல்லவா?'' என்று என்னை ஆசிரியர் கேட்டார்.

''காத்திருக்கிறேன்'' என்றேன் நான்.

''திருவாவடுதுறைக்கு வந்து இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். தம்பிரான்களுக்குப் பாடம் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அதிகமாக இருக்கிறது. இதை அங்கே போய் முடித்துவிடலாம்'' என்று அவர் சொன்னார். அப்போது நான் திருவாவடுதுறைப் பிரயாணம் சமீபத்தில் இருப்பதை அறிந்து சந்தோஷம் அடைந்தேன்.

22. இரட்டிப்பு லாபம்

நான் மாயூரம் வந்து சேர்ந்த அடுத்த வாரமே பிள்ளையவர்கள் திருவாவடுதுறையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். நானும் சவேரிநாத பிள்ளையும் உடன் சென்றோம். சில ஏட்டுச் சுவடிகளும் எங்களுக்கு வேண்டிய உடைகளுமே நாங்கள் எடுத்துக் கொண்டு போனவை.

மாயூரம் எல்லையைத் தாண்டி வண்டி போய்க் கொண்டிருந்தது. ''அம்பர்ப் புராணச் சுவடியை எடும்'' என்று

ஆசிரியர் கூறவே, நான் அதனை எடுத்துப் பிரித்தேன். ''எழுத்தாணியை எடுத்துக்கொள்ளும்'' என்று அவர் சொன்னார். நான், 'முன்னமே முழுவதையும் வாசித்துக் காட்டித் திருத்தங்களைப் பதிந்தோமே' என்று எண்ணினேன்.

ஏட்டைப் பிரித்து அம்பர்ப் புராணத்தில் எழுதப் பெற்றிருந்த இறுதிச் செய்யுளை வாசிக்கச் சொன்னார். பிறகு சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்தார். அப்பால் புதிய பாடல்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். 'பெரிய ஆச்சரிய மாக அல்லவா இருக்கிறது இது? வண்டியிலே பிரயாணம் செய்கிறோம். இப்போது மனம் ஓடுமா? கற்பனை எழுமா? கவிகள் தோன்றுமா? அப்படித் தோன்றினாலும் நாலைந்து பாடல்களுக்கு மேற் சொல்ல முடியுமா?' என்று பலவாறு நான் எண்ணமிடலானேன்.

அவர் மனப் பாடம் பண்ணிய பாடல்களை ஒப்பிப்பது போலத் தடையின்றி ஒவ்வொரு செய்யுளாகச் சொல்லி வந்தார். வண்டி மெல்லச் சென்றது. அவருடைய கவிதை வெள்ளமும் ஆறு போல வந்துகொண்டிருந்தது. என் கையும் எழுத்தாணியை ஓட்டிச் சென்றது. வண்டி யின் ஆட்டத்தில் எழுத்துக்கள் மாறியும் வரிகள் கோணியும் அமைந்தன. அவர் சொன்ன செய்யுட்களோ திருத்த மாகவும் பொருட்சிறப்பு உடையனவாகவும் இருந்தன.

வட தேசத்தில் இருந்த நந்தனென்னும் அரசன் திருவம்பரில் வழிபட்டுப் பேறு பெற்றானென்பது புராண வரலாறு. அவன் அந்தத் தலத்துக்கு வந்தானென்று சுருக்கமாகச் சொல்லி முடிக்காமல் இடைவழியில் உள்ள தலங்களை எல்லாம் தரிசித்து வந்தானென்று அமைத்து, அந்தத் தலங்களின் பெருமைகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பை அமைத்துக் கொண்டார் அக் கவிஞர். சிவத்தல விஷயமாகப் பல செய்திகளை அவர் அறிந்திருந்தார். சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதெல்லாம்

அவற்றை வற்புறுத்த வேண்டுமென்பது அவரது அவா. ஆகையால் நந்தன் பல சிவத் தலங்களைத் தரிசித்து இன்புற்றானென்ற வரலாற்றை விரிவாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

அவ்வப்போது ஒவ்வொரு செய்யுளை ஆசிரியர் புதிய தாகச் சொல்ல நான் எழுதியிருக்கிறேன். அக் காலங் களிலேயும் அவரது கவித்துவத்தைக் குறித்து நான் வியந்த துண்டு. ஆனால் இப் பிரயாணத்தில் எனக்கு உண்டான ஆச்சரியமோ எல்லாவற்றையும் மீறி நின்றது. ஒரு வரலாற்றை அமைத்துத் தொடர்ச்சியாகப் பேசுவது போலவே செய்யுட்கள் செய்வதென்பதைக் கதையில்தான் கேட்டிருந்தேன். கம்பர் ஒரு நாளில் எழுநூறு செய்யுட்கள் பாடினாரென்று சொல்லுவார்கள். ‘அவ்வளவு விரைவில் செய்யுள் இயற்ற முடியுமா? அது கட்டுக் கதையாக இருக்க வேண்டும். அல்லது கம்பர் தெய்வீக சக்தியுடைய வராக இருக்கவேண்டும்’ என்று நான் நினைத்திருந்தேன். அன்றைத் தினம் என் ஆசிரியர் செய்யுட்களை இயற்றிய வேகத்தையும் அதற்குப் பின் பல சமயங்களில் அவருடைய கவிதை வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வருவதையும் நேரே அறிந்த எனக்கு அப் பழைய வரலாறு உண்மையாகவே இருக்குமென்ற நம்பிக்கை உண்டாயிற்று.

வண்டியிலே போவதை நாங்கள் மறந்தோம். தம் கற்பனா உலகத்தில் அவர் சஞ்சாரம் செய்தார். அங்கிருந்து ஒவ்வொரு செய்யுளாக உதிர்த்தார். அவற்றை நான் எழுதினேன்.

“திருவாவடுதுறை வந்துவிட்டோம்” என்று வண்டிக் காரன் சொன்னபோதுதான் நாங்கள் நந்தனையும் அவன் போன வழியையும் மறந்து விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தோம். “சரி, சுவடியைக் கட்டி வையும்; பின்பு பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று ஆசிரியர் உத்தரவிட்டார். திருவாவடுதுறையில் ஆசிரியர் அநுஷ்டானங்களை முடித்

துக்கொண்டு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரைத் தரிசிப் பதற்காகப் புறப்பட்டார். நான் நிழல் போலவே தொடர்ந் தேன். நாங்கள் வந்த செய்தி அதற்குள் தம்பிரான்களுக் குத் தெரிந்துவிட்டது. அவர்கள் மடத்து வாயிலிலே பிள்ளையவர்களை எதிர்பார்த்து நின்றிருந்தார்கள். அவரைக் கண்டவுடன் அவரை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே ஆதீன கர்த்தரிடம் சென்றார்கள்.

சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய சந்தோஷம் அவர் முகத் திலே வெளிப்பட்டது. ஆசிரியர் தேசிகரை வணங்கி விட்டு அருகில் அமர்ந்தார். நான் அவருக்குப் பின்னே இருந்தேன். தம்பிரான்களும் இருந்தனர். ''இனிமேல் தம்பிரான்களுக்கு உத்ஸாகம் உண்டாகும். நமக்கும் சந்தோஷம்'' என்று சொல்லிய தேசிகர், ''பாடம் எப்போது ஆரம்பிக்கலாம்?'' என்று கேட்டார்.

''சந்நிதானத்தின் உத்தரவுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். இன்றைக்கே ஆரம்பிக்கலாம்'' என்று பிள்ளையவர்கள் கூறினர்.

''இப்போதுதான் வந்திருக்கிறீர்கள். அதற்குள் சிரமம் தரக்கூடாது. நாளைக் காலையிலிருந்தே தொடங் கலாம்'' என்று சொல்லி, வேறு பல விஷயங்களைப் பேசி வந்தார். அப்பால் விடை பெற்று நாங்கள் எங்கள் விடுதிக்குச் சென்றோம்.

மறு நாள் காலையில் மடத்துக்குச் சென்று சுப்பிரமணிய தேசிகர் முன்பு அமர்ந்தோம். தம்பிரான்கள் பாடம் கேட்பதற்குச் சித்தமாக இருந்தார்கள். அவர்கள் கூட்டத்தில் குமாரசாமித் தம்பிரான் தலைவராக முன்னே அமர்ந்திருந்தார். பிள்ளையவர்கள் பாடம் சொல்வதை அவர்கள் மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந் தார்கள்.

''என்ன பாடம் ஆரம்பிக்கலாம்?'' என்ற யோசனை எழுந்தபோது சுப்பிரமணிய தேசிகர், ''எல்லோருக்கும்

ஒரே பாடத்தைச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும் குமாரசாமித் தம்பிரான் முன்னமே சில நூல்களைப் பாடம் கேட்டிருத்தலால் அவருக்கு ஒரு பாடமும் மற்றவர்களுக்கு ஒரு பாடமும் நடத்தலாம். குமாரசாமித் தம்பிரானுக்குத் திருவானைக்காப் புராணத்தை ஆரம்பிக்கலாம்; மற்றவர்கள் சீகாளத்திப் புராணம் கேட்கட்டும்'' என்று சொல்லி மேலும் பாட சம்பந்தமான சில விஷயங்களைப் பேசினர்.

தம்பிரான்களைப் பற்றியும் அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய பாடங்களைப் பற்றியும் பேச்சு நடந்த பொழுது எனக்கு ஒரு வகையான மன வருத்தம் உண்டாயிற்று. 'என்னை இவர்கள் மறந்து விட்டார்களே. நான் தம்பிரான்களோடு சேர்ந்து பாடம் கேட்கக் கூடாதோ! ஆதீன சம்பிரதாயத்துக்கு அது விரோதமாக இருக்குமோ! பிள்ளையவர்கள் ஜாகையிலே இருக்கும்போது சொல்லும் பாடத்தோடு நிற்க வேண்டுமா? இப்படி யாகுமென்றல் இவ்வூருக்கு வந்ததில் எனக்கு லாபம் ஒன்றும் இல்லையே!' என்று எண்ணி எண்ணி என் மனம் மறுகியது. நான் முக வாட்டத்தோடு யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தேன்.

அப்போது ஆசிரியர் என்னைப் பார்த்தார். என் மனத்துள் நிகழ்ந்த எண்ணங்களை அவர் உணர்ந்து கொண்டாரென்றே தோற்றியது. அப்படி அவர் பார்த்த போது சிறந்த மதியூகியாகிய சுப்பிரமணிய தேசிகர் எங்கள் இருவர் கருத்தையும் உணர்ந்தவர்போல, ''இவரை எந்த வகையில் சேர்க்கலாம்?'' என்று கேட்டார். அக் கேள்வி எனக்கு ஒருவகை எழுச்சியை உண்டாக்கிற்று. யோசனையினின்றும் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டேன். எனக்கு இருந்த ஆவல் தூண்டவே பிள்ளையவர்கள் விடை பகர்வதற்கு முன் நான், ''இரண்டு வகையிலும் சேர்ந்து பாடம் கேட்கிறேன்'' என்று சொன்னேன்.

யாரும் தடை சொல்லவில்லை. என் ஆசிரியரும் தேசிகரும் தம் புன்முறுவலால் என் ஆவலாகிய பயிருக்கு நீர் வார்த்தனர்.

''எல்லோருக்கும் லாபம் ஒரு பங்கு. உமக்கு இரட்டிப்பு லாபம்'' என்று தேசிகர் கூறியபோது நான் சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு ஆழ்ந்திருந்த துயரக் கடல் மறைந்த இடம் தெரியவில்லை. சந்தோஷ உச்சியில் நின்றேன்.

''உம்மிடம் புத்தகங்கள் இருக்கின்றனவா?'' என்று அந்த வள்ளல் கேட்டார்.

அவருக்கு முன் இல்லை யென்று சொல்வதற்கு நாணம் உண்டா? இல்லையென்ருல் உண்டென்று தரும் பேருப காரியாகிய தேசிகர் நான் அந்த வார்த்தையைச் சொன்ன வுடன் மடத்துப் புத்தகசாலையிலிருந்து திருவானைக்காப் புராணத்தையும் சீகாளத்திப் புராணத்தையும் கொண்டு வரச் செய்து எனக்கு வழங்கினுர்.

''பாடம் நடக்கும்போது சாமிநாதையரே படிக் கட்டும்'' என்று தேசிகர் உத்தரவிட்டார். நான் இசை யுடன் படிப்பேன் என்பது முன்பே தெரியும் அல்லவா?

தேசிகருடைய விருப்பத்தின்படியே காலையில் அவ ருக்கு முன்பு திருவானைக்காப் புராணம் நடைபெற்றது. பிற்பகலில் மற்றவர்களுக்குரிய சீகாளத்திப் புராணம் மடத்தைச் சார்ந்த வேறு இடங்களில் நிகழ்ந்தது. இரண்டு வகையிலும் நானே படித்து வந்தேன்.

சுப்பிரமணிய தேசிகர்முன் பாடம் நடக்கும்போது இடையிடையே நான் இசையுடன் படிக்கும் முறையைத் தேசிகர் பாராட்டுவார். திருவானைக்காப் புராணம் கடினமான நூலாதலால் ஒரு நாளைக்கு ஐம்பது பாடல் களுக்கு மேல் நடைபெறவில்லை. சுப்பிரமணிய தேசிகரும் தமக்குத் தோன்றிய கருத்துக்களை உரிய இடங்களில் சொல்லுவார். தேசிகரைத் தரிசிப்பதற்குக் காலையில்

அடிக்கடி பல பிரபுக்களும் வித்துவான்களும் வருவார்கள். அப்போதும் பாடம் நடைபெறும். வந்தவர்களும் கேட்டு இன்புறுவார்கள். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பாடத்தின் சுவை அதிகமாகும். வந்திருப்பவர்களும் கேட்டுப் பயன் அடையும்படி பிள்ளையவர்கள் பல மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டுவார். சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் வரும் இடங்களில் தேசிகர் மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களி லிருந்து மேற்கோள் காட்டி விஷயங்களை அருமையாக எடுத்து விளக்குவார். அத்தகைய காலங்களில் பொழுது போவதே தெரியாது. தமிழ் விருந்தென்று உபசாரத்துக் குச் சொல்லுவது வழக்கம். அங்கே நான் அநுபவித்தது உண்மையில் விருந்தினுல் உண்டாகும் இன்பமாகவே இருந்தது. உணவின் ஞாபகம் அங்கே வருவதற்கே இடம் இல்லை.

பாடம் கேட்கையில் ஒவ்வொரு பாடலையும் நான் மூன்று முறை வாசிப்பேன். பொருள் சொல்வதற்கு முன் ஒரு முறை பாடல் முழுவதையும் படிப்பேன். பொருள் சொல்லும்போது சிறு சிறு பகுதியாகப் பிரித்துப் படிப் பேன். பொருள் சொல்லி முடித்த பிறகு மீட்டும் ஒரு முறை பாடல் முழுவதையும் படிப்பேன். இப் பழக்கத் தால் அப்பாடம் என் மனத்தில் நன்ருகப் பதிந்தது. பிள்ளை யவர்கள் பாடம் சொல்லும் முறை இது.

திருவாவடுதுறை மடத்தைச் சார்ந்த அன்ன சத்திரத் தில் நான் காலையிலும் பகலிலும் இரவிலும் ஆகாரம் உண்டு வந்தேன்.

23. அன்பு மூர்த்திகள் மூவர்

இருவகைப் பாடங்களும் காலையிலும் மாலையிலும் முறையாக நடந்து வந்தன. சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய அன்பு என்மேல் வர வர அதிகமாகப் பதியத் தொடங்

கியது. பிள்ளையவர்களுக்கு என்பால் உள்ள அன்பின் மிகுதியை அறிந்த தேசிகர் என்னிடம் அதிக ஆதரவு காட்டினர். அவ்விருவருடைய அன்பினாலும் மற்றவர்களுடைய பிரியத்தையும் நான் சம்பாதித்தேன். மடத்திலே பழகுபவர்கள் என்னையும் மடத்தைச் சார்ந்த ஒருவனாகவே மதிக்கலாயினர். மடத்து உத்தியோகஸ்தர்கள் என்னிடம் பிரியமாகப் பேசி வந்ததுடன் எனக்கு ஏதேனும் தேவை இருந்தால் உடனே கொடுத்து உதவித் தங்கள் அன்பைப் பலப்படுத்தினர்.

மாசி மாதம் மகா சிவராத்திரி வந்தது. திருவாவடுதுறையில் உள்ளவர்களுக்கு ஏதேனும் சாமான் வேண்டுமானால் மடத்து உக்கிராணத்திலிருந்துதான் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அக் காலத்தில் அவ்வூரில் கடைகள் இல்லை. சிவராத்திரி யாதலால் மாலையில் ஆலயத்துக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்ய எண்ணினேன். தேங்காய், பழம், பாக்கு, வெற்றிலை முதலியவை வேண்டும். கடைகளோ இல்லை. ஆதலால் 'மடத்து உக்கிராணத்திலே வாங்கிக் கொள்ளலாம்' என்று நினைத்துக் காலைப் பாடம் முடிந்தவுடன் அவ்விடத்தை அடைந்து வெளியில் நின்றபடியே உக்கிராணக்காரரிடம் எனக்கு வேண்டியவற்றைச் சொன்னேன். ''ஐயரவர்கள் எப்போது எது கேட்டாலும் கொடுக்க வேண்டுமென்று சந்நிதானத்தில் உத்தரவாகிறது'' என்று கணீரென்று ஒரு சப்தம் கேட்டது. அசரீரி வாக்கைப் போன்ற அவ்வொலி எங்கிருந்து வந்ததென்று கவனித்தேன். கந்தசாமி ஓதுவாரென்பவர் அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். அங்கே அயலில் இருந்த ஒரு ஜன்னலுக்கு அப்புறத்தில் பண்டார சந்நிதிகள் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். உடனே எனக்குச் சிறிது நாணம் உண்டாயிற்று. ''எது வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாமென்று உத்தரவாகிறது'' என்று அருகில் வந்த ஓதுவார் மீட்டும் சொன்னார். அதனை

உறுதிப் படுத்துவது போலத் தேசிகர் புன்னகை பூத்தார். வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் தடையின்றி நான் பெற்றுக்கொண்டேன். இயல்பாகவே வேண்டும்போது எனக்கு உதவி வரும் அந்த உக்கிராணக்காரர் அன்று முதல் என் குறிப்பறிந்து எனக்கு வேண்டுவனவற்றை அப்பொழுது அப்பொழுது உதவி வந்தார். பிற்காலத்திலும் எனக்கு வேண்டிய பொருள்களை வேண்டிய சமயங்களில் அந்த உக்கிராணம் கொடுப்பதும் நான் பெற்றுக் கொள் வதும் வழக்கமாயின.

ஒரு நாள் காலையில் மடத்திலிருந்து வெளியே வந்து ஆகாரம் செய்யும் இடத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண் டிருந்தேன். அப்போது மணி பதினொன்றுக்கு மேல் இருக்கும். எனக்கெதிரே மடைப்பள்ளி விசாரணைக்கார ராகிய முத்துசாமி ஓதுவாரென்பவர் வந்தார். அவருடைய அன்பும் மரியாதையும் எப்போது கண்டாலும் அவரோடு சில வார்த்தைகள் பேச வேண்டுமென்று என்னைத் தூண் டும். ஆதலால் அவரைப் பார்த்தவுடன், ''கிழக்கேயிருந்து வருகிறீர்களே; அக்கிரகாரத்தில் ஏதேனும் வேலை இருந் ததோ?'' என்று கேட்டேன்.

''ஐயாவையும் அம்மாவையும் பார்த்துவிட்டு வரு கிறேன்'' என்றார்.

''உங்கள் வீடு வடக்கு வீதியில் அல்லவா இருக்கிறது? இங்கே உங்கள் தாயார் தகப்பனார் வரக் காரணம் என்ன?''

''இல்லை, அண்ணாவுடைய ஐயா அம்மா வந்திருக் கிறார்கள்'' என்று அவர் சொன்னவுடனே, ''என்ன! எங்கே வந்தார்கள்?'' என்று பரபரப்போடு அவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற என் ஆவலைப் புலப்படுத்தினேன்.

ஓதுவார் பிராயத்தில் என்னைவிட முதிர்ந்தவராக இருந்தாலும் என்னை அண்ணாவென்றே அழைத்து வந்தார். என் பெற்றோர்கள் அன்றைத்தினம் வருவதாக

எனக்கு முன்னமே தெரிவிக்கவில்லை. அவர்களை நான் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. 'அவர்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிறார்களோ? பழக்கம் இல்லாத இடமாயிற்றே! சாப்பிடும் நேரமாயிற்றே! அப்பா பூஜை பண்ணவேண்டுமே!' என்றெல்லாம் நான் விரிவாக யோசனை செய்தேன். என் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை முகக் குறிப்பால் ஒருவாறு ஊகித்து உணர்ந்த ஓதுவார், ''கவலைப்பட வேண்டாம். அவர்கள் காலையிலே வந்து விட்டார்கள். அவர்கள் வந்து அண்ணாவைப் பற்றி விசாரித்தபோதே இன்னாரென்று தெரிந்து கொண்டேன். அவர்களுக்குச் சத்திரத்தில் தக்க இடம் கொடுத்து வேண்டிய சாமான்களை அனுப்பினேன். ஐயாவின் பூஜைக்கு வேண்டிய பால் முதலிய திரவியங்களையும் அனுப்பியிருந்தேன். அவர்கள் அங்கே ஸ்நானத்தையும் பூஜையையும் முடித்துக் கொண்டு அண்ணாவின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். போய் ஆகாரம் செய்ய வேண்டியதுதான். இப்போது அங்கே போய் விசாரித்து விட்டுத்தான் வருகிறேன்'' என்றார்.

எனக்குத் தெரியாமலே நிகழ்ந்த அச் செயல்களைக் கேட்டு நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன். ஓதுவாருடைய அன்பையும் விதரணையையும் மடத்தில் உள்ள ஒழுங்கையும் பாராட்டியபடியே நான் விரைவாக என் தாய் தந்தையர் இருந்த இடத்துக்குச் சென்றேன்.

நான் அங்கே போனவுடன், ''எப்படிப்பட்ட மனுஷ்யர்கள்! என்ன ஏற்பாடுகள்! என்ன விசாரணைகள்!'' என்று என் தந்தையார் தம் சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தினார். ''சாமா, இம் மாதிரியான இடத்தை நான் பார்த்ததே இல்லை. நாங்கள் உன்னைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்று இன்று காலையில் இங்கு வந்தோம். சிலர் சத்திரத்தில் தங்கலாமென்று சொன்னார்கள். அப்போது இவ்விடம் வந்தோம். இங்கே ஒருவர் எதிர்ப்பட்டார். 'நீங்கள் யார்?' என்று கேட்டார். உன்னைப் பார்க்க

வந்திருப்பதாகச் சொன்னேன். உடனே எங்களுக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் விசாரித்து விசாரித்துக் கொடுத்து உதவினுர். இந்த மாதிரியான மனுஷ்யர்களை நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை. அவர் யார்?'' என்று என் தாயாரும் கேட்டார்.

''அவர் எனக்கு ஒரு தம்பி'' என்று மனத்துக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டேன். ஓதுவாருடைய அன்பை என் மனம் நன்ருக அறியும். அவர்களுக்கு அவ்வளவு தெரியாதல்லவா?

''உன் தம்பியைப் பார்த்தாயா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே குழந்தையாக இருந்த என் தம்பியை என்னிடம் அன்னையார் அளித்தார். நான் சந்தோஷமாக வாங்கி அணைத்துக் கொண்டேன்.

என் அன்னையார் சமைத்துத் தந்தையார் பூஜையில் நிவேதனம் செய்யப் பெற்ற உணவை நான் உண்டு பல நாளாயின. அன்று அவ்வுணவை உண்டு மகிழ்ந்தேன்.

ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் ஆசிரியரோடு திருவாவடுதுறையில் உள்ள கோட்டுமாங்குளம் வரைக்கும் சென்று அநுஷ்டானங்களை முடித்துவிட்டு வருவது என் வழக்கம். இருட்டு வேளைகளில் ஆசிரியர் கையைப் பிடித்து அழைத்து வருவேன். அன்றைத் தினமும் அவ்வாறு சென்று திரும்பும்போது, ''உம்முடைய தாயார் தகப்பனுர் வந்திருப்பதாகச் சொன்னீரே; அவர்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிருர்கள்? இப்போது பார்த்து விட்டுப் போகிறேன்'' என்ருர்.

''சிரமம் வேண்டாம். அவர்களே ஐயாவைப் பார்க்க வருவார்கள்'' என்று நான் சொல்லியும் அவர் வற்புறுத்தவே, அவரை என் பெற்ருேர்களிடம் அழைத்துச் சென்றேன்.

சத்திரத்தில் ஒரு விசிப் பலகையில் ஆசிரியர் அமர்ந்தார்; தந்தையாரும் அமர்ந்தார். தந்தையாரிடம் ஆசிரியர்

யோக க்ஷேமங்களை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தபோது என் தாயார் வந்தார். அதற்கு முன் ஆசிரியரை அவர் பார்த்ததே இல்லை.

''குழந்தையை நீங்களே தாயார் தகப்பனாரைப்போலக் காப்பாற்றி வருகிறீர்கள். நாங்கள் எந்த விதத்திலும் இவனுக்குப் பிரயோசனப்படாமல் இருக்கிறோம். உங்களுடைய ஆதரவினால்தான் இவன் முன்னுக்கு வர வேண்டும்'' என்று கண்ணில் நீர் ததும்ப அவர் சொன்னார்.

''நீங்கள் கொஞ்சமும் கவலைப்பட வேண்டாம். உங்கள் குமாரர் நல்ல புத்திசாலி. நன்றாகப் படித்து வருகிறார். கடவுள் கிருபையால் நல்ல நிலைமைக்கு வருவார்'' என்று ஆசிரியர் கூறிய வார்த்தைகள் என் தாயாரின் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்தன. என்னிடம் அன்பு வைப்பவர்களுக்குள்ளே அந்த மூன்று பேர்களுக்கு இணையானவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை. அம் மூவரும் ஒருங்கே இருந்து என் நன்மையைக் குறித்துப் பேசும்போது அவர்களுடைய அன்பு வெளிப்பட்டது. அந்த மூவருடைய அன்பிலும் மூன்று விதமான இயல்புகள் இருந்தன. அவற்றினிடையே உயர்வு தாழ்வு உண்டென்று சொல்ல முடியுமா? இன்ன வகையில் இன்னது சிறந்தது என்றுதான் வரையறுக்க முடியுமா? ஒரே அன்பு மயமாகத் தோற்றிய அக் காட்சியை இப்போது நினைத்தாலும் என் உள்ளத்துள் இன்பம் ஊறுகின்றது. அம் மூவரையும் மூன்று அன்பு மூர்த்திகளாக இன்றும் பாராட்டி வருகிறேன்.

மறு நாள் விடியற்காலையில் என் பெற்றோர்கள், சூரிய மூலைக்கு என் தம்பியுடன் போனார்கள்.

24. இடையிடையே

எனக்கு வேண்டிய நல்ல வசதிகளும் தமிழ்க் கல்வி லாபமும் திருவாவடுதுறையிலே கிடைத்தன. மனத்திலே

சந்தோஷம் இடையருது உண்டாவதற்கு வேண்டிய அநு கூலங்களெல்லாம் அங்கே குறைவின்றி இருந்தன. ஆனாலும், இடையிடையே அச் சந்தோஷத்திற்குத் தடை நேராமல் இல்லை.

இரவில் ஆகாரம் செய்த பிறகு மடத்திற்கு வந்து அங்குள்ள குமாரசாமித் தம்பிரானுடன் பாடத்தைப் படித்துச் சிந்தித்து வருவேன். பிறகு அங்கேயே படுத்துக் கொள்வேன். இவ்வழக்கம் திருவாவடுதுறை சென்ற பிறகு சில மாதங்கள் வரையில் இருந்தது. மடத்தில் தங்கி வந்த காலத்தில் ஒரு நாள் இரவு அவருடன் வழக்கம்போலவே படித்து வந்தேன். மடத்தின் கீழ்ப்பக்கத்தில் இருந்த சவுகண்டியில் தம்பிரான்கள் தங்கியிருப்பதற்காக இரண்டு அறைகள் உண்டு. குமாரசாமித் தம்பிரான் ஓர் அறையில் இருந்து வந்தார். அதற்கு எதிரே உள்ள அறையில் பன்னிருகைத் தம்பிரான் என்பவர் இருந்தார். அவர் நல்ல செல்வாக்குடையவர். ஆதீனத்தில் பொறுப்புள்ள உத்தியோகங்களை வகித்தவர். அறைகளுக்கு மத்தியில் உள்ள கூடத்தில் நாங்கள் இருந்து படித்த நூல்களைச் சிந்தனை செய்வோம். அப்போது அவரும் உடன் இருந்து கவனிப்பார். படித்துக் கொண்டிருந்த நான் அலுப்பு மிகுதியால் அங்கே படுத்துத் தூங்கி விட்டேன். இரவு மணி பத்து இருக்கும். குமாரசாமித் தம்பிரானும் பன்னிருகைத் தம்பிரானும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். முத்துசாமி ஓதுவார் அங்கே வந்தார்.

அவர் வந்த சமயம் தம்பிரான்கள் இருவரும் அன்று மாலையில் நடந்த ஒரு களவைப் பற்றிச் சம்பாஷித்திருந்தனர். பன்னிருகைத் தம்பிரான் ஒரு சிறந்த ஏறுமுக ருத்திராட்ச கண்டியை அணிந்திருந்தார். அதன் இரு தலைப்பிலும் கல் இழைத்த தங்க முகப்புகள் உண்டு. ஏறக்குறைய இரண்டாயிர ரூபாய் பெறுமானம் உள்ளது. அன்று மாலை தம்பிரான் குளப்புரைக்குப் போய் வந்து சில

வேலைகளைக் கவனித்தார். சிறிது நேரமான பிறகு பார்த்த போது கண்டி காணப்படவில்லை. விலை உயர்ந்த பொருளாதலால் மடத்துக் காரியஸ்தர்கள் அதைத் தேடலாயினர்.

"தவசிப் பிள்ளைகளை விசாரிக்கச் சொல்லவேண்டும். இந்த மடத்தில் இந்த மாதிரி நடப்பதென்றால் ஆதீனத்துக்கே குறைவல்லவா?" என்றார் பன்னிருகைத் தம்பிரான்.

"ஒவ்வொரு பயலாகக் கூப்பிட்டு விசாரிக்க வேண்டும். திருடினவன் லேசில் சொல்லமாட்டான். கட்டிவைத்து அடிக்கவேண்டும்" என்று சொன்னார் குமாரசாமித் தம்பிரான்.

அங்கே இருந்த முத்துசாமி ஓதுவார், அவர்களுடைய பேச்சு இன்ன விஷயத்தைப் பற்றியதென்பதை அறிந்து, "இது தெரிந்து சந்நிதானம் கூட மிகவும் கவலையோடு இருக்கிறது. இவ்வளவு துணிவான காரியத்தைச் செய்தவன் யாராயிருப்பான்? அங்கங்கே எல்லோரும் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று சொல்லி அச் சம்பாஷணையில் கலந்தார்.

அவர்கள் மூவரும் பேசிய சப்தத்தால் என் தூக்கம் கலைந்தது. நன்றாகத் தூங்கின எனக்கு சிறிது விழிப்பு உண்டாயிற்று. கண்ணைத் திறவாமல் மறுபடியும் தூக்கத்தை எதிர்பார்த்துப் படுத்த வண்ணமே இருந்தேன். அப்போது அங்கே வந்த வேறொரு மனிதர், "இங்கே வந்திருக்கும் புதிய மனிதர்களையும் விசாரிக்கவேண்டும்" என்றார்.

"புதிய மனிதர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? எல்லாம் பழைய பெருச்சாளிகளே. அவர்கள் வேலையாகத்தான் இருக்கும் இது" என்றார் குமாரசாமித் தம்பிரான்.

"அப்படிச் சொல்லலாமா? இந்த ஐயர் புதியவர் அல்லவா? இவர் எடுத்திருக்க மாட்டாரா?" என்று அந்த மனிதர் சொன்னார்.

அந்த வார்த்தை என் காதில் விழுந்ததோ இல்லையோ எனக்கு நடுக்கம் எடுத்தது; அரைகுறையாக இருந்த தூக்க மயக்கம் எங்கேயோ பறந்து போயிற்று.

'ஐயோ! ஒரு பாவமும் அறியாத நம்மைச் சந்தேகிக்கிறார்களே! திருட்டுப் பட்டம் கட்டிக் கொள்ளவா இவர்களுடன் பழகுகிறோம்? எதற்காக நாம் இங்கே வந்தோம்?, என்றெல்லாம் என் மனம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

''என்ன சொன்னாய்? அட பாவி! அந்த வார்த்தையை மறுபடி சொல்ல வேண்டாம்'' என்று பன்னிருகைத் தம்பிரான் அம் மனிதரை நோக்கிச் சொன்னார்.

குமாரசாமித் தம்பிரானே மிக்க கோபக் குறிப்புடன், ''உம்மை யார் ஐயா கேட்டார்? மனிதர்களுடைய தராதரம் லவலேசமும் தெரியாத நீர் அபிப்பிராயம் சொல்ல வந்துவிட்டீரே! வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போம். இனி இங்கே நிற்கவேண்டாம்'' என்று கடுமையாகக் கூறினார்.

ஓதுவார், ''ஐயா, அவரைச் சொன்னால் நாக்கு அழுகிப் போம். இருந்திருந்து பரம சாதுவாகிய அவரைச் சொல்ல உமக்கு எப்படி ஐயா மனம் வந்தது?'' என்றார். அம்மனிதர் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாமல் எழுந்து போய் விட்டார்.

அந்த மூவர் வார்த்தைகளையும் நான் கேட்டேன். நல்ல வேளை, பிழைத்தோம் என்ற ஆறுதல் எனக்கு உண்டாயிற்று. உடனே எழுந்தேன். ''இவ்வளவு நேரம் என்னைப் பற்றி நடந்த சம்பாஷணையைக் கவனித்தேன். எனக்கு முதலில் உண்டான சங்கடத்தை நீங்கள் நீக்கி விட்டீர்கள். என் உள்ளம் பதறிவிட்டது. இப்போது தான் என் மனம் அமைதியை அடைந்தது. என்னை ஒரு பெரிய அபவாதத்திலிருந்து காப்பாற்றினீர்கள்'' என்று அவர்களை நோக்கிக் கூறினேன். அப்படிப் பேசும்போது எனக்கு ஒரு விதமான படப்படப்பு இருந்தது. அதைக்

கவனித்த பன்னிருகைத் தம்பிரான், ''நீங்கள் ஏன் கவலைப் படவேண்டும்? நாங்கள் எதையும் நம்பிவிடுவோமா? எந்தக் காலத்தும் உங்களுக்கு ஒரு குறைவு வரும்படி செய்யமாட் டோம். வந்த மனுஷ்யன் ஏதோ அசட்டுத்தனமாய்ச் சொன்னானென்று நினைக்கவேண்டும். அதை மறந்து விடுங் கள்'' என்று சொல்லி என்னைத் தேற்றினார்.

எங்கே பார்த்தாலும் இந்தக் களவைப்பற்றிய பேச்சா கவே இருந்தது. மறு நாள் காலையில் பத்து மணிக்கு மடத் தின் ஒரு பக்கத்தில் பன்னிருகைத் தம்பிரான் சிலரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது திடீரென்று குளப் புரையிலிருந்து ஒரு வேலைக்காரன் மிகவும் வேகமாக ஓடி வந்து தம்பிரானிடம் அந்தக் கண்டியைக் கொடுத்து, ''சாமீ, இன்று காலையில் நான் எல்லா இடங்களையும் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தேன். படித்துறைச் சுவரின் மாடம் ஒன்றில் உள்ள விநாயகருக்குப் பின்னே ஏதோ பளிச் சென்று தெரிந்தது. உடனே கவனித்தேன். இந்தக் கண்டி அகப்பட்டது'' என்று சொன்னான்.

அதை வாங்கிக் கொண்டு பன்னிருகைத் தம்பிரான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, ''நேற்று நான் அநுஷ்டானத்துக்குப் போகையில் அங்கே இதை மாடத்தில் வைத்து விட்டுத் தோட்டத்துக்குப் போனேன். அப்போது திடீரென்று ஒரு சேவகன், 'சந்நிதானம் அவசரமாக அழைக்கிறது' என்று குடல் தெறிக்க ஓடி வந்து சொன்னான். என்னவோ ஏதோ என்று நானும் மிகவும் வேகமாக வேறொன்றையும் கவனியாமல் சந்நிதானத்தினிடம் போனேன். சந்நிதானம் ஒரு முக்கிய மான விஷயத்தைப்பற்றிக் கட்டளையிட்டது. சில நேரம் அதே கவலையாக இருந்தேன். கண்டியைப்பற்றிய ஞாபகமே எனக்கு உண்டாக வில்லை. சிறிது நேரம் பொறுத்தே அந்த ஞாபகம் வந்தது. பல தடவை யோசித்துப் பார்த்தும் வைத்த இடம் நினைவுக்கு வர

வில்லை. நான் வைத்த இடத்தை விட்டு மற்ற இடங் களிலெல்லாம் தேடினேன். பிறரையும் தேடச் செய்தேன். அகப்படவில்லை. எப்படியோ இது சந்நிதானத்துக்கும் தெரிந்து விட்டது. வயசு ஆக ஆக மறதி உண்டாகிறது. அநாவசியமாகப் பலருக்குக் கவலை ஏற்பட்டது. பாவம்! சாமிநாதையர் மிக்க சஞ்சலத்தை அடைந்து விட்டார்'' என்று எல்லோரிடமும் சொன்னதோடு, உடனே எனக்கும் அதைப்பற்றிச் சொல்லி அனுப்பினர். இச் செய்தி காதில் விழுந்ததும் நான் விநாயகர் சந்நிதி சென்று வந்தனம் செய்தேன்.

வேறு ஒரு சமயம் என் ஆசிரியரிடம் யாரோ ஒருவர் சென்று என்னைப்பற்றிக் கோள் கூறினர். அதனல் ஆசிரியர் என்பால் சினம் கொள்ளலாயினர். யாரிட மேனும் கோபங் கொண்டால் அவரிடம் பேசாமல் இருந்துவிடுவது அவரது வழக்கம். என்னிடமும் அவ்வாறு இருக்கத் தொடங்கினர். மடத்தில் பாடம் நடக்கையில் படிப்பதும், ஆசிரியர் ஏதேனும் பாடல் சொன்னல் எழுதுவதுமாகிய வேலைகளையே நான் செய்து வந்தேன். நான் அருகில் இருக்கும்போது, ''ஏடு எடுத்துக் கொள்ளும், எழுதும்'' என்று சொல்லமாட்டார். படுத்துக் கொண்டே ஏதேனும் ஒரு பாடலின் முதல் அடியை ஆரம்பிப்பார். அது புதுப் பாடலாக இருந்தால் அதனை எழுத வேண்டுமென்பது அவர் குறிப்பென்று நான் அறிந்து, ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் எடுத்து எழுதத் தொடங்குவேன். அவர் சொல்லிக் கொண்டே போவார். நிறுத்த வேண்டுமானல் சரியென்பார். அந்தக் குறிப்பை அறிந்து நான் நிறுத்திவிடுவேன்.

தனியே பாடம் கேட்பதும் பேசுவதும் இன்றி இந் நிலையில் சில நாள் நான் இருந்து வந்தது என் மனத்தை மிகவும் உறுத்தியது. இதை வேறு யாரிடமும் தெரிவிக்க வில்லை; உள்ளத்துள்ளே நான் மறுகினேன்.

அப்போது மாயூரத்தில் வசந்தோத்ஸவம் நடந்தது. அந்த உத்ஸவ தரிசனத்துக்குச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஒரு நாள் திருக்கூட்டத்துடனும் பரிவாரங்களுடனும் சென்றுர். ஆசிரியரும் சென்றுர். அவருடன் நானும் சில மாணுக்கர்களும் சென்றேம். மாலையில் மாயூரம் போய்ச் சேர்ந்தோம். சுப்பிரமணிய தேசிகர் பரிவாரங் களுடன் ஸ்ரீ மாயூரநாதர் ஆலயத்திற்குப் போய்த் தரிசனம் செய்து பிறகு மடத்துக்கு வந்தார். வந்த காலத்தில் என்னை ஒரு காரியஸ்தரோடு அனுப்பி ஆகாரம் செய்து வரும்படி சொன்னுர். இவ் விஷயம் பிள்ளையவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர் தம் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்.

நான் போஜனம் செய்துவிட்டுப் பிள்ளையவர்கள் வீட்டுக்கு வந்து திண்ணையில் இருந்தேன். அப்போது மடத்தில் பந்தி நடந்தமையால் அங்கே ஆகாரம் செய்து கொள்ளப் பிள்ளையவர்கள் போயிருந்தார்.

மடத்தில் பந்தி நடைபெறும் பொழுது சுப்பிரமணிய தேசிகரும் அங்கே போய் உணவு கொள்வார். அப்பந்தியில் தம்பிரான்களும் சைவர்களாகிய வெள்ளை வேஷ்டிக்காரர் களும் தனித்தனியே வரிசையாக இருந்து புசிப்பார்கள். வெள்ளை வேஷ்டிக்காரர்கள் வரிசையில் முதல் இடம் பிள்ளையவர்களுக்கு உரியது.

வழக்கம்போல் ஆசிரியர் அவ்விடத்தில் அமர்ந்தபோது அவர் எப்பொழுதும் இருப்பதைப் போன்ற தெளிவோடு இல்லை. ஏதோ ஒரு கவலை அவர் முகத்தில் தோற்றியது. உண்ணும் பொருட்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்தவர் திடீரென்று எழுந்தார். அவ்வாறு யாரும் செய்யத் துணியார். சம்பிரதாயத்தை நன்கு அறிந்த அவர் அப்படி எழுந் திருந்ததைக் கண்டு யாவரும் பிரமித்துப் போனுர்கள். சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவருக்கு ஏதோ கவலை இருப்பதை அறிந்து ஒருவர் மூலம் விசாரித்தார். ''சாமிநாதையர் என்னுடன் வந்தார். அவர் ஆகாரம் செய்வதற்கு ஒன்றும்

ஏற்பாடு செய்யாமல் வந்து விட்டேன். பட்டினியாக இருப்பாரே என்று எண்ணி விசாரித்து வருவதற்காக எழுந்தேன்'' என்று அவர் சொன்னதைக் கேட்ட தேசிகர், ''அவரை ஒரு காரியஸ்தரோடு ஆகாரம் செய்ய அனுப்பி யிருக்கிறோம். இதற்குள் அவர் போஜனம் செய்து வந்திருப்பார்'' என்றார்.

ஆசிரியர் ஒருவாறு ஆறுதலுற்றார். ஆனாலும் அவர் மனம் சமாதானம் அடையவில்லை. உணவிலே மனம் செல்லாமல் உண்ணுபவர் போலப் பாவனை செய்து இருந்துவிட்டு, யாவரும் எழுவதற்கு முன்பே எழுந்து கையைச் சுத்தி செய்து கொள்ளாமலே வேகமாக மடத்திற்கு அடுத்ததாகிய தம் வீடு நோக்கி வந்தார். அவர் வேகமாக வருவதைக் கண்டு திண்ணையில் இருந்த நான் எழுந்து நின்றேன்.

நான் இருந்த இடத்தில் தீபம் இல்லாமையால் அவர் என் சமீபத்தில் வந்து முகத்தை உற்று நோக்கி, ''சாமிநாதையரா? ஆகாரம் செய்தாயிற்றா?'' என்று கேட்டார். ''ஆயிற்று'' என்று சொன்னதைக் கேட்ட பிறகே அவர் மனம் சமாதானம் அடைந்தது. உள்ளே சென்று கையைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு தீபம் கொணர்ந்து வைக்கச் சொன்னார்.

பிறகு என்னுடன் மிக்க அன்போடு பேசத் தொடங் கினார். அவர் அவ்வளவு வேகமாக வந்ததும், என் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்ததும், சில தினங்களாகப் பேசாதவர் அவ்வளவு அன்போடு பேசியதும் எனக்குக் கனவு நிகழ்ச்சிகளைப் போல இருந்தன.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மடத்திலே இருந்து சிலர் வந்து என்னைக் கண்டு, ''ஐயாவுக்கு உம்மிடத்திலே உள்ள அன்பை இன்று நாங்கள் அறிந்து கொண்டோம். உம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்'' என்று கூறி, அங்கே நிகழ்ந்தவற்றைச் சொன்னபோது எனக்கு எல்லாம்

விளங்கின. சில நாட்களாகத் தாம் என்பால் காட்டிவந்த பராமுகத்துக்குத் தாமே பரிகாரம் தேடியவரைப் போல என் ஆசிரியர் விளங்கினர்.

25. மகா வைத்தியநாதையர்

மாயூரத்தில் வசந்தோத்ஸவம் ஆன பிறகு சுப்பிரமணிய தேசிகர் திருவாவடுதுறைக்குப் பரிவாரங் களுடன் திரும்பி வந்தார். அவருடன் பிள்ளையவர்களும் நாங்களும் வந்தோம். வழக்கப்படி மடத்திலே பாடங்கள் நடைபெற்று வந்தன.

சில நாட்களில் இரவில் பாடம் நடவாதபோது சுப்பிர மணிய தேசிகரிடம் நான் போவதுண்டு. அப்பொழுது பிள்ளையவர்கள் சொல்லும் பாடங்களைப் பற்றி விசாரிப் பார்; என்ன என்ன அரிய விஷயங்கள் சொன்னார்கள் என்பதைக் கேட்டறிந்து பாராட்டுவார். பல பழைய வரலாறுகளைச் சொல்லுவார். நான் சங்கீதத்தில் பயிற்சி உடையவன் என்பதை அறிந்தவராதலின் சங்கீத வித்துவான்களைப் பற்றிய பல செய்திகளைச் சொல்வார். ஒருநாள், ''மகா வைத்தியநாதையரைத் தெரியுமோ?', என்று அவர் கேட்டார்.

''அவர்களைப் பற்றி நான் கேட்டிருக்கிறேன்; நேரே பார்த்ததில்லை'' என்றேன்.

''நீர் அவசியம் பார்த்து அவருடன் பழகவேண்டும். இம் மடத்துக்கு வேண்டியவர்களுள் அவர் முக்கியமானவர். தமிழ் விஷயத்தில் பிள்ளையவர்கள் எப்படியோ அப்படியே சங்கீத விஷயத்தில் அவரைச் சொல்லவேண்டும். அவர் தமிழிலும் நல்ல பயிற்சி உள்ளவர். அவர் இங்கே அடிக்கடி வந்து நம்மை மகிழ்வித்துப் போவார்.''

''அவர்களது சங்கீதத்தை இதுவரையில் கேளாமல் போனது என் துரதிருஷ்டமே'' என்றேன்.

''அவரை முதலில் நாம் கல்லிடைக்குறிச்சியில் சின்னப்பட்டத்தில் இருந்தபோது பார்த்தோம். அப் பொழுது அவர் மிகவும் பால்யமாக இருந்தார். அப்போதே அவரிடத்தில் சங்கீதத் திறமை மிகுதியாக விளங்கியது. பெரிய வைத்தியநாதையர், சின்ன வைத்தியநாதையர் என்ற இரண்டு வித்துவான்களும் வேறு பலரும் வந்திருந் தனர். இவ்விடம் போலவே கல்லிடைக்குறிச்சியிலும் அடிக்கடி பல வித்துவான்கள் வந்து போவார்கள். ஒரு நாள் ஒரு மகாசபை கூட்டி இந்த மூன்று வைத்திய நாதையர்களையும் பாடச் சொன்னோம். மற்றவர்களைவிட மகா வைத்தியநாதையருடைய சக்திதான் சிறந்ததாக இருந்தது. இவ் விஷயத்தை அவரோடு போட்டியிட்ட வித்துவான்களே ஒப்புக்கொண்டனர். அந்த மகா சபையில் எல்லா வித்துவான்களுடைய சம்மதத்தின் மேல் அவருக்கு 'மகா' என்ற பட்டம் அளிக்கப்பெற்றது. அதற்குமுன் வெறும் வைத்தியநாதையராக இருந்த அவரை அன்று முதல்தான் யாவரும் மகா வைத்தியநாதையரென்று அழைத்து வரலாயினர்.''

சுப்பிரமணிய தேசிகர் பின்னும் அச் சங்கீத வித்துவா னுடைய பெருமைகளை எடுத்துக் கூறிவிட்டு, ''மகா வைத்தியநாதையருடைய தமையனாராகிய இராமசுவாமி ஐயரென்பவர் தமிழிலே நல்ல அறிவுடையவர். செய்யுட் களும் கீர்த்தனங்களும் இயற்றுவார். பெரிய புராணம் முழுவதையும் கீர்த்தனங்களாகச் செய்திருக்கிறார். மகா வைத்தியநாதையருடைய தமிழறிவு விருத்தியாவதற்கு அவர் முக்கியமான காரணம்'' என்றார்.

மகா வைத்தியநாதையரது பெருமையையும் அவரிடம் ஆதீனத் தலைவருக்கு இருந்த அன்பையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டது முதல் அப் பெரியாரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்கு உண்டாயிற்று. அவர் தமிழிலும் நல்ல அறிவுள்ளவரென்று தெரிந்தபோது என்

விருப்பம் அதிகமாயிற்று. அது நிறைவேறும் காலம் வந்தது.

ஒரு நாள் கோடக நல்லூர் ஸ்ரீ சுந்தர சுவாமிகள் என்னும் பெரியாருடன் மகாவைத்தியநாதையர் மடத்திற்கு வந்தார். அவரைப் பார்ப்பதே எனக்கு மிகவும் ஆனந்தமாக இருந்தது. அவர் முகத்தில் இருந்த ஒளியும் அமைதியும் அவர் உள்ளத்தின் இயல்பை விளக்கின. அவர் தோற்றத்தினுல் மட்டும் என் ஆவல் அடங்கவில்லை. அவர் இடையிடையே பேசின மெல்லிய வார்த்தைகளிலே இனிமை இருந்தது. அந்த இனிமையும் என் மனத்தைக் கவர்ந்தது. ஆனுல் அவ் வார்த்தைகளாலும் என் ஆவல் அடங்கவில்லை. வைத்தியநாதையராக இருந்த அவர் எதனுல் மகா வைத்தியநாதையர் ஆனுரோ அச் சங்கீதத்தைக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு அதிகரித்தது. 'இவர் வந்திருக்கிற காரியமோ வேறு. இக் கூட்டத்தில் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லாமல் நமது ஆவலை நிறைவேற்றுவதற்காக இவர் பாடுவது சாத்தியமாகுமா? நமக்கு இவ்வளவு ஆசை இருப்பது இவருக்குத் தெரிவதற்குத்தான் சந்தர்ப்பம் உண்டா?... எப்படியாவது ஒரு பாட்டைக் கேட்டால் போதுமே!...ஒரு பாட்டானுல் என்ன? நூறு பாட்டானுல் என்ன? அதற்கு இதுவா சமயம்? என்று என் மனத்துக்குள்ளே ஆட்சேப சமாதானங்கள் எழுந்தன. இந்த யோசனையிலே சுந்தர சுவாமிகளும் தேசிகரும் என்ன பேசினுர்கள் என்பதைக் கூட நான் நன்ருகக் கவனிக்கவில்லை.

திடீரென்று எனக்கு ஆச்சரியம் உண்டாகும்படி சுப்பிரமணிய தேசிகர் பேசத் தொடங்கினுர்; ''உங்களுடைய சங்கீதத்தைக் கேட்க வேண்டுமென்று இங்கே படிக்கும் மாணுக்கர்கள் சிலர் ஆசைப்படுகிருர்கள். பிள்ளையவர்கள் வாக்கிலிருந்து சில பாடல்களைச் சொன்னுல் திருப்தியாக இருக்கும்'' என்று அவர் மகா வைத்தியநாதையரை நோக்கிக் கூறியபோது, நான் என் காதுகளையே நம்பவில்லை.

'நாம் கனவு காண்கிறேமா? நம்முடைய யோசனையினல் விளைந்த பகற் கனவா இது?' என்று கூட நினைத்தேன். நல்ல வேளை! அது உண்மையாகவே இருந்தது.

''அதற்கு என்ன தடை? காத்திருக்கிறேன்'' என்று சொல்லி மகா வைத்தியநாதையர் பாட ஆரம்பித்துவிட்டார். தேவகானமென்று சொல்வார்களே அச் சங்கீதம் அப்படித் தான் இருக்குமோவென்று எனக்குத் தோற்றியது. முதலில் தமிழ்ச் சூத சங்கிதையிலிருந்து சில செய்யுட்களைச் சொல்லத் தொடங்கினர். தமிழ்ச் செய்யுளாக இருப்பத ஞலே முதலில் அவை மனத்தைக் கவர்ந்தன. பிள்ளையவர் கள் வாக்கென்ற பெருமையும் அவைகளுக்கு இருந்தது. மகா வைத்தியநாதையருடைய இன்னிசையும் சேர்ந்து அப் பாடல்களுக்கு என்றும் இல்லாத அழகைக் கொடுத்தது. அந்த இன்னிசை முதலில் இந்த உலகத்தை மறக்கச் செய் தது. பாவத்தோடு அவர் பாடுகையில் ஒவ்வொரு வார்த்தை யும் உள்ளத்துள்ளே படிந்து படிந்து ஒரு பெரிய காட்சியை நிர்மாணம் செய்து வந்தது.

பாடல்களைக் கூறிவிட்டுப் பிறகு பொருளும் சொன்னர். பாடல் சொல்லும்போதே பொருள் தெரிந்து விட்டது. பிறகு சுப்பிரமணிய தேசிகர், ''உங்கள் தமை யனர் வாக்காகிய பெரிய புராணக் கீர்த்தனையிலிருந்து சில கீர்த்தனங்கள் பாட வேண்டும்'' என்றார். வைத்திய நாதையரிடத்தில் உள்ள 'சரக்கு' இன்னதென்று தேசிக ருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டுக் கொண்டே வர அந்தச் சங்கீத சிகாமணி தடையின்றிப் பாடி வந்தார்.

அவர் கீர்த்தனங்களைப் பாடும்போது பிடில், மிருதங்கம் முதலிய பக்க வாத்தியங்கள் இல்லை. அக் காரணத்தால் அவர் இசைக்குக் குறைவு இருந்ததாக எனக்குத் தோற்ற வில்லை. அவர் கையினல் மெல்லத் தாளம் போட்டுப் பாடியபோது ஒவ்வொருவருடைய இருதயமும் அப் பாட்

டோடு ஒன்றிப் பக்கவாத்தியம் வாசித்ததென்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அதுவரையில் அடைந்திராத இன்பத்தை அன்று அடைந்தேன். 'இவருடனே போய் இருந்து சங்கீத அப்பியாசம் செய்யலாமா?' என்ற ஆசைகூட இடையே தோற்றியது. ஒருவாறு மகாவைத்தியநாதையரது கான மழை நின்றது. சுந்தர சுவாமிகள் விடை பெற்றுக் கொண்டனர். அவரோடு மகா வைத்தியநாதையரும் பிறரும் விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

அன்று பிற்பகலில் சுப்பிரமணிய தேசிகரை நான் பார்த்தபோது, ''காலையில் மகா வைத்தியநாதையர் பாட்டைக் கேட்டீரா?'' என்று அவர் கேட்டார். ''இந்த மாதிரியான சங்கீதத்தை இதுவரை நான் கேட்டதே இல்லை. அவர்களுடைய சாரீரம் எல்லோருக்கும் அமையாது. வெறும் சாதகத்தால்மட்டும் வந்ததன்று அது என்றேன்.''

''சாதகம் மாத்திரம் போதாதென்பது உண்மைதான். அவர் நல்ல சிவபக்தர். சிவகிருபை அவருக்கு நல்ல சாரீரத்தை அளித்திருக்கிறது. அவர் செய்துவரும் அப்பியாசம் அந்தச் சாரீரத்திற்கு வளப்பத்தைத் தருகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரது தூய்மையான ஒழுக்கம் அந்தத் திவ்விய சாரீரத்தின் அழகு கெடாமல் பாதுகாக்கிறது'' என்று அவர் சொல்லிவிட்டு, ''அவர் தமிழறிவும் உமக்குப் புலப்பட்டிருக்குமே!'' என்றார்.

''ஆம், அவர் பாடல் சொல்லும்போதே பொருள் தெளிவாகிறது'' என்றேன்.

26. நோயும் பிரிவும்

என் ஆசிரியருக்குச் சிதம்பரம் பிள்ளை என்று ஒரு குமாரர் இருந்தார். அவருக்குத் தக்க பிராயம் வந்த பிறகு கல்யாணம் செய்வதற்குரிய முயற்சிகள் நடைபெற்றன.

அதற்குரிய ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கும் பொருட்டு ஆசிரியர் மாயூரத்திற்குச் சென்முர். நானும் உடன் சென்றேன். சிதம்பரம் பிள்ளையின் விவாகம் குறிப்பிட்ட முகூர்த்தத்தில் மிகவும் சிறப்பாக நடந்தது. அதற்குப் பல கனவான்கள் வந்து விசாரித்து மகிழ்ந்து சென்றனர்.

மாயூரத்தில் எனக்கு உணவு வசதிகள் இல்லாமல் இருந்தது. அதனுல், ''நீர் திருவாவடுதுறைக்குப் போய் அங்கே உள்ளவர்களோடு பழைய பாடங்களைப் படித்துக் கொண்டிரும். நான் விரைவில் அங்கு வந்து விடுவேன்'' என்முர் ஆசிரியர்.

ஏன் அவ்வாறு சொன்னுரென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ''நான் அதுவரையில் இங்கேயே இருந்து ஐயாவுடன் வருகிறேனே?'' என்றேன்.

''வேண்டாம். இங்கே உமக்கு ஆகார விஷயத்தில் சௌகரியம் போதவில்லை. திருவாவடுதுறையில் சந்நிதானம் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொள்ளும்'' என்று வற்புறுத்திச் சொல்லவே, நான் மறுப்பதற்கு அஞ்சித் திருவாவடுதுறை வந்து சேர்ந்தேன்.

ஒரு நாள் இரவில் சுப்பிரமணிய தேசிகருடன் நான் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், ''பிள்ளையவர்களிடம் போய் ஒரு சமாசாரம் சொல்லிவிட்டு வரவேண்டும்'' என்முர்.

''கட்டளைப்படியே செய்கிறேன்'' என்று நான் சொன்னேன்.

திருப்பெருந்துறையில் ஆலய விசாரணை செய்துவந்த சுப்பிரமணிய தம்பிரான் என்பவர் சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கு ஒரு விண்ணப்பம் அனுப்பினுர். பிள்ளையவர்களை அந்தத் தலத்திற்கு நாடு நகரச் சிறப்புடன் ஒரு புராணம் பாடும்படி கட்டளையிட வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அவர் பாடி அரங்கேற்றி முடித்தால் இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்மானம் பண்ணுவதாகவும் தம்பிரான் அதில் தெரிவித்திருந்தார். அக்கடிதத்தைப் பற்றிச் சுப்பிரமணிய தேசிகர்

என்னிடம் சொல்லிவிட்டு, ''நல்ல சந்தர்ப்பத்தில் இந்த வேண்டுகோள் வந்திருக்கிறது. பிள்ளையவர்கள் தம் குமாரருக்கு விவாகம் செய்த வகையில் ஏதேனும் சிரமம் அடைந்திருக்கலாம். அதை நீக்கிக் கொள்வற்கு இது நல்லது. நீர் போய் இவ் விஷயத்தைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்வதோடு, அவ்வாறு செய்வது பல விஷயங்களில் அநுகூலமாக இருக்குமென்று நாமும் அபிப்பிராயப்படுவதாகச் சொல்லும். திருப்பெருந்துறைக்குரிய வடமொழிப் புராணத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும், அந்தத் தலத்திற்கு முன்பே உள்ள இரண்டு பழைய புராணங்களையும் தம்பிரான் அனுப்பியிருக்கிருர். அவற்றையும் பிள்ளையவர்களிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து வாரும்'' என்று சொல்லி அப் புத்தகங்களையும் என்னிடம் கொடுத்தார்.

நான் மறுநாட் காலையிலேயே மாயூரத்திற்கு நடந்து சென்றேன். ஆசிரியரிடம் செய்தியைச் சொல்லிப் புத்தகங்களையும் கொடுத்தேன். அவர் அவ் விஷயத்தை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டார். அப்பொழுது அவர் மனம் திருப்பெருந்துறை விநாயகர் சந்நிதியிலே போய் நின்றிருக்க வேண்டும். ''செய்கிறேன்'' என்ருே, ''திருவாவடுதுறைக்குப் புறப்படுவோம்'' என்ருே அவர் சொல்லவில்லை.

''நிலவுவந்த முடியினெடு வெயிலுவந்த மழகளிற்றை
நினைந்து வாழ்வாம்''

என்ற ஒரு செய்யுளின் அடி அவர் வாக்கிலிருந்து புறப்பட்டது. அப்போது, 'இப்பொழுதே இவர்கள் புராணத்திற்குப் பிள்ளையார் சுழி போட்டு விட்டார்கள்' என்று எண்ணினேன். வெயிலுவந்த விநாயகரென்பது திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள தல விநாயகர் திருநாமம்.

''சந்நிதானத்தின் திருவுள்ளப்படி நடப்பதுதான் எனக்கு இன்பம். நீர் திருப்பெருந்துறை பார்த்ததில்லையே?'' என்று ஆசிரியர் கேட்டார்.

''இல்லை; மாணிக்கவாசகர் திருவருள் பெற்ற தலமென்று ஐயா அவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.''

''ஆமாம்; அது நல்ல தலந்தான். ஆவுடையார் கோயிலென்று இப்போது எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். இறைவன் திருவருளால் புராணம் அரங்கேற்ற நேர்ந்தால் எல்லாவற்றையும் நீர் பார்க்கலாம்''.

திருப்பெருந்துறையைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்குத் தோன்றியது; என் ஆசிரியர் அந்தத் தலபுராணத்தைப் பாட நான் அதனை எழுத வேண்டுமென்ற ஆசை அதற்கு முன் எழுந்தது.

மூன்று நாட்கள் மாயூரத்தில் தங்கியிருந்தேன். பிறகு ஆசிரியர் புறப்படவே நானும் புறப்பட்டுத் திருவாவடுதுறையை அடைந்தேன். திருவாவடுதுறைக்கு வந்த பின் மீண்டும் பாடங்கள் வழக்கம்போல் நடைபெற்றன.

சில தினங்களுக்குப் பிறகு பிள்ளையவர்கள் திருப்பெருந்துறைப் புராணம் இயற்றத் தொடங்கினர். முதலில் விநாயக வணக்கம் ஒன்றைச் சொல்லி முடித்தார். மாயூரத்தில் நான் அவரைப் போய்க் கண்டபோது ஓரடி கூறியது அவருக்கு ஞாபகம் இல்லை. அதனல் வேறு ஒரு செய்யுளைச் சொன்னர். அது முடிந்தவுடன், ''மாயூரத்திற்கு இது விஷயமாக நான் வந்தபோது வெயிலுவந்த விநாயகரைப்பற்றி ஓர் அடி சொன்னது என் நினைவில் இருக்கிறது'' என்று சொல்லி அவ்வடியையும் கூறினேன்.

கேட்ட அவர் உடனே அதனையே இறுதி அடியாக வைத்து ஒரு செய்யுளைக் கூறினர். நான் எழுதினேன். மேலும் செய்யுட்களைச் சொல்லச் சொல்ல எழுதி வரலானேன். சில நாட்களில் கடவுள் வாழ்த்தும் நாட்டுப் படலமும் நிறைவேறின. திருப்பெருந்துறைக்கு முன்பே இருந்த தமிழ்ப் புராணங்கள் இரண்டும் தல வரலாறுகளை வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு அமைந்தவை. பிள்ளையவர்கள் பாடும் புராணங்களில் நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச்

சிறப்பு முதலிய வருணனைகள் கற்பனைத்திறம் விளங்க அமைந்திருப்பதை அறிந்தவர்கள் அம் முறையில் தங்கள் தங்கள் ஊருக்கும் புராணம் வேண்டும் என்று விரும்புவார் கள். திருப்பெருந்துறைக்குப் புதிய புராணம் பாட வேண்டும் என்ற முயற்சியும் அத் தகைய விருப்பத்தினுல் எழுந்ததே.

ஒரு நாள் எனக்குத் திடீரென்று கடுமையான ஜ்வரம் வந்தது. உடம்பில் எங்கும் முத்துக்கள் உண்டாயின. எல் லோரும் பெரியம்மை வார்த்திருப்பதாகச் சொன்னுர்கள். அதனுல் பாடம் கேட்கவோ மற்றக் காரியங்களைச் செய் யவோ ஒன்றும் இயலவில்லை. சத்திரத்தின் இடைகழியில் படுத்தபடியே இருந்தேன். பிள்ளையவர்கள் சில சமயங் களில் வந்து அருகில் உட்கார்ந்து, ''உமக்கு இப்படி அசௌக்கியம் வந்துவிட்டதே!'' என்று வருந்துவார். என் கண் இமைகளின்மேலும் கொப்புளங்கள் எழுந்தமையால் கண்களைத் திறக்க முடியவில்லை. பிள்ளையவர்கள் வரும் போது படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொள்வேன். துக்கம் பொங்கி வரும். கண்ணையோ திறக்க முடியாது. கண்ணீர் வழிய வழிய நான் வருத்தத்தைத் தெரிவித் தேன். ''என் பாட்டனுர் ஊராகிய சூரிய மூலைக்குப் போய்த் தேக சௌக்கியம் உண்டான பிறகு வருகிறேன்'' என்றேன். அவ்வாறே செய்யலாம் என்று கூறி என்னை அனுப்புவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யலானுர்.

தை மாதத்தில் நடைபெறும் குருபூஜை சமீபித்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் பொருட்டுப் பலர் வருவார்க ளாதலால் அச் சமயத்தில் திருவாவடுதுறையில் இருப்பது நல்லதன்று என எண்ணியே நான் சூரிய மூலை செல்வதாக என் ஆசிரியரிடம் கூறினேன்.

என் அசௌக்கியத்தையும் அதனுல் பிள்ளையவர் களுக்கு ஏற்பட்ட வருத்தத்தையும் அறிந்த சுப்பிரமணிய தேசிகர் அப்போது நடந்துவந்த பெரிய புராணப் பாடத்தை

நிறுத்தும்படிக் கட்டளையிட்டார். என்னை ஒரு பல்லக்கில் இருக்கச் செய்து சூரிய மூலைக்கு அனுப்பினார். மூங்கில் வளைவுள்ள அப் பல்லக்கு மூடி இல்லாதது. அவசரத்தில் வேறு ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. கண்ணை மூடியபடியே எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டேன். பிள்ளையவர்களும் பிறரும் என்னைப் பார்த்து மிகவும் விசனப்பட்டார்கள்.

''சாமிநாதையர், போய் வருகிறீரா?'' என்று பேச முடியாமல் வார்த்தைகளை ஒவ்வொன்றாகத் தழுதழுத்தபடியே பொங்கி வரும் துயரத்தில் நனைத்துக் கூறினார் ஆசிரியர்.

எனக்குப் பேச வாய்வரவில்லை. குழறினேன்; அழுதேன். காலை எட்டு மணிக்குப் பல்லக்கில் நான் சூரிய மூலையை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டேன்.

பல்லக்கு, சூரிய மூலைக்கு அருகில் உள்ள ஒரு தோப்பு வழியே சென்றபோது என் தந்தையார் எதிரே வந்தார். நான் இருந்த நிலையைக் கண்ட அவர் திடுக்கிட்டுப் போனார். அவர் வந்த கோலம் ஏதோ ஒரு விசேஷத்தைக் குறிப்பித்தது. கண்ணை நன்றாகத் திறந்து பார்க்க என்னால் முடியவில்லை. ''பேசாமல் வீட்டுக்குப் போ; பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம்'' என்று தந்தையார் சொல்லிச் சென்றார்.

நான் பல்லக்கில் சூரிய மூலையை அடைந்தபோது பகல் பதினொரு மணி இருக்கும். அம்மையென்ற காரணத்தால் என்னை நேரே அம்மானுடைய வீட்டிற்குள் செல்ல அங்கிருந்தவர்கள் அநுமதிக்கவில்லை. வெளியூர்களிலிருந்து சிலர் வந்திருந்தனர். நான் இருந்த பல்லக்கு வீட்டுக்கு எதிரே உள்ளே தென்னந்தோப்பில் இறக்கி வைக்கப்பட்டது.

அங்கே அவ்வளவு பேர்கள் கூடியிருந்ததற்குக் காரணம் இன்னதென்று தெரிந்தபோது நான் இடிவிழுந்தவன்

போலானேன். நான் அங்கே சென்ற தினத்திற்கு முதல் நாள் என் அருமை மாதாமகரும், சிவ பக்தியை எனக்கு இளமையிலேயே புகட்டியவரும் ஆன கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் சிவசாயுஜ்ய பதவியை அடைந்தார். அவருடைய இனிய வார்த்தைகளையும் சிவபூஜா விசேஷத்தையும் வேறு எங்கே காண்போமென்று இரங்கினேன்.

இந் நிலையில் தோப்பிலே நான் பல்லக்கில் கிடந்தபடியே வருந்துகையில் சஞ்சயனத்தை நடத்தி விட்டு என் அம்மானாகிய சிவராமையருடன் என் தந்தையாரும் பிறரும் வந்தனர். என்னை வீட்டுக்குள் செல்ல அநுமதிக்காமல் இருந்தவர்களைக் கண்டு அம்மான் கோபித்துக்கொண்டார். ''நம்முடைய குழந்தை; அவன் கஷ்டப்படும்போது அவனுக்கு உதவாத வீடு வேறு எதற்கு? நன்றாய்ப் பிச்சைக்காரன் மாதிரி தோப்பில் நிறுத்தி வைத்தீர்கள்! உங்கள் மனம் கல்லோ?'' என்று சொல்லிப் பக்கத்தில் ஒருவரும் குடியில்லாமல் தனியே இருந்த வேறொரு வீட்டைத் திறந்து விரைவில் என்னை அங்கே கொணர்ந்து வைக்கச் செய்தார்.

பிறகு என் தந்தையாரும் தாயாரும் வந்து என்னைக் கண்டு மிகவும் வருந்தினார்கள். வேண்டிய பரிகாரங்களைப் பிறர் செய்ய நான் அவ் வீட்டிலே இருந்து வந்தேன்.

ஒரு நாள் எனக்கு அம்மையின் வேகம் அதிகமாயிற்று. நான் என் நினைவை இழந்தேன். அப்போது எல்லோரும் பயந்து போயினர். என் தாயாரும் தந்தையாரும் கண்ணீர் விட்டனர்.

எனக்கு நினைவு சிறிது வந்தபோது, 'நாம் மிகவும் அபாயமான நிலையில் இருக்கிறோம்' என்ற உணர்வு உண்டாயிற்று. அருகில் கண்ணும் கண்ணீருமாய் இருந்த என் தாயாரை நோக்கி, ''நான் பிறந்து உங்களுக்கு ஒன்றும் செய்யாமல் போகிறேனே!'' என்று பலவீனமான குரலில் சொன்னேன். அதைக் கேட்டு அவர் கோவென்று

கதறினர். என் தந்தையாரும் துக்க சாகரத்தில் ஆழ்ந்தார். ஒன்றும் அறியாத குழந்தையாகிய என் தம்பி அருகில் இருந்து மருள மருள விழித்தான்.

ஆண்டவன் திருவருளால் அக் கண்டத்தினின்றும் நான் தப்பினேன். அம்மை கடுமையாக இருந்தாலும் அக் கடுமை என் உடம்பில் தழும்பை உண்டாக்கியதோடு நின்றது.

மார்கழி மாதம் முழுவதும் நான் மிக்க துன்பத்தை அடைந்தேன். தைமாதம் பிறந்தது. எனக்குச் சிறிது சௌக்கியம் உண்டாயிற்று; தலைக்குத் தண்ணீர் விட்டார்கள். திருவாவடுதுறையில் அசுவதி நட்சத்திரத்திலே குரு பூஜை நடைபெற்றது. அன்று இரவு சூரியமூலையில் என் அம்மான் வீட்டுத் திண்ணையில் இருந்தபடியே பார்த்த போது திருவாவடுதுறையில் ஆகாச வாணங்கள் தெரிந்தன. முந்தின வருஷத்தில் நான் அவ்வூரிலே கண்ட காட்சிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக என் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. என் ஆசிரியர் பலருக்குச் செய்யுள் இயற்றி அளித்ததை நினைத்தபோது, 'இவ் வருஷமும் அத்தகைய ஆச்சரிய நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்க வில்லையே!' என்று வருந்தினேன்.

'நாம் இல்லாத காலத்தில் மாணாக்கர்களுக்கு என்ன என்ன பாடங்கள் நடந்தனவோ! நாம் என்ன என்ன அரிய விஷயங்களைக் கேளாமல் இருக்கிறோமோ!' என்ற சிந்தனையும் எனக்கு இருந்தது. பிள்ளையவர்கள் மார்கழி மாதத்தில் புறப்பட்டுச் சில ஊர்களுக்குச் சென்று தை மாதம் குருபூஜைக்கு வந்தார்கள் என்ற செய்தி எனக்குப் பிறகு தெரியவந்தது. அப்பொழுதுதான் 'நமக்கு அதிகமான நஷ்டம் நேரவில்லை' என்று எண்ணி ஆறுதல் உற்றேன். பிள்ளையவர்கள் விருப்பப்படி அடிக்கடி திருவாவடுதுறை யிலிருந்து சிலர் வந்து என்னைப் பார்த்துச் சென்றார்கள்.

என் தேக நிலை வர வரக் குணம் அடைந்து வந்தமை யால், ''இனி விரைவில் பிள்ளையவர்களிடம் போக

வேண்டும்'' என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டே இருந்தேன். என் தந்தையார் என் வேகத்தை உணர்ந்து ஒரு நாள் என்னை அழைத்துக்கொண்டு திருவாவடுதுறைக்கு வந்தார்.

மடத்தில் கீழைச் சவுகண்டியில் பிள்ளையவர்கள் பலருக்கிடையே இருந்து சம்பாஷணை செய்திருந்தனர். அவ்விடத்தை அணுகி ஆசிரியரைக் கண்டேன். அப்போது என் உடம்பில் உள்ள அம்மை வடுக்களைக் கண்டால் அவர் வருத்தம் அடைவாரென்று எண்ணி, அவர் கண்களுக்குத் தெரியாதபடி அதிகமாக விபூதியை உடம்பு முழுவதும் பூசியிருந்தேன். ஆசிரியர் என்னைக் கண்டவுடன் மிக்க அன்போடு, ''சாமிநாதையரா? இப்போது உடம்பு சௌக்கியமாயிருக்கிறதா? உடம்பு முழுவதும் வடுத் தெரியாமல் விபூதியால் கவசம் தரித்திருக்கிறது போல் தோற்றுகிறது. உம்முடைய ஞாபகமாகவே இருக்கிறேன். கண்ணப்ப நாயனுர் புராணத்தோடே பெரிய புராணம் நின்றிருக்கிறது'' என்று கூறினுர். அப்பால் என் தந்தையாரைப் பார்த்து க்ஷேம சமாசாரங்களை விசாரித்தார்.

என் உடம்பின் மெலிவைக் கண்ட ஆசிரியர் என் தந்தையாரைப் பார்த்து, ''இவருக்கு இன்னும் நல்ல சௌக்கியம் உண்டாகவில்லை. இங்கே ஆகார வசதிகள் போதியபடி இல்லை. இவருடைய தாயார் இடும் உணவை உண்டுதான் இவர் உடம்பு தேற வேண்டும். ஊரிலேயே இன்னும் சில தினங்கள் இருந்து உடம்பு சௌக்கியமான பிறகு வரலாம்'' என்று சொன்னுர். 'இவர் நம்மை மீட்டும் ஊருக்கு அனுப்பி விடுவாரோ!' என்று அஞ்சினேன்.

''ஆனுலும் இவரைப் பிரிந்திருப்பது எனக்குச் சிரமமாகவே இருக்கிறது. இவர் ஊருக்குப் போன பிறகு நானும் சில ஊர்களுக்குப் போய் வந்தேன். அப்பால் குரு பூஜை வந்தது. பின்பு மகாமகம் வந்தது. பாடம் நடக்கவில்லை. இனிமேல் பாடத்தை நிறுத்தி வைப்பது உசிதம்

அன்று. ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. தாங்கள் அப்படிச் செய்தால் அநுகூலமாக இருக்கும்'' என்று ஆசிரியர் என் தந்தையாரை நோக்கி மறுபடியும் கூறினார்.

''என்ன செய்ய வேண்டும்?''

''இவருடைய தாயாரை அழைத்துக் கொண்டு பூஜையோடு வந்து தாங்கள் இவ்விடம் சில காலம் இருந்து இவரைக் கவனித்துக் கொண்டால் நலமாக இருக்கும்.''

''அப்படியே செய்கிறேன். அதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது?'' என்று என் தந்தையார் உடன்பட்டார். அப்போது எனக்கு உண்டான மகிழ்ச்சி எல்லையற்றது.

தந்தையார் உடனே விடை பெற்றுச் சென்று என் தாயாரை அழைத்து வந்தார். பிள்ளையவர்கள் நாங்கள் இருப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகளை மடத்துக் காரியஸ்தர்களைக் கொண்டு திருவாவடுதுறையில் செய்வித்தார்.

27. பட்டீச்சுரத்தில் பட்ட தொல்லை

சிதம்பரம் பிள்ளையின் கல்யாணத்துக்காக என் ஆசிரியர் தம் அளவுக்கு மேற்பட்ட பணத்தைச் செலவு செய்தார். செலவிடும்போது மிகவும் உத்ஸாகமாகவே இருந்தது. கல்யாணம் ஆனபின் ஜவுளிக் கடைக்காரர்களும் மளிகைக் கடைக்காரர்களும் பணத்துக்கு வந்து கேட்ட போதுதான் உலக வழக்கம்போல் அவருக்குக் கல்யாணச் செலவின் அளவு தெரிந்தது. அக் கடனை எவ் வகையாகத் தீர்க்கலாமென்ற கவலை உண்டாயிற்று. பொருள் முட்டுப்பாடு வர வர அதிகமாயிற்று. இதனால் மிக்க கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தார். ஒரு பெருந்தொகையைக் கொடுத்து உதவி செய்து அவருக்கு இருந்த மனக்கவலையை நீக்கக் கூடிய உபகாரி ஒருவரும் அப்போது இல்லை. வேறு வகையில் பொருள் ஈட்டவும் வழியில்லை. ஏதேனும் ஒரு நூலை இயற்றி அரங்கேற்றினால் அப்போது நூல் செய்வித்தவர்

தக்கபடி பொருளுதவி செய்வதுண்டு. இதைத் தவிர வேறு வருவாய்க்கு மார்க்கம் இல்லை. திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தை இயற்றி அரங்கேற்றினால் இரண்டாயிர ரூபாய் வரையில் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை இருந்தது. புராணம் ஆரம்ப நிலையிலேதான் இருந்தது. அது முழுவதும் பாடி நிறைவேற்றி அரங்கேற்றி முடிந்த பிறகுதானே பணம் கிடைக்கும்? அது வரையில் கடன்காரர்களுக்கு வழி சொல்லவேண்டுமே!

அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. 'திருப்பெருந்துறைப் புராண அரங்கேற்றத்தின்பின் நமக்கு எப்படியும் பணம் கிடைக்கும். இப்போது மடத்தில் உள்ள அதிகாரிகளில் யாரிடமேனும் ஐந்நூறு ரூபாய் வாங்கி அவசரமாக உள்ள கடன் தொல்லையைத் தீர்த்து அப்பால் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவோம்' என்று அவர் எண்ணினார். அவருடைய வாழ்க்கைப் போக்கு இவ்விதமே அமைந்திருந்தது. வீட்டில் செலவு ஒரு வரையறையின்றி நடைபெறும். கடன் வாங்கிக்கொண்டே இருப்பார். எங்கேனும் புராணம் பாடி அரங்கேற்றினால் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் கிடைக்கும். அதைக் கொண்டு கடனைத் தீர்ப்பார். பிறகு செலவு ஏற்படும்போது கடன் வாங்குவார். மடத்தில் அவருடைய ஆகாரம் முதலிய சௌகரியங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவருடைய தாராளமான செலவுக்குத் தக்க பொருளுதவி கிடைக்கவில்லை. அவருடைய கனிந்த உள்ளமும் பெருந்தன்மையும் அவரை எப்போதும் கடனாளியாகவே வைத்திருந்தன.

மடத்தில் முக்கிய நிர்வாகியாக இருந்த ஒரு தம்பிரானிடம் ஆசிரியர் கடன் கேட்கச் செய்தார். அத் தம்பிரானே கடன் கொடுப்பதற்கு உடன்படவில்லை.

பிறரைக் கடன் கேட்பதால் உண்டாகும் துன்பத்தை அவர் அப்பொழுது அதிகமாக உணர்ந்தார். 'நாம் இம் மடத்தில் இவ்வளவு நாட்களாகப் பழகுகிறோம். நம்மிடத்

தில் எல்லோருக்கும் மதிப்பு இருக்கிறது என்பது இவருக் குத் தெரியும். இருந்தும் இவர் பணம் கொடுக்க மறுக்கிறார். உலக இயல்பு இதுதான் போலும்! சமயத்திலேதான் மக்க ளுடைய இயற்கையை நாம் அறிகிறோம். அவர்களைச்சொல் வதில் என்ன பயன்? நாமும் ஜாக்கிரதையாக இருந்து வர வேண்டும். துறவுக் கோலம் பூண்ட இவரே இப்படி இருந் தால் மற்றவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்?' என்று எண்ணி எண்ணி அவர் வருந்தினார். வேறு சிலரையும் கேட்டுப் பார்த்தார். ஒன்றும் பயன் இல்லை. ஆதீன கர்த்தர் பல சமயங்களில் விசேஷமான உதவி செய்திருந்தாலும், மடத்தில் அப்போது பணச் செலவு மிகுதியாக இருந்தமை யாலும் அவரிடம் தம் குறையை நேரில் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசிரியருக்கு மனம் இல்லை. பொருள் முட்டுப் பாட்டைத் தீர்த்துக்கொள்ள வழியில்லாமல் கலங்கிய அவ ருக்கு வேறு எங்கேனும் போய்ச் சில காலம் இருந்து மனம் ஆறுதலுற்ற பின்பு வரலாம் என்ற எண்ணம் உண்டா யிற்று.

பலவாறு யோசனை செய்து முடிவில் என் ஆசிரியர் பட்டீச்சுரம் செல்வதாக நிச்சயித்துச் சுப்பிரமணிய தேசிக ரிடம் பக்குவமாகத் தெரிவித்து அநுமதி பெற்றனர். அச் சமயம் என் பெற்றோர்கள் திருவாவடுதுறையிலேயே இருந்தார்களாதலின் பிரயாணம் நிச்சயமானவுடன் ஆசி ரியர் என் பிதாவை நோக்கி, ''இன்னும் சில தினங்களில் ஒரு நாள் பார்த்துக்கொண்டு பட்டீச்சுரம் முதலிய இடங்க ளுக்குப் போய் வர எண்ணியிருக்கிறேன். இவ்விடம் திரும்பி வர இன்னும் சில மாதங்கள் ஆகும். ஆதலால் நீங்களும் சாமிநாதையருடன் புறப்பட்டு நான் போகும் போது பட்டீச்சுரத்துக்கு வந்து விடுங்கள். அங்கே சில தினங்கள் தங்கியிருந்து பிறகு ஆவுடையார் கோயில் போக லாம்'' என்று கூறவே, அவர் அதற்கு ஒருவாறு உடன்பட் டார். ஆனாலும் என் பெற்றோர்கள் எங்களுடன் வருவ

தில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. என் தந்தையாருடைய நியமா நுஷ்டானங்களுக்கு நாங்கள் போகும் இடங்களில் தக்க வசதி இராதென்ற எண்ணமே அதற்குக் காரணம். பட்டீச்சுரம் என்றாலே எனக்கு ஒரு பயம் உண்டு. அங்கே பிள்ளையவர்கள் இருப்பதனால் நானும் இருக்க வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தது. என் தந்தையாரும் அங்கே வந்து இருந்து விட்டால் அப்பால் ஆறுமுகத்தா பிள்ளையின் கோபம் எந்த எந்த உருவத்தில் வெளிப்படுமோ என்று பயந்தேன். ஆகவே, தக்க காரணங்களை நான் பிள்ளையவர்களிடம் சொல்லி என் தாய் தந்தையர்கள் உடன் வருதலை நிறுத்தினேன். பிறகு நான் என் தந்தையாரை அழைத்துக்கொண்டு சூரியமூலை சென்று அவர்களை அங்கே விட்டுவிட்டுச் சில தினங்கள் இருந்தேன்.

ஆசிரியர் பட்டீச்சுரத்திற்கு ஸ்ரீமுக வருஷம் வைகாசி மாதம் (மே, 1873) போய்ச் சேர்ந்தார். நான் சூரியமூலையிலிருந்து அங்கே போனேன். விரைவில் திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தை இயற்றி முடித்துவிடவேண்டுமென்ற வேகம் அவருக்கு இருந்தது. ஆகையால் தினந்தோறும் விடாமல் புராணத்தில் சில பாடல்கள் இயற்றப்பெற்று வந்தன. ஒரு முறை அவர் பாடல் சொல்லுவதை எழுதுவதும் பிறகு எழுதியதைப் படித்துக் காட்டி, அவர் சொல்லிய திருத்தங்களைக் குறித்துக் கொண்டு மீண்டும் வேறு ஏட்டில் நன்றாக எழுதுவதுமாகிய வேலைகள் எனக்கு இருந்தன. இவ் வேலையால் நான் தனியே நூல்களைப் பாடம் கேட்க இயலவில்லை. ஆயினும் அப் புராணச் செய்யுட்களை எழுதியதும், இடையிடையே அச் செய்யுட்களின் சம்பந்தமாக ஆசிரியர் கூறியவற்றைக் கேட்டதும் எனக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருந்தன.

ஒரு நாள் காலையில் ஆசிரியர் பாடல்கள் சொல்ல, நான் எழுதி வந்தேன். அதனை ஓரிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு என்னைக் காலையாகாரம் செய்து வரும்படி அவர் அனுப்பி

ஞர். நான் ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் அவர் எதிரே ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போய்ச் சில நேரத்திற்குப்பின் வந்தேன். அந்த இடைக் காலத்தில் அவர் தம் மனத்துக் குள்ளே மேலே சொல்லவேண்டிய பாடல்களுக்குரிய கருத்தை ஆராய்ந்து வைத்துக்கொண்டார். ஆதலால் நான் வந்தவுடனே ஒன்றும் சொல்லாமல் பாடல் சொல லத் தொடங்கினர். நான் ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் பார்த்தபோது ஏடுமாத்திரம் இருந்தது; எழுத்தாணி காணப்படவில்லே. சுற்றிலும் பார்த்தேன். நான் பாடலே எழுதாமல் இப்படிப் பார்ப்பதைக் கண்ட ஆசிரியர், ''ஏன்? என்ன தேடுகிறீர்?'' என்ருர். நான் விஷயத்தைத் தெரி வித்து, ''யாராவது எடுத்து வைத்திருக்கலாம். விசாரித்து வாங்கி வருகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றேன். என் எழுத்தாணியை எங்கும் காணவில்லே. அங்கே இருந்த கணக்குப் பிள்ளேயைக் கேட்டேன். அவர் தமக் குத் தெரியாதென்று சொல்லிவிட்டார். வேறு ஏதாவது ஓர் எழுத்தாணி இருந்தால் தரவேண்டுமென்று கேட்ட போது, அவர் தமது எழுத்தாணியை வீட்டில் வைத்திருப் பதாகச் சொன்ஞர்.

முதல்முறை பட்டீச்சுரத்தில் இருந்தபோது ஆறு முகத்தாபிள்ளே என் புத்தகத்தை ஒளித்து வைத்த செய்தி என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. 'இன்னும் அத்தகைய கஷ் டம் நம்மை விடாது போலத் தோன்றுகிறதே!' என்று என் மனம் நடுங்கியது. ஒன்றும் தோன்ருமல் பிள்ளேயவர்கள் முன் வாடிய முகத்தோடு வந்து எழுத்தாணி அகப்பட வில்லே என்று தெரிவித்தேன். தாம் மனத்தில் ஒழுங்கு படுத்திக்கொண்ட செய்யுட்களேச் சொல்லவேண்டுமென்று என் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த அவருக்கு இது மிக்க வருத்தத்தை உண்டாக்கியது. கவிஞர் பாடலே இயற்றச் சிந்தனே செய்வாரா? இக் கவலேகளில் மனத்தைச் செலுத்துவாரா?

அப்போது அங்கே ஆறுமுகத்தா பிள்ளை வந்தார். ''ஏன் இவர் ஒன்றும் எழுதாமல் இப்படி அலைகிறார்?'' என்று கேட்டார். பிள்ளையவர்கள் காரணம் சொன்ன போது, ''இவர் அதிக அஜாக்கிரதையுள்ளவர். புத்தகத் தையோ, எழுத்தாணியையோ இவர் பத்திரமாக வைத்துக் கொள்வதில்லை. உங்களிடம் எவ்வளவோ தடவை சொல்லி யிருக்கிறேன். இவர் எதற்கும் உதவாதவர்'' என்று தம் முடைய விமரிசனத்தை ஆரம்பித்துவிட்டார். 'மறுபடியும் அகப்பட்டுக் கொண்டோமே!' என்ற சஞ்சலம் எனக்கு உண்டாயிற்று.

பிள்ளையவர்கள் அவரிடம் சமாதானமான வார்த்தை கள் கூறி அவரைச் சாந்தப்படுத்தினபிறகு, ''எங்கே, இவர் எழுத்தாணி தரவேண்டுமென்று ஒரு செய்யுள் புதிய தாக இயற்றிச் சொல்லட்டும்; நான் அதை வருவித்துத் தருகிறேன்'' என்று அவர் உத்தரவு செய்தார். நான் கதி கலங்கி நிற்கும்போது செய்யுளைப்பற்றி யோசிக்கும் மன நிலை ஏது? ''தம்பி சொல்லுகிறபடி ஒரு செய்யுள் சொல் லும்'' என்று ஆசிரியர் கட்டளையிடவே, நான் யோசிக்க ஆரம்பித்தேன். நல்ல வேளையாக ஆறுமுகத்தா பிள்ளை எதிரே இருந்த தோட்டத்திற்குச் சென்றார். அச் சமயம் பார்த்து என் ஆசிரியர் முதலில், 'எழுத்தாணி ஒன்றெனக் கின்றீ' என்று ஒரு வெண்பாவின் இறுதி அடியைச் சொன் னார். தொடர்ந்து சிறிது சிறிதாக இறுதியிலிருந்தே முத லடி வரையில் சொல்லி முடித்தார். அவ் வெண்பா முழு வதையும் நான் பாடம் பண்ணிக் கொண்டேன். ஆறு முகத்தா பிள்ளை வந்தவுடன்,

''தழுவுபுகழ் ஆறுமுகத் தாளாளா என்றும்
வழுவில் புராணம் வரைய—மெழுகில்
அழுத்தாணிப் பொன்னால் அமைந்தஉரு விற்றும்
எழுத்தாணி ஒன்றெனக்கின் றீ''

என்ற அவ் வெண்பாவைச் சொன்னேன். அவருக்குத்

திருப்தி உண்டாயிற்றோ, இல்லையோ நான் அறியேன். சிறிது நேரத்தில் என் எழுத்தாணி என்னிடம் வந்து சேர்ந்தது.

இந் நிகழ்ச்சியால் பிள்ளையவர்களுடைய மனம் புண் பட்டது. "இந்த உலகத்தில் நம் மனமறிந்து அன்பு பாராட்டுபவர்கள் எங்கும் இல்லையே! வெறும் சோற்றை உத்தேசித்து எவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டி யிருக்கிறது!" என்று வருத்தமுற்றார்.

28. ஊர்ப் பிரயாணங்கள்

இடையிடையே நாங்கள் கும்பகோணத்துக்குச் சென்று தியாகராச செட்டியாரோடு பேசிப் பொழுது போக்குவோம். விடுமுறை நாட்களில் செட்டியாரே பட்டீச்சுரத்திற்கு வருவார். அவ்வாறு வரும்போது பட்டீச் சுரத்தில் ஆறுமுகத்தா பிள்ளையின் வீடு கலகலப்பாக இருக்கும். செட்டியார் கண்டிப்பாகப் பேசினாலும் அப் பேச்சில் ஒரு சுவை இருக்கும். அவர் வந்தாலே பிள்ளையவர் களுக்கும் எனக்கும் மிக்க சந்தோஷம் உண்டாகும்.

இவ்வாறு அடிக்கடி தியாகராச செட்டியாருடைய சந்திப்பு நேர்ந்ததனால் எனக்கும் அவருக்கும் உள்ள பழக் கம் வரவர வலிமை பெற்றது. உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பே அன்புடையார் போல நடவாமல் வெளிப்படையா கத் தம் எண்ணங்களை வெளியிடும் அவரிடம் எனக்கும் அன்பு உறுதி பெறத் தொடங்கியது. ஒரு காலேஜில் அவர் ஆசிரியராக இருந்தமையாலும் சிறந்த அறிவாளியாதலா லும் அவருக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருந்ததை நான் உணர்ந் தேன். கும்பகோணத்தில் அவர் வீட்டில் தங்கின காலங் களில் பல கனவான்கள் அவரிடம் வருதலையும் பிறரிடம் அவர் நடந்துகொள்ளும் விதத்தையும் கவனித்தேன். அத னால் அவருக்கு இருந்த நன்மதிப்பு எனக்கு நன்றாக வெளி

யாயிற்று. அவர் தம் உத்தியோகத்தின் சார்பினுல் ஒருவருடைய தயையையும் எதிர்பாராத நிலையில் இருந்தார். பிள்ளையவர்கள் சில சமயங்களில் தம் ஜீவனத்துக்குப் பிறர் கையை எதிர்பார்க்கும் நிலைமையில் இருந்ததையும் கவனித்த நான், 'நாமும் இப்படியே இருக்க நேரும்' என்பதை அவ்விருவருடைய இயல்புகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அறிந்து கொண்டேன்.

இந்த உணர்ச்சி ஏற்பட்டது தொடங்கி, 'நமக்கும் ஓர் உத்தியோகம் இருந்தால் பொருட் கவலையின்றி இருக்கலாமே' என்ற நினைவு எனக்கு உண்டாயிற்று. ஒரு முறை தியாகராச செட்டியாரைச் சந்தித்த காலத்தில், ''எனக்கு எங்கேனும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் வேலை பார்த்துக் கொடுத்தால் மெத்த உபகாரமாக இருக்கும். அதையும் பார்த்துக்கொண்டு ஓய்வு நேரங்களில் ஐயாவிடமும் படித்து வருவேன்'' என்று சொல்லி யிருந்தேன். இது பிள்ளையவர்களுக்குத் தெரியாது. ''சமயம் வந்தால் பார்க்கலாம்'' என்று செட்டியார் சொல்லியிருந்தார்.

ஒரு நாள் தியாகராச செட்டியார் பட்டீச்சுரம் வந்திருந்தபோது அவர் என்னிடம், ''கும்பகோணத்தில் (ராவ் பகதூர்) அப்பு சாஸ்திரிகள் முதலிய மூன்று கனவான்கள் சேர்ந்து நேடிவ் ஹைஸ்கூல் என்ற பெயருடன் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பிக்கப் போகிறுர்கள். அம் மூவரும் என்னிடத்தில் அன்புள்ளவர்கள். அப்பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஒரு தமிழ்ப்பண்டிதர் வேண்டும், தக்கவர் ஒருவரைப்பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறுர்கள். உடனே உம்முடைய ஞாபகம் வந்தது. முதலில் மாதம் பதினைந்து ரூபாய் தருவார்கள். பிறகு சம்பளம் உயரும்'' என்றுர். அதைக் கேட்டபோது ஏற்றுக்கொள்ளலாமென்ற எண்ணமே எனக்கு முதலில் உண்டாயிற்று. பிள்ளையவர்களிடம் நாங்கள் இருவரும் இவ் விஷயத்தைத் தெரிவித்தோம்.

அவர் சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தார். அவர் மனத்துள் பலவகையான எண்ணங்கள் ஓடினவென்று தோற்றியது. பிறகு தியாகராச செட்டியாரைப் பார்த்தார். ''தியாகராசு, இப்போது என்ன அவசரம்? இவர் இன்னும் குடும்ப வாழ்க்கையைத் தொடங்கவில்லை. உத்ஸாகமாகப் படித்து வருகிறுர். இப்பொழுதே உத்தியோகத்துக்குப் போய்விட்டால் இவ்வளவு ஊக்கமாகப் படிக்க முடியாது. நேரமும் கிட்டாது. இன்னும் சில வருஷங்கள் படிக்கட்டுமே. அப்பால் வேண்டுமானுல் பார்த்துக் கொள்ளலாம்'' என்றுர். என் விருப்பத்தைக் கேளாமலே அவர் சொன்னுலும் எனக்கு எது நன்மையோ அதை யோசித்தே அவர் அவ்வாறு கூறினுர். செட்டியாரும் அவர் சொன்னதை ஒப்புக் கொண்டார். ''ஐயா சொல்வது உண்மைதான்; இளமையிலே படிப்பதுதான் நிற்கும். நாள் ஆகஆக உயர்ந்த உத்தியோகம் உம்மையே தேடிவரும். நீர் கவலைப்பட வேண்டாம். இவர்களிடம் நன்ருகப் படித்துக் கொண்டிரும்'' என்று என்னிடம் சொன்னுர்.

நானும் யோசித்துப் பார்த்தேன். அவ்விருவரும் என் நன்மையை உத்தேசித்தே சொல்வதை உணர்ந்து என் விருப்பத்தை மாற்றிக் கொண்டேன்.

ஆசிரியர் சில அன்பர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி தஞ்சைக்குச் சென்று ஒரு மாதம் இருந்தார். அப்போது நான் உத்தமதானபுரம் சென்று தாய் தந்தையருடன் இருந்து வரலானேன். திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தை என் ஆசிரியர் இயற்றிக்கொண்டு வந்த சந்தர்ப்பமாதலின் என் மனம் அவர் கவித்துவத்தில் ஒன்றிப் போயிருந்தது. நானும் செய்யுள் இயற்றும் முயற்சியில் ஈடுபடலானேன். உத்தமதானபுரத்தில் தங்கியபோது எனக்கு ஓய்வு இருந்தமையால் அம் முயற்சி அதிகமாயிற்று. தனிப்பாடல்கள் பல இயற்றினேன்.

முதலில் கலைமகள் விஷயமாகச் செய்யுட்களை இயற்றத் தொடங்கினேன். நான் சொல்லச் சொல்ல என் சிறிய தந்தையார் எழுதி வந்தார். சில வெண்பாக் களையும் சில கட்டளைக் கலித்துறைகளையும் இயற்றி னேன்.

''உள்ளக் கவலை எலாமுரைத் தேனுக் குவந்தருள
மெள்ளக் கவினன மீதிவர்ந் தேவர வேளையிதே
கள்ளக் கயவர்க் கருமமு தேகலைக் கற்பகமே
வள்ளக் கமல மலர்மீதில் வாழும் மனோன்மணியே''

என்பது அவற்றில் ஒன்று. இவ்வாறு பாடல்களை இயற்றி வந்தபோது என் மனத்துள்ளே ஒரு பெருமிதம் உண்டாகும்.

அப்பால் சுவாமிமலையில் உள்ள முருகக் கடவுள் விஷயமாகப் பதினாறு கட்டளைக் கலித்துறைகளை இயற்றி னேன். உயர்ந்த சாஸ்திரக் கருத்துக்களோ, கற்பனைகளோ அப்பாடல்களில் அமையவில்லை. என்னுடைய அநுபவம் சிறிது; பழக்கமும் குறைவு. அந்த அளவில் எத்தகைய கருத்துக்கள் இருக்குமோ அவைகளையே அப் பாட்டில் காணலாம்.

எங்கள் பந்துவும், தமிழிலும் சங்கீதத்திலும் நல்ல பயிற்சி பெற்றவரும் ஆகிய சேஷுவையரென்னும் முதிய வர் உத்தமதானபுரத்தில் இருந்தார். தமிழ் வித்துவானாக உள்ளவர்களிடம் தமிழ் படிப்பவர் யாரேனும் சென்றால் அவரைப் பரீட்சை செய்வது அக்காலத்து வழக்கம். மாணாக் கர்கள் அவ்வாறு பரீட்சிப்பவர்களிடம் கோபம் கொள்வ தில்லை. நான் சேஷுவையரிடம் சென்று பேசியபோது அவர் என்னைப் பல கேள்விகள் கேட்டார். 'நாம் பெரிய வித்துவானிடம் படிக்கிறோம். செய்யுள் செய்யும் பழக்க மும் நமக்கு உண்டாகிவிட்டது' என்ற நினைவிலே மிதந் திருந்த நான் அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அலட்சியமாகப் பதில் சொன்னேன்.

அவர் கம்பராமாயணத்திலே நல்ல பழக்கம் உடையவர். அதிலிருந்து ஒரு செய்யுளை எடுத்துக் கூறி, ''இதற்கு அர்த்தம் தெரிந்தால், சொல், பார்க்கலாம்'' என்றார். நான், ''இன்னும் கம்பராமாயணத்தைப் பாடம் கேட்கவில்லை'' என்று அவரிடம் சொல்லியிருக்கலாம். 'பார்க்கலாமே; நம் அறிவிற்கு எட்டாமலா போகப் போகிறது?' என்ற எண்ணத்தால் அச் செய்யுளைக் கவனித்துப் பார்த்தேன்.

யுத்த காண்டத்தில் வருணனை வழிவேண்டு படலத்தில் வருகிறது அப் பாட்டு. வருணன் வாராமை கண்டு கோபித்த இராமபிரான் கடலில் அம்பு எய்யவும், வருணன் நடுங்கிப் பல வகையாக அப் பெருமானைத் துதித்துக் கொண்டே வந்து பணிகின்றான்.

''பாயிருள் சீக்குந் தெய்வப் பருதியைப் பழிக்கும் மாலை
ஆயிரம் கரத்தான் மண்மேல் அடியுறை யாக வைத்துத்
தீயன சிறியோர் செய்தாற் பொறுப்பது பெரியோர் செய்கை
ஆயிர நாமத் தையா சரணமென் றடியில் வீழ்ந்தான்.''

''வருணன் பல மணிமாலைகளைக் கொணர்ந்து இராமபிரான் திருவடிகளில் வைத்து, சிறியோர் பிழை செய்தால் பொறுப்பது பெரியோர் செயல்; சரணம் என்று திருவடிகளில் வீழ்ந்தான்'' என்பது அதன் கருத்து.

அதற்கு, ''பரவிய இருளைப் போக்கும் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய சூரியனை இகழ்ச்சி செய்யும் ஒளியையுடைய மாலையை ஆயிரம் கையையுடைய வருணன் பூமியின்மேல் பாத காணிக்கையாக வைத்து....'' என்று நான் பொருள் சொல்லி வரும்போது, சேஷுவையர் இடைமறித்து, ''இரு, இரு; ஆயிரம் கையையுடைய வருணன் என்கிறாயே; பாட்டில் எங்கே இருக்கிறது?'' என்று கேட்டார்.

''ஆயிரம் கரத்தான் என்று இருக்கிறதே'' என்றேன் நான்.

அவர் சிரித்தார். பிறகு, ''வருணனுக்கு ஆயிரம் கைகள் உண்டு என்பதற்கு எங்காவது ஆதாரம் உண்டா?'' என்று கேட்டார்.

''இதில்தான் இருக்கிறது'' என்றேன் நான்.

''உன் ஆசிரியர் இதற்கு இப்படியா பொருள் சொன்னார்?''

''நான் சொன்னதில் என்ன பிழை? அதை முதலில் சொல்லுங்கள்.''

''ஆயிரம் என்பதைக் கரத்தான் என்பதனோடு சேர்த்துப் பொருள் செய்யக்கூடாது. பருதியைப் பழிக்கும் மாலை ஆயிரம் என்று பிரித்து ஆயிரம் மாலைகளைக் கரத்தால் மண்மேல் அடியுறையாக வைத்து என்று கூட்டி அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும். நீ அவசரப்பட்டுவிட்டாய்'' என்றார் அப் பெரியார். என் கர்வம் பங்கமுற்றது. 'யார் யாரிடத்தில் என்ன என்ன அறிவாற்றல் இருக்குமோ என்று எண்ணாமல் இவர்பால் மதிப்பின்றி நாம் நம் பேதைமையை வெளிப்படுத்தி விட்டோமே' என்று வருந்தியதோடு, அவரைப் பார்த்து, ''நானாக அர்த்தம் பண்ணிச் சொன்னேன். என் ஆசிரியரிடம் இன்னும் இந்த நூலைப் பாடம் கேட்கவில்லை. நீங்கள் சொன்ன அர்த்தந்தான் சரியென்று தோற்றுகிறது'' என்று பணிவாகக் கூறினேன்.

''எதையும் யோசித்துச் சொல்ல வேண்டும். நீ தைரியமாகப் பொருள் சொல்ல முன் வந்தது பற்றிச் சந்தோஷம் அடைகிறேன்'' என்று சொல்லி அவர் என்னை ஆசீர்வாதம் செய்து அனுப்பினார்.

29. திருப்பெருந்துறையில்

நானும் ஆசிரியரும் திருவாவடுதுறை சென்றோம். விரைவில் திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தை நிறைவேற்ற

வேண்டுமென்று சுப்பிரமணியத் தம்பிரான் தேசிகருக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். பிள்ளையவர்களிடம் தேசிகர் அவ்விஷயத்தைத் தெரிவிக்கவே ஆசிரியர், ''விரைவில் புறப்பட்டுச் சென்று புராண அரங்கேற்றம் ஆரம்பிக்க வேண்டும்'' என்று அன்புடன் சொல்லலானார். புராணத்தில் சில படலங்களே ஆகியிருந்தன. 'முழுவதும் இயற்றிய பின்புதானே அரங்கேற்றவேண்டும்?' என்று நான் நினைத்தேன். பிறகு பிள்ளையவர்களது வழக்கம் எனக்குத் தெரிய வந்தது. ஒரு புராணத்தை முற்றும் இயற்றிப் பிறகுதான் அரங்கேற்ற வேண்டுமென்ற நியதி அவருக்கு இல்லை. புராணத்தின் பிற்பகுதிகளை இயற்றிக்கொண்டே இருப்பார்; முற்பகுதிகளை அரங்கேற்றுவார். சில சமயங்களில் அன்றன்று முற்பகலில் பாடல்களை இயற்றிப் பிற்பகலில் அரங்கேற்றுவதும் உண்டு. பெட்டி நிறையப் பணம் வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் எந்தச் சமயத்திலும் வேண்டிய தொகையை எடுத்துச் செலவழிப்பதைப் போல அவர் எந்தச் சமயத்தில் நினைத்தாலும் தம் உள்ளப் பெட்டியைத் திறந்து வேண்டிய கவிகளை எடுத்து வெளியிடும் நிலையில் இருந்தார். அப் பெட்டியைத் திறப்பதற்குரிய திறவு கோலாகிய உத்ஸாகம் மாத்திரம் அவரிடம் இருக்கவேண்டும்; அப்பொழுது அவரிடத்திலிருந்து புறப்படும் கவிதை வெள்ளத்தை யாரும் தடை செய்யவே முடியாது.

மார்கழி மாதம் திருவாதிரைத் திருநாள் நெருங்கியது. திருவாதிரைத் தரிசனத்துக்குத் திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்று புராண அரங்கேற்றத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பலாமென்று என் ஆசிரியர் நிச்சயம் செய்தார். எல்லோரிடமும் விடைபெற்று அவர் (1873 டிஸம்பர்) புறப்பட்டார்.

திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்றோம். ஆசிரியருடைய வரவு எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கியது.

கோயிலார் மேளதாளத்துடன் வந்து அக் கவிஞர் பெருமானைக் கண்டு பிரசாதமளித்துத் தரிசனத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். ஆலயத்தில் சுப்பிரமணியத் தம்பிரான் அவரை வரவேற்றார்.

திருப்பெருந்துறைப் புராண அரங்கேற்றம் ஆரம்பத்திற்கு நல்ல நாள் ஒன்று பார்த்து வைக்கப்பெற்றது. இடையே ஆசிரியர் அப் புராணத்தின் பகுதிகளை இயற்றி வந்தார். நான் அவற்றை எழுதும் பணியைச் செய்து வந்தேன்.

எங்களுடன் இருந்த சவேரிநாத பிள்ளை கிறிஸ்தவராக இருந்தாலும் விபூதி அணிந்துகொள்வார். திருப்பெருந்துறையில் யாரும் அவரைக் கிறிஸ்தவரென்று அறிந்துகொள்ளவில்லை. சிவ பக்தர்கள் கூடியிருந்த அவ்விடத்தில் அவரும் சிவ பக்தராகவே விளங்கினார். சைவர்களோடு பந்தி போஜனம் செய்வதில்லை; தோற்றம், பேச்சு, நடை உடை பாவனைகள் எல்லா விஷயங்களிலும் அவருக்கும் சைவர்களுக்கும் வேறுபாடே தோற்றாது. ஆயினும் 'சவேரிநாதர்' என்ற பெயர் மாத்திரம் அவர் கிறிஸ்தவரென்பதைப் புலப்படுத்தியது. பெயரிலும் சைவராக இருக்கவேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார்.

திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்ற சில தினங்களுக்குப் பிறகு தம் விருப்பத்தை அவர் ஆசிரியரிடம் தெரிவித்துக் கொள்ளலானார். ''இங்கே எல்லாம் சைவ மயமாக இருக்கின்றன; நானும் மற்றவர்களைப் போலவே இருந்துவருகிறேன். என் பெயர்தான் என்னை வெளிப்படுத்திவிடுகிறது. அதை மாற்றிச் சைவப் பெயராக வைத்துக் கொள்ளலாமென்று எண்ணுகிறேன். புராணம் அரங்கேற்றும்பொழுது ஐயா அவர்கள் எதையேனும் கவனிப்பதற்காக என்னை அழைக்க நேரும். சிவநேசச் செல்வர்கள் நிறைந்துள்ள கூட்டத்தில் கிறிஸ்தவப் பெயரால் என்னை ஐயா அழைக்கும்போது கூட்டத்தினர் ஏதேனும் நினைக்கக்

கூடும்'' என்றார். ''உண்மைதான்'' என்று சொல்லிய ஆசிரியர், ''இனிமேல் சிவகுருநாத பிள்ளையென்ற பெயரால் உன்னை அழைக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. உன் பழைய பெயரைப் போலவே அது தொனிக்கிறது'' என்று நாம கரணம் செய்தார்.

சவேரிநாத பிள்ளை குதித்துக்கொண்டே என்னிடம் ஓடி வந்தார். ''இங்கே பாருங்கள்; இன்று முதல் நான் முழுச் சைவன். என் பழைய பெயரை மறந்துவிடுங்கள் நான் இப்போது சிவகுருநாதன். உங்களுடைய வைஷ்ண வப் பெயரை மாற்றிச் சாமிநாதனென்று ஐயா வைத்தார்க ளல்லவா? அந்தப் பாக்கியம் எனக்கும் கிடைத்தது. என் கிறிஸ்தவப் பெயரை மாற்றிச் சிவகுருநாதனென்ற பெயரை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர் நம் இருவரையும் ஒரே நிலையில் வைத்து அன்பு பாராட்டுவதற்கு அடை யாளம் இது. இரண்டு பேர்களுக்கும் அர்த்தம் ஒன்று தானே? சாமிநாதனென்றால் என்ன? சிவகுருநாதனென்றால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றே'' என்றார்.

திருப்பெருந்துறையில் புராண அரங்கேற்றம் ஒரு நல்ல நாளில் ஆரம்பிக்கப்பெற்றது. சுப்பிரமணியத் தம்பிரான் அதன்பொருட்டு மிக விரிவான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். அயலூர்களிலிருந்து கனவான்களும் வித்து வான்களும் சிவநேசச் செல்வர்களும் திரள் திரளாக வந்திருந்தனர்.

குதிரைச் சுவாமி மண்டபத்தில் அரங்கேற்றம் நடை பெறலாயிற்று. அப்போது நானே பாடல்களை இசையுடன் படித்து வந்தேன். பாடம் சொல்லும்போதும், மற்றச் சமயங்களிலும் தமிழ்ப் பாடல்களைப் படிக்கும் வழக்கம் எனக்கு இருப்பினும் அவ்வளவு பெருங்கூட்டத்தில் முதல் முறையாக அன்றுதான் படிக்கத் தொடங்கினேன்; கூட்டத்தைக் கண்டு எனக்கு அச்சம் உண்டாகவில்லை. ஊக்கமே உண்டாயிற்று.

ஒவ்வொரு நாளும் பிற்பகலில் அரங்கேற்றம் நடைபெறும்; பெரும்பாலும் ஐந்து மணி வரையில் நிகழும்;சில நாட்களில் சிறிது நேரம் அதிகமாவதும் உண்டு. அங்கே வந்திருந்தவர்கள் அடிக்கடி வந்து வந்து பேசி வந்தமையால் மற்ற வேலைகளிலும் என் ஆசிரியருக்கு ஓய்வே இல்லை.

புராணத்திலே சில படலங்களே இயற்றப் பெற்றிருந்தன. நாள்தோறும் அரங்கேற்றம் நடந்தமையால் மேலும் மேலும் செய்யுட்களை இயற்றவேண்டியது அவசியமாக இருந்தது. ஆனாலும் ஆசிரியர் அவ் விஷயத்தைப் பற்றிக் கவலை அடைந்தவராகத் தோற்றவில்லை. வந்தவர்களோடு சம்பாஷணை செய்வதில் பெரும்பான்மையான நேரம் போயிற்று.

முன்பே இயற்றியிருந்த பாடல்கள் எல்லாம் அரங்கேற்றி ஆயின. மறுநாள் அரங்கேற்றுவதற்குப் பாடல்கள் இல்லை. நான் இந்த விஷயத்தை இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே தெரிவித்தேன். ஆசிரியர், "பார்த்துக்கொள்ளலாம்" என்று சொல்லி அதைப் பற்றிய முயற்சியில் ஈடுபடாமல் இருந்தார்.

'காலையில் பாடி மாலையில் அரங்கேற்றுவது இவர்களுக்கு எளிதாக இருக்கலாம். ஆனல், காலையில் ஓய்வு எங்கே இருக்கிறது? எப்பொழுதும் யாரேனும் வந்துபேச வருகிருர்கள். இவர்கள் பாடல்களை இயற்றுவதற்கு ஓய்வு எவ்வாறு கிடைக்கும்? அரங்கேற்றத்தை இரண்டு தினங்கள் நிறுத்தி வைக்கத்தான் வேண்டும்' என்று நான் எண்ணியிருந்தேன்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. வழக்கம்போல் காலையில் சிலர் வந்து பேசத்தொடங்கினர். 'சரி; இன்றைக்கு அரங்கேற்றம் நிற்க வேண்டியதுதான்' என்று நான் நிச்சயமாக எண்ணினேன். வந்து பேசியவர்களிடம் எனக்குக் கோபங்கூட உண்டாயிற்று.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் ஆசிரியர் என்னை அழைத்து ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் எடுத்து வரச் சொன்னார்; நான் அவற்றை எடுத்துச் சென்றேன். அவரருகில் உட்கார்ந்தேன். 'நல்ல வேளை; இப்பொழுதாவது இவர்களுக்கு நினைவு வந்ததே!' என்ற சந்தோஷம் எனக்கு உண்டாயிற்று. அங்கு இருந்தவர்களை எல்லாம் விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டுச் செய்யுள் இயற்றத்தொடங்குவாரென்று எதிர்பார்த்தேன்.

நான் எதிர்பார்த்தபடி நடக்கவே இல்லை. அவர்கள் இருக்கும்பொழுதே பாடல் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார் அக் கவிஞர்பிரான். வந்தவர்களும் அவர் செய்யுளைத்தடையின்றி இயற்றிவரும் ஆச்சரியத்தைக் கவனித்து வந்தார்கள். இடையிடையே அவர்களோடு பேசியபடியே செய்யுட்களை ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி வந்தார். அவ்வளவு காலம் அவரோடு பழகியும் அத்தகைய அதிசய நிகழ்ச்சியை அதுவரையில் நான் பார்த்ததே இல்லை. பிறரோடு உரையாடியும் அதே சமயத்தில் கற்பனை செறிந்த செய்யுட்கள் பலவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து இயற்றிக் கொண்டும் இருந்த அவருடைய பேராற்றலை நான் மனத்துள் வியந்து கொண்டே எழுதிவந்தேன். அஷ்டாவதானம் செய்பவர்கள்கூடச் சில செய்யுட்களையே செய்வார்கள். ஆசிரியரோ புராண காப்பியத்தை இயற்றி வந்தார். அக் கூட்டத்தின் நடுவே அவர்களுடன் பேசும்போதே அவர் மனத்தில் கற்பனைகள் எவ்வாறு தோற்றினவென்பது பெரிய அதிசயமாகவே இருந்தது.

அக் கவிஞரது மன இயல்பை நாளடைவில் தெரிந்து கொண்டேன். அவர் உள்ளம் கவிதை விளைபுலம். அதில் எப்பொழுதெல்லாம் உத்ஸாகம் நிறைந்திருக்கின்றதோ அப்பொழுதெல்லாம் தடையின்றிச் செய்யுட்கள் எழும். பல அன்பர்களுடன் பேசியிருந்த பொழுது அவர் மனத்தில் அந்த உத்ஸாகம் இருந்தது. அதைத் தடைப்

படுத்துவனவாகிய கடன் முதலியவற்றின் ஞாபகம் அப்போது எழுவதில்லை. அத்தகைய ஞாபகம் மறைந்திருந்த அச் சந்தர்ப்பங்களில் சோர்வின்றிக் கற்பனைகள் உதயமாகும்.

அன்று அரங்கேற்றுவதற்கு வேண்டிய செய்யுட்களை இயற்றிவிட்டுப் பூஜை முதலியவற்றைக் கவனிக்கச் சென்றார் ஆசிரியர். மற்றவர்களும் விடைபெற்றுச் சென்றனர். அன்று முதல் ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் செய்யுட்களை இயற்றி மாலையில் அரங்கேற்றுவதே வழக்கமாகிவிட்டது.

சில காலமாக ஆசிரியர் சொல்லும் பாடல்களை எழுதுவதும், அரங்கேற்றுகையில் படிப்பதுமாகிய வேலைகளையே நான் செய்து வந்தேன். 'கற்றுச் சொல்லி' உத்தியோகம் வகித்து வந்த எனக்குத் தனியே பாடம் கேட்க இயலவில்லை. ஆயினும் மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றின் பொருட்டு நடைபெற்ற ஆராய்ச்சியினால் நான் மிக்க பயனை அடைந்தேன். தமிழ்ப் புராண நூல்கள் சிலவற்றைப் படித்த போது அவற்றைப் பாடம் கேட்பதனால் உண்டாவதை விட அதிகமான பயனே கிடைத்தது.

நான் 'கற்றுச் சொல்லியாக' நெடு நாட்கள் இருக்கவில்லை. என்னுடைய துரதிருஷ்டம் இடையே புகுந்தது. எனக்கு ஜ்வர நோய் வந்தது. அதனோடு வயிற்றிலே கட்டி உண்டாகி வருத்தத் தொடங்கியது. வயிற்றுப் போக்கும் உண்டாயிற்று. பாடல்களை எழுதுவதையும் அரங்கேற்றுகையில் படிப்பதையும் நான் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. படுத்த படுக்கையாக இருந்தேன்.

ஆசிரியர் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்தது முதல் உத்ஸாகத்தோடு இருந்தார். பல அன்பர்களுடைய சல்லாபமும் அங்கே நடைபெற்று வந்த உபசாரங்களுமே அதற்குக் காரணம். தினந்தோறும் காலை முதல் இரவு நெடுநேரம் வரையில் தம்மைப் பாராட்டி ஆதரவு செய்

வோருடைய கூட்டத்தினிடையே இருந்து பழகியதனுல் துன்பத்தை உண்டாக்கும் வேறு ஞாபகம் எழுவதற்கு நேரம் இல்லை.

இடையே எனக்கு உண்டான நோய் அவருடைய அமைதியான மனநிலையைக் கலக்கிவிட்டது. நான், 'என் துரதிருஷ்டம் இப்படி நேர்ந்தது' என்று நினைத்தேன். அவரோ, ''அரசமரத்தைப் பிடித்த பேய் பிள்ளையாரையும் பிடித்தது போல என்னைப் பிடித்த சனியன் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் துன்புறுத்துகிறதே!'' என்று சொல்லி வருத்தமுற்ருர்.

புராண அரங்கேற்றம் நடைபெருத காலங்களில் என் அருகிலேயே இருந்து கவனித்து வந்தார். தக்க வைத்தியர்களைக் கொண்டு பரிகாரம் செய்யச் சொன்ஞர்.

நான் நோய்வாய்ப் பட்டமையால் ஆசிரியர் சொல்லும் பாடல்களை வேறு ஒருவர் ஏட்டில் எழுதிவந்தார். அரங்கேற்றம் நடைபெறுகையில் பாடல்களை வாசிக்கும் பணியைச் சிவகுருநாத பிள்ளையாக மாறிய சவேரிநாத பிள்ளை ஏற்றுக்கொண்டார்.

பிள்ளையவர்களுக்கு என் அசௌக்கியத்தால் உண்டான மனவருத்தம் யாவருக்கும் புலப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்த செய்தியைச் சவேரிநாத பிள்ளை எனக்கு வந்து சொல்வார். பிள்ளையவர்களும் சொல்வதுண்டு.

பிள்ளையவர்களிடம் வந்த பிறகு இது மூன்ருவது முறையாக நேர்ந்த அசௌக்கியம். முன்பு அசௌக்கியம் நேர்ந்த காலங்களைக் காட்டிலும் இப்பொழுது நேர்ந்த காலம் மிகவும் முக்கியமானது. அரங்கேற்றத் திருவிழாவில் கலந்துகொண்டு இன்புறும் பாக்கியத்தை அது தடைசெய்தது. வர வர அந்த அசௌக்கியம் அதிகமாயிற்று. ஜ்வர மிகுதியினுல் சில சமயங்களில் நான் ஞாபகம் இழந்து மயக்கமுற்றுக் கிடந்தேன். ஆசிரியருக்கும்

பிறருக்கும் கவலை அதிகமாயிற்று. இனி அங்கே இருந்தால் எல்லோருக்கும் அசௌகரியமாக இருக்குமென்பதை உணர்ந்த நான் ஆசிரியரிடம், ''என் ஊருக்குப் போய் மருந்து சாப்பிட்டுக் குணமானவுடன் திரும்பி வருகிறேன்'' என்று சொன்னேன்.

அதைக் கேட்டவுடன் அவருக்குத் துக்கம் பொங்கியது. ''பரமசிவம் நம்மை மிகவும் சோதனை செய்கிறார். நீர் சௌக்கியமாக இருக்கும்போது இங்கே இருந்து உதவி செய்கிறீர். இப்போது அசௌக்கியம் வந்ததென்று ஊருக்கு அனுப்புகிறோம். அசௌக்கியத்தை மாற்றுவதற்கு நம்மால் முடியவில்லை. உம்முடைய தாய் தந்தையர் என்ன நினைப்பார்களோ!'' என்றார்.

''அவர்கள் ஒன்றும் நினைக்கமாட்டார்கள். ஐயா அவர்களின் பேரன்பை அவர்கள் நன்றாக அறிந்தவர்கள்'' என்று சொன்னேன். ஆசிரியர் என் யோசனையை அங்கீகரித்தார்.

தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து அவர் என்னை உத்தமதான புரத்திற்கு அனுப்பினார். நான் பிரிவதற்கு மனம் இல்லாமலே ஆவுடையார் கோயிலை விட்டு உத்தமதானபுரம் வந்து சேர்ந்தேன்.

30. புராணப் பிரசங்கம்

என் தாய் தந்தையர் உத்தமதானபுரத்தில்தான் இருந்தனர். சிறந்த வைத்தியன் ஒருவன் என் தேக நிலையைப் பார்த்தான். ஜ்வரக்கட்டி இருப்பதாகச் சொல்லி மருந்து கொடுக்கலானான். கட்டி வர வரக் கரைந்து வந்தது; ஜ்வரமும் தணிந்தது.

ஸ்ரீமுக வருஷம் மாசி மாதம் முதலில் (1874 பிப்ரவரி) நான் உத்தமதானபுரத்திற்குச் சென்றேன், அங்கே ஒரு மாத காலம் பரிகாரம் பெற்றேன். பிள்ளையவர்களிடம்

பாடம் கேட்ட நூல்களைப் படித்துக் கொண்டே பொழுது போக்கினேன்.

அயலூர்களில் உள்ள மிராசுதார்கள் என்பாலும் என் தந்தையார்பாலும் அன்பு வைத்து அடிக்கடி நெல் அனுப்பி வந்தார்கள். ஆயினும் குடும்ப காலக்ஷேபம் சிரமம் தருவதாகவே இருந்தது. அதனோடு என் கல்யாணத்தின் பொருட்டு வாங்கிய கடனில் 150 ரூபாய் கொடுபடாமல் நின்றது. அத் தொல்லை வேறு துன்பத்தை உண்டாக்கியது. உடலில் இருந்த நோய் வர வரக் குறைந்து வந்தாலும் உள்ளத்தே ஏற்பட்ட நோய் வளர்ந்து வந்தது. அதுகாறும் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று கொள்ளாமல் நான் இருந்து வந்தேன். என் தந்தையாரும் வர வர விரக்தி உடையவராயினர். சிறிய தகப்பனாரோ குடும்ப பாரத்தைச் சுமக்க இயலாமல் தத்தளித்தார்.

'இந் நிலையில் நாம் ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பது தர்மம் அன்று' என்று கருதினேன். 'இனி, குடும்பக் கடனைப் போக்குவதில் நம்மால் இயன்றதைச் செய்ய வேண்டும்' என்ற எண்ணம் வலியுற்று வந்தது. 'பிள்ளையவர்களை விட்டு வந்தோமே. மீண்டும் அங்கே போக வேண்டாமோ! குடும்ப பாரத்தைச் சுமப்பது எப்பொழுதும் உள்ளது. பிள்ளையவர்களிடமிருந்து கல்வி அபிவிருத்தி பெறுவதற்குரிய இச் சந்தர்ப்பத்தை நாம் கைவிடக் கூடாது' என்று வேறொரு யோசனை தோற்றியது. 'நாம் கடனாளி என்றால் அவர்களும் கடனாளியாகத்தானே இருக்கிறார்கள்? எப்படியாவது கடனை நீக்கிக்கொண்டால் பிறகு பழையபடியே அவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்து கொள்ளலாம். கடனை வளர விடக்கூடாது' என்ற எண்ணமே விஞ்சி நின்றது.

என் தந்தையார் ஓர் உபாயம் சொன்னார். "செங்கணம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று ஏதேனும் புராணப் பிரசங்கம் செய்தால் பணம் கிடைக்கும்; அதனைக் கொண்டு கடனைத் தீர்த்து விடலாம்" என்று

அவர் கூறினர். அவர் தம் அநுபவத்தால் அறிந்த விஷயம் அது. தாம் அப் பக்கங்களில் சஞ்சாரம் செய்து கதாப் பிரசங்கங்கள் செய்தது போல நானும் செய்தால் நன்மை உண்டாகுமென்று அவர் நினைத்தார். தாம் செய்த காரியத்தை நானும் 'வாழையடி வாழை'யாகச் செய்ய வேண்டுமென்று அவர் முன்பு எண்ணிய எண்ணம் அப் போது நிறைவேறக் கூடுமென்பது அவர் நம்பிக்கை.

எனக்கு அவர் கூறியது உசிதமாகவே தோற்றியது. புதிய உத்தியோகம் ஒன்றை வகித்துப் புதிய மனிதர் களுடன் பழகுவதைக் காட்டிலும் பழகிய இடத்தில் பரம் பரையாக வந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவது சுலபம் அன்றோ? செங்கணம் முதலிய இடங்களில் உள்ளவர்களின் இயல்பை நானும் உணர்ந்திருந்தேன். தமிழ் நூல்களைப் பிரசங்கம் செய்தால் மிக்க மதிப்பும் பொருளுதவியும் கிடைக்கு மென்பதையும் அறிவேன். ஆயுள் முழுவதும் புராணப் பிரசங்கம் செய்து புண்ணியத்தையும் புகழையும் பொருளையும் ஒருங்கே பெறலாம்.

எல்லாம் உண்மைதான். ஆனல், என் தமிழ்க் கல்வி அதனேடு நின்றுவிட வேண்டியதுதான? கிடைத் தற்கரிய பாக்கியமாகப் பிள்ளையவர்களுடைய அன்பையும் அவர் மூலமாகத் திருவாவடுதுறை யாதீனப் பழக்கத் தையும் பெற்ற பின் அவற்றை மறந்து ஊர் ஊராய் அலைந்து வாழ்வது நன்ரு? இறைவன் இந்த நிலையிலே விட்டு விடுவான?

என் மனம் இப்படியெல்லாம் பலவாறு பரந்து விரிந்து சென்று எண்ணமிட்டது. 'இப்போது கழுத்தைப் பிடித்து இறுக்கித் துன்புறுத்தும் கடன் தொல்லையைத் தீர்ப்பது முக்கியமான காரியம்' என்ற நினைவினல், செங் கணத்திற்குப் போகலாமென்று தந்தையாரிடம் சொன் னேன். அவருக்கு உண்டான திருப்திக்கு எல்லை இல்லை. கடன் தீர்வதற்கு வழி ஏற்பட்டதென்பது மாத்திரம்

அத் திருப்திக்குக் காரணம் அன்று; தாம் பழகிய இடங்களை மீட்டும் பார்க்கலாமென்ற ஆவலே முக்கியமான காரணம்.

நானும் என் தந்தையாரும் நிச்சயித்தவாறே பவ ௵ வைகாசி (1874 ஜூன் மாதம்) மாத இறுதியில் என் பெற்றோர்களுடன் செங்கணத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். முதலில் அரியிலூருக்குச் சென்று அங்கே ஒரு வேளை தங்கினோம். பிறகு குன்னத்தின் வழியே செங்கணம் சென்றோம். அங்கே விருத்தாசல ரெட்டியாரும் வேறு பழைய நண்பர்களும் எங்களைப் பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். விருத்தாசல ரெட்டியார் என்னைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்துப் போனார். எங்களை முன்னரே அறிந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து வந்து பார்த்து அன்பு கனியப் பேசி மகிழ்ந்தார்கள்.

முன்பு அங்கே தங்கியிருந்த காலத்தில் காணாத ஒரு விஷயத்தை அப்பொழுது உணர்ந்தேன். நான் பிள்ளையவர்களிடம் பாடம் கேட்டவனென்பது எனக்கு ஒரு தனி மதிப்பை உண்டாக்கியது. பிள்ளையவர்களுடைய கல்விப் பெருமை, கவித்துவம் முதலியவற்றைப் பற்றி யாவரும் கதை கதையாகப் பேசினார்கள். அவரிடத்தில் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஒருவர் மாணாக்கராக இருக்கிறாரென்பதில் அவர்கள் ஒரு திருப்தியையும் பெருமையையும் அடைந்தார்கள். என்னுடைய கல்வியபிவிருத்தியில் விருப்பம் உடையவர்களில் அப் பிரதேசத்தில் இருந்த அன்பர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அதற்குமுன் நான் என் தந்தையாரைச் சார்ந்து நிற்பேன். வருபவர்களெல்லாம் அவருக்கு உபசாரம் செய்வதும் அவர் இசைப்பாட்டுக்களைக் கேட்பதுமாக இருப்பார்கள். அப்பொழுதோ என் தந்தையார் என்னைச் சார்ந்து நிற்கும் நிலையில் இருந்தார். என்னிடம் பேசுவதும் என் மூலமாக விஷயங்களை அறிந்துகொள்வது

மாகிய காரியங்களில் அன்பர்கள் ஈடுபட்டனர். ''எல்லாம் பெரிய ஐயர் செய்த பூஜா பலன்'' என்று என் தந்தை யாரைப் பாராட்டி முடிக்கும்போது, அவர்களுக்கு என் தந்தையாரிடம் இருந்த அன்பு வெளிப்பட்டது.

விருத்தாசல ரெட்டியாருடைய பிள்ளைகளுக்கு நைடதம் முதலிய பாடங்களைக் கற்பித்து வந்தேன். வேறு சில பிள்ளைகளும் என்னிடம் பாடம் கேட்டார்கள்.

எங்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பெற்று அங்கே சுகமாக இருந்தோம். ஆகாரம் முதலிய விஷயங்களில் குறைவு இராவிடினும் கடனைத் தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய பொருளுதவி கிடைக்கவில்லை. அக் குறையை நான் விருத்தாசல ரெட்டியாரின் மூத்த குமாரராகிய நல்லப்ப ரெட்டியாரிடம் தெரிவித்துக்கொண்டேன். அவர் அருகில் உள்ள ஊராகிய காரையென்பதில் வாழ்ந்து வந்த செல்வரும் தமக்கு நண்பருமான கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியா ரென்பவரிடம் எங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி, அவரது உடன்பாட்டைப் பெற்று எங்களைக் காரைக்கு அனுப்பினர்.

காரையில் திருவிளையாடற் புராணம் வாசிப்பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ஊரில் உள்ளவர்களிடம் தெரி வித்து அம்முயற்சியை எல்லாரும் ஆதரிக்கும்படி செய்தார்.

புராணம் நல்ல நாளில் ஆரம்பிக்கப் பெற்றது. எனது முதல் முயற்சியாதலால் நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக உபந்நியாசம் செய்து வந்தேன். நாள்தோறும் உதயமாகும் போதே எங்களுக்கு வேண்டிய அரிசி முதலிய உணவுப் பொருள்களும், காய்கறிகளும் வந்துவிடும். என் தாயார் அவற்றைக் கண்டு உள்ளம் குளிர்ந்து போவார். அதே மாதிரியான உபசாரங்களை முன்பு என் தந்தையார் பிர சங்கம் செய்த காலத்தில் கண்டிருந்தாலும், அவை நான் சம்பாதித்தவை என்ற எண்ணமே அந்தச் சந்தோஷத்திற் குக் காரணம் ''குழந்தை கையால் சம்பாதித்தது'' என்று

ஒவ்வொரு பொருளேயும் வாங்கி வாங்கி வைத்துக் கொள்வார்.

என் தந்தையாரும் கவலேயின்றி ஆனந்தமாகச் சிவ பூஜையும் ஈசுவரத் தியானமும் செய்து வந்தார். எனக்கும், 'கடவுள் இந்த நிலேயில் குடும்பத்துக்கு உபயோகப்படும் படி நம்மை வைத்தாரே' என்ற எண்ணத்தால் திருப்தியும் ஊக்கமும் உண்டாயின.

இவ்வளவு மகிழ்ச்சிக்கிடையே ஒரு கவலே எழுந்தது. நான் புராணப் பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கிய காலத்தில் அப் பிரதேசங்களில் மழையே இல்லே. அதனுல் குடி ஜனங்கள் ஊக்கம் இழந்திருந்தனர். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியாரும் வேறு சிலரும் கிராமத்தார்களிடம் பிரசங்க விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லி அவர்கள் அளிக்கும் பொருளேத் தொகுத்துப் புராணம் நிறைவேறும் காலத்தில் எனக்குச் சம்மானம் செய்வதாக எண்ணியிருந்தனர். மழை இல்லேயென்ற குறையால் அம் முயற்சியிலே தலே யிட அவர்களுக்கு ஊக்கம் பிறக்கவில்லே. புராணம் முழு வதும் நடத்துவதற்குப் போதிய ஆதரவு கிடைக்குமோ என்ற சந்தேகங்கூட உண்டாயிற்று. மீனுட்சி கல்யாணத் தோடு நிறுத்திக் கொள்ளலாமென்று எண்ணியிருந்தனர்.

புராணத்தில் நாட்டுப் படலம் நடந்தது. நான் என் இசைப் பயிற்சியையும் தமிழ் நூற் பயிற்சியையும் நன்ருகப் பயன்படுத்தினேன். நான் கற்ற நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களே எடுத்துச் சொல்லிப் பொருள் உரைப் பேன். கேட்பவர்கள், ''எவ்வளவு புத்தகங்கள் வாசித் திருக்கிருர்!'' என்று ஆச்சரியம் அடைவார்கள்.

எனது நல்லதிருஷ்டவசமாக ஒரு நாள் பிரசங்கம் நடக்கையிலே பெரு மழை பெய்து பூமியையும் மனிதர் உள்ளங்களேயும் குளிர்வித்தது. அதனுல் அங்கு உள்ளவர்கள் விளேவிக்கும் பயிரில் விளேவு இருந்ததோ இல்லேயோ, நான் செய்த 'சொல்லுழ'வில் பெரிய லாபம்

உண்டாயிற்று. ''திருவிளையாடற் புராணம் ஆரம்பித்த தனாலேதான் மழை பெய்தது'' என்ற பேச்சு ஜனங்க ளிடையே பரவியது. எனக்கு எதிர்பாராதபடி மதிப்பு உயர்ந்தது. அப்பால் புராணப் பிரசங்கத்தை நிறுத்த வேண்டுமென்பதை அவர்கள் அறவே மறந்தனர்.

புராணப் பிரசங்கம் ஊரின் இடையே உள்ள பிள்ளையார் கோயிலில் நடைபெற்றது. தினந்தோறும் இரவில் ஏழு மணி முதல் பத்து மணி வரையில் நிகழும். அயலூர்களிலிருந்து பலர் வருவார்கள். மழை பெய்த பிறகு வருபவர் தொகை அதிகமாயிற்று. ஜனக் கூட்டம் அதிக மாக ஆக நாங்கள் பெற்ற ஆதரவும் மிகுதியாயிற்று.

நாளுக்கு நாள் ஜனங்களுடைய உத்ஸாகமும் ஆதர வும் அதிகமாயின. எனக்குப் பிரசங்கம் செய்யும் பழக்கம் வன்மை பெற்றது. இந் நிலையில் என் மனம் மாத்திரம் இடையிடையே வருத்தம் அடைந்தது; ஆசிரியரைப் பிரிந் திருந்ததுதான் அதற்குக் காரணம்.

நான் திருவிளையாடற் புராணம் வாசித்து வருவதாக வும், விரைவில் முடித்துவிட்டுப் பாடம் கேட்க வர எண்ணி இருப்பதாகவும் என் ஆசிரியருக்கு எழுதினேன். ஆசிரியர் விடைக் கடிதம் எழுதுவாரென்று நம்பியிருந் தேன். அவரிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் வரவில்லை. நான் பல மாதங்கள் பிரிந்திருப்பதனால் என்மேல் கோபம் கொண்டாரோ, அல்லது நான் வருவதாக எழுதியிருந்ததை அவர் நம்பவில்லையோ என்று எண்ணலானேன். நான் ஆசிரியரைக் கண்ட முதல் நாளில், ''எவ்வளவோ பேர்கள் வந்து படிக்கிறார்கள். சில காலம் இருந்துவிட்டுப் போய் விடுகிறார்கள்'' என்று அவர் சொன்னது என் நினைவுக்கு வந்தது. 'அவ்வாறு போனவர்களில் என்னையும் ஒருவனாகக் கருதிவிட்டார்களோ!' என்று நினைத்தபோது எனக்கு இன்னதென்று சொல்ல முடியாத துக்கம் எழுந்தது. 'நாம் இங்கே வந்தது பிழை. அவர்களைப் பிரிந்து இவ்வளவு

மாதங்கள் தங்கியிருப்பது உண்மை அன்புக்கு அழகன்று' என்று எண்ணினேன். இவ் வெண்ணம் என் மனத்தில் உண்டாகவே காரையில் நிகழ்ந்த பிரசங்கம், அங்குள்ளவர்கள் அன்பு, இயற்கைக் காட்சிகள் எல்லாவற்றையும் மறந்தேன். என்ன இருந்து என்ன? ஆசிரியர் அன்பு இல்லாத இடம் சொர்க்கலோகமாக இருந்தால்தான் என்ன? ஆசிரியர் பிரிவாகிய வெப்பம் அந்த இடத்தைப் பாலைவனமாக்கி விட்டது. நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் அன்பு வைத்துப் பழகினாலும் அந்த ஒருவர் இல்லாத குறையே பெரிதாக இருந்தது. எல்லோருக்கும் முன்னே உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருந்து பிரசங்கம் செய்தபோதிலும் என் ஆசிரியருக்குப் பின்னே ஏடும் எழுத்தாணியுமாக நின்று அவர் ஏவல் கேட்டு ஒழுகுவதில் இருந்த இன்பத்தைக் காட்டிலும் அது பெரிதாகத் தோற்றவில்லை.

''விரைவில் புராணத்தை முடித்துக்கொண்டு பிள்ளையவர்களிடம் போகவேண்டும்'' என்று என் தந்தையாரிடம் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

அவர் இன்னும் சில மாதங்கள் அங்கே தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். எனது கல்வி அந்த அளவிலே என் ஜீவனத்திற்குப் போதுமானதென்று கூட அவர் எண்ணியிருக்கலாம். என் கருத்தை அவர் மறுக்கவும் இல்லை; அங்கீகரிக்கவும் இல்லை.

திருவிளையாடற் புராணம் ஒருவாறு நிறைவேறியது. ஒரு புராணம் முடிவு பெற்றால் கடைசி நாளன்று பெரிய உத்ஸவம் போலக் கொண்டாடிப் புராணிகருக்கு எல்லோரும் சம்மானம் செய்வது வழக்கம். காரையிலும் அயலூர்களிலும் உள்ளவர்கள் தங்கள் தங்களால் எவ்வளவு உதவி செய்ய முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்யச் சித்தமாக இருந்தார்கள். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் எல்லோரிடமிருந்தும் பொருள் தொகுத்து வந்தார். முற்றும் தொகுப்பதற்குச் சில தினங்கள் சென்றன.

அதனால் புராணத்தில் கடைசிப் படலத்தை மட்டும் சொல்லாமல் அதற்கு முன்புள்ள படலம் வரையில் நான் சொல்லி முடித்த பிறகு சில நாள் பிரசங்கம் நின்றிருந்தது.

பிள்ளையவர்கள் கடிதம் எழுதவில்லையே என்ற கவலை என் மனத்தை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. பிரசங்கத்தைச் சில நாட்கள் நிறுத்தும் சமயம் நேர்ந்தவுடன், ஆசிரியரைப் போய்ப் பார்த்து வர அதுதான் சமயமென்று எண்ணி என் தாய் தந்தையரைக் காரையிலே விட்டு விட்டு நான் திருவாவடுதுறைக்குப் புறப்பட்டேன். என் வேகத்தைக் கண்ட என் தந்தையார் என்னைத் தடுக்கவில்லை. ''போய்ச் சீக்கிரம் வந்து விடு; புராணப் பூர்த்தியை அதிக நாள் நிறுத்தி வைக்கக்கூடாது'' என்று மட்டும் சொல்லி அனுப்பினார்.

என்றைக்குப் புறப்பட்டேன், எப்படி நடந்தேன் முதலியவைகளில் எதுவும் ஞாபகத்தில் இல்லை. ஆவேசம் வந்தவனைப் போலக் காரையை விட்டுப் புறப்பட்டவன் திருவாவடுதுறைக்குச் சென்றுதான் நின்றேன். திருவாவடு துறை எல்லையை மிதித்தபோதுதான் என் இயல்பான உணர்வு எனக்கு வந்தது. நேரே மடத்திற்குச் சென்றேன். முதலில் ஓர் அன்பர் என்னைக் கண்டதும் என் க்ஷேம சமாசாரத்தை விசாரித்தார். நான் அவருக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. ''பிள்ளையவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?'' என்று அவரை விசாரித்தேன்.

''அவர்கள் இங்கே இல்லை'' என்று பதில் வந்தது. எனக்குத் திடுக்கிட்டது. அடுத்தபடி ஒரு தம்பிரானைக் கண்டேன். அவர் என்னோடு பேசுவதற்கு முன்பே அவரை, ''பிள்ளையவர்கள் எங்கே?'' என்று கேட்டேன், ''அவர்கள் அம்பருக்குப் போயிருக்கிறார்கள்'' என்று அவர் சொன்னார்.

எனக்குத் திருவாவடுதுறையில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை; அம்பரை நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

காலையில் புறப்பட்டுப் பிற்பகல் ஒரு மணி அளவுக்கு அம்பரை அடைந்தேன். பிள்ளையவர்கள் அங்கே சொர்க்க புர மடத்தில் தங்கி இருப்பதாகத் தெரிந்து நான் அவ்விடம் போனேன். அங்கே என் ஆசிரியர் மத்தியான்ன போஜனம் செய்த பிறகு வழக்கம்போல் நித்திரை செய்திருந்தார். காலை முதல் ஆகாரம் இல்லாமையாலும் நெடுந்தூரம் நடந்து வந்தமையாலும் எனக்கு மிக்க பசியும் சோர்வும் இருந்தன. ஆனால் ஆசிரியரைக் கண்டு பேச வேண்டு மென்ற பசி அவற்றை மீறி நின்றது.

ஆசிரியர் விழித்துக் கொண்டார். அவருடைய குளிர்ந்த அன்புப் பார்வை என்மேல் விழுந்தது.

''சாமிநாதையரா?''

''ஆம்.''

அப்பால் சில நிமிஷங்கள் இருவரும் ஒன்றும் பேச வில்லை; பேச முடியவில்லை. கண்கள் பேசிக்கொண்டன. என் கண்களில் நீர்த்துளிகள் மிதந்து பார்வையை மறைத்தன.

''சௌக்கியமா?'' என்று ஆசிரியர் கேட்டார்.

''சௌக்கியம்'' என்றேன். நான் குற்றவாளியைப் போலத் தீனமான குரலில் பதில் சொன்னேன்.

''போய் அதிக நாள் இருந்து விட்டீரே!'' என்று ஆசிரியர் சொன்னார்.

அதற்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்! குடும்பக் கஷ்டத்தால் அவ்வாறு செய்ய நேர்ந்ததென்றும், ஒவ்வொரு நாளும் அவரை நினைந்து நினைந்து வருந்தினே னென்றும் சொன்னேன்.

''இவர் இன்னும் சாப்பிடவில்லை'' என்று அருகில் இருந்தவர் இடையே தெரிவித்தார். நான் சாப்பிடவில்லை யென்பது அப்போதுதான் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது.

''சாப்பிடவில்லையா? முன்பே சொல்லக் கூடாதா? முதலிலே போய்ச் சாப்பிட்டு வாரும்'' என்று ஆசிரியர்

கட்டளையிட்டார். போய் விரைவில் போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்தேன்.

பிறகு இருவரும் பேசிக் கொண்டே இருந்தோம். பத்து மாதங்களாக அடக்கி வைத்திருந்த அன்பு கரை புரண்டு பொங்கி வழிந்தது. என் உள்ளத்தே இருந்த பசி ஒருவாறு அடங்கியது. ஆசிரியர் கடன் தொல்லையிலிருந்து நீங்கவில்லை என்று நான் தெரிந்துகொண்டேன். அம்பர்ப் புராணம் அரங்கேற்ற வந்ததற்கு அங்கே பொருளுதவி பெறலாமென்ற எண்ணமே காரணம் என்று ஊகித்து உணர்ந்தேன்.

அம்பரில் சில தினங்கள் ஆசிரியரிடம் சில நூல்களைப் பாடம் கேட்டேன். அங்கே பத்து நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். அப்பால், ''காரைக்குப் போய்ப் புராணத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு வந்து விடுகிறேன்'' என்று ஆசிரியரிடம் சொன்னேன். அவருக்கு விடை கொடுக்க மனம் வரவில்லை; என் பிரயாணத்தைத் தடுக்கவும் மனம் இல்லை; ''சரி, போய்வாரும்; சீக்கிரம் வந்துவிடும்'' என்றார்.

நான் அவரைப் பிரிதற்கு மனம் இல்லாமலே விடை பெற்றுக் காரை வந்து சேர்ந்தேன். காரைக்கு வந்தவுடன் திருவிளையாடற் புராணப் பிரசங்கத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் விஷயத்தில் எனக்கு வேகம் உண்டாயிற்று.

அதற்கு ஒரு நல்ல நாள் குறிப்பிடப்பட்டது. குறிப்பிட்ட தினத்தில் ஊர் முழுவதும் பெருங்கூட்டமாக இருந்தது. பிரசங்கம் செய்து வந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்கு முன் இருந்த பந்தலைப் பிரித்து ஒரு பெரிய பந்தல் போட்டார்கள். வாழை, கமுகு, கூந்தல் பனை, இளநீர்க் குலை, மாவிலைத் தோரணங்கள், தேர்ச் சீலைகள் முதலியவற்றைக் கட்டிப் பந்தலை அலங்கரித்தார்கள். பெரிய திருவிழா நாளைப் போல எல்லோரும் உத்ஸாகத்தோடு இருந்தார்கள். மாலையில் முன் நேரத்திலே பிரசங்கம் தொடங்கப் பெற்றது.

பிரசங்கம் வாழ்த்தோடு நிறைவேறியது. பிறகு சம்மானங்கள் பலவாருக வந்தன. ஆடைகள், பணம் எல்லாம் கிடைத்தன. இருநூறு ரூபாய் வரையில் பணம் கிடைத்தது. செலவுக்காக வாங்கியிருந்த சிறு கடன்களுக்குக் கொடுத்தது போக நூற்றைம்பது ரூபாய் மிஞ்சியது. அதைக் கொண்டு கல்யாணத்துக்கு வாங்கிய கடனில் எஞ்சியிருந்ததைத் தீர்த்து விட்டோம்.

எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டேன். முக்கியமானவர்களில் ஒவ்வொருவரும் தனித் தனியே வந்து, ''ஐயா, எங்களை மறக்க வேண்டாம். உங்கள் குறையைத் தீர்த்துக்கொண்டு இங்கேயே வந்திருந்து எங்கள் குறையையும் தீர்க்கவேண்டும்'' என்று வேண்டினுர்கள். அவர்கள் பேச்சிலே தான் எத்தனை அன்பு! எத்தனை மென்மை! எத்தனை உருக்கம்! கடவுள், அன்பு என்ற ஒரு குணத்தை மக்களுடைய மனக் குகையில் வைத்திருக்கிருர். அப்பெருந் தனம் இல்லாவிட்டால் உலகம் நரகத்துக்குச் சமானமாகிவிடும்.

நான் புறப்பட்டபோது என் அன்னையார் ஒரு மைல் தூரம் உடன் வந்து பிரிவதற்கு மனம் இல்லாமல் கண்ணீர் வழிய, ''தெய்வந்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்'' என்று சொல்லி விடையளித்தார்.

31. ஆசிரியரின் மெலிவு

நான் நேரே திருவாவடுதுறை வந்து சேர்ந்தேன். ஆசிரியர் அம்பரில் புராணம் அரங்கேற்றிய பின் திருவாவடுதுறைக்கு வந்து விட்டார். நான் அவரைக் கண்டவுடன், ''மறுபடியும் போவதாக உத்தேசம் இல்லையே? இங்கேயே இருக்கலாம் அல்லவா?'' என்று கேட்டார்.

நான், ''இங்கிருந்து பாடம் கேட்பதை யன்றி எனக்கு வேறு வேலை இல்லை'' என்று சொன்னேன். தாய்தந்தையர் க்ஷேமம் முதலியவற்றை அவர் விசாரித்தார்.

அப்பால், ''சந்நிதானத்தைப் போய்ப் பார்த்துவாரும். பல மாதங்களாக நீர் பார்க்க வில்லையே'' என்று ஆசிரியர் கூறவே, நான் மடத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரைப் பார்த்தேன்.

''பல மாதங்களாக உம்மைக் காணவில்லையே! பிள்ளையவர்கள் அடிக்கடி உம்மைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிப் பார்கள். சௌக்கியந்தானே?'' என்று தேசிகர் கேட்டார்.

நான் உசிதமாக விடை கூறினேன். பிறகு, ''பிள்ளை யவர்களுக்கு உம்மைப்போல ஒருவர் எப்போதும் அருகில் இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு முன்பு போலத் தேக சௌக்கியம் இல்லை. பாடம் சொல்லும் விஷயத்தில் அவர் களுக்கு அதிகச் சிரமம் கொடுக்கக் கூடாது. அவர்களிடம் கேட்க வேண்டிய பாடங்களை நீரும் பிறரும் கேட்டு வாருங் கள். நூதனமாக வந்தவர்களுக்கு உம்மைப் போன்ற பழைய மாணுக்கர்கள் பாடம் சொல்லலாம். பிள்ளையவர் களுக்கும் சிரமபரிகாரமாக இருக்கும். மடத்தில் மாணுக் கர்களுடைய கூட்டம் அதிகமாக இருப்பதைக் காண்பது நமக்கு எவ்வளவோ சந்தோஷமாக இருக்கிறது'' என்று தேசிகர் அன்போடு மொழிந்தார்.

நான் பணிவாக விடைபெற்றுப் பிள்ளையவர்களைச் சார்ந்தேன். கம்ப ராமாயணம் பாடம் கேட்க வேண்டு மென்று எனக்கிருந்த விருப்பத்தை ஆசிரியரிடம் புலப் படுத்தினேன். குமாரசாமித் தம்பிரானும் சவேரிநாத பிள்ளையும் வேறு சிலரும் என்னுடு சேர்ந்து கேட்டுக் கொண்டனர். ஆசிரியர் எங்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்கி அப் பெரிய காவியத்தை முதலிலிருந்தே பாடம் சொல்லத் தொடங்கினுர்.

சிகாழி தாலூகாவில் இடமணலென்னும் கிராமத்தில் என் சிறிய தாயாராகிய மீனுட்சி அம்மாளின் கணவர் கர்ணமாக வேலை பார்த்து வந்தார். அவர் பெயர் சுந்தர மையர் என்பது. சாந்தமான இயல்பும் சுறுசுறுப்பும்

உடையவர் அவர்; சங்கீத ஞானம் உள்ளவர்; சிவபக்திச் செல்வர். திருவாவடுதுறையில் அக் காலத்தில் கர்ணமாக இருந்தவர் வேறு கிராமத்துக்குப் போகவேண்டு மென்ற நோக்கத்தோடு இருந்தார். என் சிறிய தந்தையார் திருவாவடுதுறைக்கு வர விரும்பினார். இவ்விருவரும் கலந்து பேசித் தத்தம் இடங்களைப் பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டார்கள். இந்த ஏற்பாட்டால் என் சிறிய தந்தையார் திருவாவடுதுறைக்குத் தம் குடும்பத்துடன் வந்து சேர்ந்தார்; அதற்கு என் முயற்சியும் காரணமாக இருந்தது.

அவர் திருவாவடுதுறைக்கு வந்தபோது, 'இனி யாதொரு கவலையும் இன்றிச் சரியான வேளையில் ஆகாரம் செய்து விட்டு இவர்களுடைய பாதுகாப்பில் இருந்து வரலாம்' என்று எண்ணினேன். அவர்கள் வீட்டிலே போஜனம் செய்து வரலானேன்.

எங்கள் ஆசிரியர் கம்பராமாயணப் பாடம் சொல்லிவந்தார். இராமாயணத்தின் இணையற்ற சுவையும் அவருக்குத் தமிழில் இருந்த அன்புமே அப் பாடம் நடைபெறுவதற்குக் காரணம். இல்லையெனில் அந் நிலையில் ஆசிரியர் மாணாக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லவே இயலாது. அவர் தேகம் அவ்வளவு தளர்ச்சியை அடைந்திருந்தது. பித்தபாண்டு என்னும் நோய் அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. அவர் பாதத்தைப் பீடித்து வயிற்றையும் வீங்கச் செய்தது. அடிக்கடி சோர்வும் இளைப்பும் உண்டாயின.

இயல்பாகப் பாடம் சொல்லும் ஊக்கம் அவருக்கு அப்போது இல்லை. தினந்தோறும் நூறு அல்லது நூற்றைம்பது செய்யுட்கள் நடைபெற்றன. ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் பொருள் சொல்லவில்லை. நாங்கள் படித்துக் கொண்டே போவோம். இடையிடையே நயமான பகுதிகளுக்கே குறிப்பாகப் பொருள் சொல்வார். எங்களுக்குப் பாடம் சொல்லுவதென்பது பெயரளவில் இருந்தது.

ஆனால் அவர் அவற்றைப் பூரணமாக அநுபவித்தார். இராமாயணப் பாடல்கள் அவர் தளர்ந்த நிலையில் மருந் தாக உதவின.

இடையிடையே கம்பரது வாக்கைப் பாராட்டி உருகு வார். சில பாடல்களை மீண்டும் மீண்டும் பலமுறை படிக் கச் சொல்லுவார். அவற்றை விளக்கிச் சொல்லி இன்ன இன்ன நயங்கள் உள்ளன வென்று எடுத்துக் காட்டுவதை விடப் பல முறை படிக்கச் செய்து கேட்டு அநுபவிப்பதில் அதிக இன்பம் அவருக்கு இருந்தது. சில பாடல்களுக்கு அவர் வார்த்தைகளால் பொருள் சொல்லவில்லை; கண்ணீர் விட்டு உருகி நின்ற அவர் மெய்ப்பாடுகள் உரை கூறின. ''இனிமேல் இப்படி யார் பிறக்கப் போகிறார்கள்? என்ன அழகு! என்ன அழகு! யோசித்துப் பாடிய பாட்டுக்களா இவை? இயற்கையாக வருகிற வாக்கின் நயந்தான் எப்படி இருக்கிறது!'' என்பார். கம்பர் பாடலை நாமும் உணர்ந்து இன்புறுகிறோம்; அவரும் உணர்ந்து அநுபவித்தார். ஆனால் கவிஞராகிய அவர் பெற்ற அநுபவம் நமக்கு இருக்குமோ என்பது சந்தேகந்தான். கவிஞன் உள்ளத்தைக் கவிஞன் உணரும் முறையே வேறு போலும்!

கம்பரை ஆசிரியர் பாராட்டும்போதெல்லாம் நான் கம்பரைக் காட்டிலும் ஆசிரியரைப் பற்றியே அதிகமாக நினைப்பேன். 'இப் பெரிய நூலை முன்பே கேளாமல் போனோமே!' என்ற வருத்தம் உண்டாகும். 'இவர்களுக்கு இவ் வியாதி வந்திருக்கிறதே; எப்படி முடியுமோ!' என்ற பயமும் என் மனத்தை அலைத்து வந்தது.

ஐப்பசி மாதத்தில் தீபாவளிக்குத் தம்முடைய குமாரர் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து ஆசிரியர் மாயூரம் சென்றார். செல்லும்போது அவருடன் சில மாணாக்கர்களும் போனார் கள். ஆசிரியருக்கும் அவருடன் சென்றவர்களுக்கும் தீபா வளியில் அணிந்து கொள்ளும்படி புதிய ஆடைகளைச் சுப் பிரமணிய தேசிகர் அனுப்பினர்.

நான் திருவாவடுதுறையிலே தங்கியிருந்தேன். என் சிறிய தந்தையாரோடு தீபாவளி ஸ்நானம் செய்தேன். மடத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஆதீனகர்த்தர் தீபாவளி ஆடைகள் வழங்கினர். என்ன காரணத்தாலோ எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. துலாமாதம் ஆனவுடன் ஆசிரியரை அழைத்து வரவேண்டுமென்று சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்னை மாயூரத்திற்கு அனுப்பினர். நான்போய்ப் பிள்ளையவர்களைக் கண்டதும், அவர் முதலில் என்னை, ''தீபாவளிக்கு உமக்கு மடத்திலிருந்து வேஷ்டி கிடைக்கவில்லையாமே?'' என்று கேட்டார். அந்த விஷயத்தை அவர் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டிருந்தார். அதனல் எனக்கு விசேஷ வருத்தம் ஒன்றும் இராவிட்டாலும் அவருக்கு மாத்திரம் அது பற்றிய உறுத்தல் மனத்தில் இருந்தே வந்தது. 'மடத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் ஆடை வழங்கும்போது உம்மை மட்டும் மறப்பதற்கு நியாயம் இல்லையே! உம்மிடம் சந்நிதானத்திற்கு எவ்வளவோ பிரியம் இருக்கிறதே. கவனிக்கவேண்டாமா?'' என்று அவர் சொன்னர்.

''பெருங் கூட்டத்தில் மறந்து போயிருக்கலாம்; அல்லது கொடுத்ததாக எண்ணி இருக்கலாம். இதற்கு வேறு விதமான காரணம் இராது'' என்று நான் சமாதானம் சொன்னேன்.

''சமாதானம் வேண்டாம். உண்மையான அன்பை வெளிப்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்கள் மனிதர்களுக்கு அடிக்கடி நேருவதில்லை. அப்படி நேரிடும்போது அதை வெளியிடா விட்டால் அன்பு இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுவதில் பயன் ஒன்றும் இல்லை. பணக்காரர்களுக்கு அலட்சியமாகப் படும் ஒரு சிறு விஷயம் உண்மை அன்பை எதிர்பார்ப்பவர்களுக்கு மிக்க மனக்குறையை உண்டாக்கிவிடும்'' என்றார். ஆசிரியருக்கு அவ் விஷயத்தில் எவ்வளவு வருத்தம் இருந்ததென்பததை அவர் வார்த்தைகள் புலப்படுத்தின.

அவர் அதோடு நிற்கவில்லை. அருகில் இருந்த ஒருவரை அழைத்து அவர் கையில் பணத்தை அளித்துக் கடைக்குச் சென்று ஒரு புதிய பத்தாறு வஸ்திரம் வாங்கி வரச் செய்து தாமே அதற்கு மஞ்சள் தடவி என் கையிலே கொடுத்து, ''இதைக் கட்டிக்கொள்ளும்'' என்று அன்புடன் கூறினார். நான் அவ்வாறே அதைத் தரித்துக்கொண்டேன். தீபாவளி எனக்கு இரண்டு தடவை ஏற்பட்டது. திருவாவடுதுறையில் எல்லாரோடும் ஸ்நானம் செய்து யாவருக்கும் பொதுவான தீபாவளியைக் கொண்டாடினேன். அன்று மாயூரத்தில் ஆசிரியர் முன்னிலையில் அவர் அன்புப் பார்வையில் மூழ்கி அவர் தம் அருமைக் கையால் அளித்த ஆடையைத் தரித்து மற்றொரு தீபாவளியைக்கொண்டாடினேன். அன்று எனக்கிருந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை.

என்னை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, ''இப்போது எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது!'' என்று சொல்லி ஒரு பெருமூச்சு விட்டார் ஆசிரியர். அப்போது நெடுநாளாக இருந்த குறை ஒன்று நீங்கப் பெற்றவரைப் போலவே அவர் தோன்றினார்.

நான் வந்த காரியத்தை மெல்ல அவரிடம் சொன்னேன். ''இன்னும் சில தினங்கள் இங்கே இருந்து விட்டுப் போகலாம். நீரும் இரும்'' என்று அவர் சொல்லவே, அங்ஙனமே சில தினங்கள் மாயூரத்தில் தங்கியிருந்தேன்.

ஒரு நாள் மாயூரம் கடை வீதியில் ஓரிடத்தில் இராமாயணம் ஏழு காண்டங்களும் ஒருவன் விற்றுக் கொண்டிருந்தான். இராமாயணப் பாடம் நடைபெற்று வந்த சமயமாதலாலும் நெடுநாட்களாக இரவல் புத்தகத்தைப் படித்து வந்தமையாலும் அவற்றைக் கண்டவுடனே வாங்கி விடவேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டாயிற்று. அந்த ஆவலைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள என்னிடம் பணம் இல்லை. விலையை விசாரித்தேன். ''ஏழு ரூபாயில் ஒரு பைசாக்

கூடக் குறையாது'' என்று கடைக்காரன் சொன்ஞன். எப்படியாவது அப் புத்தகங்களை வாங்கிவிட வேண்டு மென்ற ஆசை வளர்ந்தது. ஒரு வழியும் தோன்ற வில்லை.

பிறகு அங்கிருந்து நேரே திருவாவடுதுறைக்கு ஓட்ட மும் நடையுமாகச் சென்று என் சிறிய தகப்பஞரிடம் விஷ யத்தைச் சொல்லிப் பணம் கேட்டேன். அப்பொழுதுதான் சம்பளம் அவருக்கு வந்திருந்தது. சம்பளமே ஏழு ரூபாய் தான். அவர் சிறிதும் தடை சொல்லாமல் என் கையில் அதைக் கொடுக்கவே,மீட்டும் மாயூரத்திற்கு வந்து கடைக் காரனிடம் போய்க் கம்பராமாயணம் ஆறு காண்டங்களை யும் உத்தர காண்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டேன். திரு வாவடுதுறைக்குப் போய் வந்ததஞல் உண்டான இளைப்பு அப் புத்தகங்களைப் பெற்ற சந்தோஷத்தில் மறைந்து விட்டது.

புத்தகங்களைக் கைக்கொண்டு முகமலர்ச்சியோடு ஆசி ரியரை அணுகி அவற்றை அவரிடம் அளித்தேன்.

''என்ன புத்தகங்கள்?''

''கம்ப ராமாயணம். அவ் விடத்துக் கையால் பெற் றுக் கொள்ளும் பொருட்டு விலைக்கு வாங்கினேன்''.

''விலை என்ன?''

''ஏழு ரூபாய்.''

''பணம் ஏது?''

நான் திருவாவடுதுறைக்கு நடந்து சென்று பணம் வாங்கி வந்ததைச் சொன்னேன். அதைக் கேட்டவுடன் ''அடடா! இதற்காக இவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டுமா? என்னிடந்தான் புத்தகங்கள் இருக்கின்றனவே! அவற்றை எடுத்துக் கொள்ளலாமே! என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? சரி, வாங்கியாகிவிட்டது. நன் ருகப் படித்துப் புகழடைய வேண்டும்'' என்று சொல்லி அவற்றை என் கையில் அளித்தார்.

அவற்றைப் பெற்றுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டேன். சில பாடல்களைப் பாடமும் கேட்டேன். எப்பொழுதும் போன்ற நிலையில் ஆசிரியர் இருந்திருப்பின் அப்போது இரண்டு காண்டங்களை நான் பாடம் கேட்டிருப்பேன். அவர் தளர்ச்சியை அறிந்து நான் வருந்தினேன். என் உள்ளத்துள்ளே ஒரு வகையான பயம் குமுறிக் கொண்டே இருந்தது.

சில தினங்களுக்குப் பின் மேனாப்பல்லக்கில் ஆசிரியர் திருவாவடுதுறைக்கு வந்தார். அவருடன் இருந்த மற்ற மாணாக்கர்களும் நானும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்து சேர்ந்தோம்.

32. சிவலோகம் திறந்தது

யுவ வருஷம் கார்த்திகை மாத ஆரம்பத்தில் (நவம்பர் 1875) என் ஆசிரியர் திருவாவடுதுறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். கம்ப ராமாயணத்தில் அயோத்தியா காண்டம் பாடம் நடைபெற்றது. அவருடைய அசௌக்கியத்தால் ஒரு நாளைக்கு முப்பது பாடல்களே பாடம் கேட்க இயன்றது. தக்க வைத்தியர்கள் கவனித்து வந்தனர். சுப்பிரமணிய தேசிகர் அடிக்கடி ஆசிரியருக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் அமைக்கும்படி சொல்லி வந்தார். வைத்தியர்கள் செய்த பரிகாரம் தேசிகர் முதலியோருடைய அன்பை வெளிப்படுத்தியதே யன்றி, நோயைப் போக்குவதற்கு உபயோகப்படவில்லை. காலபலம் கை கூடவில்லை. குமாரசாமித் தம்பிரான் அவர் செய்யும் பூஜையைத் தாமே செய்து பிரசாதம் அளித்து வந்தார்.

ஆசிரியரது உடல் தளர்ந்தாலும் அவருடைய குணச் சிறப்பு வேறுபடவில்லை. அத் தளர்ச்சியில் அவரது அறிவும் அன்பும் மரியாதையும் பெருந்தன்மையும் சிறப்பாகப் புலப்பட்டன.

அந்தப் பாழும் நோய் ஆசிரியர் உடம்பில் உள்ள பலத்தை வரவரக் குறைத்து வந்தது; தளர்ச்சியையும் அதிகப்படுத்தியது. பாடம் சொல்வது நின்றது. படுத்த படுக்கையாகவே இருக்கத் தொடங்கினர். அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை இடைவிடாது உடன் இருந்து சவேரிநாத பிள்ளை செய்து வந்தார். நானும் என்னல் இயன்றவற்றைச் செய்து வந்தேன்.

ஆசிரியர் பெரிய பிரயாணத்திற்குச் சித்தமாகிருரென்ற குறிப்பு யாவருக்கும் தெரிந்து விட்டது. அவருடைய குமாரரும் மனைவியாரும் மாயூரத்திலிருந்து திருவாவடுதுறைக்கு வந்தனர்.

ஆசிரியர் பாடம் சொல்வதை நிறுத்தி விட்டாலும் நாங்கள் ஏதேனும் சந்தேகம் கேட்கும்போது அதை விளக்கினர். அவருக்குப் பிரியமான நூல்களைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டு வந்தார். நானே படித்து வந்தேன்.

அவர் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டிருப்பார். அவரருகில் அமர்ந்து சவேரிநாத பிள்ளை கால் கைகளைத் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டே இருப்பார். நான் அருகில் உட்கார்ந்து தேவாரத்தையோ திருவாசகத்தையோ அவர் காதில் படும்படி படிப்பேன். வேறு மாணுக்கர்களும் ஆசிரியரைப் பார்க்க வரும் அன்பர்களும் சுற்றிலும் இருப்பார்கள். எல்லோருடைய கண்களும் ஆழ்ந்த பயத்தை வெளிப்படுத்தும்.

தேவாரம் படித்து வரும்போதே இடையே எனக்கு ஒரு சந்தேகம் உண்டாகும்; அதை ஆசிரியரிடம் கேட்பேன். அவர் சில வார்த்தைகளால் விளக்குவார். இடையிடையே நிறுத்தி நிறுத்திச் சொல்லி விளக்குவார். தேவாரத்திலும் திருவாசகத்திலும் நெடுங்காலமாக ஆராய்ச்சி செய்தவராதலின் நான் சந்தேகம் கேட்கும்போது அவர் கூறும் விடை பெரிய புதையலைப்போலத் தோற்றும். விஷ

யத்தின் பெருமை மாத்திரம் அதற்குக் காரணம் அன்று. எல்லாம் ஒடுங்கிய நிலையிலும் தமிழுணர்வு ஒடுங்காமல் ஆசிரியர் சொல்வனவாதலின் அவை அதிக மதிப்புடையன வாயின. 'ஆசிரியர் கடைசிக் காலத்தில் சொல்லும் வார்த்தைகள் இவை' என்ற ஞாபகம் உள்ளே இருந்தமையால், அவர் சொல்லும் ஒவ்வொன்றையும் கருத்தூன்றிக் கவனித்துக் கேட்டேன். அப்படிக் கேட்கும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் எதிர்கால ஞாபகம் வந்து துன்புறுத்தும். 'இத்தகைய பொன் மொழிகளைக் கேட்க முடியாமல் போகும் காலம் சமீபித்து விட்டதே!' என்ற எண்ணத்தை எவ்வளவு முயன்றும் மாற்ற முடியவில்லை.

திருவாவடுதுறை ஆதீனஸ்தாபகராகிய ஸ்ரீ நமசிவாய மூர்த்தியின் குருபூஜை தை மாதத்தில் வந்தது. ஆலயத்தில் உத்ஸவமும் ஆரம்பமாயிற்று. மடத்திலும் ஆலயத்திலும் சேர்ந்தாற்போல் ஒரே காலத்தில் உத்ஸவங்கள் நடந்தன. வழக்கம்போல் வெளியூர்களிலிருந்து பலர் வந்திருந்தார்கள். தம்பிரான்களும் வித்துவான்களும் பிரபுக்களும் கூடியிருந்தனர். வந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் பிள்ளையவர்கள் நிலையை அறிந்து சிந்தை கலங்கித் தியங்கினர். எல்லோரும் அவருடைய குண நலங்களில் நனைந்து உருகினர். 'இனி இவருக்குப் பின் இவரைப்போல் யாரைப் பார்க்கப் போகிறோம்?' என்ற கருத்தே எல்லோருக்கும் உண்டாயிற்று.

சுப்பிரமணிய தேசிகர் குருபூஜை நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவருக்கு அமைதி இல்லை. அடிக்கடி பிள்ளையவர்களது தேக நிலையை விசாரித்துக் கொண்டே இருந்தார். ''இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது? ஏதாவது ஆகாரம் சென்றதா? ஞாபகம் இருக்கிறதா? பேசுகிறார்களா? பேசினால் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்களா?'' என்பன போன்ற கேள்விகளைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

தை மாதம் 20-ஆம் தேதி (31-1-1876) அன்று ஆசிரியருக்குத் தேகத் தளர்ச்சி அதிகமாயிற்று. நானும் சவேரிநாத பிள்ளையும் ஒன்றும் தோன்றாமல் சிறிது சிறிதாகப் பால் கொடுத்து வந்தோம். இரவில் கோயிலிலிருந்து ஸ்ரீகோமுத்தீசுவரர் எழுந்தருளினார். நான் சுவாமி தரிசனம் செய்யப் போனபோது கோபுரவாயிலில் சுவாமியுடன் வந்த சுப்பிரமணிய தேசிகர் பிள்ளையவர்கள் நிலையைப் பற்றி விசாரித்தார். எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. துக்கம் பொங்கி வந்தது. ''இப்போது அவர்களால் பேச முடியவில்லை; நாம் ஏதாவது சொன்னால் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். சிறிது சிறிதாகப் பாலைக் கொடுத்து வருகிறோம்'' என்று தடுமாறிக் கொண்டே சொன்னேன். அவர் கேட்டுச் சிறிது மயங்கி நின்றார். ''இந்த நிலையிலாவது பிள்ளையவர்கள் ஜீவித்திருக்கிறார்களென்றால் ஆதீனத்திற்கு மிகவும் கௌரவமாக இருக்கும். ஸ்ரீ கோமுத்தீசர் திருவருள் என்ன செய்கின்றதோ!'' என்று வருந்திவிட்டு, ''போய்க் கவனித்துக் கொள்ளும்'' என்று விடை கொடுத்தனுப்பினார். நான் பிள்ளையவர்களிடம் சென்றேன்.

அடிக்கடி ஆசிரியருக்கு ஞாபகம் தவறியது. நள்ளிரவுக்குமேல் நெடு நேரம் பிரக்ஞை இழந்திருந்தார். பிறகு விழித்துப் பார்த்து ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். அக்குறிப்பு, திருவாசகமென்று சொன்னதாகப் புலப்படுத்தியது. நான் திருவாசகத்தை எடுத்து அடைக்கலப்பத்தை வாசித்து வந்தேன். சிவபெருமான் திருவடியில் அடைக்கலம் புகுவதற்கு என் ஆசிரியர் தகுதியுடையவரே. அவர் கண்ணை மூடிக்கொண்டே இருந்தார். திருவாசகச் செய்யுள் அவர் காதின் வழியே உள்ளத்துள் புகுந்து இன்பத்தை விளைவித்திருக்க வேண்டும். அந்த இன்பம் அவர் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சியை உண்டாக்கியது.

அவர் நெற்றியில் விபூதியை நிறைய ஒருவர் இட்டனர். சவேரிநாத பிள்ளை அவரைத் தமது மார்பில் சார்த்திக்

கொண்டார். அடைக்கலப்பத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று அவரது தேகத்தில் உள்ளங்கால் முதல் உச்சி வரையில் ஒரு துடிப்பு உண்டாயிற்று. மூடியிருந்த கண்களில் வலக்கண் திறந்தது. அவ்வளவுதான். சிவலோகத்தில் அதே சமயத்தில் அந்த நல்லுயிர் புகுவதற்கு வாயிலும் திறந்ததுபோலும்! அவர் மூச்சு நின்றபோதுதான் அவருடைய தமிழ் உணர்ச்சி நின்றது. திருவாசகம் என் கையிலிருந்து நழுவியது. கண்ணிலிருந்து நீரருவி புறப்பட்டது.

அங்கு இருந்தவர்களில் சிலர் அரற்றினார்கள். சிலர் துக்கம் தாங்கமாட்டாமல் வாயைப் பொத்திக்கொண்டனர். நான் ஒன்றும் தோன்றாமல் என் ஆசிரியரின் புனித உடலையும், அமைதி தவழ்ந்த முகத்தையும், எனக்கு ஆதரவோடு பாடம் சொல்லிய திருவாயையும், அன்புப் பார்வையில் என்னைத் தழுவிய கண்களையும் பார்த்துப் பார்த்து விம்மினேன். 'இப்போது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி பொய்யாக இருக்கக் கூடாதா?' என்ற எண்ணத்தோடு பார்க்கையில் அவர் கண்கள் இமைப்பது போலவே தோற்றும்; வாய் அசைவதுபோலத் தெரியும்; மூச்சு விடுவதுபோலக் கண்ணில் படும். அடுத்த நிமிஷமே எல்லாம் வெறும் தோற்றமாகிவிடும்; பிரமையினால் விளையும் காட்சிகளாக முடியும்.

ஆசிரியருடைய குமாரரும் மனைவியாரும் அங்கே இருந்தனர். வேறு பல அன்பர்களும் கூடி யிருந்தனர். ஆசிரியர் மறைந்த செய்தி உடனே எங்கும் பரவிவிட்டது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் விஷயத்தை அறிந்து வருந்தினார். அவருக்கு ஒரு காரியமும் ஓடவில்லை.

விடிந்தது; இருண்டிருந்த எங்கள் மனத்திற்கு விடிவு இல்லை. பலர் வந்து வந்து ஆசிரியர் திருமேனியைப் பார்த்துப் பார்த்துப் புலம்பிவிட்டுச் சென்றனர். ஆதீன ஞானாசிரியர் சமாதியுற்ற திருநாட் கொண்டாட்டத்தில் கலந்து

கொண்டு இன்பம் அநுபவிக்க வந்தவர்களில் பலர் ஆதீனத் தமிழாசிரியர் மறைந்த செய்தி கேட்டுத் துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தனர். சுப்பிரமணிய தேசிகர் மேலே நடக்க வேண்டிய காரியங்களுக்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செவ்வனே செய்யலானார்.

அந் நல்லுடலை ருத்திர பூமிக்கு எடுத்துச் சென்றபோது நான் கண்ட காட்சியும் கேட்ட வார்த்தைகளும் இன்று நினைத்தாலும் உள்ளத்தைக் கலக்குகின்றன. எல்லோரும் வாய்விட்டுக் கதறிவிட்டார்கள். அவரது புலமைத் திறத்தைச் சொல்லி வருந்துவாரும், அவரது கவித்துவத்தைப் பாராட்டி உருகுவாரும், மாணாக்கர்கள்பால் அவர் வைத்திருந்த அன்பை எடுத்துரைத்துத் துயருறுவாரும், அவர் குண விசேஷங்களை விரித்துப் புலம்புவாருமாக எங்கே பார்த்தாலும் ஜனங்கள் நிரம்பிவிட்டனர்.

அபிஷேகஸ்தர்கள் அப்போது திருவாசகம் சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள். அதைக் கேட்ட என் தந்தையார், ''இனிமேல் திருவாசகத்துக்கு உரை சொல்பவர்கள் இவர்களைப்போல் யார் பிறக்கப் போகிறார்கள்?'' என்று சொல்லி வருந்தினர். ஆசிரியர் தம் கடைசி நாட்களில் கடைசி நிமிஷம் வரையில் திருவாசகத்தில் ஒன்றி யிருந்ததை அறிந்தவனாதலின் அவ் வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது என் உள்ளமும் உயிரும் நடுங்கின.

பல பேருடைய அறிவுக்கும் கண்ணுக்கும் காதுக்கும் இன்பம் தந்து வாழ்ந்திருந்த ஆசிரியர் திருவுடலம் அக்கினி பகவானால் அங்கீகரிக்கப் பெற்றது. சிதம்பரம் பிள்ளை தம் தந்தையாரது உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்தார். எல்லாம் முடியப் பன்னிரண்டு மணிவரையில் ஆயிற்று. பின்பு யாவரும் நீராடித் திரும்பினர். நானும் என் ஆசிரியரை அப்பால் பாராத நிலையிலே விட்டுவிட்டு ஸ்நானம் செய்து வந்தேன்.

ஊர் முழுவதும் ஒளி இழந்திருந்தது.

33. அபய வார்த்தை

ஆசிரியர் வியோகம் அடைந்த பிறகு உலகத்தில் எல்லாம் எனக்கு ஒரே மயக்கமாக இருந்தது. வீட்டிற்கு வந்து ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். ஒரு வேலையும் செய்யத் தோன்றவில்லை. யாரிடமாவது ஏதேனும் பேசவும் விருப்பம் உண்டாகவில்லை. ஆசிரியர் இளமையில் இயற்றிய தியாகராச லீலை என்னும் நூலைக் கையில் வைத்துப் படித்தபடி இருந்தேன். ஆனால் என் உள்ளம் முழுவதும் அதில் ஈடுபடவில்லை. அடிக்கடி அவர் நினைவு எழுந்து துன்புறுத்தியது. அவருடைய கற்பனை மிகவும் பாராட்டத்தக்க நிலையில் அந் நூலில் அமைந்திருந்தது. அதனைப் படிக்கப் படிக்க அவரது பிரிவினால் உண்டான துன்பத்தின் வேகம் அதிகமாயிற்று. கண்ணீர் வீழ்த்தியபடியே படித்தேன். ஆகாரத்திலும் மனம் செல்லவில்லை.

ஒரு மணிக்குப் பிறகு மடத்திற்குப் புறப்பட்டேன். அங்கே ஓரிடத்தில் குமாரசாமித் தம்பிரான் சிலருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பேச்சு, பிள்ளையவர்களைப் பற்றியதுதான். நான் அங்கே போனவுடன் அவர் என்னைப் பார்த்து, ''எல்லாரைக் காட்டிலும் உங்களுக்குத்தான் அதிகமான வருத்தம் இருக்கும்'' என்றார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். ''பிள்ளையவர்கள் மடத்தில் இருந்ததனால் வெளியூர்களிலிருந்து எவ்வளவோ பேர்கள் வந்து அவர்களிடம் பாடம் கேட்டார்கள். மடத்தில் எப்போதும் மாணாக்கர்கள் கூட்டம் இருந்தது. இனிமேல் அப்படி இருக்க இடம் இல்லை. அவரவர் அவரவர் ஊருக்குப் போய் இருக்க வேண்டியதுதான். விசேஷ காலங்களில் இங்கே வந்து போகலாம்'' என்று பின்னும் வருத்தத்தோடு அவர் சொன்னார்.

அவர் பேச்சிலிருந்து எனக்கு ஒரு புதிய கவலை தோன்றியது. 'பிள்ளையவர்களோடு எப்போதும் இருந்து பாடம்

கேட்டுக் கொண்டும் எழுதிக் கொண்டும் சுகமாகக் காலத் தைக் கழித்தோம். இனிமேல் நாம் என்ன செய்வது? இம் மடத்திற்கும் நமக்கும் என்ன உறவு இருக்கப் போகிறது? நம் நிலே இனி என்ன ஆகும்?' என்ற ஏக்கம் தலேப்பட்டது. 'ஒரு பெருந் துணையாக விளங்கிய பிள்ளேயவர்கள் மறைந்த தால் வேறு பற்றுக் கோடு இல்லாமல் அலேந்து திரியும் நிலே நமக்கு வந்துவிடுமோ' என்று அஞ்சினேன்.

இக் குழப்பத்தில் அங்கே நிற்பதைவிட ஸ்ரீ சுப்பிர மணிய தேசிகரைப் பார்த்து வருவது நலம் என்று எண்ணி மடத்தினுள்ளே சென்றேன். அங்கே ஒடுக்கத்தில் அவர் அமர்ந்திருந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் அதுகாறும் என் னுள் அடங்கியிருந்த துக்கம் பொங்கவே, கோவென்று கதறிவிட்டேன். என்ன முயன்றும் விம்மல் அடங்க வில்லே. அடக்க முடியாமல் எழுந்த என் வருத்தத்தைக் கண்ட தேசிகர், ''வருத்தப்பட்டு என்ன செய்வது? மாற்ற முடியாத நஷ்டம் நேர்ந்துவிட்டது. நமக்கும் வருத்தம் அதிகமாகவே இருக்கிறது; வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கி ருேம். உமக்குத் தாங்க முடியவில்லே. உம்மிடத்தில் அவ ருக்கு இருந்த அன்பை வேறு எங்கே பார்க்க முடியும்?'' என்ருர்.

அந்த வார்த்தைகள் என் துக்கத்தை அதிகமாகத் தூண்டிவிட்டன. பின்னும் விம்மினேன்.

''நடந்த காரியத்தை நினேத்து வருந்துவதனுல் லாபம் ஒன்றும் இல்லே. பிள்ளேயவர்கள் இல்லேயென்ற குறை யைத் தவிர இங்கே ஒரு குறைவும் இராது. நீர் இனிமேல் கேட்க வேண்டிய பாடங்களே நம்மிடமே கேட்கலாம். புதிய மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொண்டு எப் போதும் நம்முடைய பக்கத்திலே இருந்து வரலாம். உமக்கு யாதொரு குறையும் இன்றி நாம் பார்த்துக் கொள்வோம். இந்த ஊரையே உம்முடைய ஊராக நினேத்துக் கொள் ளும். நீரும் தம்பிரான்களேப் போல மடத்துப் பிள்ளே

யாகவே இருந்து வரலாம். உமக்கு எந்த விதத்திலும் குறை நேராது'' என்று அவர் எனக்கு ஆறுதல் கூறினர். அந்த அபய வார்த்தைகள் உபசாரத்தின் பொருட்டுச் சொன்னவை அல்லவென்பது எனக்குத் தெரியும்.

மெல்ல விடைபெற்றுத் திரும்பினேன். சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்னிடம் பேரன்புடையவரென்பதை நான் நன்ருக உணர்ந்திருந்தும் குமாரசாமித் தம்பிரான் கூறிய வார்த்தைகளாலேயே கலங்கிப் போனேன். பிள்ளையவர்களுடைய அன்பில் வளர்ந்த எனக்கு மற்றவர்களது அன்பின் நிலையை அறிந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பமும் நேரவில்லை. பிள்ளையவர்கள் பிரிந்த பிறகு தேசிகருடைய அன்பின் சிறப்பானது தெளிவாக விளங்கத் தொடங்கியது.

சுப்பிரமணிய தேசிகர் பிள்ளையவர்களுக்கிருந்த கடனைத் தீர்த்து அவர் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை உசிதமாகச் செய்வித்து அனுப்பினர். சிதம்பரம் பிள்ளை தம் அன்னையார் முதலியோருடன் மாயூரத்திற்குப் போய் அங்கே இருந்து வரலானர்.

என் தாய் தந்தையர் என்னுடன் என் சிறிய தாயார் வீட்டில் இருந்து வந்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு இருந்து வருவது சுப்பிரமணிய தேசிகருக்குத் தெரியாது. ஒரு முறை புதுக்கோட்டையிலிருந்து வந்த தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் என் தந்தையாரைக் கண்டு சங்கீத விஷயமாகச் சம்பாஷித்து மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அவருக்கும் என் தந்தையாருக்கும் முன்பே பழக்கம் உண்டு. கனம் கிருஷ்ணையருடைய கீர்த்தனங்களை என் தந்தையார்பால் கேட்ட சாஸ்திரிகள் அவற்றின் அமைப்பை மிகவும் பாராட்டினர்.

அப்பால் தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் மடத்திற்குச் சென்று தேசிகரிடம் பேசி வருகையில் என் தந்தையாருடைய சிவ பக்தியையும், சிவ பூஜா விசேஷத்தையும், சங்கீத ஞானத்தையும் சிறப்பித்துச் சொன்னர். அதுகாறும் என் தந்தையாரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளாத தேசிகர்,

''அப்படியா? நமக்கு இதுவரையில் விஷயம் தெரியாதே! சாமிநாதையரும் சொல்லவில்லையே!'' என்று சொல்லி அங்கே நின்றிருந்த என்னைப் பார்த்தார்.

''உமக்குச் சங்கீதத்தில் பழக்கம் இருப்பதற்கு உம் முடைய தந்தையாரே காரணமாயிருக்கவேண்டும்'' என்று தேசிகர் சொன்னார்.

''ஆம்.''

''இவ்வளவு நாளாக உம்முடைய தகப்பனாரை இங்கே அழைத்து வரவில்லையே! அவர்கள் இதற்கு முன் இந்த ஊருக்கு வந்ததில்லையோ?''

''சில முறை வந்திருக்கிறார்கள். சந்நிதானத்திற்கு அநாவசியமான தொந்தரவை உண்டாக்கக் கூடாதென்று எண்ணினேன்.''

''தொந்தரவா? இப்படிப் பட்டவர்களைப் பார்ப்பதில் நமக்கு எவ்வளவோ திருப்தி உண்டென்று உமக்குத் தெரியாதா?''

அன்று பிற்பகலில் என் தந்தையார் மடத்திற்கு வந்து சுப்பிரமணிய தேசிகரைக் கண்டு நெடுநேரம் பேசிக்கொண் டிருந்தார். அது முதல் அடிக்கடி என் தந்தையார் தேசிக ரிடம் போய்க் கண்டு சல்லாபம் செய்துவரத் தொடங்கினார். இவ் வழக்கத்தால் என் தந்தையாருக்குச் சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய பெருந்தன்மையும், அறிவுத் திறமையும், உதார குணமும், வித்துவான்களிடத்தில் அவர் வைத் திருந்த பேரன்பும் விளங்கலாயின. மடத்தில் யாரேனும் சங்கீத வித்துவான் வந்து பாடினால் தேசிகர் என் தகப்ப னாரை அழைத்துவரச் செய்து கேட்கச் செய்வார்.

திருவாவடுதுறை மடத்தில் படித்து வந்தவர்களுள் மேலகரம் சண்பகக் குற்றாலக் கவிராயரும் நானும் சகோ தரர்களைப் போலவே பழகி வந்தோம். நாங்கள் இருவரும் பெரும்பாலும் சேர்ந்து படிப்பதும் சேர்ந்தே இருப்பதும் வழக்கம். ஒரு நாள் எங்கள் இருவரையும் தேசிகர்

அழைத்து, ''நீங்கள் இரண்டு பேரும் நம்மிடத்தில் பகலி லும் இராத்திரி ஆகாரஞ் செய்த பின்பும் வந்து படிக்க வேண்டிய நூல்களைப் படித்து வாருங்கள். இதுவரை படியாத நூல்களை மற்றக் காலங்களில் இருவருமாகச் சேர்ந்து உழைத்துப் படியுங்கள். படிப்பதற்காக இங்கே வந்திருப்பவர்களுக்கு அவர்கள் எந்த எந்த நூலைப் பாடம் கேட்க விரும்புகிறார்களோ அவற்றை அறிந்து தகுதிக்கு ஏற்றபடி பாடஞ் சொல்லி வாருங்கள். பாடம் சொல்லு வதால் உங்கள் கல்வி அபிவிருத்தி அடையும்'' என்று சொல்லி அதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். தன் சக பாடியாகிய குமாரசாமித் தம்பிரான் முதலியவர்களிடத் தும் இவ்வாறே கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே செய்து வரலானோம்.

நானும் சண்பகக் குற்றாலக் கவிராயரும் பிறரும் பிள் ளையவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டையே எங்கள் இடமாகக் கொண்டு படித்தும் பாடம் சொல்லியும் வந்தோம். பார தம், பாகவதம், திருக்குற்றாலப்புராணம் முதலிய காவியங் களையும் பலவகையான பிரபந்தங்களையும் படித்து ஆராய்ந் தோம். கம்பராமாயணத்தில் அயோத்தியா காண்டத்தில் ஒரு பகுதி வரையில் முன்பு பிள்ளையவர்களிடம் பாடம் கேட்டிருந்தோம். மேலே அந்நூலை முற்றும் படித்து விட வேண்டும் என்ற ஆவல் எங்களுக்கு எழுந்தது. அதனால் பிள்ளையவர்களுடைய ஏட்டுப் பிரதியையும், மடத்தில் உள்ள ஏட்டுப் பிரதிகளையும் வைத்துக்கொண்டு இரண்டு தடவை முற்றும் படித்தோம். படித்த காலத்தில் கண்ட பாடபேதங்களைக் கைப்புத்தகத்திலும் வேறு கடிதத்திலும் தனித்தனியே குறித்து வைத்தோம்.

சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் நாங்கள் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் சில இலக்கியங்களையும் நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்களையும் பாடம் கேட்டோம். மாணாக்க நிலையிலிருந்து நாங்கள் கற்றுவந்த அக் காலத்தில் தேசிகர்

கட்டளைப்படி ஆசிரிய நிலையில் இருந்து மடத்தில் உள்ள குட்டித் தம்பிரான்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தமிழ் நூல்களைக் கற்பித்தும் வந்தோம். என்னிடம் அக் காலத்தில் படித்த தம்பிரான்கள் பலர். வேறு பலருக்கும் பாடம் சொன்னேன். என்னிடம் பாடம் கேட்டவர்களில் சிலர் என்னைக் காட்டிலும் பிராயத்தில் முதிர்ந்தவர்கள். ஆனாலும் அவர்கள் என்னிடத்தில் மிக்க மரியாதையோடும் அன்போடும் பழகி வந்தார்கள்; யாவரும் எனக்கு எவ்வித மான குறையும் வராமல் பாதுகாக்கும் இயல்புடையவராகவே இருந்தார்கள்.

காவடிச்சிந்தை இயற்றியவராகிய சின்னிகுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார் அக் காலத்தில் திருவாவடுதுறை மடத்தில் தமிழ் படிக்கலாமென்று வந்தார். சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவரை என்பால் ஒப்பித்தார். நான் அவருக்கு நன்னூலும், மாயூரப் புராணமும் பாடம் சொல்லி வந்தேன். அப்பொழுதே அவரிடத்தில் செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றல் நன்கு அமைந்திருந்தது. யமகம், மடக்கு, திரிபு, சந்தம் முதலிய அமைப்புகளோடு செய்யுட்களை வெகு விரைவில் இயற்றுவார். அவர் பாடம் கேட்டுவந்த போது இலக்கணத்தில் அவருக்கு மனம் செல்லவில்லை. சில காலம் இருந்துவிட்டு விடைபெற்றுத் தம் ஊருக்குப் போய் விட்டார்.

என்னுடன் இருந்த தந்தையார் மீண்டும் உடையார் பாளையம் பக்கம் போக எண்ணினர். ஒரு வேலையும் இல்லாமல் திருவாவடுதுறையில் சும்மா இருக்க அவர் விரும்பவில்லை. என்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பம் அவருக்கு இருந்தது. புராணப் பிரசங்கம் செய்துகொண்டு நான் குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்திவர வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயம் அவருக்கு மாறவில்லை. ''இந்த ஊரில் நீ இப்படியே இருந்தால், நாங்கள் எங்கே இருப்போம்? உனக்கோ கல்யாணமாகிவிட்டது. நீ குடும்

பம் நடத்த வேண்டாமா? இது நல்ல இடந்தான். மனித னுக்குச் சாப்பாடு மட்டும் போதுமா? எவ்வளவு நாள் நாங் கள் உன்னைப் பிரிந்து ஊர் ஊராகத் திரிந்து வாழ்வோம்? பண்டார சந்நிதிகளிடம் விடைபெற்று உன்னையும் அழைத் துப் போகலாமென்று எண்ணியிருக்கிறேன்'' என்று அவர் சொன்னார். அவ்விதம் செய்யலா மென்றோ வேண்டா மென்றோ நான் சொல்லவில்லை. திருவாவடுதுறையை விட்டுப் பிரிய எனக்கு மனம் இல்லை. தாய்தந்தையரைப் பிரிந்திருப்பதும் வருத்தமாக இருந்தது. எதையும் துணிய மாட்டாமல் இருந்தேன்.

இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் சுப்பிரமணிய தேசிக ரிடம் என் தந்தையார் சென்று, தாம் ஊருக்குச் செல்ல எண்ணியிருப்பதாகவும் என்னையும் தம்முடன் அழைத்துப் போக வேண்டுமென்றும் தெரிவித்தார். உடனே தேசிகர், ''உங்கள் குமாரர் இனி நம்மிடத்திலே இருக்கவேண்டியவர். அவர் இன்னும் படிக்கவேண்டிய நூல்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை நாமே பாடம் சொல்லுவோம். இங்கே படிக்க வரும் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்வதற்கு அவர் மிகவும் உபயோகப்படுகிறார். பிள்ளையவர்களிடம் கற்ற கல்வி இனிமேல்தான் அதிகப் பயன் தரப் போகிறது. நீங்கள் மாத்திரம் இப்போது ஊர் சென்று உங்கள் பாத்திரம் பண்டங்களை எடுத்துக் கொண்டு இங்கேயே நிலையாக வந்துவிடுங்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய சௌ கரியங்களெல்லாம் இங்கே கிடைக்கும்படி செய்வோம். வீடு கட்டிக் கொடுக்கிறோம். யாதொரு கவலையும் இல்லா மல் காவேரி ஸ்நானமும் சிவ பூஜையும் செய்து கொண்டு சுகமாக இருக்கலாம்'' என்று சொன்னார்.

தேசிகர் இவ்வாறு சொல்லி வரும்போது என் தந்தை யாருக்கு வரவரச் சந்தோஷம் அதிகமாயிற்று. அவர் தம் மையே மறந்தார். தேசிகர் பேசி நிறுத்தியவுடன் அருகில் ஒரு குத்துவிளக்கிலிருந்து இரண்டு பொறிகள் கீழே விழுந்

தன. ''ஐயா, நல்ல சகுனம் ஆகிறது. இவர் சௌக்கிய மாக இருப்பார். நீங்கள் போய்ச் சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள்'' என்று மீண்டும் தேசிகர் சொல்லி வஸ்திர மரியாதை செய்து செலவுக்குப் பத்து ரூபாயும் அளித்தார். இவற்றை யெல்லாம் அருகில் இருந்து கவனித்து வந்த எனக்கு உள் ளந் தாங்கா மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

குடும்ப நிலையைப் பற்றியே சிந்தித்துச் சிந்தித்துக் கவ லைக் கடலில் ஊறிப் போயிருந்த என் தந்தையாருக்கு எதிர்பாராதபடி அக் கவலை நீங்குதற்குரிய மார்க்கம் கிடைக் கவே அவர் பேரானந்தம் அடைந்தார். தேசிகரைப் பாராட்டிவிட்டு நேரே ஜாகைக்கு வந்தார். வரும்போதே, ''என்ன பிரபு! என்ன பிரபு! இம்மாதிரி இடம் எங்கும் இல்லை. நாம் செய்த பூர்வ ஜன்ம புண்ணிய பலன்தான் இது'' என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். அப்பால் ஒரு நல்ல நாளில் தந்தையார் எல்லோரிடமும் விடை பெற்று என் தாயாரையும் தம்பியையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு உடையார்பாளையம் சென்றார்.

மாயூரத்தில் முன்சீபாக இருந்த வேதநாயகம் பிள்ளை சில முறை திருவாவடுதுறை மடத்துக்கு வருவதுண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் அவர் சுப்பிரமணிய தேசிகர் விஷய மாகப் பாடல்களை இயற்றி வருவார். அவற்றை நான் படித்துக் காட்டுவேன். எளிய நடையில், கேட்பவர்கள் விரைவில் பொருளை உணர்ந்து இன்புறும்படி அப் பாடல் கள் இருக்கும். ஒரு கிறிஸ்தவ கனவான் சைவ மடாதி பதியைப் புகழ்வதென்றால் அது மிகவும் அரிய செய்தி யன்றோ? அன்றியும் பொறுப்புள்ள அரசாங்க உத்தியோ கம் ஒன்றை வகித்து வந்தவரும், பிறரை அதிகமாக லட்சி யம் செய்யாதவருமான வேத நாயகம் பிள்ளை பாடினரென் பது யாவருக்கும் வியப்பை உண்டாக்கியது.

பிள்ளையவர்களுடைய மாணாக்கராகிய வேதநாயகம் பிள்ளை ஆசிரியர் மூலமாகத் திருவாவடுதுறை மடத்தின்

பெருமையையும், அதன் தலைவருடைய கல்வியறிவு ஒழுக்கச் சிறப்புக்களையும் உணர்ந்திருந்தார். தாமே நேரில் பார்த்தபோது அம் மடம் தமிழ் வளர்க்கும் நிலையமாக இருப்பதை அறிந்தார். இவற்றால் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் அவருக்கு நல்ல மதிப்பு உண்டாயிற்று.

அவர் அவ்வப்போது பாடிய பாடல்கள் பல. யாரேனும் மடத்திற்கு வந்தால் அவர்கள், ''முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள் சந்நிதானத்தைப் பற்றிப் பாடியிருக்கிறார்களாமே!'' என்று கேட்பார்கள். உடனே தேசிகர் அப் பாடல்களைச் சொல்லும்படி எனக்கு உத்தரவிடுவார். நான் இசையுடன் சொல்லிப் பொருளும் உரைப்பேன்.

மடத்து நிர்வாக சம்பந்தமாக ஏதேனும் கவனிக்க வேண்டுமாயினும், ஆங்கிலத்தில் விண்ணப்பம் முதலியன எழுத வேண்டுமாயினும் சுப்பிரமணிய தேசிகர் வேதநாயகம் பிள்ளைக்கு அதனைச் சொல்லி அனுப்புவார். வக்கீல்கள் அதிகமாக மடத்திற்கு வந்து பழகும் காலம் அன்று அது. மிகவும் சுலபமாக விவகாரங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் வழக்கம் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் அமைந்திருந்தது.

இவ்வாறு வேதநாயகம் பிள்ளையிடம் ஏதேனும் காரியம் இருக்குமானால் பெரும்பாலும் தேசிகர் என்னையே அனுப்புவார். நான் மாயூரம் சென்று அவர் வீட்டுக்குப் போய் அவரோடு பேசியிருந்து, சென்ற காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வருவேன். இங்ஙனம் போகும் சமயங்களில் எல்லாம் வேதநாயகம் பிள்ளை இயற்றிய புதிய பாடல்களை அவர் தம்பி மூலமாகப் பெற்றுப் படித்தும் படித்துக் காட்டியும் இன்புறுவேன். தமிழ் நூல் சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றியும் பிள்ளையவர்களைப் பற்றியும் சம்பாஷிப்போம். அவர் என்னிடம் மிக்க அன்போடு பழகினார். அவருடைய இறுதிக் காலம் வரையில் அப் பழக்கம் விட்டுப் போகாமல் வளர்ச்சி அடைந்தது.

34. புது வீடு

திருவாவடுதுறையில் திருக்குளத்தின் வடகரையில் கீழ்மேலாக ஓர் அக்கிரகாரம் உண்டு. சுப்பிரமணிய தேசிகர் உத்தரவால் அதன் வடசிறகில் கீழ்க்கோடியில் இரண்டு கட்டுள்ள வசதியான வீடு ஒன்று அமைக்கப் பெற்றது. மடத்திலிருந்து நல்ல சாமான்களை அனுப்பி அவ் வீட்டைத் தேசிகர் கட்டுவித்தார். அது கட்டி முடிந்தவுடன் தேசிகரே நேரில் வந்து அதனை ஒரு முறை பார்வையிட்டுச் சென்றார். ''அவ் வீடு எதற்காகக் கட்டப் டப்படுகிறது?'' என்பது ஒருவருக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரியவில்லை. தம்பிரான்கள் மாத்திரம், ''எங்கள் வேண்டுகோள் பலிக்கும் காலம் வந்துவிட்டது'' என்று சந்தோஷ முற்றார்கள். நானும் ஒரு வகையாக ஊகித்து அறிந்தேன்.

ஒரு நாள் தேசிகர் என்னை நோக்கி, ''உங்கள் தகப்பனார் ஊருக்குப் போய்விட்டு வருவதாகச் சொன்னார்களே; ஏன் வரவில்லை?'' என்று கேட்டார்.

''அவர்கள் அப் பக்கங்களில் உள்ள அன்பர்களின் ஆதரவு பெற்று இருந்து வருகிறார்கள்'' என்றேன்.

''அவர்களுக்கு உடனே கடிதம் எழுதி இங்கேயே வந்துவிடும்படி தெரிவியும். முதுமைப் பிராயத்தில் உம்மை விட்டு அவர்கள் இருப்பது சரியன்று'' என்று தேசிகர் சொன்னார்.

அவர் சொன்னது உண்மைதான். எனக்கும் அவர்களைப் பிரிந்திருப்பது வருத்தமாகவே இருந்தது. அந்த வருத்தத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்கு எனக்குத் தைரியம் இல்லை. ஒன்று, நான் அவர்கள் உள்ள இடத்திற்குச் சென்று இருக்கவேண்டும்; அல்லது அவர்கள் நான் இருக்கும் இடத்திற்கு வரவேண்டும். தேசிகர் கட்டளை எனக்கு உத்ஸாகத்தை உண்டாக்கியது. கடிதம் எழுதினேன். தாய்

தந்தையர் ஒரு வாரத்தில் திருவாவடுதுறைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

தேசிகருடைய ஆலோசனை அப்பொழுதுதான் எனக்கு நன்கு விளங்கிற்று. தாம் கட்டுவித்த புது வீட்டில் என் தாய் தந்தையருடன் என்னை வசிக்கச் செய்யவேண்டு மென்ற அவர் அன்பு கனிந்த கருத்தை நான் உணர்ந்து உள்ளம் பூரித்தேன். அது மட்டுமா? நான் கிரமமாக இல்லறம் நடத்த வேண்டுமென்பதும், நிரந்தரமாகத் திருவாவடுதுறை வாசியாக வேண்டுமென்பதும் அவர் விருப்பம் என்பதையும் தெரிந்து என் நல்வினையை வாழ்த்தினேன்.

ஈசுவர வருஷம் கார்த்திகை மாதத்தில் (நவம்பர் 1877) நாங்கள் புது வீட்டிற்குப் போய் வசிக்கலானேம். எனக்கு உண்டான சந்தோஷத்தைக் காட்டிலும் என் தாய் தந்தையர் முதலியோருக்குப் பல மடங்கு அதிக மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று, மாதத்துக்கு ஓர் ஊரும் நாளுக்கு ஒரு வீடுமாக அலைந்து நைந்து வாழ்ந்த அவர்களுக்கு நிலையாக ஓரிடத்தில் வாழும்படி ஏற்பட்ட வாழ்க்கை இந்திர போகத்தைப் போல இருந்தது.

நான் இல்லற வாழ்வை மேற்கொண்டேன். எங்கள் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களெல்லாம் மடத்திலிருந்து கிடைத்தன.

ஒரு நாள் எங்கள் வீட்டு வாயிலில் மூன்று வண்டிகள் வந்து நின்றன. சில ஆட்கள் இரண்டு குதிர்களைக் கொணர்ந்து வீட்டில் வைத்தனர். சிலர் வண்டியில் இருந்த அறுபது கல நெல்லை முப்பது முப்பது கலமாக அவ்விரண்டிலும் கொட்டி மண் பூசிவிட்டு, ''சந்நிதானத்தில் இங்கே சேர்ப்பிக்கும்படி உத்தரவாயிற்று'' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்கள். அப்பால் ராயசம் பொன்னுசாமி செட்டியார் என்பவர் வந்தார். ''தங்கள் வீட்டுச் செலவுக்கு அறுபது கலம் நெல் சேர்ப்பிக்கும்படி சந்நிதானத்தில் உத்தரவாயிற்று. அயலூரிலிருந்து வந்த விருந்தினர்களைப் போல நாள்

தோறும் மடத்திலிருந்து சாமான்களைப் பெறுதல் உசிதமாக இராதென்றும், இனி நிரந்தரமாக இங்கே மடத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு செய்யச் சந்நிதானம் திருவுள்ளம் கொண்டுவிட்டது. மேற் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ளும்படி இந்தத் தொகையையும் கொடுக்கும்படி உத்தரவாயிற்று'' என்று சொல்லி என் கையில் ஐம்பது ரூபாயைச் சேர்ப்பித்தார்.

நான் மெய்ம்மறந்து போனேன். என் தந்தையார் தம்முடைய சிவபூஜைக்காக அப்பொழுது சந்தனம் அரைத்துக் கொண்டிருந்தார். நான் பணத்தை அவர் கையிலே கொடுத்து இன்னதுதான் சொல்வதென்று தெரியாமல் நின்றேன். அவர் அதை வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். ''எல்லாம் பரமேசுவரன் திருவருள்'' என்று சொல்லி நன்றி யறிவு ததும்பும் பார்வையோடு பேச முடியாமல் நின்றார்.

அன்று பிற்பகலில் என் தந்தையார் மடத்திற்குச் சென்று சுப்பிரமணிய தேசிகரைக் கண்டு நெல்லும் பணமும் கிடைத்ததைத் தெரிவித்து அளவற்ற சந்தோஷமும் நன்றியறிவும் புலப்படச் சம்பாஷித்தனர். அப்போது தேசிகர், ''இந்த மடத்தில் பெரிய காரியஸ்தர்களுக்கே மாசம் ஐந்து கலந்தான் சம்பளம். அதற்கு மேல் தங்கள் குடும்பத்திற்குக் கொடுக்க மனம் இருந்தும் வழக்கத்துக்கு விரோதமாக ஒரு காரியம் செய்தால் அநாவசியமான வம்புக்கு இடமாகுமே யென்று அப்படிச் செய்யவில்லை. இதைக் கொண்டு உசிதமான செலவு செய்து வந்தால் வேண்டியவற்றை அப்போதப்போது அனுப்புகிறோம்; கவலைப்பட வேண்டாம்'' என்று சொன்னார்.

தருமபுர ஆதீனத்து அடியவருள் ஒருவரும் சிறந்த தமிழ் வித்துவானும் காசியில் சில வருஷங்கள் வசித்தவருமான ஸ்ரீ பரமசிவத் தம்பிரான் என்பவர் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடத்தில் மிக்க பக்தி உடையவராகித் தருமபுர

ஆதீனகர்த்தருடைய அநுமதி பெற்றுப் பெரும்பாலும் திருவாவடுதுறையிலேயே இருந்து வந்தார். அவரிடத்தில் சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கு விசேஷமான அன்பு உண்டு. அவர் திருவாவடுதுறையில் இருந்த பொழுது சிறந்த நூல்களைப் படித்து ஆராய்ந்தும், மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொண்டும் வந்தார்.

சுப்பிரமணிய தேசிகர் மீது அவர் ஒரு மும்மணிக் கோவை இயற்றினுர். தேசிகருடைய முன்னிலையில் அப் பிரபந்தம் அரங்கேற்றப்பட்டது. அது காப்புச் செய்யுளுடன் 31 பாடல்களை உடையது. அம் மும்மணிக் கோவைக்குப் பத்துப் பேர்கள் அளித்த சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்கள்-26. அவை அப் பிரபந்தத்தோடு சேர்த்துத் தில்லையம்பூர்ச் சந்திரசேகர கவிராஜ பண்டிதரால் அச்சிடப் பெற்றன.

அக் காலத்தில் மடத்தில் இருந்த தம்பிரான்களும் மாணுக்கர்களும் சிறப்புப்பாயிரம் அளித்தனர். அந்த அந்தச் சிறப்புப் பாயிரத்திற்கு முன்பு அதனை அளித்தார் பெயர் அவருக்குரிய சிறப்புக்களோடு வெளியிடப்பட்டது.

நானும் இரண்டு செய்யுட்கள் சிறப்புப் பாயிரமாகச் செய்தேன். சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய பேரன்பினுல் எல்லா வகையான அநுகூலங்களையும் அடைந்த நான் அவர்பால் எனக்குள்ள நன்றியறிவைப் புலப்படுத்த வழி தெரியாமல் இருந்தேன். நல்ல வேளையாக இச் சிறப்புப் பாயிரம் அதற்குரிய சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கியது. கல்விச் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் ஒருங்கே உதவி வந்த தேசிகர் பெருமையை இரண்டாம் செய்யுளில் வெளியிட்டேன். அது வருமாறு:

"தேனுட்டு மலர்ப்பொழிற்கோ முத்தியிற்சுப் பிரமணிய
தேவன் என்னைத்
தான்நாட்ட இருபொருளும் ஒருங்கருள்த யாநிதியின்
சலசத் தாள்மேல்

வாணுட்டின் அமுதேய்ப்ப மும்மணிக்கோ வையைநவிற்றி
வனைந்தான் யாரும்
மேல்நாட்டு நயசுகுணப் பரமசிவ முனிவரவித்
துவசிங் கேறே.''

[கோமுத்தி-திருவாவடுதுறை. என்னைத்தான் நாட்ட. இரு பொருள்-கல்வி, செல்வம். சலசம்-தாமரை. வித்துவ சிங்க ஏறு-புலமையில் ஆண் சிங்கம் போன்றவன்.]

சிறப்புப் பாயிரத்திற்கு முன் என் பெயரை அமைக்கும்பொழுது 'திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான்' என்று போடும்படி சுப்பிரமணிய தேசிகர் சொன்னுர். அவ்வாறு அமைப்பதில் எனக்குச் சம்மதம் இல்லை. ''பிள்ளையவர்கள் ஆதீன வித்துவாஞக விளங்கிய இந்த இடத்தில் நான் இப் பட்டத்தை வகிப்பதற்குச் சிறிதும் தகுதி உடையவன் அல்லன். சந்நிதானத்திடம் படிப்பவன் என்று போட்டால் அதனையே பெரிய பாக்கியமாகக் கருதுவேன்'' என்றேன்.

''இப் பட்டத்தை அமைக்க நீர் தடை செய்தாலும் மற்ெருரு விஷயத்தை நீர் தடை செய்ய முடியாது'' என்று தேசிகர் சொன்னுர்.

''அந்த விஷயம் என்ன?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''உம் பெயரைத் திருவாவடுதுறைச் சாமிநாதையரென்றுதான் அமைக்க வேண்டும்.''

''அதற்குத் தக்கவாறு சந்நிதானத்தில் என்னை ஆக்கிவிட்ட பிறகு அந்தப் படியே அமைப்பதில் என்ன குற்றம்?'' என்று நான் கூறினேன்.

என் சிறப்புப் பாயிரத்திற்கு மேல், 'திருவாவடுதுறை ஆதீன மகா சந்நிதானத்திடத்துக் கல்வி கற்கின்றவரும், வேங்கடசுப்ப ஐயரவர்கள் புத்திரருமாகிய திருவாவடுதுறைச் சாமிநாத ஐயரவர்கள் இயற்றிய அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்' என்னும் தலைப்பு அமைக்கப்பட்டது.

சுப்பிரமணிய தேசிகர், ஆதீன வித்துவான் என்று போடவேண்டு மென்று சொன்னதே எனக்கு உத்ஸா கத்தை உண்டாக்கிற்று. அவர் என்னைப் பற்றிக் கொண் டுள்ள அபிப்பிராயத்தை அறிந்தேன். அப் பெயரை அப் பொழுது மும்மணிக் கோவைப் புத்தகத்தில் அச்சிடா விட்டாலும், தேசிகர் பிற்காலத்தில் தம் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிவிட்டார். நான் கும்பகோணம் காலேஜில் உத்தியோகம் பெற்ற பிறகு அவர் எனக்கு எழுதிய கடிதங்களிலும், அனுப்பிய புத்தகங்களின் முன் பக்கங் களிலும், ''நமது ஆதீன வித்துவான்'', ''ஆதீன மகா வித்து வான்'' என்றெல்லாம் எழுதுவதை வழக்கமாக வைத்துக் கொண்டார்.

அக் காலத்தில் திருவாவடுதுறை மடத்தில் உள்ள கொலு மண்டபத்தின் முற்றவெளியானது கீற்றுப் பந்த லாகவே விசாலமாகவும் அழகாகவும் போடப்பட்டிருக்கும். அதை மரக் கொட்டகையாகப் போட வேண்டுமென்று செவந்திபுரத்தில் இருந்த பெரிய காறுபாறு வேணுவனலிங் கத்தம்பிரான் நினைத்து அதற்கு ஆகவேண்டிய முயற்சி செய் தார். அதை அறிந்த சேற்றூர் ஜமீன்தாரும், சிவகிரி ஜமீன் தாரும் அதற்கு வேண்டிய தேக்க மரங்களையெல்லாம் அனுப் பினர். ஒரு வருஷம் அவ் வேலை நடைபெற்றது. தூண்கள் நாட்டாமல் ஒரே கவிப்பாக அம் மண்டபம் அமைந்தது. அம் மண்டபத்தைக் கட்டி முடிக்க வேண்டுமென்று ஊக்கத்தோடு முயன்றவர் வேணுவன லிங்கத் தம்பிரானு கையால் அதற்கு, '**வேணுவன லிங்க விலாசம்**' என்னும் பெயர் வைக்கப்பட்டது.

ஈசுவர வருஷம் தை மாதம் முதல் தேதி அதன் பிரவேச விழா நடைபெற்றது. அயலூர்களிலிருந்து பல கனவான் களும் வித்துவான்களும் அவ் விசேஷத்திற்கு வந்திருந் தனர். அத் தகைய மண்டபம் சோழ தேசத்தில் இல்லாமை யால் பலர் அதனைப் பார்க்கும் பொருட்டே வந்தனர்.

விழா நடந்த தினத்தன்று மத்தியான்னத்தில் அன்ன தானமும் இரவில் பட்டணப் பிரவேசமும் நிகழ்ந்தன. தம்பிரான்களும் பிறரும் அம் மண்டபத்தைப் பாராட்டிச் செய்யுட்கள் இயற்றினர். பட்டணப்பிரவேசம் ஆனபிறகு சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஒடுக்கத்திற்கு வந்து அமர்ந்தார். அப்போது அவர் விருப்பத்தின்படி வேணுவன லிங்க விலாசச் சிறப்புப் பாடல்களை நான் படித்துக் காட்டினேன். தம்பிரான்கள் முதலியோர் அங்கே கூடியிருந்தார்கள்.

தம்பிரான்களும் பிறரும் தனித் தனியே பாடல்கள் இயற்றியிருந்தார்கள். தாம் தாம் இயற்றிய செய்யுட்களை என்னிடம் கொடுத்தார்கள். அவற்றையெல்லாம் தொகுத்து வைத்துக் கொண்டு நான் படித்துக் காட்டத் தொடங்கினேன். முப்பது பாடல்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு செய்யுளையும் இசையுடன் படித்து எனக்குத் தோற்றிய நயங்களையும் எடுத்துச் சொன்னேன். நான் இயற்றியிருந்த மூன்று செய்யுட்களையும் படித்துக் காட்டினேன். அவற்றுள் ஒரு பாடலில், ''இந்த மண்டபத்தைக் கால் இல்லா மண்டபமென்று யாவரும் கூறுவார். இங்கே தென்கால் (தென்றல் காற்று) பலகாலும் விரவுதலால் நான் அங்ஙனம் கூறேன்'' என்ற கருத்தை அமைத்திருந்தேன். கால் என்பதற்குத் தூண், காற்று என்று இரண்டு பொருள் படும்படி பாடிய அச் செய்யுளைக் கேட்டு யாவரும் இன்புற்றனர்.

எல்லாவற்றையும் கேட்ட சுப்பிரமணிய தேசிகர், ''நன்றாயிருக்கின்றன; எல்லாம் பிள்ளையவர்களுடைய செய்யுட்களின் போக்கு'' என்று தம் திருப்தியைத் தெரிவித்தார். அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்த மதிப்புரை வேறு இருப்பதாக எங்களுக்குத் தோற்றவில்லை. அச் சபையில் பலர் முன்னிலையில் கிடைத்த மதிப்பு எங்களுக்கு அளவற்ற இன்பத்தை அளித்தது. பிள்ளையவர்களைப் பற்றிய நினைவுடனேயே அன்றிரவு நாங்கள் துயிலச் சென்றோம்.

35. பாண்டி நாட்டு யாத்திரை

முன் குறிப்பிட்ட தட்சிணம் பெரிய காறுபாறு வேணு வன லிங்கத் தம்பிரான் அம்பா சமுத்திரத்துக்கு அருகில் உள்ள செவந்திபுரத்தில் அழகான பெரிய மடம் ஒன்றைக் கட்டுவித்து அதற்கு, ''**சுப்பிரமணிய தேசிக விலாசம்**'' என்று பெயரிட்டார். அப்பால் அவர் ஒரு முறை திருவா வடுதுறைக்கு வந்து சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம், ''சந்நி தானம் திருக்கூட்டத்துடன் செவந்திபுரத்துக்கு எழுந் தருளிச் சில தினங்கள் இருந்து கிராமங்களையும் பார்வை யிட்டு வரவேண்டும்'' என்று விண்ணப்பம் செய்துகொண் டார். அதே சமயமாகிய ஈசுவர வருஷம் தை மாதத்தில் மதுரை ஸ்ரீ மீனுட்சி சுந்தரேசுவரர் ஆலயத்துக்கு அமரா வதி புதூர் வயிநாகரம் குடும்பத்தினர் மகா கும்பாபிஷேகம் நடத்த ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அக் கும்பாபிஷேகத் துக்கு வந்து சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று அவர்களும் சுப்பிரமணிய தேசிகரைக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

தம்பிரானும், தன வைசியர்களும் செய்துகொண்ட வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தேசிகர் மதுரைக் கும்பாபிஷேகத் துக்குப் போய் அங்கிருந்து தட்சிணத்தில் யாத்திரை செய்து செவந்திபுரத்திற்கும் போகலாமென்று நிச்சயித் தார். அதற்குத் தக்கபடி ஏற்பாடுகள் விரிவாகச் செய்யப் பெற்றன.

தைப்பூசத்திற்கு முதல் நாள் தேசிகர் பரிவாரங் களுடன் யாத்திரையைத் தொடங்கினுர். திருவிடைமரு தூரில் அப்பொழுது பிரம்மோத்ஸவம் நடந்தது. அங்கே போய்த் தைப்பூசத்தன்று திருத்தேரை நிலைக்குக்கொண்டு வரச் செய்தார். என் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய கித்தான் பை ஒன்றையும் பட்டுத் தலையணையோடு கூடிய ஜமக்காளம் ஒன்றையும் அவர் எனக்கு அங்கே உதவினுர்.

பிறகு என்னைச் சமீபத்தில் வந்து உட்காரச் செய்து, ''நாம் யாத்திரை செய்யும் இடங்களிலெல்லாம் உமக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க நேரும். தமிழபிமானிகளாகிய கனவான்கள் பலர் வருவார்கள். அவர்களுக்குத் திருப்தி உண்டாகும்படி தமிழ்ப் பாடல்களைச் சொல்லவேண்டியது உமது கடமை'' என்று கூறினார். ''அப்படிச் செய்வது என் பாக்கியம்'' என்றேன் நான்.

அவர் கட்டளையின்படி உடனே ஒரு தம்பிரான் கௌரீ சங்கரம் வைத்த கண்டி ஒன்றைக் கொணர்ந்து என் கழுத்திலே போட்டு ஒரு சால்வையை என்மேல் போர்த்தினார். நான் அச் சமயத்தில் ஆனந்த மிகுதியால் ஸ்தம்பித்துப் போனேன்; மயிர்க் கூச்செறிந்தது. ''இப்படியே திருவாவடுதுறைக்குப் போய்த் தந்தையாரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு இங்கு வந்துவிடும். நம்மோடு புறப்படலாம்'' என்று தேசிகர் சொல்லி என்னைத் திருவாவடுதுறைக்கு அனுப்பினார்.

யாத்திரையில் எனக்குப் பல வகை நன்மைகள் உண்டாகு மென்பதற்கு அந்தச் சம்மானங்கள் அறிகுறியாக இருந்தன. என் தந்தையாரிடம் முன்பே பிரயாண விஷயத்தைத் தெரிவித்திருந்தாலும் நான் பெற்ற சிறப்புக்களை அவர் பார்த்து இன்புற வேண்டுமென்ற நினைவோடு தான் திருவாவடுதுறைக்குப் போய் வரும்படி தேசிகர் கூறினா ரென்பதை நான் உணர்ந்தேன். திருவாவடுதுறை சென்று கண்டியையும் சால்வையையும் என் தாய் தந்தையருக்குக் காட்டியபோது அவர்கள் அடைந்த சந்தோஷம் சாமான்யமான தன்று.

பிறகு விடை பெற்றுத் திருவிடைமருதூர் வந்து சேர்ந்தேன். தேசிகருடைய பரிவாரங்களுடன் சேர்ந்து நானும் பிரயாணமானேன். மறுநாட் காலையில் மன்னார் குடியை அடைந்தோம்.

மன்னார்குடியில் தங்கியபோது தேசிகர் என் காதில் இருந்த பழைய கடுக்கனைக் கழற்றச் செய்து ஐம்பது ரூபாய்க்கு மேல் பெறுமானம் உள்ள அரும்பு கட்டிய புதிய சிவப்புக்கல் (கெம்பு) கடுக்கனை அணிவிக்கும்படி செய்தார்.

மன்னார்குடியிலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் பட்டுக்கோட்டையில் தேசிகர் எனக்கு ஒரு மோதிரம் வழங்கிக் கையில் அணிந்துகொள்ளச் செய்தனர். அப்படியே திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்று சில தினங்கள் தங்கினோம். திருப்பெருந்துறையில் அப்போது ஆலய விசாரணை செய்து வந்த சுப்பிரமணியத் தம்பிரான் தேசிகருடைய விஜயத்துக்காக விசேஷமான ஏற்பாடுகள் செய்து மிகவும் கவனித்துக் கொண்டார்.

சோழ நாட்டைக் கடந்து பாண்டி நாட்டெல்லையில் புகுந்தவுடன் சுப்பிரமணிய தேசிகர், ''இது வரையில் சோழ நாட்டைத்தான் நீர் பார்த்திருக்கிறீர். இனிமேல் பாண்டி நாட்டின் வளத்தைக் காணலாம்'' என்றார். அப்படிச் சொல்லும்போது அவர் குரலில் ஓர் உத்ஸாகம் இருந்தது. தம் சொந்த நாடாகிய பாண்டி நாட்டை அடையும்போது அவருக்கு உத்ஸாகம் இருப்பது இயல்பு தானே?

தேசிகர் திருப்பூவணத்தில் வந்து தங்கினார். அதனை அறிந்து மதுரையில் இருந்த கனவான்களும், மதுரை ஆலயத் திருப்பணிச் செட்டியார்களும் அங்கே வந்து தேசிகரைக் கண்டு வரவேற்று முகமன் கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள். பிறகு தேசிகர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஒரு நாட் காலையில் மதுரையைச் சார்ந்த வண்டியூர்த் தெப்பக் குளத்தின் மேல்கரையில் உள்ள கோயிலில் பரிவாரங்களுடன் தங்கினார். மதுரை நகரத்தில் இருந்த சில கனவான்கள் மறுநாட் காலையில் வந்து விமரிசையுடன் தேசிகரை அழைத்துச் சென்றனர். வையையின் தென்கரையில் தேசிகர் தங்கும்

பொருட்டு ஏற்பாடு செய்யப் பெற்றிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் அவர் இறங்கினுர். அதனைச் சுற்றி வெகு தூரம் வரையில் கொட்டகைகளும் பந்தல்களும் போட்டு அலங்கரிக்கப் பெற்றிருந்தன.

ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் உண்ணுவதற்குப் போது மான அரிசி முதலிய பொருள்கள் திருவாவடுதுறையி லிருந்து வண்டி வண்டியாக வந்து குவிந்தன. வையையின் இரு கரைகளிலும் நெருக்கமாக உள்ள தென்னஞ் சோலை களும் அந் நதியின் விசாலமான மணற்பரப்பும் நீரோட்ட மும் கண்களைக் கவர்ந்தன.

மகா கும்பாபிஷேகத்திற்காக வந்திருந்த ஜனக் கூட் டம் கணக்கில் அடங்காது. காசிமுதல் கன்னியாகுமரிவரை யில் உள்ள ஜமீன்தார்களும் மிட்டாதார்களும் தங்கள் தங்கள் பரிவாரங்களுடன் வந்து கூடியிருந்தனர். தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களில் உள்ள பிரபுக்களெல்லாம் அந் நகரத்தில் ஒருங்கே சேர்ந்திருந்தனர். அவர்களில் பெரும் பாலோர் வந்து சுப்பிரமணிய தேசிகரைத் தரிசித்துச் சென்றனர். அவர்கள் வரும்போதெல்லாம் உடன் இருந்து பாடல் சொல்லும் வேலையில் நான் ஈடுபட்டிருந்தேன்.

கும்பாபிஷேகம் உரிய காலத்தில் மிக்க சிறப்போடு நடைபெற்றது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் கோயிலுக்குள் சென்று தரிசனம் செய்தார். நானும் சென்று தரிசித்தேன். அக் கூட்டத்தில் அவ்வாலயத்தின் உண்மை அழகைத் தெரிந்து மகிழச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. அப்போது தான் முதல் முதலாக மணி ஐயரை* நாங்கள் பார்த்தோம். தேசிகரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் சிரமமின்றிக் கும்பாபிஷேக தரிசனம் செய்வதற்கு அவர் உடன் இருந்து உதவி புரிந்தார். அவரைக் கண்ட அந்தச் சில நிமிஷங் களில் அவருடைய சுறு சுறுப்பையும், உபகார சிந்தையை

*பிற்காலத்தில் நீதிபதியாக இருந்த ஸர் எஸ். சுப்பிர மணிய ஐயரவர்கள்.

யும், ஜனங்களுக்கு அவர்பால் இருந்த மதிப்பையும் நாங்கள் உணர்ந்து கொண்டோம்.

கும்பாபிஷேக தரிசனத்திற்குப்பின் தேசிகர் தம் விடுதிக்குச் சென்றுர். மணி ஐயரைக் கண்டது முதல் அவரோடு சில நேரம் பேசி இன்புற வேண்டு மென்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. ஆதலால் தக்க மனிதரிடம், ''தங்களைப் பார்த்துப் பேசிப் பழகவேண்டு மென்ற ஆவல் மிகுதியாக இருக்கிறது. நாம் அங்கே வந்து பார்க்க முடியவில்லை. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் தங்களைக் காணவேண்டுமென்ற ஞாபகத்தோடேயே இருக் கிறேம்'' என்று சொல்லி அனுப்பினுர். அதைக் கேட்ட வுடன் மணி ஐயர், ''நமக்கும் அவர்களைப் பார்க்கவேண்டு மென்ற ஆவல் இருக்கிறது'' என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட வேளையில் வருவதாக முன்னமே தெரிவித்து, அவ்வாறே தேசிகருடைய விடுதிக்கு வந்தார். அந்த மேதாவியைப் பார்க்க வேண்டுமென்றும், அவரது பேச்சைக் கேட்க வேண்டுமென்றும் எண்ணிப் பலர் கூடி யிருந்தனர். தேசிகர் தக்க பிரதிநிதியை அனுப்பி அவரை எதிர்கொண்டு அழைக்கச் செய்து வரவேற்று உட்காரச் செய்து சம்பாஷணை செய்யத் தொடங்கினுர்.

மதிநலம் படைத்த மணி ஐயரும் சிறந்த ரசிகராகிய சுப்பிரமணிய தேசிகரும் பேசும்போது அப் பேச்சில் இனிமை பொங்கித் ததும்பியது. அங்கே கூடியிருந்தவர்கள் விழித்த கண் மூடாமல் காதை நெரித்துக்கொண்டு அவர் களைக் கண்டும், அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டும் மகிழ்ந்தனர். மணிஐயர் விஷயங்களைத் துணிவாகவும், வெடுக்கு வெடுக் கென்றும் எடுத்துச் சொன்னபோது அவருடைய தைரிய மும் சத்தியத்தில் அவருக்கு இருந்த நம்பிக்கையும் புலனு யின. தேசிகர் மிகவும் நயமான மெல்லிய இனிய சொற் களால் அப் பெரியாரைப் பாராட்டினுர். ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களையும், தமிழ்ப் பாடல்களையும் சொல்லிச் சந்

தோஷமுறச் செய்தார். மணிஐயர் இலக்கியச் சுவையை நுகரும் இயல்பினராதலால் அவற்றைக்கேட்டு அநுபவித்தார்.

அப் பெருங் கூட்டத்தில் மதுரை மாநகரத்திற்கு உயிராக விளங்கிய மணி ஐயருடைய முன்னிலையில் ஏதேனும் பாடல் சொல்லும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன். அப்போது அருகில் இருந்த வேணுவனலிங்கத் தம்பிரான் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கினர். பேச்சுக்கிடையில், ''மாயூரம் முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள் மகா சந்நிதானத்தின் விஷயமாகப் பல பாடல்களைப் பாடி இருக்கிறார்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்தார். மணி ஐயரும், ''எங்கே, அந்தப் பாடல்களைக் கேட்கலாமே'' என்று சொல்லவே, நான் என் உத்தியோகத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். வேதநாயகம் பிள்ளை கூறிய பல பாடல்களைச் சொல்லி அவற்றிற்குரிய சந்தர்ப்பத்தையும் பொருளையும் எடுத்துரைத்தேன். 'இந்த மாதிரியான மகா சபையை வேறு எங்கே பார்க்கப் போகிறோம்?' என்ற நினைவினால் எனக்கு வர வர ஊக்கம் அதிகமாயிற்று.

''தடையில் கொடைச்சுப் பிரமணி
    யையநிற் சார்ந்தவர்கொள்
கொடையை அவர்சொல வேண்டுங்
    கொலோ அவர் குட்சிசொல்லும்*
இடைசொலும் கண்டமும் காதும்
    சொலும்இறு மாப்புடைய
நடைசொலும் கையிற் குடைசொலும்
    வேறென்ன நான்சொல்வதே''

என்னும் செய்யுளைக் கூறிவிட்டு விரிவாகப் பொருள் சொன்னேன். பிறகு, ''இப் பாடலில் சந்நிதானத்தின் கொடை வகைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பொருளைத் தனித் தனியே பெற்றவர்கள் பலர் உண்டு.

*குட்சி—வயிறு.

எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே பெற்றதற்கு உதாரணம் நானே. நான் மடத்து அன்னமே பல வருஷங்களாக உண்டு வருகிறேன். இடையில் கட்டிக் கொண்டிருப்பதும் என் பெட்டியில் இருப்பதும் இவர்கள் அளித்த ஆடைகளே. கழுத்தில் உள்ள கௌரீசங்கர கண்டி இவர்கள் வழங்கியதே. காதில் அணிந்து கொண்டுள்ள கடுக்கனும், கையில் அணிந்திருக்கும் மோதிரமும் இவர்கள் கொடையே. ஆகவே என் குட்சியும் (வயிறும்) இடையும் கண்டமும் காதும் கையும் சந்நிதானத்தின் கொடையைச் சொல்லும். ஆனால் வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள் இந்தப் பாட்டில் சொல்லியிருக்கிற இறுமாப்புடைய நடையும் கைக்குடையும் என்னிடம் இல்லை; அவற்றை நான் விரும்பவும் இல்லை'' என்று சொல்லி நிறுத்தினபோது சபையினர் யாவரும் சந்தோஷத்தை ஆரவாரத்துடன் தெரிவித்தனர். ''ஒரு கிறிஸ்தவ கனவான் இவ்வளவு தூரம் பாராட்டியிருக்கிறாரே!'' என்று பலர் வியப்புற்றனர். ஏதோ பெரிய காரியத்தைச் செய்து நிறைவேற்றியது போன்ற திருப்தியை நான் அடைந்தேன்.

நான் அந்தச் சபையில் அவ்வாறு பிரசங்கம் செய்ததைச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் கேட்டுப் புன் சிரிப்பினால் தம்முடைய உவகையை வெளிப்படுத்தினர். அவர் புன்னகை அவரது சந்தோஷத்தை மாத்திரம் வெளிப்படுத்தியதாக நான் அப்போது எண்ணினேன். அதில் வேறு குறிப்பு இருந்ததென்றும், 'இறுமாப்புடைய நடையும் குடையும் இல்லை' என்று நான் கூறியது அவர் உள்ளத்தில் பதிந்திருந்ததென்றும் அப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை; பிறகு தெரிய வந்தது.

மணி ஐயர் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றார். சுப்பிரமணிய தேசிகர் சில தினங்கள் அங்கே தங்கியிருந்தார். அப்பால் என்னைப் புகை வண்டி மார்க்கமாகத் திருநெல்வேலி சென்று இருக்கும்படியும், தாம் சாலை

மார்க்கமாக வருவதாகவும் சொல்லி அனுப்பினுர். நான் அவ்வாறே திருநெல்வேலி போய்ச் சேர்ந்தேன்.

குறிப்பிட்ட நல்ல தினத்தில் தேசிகர் செவந்திபுரம் சென்று மடத்தில் தங்கினுர். பாண்டி நாட்டை ஆண்டு வந்த நாயக்க மன்னர்களின் அதிகாரியாகிய செவந்தியப்ப நாயக்கரென்பவரால் மடத்திற்கு விடப்பட்ட கிராமங்கள் எட்டுள் முக்கியமானது செவந்திபுரம். அதில் அவரால் நிரு மிக்கப்பட்ட செவந்தீசுவரம் என்ற ஆலயம் ஒன்று உண்டு.

வேணுவனலிங்கத் தம்பிரான் அங்கே கட்டிய மடால யத்திற்கு, 'சுப்பிரமணிய தேசிக விலாசம்' என்று பெயர் வைத்ததோடு சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய திருவுருவம் ஒன்று அமைத்துப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜை செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்தார். தேசிகர் நேரில் எழுந்தருளிய தில் அவருக்கு உண்டான இன்பத்துக்கு அளவில்லே. அன்றைத் தினம் ஒரு பெரிய திருவிழாவாகவே கொண் டாடப் பெற்றது.

அந்த அழகிய மடாலயத்தைச் சிறப்பித்து வித்து வான்கள் பலர் செய்யுட்களே இயற்றியிருந்தனர். அன்றிரவு பட்டணப் பிரவேசம் ஆனவுடன் இரண்டு மணிக்கு மேல் எல்லாச் செய்யுட்களேயும் தேசிகர் முன்னிலேயில் பல வித்துவான்களும் பிரபுக்களும் கூடியிருந்த சபையில் நான் படித்தேன். சிலர் தாங்கள் இயற்றிய பாடல்களின் நயங்களேத் தாங்களே எடுத்துக் காட்டினர். எல்லாம் படித்து முடிவதற்குள் பொழுது விடிந்துவிட்டது. நான் எட்டுச் செய்யுட்களே இயற்றினேன்.

அப் பாடல்களேயெல்லாம் அச்சிட வேண்டுமென்று வேணுவனலிங்கத் தம்பிரான் விரும்பினுர். அப்படியே செய்ய ஏற்பாடு நடைபெற்றபோது, திருவாவடுதுறையில் உள்ள வேணுவனலிங்க விலாசத்தைச் சிறப்பித்த செய்யுட்களேயும் சேர்த்து வெளியிடலா மென்று பலர் கூறினர். அவ்வாறே அவ்விரண்டு வகைப் பாடல்களும்

வேறு சில பாடல்களும் சேர்த்துத் திருநெல்வேலி, முத்தமிழாகரமென்னும் அச்சுக்கூடத்தில் ஒரு புத்தக மாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றன. அந்தப் புத்தகத்தை ஒழுங்கு படுத்தி எழுதிக் கொடுத்தவன் நானே. பிற்காலத்தில் எவ்வளவோ புத்தகங்களைப் பரிசோதித்து வெளியிடும் வேலையில் ஈடுபட்ட நான் முதல் முதலாகப் பதிப்பித்தது அந்தப் பாடல் திரட்டே. அக் காலத்தில் பதிப்பு முறை சிறிதும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் நான் பரிசோதித்து வெளியிட்ட முதல் புத்தகமென்ற நினைவினால் அதனிடத் தில் எனக்கு ஒரு தனி மதிப்பு இருந்து வருகிறது. அதன் முகப்புப் பக்கத்தில் இருந்தவை வருமாறு:

''உ கணபதி துணை. திருக் கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தைச் சேர்ந்த செவந்திபுரத்தில் மேற்படி ஆதீனம் பெரிய காறுபாறு வேணுவனலிங்க சுவாமிகள் இயற்றுவித்த **சுப்பிரமணிய தேசிக விலாசச் சிறப்பு**. மேற்படி திருவாவடுதுறையில் மேற்படி சுவாமி களியற்றுவித்த கொலு மண்டபமென்னும் **வேணுவன லிங்க விலாசச் சிறப்பு**. இவை பல வித்துவான்களால் பாடப்பட்டு மேற்படி ஆதீன அடியார் குழாங்களிலொருவ ராகிய ஆறுமுக சுவாமிகளாலும் மேற்படி திருவாவடுதுறை வேங்கட சுப்ப ஐயரவர்கள் புத்திரராகிய சாமிநாத ஐயர வர்களாலும் பார்வை யிடப்பட்டு, திருநெல்வேலி முத் தமிழாகர அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன. வெகு தான்யஹூ ஆனிமீ".''

அப் புத்தகத்தில் வேணுவனலிங்கத் தம்பிரானுடைய சரித்திரச் சுருக்கமும், திருவாவடுதுறைக் குமாரசாமித் தம்பிரான் இயற்றிய தோத்திரச் செய்யுட்களும், வேத நாயகம் பிள்ளை சுப்பிரமணிய தேசிகரைப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல்களும் சேர்க்கப்பெற்றன. பிழை திருத்தம் சேர்க்கவேண்டி நேர்ந்தது. எல்லாம் சேர்ந்து 32 பக்கங்கள் ஆயின.

அந்தப் புத்தகம் அச்சிட்டு வந்த காலத்தில் நானும் பிறரும் அதை வைத்து அழகு பார்த்துக் கொண்டே இருந்தோம். சம்பிரதாயத்திற்காக ஆறுமுகத் தம்பிரான் பெயரையும் சேர்த்துப் பதிப்பித்திருந்தாலும் அவர் என்னிடமே ஒப்பித்து விட்டமையால் நான்தான் முற்றும் கவனித்துப் பார்த்தேன். ஆதலின் எனக்கு அப் புத்தகத் தைப் பார்த்தபோதெல்லாம் ஆனந்தம் பொங்கியது.

செவந்திபுரத்திலிருந்து திருக்குற்ருலம் சென்று சில தினங்கள் தங்கிப் பிறகு ஆதீனத்திற்குரிய கிராமங்களை ஒவ்வொன்ருகப் பார்த்தபடியே சுப்பிரமணிய தேசிகர் யாத் திரை செய்யலானுர். உடன்வந்த மகாவைத்தியநாதையரும் அவர் தமையனுராகிய இராமசாமி ஐயரும் அணிந்திருந்த ருத்திராட்ச கண்டிகளை வாங்கி அவற்றிற்குத் தேசிகர் தங்க வில்லை போடச் செய்து அளித்தனர். எனக்குத் திருவிடைமருதூரில் அளித்த கண்டியில் தங்க முலாம் பூசிய வெள்ளி வில்லைகளே இருந்தன. அந்தக் கண்டிக்கும் தங்க வில்லைகளை அமைக்கச் செய்து எனக்கு அளித்தார். அப்போது இராமசாமி ஐயர் சிலேடையாக, ''வெள்ளி வில்லை தங்கவில்லை'' என்ருர்.

திருச்செந்தூருக்குப் போய்ச் சில நாள் தங்கினேம். அப்போது சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்னையும் மகாவைத்திய நாதையரையும் அழைத்து, ஊருக்குப் போய்ச் சில தினங்கள் இருந்து விட்டுத் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து விடும்படியும், அதற்குள் தாமும் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்துவிடக் கூடுமென்றும் கட்டளையிட்டனுப்பினுர். நாங்கள் புறப் பட்டோம்.

36. பாடும் பணி

திருவாவடுதுறையில் குமாரசாமித் தம்பிரான் சின் னக் காறுபாருக இருந்து வந்தார். சுப்பிரமணிய தேசி

கருடைய யாத்திரைக் காலத்தில் அவர் திருவாவடுதுறையில் சில சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார். கோயில், மடம், நந்தவனங்கள் முதலியவற்றை மிகவும் நன்ருக விளங்கும் படி கவனித்து வந்தார்.

திருநெல்வேலியிலிருந்து நான் திருவாவடுதுறைக்கு வந்து சில வாரங்கள் தங்கியிருந்தேன். அக் காலத்தில் குமாரசாமித் தம்பிரானேடு தமிழ் விஷயமாகப் பேசி இன் புற்றேன். யாத்திரைக் காலத்தில் சந்தித்த புலவர்களைப் பற்றியும் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் அவரிடம் சொன்னேன்.

குமாரசாமித் தம்பிரான் தெற்கு வீதியில் உள்ள குளக்கரையில் ஒரு கட்டிடம் கட்டுவிக்க எண்ணி வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். ஆழ்ந்த அஸ்திவாரம் போட்டு வேலைக்காரர்கள் வேலை செய்தார்கள். அதனைக் கவனிக்கும்பொருட்டு அங்கே தம்பிரான் சென்றபோது நானும் உடன் சென்றேன். அவ்விடத்தில் ஒரு கிழவன் நடைபெறும் வேலைகளை மேற்பார்வை யிட்டுக்கொண்டு நின்ருன். அவன் எலும்புந் தோலுமாய், நிற்பதற்கே சக்தி யில்லாமல் இருந்தான். அவனைப் பார்த்தால் அவன் உடம்பில் உயிர் உள்ளதோ இல்லையோ என்ற சந்தேகம் எழும். அவன் எப்படி அங்கே வேலை வாங்குவானென்று ஆச்சரியம் அடைந்தேன். திடீரென்று ஓர் அதட்டற் குரல் கேட்டது. அந்த உடம்பிலிருந்து அத் தொனி எழுந்த தென்பதை உணர்ந்தபோது எனக்குப் பிரமிப்பு உண்டாகி விட்டது. ''இவனு அதட்டினுன்?'' என்ற சந்தேகத்தோடு மீட்டும் அவனைக் கவனித்தேன். முன் கேட்டதைவிட மிகவும் பலமான அதட்டல் தொனி அவனிடமிருந்து எழுந்தது. தம்பிரானைப் பார்த்தேன். ஆச்சரியக் குறிப் போடு,'' இவ்வுடலினின்று மொலி இங்கெழுவ தென்னே!' என்று சொன்னேன். என் உள்ளம் செய்யுள் இயற்று வதில் ஈடுபட்டிருந்தமையால் அந்தக் கேள்வியை ஒரு

செய்யுளடியைப் போலவே அமைத்துக் கேட்டேன். அவர் சிரித்துக் கொண்டே, ''உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டும்'' என்று பதில் சொன்னூர். பிறகு, ''உங்கள் கேள்வியை நான்காவது அடியாக வைத்து முன்னே மூன்றடிகளை அமைத்து ஒரு செய்யுளாகப் பூர்த்தி செய்து விடுங்கள்'' என்றூர். அப்படியே இயற்றிச் சொல்ல அவர் கேட்டு மகிழ்ந்தார்.

அப்போது மணி பதினென்று ஆகிவிட்டது. நானும் அவரும் காவிரி ஸ்நானத்திற்குப் புறப்பட்டோம். போகும் பொழுது, ''குளத்திலேயே ஸ்நானம் செய்திருக்கலாம். காவிரிக்குப் போனல் நேரமாகும். நான் வந்து விட்டால் வேலை நின்று விடுமே'' என்று சொன்னூர். ''நீங்கள் நடந்தால் அது நின்றுவிடும்; அங்கே நின்றூல் நடக்கும் போலிருக்கிறது'' என்று சொல்லி உடனே,

''கன்றூல்முன் விளவெறிந்தகண்ணன்மிக அஞ்சவரும் கடுவயின்று
மன்றாட லுவந்ததிருக் கோமுத்தி வாணர்பணி வழுவா தாற்றும்
குன்றூத புகழ்க்குமர சாமிமுனி வரன்மாடம் குயிற்ற அன்னூன்
நின்றூலவ் வேலைநடந் திடுமனையான் நடப்பினது நிற்குந்தானே''

என்ற செய்யுளையும் சொன்னேன். ''இன்று என்ன, கவி ஆவேசம் வந்து விட்டது போலிருக்கிறதே!'' என்று சொல்லித் தம்பிரான் அச் செய்யுளை மீட்டும் மீட்டும் சொல்லக் கேட்டு இன்புற்றூர்.

குமாரசாமித் தம்பிரான் தெற்குக் குளப்புரையின் நாற்புறத்தும் உள்ள பூந்தோட்டத்தில் பலவகையான பூஞ் செடிகள் வைத்துப் பாத்தி கட்டி மரு, மருக்கொழுந்து முதலியவற்றை மிகுதியாகப் பயிர்செய்து அருகில் உள்ள தலங்களுக்கும் அனுப்புவார்; என் தந்தையாரது பூஜைக் கும் நாள்தோறும் அனுப்புவார்.

சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்திக்கு அவைகளை எடுத் துச் சென்று சாத்தச் செய்யவேண்டுமென்று தம்பிரான் எண்ணினூர். ஒரு நாள் பெரிய குடலை கட்டி மருவையும்

மருக்கொழுந்தையும் எடுக்கச் செய்து அதில் வைத்துச் சில தம்பிரான்களையும் என்னையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு சிதம்பரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு ரெயில் வண்டியில் ஏறிச் சென்றோம். ரெயில் வண்டி புதிதாக வந்த காலமாதலின் அதில் ஏறிச் செல்வது விநோதமாக இருந்தது. அதிகக் கூட்டமே இராது. வண்டிக்கு இரண்டு பேர்களுக்குமேல் இருப்பது அருமை. நாங்கள் சிறிது நேரம் எங்கள் விருப்பம்போல் தனித்தனி வண்டிகளில் ஏறிச் சிரமபரிகாரம் செய்து கொண்டோம். பிறகு ஒன்றாகக் கூடி ஓரிடத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம். யாவரும் ஒன்றாகப் படித்தவர்களாதலால் வேடிக்கையாகப் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினோம். ரெயில் வண்டியில் பிரயாணம் செய்வதைப் பற்றி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாடல் செய்ய வேண்டுமென்று செய்யத் தொடங்கினோம். எல்லோரும் செய்யுள் இயற்றத் தெரிந்தவர்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் கருத்தை வைத்துப் பாடல் இயற்றிச் சொன்னார்கள். ஒரே பொருளைப் பற்றிய பல வகையான கருத்துக்கள் அமைந்த பாடல்களாதலின் அவை ரசமாக இருந்தன. நான் இரண்டு மூன்று செய்யுட்களை இயற்றிச் சொன்னேன். அவற்றில் ஒரு வெண்பாவின் முற்பகுதி மாத்திரம் இப்போது ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

''உண்ணலாம் தூசும் உடுக்கலாம் நித்திரையும்
பண்ணலாம் நூல்கள் படிக்கலாம்....''

திருவாவடுதுறையில் இரண்டு மாதங்கள் தங்கி யிருந்தேன். சுப்பிரமணிய தேசிகர் தாம் உத்தேசித்தபடியே திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். சில தினங்களுக்குப் பிறகு தேசிகரிடமிருந்து தந்தையார் முதலியவர்களோடு திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து சில காலம் இருக்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஓர் உத்தரவு வந்தது. நான் என் தாய் தந்தையரை அழைத்துக்கொண்டு திருப்பெருந்

துறையை அடைந்தேன். அங்கே எங்களுக்காகத் தனி விடுதி ஒன்று அமைக்கப் பெற்றிருந்தது. சுப்பிரமணிய தேசிகரது தரிசனத்தையும் சல்லாபத்தையும் பெற எண்ணிப் பல பிரபுக்களும் வித்துவான்களும் வந்து வந்து சென்ருர்கள்.

அக் காலத்தில் திருப்பெருந்துறைக் கட்டளை விசாரணை செய்துவந்த ஸ்ரீசுப்பிரமணியத் தம்பிரான், கோயில் முதல் பிரகாரத்தின் மேல்புறமாக ஓர் ஆலயம் கட்டுவித்து அதில் மாணிக்கவாசகர் திருவுருவத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து கும்பாபிஷேகம் நடத்தினுர். மகா வைத்தியநாதையர் தமையனுராகிய இராமசாமி ஐயர் முன்பே பெரியபுராணக் கீர்த்தனம் இயற்றியிருந்தார். அதில் சைவ சமயாசாரியர்களாகிய மூவர் சரித்திரமும் அடங்கியுள்ளன. நான்கு சைவசமயாசாரியர்களில் மாணிக்கவாசகர் சரித்திரம் மாத்திரம் தமிழ்க் கீர்த்தனையாக இராமையால் அதனை அவர் தனியே கீர்த்தனை உருவத்தில் இயற்றி அங்கே அரங்கேற்றினுர். அப்போது கும்பாபிஷேகச் சிறப்பைப் பற்றியும் மாணிக்கவாசகர் சரித்திரத்தைப் பற்றியும் நாங்கள் தனித் தனியே பல பாடல்கள் இயற்றிப் படித்துக் காட்டினேம்.

பிறகு திருவாவடுதுறைக்குப் புறப்படவேண்டும் என்று தீர்மானித்த தேசிகர் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாயினர். என் தாய் தந்தையரைத் திருவாவடுதுறைக்கு முன்னதாக அனுப்பிவிட்டு நான் மாத்திரம் தேசிகருடன் இருந்தேன். திரும்புகையில் திருப்பனந்தாளுக்கு எழுந்தருள வேண்டும் என்று அங்குள்ள காசி மடத்துத் தலைவராகிய இராமலிங்கத் தம்பிரான் விண்ணப்பித்துக் கொண்டமையால், தேசிகர் அவர் விருப்பத்துக்கிணங்கித் திருப்பெருந்துறையிலிருந்து பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டு வழியே உள்ள பல ஊர்களிலும் அடியார்கள் செய்யும் உபசாரத்தைப் பெற்றுக் கும்பகோணத்தின் வழியாகத் திருப்பனந்தாளை அடைந்தார்.

சுப்பிரமணிய தேசிகர் வரவை அறிந்து சாலையின் இரு புறங்களிலும் பல மைல் தூரத்திற்கு வாழை மரங்களும் தோரணங்களும் கட்டி இராமலிங்கத் தம்பிரான் அலங்காரம் செய்திருந்தார். திருப்பனந்தாள் மடத்திற்குள் ஒரு பெரிய பங்களாவை மூங்கிலால் அமைத்தார். அதைப் பார்த்தபோது கற்கட்டிடம் போலவே தோற்றியது.

சுப்பிரமணிய தேசிகர் அங்கே தங்கினர். இராமலிங்கத் தம்பிரான் செய்த உபசாரம் இன்னபடி இருந்தது என்று சொல்வதற்கரியது. பாட்டுக் கச்சேரிகள் நடைபெற்றன. பல தமிழ் வடமொழி வித்துவான்கள் வந்து சுப்பிரமணிய தேசிகர் அங்கு எழுந்தருளிய சிறப்பைப் பாராட்டிப் பாடினர்கள். நானும் வேறு மாணுக்கர்களும் தேசிகரையும் இராமலிங்கத் தம்பிரானையும் புகழ்ந்து பல பாடல்களை இயற்றினேம். எல்லாம் 'பல புலவர் செய்யுட்டிரட்டு' என்ற பெயரோடு சேர்த்து ஒரு புத்தக வடிவமாக அக் காலத்தில் அச்சிடப் பெற்றன.

திருவாவடுதுறை உத்ஸவமும் குருபூஜையும் சமீபித்தமையால் தேசிகர் பல நாட்கள் திருப்பனந்தாளில் தங்க முடியவில்லை. சில நாள் இருந்து பிறகு புறப்பட்டுத் துறைசையை அடைந்தார். குரு பூஜை முதலியன சிறப்பாக நடைபெற்றன. தேசிகர் யாத்திரையினல் நேர்ந்த சிரமத்தை ஆற்றிக் கொண்டும் வழக்கமாக நடைபெறுவனவற்றைக் கவனித்தும் வந்தார். யாத்திரையினிடையே அங்கங்கே சந்தித்துப் பழகிய பல கனவான்களுக்குக் கடிதங்கள் எழுதச் செய்தார். இடையிடையே மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லுவதும் உண்டு.

ஒய்ந்த நேரங்களில் சின்னப்பட்டம் நமசிவாய தேசிகரிடம் நான் தமிழ்நூல்களைப் பாடம் கேட்டு வரலானேன். மாணுக்கர்கள் பலருக்குப் பாடமும் சொல்லிவந்தேன். நமசிவாய தேசிகர் சிறிதும் ஓய்வின்றிப் பாடம் சொல்லுவார். அதில் அவருக்குச் சலிப்பே இராது. மற்றவர்களுக்கு அவர்

பாடம் சொல்லும்போதும் நான் உடன் இருந்து கேட்டு வருவேன். அவர் விருப்பப்படி நானும் அவர் முன்னிலையில் சிலருக்குப் பாடம் சொல்வேன். எந்த விஷயத்திலும் கண்டிப்பாக இருக்கும் அவர் பாடம் சொல்லும்போது நான் இராவிட்டால் உடனே அழைத்து வரச் செய்வார்.

ஒரு நாள் பகல் போசனத்திற்கு மேல் தெற்குக் குளப்புரைத் தோட்டத்தில் நமசிவாய தேசிகர் சில மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லி வந்தார். உண்ட இளைப்பால் நான் ஓரிடத்தில் படுத்து உறங்கிவிட்டேன். பாடம் நடைபெறும்போது நான் அருகில் இராமையைக் கண்ட அவர் உடனே என்னை அழைத்து வரும்படி ஒருவரை அனுப்பினுர். அவருடைய ஆக்ஞையை மறுத்துப் பேச யாருக்கும் தைரியம் இராது. என்னை அழைக்க வந்தவர் நான் தூங்கின இடத்தை அடைந்தார். அயர்ந்து தூங்கிய என்னைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தார்; நான் எழவில்லை. பிறகு தட்டி எழுப்பினுர்; விழித்துக்கொண்டேன். ஆயினும் எனக்கு இருந்த சிரமம் நீங்கவில்லை; பாதித் தூக்கத்தில் எழுந்தமையால் சிரமம் அதிகமாயிற்று.

'பிறருடைய கஷ்டம் தெரியவில்லையே; இப்படி நிர்ப்பந்திக்கிறுர்களே!' என்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாயிற்று. என் வருத்தத்தை நான் வெளிப்படுத்த முடியுமா? அல்லது அப்போது போகாமல்தான் இருக்க முடியுமா?

நான் நடந்து சென்றேனே ஒழிய என் கால்கள் தள்ளாடின. கண் இமைகளைத் தூக்கத்தின் கனம் கீழே இழுத்தது. போகும் வழியில் ஊசி மிளகாய்ச் செடி ஒன்று இருந்தது. அதிலிருந்து ஒரு பழத்தைப் பறித்துக் கசக்கி என் கண்களில் தடவிக் கொண்டேன். எனக்கு இருந்த வருத்தம் மேல் விளைவை எண்ணுத நிலையில் என்னை வைத்தது.

மிளகாயைத் தடவிக்கொண்டதுதான் தாமதம்; கண்கள் முழுவதும் ஒரே எரிச்சலாக எரிய ஆரம்பித்துவிட்

டன. தேளுக்கு அஞ்சிப் பாம்பின் வாயிலே புகுந்த கதை யாயிற்று என் நிலை. என்னால் மேலே நடக்க முடிய வில்லை. கீழே உட்கார்ந்து விட்டேன்.

என்னுடைய செய்கையை அறிந்த யாவரும் வருந்தி னார்கள். என் நண்பர்கள் மாத்திரம் எனக்கு அப்போது எவ்வளவு சிரமம் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை ஊகித்துக் கொண்டனர்.

மடத்திற்குச் சில சமயங்களில் அவதானம் செய்யும் வித்துவான்கள் வந்து தங்கள் திறமையைப் புலப்படுத்து வார்கள். அஷ்டாவதானம், சோடசாவதானம், முப்பத்தி ரண்டவதானம், சதாவதானம் என்னும் அவதானங்களைச் செய்பவர் வருவார்கள். அவர்கள் திறமையைக் கண்டு நானும் பிறரும் வியப்போம். 'நாமும் இவ்வாறு அவதா னம் செய்ய வேண்டும்' என்ற ஆசை எனக்கும் பிறருக்கும் எழுந்தது. அப்பியாசமும் செய்து வந்தோம். அப்பால் ஒரு நாள் நான் என்னுடன் படிப்பவர்களையும் என்னிடம் படித்த மாணுக்கர்களையும் வைத்துக்கொண்டு அவதானம் செய்யலானேன். சிலர் பாடல்களுக்கு ஸமஸ்யை கொடுத்தனர். சிலர் நூல்களில் சந்தேகம் கேட்டனர். சிலர் பழைய பாடல்களைக் கூறித் திரும்பச் சொல்லச் செய்தனர். சிலர் கணக்குப் போட்டனர். அவற்றிற்கெல் லாம் நான் தக்கபடி விடை அளித்தேன். மற்ற மாணுக்கர்களும் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட துண்டு.

ஒரு சமயம் மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை சுப்பிர மணிய தேசிகர் விஷயமாகச் சில வெண்பாக்களைப் பாடி அவற்றைத் தேசிகரிடம் சொல்லிக் காட்டவேண்டு மென்று எனக்கு ஒரு செய்யுளால் அறிவித்து அவற்றையும் அனுப்பியிருந்தார். தேசிகரிடம் நான் அச் செய்யுட்களை அறிவித்ததோடு அச் செய்தியைப் பின்வரும் பாடலால் வேதநாயகம் பிள்ளைக்கும் தெரிவித்தேன்.

''தாயக மெனநன் ஞுவலர் பலர்க்குந்
தனமுதல் அளித்தியல் வேத
நாயக மகிபா நீஅக மகிழ்ந்து
நன்கனுப் பியமுதற் பாவை
ஆயக மதில்வாழ் சுப்பிர மணிய
ஆரியன் பால்உடன் உரைத்தேன்
நோயக லெவர்க்கும் நின்பெருஞ் சீரை
நுவன்றனன் நுவலரும் புகழோய்.''

[முதற்பா—வெண்பா. ஆய் அகமதில் வாழ்—நூலை ஆராய்கின்ற நெஞ்சத்தில் வாழும்.]

அவ்வப்போது சில சிறு பிரபந்தங்களைப் பாடினேன். சந்தர்ப்பத்துக் கேற்ற பாடல்களையும் பாடினேன். இவ்விதம் பல வகையிலும் பாடும் பணியில் ஈடுபட்ட என் செயயுள் முயற்சி விருத்தியாகி வந்தது. அதனால் மற்றவர்களுக்குச் சந்தோஷமும் எனக்கு மேன்மேலும் ஊக்கமும் விளைந்தன. சுப்பிரமணிய தேசிகர், ''பிள்ளையவர்களுடைய போக்கை நன்ருகக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர். உம்முடைய செய்யுட்கள் அவர்களுடைய ஞாபகத்தை உண்டாக்குகின்றன'' என்று அடிக்கடி சொல்வார். பிள்ளையவர்கள் இட்ட பிச்சையே எனது தமிழறிவு என்ற நினைவிலேயே வாழ்ந்துவந்த எனது உள்ளத்தை அவ் வார்த்தைகள் மிகவும் குளிர்விக்கும்.

37. புதிய வாழ்வு

1880—ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 12ௗ வியாழக் கிழமை பொழுது விடிந்தது. அன்று காலையில் நான் வழக்கம்போலவே உத்ஸாகத்தோடு இருந்தேன். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் சார்பு என்னை நல்ல நிலைமையில் வைத்து வளர்த்து வரும் என்ற எண்ணம் எனக்கும் என்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் இருந்தது. என் வாழ்வில் ஒரு விதமான அமைதி ஏற்பட்டுவிட்டதாகவே நான்

கருதினேன். பிள்ளையவர்களுடைய பதவியை வகிக்கும் தகுதி என்னிடம் இராவிட்டாலும் அவரது மாணுக்க பரம்பரையை விருத்தி செய்யும் தொண்டே எனது வாழ்க்கைப் பணியாக இருக்குமென்று எதிர்பார்த்தேன்.

ஆனுல் கடவுளுடைய எண்ணம் வேறு விதமாக இருந்தது. மடத்தின் தொடர்பு ஒன்ருேடு நில்லாமல் என் ஆசிரியத் தொழிலும், ஆராய்ச்சியும், தமிழ்த் தொண்டும் மேன்மேலும் விரிவடைய வேண்டிய நல்லூழ் எனக்கு இருந்தது போலும். அது தன் வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தது; கும்பகோணத்திலிருந்து தியாகராச செட்டி யாரைக் குருவாரமாகிய அன்று பிற்பகல் திருவாவடு துறையிற் கொணர்ந்து சேர்த்தது. என் புதிய வாழ்வு தொடங்கிற்று.

தியாகராச செட்டியார் மடத்துக்கு வந்தபோது சின்னப் பண்டார சந்நிதியாகிய ஸ்ரீ நமசிவாய தேசிகர் பகற் போசனம் செய்துவிட்டுச் சிரமபரிகாரம் செய் திருந்தார். அப்போது இரண்டு மணி இருக்கும். தேசிகர் விரும்பியபடி அச் சமயம் சில மாணுக்கர்களுக்கு நான் காஞ்சிப் புராணம் பாடம் சொல்லி வந்தேன். நேரே நாங்கள் இருந்த இடத்திற்குச் செட்டியார் வந்தார். தம் வரவை அறிந்து வந்த நமசிவாய தேசிகரை வணங்கி விட்டு அவர் உட்கார்ந்து பேசிஞர். ஒரு மணி நேரம் வரையில் பேசி இருந்துவிட்டு, ''மகா சந்நிதானத்தைத் தரிசிக்கலாமென்று வந்தேன். உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்'' என்று சொல்லிப் புறப்பட்டார். அவர் சொல்லியபடி நானும் உடன் சென்றேன்.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் நாங்கள் போன சமயம் அவர் ஒருவருக்குக் கம்பராமாயணத்தில் உள்ள ஐயங்களை நீக்கிக்கொண்டிருந்தார். செட்டியாரும் நானும் அதைக் கவனித்தோம். சந்தேகம் கேட்டவர் தம் வேலையை முடித்துக்கொண்டு போனபிறகு செட்டியாரும் சுப்பிர

மணிய தேசிகரும் கம்பராமாயணத்தின் சிறப்பைப்பற்றிச் சம்பாஷித்தார்கள்.

இப்படி ஒரு மணி நேரம் சம்பாஷணையான பிறகு செட்டியார், ''ஒரு விண்ணப்பம்'' என்றார்.

சுப்பிரமணிய தேசிகர்: என்ன, சொல்லலாமே.

செட்டியார்: சாமிநாதையருக்கு என் வேலையைச் செய்விக்க எண்ணியிருக்கிறேன். கிருபை செய்து சந்நிதானம் அதற்கு உத்தரவளிக்க வேண்டும்.

தேசிகர்: அதற்கு என்ன? பார்த்துக்கொள்ளலாம். நீங்கள் வேலையை விடும்போது யோசித்துக்கொள்ளலாமே.

செட்டியார்: வேலையிலிருந்து நான் விலகிக்கொண்டேன். டாக்டருடைய ஸர்ட்டிபிகேட்டும் கொடுத்தாயிற்று. இப்போது என் வேலையில் ஒருவரும் இல்லை.

எதிர்பாராத இந்தச் செய்தியைக் கேட்டுத் தேசிகர் திகைத்தார். நானும் பிரமித்தேன்.

தேசிகர்: இந்த விஷயத்தை நீங்கள் முன்பு தெரிவிக்கவில்லையே! நீங்கள் இன்னும் சில வருஷங்கள் வேலை பார்க்கக்கூடுமென்றல்லவோ எண்ணியிருந்தோம்?

செட்டியார்: வேலையிலிருந்து விலகிக்கொள்வதாக நான் ஒரு வாரத்துக்கு முன்பே எழுதிக் கொடுத்துவிட்டேன். சாமிநாதையரை என் இடத்தில் நியமிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்திருக்கிறேன். இவரை அனுப்பி வேலை பார்க்கும்படி உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்.

தேசிகர் இரண்டு நிமிஷம் யோசித்தார். பிறகு, ''இவர் இவ்விடம் இருப்பது மிகவும் உபயோகமாக இருக்கிறது. ஆதலால் இப்போது இவரை அனுப்ப முடியாது'' என்றார்.

செட்டியார் மிக்க வருத்தத்தோடு, ''சந்நிதானத்தில் அப்படி உத்தரவாகக் கூடாது. காலேஜ் பிரின்ஸிபால் கோபால ராவ் அவர்களிடம் நான் வாக்குக் கொடுத்து

விட்டேன். வேறு சிலர் இந்த வேலைக்கு மிகவும் முயன்று வருகிருர்கள். இவருக்கே செய்விக்க வேண்டு மென்று சொல்லி ராயரவர்களுடைய வாக்குறுதியையும் பெற்று வந்திருக்கிறேன். இவரிடம் சந்நிதானத்துக்கு உள்ள பேரன்பை அறிந்து, இது நல்ல வேலை என்ற ஞாபகத்தால் இந்த முயற்சியைச் செய்யலானேன். இதனுல் எல்லோ ருக்கும் நன்மையும் புகழும் உண்டாகும்'' என்ருர்.

தேசிகர் இணங்கவில்லை. செட்டியார் மீட்டும் சில காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லி என்னை அனுப்பவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டார். இரவு மணி ஏழுக்கு மேல் ஆகிவிட்டதால் தேசிகர், ''இருக்கட்டும்; அநுஷ் டானத்தை முடித்துக்கொண்டு நமசிவாய மூர்த்தியின் தீபாராதனை தரிசனத்துக்கு வாருங்கள்'' என்று சொல்லி விட்டு அநுஷ்டானம் செய்யப் போனுர்.

செட்டியாரும் நானும் எழுந்து புறத்தே வந்தோம். வழியில் எதிர்ப்பட்ட குமாரசாமித் தம்பிரானைக் கண்டு செட்டியார் தாம் வந்த காரியத்தைத் தெரிவித்தார். அவர் ''நீங்கள் சொல்வது சாத்தியம் இல்லாத விஷயம். மடத் துக்கு மிக்க உதவியாக இருக்கும் இவர்களைப் பிரிவதற்கு சந்நிதானம் சம்மதிக்குமா? எனக்கு உசிதமாகத் தோற்ற வில்லை; மற்றவர்களும் அப்படியே கருதுவார்கள்'' என்ருர்.

''இந்தச் சங்கடத்துக்கு நான் என்ன செய்வேன்!'' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே செட்டியார் அவரை விட்டு நடந்தார். பிறகு என்னைப் பார்த்து, ''இவர்கள் வார்த்தைகளையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டாம். பேசாமல் 'போகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு என்னுடன் வந்து விடுங்கள். இந்த மடத்தில் ஆயுள் முழுவதும் உழைத் தாலும் உங்களுக்கு இந்த நிலையிலிருந்து சிறிதும் உயர்வு ஏற்படாது. இங்கே ஒரு வருஷத்தில் கிடைக்கும் ஐம்பது ரூபாயை அங்கே மாதந்தோறும் பெறலாமே! பொழுது விடிந்தது முதல் இராத்திரி பத்து மணி வரையில் இங்கே

கத்திப் பாடம் சொல்ல வேண்டும். பிற வேலைகளையும் கவனிக்கவேண்டும். அங்கே தினந்தோறும் நாலுமணி நேரத்துக்கு மேல் வேலை இராது. வாரந்தோறும் இரண்டு நாள் விடுமுறை உண்டு'' என்றார். அவர் பின்னும் பலவாறு இரண்டு இடங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை எடுத்துச் சொன்னார். அவ்வளவையும் நான் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், ''கும்பகோணத்தில் உள்ள சௌகரியங்களைப் பற்றித் தாங்கள் சொன்னதை நான் கவனித்தேன். இதைக்காட்டிலும் மேலான இடம் ஒன்று இருப்பதாக இதுவரையில் எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஒரு விதத்திலும் இங்கே குறைவு இல்லை. சம்பளம் சொற்ப மென்று சொல்லக்கூடாது. எங்களுக்கு ஒரு விதத்திலும் கவலை இல்லாமல் சந்நிதானம் பார்த்துக்கொள்ளுகிறது'' என்று பதில் சொன்னேன். திருவாவடுதுறை மடத்தின் அன்னம் என் உடம்பில் எவ்வளவு ஊறியுள்ளதென்பதைச் செட்டியார் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

என் மனம் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. காலேஜ் உத்தியோகம் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. ஆனால் திருவாவடுதுறை மடத்தில் உள்ளோரது அன்பு என் உயிரோடு இணைந்து நின்றது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்னை அனுப்ப இணங்கவில்லை யென்பதை அறிந்தபோது என்பால் அவர் வைத்துள்ள அன்பை ஒருவாறு எண்ணிப் பார்த்தேன். 'ஒரு மனிதனுக்குப் பணந்தானா பெரிது? மடத்துக்கு இல்லாத பெருமை காலேஜுக்கு வரப் போகிறதா? இதன் கௌரவம் என்ன! பெருமை என்ன! இதன் சம்பந்தம் ஏற்படுவது சுலபமான காரியமா?' என் றெல்லாம் நான் விரிவாக எண்ணினேன். இடையிடையே தியாகராச செட்டியார் சொன்ன ஆசை வார்த்தைகள் என்னை மயக்கின.

செட்டியார் சொன்னவற்றையெல்லாம் விடாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான் ஒருவிதமான முடிவுக்கு வந்து,

''சந்நிதானம் உத்தரவு கொடுத்தால்தான் நான் வருவேன். இல்லாவிட்டால் வரமாட்டேன்'' என்று முடிவாக அவரிடம் சொல்லிவிட்டேன்.

''நான் சொல்வதன் நியாயம் உங்களுக்கு இப்போது தெரியாது. பிறகு தெரிய வரும். சந்நிதானத்தின் திருவுள்ளத்தை மறுபடியும் கரைக்கப் பார்க்கிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு அவர் தாம் தங்கியிருந்த ஜாகைக்குச் சென்றார்.

ஒன்றும் தெளிவுபடாத எண்ணங்களுடன் நான் விடு சேர்ந்தேன். என் தாய் தந்தையரிடம் விஷயத்தை வெளியிட்டேன். தந்தையார், ''இங்கே எவ்வளவு செளகரியங்கள் இருக்கின்றன! ஜனங்கள் எவ்வளவு அன்பாக இருக்கிறார்கள்! இப்படிப்பட்ட இடம் வேறு எங்கேயிருக்கும்?'' என்றார். தாயாருக்கும் திருவாவடுதுறையை விடுவதற்கு மனம் இல்லை.

மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை; காலையில் எழுந்தேன். மனம் சஞ்சலத்தோடே இருந்தது. செட்டியார் என்னை அழைத்துக்கொண்டு சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் சென்றார். போகும்போது அவர் என்னிடம், ''நீங்கள் சும்மா இருங்கள். உங்கள் அபிப்பிராயமாக ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். சந்நிதானத்தின் சம்மதத்தை நான் எப்படியாவது பெற்று விடுகிறேன்'' என்று சொன்னார்.

தேசிகரைத் தரிசித்து வந்தனம் செய்து செட்டியார் அருகில் உட்கார்ந்தார். நானும் அமர்ந்தேன். செட்டியார் என்னைப் பற்றிய பேச்சை எடுப்பாரென்று எதிர்பார்த்தேன். அவர் வேறு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார். ''பிள்ளையவர்கள் திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்த போது தியாகராசலீலையை இயற்றினார்கள். அது பூர்த்தியாகவில்லை. அவர்கள் அதை இயற்றி வருகையில் நான்தான் ஏட்டில் எழுதினேன். அப் பிரதி இங்கே இருக்கிறது. நூலின் மேற்பகுதியை நான் பாடிப் பூர்த்தி செய்து

விடலாமென்று எண்ணுகிறேன். அந்தப் பிரதியை எடுத்துக் கொடுக்கும்படி உத்தரவாக வேண்டும்'' என்று அவர் கேட்டுக் கொண்டார். தேசிகர் பிரதியை எடுத்து வரும்படி என்னை அனுப்பினார். நான் சென்று புத்தகசாலையில் கால் மணி நேரம் தேடி அந்த ஏட்டுச் சுவடியை எடுத்துக் கொண்டுவந்து கொடுத்தேன். நான் புத்தகசாலைக்குச் சென்றிருந்தபோது தேசிகரும் செட்டியாரும் என்னைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிய வந்தது.

தேசிகரிடமிருந்து செட்டியார் தியாகராசலீலை ஏட்டுப் பிரதியைப் பெற்றுக்கொண்டார்; பிறகு, ''நான் வந்த காரியத்தை அநுகூலமாக முடித்துச் சந்தோஷப்படுத்தி அனுப்ப வேண்டும்'' என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டார்.

தேசிகர்: இவர் இப்போது இங்கே இருக்க வேண்டியது அவசியம். பிறகு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

தியாக: பிறகு சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது அருமை. அந்த ஸ்தானம் மிகவும் உயர்ந்தது. சம்பளம் குறைவாக இருந்தாலும் அதனால் ஏற்படும் கௌரவம் அதிகம். அங்கே படிக்கும் பிள்ளைகளெல்லாம் பிற்காலத்திலே சிறந்த உத்தியோகஸ்தர்களாக வருவார்கள். இந்த மடத்தின் சம்பந்தம் உடையவர் அங்கே இருக்கிறாரென்பது இவ்விடத்திற்கே ஒரு கௌரவம் அல்லவா? இதுவரையில் நான் மடத்துப் பிரஸ்தாவத்தை அடிக்கடி செய்து வந்தேன். எனக்குப் பிறகு தெரியாத வேறு யாராவது வந்தால் மடத்தின் சம்பந்தம் விட்டுப் போய்விடும். இவர் இருந்தால் அது விடாமல் இருக்கும். அதனால் பலவிதமான அநுகூலம் உண்டென்பது சந்நிதானத்துக்கே தெரிந்ததுதானே? இவ்விடத்துச் சம்பந்தம் உள்ளவராகவும் ஐயா அவர்களிடம் படித்தவராகவும் இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் என் கருத்து. இவர் அங்கே வந்துவிட்டாலும் வாரந்தோறும் இங்கே வரலாம்; லீவு காலங்களில் இங்கே வந்து தங்கியிருக்கலாம். நான்

இவ்வளவு விஷயங்களையும் ஆலோசித்தே இந்த விண்ணப்பத்தைச் செய்து கொண்டேன். நான் கேட்கும் இந்த வரத்தைத் தந்தருள வேண்டும்.

இவ்வாறு சொல்லிச் செட்டியார் எழுந்து கைகூப்பி வந்தனம் செய்தார். அவர் படிப்படியாக விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லும்போது தேசிகர் மிகவும் கவனமாக அவற்றைக் கேட்டு வந்தார். செட்டியார் சொன்ன வார்த்தைகளோடு அவரது முகபாவங்களும் அஞ்சலியும் சேர்ந்து அவருக்கு அவ்விஷயத்தில் எவ்வளவு ஆவல் உண்டென்பதைப் புலப்படுத்தின. என்னுடைய நிலையும் மடத்தினுடைய புகழும் இந்தக் காரியத்தால் அபிவிருத்தி யாகுமென்பதைத் தேசிகர் உணர்ந்து கொண்டதாகவே தோற்றியது. அவர் மனம் இளகியது. சிறிது மௌனமாக இருந்தார். ''சரி; என்ன செய்யவேண்டும்?'' என்று கேட்டார்.

அந்தக் கேள்வியிலே அநுகூலமான தொனி இருப்பதைச் செட்டியார் தெரிந்துகொண்டார். உடனே, ''இவருக்கு வேலை செய்விக்க வேண்டுமென்று கோபால ராவ் அவர்களுக்கு ஒரு கடிதமும், இவருக்கு ஒரு யோக்கியதா பத்திரமும் சந்நிதானத்தின் திருக்கரத்தால் அளிக்கவேண்டும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டார். தேசிகர் ராயசக்காரராகிய பொன்னுசாமி செட்டியாரை வருவித்து இரண்டையும் சொல்லி எழுதுவித்தார். யோக்கியதா பத்திரம் வருமாறு:

இந்தப் பத்திரிகையிலெழுதப்பட்டிருக்கிற சாமிநாதையர் நமது ஆதீன வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடத்தில் ஆறு வருஷகாலம் இலக்கண இலக்கியங்கள் நன்றாய் வாசித்ததுமன்றி நம்மிடத்திலும் நான்கு வருஷகாலமாக வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். இலக்கண விலக்கியங்களைத் தெளிவாய்ப் போதிக்கிற விஷயத்தில் சமர்த்தர்; நல்ல நடையுள்ளவர்.

பிரமாதி வருஷம் கும்பரவி
3உ திருவாவடுதுறை
யாதீனம்

சுப்பிரமணிய
பண்டாரச் சந்நிதி

இரண்டையும் எழுதுவித்த பிறகு கோபாலராவுக்குரிய கடிதத்தில் கையெழுத்திட்டு யோக்கியதா பத்திரிகையில் கையெழுத்துப் போடும் சமயத்தில் சபாபதி பூஜையின் மணி கணகணவென்று அடித்தது. அப்பொழுது செட்டியார், ''இவருக்கு வேலையாகிவிட்டது'' என்று சந்தோஷத்துடன் எழுந்து கைகொட்டிக் கூத்தாடினுர். என்னை அனுப்பும் விஷயத்தில் மன அமைதி பெருமல் இருந்த தேசிகருக்கும் பூர்ண சம்மதம் உண்டாகிவிட்டது. ''நாம் இவரை அனுப்புவதற்குச் சம்மதம் இல்லாமல் இருந்தாலும், தெய்வம் கட்டளை யிடுகிறது. தெய்வ சங்கற்பத்தைத் தடுக்க இயலுமா? சரி. நல்ல வேளை பார்த்து இவரை அனுப்புகிருேம். கவலைப்பட வேண்டாம்'' என்று அவர் சொன்னுர். செட்டியார் மிக்க குதூகலத்தை அடைந்தார்.

கும்பகோணம் காலேஜில் வேலை பார்க்கும்படி என்னை அனுப்புவதற்குச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் சம்மதித்தாரென்ற செய்தி மிக விரைவில் எங்கும் பரவியது. மடத்தின் தொடர்புடையவர்கள் எல்லோரும் இது கேட்டு வருந்திஞர்கள். தியாகராசசெட்டியார் பகற் போசனத்திற்குக் கூட இராமல், ''வீட்டில் ஒரு திதி நடக்க வேண்டும்'' என்று சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் சொல்லி விரைவில் விடைப்பெற்றுக் கும்பகோணம் போய்விட்டார்.

நான் வீட்டுக்குச் சென்று என் தாய் தந்தையரிடம் விஷயத்தைச் சொன்னபோது அவர்கள் சந்தோஷமென்றும் துக்கமென்றும் தெரியாத ஒரு நிலையில் இருந்தார்கள். எனக்கோ ஒரே மயக்கமாக இருந்தது. பழகிய இடத்தின்பால் உள்ள பற்றும் புதிய இடத்தின் கௌரவமும் ஒன்றனேடு ஒன்று போராடி என் மனத்தை அலைத்தன.

சுப்பிரமணிய தேசிகர் தீபாராதனை செய்து விட்டுப் பெரிய பூஜையிலிருந்து அடியார்களுக்கு விபூதி கொடுப்பதற்கு ஒடுக்கம் செல்வது வழக்கம். தம்பிரான்கள் பலரும் அடியார்கள் பலரும் பின் தொடர்ந்து செல்வார்கள். அப்

போது சின்னப் பண்டார சந்நிதிகள் சுப்பிரமணிய தேசிக ருக்குக் கைகொடுத்து அழைத்து வருவார்.

அன்றைத் தினம் பூஜை நடந்த பிறகு தேசிகர் ஒடுக் கத்துக்கு வந்தார். என்னைக் கும்பகோணத்திற்கு அனுப் பும் விஷயத்தைப் பற்றியே அவர் மனமும் சிந்தித்திருக்க வேண்டும். அப்போது அவர் சின்னப் பண்டார சந்நிதி யைப் பார்த்து, ''சின்னப் பண்டாரம், சாமிநாதையரைத் தியாகராச செட்டியார் வேலைக்குப் போகும்படி சிபாரிசு செய்துவிட்டோம். செட்டியார் நேற்று வந்து சென்றது அவரை அழைத்துப் போவதற்காகத்தான். நாமும் சம் மதித்து யோக்கியதா பத்திரிகையும் சிபாரிசுக் கடிதமும் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறோம்'' என்றார்.

நமசிவாய தேசிகர் வியப்புற்று, ''அப்படிச் செய்ய லாமா? அவர் இடத்தின் வழக்கங்களெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்தவர்; வருகிற வித்துவான்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் பிரியமாக நடந்து கொள்பவர்; மாணாக்கர்களுக்கு நன்றாகப் பாடம் சொல்லி வருகிறார். அவர் இருப்பது இவ்விடத் திற்கு உபயோகமாகவே இருக்கிறது. அவரை அனுப்பு வதில் அடியேனுக்குச் சம்மதம் இல்லை'' என்றார்.

மடத்தைச் சேர்ந்த எல்லோருக்கும் இத்தகைய எண் ணமே இருந்தது. எல்லோரும் சுப்பிரமணிய தேசிகர் இதற்கு எவ்வாறு சம்மதித்தாரென்றே எண்ணி வியந்தனர். மற்றவர்கள் வற்புறுத்தினாலும் என்னை மடத்தை விட்டு வெளியே அனுப்ப அவர் உடன்படாரென்றே அவர்கள் நினைத்திருந்தனர்.

நமசிவாய தேசிகர் கூறியதைக் கேட்ட ஆதீனத் தலை வர் தம் கருத்தைத் தெளிவாக்கலானார். ''நீர் சொல்வது சரியே; அவரால் மடத்துக்கு எவ்வளவு உபயோகம் உண் டென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. ஆனாலும் அவரு டைய நிரந்தரமான நன்மையைக் கருதியே இதற்கு நாம் சம்மதித்தோம். இங்கே நாம் உள்ள வரைக்கும் அவருக்கு

ஒரு குறைவும் நேராது. காலம் ஒரே மாதிரி இராது. நம் காலத்திற்குப் பிறகு அவரிடம் நம்மைப் போலவே அன்பு செலுத்திப் பாதுகாப்பார்களென்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. யாரேனும் ஒருவர் இங்கே திடீரென்று தோன்றி, 'இவர் சொல்லுகிற பாடத்தை நானே சொல்லு கிறேன். இவருக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது அனாவசியம்' என்று சொல்லக்கூடும். பிறகு அவர் என்ன செய்வார்? இந்த மாதிரி இடங்களில் பல பேருடைய தயை இருந்தால் தான் நிலைத்து நிற்க முடியும். தலைவர் முதல் உக்கிராணக் காரன் வரையில் எல்லோருடைய பிரியத்தையும் ஒருவர் பெற்று இருப்பதென்பது அருமையிலும் அருமை. நம்மால் ஆதரிக்கப்பட்டவர்கள் எப்பொழுதும் சௌக்கியமாக இருக்க வேண்டுமென்பது நம் கருத்து. அதனால் சாமிநா தையர் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர்ந்துவிட்டால் பிறகு அவருடைய விருத்திக்கு ஒரு குறைவும் நேராதென்று எண்ணியே அவரை அனுப்பலானோம். அவர் சௌக்கிய மான நிலையில் இருப்பதை நாம் இருக்கும்பொழுதே கண் ணால் பார்த்துவிடவேண்டும்'' என்றார்.

பிற்பகலில் தேசிகர் என் தந்தையாரையும் சிறிய தாயார் கணவரையும் அழைத்து வரச் செய்து தம்முடைய தீர்மானத்தைச் சொன்னார். அவர்கள் கலங்கினார்கள். தேசிகர் தக்க சமாதானங்களை எடுத்துச் சொன்னார்.

அப்பால் மூன்று மணிக்கு ஜோசியரை வருவித்து நாள் பார்க்கச்சொன்னதில் அவர், ''இன்று ராத்திரி எட்டு மணிக்கே நல்ல வேளையாக இருக்கிறது; அப்பொழுது அனுப்பலாம்'' என்று சொன்னார். உடனே தேசிகர் எனக் குச் சொல்லி அனுப்பி வருவித்து,''இன்று ராத்திரி உம்மை அனுப்புவதாக இருக்கிறோம். சித்தமாக இருக்க வேண் டும்'' என்று கூறினார். எனக்கு மனம் மிகவும் கலங்கியது. அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் பிரியவேண்டியிருக்குமென்று நான் நினைக்கவே இல்லை. வியாழக்கிழமையன்று இந்தப் பிரஸ்

தாவம் ஆரம்பமானதிலிருந்து இதன் சம்பந்தமாக நடந்து வந்த ஏற்பாடுகள், தெய்வ சங்கற்பம் எதை நடத்துகிறதோ அது மிக வேகமாக நடைபெறுமென்பதையும், மற்ற நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அதனைச் சார்ந்து அநுகூலம் விளை விக்கு மென்பதையும் உணர்த்தின.

''இன்றைக்கு ராத்திரியேயா புறப்படவேண்டும்?'' என்று நான் மெல்லத் தழுதழுத்த குரலுடன் கேட்டேன்.

''ஆமாம்; ஜோசியரைக் கொண்டு நாள் பார்த்ததில் ராத்திரி எட்டு மணிக்கு மேல் புறப்படுவது மிகவும் நல்ல தென்று சொன்னார். நல்ல காரியத்தை விரைவிலே நிறை வேற்றுவதுதான் சிறந்தது'' என்றார் தேசிகர்.

எனக்குப் பேச நா எழவில்லை. வீட்டுக்குப் போய்ப் பிரயாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யத் தொடங்கினேன். ஏற்பாடு என்ன செய்வது! எதைக் கொண்டு போவது, எதை விட்டுப் போவது என்று விளங்கவில்லை. ஏதோ கைக்கு அகப்பட்ட ஆடைகளையும் புத்தகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டேன்.

மாலையில் சுப்பிரமணிய தேசிகர் கோயிலுக்குப் போய்த் தரிசனம் செய்துவிட்டு மடத்துக்கு வந்து என்னை வரும்படி சொல்லியனுப்பினார். போனேன். ''சரியான காலத்தில் நீர் புறப்பட வேண்டும்'' என்று சொல்லி அவர் மகமல்சட்டை தலைக்குட்டை, சின்னச்சட்டை, சரிகை போட்ட பெரிய வெள்ளைத் துப்பட்டா, உயர்ந்த சால்வை ஆகியவற்றை அளித்து, ''எல்லாவற்றை யும் உபயோகித்துக் கொள்ளும்'' என்று அன்பு ததும்பச் சொன்னார். பிறகு, பெரிய கருங்காலிக் கைப் பெட்டி ஒன்று, கை மேஜை ஒன்று, ஒரு சிறிய கைப் பெட்டி, கொழும்புவில் இருந்த அடியார் ஒருவர் கொண்டுவந்து கொடுத்திருந்ததும் நாற்பது ரூபா விலையுள்ளதுமாகிய தந்தப் பிடி அமைந்த பட்டுக்குடை ஒன்று ஆகியவற்றையும் கொண ரச் செய்து ஒவ்வொரு.பெட்டியிலும் ஒவ்வோர் அரைக்கால்

ரூபாய் போட்டு எனக்கு வழங்கினுர். மெய்க்காட்டு உத்தியோகத்தில் இருந்த சண்முகம் பிள்ளை என்பவரை அழைத்து, ''நாளைத்தினம் நீர் கும்பகோணத்துக்குப் போய் இவர் காலுக்குப் பாப்பாஸ் ஜோடு வாங்கிக் கொடுத்து இந்தக் குடைக்கு உறை போட்டு, இன்னும் இவருக்கு என்ன என்ன ஆக வேண்டுமோ அவற்றையும் செய்து விட்டு வாரும்'' என்ருர்.

என்னைப் பார்த்து, ''சாமிநாதையர், நாம் மதுரைக் கும்பாபிஷேகத்திற்குப் போயிருந்தபோது ஒரு மகா சபையில் மணி ஐயரவர்களுக்கு முன்பு வேதநாயகம் பிள்ளை பாடலைச்சொல்லிவிட்டு, 'இறுமாப்புடைய நடையும் குடையும் என்னிடம் இல்லை' என்றுசொன்னது நினைவில் இருக்கிறதா? அந்தக் குறை இரண்டும் இப்போது தீர்ந்து விட்டன'' என்று சொன்ஞர். நான் வெகு நாளைக்கு முன் சொன்னதை ஞாபகம் வைத்திருந்து தேசிகர் அப்போது செய்ததையும் அவர் அன்பையும் நினைந்து உருகினேன். ''இறுமாப்புடைய நடை என்றும் வராது'' என்று சொன்னேன்.

''நீர் தியாகராச செட்டியார் ஸ்தானத்தை வகித்து நல்ல புகழ் பெறுவதன்றிச் சென்னைக்கும் சென்று தாண்டவராய முதலியாரும் மகாலிங்கையரும் விசாகப் பெருமாளையரும் இருந்து விளங்கிய ஸ்தானத்தைப் பெற்று நல்ல கீர்த்தி அடைந்து விளங்க வேண்டும்'' என்று கூறித் தாம்பூலம் கொடுத்தார்.

தாய் தன் பிள்ளைக்கு உயர்ந்த பதவிகளெல்லாம் கிடைக்க வேண்டுமென்று மனமார நினைந்து வாழ்த்துவதைப் போல இருந்தன அவர் வார்த்தைகள். அந்தப் பேரன்பிலே ஊறியிருந்தபோது அதன் முழு அருமையும் எனக்குத் தெரியவில்லை. பிரியப் போகிருே மென்ற நினைவு வந்ததுந்தான் அதன் அருமை பன்மடங்கு அதிகமாகத் தோற்றியது.

நல்ல வேளை வந்துவிட்டது. நான் விடை பெற்றுக் கொண்டேன். என் கால்கள் மெல்ல நடந்தன. உடம்பு நகர்ந்ததேயன்றி என் மனம் அங்கேயே கிடந்தது. வரும் போது உக்கிராண வாசலில் என்னை அறியாமலே நின்றேன். நான் எந்தச் சமயத்தில் எந்தப் பண்டம் வேண்டுமானாலும் பெற்றுக்கொள்ளும் இடமாகிய அதைப் பிரிய மனம் வரவில்லை. வேறு எங்கே அத்தகைய இடம் கிடைக்கப் போகிறது! மேலே நடந்தேன். அங்கங்கே உள்ள தீபஸ்தம்பங்களைப் பார்த்தேன். அவற்றின் அடியில் அமைதியாக அமர்ந்து எவ்வளவு நாட்கள் படித்திருக் கிறேன்! கவலை ஒன்றும் இல்லாமல் புத்தகத்திலே கண்ணும் கருத்துமாக ஒன்றிப்போய் வாசிக்க உதவிய அவற்றை விட்டுச் செல்லப் போகிறேனென்ற நினைப்போடு துக்கமும் கலந்து வந்தது. கொலு மண்டபத்துக்கு வந்தேன். அங்கே சகபாடிகளுடன் படித்த இடங்களைப் பார்த்து மனம் குழம்பி நின்றேன். பல இரவுகள் அந்த இடத்தில் கணக்குச் சுருணைகளைத் தலைக்கு அணையாக வைத்துக் கொண்டு மெய்ம்மறந்து தூங்கியிருக்கிறேன். அந்தச் சுருணைகளைப் பார்த்தேன். அங்கே உள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் உயிர் கொண்டு என்னிடம் பேசுவதுபோல் இருந்தது. அவற்றினிடம் நான் விடைபெற்றேன். ''அவை ஜடப் பொருள் அல்லவா? அவற்றின்மேல் அவ்வளவு பற் றிருப்பது பைத்தியக்காரத்தனம் அல்லவா?'' என்று பிறருக் குத் தோற்றும். எனக்கு உலகமெல்லாம் திருவாவடுதுறை மடத்திலே இருந்தது. அங்குள்ள பொருள்களைப் பிரியும் போது உலகத்தையே பிரிவது போன்ற உணர்ச்சிதான் எனக்கு ஏற்பட்டது.

வழியில் கண்ட அன்பர்களிடமெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தேன். ஆகாரம் செய்துகொண்டு மடத்திலிருந்து வந்த வண்டியில் ஏறி நாரசிங்கம்பேட்டை ரெயில் நிலையத்துக்கு வந்தேன். என்னை வழி அனுப்பத்

தம்பிரான்களும் நண்பர்களும் மாணுக்கர்களும் வந்தார்கள். அவர்கள் பிரிவாற்ருமையால் வருந்திஞர்கள். நான்கண்ணீர் துளும்ப எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டேன்.

புகை வண்டி வந்தது. ஏறிக்கொண்டு கும்பகோணம் சேர்ந்தேன்.

38. சோதனையில் வெற்றி

கும்பகோணம் ஸ்டேஷனில் இறங்கி இரவு பத்து மணிக்கு நான் நேரே தியாகராச செட்டியார் வீட்டை அடைந்தேன். மாணுக்கர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த செட்டியார் அப்போதுதான் அவர்களுக்கு விடையளித்து விட்டு ஆகாரத்துக்குச் செல்ல எழுந்தார். அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவர் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆதலால் என்னைக் கண்டவுடன் ஆச்சரியம் அடைந்து, ''ஏது! இதற்குள் உங்களை அனுப்பச் சந்நிதானத்துக்கு மனம் வந்ததா?'' என்ருர்.

''ஆம், இன்று நல்ல நாளாக இருந்தமையால் என்னை அனுப்பினர்கள். திதியென்று சொல்லி நீங்கள் அவசர மாக வந்தீர்களே; சரியான காலத்தில் அது நடந்ததா?'' என்று கேட்டேன்.

அவர் சிரித்துக்கொண்டே, ''திதியும் இல்லை; ஒன்றும் இல்லை. சந்நிதானத்துக்கு உங்களிடம் உள்ள பிரியத்தை நன்கு அறிவேன். நான் அங்கே தங்கியிருந்தால் திடீ ரென்று வேறு எதையாவது நினைத்து உங்களை அனுப்ப முடியாதென்று சொன்னுலும் சொல்லக்கூடும். அந்தப் பயத்தால், அவர்கள் வாக்களித்தவுடன் புறப்பட்டு விட்டேன். திடீரென்று புறப்படுவதற்குக் காரணமாகத் திதியென்று ஒரு பொய்யைச் சொன்னேன். நல்ல காரியம் செய்வதில் பொய் சொன்னுல் தோஷம் இல்லை. 'பொய்ம்மை யும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்குமெனின்'

என்னும் குறள் அதைத்தானே சொல்லுகிறது?'' என்றார்.

பிறகு அவர் ஆகாரம் உட்கொண்டு சிறிது நேரத்தில் வந்தார். அப்பால் நானும் அவரும் நெடுநேரம் பேசினோம். சுப்பிரமணிய தேசிகர் எனக்கு அளித்த சால்வை முதலியவற்றை எடுத்துக் காட்டினேன். மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தார். தாம் வேலைக்கு வந்த வரலாற்றையும், தம் வேலையை எனக்குச் செய்விக்க நினைந்து இரண்டு வருஷங்களாக முயன்று வந்ததையும் அவர் எடுத்துச் சொன்னார். காலேஜின் பெருமை, அங்குள்ள ஆசிரியர்களின் இயல்பு, பாடம் சொல்ல வேண்டிய முறை முதலிய பல உபயோகமான விஷயங்களையும் கூறினார். அன்று இரவு அவர் வீட்டிலேயே தங்கினேன்.

மறுநாள் சனிக்கிழமை காலையில் எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்ட பிறகு செட்டியார் தம் பீரோவிலிருந்து ஏறக்குறைய நூறு புத்தகங்களை எடுத்துப் பிரித்து மூன்று கட்டாக மூன்று சவுக்கங்களில் கட்டினார். அவரிடம் இருந்த ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் அவர் அவற்றை வைத்து அதில் என்னை ஏறச் செய்து தாமும் ஏறிக்கொண்டார். வண்டி புறப்பட்டது.

''உங்கள் திறமையை இந்தக் காலேஜ் ஆசிரியர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டாமா? அதற்காகத்தான் உங்களை அழைத்துப் போகிறேன்'' என்றார் செட்டியார்.

''கோபால ராவ் அவர்களைப் பார்க்கவா?'' என்று கேட்டேன்.

''அவர் மூலமூர்த்தி. அவரைப் பார்ப்பதற்கு முன் பரிவார தெய்வங்களைப் பார்க்க வேண்டும்'' என்றார் அவர்.

காலேஜில் பிரின்ஸிபாலுக்கு அடுத்த பதவியை வகித்த சாது சேஷையர் வீட்டுக்குச்சென்று இறங்கினோம். புத்தகங்களை அவர் வீட்டு மெத்தையில் அவர் உள்ள இடத்தில் இருந்த ஒரு பெரிய வட்டமேஜையின்மேல்

வைக்கச் செய்தார். சேஷையர் எங்கோ வெளியில் சென்றிருந்தார். செட்டியார் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை எடுத்து, ''என் வேலைக்கு நான் குறிப்பிட்டவரை இங்கே அழைத்து வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் இவ்விடம் வந்து நேரில் பரீட்சை செய்து நான் அவரைப் பற்றிச் சொன்னது உண்மைதானு வென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்'' என்று எழுதி ஓர் உறையிலே போட்டுக் காலேஜ் ஆசிரியர்களாகிய ஆர். வி. ஸ்ரீநிவாசையர் முதலியவர்களிடம் காட்டி வரும்படி ஒருவரை அனுப்பினுர். அவற்றையெல்லாம் கவனித்த எனக்குச் செட்டியார் ஏதோ ஒரு பெரிய சபை கூட்ட ஏற்பாடு செய்வதாகத் தோற்றியது.

சிறிது நேரத்தில் ஆர். வி. ஸ்ரீநிவாசையர் வேறு ஆசிரியர்கள் சிலருடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். புறத்தே சென்றிருந்த சேஷையரும் வந்துவிட்டார். வந்தவுடன் தமது மேஜையின்மேல் உள்ள மூட்டைகளைக் கவனித்து, ''இவை என்ன?'' என்று கேட்டார்.

''எல்லாம் தமிழ்ப் புத்தகங்கள்'' என்ருர் செட்டியார். பிறகு என்னையும் அறிமுகம் செய்வித்தார்.

வந்த ஆசிரியர்களுள் ஒருவர், ''தமிழ்ப் புத்தகங்கள் இவ்வளவு உள்ளனவா?'' என்று கேட்டார்.

செட்டியார், ''இன்னும் எவ்வளவோ உண்டு. அச்சில் வராத ஏட்டுப் புத்தகங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன'' என்று கூறி அவருடைய வியப்பைப் பின்னும் அதிகமாக்கினுர்.

வேருெருவர், ''இவை என்ன என்ன புத்தகங்கள்? எதற்காக இவ்வளவு?'' என்று கேட்டார்.

''கந்தபுராணம், கம்பராமாயணம், பாரதம், நைடதம் முதலிய காவியங்களும், பல பிரபந்தங்களும், தல புராணங்களும், நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்களும் உள்ளன. இப் புத்தகங்களில் யார் யாருக்கு எது எது இஷ்டமோ அதைப் பிரித்து எடுத்து இவரிடம் கொடுத்து விஷயத்தை

யும், சந்தர்ப்பத்தையும், பொருளையும் கேட்டால் இவர் திருத்தமாக விடையளிப்பார். அதிலிருந்து நான் முன்பு சொல்லியது உண்மை யென்பது விளங்கும்'' என்று செட்டியார் சொன்னார்.

உடனே செட்டியார் என்னை நோக்கி, எனக்குப் பண்டார சந்நிதிகள் அளித்த யோக்கியதா பத்திரத்தைக் காட்டும்படி சொன்னார். நான் எடுத்துக் கொடுத்தேன். அதை அவர் வாங்கி பி. ஹனுமந்தராவ் என்னும் ஆசிரியரிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னார். அவர் அவ்வாறே வாசிக்கத் தொடங்கி, ''இப் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டிருக்கிற சாமிநாதையர் நமது ஆதீன வித்துவான்'' என்று வாசித்து நிறுத்தி, மற்றவர்களுடைய முகங்களைப் பார்த்தார். முற்றுப்புள்ளியே இல்லாமல் எழுதியிருந்த அந்தப் பத்திரிகையில் வாக்கியங்களை எங்கு வேண்டுமானாலும் நிறுத்தலாம். சுப்பிரமணிய தேசிகர், ''நமது ஆதீன வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடம் ஆறு வருஷ காலம் இலக்கண இலக்கியங்கள் நன்றாய் வாசித்ததுமன்றி'' என்று அச் சிறப்பைப் பிள்ளையவர்களைச் சார்த்தி எழுதுவித்திருந்தார். ஹனுமந்தராவ் வாசித்தபோது, ''சாமிநாதையர் நமது ஆதீன வித்துவான்'' என்று நிறுத்தியது எனக்குப் பெரிய அநுகூலத்தை உண்டாக்கியது. என்னையே ஆதீன வித்துவானாக எல்லோரும் எண்ணி வியப்புற்றார்கள். இதைக் கவனித்த நான், ''ஊழ்வினையின் பலம் இது'' என்று எண்ணி மிகவும் மகிழ்ந்தேன்.

அப்பால் அங்கிருந்த ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டனர். முதலில் ஒருவர் பிரபுலிங்க லீலையை என்னிடம் பிரித்துக் கொடுத்து நடுவில் ஒரு செய்யுளைக் காட்டிப் பொருள் கூறும்படி சொன்னார். நான் அதை ராகத்தோடு வாசித்துச் சந்தர்ப்பத்தை விளக்கிப் பொருளையும் விரிவாகச் சொன்னேன். அப்போது சிவராமையரென்ற ஆசிரியர்,

''நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் இவரைப் பரீட்சை செய்து கொள்ளுங்கள். என் மட்டில் திருப்தியே. சங்கீத ஞானம் இவருக்கு இருக்கிறது. பாட்டைக் காதுக்கு இனிமையாகப் படிக்கிறார்'' என்றார்.

''படிக்கும்போதே நிதானமாக நிறுத்தி அர்த்தம் விளங்கும்படி படிக்கிறார்'' என்றார் மற்றொருவர்.

பிறகு சாது சேஷையர் திருவிளையாடற் புராணத்தில் சில பாடல்களை எடுத்துக் கொடுத்தார். அவற்றைத் தக்க படி படித்துக் காட்டிப் பொருளும் சொன்னேன்.

நன்னூலில் மிக நுட்பமான கேள்விகள் சிலவற்றை ஆர். வி. ஸ்ரீநிவாசையர் கேட்டார். எல்லாவற்றிற்கும் திருப்தியாக விடை அளித்தேன். இவ்வாறு ஆசிரியர் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குத் தோற்றியபடி கேள்வி கேட்டுத் திருப்தியுற்றனர்.

அப்பால் செட்டியார், ''நூதனமாகப் பாடல்களை இயற்றும் பழக்கமும் இவருக்கு உண்டு'' என்று சொல்லி நான் இயற்றிய பாடல்களில் சிலவற்றைச் சொல்லும்படி கூறவே, நான் சொன்னேன். ஸ்ரீநிவாச ஐயர், ''பாடம் சொல்லும் சக்தி இருக்கிறதா என்று நாம் கவனிக்க வேண்டுமே ஒழியச் செய்யுள் இயற்றும் வன்மையைப் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டியதில்லை'' என்றார்.

''அந்தச் சக்தி இருந்தால் வேண்டாமென்பீர்கள்போல் இருக்கிறதே!'' என்று செட்டியார் சொல்ல எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

ஓர் ஆசிரியர், ''இப்போது அப்படிப் பாடுவாரா?'' என்று கேட்டார்.

செட்டியார், ''ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக் கொடுத்தால் விரைவில் அதை அமைத்துப் பாடுவார்'' என்றார்.

எந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பாடச் சொல்லலாமென்று எல்லோரும் யோசிக்கையில், செட்டியார் சேஷையர் விஷய

மாகச் செய்யலாமென்ருர். சேஷையரோ ஆராவமுதன் விஷயமாக இருக்கட்டு மென்ருர். மற்ெருருவர், ''ஆரா வமுதன் விஷயமாக ஒரு பழைய பாடலைச் சொன்ளுலும் சொல்லிவிடலாம்'' என்று சொல்லிவிட்டு, ஸ்ரீநிவாசையர் விஷயமாகச் செய்யலாமென்ருர். ஸ்ரீநிவாசையர், ''இங்கே இருப்பவர்களுக்கெல்லாம் தமிழாசிரியர் செட்டியாரவர் கள். அவர்கள் விஷயமாகச் செய்வதுதான் பொருத்த மாக இருக்கும்'' என்ருர். சேஷையருட்பட எல்லாரும் அதற்குச் சம்மதித்தார்கள்.

''கடைசியில் என்னிடமே தள்ளிவிட்டீர்களா? சரி. என்ன விஷயத்தை அமைக்க வேண்டுமோ அதையும் சொல்லி விடுங்கள்'' என்ருர் செட்டியார்.

அப்போது ஸ்ரீநிவாசையர், ''மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவர்களிடம் நீங்கள் முதலில் படித்தவர்கள். நான் பின்பு படித்தவன். இதஞல் ஜேஷ்ட கனிஷ்ட முறை நம் இரு வருக்கும் உண்டு. இந்த முறையால் நீங்கள் இதுவரை பார்த்து வந்த வேலையை எனக்குச் செய்விக்க வேண்டும். இந்தக் கருத்தை வைத்து ஐந்து நிமிஷங்களில் அறுசீர்க் கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தமொன்று இயற்றிச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று சொன்ஞர்.

எல்லோரும் மௌனமாக இருந்தார்கள். செட்டியார் என் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் முகத்தில் கவலைக் குறி படர்ந்தது. நான் விஷயத்தை வாங்கிக் கொண்டு மனத்துக்குள் பாடலை அமைத்து வந் தேன். செட்டியார் என்மேல் வைத்த கண் வாங்கவில்லை. நான் பாடுவேனே மாட்டேனே என்ற சந்தேகம் அவருக்கு இருந்தது போலும்! நான்கு நிமிஷங்கள் ஆயின. ஐந்தா வது நிமிஷத்தில்,

''வாய்ந்தபுகழ் படைத்திலங்கு மீனுட்சி
சுந்தரநா வலவன் பாலே

ஏய்ந்ததமிழ் ஆய்ந்தமுறைக் கியைவுறநீ
இதுகாறும் இனிதின் மேய
ஆய்ந்தவள நகர்க்குடந்தைக் காலேஜில்
நின்னிடம்எற் களித்தல் நன்றே
வேய்ந்ததமிழ் முதற்புலமைத் தியாகரா
சப்பெயர்கொள் மேன்மை யோனே''

என்று கூறி முடித்ததுதான் தாமதம். செட்டியார் குதித்து எழுந்து, ''என் வயிற்றில் பாலே வார்த்தீர் ஐயா!'' என்று சொல்லிக் குதூகலம் அடைந்தார். மற்றவர்களும், ''சபாஷ்'' என்றனர்.

நான் பாட்டுக்குப் பொருள் சொன்னேன். செட்டியார், ''அந்த 'வாய்ந்த' என்ற வார்த்தையைக் கண்டு சந்தோஷப்பட வேண்டும். இந்த அவசரத்தில் அந்த மாதிரி சொல்லுவதற்கு ஐயா அவர்களிடம் படித்துப் பழகினவர்களுக்குத்தான் தெரியும். தானே வந்து வாய்ந்த புகழைப் படைத்து விளங்குமென்று அர்த்தம்'' என்று மற்றவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

பொருள் கூறி முடிக்கையில் 'தியாகராசப் பெயர் கொள் மேன்மையோனே'' என்பதற்கு உரை கூறிவிட்டு, ''அந்தப் பெயருக்கு ஏற்றபடி எனக்கு வேலையை அளித்தால்தான் உங்கள் பெயர் நிலைக்கும்; இல்லாவிட்டால் நிலைக்காது'' என்றேன்.

''இவ்வளவு விஷயங்களையும் பொருத்திச் சீக்கிரத்தில் அமைத்தது ஆச்சரியந்தான். நான் சொன்ன கருத்தை 'ஏய்ந்த தமிழாய்ந்த முறைக்கு இயைவுற' என்று சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கிறார்'' என்று ஸ்ரீநிவாசையர் சந்தோஷமுற்றார்.

யாவரும் தங்கள் தங்கள் திருப்தியைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். ''சாயங்காலம் கோபாலராவ் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும். இங்கேயே தங்கியிருங்கள். நான் வந்து அழைத்துப் போகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டுச்

செட்டியார் தம் வீடு சென்ருர். மற்றவர்களும் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றனர்.

அன்று சேஷையர் வீட்டிலேயே போஜனம் செய்து கொண்டேன். பிற்பகல் ஐந்து மணிக்குச் செட்டியார் என்னைக் கோபால ராவ் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்ருர். புத்தகக் கட்டுக்களும் எங்களுடன் வந்தன. அங்கே சேஷையர், ஹனுமந்த ராவ், ஸ்ரீநிவாசையர் முதலிய ஆசிரியர்களும் வந்தார்கள்.

கோபால ராவ் அப்போது மெத்தையில் இருந்தார். எப்போதும் புத்தகங்களுடன் உறவாடும் அப் பெரியார் தனியே இருந்து படித்து இன்புற்றுக்கொண்டே இருப்பவர். அவரை அணுகுவதற்கு யாவரும் அஞ்சுவார்கள்.

நாங்கள் கீழே உள்ள ஹாலில் இருந்தோம். எல்லோரும் வந்த விஷயத்தை எப்படித் தெரிவிப்பது என்று யோசித்திருக்கும்போது ஹனுமந்தராவ் துணிவுடன் மேலே சென்று விஷயத்தைத் தெரிவித்து வந்தார்.

கோபால ராவ் வருகையை நாங்கள் ஆவலுடன் எதிர் பார்த்தோம். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அவர் மெல்லப் படிகளில் இறங்கி வந்தார். பரிசுத்தமான உடையும், விசாலமான பார்வையும், நெற்றியில் உள்ள திலகமும் அவருடைய கம்பீரமான தோற்றத்துக்கு அங்கங்களாக இருந்தன. தூய்மையே அவர் வடிவம் என்னும்படி இருந்தது அக்காட்சி. அவரைக் கண்டவுடன் அஞ்சலி செய்துவிட்டுச் செட்டியார், ''நான் முன்னமே இவ்விடத்தில் விஞ்ஞாபனம் செய்து கொண்டபடி என் ஸ்தானத்திற்குக் குறிப்பிட்டவரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன். இங்கே அவரைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கவேண்டும்'' என்ருர். அப்போது அவர், ''நீங்கள் சொல்வதே போதும்; நான் பரீட்சை செய்ய வேண்டியது அவசியம் இல்லை. உங்கள் வாக்கே எனக்குப் பிரமாணம்'' என்ருர். அப்போது நான் பண்டார சந்நிதிகள் கொடுத்திருந்த கடிதத்தைக் கொடுத்தேன். அதை

அவர் படித்துப் பார்த்தார். அப்பால் சேஷையர் ஆங்கிலத்தில் அவரோடு பேசத் தொடங்கினார். மடத்தின் பெருமையையும், பிள்ளையவர்கள் பெருமையையும், நான் அங்கே படித்தவனென்பதையும், நான் அங்கே பாடம் சொல்லி வந்ததையும், காலையில் நிகழ்ந்த எல்லாவற்றையும் அவர் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார். கோபால ராவ் என்னை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

அப்போது ஸ்ரீநிவாசையர் என்னைப் பார்த்து, ''காலையில் நீங்கள் செய்த பாடலை இங்கே சொல்லிக் காட்டுங்கள்'' என்றார். எனக்கு அது ஞாபகம் இல்லாமையால் எந்த எந்த வார்த்தைகள் இருந்தனவென்று யோசித்தேன். அதைச் சொல்லக் கால் மணிக்கு மேலாயிற்று. ஸ்ரீநிவாசையர், ''காலையில் ஐந்து நிமிஷத்தில் சொல்லிவிட்டீர்களே! இப்போது ஏன் தாமதம் ஆகிறது?'' என்றார். ''வேறு புதிய செய்யுள் செய்யச் சொன்னால் உடனே சொல்லி விடுவேன். அதே பாடலைச் சொல்லச் சொன்னதால் பதங்களை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன்'' என்று சமாதானம் சொன்னேன்.

''செய்யுள் எளியநடையில் இருக்கிறது. இங்கிலீஷில் அப்படி இருப்பதுதான் உயர்வு என்று சொல்வார்கள்'' என்று கோபால ராவ் சொன்னார். அப்போது ஆயிரம் பேர்கள் சேர்ந்து என்னைப் பாராட்டியதைப் போன்ற சந்தோஷத்தை அடைந்தேன்.

அப்பால் செட்டியார் தாம் கொண்டு வந்த புத்தகங்களைக் காட்டி, ''எந்தப் புத்தகத்தையேனும் எடுத்துக் கொடுத்து இவரைப் பரீட்சை செய்யலாம்'' என்றார். கோபால ராவ், ''அவசியம் இல்லை'' என்று சொல்லச் செட்டியார் பின்னும் வற்புறுத்தவே அவர் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் பிரித்து என் கையில் அளித்தார். அது கம்ப ராமாயணம் அயோத்தியா காண்டத்தில் மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலத்தின் ஆரம்பமாக இருந்தது.

அப் பகுதியை முதலிலிருந்தே படித்துப் பொருள் சொன்னேன். கேட்ட கோபால ராவ் திருப்தியுற்றுச் செட்டியாரைப் பார்த்து, ''நீங்கள் சொன்னது சரி. நான் ஆட்சேபிக்க இடம் இல்லை. நீங்களும் மற்ற ஆசிரியர்களும் ஏகோபித்துச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும் வேறு சாட்சி என்ன வேண்டும்? தங்களுடைய 'டயம்டேபிளை' இவரிடம் கொடுத்து விடுங்கள். வருகிற திங்கட்கிழமை முதல் இவர் காலேஜில் வேலை பார்க்கட்டும்'' என்று சொன்னார். நேரில் சொன்ன அந்த வார்த்தைகளே எனக்குக் கிடைத்த உத்தரவு. நான் விண்ணப்பம் எழுதிப் போடாமலே கிடைத்த உத்தரவு அது. எழுதாக் கிளவியாகிய அது பல வருஷங்கள் சென்றும் என் காதில் இன்னும் ஒலிக்கிறது.

39, காலேஜ் அநுபவங்கள்

கோபால ராவ் எனக்கு உத்தரவு செய்ததை ஏற்றுக் கொண்ட நான் மிகவும் பணிவாக அவரை நோக்கி, ''நான் இந்த வேலைக்குப் புதியவன். காலேஜ் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் முறையைச் சில நாட்கள் என்னுடன் இருந்து கற்பிக்க வேண்டுமென்று செட்டியாரவர்களுக்கு அநுமதி அளிக்க வேண்டும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

செட்டியார், ''இவர் சும்மா சொல்கிறார். மடத்தில் இருந்து பெரிய நூல்களைப் பாடம் சொன்ன இவருக்கு இங்கே பாடம் சொல்வது லட்சியம் அன்று. என்னைக் காட்டிலும் பல விஷயங்களில் இவர் சமர்த்தர். லட்சம் பாடல்கள் வரையில் படித்திருக்கிறார்'' என்று புன்முறுவலுடன் கூறினார்.

அப்பால் எல்லோரும் பிரின்ஸிபாலிடம் விடை பெற்றுச் சென்றோம்.

மறுநாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை (15-2-1880) காலையில் செட்டியாருடைய வீட்டுக்குப் போய் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு வேலை கிடைத்ததைப் பற்றிய சந்தோஷத்தை அவர் பலவாறாகத் தெரிவித்ததோடு அவ் வேலைக்கு வேறு பலர் முயற்சி செய்ததையும் சொன்னார்.

''ஐயா அவர்கள் காலத்திலேயே உங்களுக்கு வேலை கிடைக்க வேண்டுமென்பது என் விருப்பம். அதற்கு நீங்கள் சம்மதிக்கவில்லை. ஐயாவுக்கு உங்களைப் பிரிவதில் திருப்தி இல்லை. அப்பொழுது வேலைக்குப் போகாமல் இருந்ததும் ஒரு விதத்தில் நல்லதாயிற்று. இப்பொழுது ஐயா அவர்கள் இருந்தால் எல்லோரைக் காட்டிலும் மிக்க சந்தோஷத்தை அடைவார்கள். அவர்கள் இல்லா விட்டாலும் சந்நிதானமாவது கண்டு திருப்தி அடையும் படி இருக்கிறதே யென்று ஆறுதலடைகிறேன். இந்த ஸ்தானம் மிகவும் மதிப்புள்ளது. வர வர இதன் மதிப்பு அதிகமாகுமே யொழிய ஒரு நாளும் குறையாது. ஐயா விடம் படித்து ஐயாவுடைய அன்புக்குப் பாத்திரமாக இருந்த நீங்கள் யாதொரு தடையும் இன்றி இந்த நிலைக்கு வருவதற்கு அவர்களுடைய உள்ளன்பே காரணமாகு மென்று நான் உறுதியாகச் சொல்லுவேன்'' என்று செட்டி யார் சொல்லி வந்தார்.

எனக்கு உடனே பிள்ளையவர்கள் ஞாபகம் வந்து விட்டது. தியாகராச செட்டியார் கூறியவையெல்லாம் உண்மை என்பதை என் உள்ளம் உணர்ந்தது; 'ஆம்; பிள்ளையவர்கள் இருந்தால் அவர்கள் அடையும் சந்தோ ஷத்துக்கு எல்லை காண முடியாதுதான்' என்று எண்ணி னேன். என் அகக் கண்ணில் தாயனைய அப் புலவர் பெருமானுடைய சாந்தம் ததும்பிய முகத்தைக் கண்டேன்.

அந்த நினைவிலே லயித்திருந்த என்னைச்செட்டியார் தொடர்ந்து பேசிய பேச்சு, சுய நினைவுக்குக் கொணர்ந்தது. ''உலகம் மிகப் பொல்லாதது. ஜாக்கிரதையாக இருந்து

நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டும். நமக்குக் கௌரவம் உண்டாவது படிப்பினுலேதான். அந்தப் படிப்பைக் கை விடாமல் மேன்மேலும் ஆராய்ந்து விருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும். காலேஜ் பிள்ளைகளிடம் நாம் நடந்து கொள்ளும் முறை சரியானபடி இருந்தால் அவர்களுடைய அன்பைப் பெறலாம். பாடங்களைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும். அடிக்கடி நடந்த பாடங்களில் கேள்வி கேட்க வேண்டும். மற்ற ஆசிரியர்களிடமும் ஜாக்கிரதையாகப் பழகவேண்டும்'' என்று அவர் பின்னும் பல போதனை களை எனக்குச் செய்தார்.

பிறகு திங்கட் கிழமை நல்லவேளையில் காலேஜுக்குப் போக வேண்டுமென்று எண்ணி ஜோசியரைக் கண்டு பார்த்தபோது 12 மணிக்குமேல் நல்ல வேளையென்று தெரிந்தது.

''நாளைக்குப் பதினொன்றரை மணிக்குச் சித்தமாக இருந்தால் நான் காலேஜுக்குப் போய்ச் சொல்லி அனுப்பு கிறேன். அப்போது வரலாம்'' என்று செட்டியார் சொல்லி எனக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினுர்.

அன்று மாலையில் முக்கியமான ஆலயங்களுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்துவந்தேன்.

திங்கட் கிழமை பகற்போஜனம் செய்துவிட்டுச் சேஷையர் வீட்டில் காத்திருந்தேன். பதினொன்றரை மணிக்குச் செட்டியார் உத்தரவுப்படி காலேஜிலிருந்து இரண்டு மாணுக்கர்கள் என்னை அழைக்க வந்தார்கள். நான் சுப்பிரமணிய தேசிகர் அளித்த உடைகளில் சட்டையை அணிந்து அதன்மேல் துப்பட்டாவைப் போர்த் துத் தலையில் சால்வையைக் கட்டிக் கொண்டு சென்றேன். அந்தக் கோலத்தை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் எனக்கே சிரிப்பு வருகிறது.

காலேஜின் தாழ்வாரத்தில் மேலைக் கோடியில் உள்ள ஒரு தூணருகில் 'தியாகராச செட்டியாரும், ஆர். வி.

ஸ்ரீநிவாசையரும் என்னை எதிர்பார்த்து நின்று வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார்கள். நல்ல வேளையென்று குறிப்பிட்டிருந்த காலம் தமிழ்ப் பாடம் இல்லாத வேளை. அவ்விருவரும் எப். ஏ. இரண்டாம் வகுப்புக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே பாடம் நடத்திய ஹனுமந்தராவிடம் முன்பே, ''இவர் நல்ல வேளையில் பாடம் சொல்ல வேண்டியிருப்பதால் உங்கள் மணியை இவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும்'' என்று தெரிவித்திருந்ததனால், நாங்கள் வகுப்புக்குள் புகுந்தவுடன் ஹனுமந்தராவ் தம் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து எங்களை வரவேற்றார்.

''இப்படி உட்காருங்கள்'' என்று மேடையின் மீதிருந்த நாற்காலியை எனக்குச் சுட்டிக் காட்டினார் ஹனுமந்தராவ். எனக்கு அவ்வளவு பேர்களுக்கு முன்னால் அங்கே இருப்பதற்குத் துணிவு உண்டாக வில்லை.

என் கருத்தை அறிந்த செட்டியார், ''இது திருவாவடுதுறை மடம் அன்று; இந்த இடத்தில் உட்காரவேண்டியது உங்கள் கடமை'' என்று சொல்லவே, நான் போய் நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். எதிரே இருந்த பெஞ்சில் ஹனுமந்தராவ், ஸ்ரீநிவாசையர், தியாகராச செட்டியாரென்பவர்களும் ஒய்வுள்ள வேறு சில ஆசிரியர்களும் இருந்தனர். அந்த வகுப்பில் எழுபது பிள்ளைகளுக்கு மேல் இருந்தார்கள். வகுப்பில் இருந்த பிள்ளைகளில் பலர் என்னைக் காட்டிலும் பிராயத்தில் முதிர்ந்தவர்களாகத் தோற்றினர்.

விநாயகக் கடவுளையும் வேறு தெய்வங்களையும் மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டு பாடம் சொல்லத் தொடங்கினேன். நாலடியாரில், ''இரவச்சம்'' என்னும் அதிகாரத்தை முதலிலிருந்து சொன்னேன்.

மடத்தில் பாடம் சொன்ன பழக்கத்தால் எனக்கு அங்கே சொல்வதில் அச்சமோ, சோர்வோ உண்டாக வில்லை. முதற்செய்யுளைச் சங்கராபரண ராகத்தில்

நிறுத்திப் படித்தேன். பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளை ஓரளவு சங்கீதத்தால் வசப்படுத்தலா மென்பதை அநுபவத்தால் தெரிந்து கொண்டேன்.

நான் பாடம் சொல்லத் தொடங்கிய செய்யுள் வருமாறு:

''நம்மாலே ஆவரிந் நல்கூர்ந்தார் எஞ்ஞான்றும்
தம்மாலாம் ஆக்கம் இலரென்று—தம்மை
மருண்ட மனத்தார்பின் செல்பவோ தாமும்
தெருண்ட அறிவி னவர்.''

[இதன் பொருள்: 'இந்த ஏழைகள் நம்மாலே முன்னுக்கு வருபவர்கள்; இவரால் தமக்கோ, நமக்கோ உண்டாகும் லாபம் ஒன்றும் இல்லை' என்று தம் செல்வத்தைப் பெரிதாக எண்ணி மயங்கிய மனத்தை உடையவர்களைப் பின் தொடர்ந்து தெளிந்த அறிவுடையவர்கள் செல்வார்களோ? நல்கூர்ந்தார்-வறியவர். ஆக்கம்-விருத்தி. மருண்ட-மயங்கிய. செல்பவோ-செல்வார்களோ? தெருண்ட -தெளிந்த.]

பொருள் சொல்லும்போது, உலகத்திலே பணக்காரர்கள் இறுமாப்பினல் ஏழைகளை அவமதிப்பதையும் ஓர் உதவி செய்துவிட்டால் அதைத் தாங்களே பெரிதாகச் சொல்லி அவ்வுதவி பெற்றவர்களை இழிவாகப் பேசி, 'இந்த உதவியை இவரிடம் பெறும்படி நம்மைத் தெய்வம் ஏன் வைத்தது! என்று அவ்வேழைகள் தம்மைத் தாமே நொந்து கொள்ளும்படி செய்வது முதலியவற்றையும் எடுத்துரைத்தேன். ஒரு பாடலைப் பாடம் சொல்லும்போது, வார்த்தைக்கு வார்த்தை பொருள் மாத்திரம் சொல்லி நிறுத்தினல் கேட்பவர்களுடைய மனம் அதில் பொருந்தாது. அதனுல், உபமானங்களையும், உலக அநுபவச் செய்திகளையும் எடுத்துச் சொல்லி மாணுக்கர்களுடைய மனத்தைப் பாட்டின் பொருளுக்கு இழுத்தேன்.

ஐந்து பாடல்கள் அந்த மணியில் முடிந்தன. இடையே, யாசகம் செய்வதனுல் உண்டாகும் இழிவைப்பற்றி நான்

மேற்கோள்கள் சொன்னபோது செட்டியார் குசேலோ பாக்கியானத்திலிருந்து, ''பல்லெலாந் தெரியக் காட்டி'' என்னும் செய்யுளை எடுத்துச் சொல்லி அவ் விஷயத்தைப் பின்னும் விளக்கினுர்.

மணி அடித்தவுடன் நான் முன்னே வேறு வகுப்பிற்குச் சென்றேன். செட்டியார் பிள்ளைகளைத் தனியே அழைத்து, நான் பாடம் சொன்னதைப்பற்றி அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார். பிள்ளைகள் தங்களுக்கு மிக்க திருப்தியாக உள்ளது என்று தெரிவித்தார்கள்.

''நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு இவரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன். இவரிடத்தில் மரியாதையாக இருங்கள். என்னிடம் இருப்பதுபோலவே இவரிடமும் இருக்க வேண்டும்'' என்று செட்டியார் அவர்களை நோக்கிச் சொல்லி விட்டுச் சிலரை இன்னுர் இன்னுரென்று எனக்குப் பின்பு தெரிவித்தார்.

அடுத்த மணியில் பி.ஏ. முதல் வகுப்புக்குப் பாடம் சொல்லப் போனேன். செட்டியாரும் வேறு சில ஆசிரியர்களும் உடன் வந்தார்கள். சேஷையர் விருப்பத்தின்படி சம்ஸ்கிருத பண்டிதராகிய பெருகவாழ்ந்தான் ரங்காசாரியாரும் வந்தார். அங்கே இராமாயணத்தில் அகலிகைப் படலம் பாடம் சொல்லத் தொடங்கினேன். முதல் பாட்டைச் சகாஞ ராகத்தில் படித்து விட்டுப் பொருள் சொல்லலானேன்.

நான் பாடம் சொல்லும்போதெல்லாம் பிள்ளைகள் என்னையே பார்த்துக் கவனித்து வந்தார்கள். செட்டியாரோ அவர்களில் ஒவ்வொருவர் முகத்தையும் பார்த்து வந்தார். எல்லோருடைய முகத்திலும் திருப்தியின் அடையாளம் இருந்ததை அவர் உணர்ந்து தாமும் திருப்தியுற்றுர்.

அந்த மணி முடிந்தது. இடை நேரத்திலே ஆகாரம் செய்துவிட்டு வந்தேன். பிற்பகலில், எப். ஏ. முதல் வகுப்

புக்குச் சென்றோம். அங்கே எண்பது பிள்ளைகளுக்குமேல் இருந்தார்கள். நன்னூல் எழுத்தியல் ஆரம்பமாயிற்று. முதல் சூத்திரத்தை நான் சொல்லிவிட்டு, ''மேலே சில சூத்திரங்களை நீங்களே சொல்லி அந்த முறையை எனக்குக் கற்பிக்க வேண்டும்'' என்று செட்டியாரை வேண்டிக் கொண்டேன். அவர் அப்படியே சொல்லிக் கேள்விகளும் கேட்டார். எனக்குப் பல விஷயங்கள் அப்போது தெரிந்தன.

பிறகு, பி.ஏ. இரண்டாவது வகுப்புக்குச் சென்றோம். அந்த வகுப்பில் இருந்தவர்கள் செட்டியாரிடம் மூன்று வருஷங்கள் பாடம் கேட்டவர்கள். அந்த வருஷம் பரீட்சைக்குப் போக வேண்டியவர்கள்.

நான் பாடம் சொன்னேன். மணி அடித்தது. உடனே நாங்கள் காலேஜை விட்டுப் புறப்பட்டோம்.

முதல் நாளாகிய அன்றே எனக்கு, 'நம் வேலையை நன்றாகச் செய்யலாம்'' என்ற தைரியம் பிறந்தது. பிள்ளைகளுக்கும், மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும், எல்லோருக்கும் மேலாகத் தியாகராச செட்டியாருக்கும் நான் அந்தப் பதவிக்கு ஏற்றவனென்ற திருப்தி உண்டாயிற்று.

இரண்டாம் நாள் (17—2—1880) நான் வழக்கப்படி காலேஜுக்குச் சென்று பாடங்களை நடத்தினேன். தியாகராச செட்டியார் அன்று மூன்று மணிக்குமேல் வந்து நான் பாடம் சொல்லுவதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். மூன்றே முக்கால் மணிக்குமேல், ஸ்ரீநிவாசையர் செட்டியாரிடம் வந்து, ''இன்று நான்கு மணிக்குமேல் தமிழ்ப் பாடம் எந்த வகுப்பிற்கு என்று ராயர் கேட்டார். அந்த வகுப்பிற்கு அவர் ஒருவேளை வரலாம். ஜாக்கிரதையாகப் பாடம் சொல்லச் சொல்லுங்கள்'' என்று கூறிச்சென்றார். வகுப்பு விட்டவுடன் செட்டியார் என்னிடம் இதைச் சொன்னதன்றி, ''ராயரைக் கண்டு பயந்து ஏதாவது உளறிவிடாமல் ஜாக்கிரதையாகச் சொல்லுங்கள். நாங்களெல்லாம் திருப்தி

அடைவது முக்கியம் அன்று. அவருடைய திருப்திதான் முக்கியம். அவருக்கு நல்ல அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்க வேண்டும்'' என்று எச்சரிக்கை செய்தார்.

பி. ஏ. இரண்டாவது வகுப்புக்குள் நான் சென்றேன். செட்டியாரும் உடன் வந்தார். அங்கே நன்னூல் பாடம் நடத்தத் தொடங்கினேன். அப்பொழுது ஒரு சேவகன் நாற்காலி ஒன்றை எடுத்து வந்து என் பக்கத்தில் போட்டான். அடுத்த நிமிஷம் கோபால ராவ் வந்தார். உடனே எழுந்து அஞ்சலி செய்தேன். ''நீங்கள் சும்மா இருந்து பாடத்தை நடத்துங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு அவர் அந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார். நான் சூத்திரத்திற்கு உரையும் உதாரணங்களும் சொல்லி விட்டுக் கேள்விகள் கேட்டேன். ராயர் ஒரு மாணுக்கரிடமிருந்து நன்னூல் புத்தகத்தை வாங்கிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு கவனித்து வந்தார்.

அவர் அங்கே இருந்ததில் எனக்குச் சிறிதும் அதைரியம் ஏற்படவில்லை. ஊக்கத்துடனே சொல்லி வந்தேன். அவர் நன்னூலை நன்ருகக் கற்றவரென்பதைத் தியாகராச செட்டியார் என்னிடம் முன்பே சொல்லியிருந்தார். அதனுல் எனக்குப் பின்னும் தைரியமே பிறந்தது. நன்னூலை இளமை தொடங்கியே நான் படித்துப் பலவகையாக ஆராய்ந்து சிந்தித்து ஒழுங்குபடுத்தி ஞாபகத்தில் வைத்திருந்ததால், அதனைப் பாடம் சொல்லுவது எனக்கு மிகவும் சாதாரணமாக இருந்தது. நான் முன்னும் பின்னும் உள்ள செய்திகளோடு இயைத்து விஷயங்களை விளக்கினேன். நூல் முற்றும் படித்த ராயர் அவற்றிலிருந்து என் பயிற்சியை உணர்ந்து திருப்தி அடையக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையோடு நான் பாடம் சொன்னேன்.

மற்றச் சமயங்களில் இடையே ஏதாவது சொல்லியும் கேள்வி கேட்டும் வந்த செட்டியார் அப்பொழுது ஒன்றும் பேசாமல் எல்லாவற்றையும் கவனித்து வந்தார். ராயர்

முகத்தில் ஏற்படும் விருப்பு வெறுப்புக் குறிப்புக்களினுல் அவரது அபிப்பிராயத்தை அறிய முயன்ருர்.

ஆனுல், கோபால ராவ் முகத்தில் புதிய குறிப்பு ஒன்றையும் அவர் காணவில்லே. எப்பொழுதும் உள்ளது போன்ற மலர்ச்சி இருந்தது. தம்முடைய விருப்பு வெறுப்புக்களே அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தும் இயல்புடையர் அல்லர் அவர். கம்பீரமான தன்மையினர். அவருடைய அபிப்பிராயத்தை எளிதில் யாவரும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. செட்டியார் ஒரு குறிப்பும் அறியாதவராகிச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தார்.

மணி ஐந்து அடித்தது. கோபால ராவ், தம் கையில் உள்ள புத்தகத்தை உரிய மாணுக்கனிடம் கொடுத்து விட்டு எழுந்தார். நானும் செட்டியாரும் எழுந்து நின்ருேம். கோபால ராவ் உள்ளத்தில் எவ்வகையான கருத்து உண்டாயிற்றென்பதை அறிய எனக்கும் ஆவல் அதிகமாகவே இருந்தது. அதை எவ்வாறு தெரிந்து கொள்வது?

அவ் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணேயரென்னும் மாணுக்கர் அப்போது திடீரென்று எழுந்து ராயரை நோக்கி, ''ஒரு விஞ்ஞாபனம்; மாணுக்கர்களாகிய நாங்கள் எல்லோரும், 'செட்டியாரவர்கள் வேலேயை விட்டு விலகிக் கொள்கிருர்களே; இனி என்ன செய்வோம்?' என்ற கவலேயில் நேற்று வரையில் மூழ்கியிருந்தோம். இப்போது அந்தக் கவலே நீங்கிவிட்டது. செட்டியாரவர்கள் தாம் இருந்த ஸ்தானத்துக்குத் தக்கவர்களேயே அழைத்து வந்து அளித்து எங்கள் பயத்தைப் போக்கி விட்டார்கள்'' என்று சொன்னுர்.

அவர் அவ்வளவு தைரியமாகப் பேசியது குறித்து வியந்து அவரைப் பார்த்தேன். செட்டியார் கண்களும் அன்புடன் அவரை நோக்கின. ராயரோ அவரைத் திரும்பிப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்து புறப்பட்டார். நாங்களும் புறப்பட்டோம்.

ராயரவர்களுக்கு நான் பாடம் சொன்ன விஷயத்தில் என்ன அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டிருக்கலாமென்ற கேள்வியைக் காலேஜ் ஆசிரியர்கள் எல்லோரிடமும் செட்டியார் கேட்டார். ''நல்ல அபிப்பிராயமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்'' என்று சிலர் சொன்னர். ராயரோடு நெருங்கிப் பழகும் சேஷையர் முதலியோர், ''பிள்ளைகளுக்கு விளங்கும்படி சொல்கிறர் என்பதே அவர் அபிப்பிராயம் என்று தெரிகிறது'' என்றார்கள்.

செட்டியார் என்னைப் பார்த்து, ''ராயர் இப்படியே அடிக்கடி வந்து கவனிக்கக்கூடும். எப்பொழுது வந்து கவனித்தாலும் அதை என்னிடம் வந்து சொல்ல வேண்டும்'' என்றார்.

அந்த வாரம் முழுவதும் உத்ஸாகத்தோடு என் கடமையைச் செய்து வந்தேன். நாள்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் செட்டியார் வீட்டிற்குச் சென்று அவரோடு பேசி வருவேன். அன்றன்று நடந்தவற்றை அவரிடம் தெரிவிப்பேன்.

திருவாவடுதுறையிலிருந்து ஒவ்வொருநாளும் யாரேனும் வந்து என்னைக் கண்டு நிகழ்ந்தவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு செல்வார். கும்பகோணத்திலிருந்து யார்போனலும் தேசிகர் என்னைப்பற்றி விசாரிப்பார். காலேஜில் படித்து வந்த பிள்ளைகளின் தந்தையாரோ உறவினர்களோ மடத்துக்குப் போவார்கள். அவர்கள் தங்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் காலேஜில் படிப்பதாகவும் என்னைப் பற்றித் திருப்தியாகச் சொல்லுவதாகவும் தெரிவிப்பார்கள். கேட்ட தேசிகர் மகிழ்ச்சி அடைவார். தமிழில் அன்பும், என்பால் அபிமானமும் உள்ள பலர் காலேஜில் பாடம் நடக்கும்போது புறத்தே நின்று நான் பாடம் சொல்லுவதைக் கேட்டிருந்து நான் வெளியே வந்தவுடன் தங்கள் திருப்தியைத் தெரிவிப்பார்கள். இவ்வளவும் சேர்ந்து, 'நாம் ஒரு புதிய வேலையை மேற்கொண்டிருக்கிறேமே; எப்படி நிர்வகிக்கப் போகி

றோம்!' என்ற கவலே எனக்கு இம்மியளவும் இல்லாதபடி செய்துவிட்டன.

இந்த இன்ப வாழ்வைப்பற்றி என் தாய் தந்தையருக்கும் சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கும் சொல்ல வேண்டுமென்று நான் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த வாரம் வெள்ளிக்கிழமை காலேஜ் விட்டவுடன் போயிருப்பேன்; அந்த வேளேயில் புகை வண்டியில்லே. அதனுல் மறுநாள் சனிக்கிழமை பகல் வண்டியில் புறப்பட்டுத் திருவாவடுதுறையை அடைந்து நேரே வீட்டிற்குச் சென்றேன். என்னுடைய வரவை எல்லோரும் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். வீட்டு வாசலில் என் தாயார் ஒரு தாம்பாளத்தில் மஞ்சள் நீரை வைத்துக்கொண்டு காத்திருந்தார். என்னேக் கண்டவுடன் ஆரத்தி சுற்றி, ''உள்ளே வா, அப்பா'' என்று அன்புடன் அழைத்தார்.

என் தாய் தந்தையர் என்னே ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டனர். நான் பதில் சொன்னவாறே ஸ்நானத்தையும் போஜனத்தையும் முடித்துக் கொண்டேன். வேலேயைப் பற்றி அவர்களுக்கு ஒருவாறு சொல்லிவிட்டு மடத்திற்கு விரைந்து சென்றேன். அப்பொழுது மிகுந்த முக மலர்ச்சியோடு சில அன்பர்களுடன் ஒடுக்கத்தில் ஆதீனத் தலேவர் வீற்றிருந்தார். நான் போய்க் கண்டேன். இருவருக்கும் உண்டான ஆனந்தம் இப்படி யிருந்ததென்று எடுத்துச் சொல்வது அரிது.

''உம்மைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். எப்படியும் நீர் ஒரு தடையும் இன்றி வேலேயைப் பெற்றுக் கொள்வீரென்றும், உபாத்தியாயர்களும் பிள்ளேகளும் நீர் பாடம் சொல்வதில் சந்தோஷப்படுவார்களென்றும் நாம் எதிர்பார்த்ததுண்டு. அந்தப்படியே ஜயம் அடைந்து நல்ல பெயர் வாங்கி வந்ததைப்பற்றி மிக்க சந்தோஷம்' என்று அவர் சொல்லிய வார்த்தைகள் என் காதில் அமுதம் போல் விழுந்தன. ஒரு வார காலமாக அவரது இன்மொழிகளேக்

கேளாமல் பசித்திருந்த என் செவிகள் திருப்தி அடைந்தன. பிறகு ஒவ்வொரு விஷயமாக விசாரித்து வந்தார். நான் சொல்லச் சொல்ல அவர் புதுமைகளைக் கேட்பவர் போல மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

இரண்டு தினங்கள் போனதே தெரியவில்லை. திங்கட் கிழமை விடிந்தவுடன் முதல் வண்டியில் ஏறிக் கும்பகோ ணம் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

திங்கட்கிழமை பாடம் சொன்னேன். செவ்வாய்க் கிழமை காலை இரண்டாவது மணி எப்.ஏ. இரண்டாவது வகுப்பில் நாலடியார் பாடம் நடத்தத் தொடங்கினேன். அப்போது காலேஜைப் பார்க்க வந்த ஓர் உத்தியோகஸ்த ருக்கு அங்கே உள்ள வகுப்புக்களைக் காட்டிக்கொண்டு வந்த கோபால ராவ் நான் இருந்த அறைக்குள் அவருடன் வந்தார். அவர்களைக் கண்டவுடன் எழுந்த என்னைக் கோபால ராவ் கையமர்த்திவிட்டு இரண்டு நாற்காலிகளைக் கொணர்ந்து போடச் செய்து ஒன்றில் அவரை இருக்கச் சொல்லி மற்றென்றில் தாம் அமர்ந்தார். அதைப் பார்த்த போது அவர் நெடுநேரம் அவ் வகுப்பில் இருந்து பாடத் தைக் கவனிக்கக் கூடுமென்று தோற்றியது.

நான் பாடம் சொல்லத் தொடங்கினேன். கோபால ராவும் அவர் நண்பரும் கவனித்து வந்தனர்.

நான் அப்போது பாடம் சொல்லத் தொடங்கிய பாடல் மிகவும் சுவையானது. ''நமக்குச் சக்தி இருக்கும் பொழுதே தர்மத்தைப் பண்ணவேண்டும்; பிறகு செய்யலாமென்று நினைத்தால் அதற்குக் காலம் வராமலே போய்விடும்'' என்ற கருத்தை உடையது அது. அதன் உட்பொருளை விளக்குவதற்காக ஒரு கதையைச் சொன்னேன்.

''ஒரு மனிதன் தன் வாழ்நாளில் நன்றாகச் சம்பாதித் தான். தனக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொண்டான். தர்ம சிந்தனை மாத்திரம் அவனுக்கு உண் டாகவில்லை.

''அவனுக்கு வயசு முதிர்ந்து வந்தது. அவனுடைய குமாரர்கள் எல்லாம் தலையெடுத்தார்கள். ஏதாவது கிடைத்த பொருளைப் பத்திரமாகச் சேமித்து வைக்க அந்தக் காலத்தில் தக்க வழி இல்லை. அதனால் அவன் தனக்குக் கிடைத்ததை ஒரு துணியில் முடிந்து எங்கேயாவது புதைத்து வைப்பான். சில காலத்துக்குப் பிறகு அந்தக் கிழவனுக்கு நோயுண்டாகி மரணாவஸ்தை ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அவனால் பேச முடியவில்லை. அருகில் அவனுடைய பிள்ளைகளும் உறவினர்களும் கூடியிருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் அவனுடைய கடைசி விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால், 'என்ன வேண்டும்? என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்கலாயினர்.

''கிழவன் யமனுடன் போராடிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சமயத்தில் அவனுடைய நண்பனொருவன், கிழவன் பணத்தைத் தர்மத்தில் செலவிடாமலிருந்ததைக் கண்டித்து, தர்மம் செய்ய வேண்டுமென்று இடித்துரைத்து வந்தான். அவன் வார்த்தைகளால் கிழவனுக்குத் தர்மம் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றியது. தான் எங்கேயோ சுவரில் ஓரிடத்தில் புதைத்து வைத்திருந்த சிறு பொன் முடிப்பின் ஞாபகம் அவனுக்கு வந்தது. அதை எடுத்துத் தக்கபடி தருமம் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்திருந்தும், அப்படிச் செய்யும் நிலையில் அவன் அப்போது இல்லை. தனது எண்ணத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லவும் முடியாமல் அவன் வாய் அடைத்துவிட்டது. அந்தச் சமயத்தில் வேறு என்ன செய்யமுடியும்? எப்படியாவது தன் கருத்தை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவல் அவனுக்கு அதிகரித்து வந்தது. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு 'இவ்வளவு பெரிய பொன் முடிச்சு' என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகத் தன் கையால் சுவரைக் குறிப்பிட்டு ஜாடை காட்டினான். ஆனாலும் பக்கத்தில் இருந்தவர்களுக்கு அவன் கருத்து விளங்கவே இல்லை. 'ஐயோ! எதையோ கேட்கிறாரே! இந்தச் சமயத்தில் இன்னது கேட்கிறாரென்று

தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லையே!' என்று சிலர் இரங்கி அழுதனர். அப்போது அவனுடைய குமாரன் ஒருவன், 'தெரிந்துவிட்டது; இவருக்குப் புளிப்பு விளாங்காயின்மேல் மிக்க பிரியம் உண்டு; அதைக் கேட்கிறார். ஐயோ! இப் போது அது கிடைக்கும் காலமல்லவே! ஆனாலும் பார்க் கிறேன்' என்று வேகமாக ஓடினான். அவன் போய் வருவ தற்குள் கிழவன் உயிர் போய் விட்டது.

பிள்ளை, 'ஐயோ! அவருக்குப் பிரியமான விளாங்காய் வேண்டுமென்று ஜாடையாகச் சொன்னாரே; நான் தெரிந்து கொண்டும் அதைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் பாக்கி யம் இல்லாத பாவியானேனே!' என்று வாயிலும் வயிற்றி லும் அடித்துக்கொண்டு அழுதான்.

''அந்தக் கிழவன் நினைத்ததற்கும் அவன் பிள்ளை செய்ததற்கும் சம்பந்தமே இல்லை. அவன் பொன்னைக் குறிக்கப்போய் அது புளி விளாங்காயாய் முடிந்தது.''

இந்தக் கதையை வேடிக்கையாக விரித்துச் சொல்லி நிறுத்தினவுடன் கோபால ராவ் பக்கென்று வாய் விட் டுச் சிரித்துவிட்டார். அவ்வளவு வெளிப்படையாக அவர் சிரித்ததை யாரும் கண்டதில்லை. நான் சொன்ன கதையின் சுவைதான் அவரைச் சிரிக்க வைத்ததென்று அறிந்து திருப்தி அடைந்தேன்.

மேலே பாடம் சொல்லத் தொடங்கினேன். ''இப்படிக் கடைசிக் காலத்தில் தர்மம் செய்ய எண்ணியவர்கள் எண் ணம் அப்பொழுதுகூட நிறைவேறுவதில்லை. ஆகையால் நாம் போகும் மார்க்கத்திற்குப் பயன்படும் தர்மத்தை முன்பே செய்யவேண்டும். பெரிய பிரயாணம் செய்யப் போகிறவன் சோற்று மூட்டை கொண்டு போவதுபோல இந்தத் தர்ம மூட்டையை நாம் மறுமைக்குச் சேகரிக்க வேண்டும். இதைத்தான் இந்தச் செய்யுள் சொல்லுகிறது'' என்று சொல்லி மீண்டும் அப்பாட்டைச் சொன்னேன்.

''சிறுகாலே யேதமக்குச் செல்வுழி வல்சி
இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார்—இறுகிறுகிப்
பின்னறிவாம் என்றிருக்கும் பேதையார் கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்கா யாம்.''

[சிறு காலே - இளம் பருவத்திலே. செல்வுழி - செல்லுமிட மாகிய மறு பிறப்பிற்குரிய. வல்சி - ஆகாரம். இறுகிறுக - இறுக இறுக. தோட்கோப்பு - தோளில் மாட்டிக் கொள்ளும் உணவு மூட்டை. பின் அறிவாம் - பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்.]

அந்தப் பாட்டுக்கு விரிவாகப் பொருள் சொல்லி முடிந்தவுடன், மேலுள்ள பாடலைச் சொல்லத் தொடங்கினேன். அந்த வகுப்பில் மூன்ருவது மணிக்குரிய பாடம் சொல்லும் ஆசிரியர் அன்று வரவில்லை. அதனுல் அந்த மணியிலும் தொடர்ந்து நானே தமிழ்ப் பாடம் சொல்லத் தொடங்கினேன். இரண்டு மணியிலும் கோபால ராவும் அவர் நண்பரும் அவ் வகுப்பில் இருந்து கேட்டனர்.

மணி முடிந்தது. அவர்கள் எழுந்தனர். கோபால ராவ் என்னை ஒருமுறை பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தார். அவர் பார்வையில் கருணை ததும்பியது; முறுவலில் உவகை வெளிப்பட்டது. நான் விடை பெற்றுக்கொண்டு இடைவேளை உணவு கொள்ளப் புறப்பட்டேன்.

அன்று மாலை வழக்கம்போல் தியாகராச செட்டியாரிடம் போய்க் கோபால ராவ் என் வகுப்புக்கு வந்ததையும் அங்கே நிகழ்ந்தவற்றையும் எடுத்துச் சொன்னேன்.

செட்டியார், ''அவருக்கு என்ன அபிப்பிராயம் உண்டாயிற்று என்று தெரியுமா? மேலதிகாரிகளுக்கு உங்களைப்பற்றி எழுத வேண்டுமே; என்ன எழுதப் போகிருரோ!'' என்று கேட்டார்.

''நான் எப்படி அறிவேன்?'' என்று கூறினேன்.

செட்டியாருக்கு அன்று இரவு முழுவதும் தூக்கம் வரவில்லை. என்னைப்பற்றிக் கோபால ராவ் மேலதிகாரிகளுக்கு எழுதி நியமன உத்தரவு பெற வேண்டும் என்ற

கவலையால் ராயரவர்களுடைய மனத்தில் ஏற்பட்ட அபிப் பிராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு மிக்க ஆவலுடைய வராக இருந்தார். எல்லாம் நல்லதாகவே இருக்குமென்று எதிர்பார்த்த எனக்கு அவருடைய ஆவல் ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கியது.

மறுநாள் காலேஜ் திறந்தவுடன் செட்டியார் அங்கே சென்று ரைட்டரைப் பார்த்து, ''சாமிநாதையரைப்பற்றி ராயரவர்களுக்கு என்ன அபிப்பிராயம்?'' என்று கேட்டார்.

அவர் நல்ல செய்தியைச் சொன்னார். ''ராயரவர்கள் இவரைப்பற்றி டைரெக்டருக்கு நன்றாக எழுதியிருக்கிறார் கள். இதோ தபால் அனுப்பப் போகிறேன்'' என்று ரைட் டர் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகுதான் தியாகராச செட்டி யாருக்கு நல்லுணர்வு வந்தது. அவர் ரைட்டரை அதோடு விடவில்லை. என்ன எழுதினாரோவென்று தூண்டித் தூண்டி விசாரித்தார். நான் மடத்திலிருந்து கல்வி கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றவனென்பதையும் அங்கே பலருக்குப் பாடம் சொல்லிப் பழக்கமானவனென்பதையும் எழுதி விட்டு, ''நானே இரண்டு முறை அவர் பாடம் சொன்ன வகுப்புக் குப் போய்க் கவனித்தேன். அவர் கற்பிக்கும் முறை மிக வும் திருப்தியாக இருக்கிறது. ஆகையால் இது வரையில் தியாகராச செட்டியாருக்குக் கொடுத்த ஐம்பது ரூபா யையே அவருக்கும் கொடுத்து இரண்டு வருஷத்துக்கு ஸப் ரோட்டமாக நியமிக்கலாம்'' என்றும் குறித்திருந்ததாக ரைட்டர் சொன்னார்.

இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டு வந்த செட்டியார் என்னிடம், ''கவலை நீங்கியது. கடவுள் கிருபையால் நான் செய்த முயற்சி பலித்தது. இனி உங்கள் பாடு, உங்கள் மாணுக்கர்கள் பாடு'' என்று சந்தோஷத்தோடு சொன்னார்.

''எல்லாம் உங்களுடைய பேரன்பினால் உண்டா னவை'' என்று என் நன்றியறிவைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

இந்த முக்கியமான நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு கோபால ராவ் என்பால் மிக்க கருணை காட்டலானார். என்னைக் காணும் போதெல்லாம், ''ஒழுங்காகப் பாடம் நடந்து வருகிறதா? யாராவது தவறு செய்தால் உடனே சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு ஏதாவது ஆக வேண்டுமானாலும் கூச்சம் இல்லாமல் தெரிவிக்கலாம்'' என்று அன்பொழுகக் கூறுவார். தம்முடைய பாதுகாப்பின் கீழ் வந்த என்னை அங்கீகரித்துக் கொண்டதற்கு அறிகுறியாக இருந்தன அந்த வார்த்தைகள்.

திங்கட்கிழமையன்று காலையில் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் பி.ஏ. இரண்டாவது வகுப்புக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு மணியான பிறகும் சிறிது நேரம் சொன்னேன். அப்போது திடீரென்று பிள்ளைகளெல்லாம் எழுந்து நின்றார்கள். நான் காரணம் அறியாமல், ''ஏன் நிற்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்கவே அவர்கள், ''ராயரவர்கள் வந்து தாழ்வாரத்தில் உங்களை நோக்கிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்'' என்றார்கள். நான் உடனே அவர்பாற் சென்றேன். அவர், ''உங்களை இரண்டு வருஷத்துக்குச் செட்டியாரவர்களுக்குக் கொடுத்த ஐம்பது ரூபாயையே சம்பளமாகக் கொடுத்து ஸப்ரோட்டமாக நியமித்திருப்பதாக டைரெக்டர் துரையவர்கள் உத்தரவு அனுப்பியிருக்கிறார்கள்'' என்றார். நான் என் சந்தோஷத்தை முகக் குறிப்பால் தெரிவித்தேன்.

இந்தச் செய்தி தெரிந்த ஆசிரியர்களெல்லாம் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். தியாகராசசெட்டியாரோ கரைகடந்த ஆனந்தத்தில் மூழ்கினார். என் மனநிலையைச் சொல்லுவதற்கு வார்த்தை ஏது?

40. கவலையற்ற வாழ்க்கை

அந்த வாரம் நான் மிக்க சந்தோஷத்துடனும் கையில் பெற்ற அரை மாதச் சம்பளத்துடனும் திருவாவடுதுறை சென்றேன். ''நீங்கள் வாங்கும் முதற் சம்பளத்தை உங்கள் தாய் தகப்பனுரிடம் கொடுத்துப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்'' என்று செட்டியார் சொல்லியிருந்தார். அப்படியே அந்த இருபத்தைந்து ரூபாயை முதலில் என் தாயார் கையில் கொடுத்தேன். அவர் வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். வேறு யாரேனும் லட்ச ரூபாய் கொடுத்திருந்தாலும் அவருக்கு அவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாகியிராது. பிறகு என் தந்தையாரிடமும் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடமும் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டேன். ''பரம சாம்பவருடைய பிள்ளையாகிய உமக்கு இன்னும் அதிகச்சம்பளமும் உயர்ந்த பதவியும் கிடைக்கவேண்டும்'' என்று தேசிகர் வாழ்த்தினுர்.

அந்த வாரம் என் தாய் தந்தையரை அழைத்துக் கொண்டு கும்பகோணம் சென்றேன். அங்கே சில மாத காலத்துக்குப் பக்தபுரி அக்கிரகாரத்தில் ஒரு சிறிய வீடு பேசிக்கொண்டு அதில் குடிபுகுந்தோம்.

மார்ச்சு மாத இறுதியில் காலேஜ் பரீட்சை நடைபெற்றது. அக்காலத்தில் சர்வகலாசாலைப் பரீட்சை டிசம்பர் மாதத்தில்தான் நடைபெற்று வந்தது. மார்ச்சு மாதப் பரீட்சைக்குத் தியாகராச செட்டியாருடைய உதவியால் வினுப்பத்திரம் சித்தம் செய்தேன். பரீட்சை முடிந்த பிறகு அவர் முன்னிலையில் விடைக் கடிதங்களைத் திருத்தி 'மார்க்கு' களை வரிசைப்படுத்தி எழுதிப் பிரின்ஸிபாலிடம் சேர்ப்பித்தேன்.

கோடை விடுமுறை தொடங்கியது. அந்தச் சம்பளத்தையும் பெற்றுத் தாய் தந்தையரை அழைத்துக் கொண்டு

திருவாவடுதுறைக்குச் சென்றேன். அக்காலத்தில் திருவாவடுதுறையில் எனக்குச் சீமந்தம் நடைபெற்றது. அதற்கு என் சம்பளப் பணம் உதவியது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் செய்த உதவிகளுக்கும் கணக்கில்லை.

அந்தக் காலத்தில் காலேஜ் வகுப்புக்களுக்குத் தமிழ்ப் பாடம் வைக்கும் முறை மிக விசித்திரமானது. பேர் மாத்திரம் தெரிந்த நூலிலிருந்து ஏதேனும் ஒரு பகுதியைப் பாடமாக வைத்து விடுவார்கள். ஏட்டுச் சுவடியைத் தேடி எடுத்து உள்ளது உள்ளபடியே யாரேனும் பதிப்பிப்பார்கள். அதை வைத்துக்கொண்டு தெரிந்ததோ, தெரியாததோ எல்லாவற்றையும் குழப்பித் தமிழாசிரியர்கள் பாடம் சொல்லுவார்கள். சிலப்பதிகாரம் பழைய நூலென்பது மாத்திரம் அக்காலத்தில் தெரிந்திருந்தது. நூலைத் தெரிந்து கொள்ளுவதைவிட நூலின் சிறப்பைத் தெரிந்து கொள்ளுவது எளிது. ஆதலின் அதன் சிறப்பைத் தெரிந்தவர்கள் அதிற் சில பகுதிகளைப் பாடம் வைக்கத் தொடங்கினர். தியாகராச செட்டியார் காலேஜில் இருந்த காலத்தில் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை பாடமாக வந்தது. ஏட்டுச் சுவடியை வைத்துக்கொண்டு அதை அவர் பார்த்தார். அவருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. பிள்ளையவர்களிடம் சென்று இருவரும் சேர்ந்து பார்த்தார்கள். புத்தகத்தில் பல காலமாக ஏறியிருந்த பிழைகளுக்கு நடுவே உண்மையான பாடத்தை அறிவதே பிரம்மப் பிரயத்தனமாக இருந்தது. அன்றியும் மிகப் பழங் காலத்து மரபுகளெல்லாம் சொல்லப்பட்டுள்ள அந்நூலில் இருக்கும் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேறு துணைக் கருவிகள் இல்லை. அதனால் அந்தப் பகுதி தெளிவாக விளங்கவில்லை. செட்டியாருக்குப் புத்தகத்தின்மேல் கோபம் மூண்டது. ''என்ன புத்தகம் இது? இந்திர விழவூரெடுத்த காதையா? இந்திர இழவூரெடுத்த காதையா?'' என்று கூறி, ''இந்தச் சனியனை நான் பாடம் சொல்லப் போவதில்லை; எனக்கு

உடம்பு வேறு அசௌக்கியமாக இருக்கிறது. நான் ஆறு மாசம் 'லீவு' வாங்கிக் கொள்கிறேன்'' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். அப்படியே ஆறு மாதம் விடுமுறை பெற்றுப் பிறகே காலேஜுக்கு வந்தார். அக் காலத்தில் சந்திர சேகர கவிராஜ பண்டிதர் தமிழாசிரியராக இருந்து பாடத்தை நடத்தினர்; கற்பித்தாரென்று சொல்லுவதற்கு இல்லை.

இப்படித் தியாகராச செட்டியாரே சிரமப்பட்டபோது மற்றப் பண்டிதர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. எப்போது பாடமாக வந்து விட்டதோ உடனே புத்தகப் பதிப்பும் வந்துவிடும். சிலப்பதிகாரத்தின் முற்பகுதியை ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரியாரும் சென்னையில் இருந்த சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியாரும் பதிப்பித்திருந்தனர். முதல் வெளியீடு ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியருடையதே. புகார்க் காண்டத்தின் முற்பகுதியின் மூலம் மாத்திரம் இருந்தது. ''சேரமான் பெருமாள் நாயனர் இயற்றிய சிலப்பதி காரம்'' என்று அவர் முகப்புப் பக்கத்தில் பதிப்பித்திருந்தார்.

நான் வேலையை ஏற்றுக்கொண்ட வருஷத்தில் சிலப்பதிகாரத்தில் கானல்வரி முதல் நான்கு காதைகள் பாடமாக வந்திருந்தன. அதைக் கோடை விடுமுறை முடிந்தவுடன் பாடம் சொல்ல வேண்டியவனக இருந்தேன். ''இவர் சிலப்பதிகாரத்தை எப்படிப் பாடம் சொல்லப் போகிருர்?'' என்று சிலர் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததாக என் காதில் பட்டது. ஆகவே அதைக் கூடியவரையில் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நிச்சயம் செய்து கொண்டேன். இருந்த அச்சுப் பிரதியின் உதவி கொண்டு விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவது கஷ்டமாகவே இருந்தது. இந்த விஷயங்களை நான் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் சொன்ன போது அவர், ''மடத்தில் ஏட்டுப் பிரதி இருக்கிறது. சின்னப் பண்டாரத்தினிடம் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம்''

என்றார். பிள்ளையவர்களுக்கே சந்தேகமான புத்தகத்தில் நமசிவாய தேசிகர் தேர்ச்சியடைய நியாயம் இல்லை. ஆனாலும் சிறந்த அறிவாளியாகிய அவருடன் சேர்ந்து ஆராய்ந்து வரையறை செய்து கொள்வதில் பல லாபம் உண்டு. அதனால் நான் சிலப்பதிகார ஏட்டுச் சுவடியை எடுத்துக் கொண்டு நமசிவாய தேசிகரிடம் சென்று படித்தேன். இருவரும் கவனித்து ஆராய்ந்தோம். ஒரு விதமாகப் படித்து முடித்தோம்;பொருள் வரையறையும் செய்துகொண்டோம்.

இப்படிச் சில நாட்கள் சென்றன. வேறு நூல்களைப் படிப்பதும், பாடஞ் சொல்வதுமாக மற்ற நாட்கள் போய்க் கொண்டிருந்தன.

விடுமுறை முடிந்தவுடன் கும்பகோணத்தில் நிரந்தரமாகக் குடித்தனம் வைத்து விடலாமென்று என் தந்தையார் சொன்னார். அதன் பொருட்டு அங்கே ஒரு வீடு பார்ப்பதற்காக அவர் கும்பகோணத்திற்குப் புறப்பட்டார். புறப்படும்போது என் தாயார், ''காவேரிக்குப் பக்கமாக இருந்தால் நல்லது'' என்றார். ''காலேஜுக்கும் பக்கமாக இருந்தால் சௌகரியமாக இருக்கும்'' என்றேன் நான். அவர் கும்பகோணத்திற்கு நடந்தே சென்றார். ரெயில் வண்டியில் ஏறும் வழக்கம் அவருக்கு இல்லை.

கும்பகோணத்தில் சில தெருக்களைப் பார்த்து விட்டுப் பக்தபுரி அக்கிரகாரத்துக்குள் செல்லும்போது, ''மங்களாம்பா இருக்கிறாள்; பயம் இல்லை'' என்று யாரோ இருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தது அவர் காதில் பட்டது. கும்பகோணத்தில் கும்பேசுவரராலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பிகையின் திருநாமம் அது. அந்த வார்த்தைகள் நல்ல சகுனமாகத் தோன்றவே, அவர் அந்தத்தெருவின் மத்தியில் கீழ்ச் சிறகில் ஒரு வீட்டைப் பார்த்துத் திட்டம் செய்தார். மாதம் மூன்றரை ரூபாய் வாடகை பேசினார்.

விடுமுறை முடிந்தது. என் தகப்பனாருக்குத் திருவாவடுதுறையை விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லை. ஆனாலும்

ஒரு வகையாகச் சமாதானம் செய்துகொண்டார். யாவரும் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடத்திலும் மற்ற அன்பர்களிடத்தி லும் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுக் கும்பகோணம் வந்து புது வீட்டில் புகுந்தோம். அது வரையில் திருவாவடு துறை வாசியாக இருந்த நான் அன்றுமுதல் கும்பகோண நகரவாசியாக என் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினேன்.

தியாகராச செட்டியார் வேலையை விட்டு நீங்கினாலும் பென்ஷன் விஷயமாகச் சில சிக்கல்கள் இருந்தமையால் அவற்றைக் கவனிப்பதற்காக ஆறு மாத காலம் வரையில் அவர் கும்பகோணத்திலேயே தங்கியிருந்தார். அப்பால் அவர் தம் ஊருக்குப் போக ஏற்பாடு செய்தார். பல வரு ஷங்கள் கும்பகோணத்திலிருந்து புகழ் பெற்ற அவருக்கு நகரத்தில் நண்பர்கள் பலர் இருந்தனர். காலேஜ் ஆசிரியர் களும் வேறு கலாசாலை ஆசிரியர்களும் அவரிடம் மிக்க மதிப்பு வைத்திருந்தனர். செட்டியார் கும்பகோணத்தை விட்டுப் புறப்படப் போகிறாரென்ற செய்தியை அறிந்து யாவரும் வருத்தமுற்றனர். அவருக்குத் தக்க உபசாரம் செய்து அனுப்ப வேண்டுமென்றும் ஞாபகார்த்தமாக நல்ல பொருள்களை வழங்க வேண்டுமென்றும் எண்ணினர். முடி வில் ஏறுமுக ருத்திராட்ச கண்டியொன்றையும், நல்ல சால்வை ஒன்றையும் கொடுப்பதாக அபிமானிகள் நிச்ச யித்தனர். செட்டியார் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் மாலை யில் கோபால ராவ் தலைமையில் செட்டியாருக்கு உபசாரம் நடைபெற்றது. அநேகர் செட்டியாருடைய திறமைகளைப் பற்றிப் பேசினர். நான் அவர் விஷயமாகப் பத்துப் பாடல் களை இயற்றிப் படித்து அவரைப் பாராட்டிப் பேசினேன்.

எல்லாம் நிறைவேறிய பிறகு செட்டியார் கோபால ராவை நோக்கி, ''நாளைக் காலையில் நான் ஊருக்குப் புறப் படுகிறேன். விடை அளிக்க வேண்டும். நான் சிபாரிசு செய் தவர் திருப்தி உண்டாகும்படி நடந்து கொள்ளுகிறாரா?'' என்றார்.

ராயர் உடனே, ''தாங்கள் சொல்லியபடி அவர் எல்லா வகையிலும் திருப்தியாகவே நடந்துகொள்ளுகிறுர். பிள்ளை களுக்கும் அவரிடம் மிக்க திருப்தி இருக்கிறது; இந்தச் சபையிலும் தம் திறமையை வெளிப்படுத்தி விட்டாரே'' என்று சந்தோஷமாகச் சொன்ஞர். இந்த விஷயத்தைச் செட்டியார் அடிக்கடி விசாரித்துப் பலவாருகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தாலும் தாம் விடை பெறும்போது ராயரு டைய வாயாலேயே ஒருமுறை கேட்டுவிட வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தார். ராயருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட வுடன் செட்டியார் முகமலர்ச்சியோடு என்னைப் பார்த்தார். நாணத்தால் நான் முகம் கவிழ்ந்தேன்.

உபசாரம் நடந்த மறுநாள் செட்டியார் கும்ப கோணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளியைச் சார்ந்த திருவானைக்காவை அடைந்து அங்கே வசித்து வர லாஞர். அவ்விடம் சேர்ந்தபின் கும்பகோணத்தில் உள்ள நண்பர்களுக்குக் கடிதங்கள் எழுதிஞர். எனக்கு அனுப்பிய கடிதத்தில் விடுமுறைக் காலங்களில் வந்து தம்முடன் இருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி எழுதிஞர். பின்னும் அடிக்கடி கடிதங்கள் எழுதிஞர். நானும் அவ்வப்போது பதில் எழுதினேன்.

முதலில் நான் செட்டியாருக்கு வசன நடையிலேயே கடிதங்கள் எழுதினேன். ஒரு பதில் கடிதத்தில் அவர், ''இப்படி எழுதிஞல் உங்களுக்குச் செய்யுள் செய்யும் பழக்கம் நின்றுவிடும். ஐயா அவர்கள் எழுதும் வழக்கப் படியே முதலில் ஒரு செய்யுள் எழுதி அப்பால் செய்திகளைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பது என் கருத்தன்று. உங்க ளுக்குச் செய்யுட் பழக்கம் விடாமல் இருக்க வேண்டு மென் பதே என் எண்ணம்'' என்று குறிப்பித்திருந்தார். அப்பால் நான் அவ்வாறு செய்யுட்கள் எழுதி வரலானேன். சில சமயங்களில் கடிதம் முழுவதையும் செய்யுளாகவே எழுதியதுண்டு. அவரும் தம் கடிதங்களின் தலைப்பில்

என்னைப் பாராட்டிச் செய்யுட்களை எழுதுவார். என் செய்யுட்களையும் பாராட்டுவார்.

எனக்குக் காலேஜில் வேலையான சில மாதங்களுக்குப் பிறகு இறைவன் திருவருளால் எனக்கு ஒரு குமாரன் பிறந்தான். இந்தச் சந்தோஷச் செய்தியைத் தெரிவிக்க என் பிதா திருவாவடுதுறைக்குச் சென்றார். கற்கண்டு சர்க்கரையுடன் சுப்பிரமணிய தேசிகரைப் பார்க்க வேண்டிய இடத்தில் பார்த்துச் சொன்ன போது அவர் பரம சந்தோஷம் அடைந்தார். உடனே வீசைக் கணக்காகக் கற்கண்டு கொண்டு வரச் செய்து மடத்தில் உள்ள யாவருக்கும் அளித்து, ''நம்முடைய சாமிநாதைய ருக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது'' என்று தாமே சொல்லிச் சொல்லி இன்புற்றார். உத்தமதானபுரத்திற்கு அருகில் இருக்கும் சிறந்த சிவஸ்தலமாகிய திருநல்லூரில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ கல்யாண சுந்த ரேசுவரருக்குச் செய்து கொண்ட பிரார்த்தனையின்மேல் பிறந்தமையால் குழந்தைக்குக் 'கல்யாண சுந்தரம்' என்று நாமகரணம் செய்தார்கள். மதுரைப் பெருமானுக்கும் உரிய திருநாமமாகிய அது ஒரு வகையில் என் ஆசிரிய ருடைய ஞாபகத்தையும் உண்டாக்கியது.

நான் ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தை யென்னும் நிலையை அடைந்தும் குடும்பப் பாதுகாப்பில் நான் குழந்தையாகவே இருந்தேன். நான் உண்டு என் வேலை உண்டு, என் புத்தகங்கள் உண்டு—இவ்வளவோடு நான் நின்றேன். குடும்பப் பாதுகாப்பைப் பற்றியோ, வரவு செலவைப் பற்றியோ, விசேஷங்களைப் பற்றியோ நான் கவலை கொள் வதில்லை. அவற்றைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு முழுவதையும் என் தந்தையாரே மேற்கொண்டார். சம்பளம் வந்தவுடன் அதை அவர் கையில் கொடுத்து விடுவேன். ஒரு பைசா வேண்டுமானாலும் அவரிடமிருந்து பெற்றே செலவிடுவேன். இந்நிலையில் எவ்வளவோ சௌகரியம் இருந்ததை நான்

அநுபவத்தில் உணர்ந்தேன். உப்பில்லை, புளியில்லை என்ற குறை காதில் விழாதிருப்பதைப் போன்ற சுகம் வேறு இல்லை. குடும்பப் பாதுகாப்பு விஷயத்தில் அவசியமான செலவை முன்பே யோசித்துச் செட்டாகச் செய்யும் கடமையை என் தந்தையார் ஏற்றுக் கொண்டார். இல்லை யேல், ஒரு நாளில் பாதி நேரம் அதிலேயே எனக்குச் சென் றிருக்கும். என் தந்தையார் எனக்கு இளமைமுதல் உதவி புரிந்தாலும் குடும்பச் சுமையை என் தலையில் வைக்காமல் நான் கவலையின்றி வாழும்படி செய்த உபகாரத்தை நான் என்றும் மறக்க இயலாது. தமிழுக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு வர வரப் பெருகி வளர்வதற்கு அந்த உதவியே காரணமாயிற்று.

41. "என்ன பிரயோசனம்?"

காலேஜ் வேலையைப்பார்த்துக் கொண்டும் வீட்டுக்கு வரும் மாணாக்கர்களுக்கு ஒழிந்த நேரங்களில் பாடம் சொல்லிக் கொண்டும் பொழுது போக்கி வந்தேன். அச் சமயம் அரியிலூரிலிருந்து சேலம் இராமசுவாமி முதலியா ரென்பவர் கும்பகோணத்துக்கு முன்சீபாக மாற்றப் பெற்று வந்தார். அவரிடம் என் நல்லூழ் என்னைக் கொண்டு போய் விட்டது. அவருடைய நட்பினால் என் வாழ்க்கை யில் ஒரு புதுத் துறை தோன்றியது. தமிழிலக்கியத்தின் விரிவை அறிய முடிந்தது. அந்தாதி, கலம்பகம், பிள்ளைத் தமிழ், உலா, கோவை முதலிய பிரபந்தங்களிலும் புராணங்களிலும் தமிழின்பம் கண்டு மகிழ்வதோடு நில்லாமல் பழமையும் பெருமதிப்பும் உடைய தண்டமிழ் நூல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் இன்றமிழியற்கை யின்பத்தை மாந்தி நான் மகிழ்வதோடு, பிறரும் அறிந்து இன்புறச் செய்யும் பேறு எனக்கு வாய்த்தது.

முதலியார் சேலத்தில் ஒரு பெரிய மிட்டா ஜமீன்தார் பரம்பரையினர்; இளமையிலேயே பேரறிவு படைத்து

விளங்கினர்; தமிழிலும் சங்கீதத்திலும் வட மொழியிலும் பழக்கம் உள்ளவர். கும்பகோணத்தில் வேலே பார்த்து வந்த காலத்தில் அவருடைய திறமை ஓரளவு வெளிப்பட்டு ஒளிர்ந்தமையால் அவரைத் தக்க கனவான்கள் சென்று பார்த்துப் பேசிவிட்டு வருவார்கள். கும்பகோணத்துக்கு நூதனமாக உத்தியோகஸ்தர்கள் வந்தால் அவர்களிடம் மனிதர்களே அனுப்பிப் பார்த்து வரச் செய்வதும், குரு பூஜை முதலிய விசேஷ தினங்களில் மடத்திற்கு வர வேண்டுமென்று அழைக்கச் செய்வதும் திருவாவடுதுறை மடத்து வழக்கங்கள். சேலம் இராமசாமி முதலியா ருடைய கல்வியறிவையும் பெருந்தன்மையையும் கேள்வி யுற்ற ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவரைப் பார்த்து வரும் படி காறுபாறு தம்பிரானேயும் அவருடன் வேறு சிலரை யும் அனுப்பினர். தம்பிரான் பரிவாரங்களுடன் சென்று முதலியாரைக் கண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

இராமசுவாமி முதலியார் திருவாவடுதுறை மடத்தின் பழம் பெருமையை நன்கு உணர்ந்தவராதலின், தம்பிரா னுடன் சம்பாஷணே செய்து வரும்போது மடத்து நிர்வாகத் தைப்பற்றிப் பேசுவதோடு நில்லாமல், கல்வி சம்பந்தமாக வும் விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். ''மடத்தில் தமிழ்க் கல்வி அபிவிருத்திக்கு என்ன செய்கிறுர்கள்? வித்துவான்களாக யார் யார் இருக்கிறுர்கள்? எத்தனே பேர்கள் படிக்கிறுர் கள்?'' என்பவை போன்ற கேள்விகளே அவர் கேட்டார். தம்பிரான் ஏற்ற விடை அளித்து வந்தார். தமிழ், வட மொழி, சங்கீதம் என்னும் மூன்றிலும் சிறந்த தேர்ச்சியை யுடைய வித்துவான்கள் அடிக்கடி மடத்துக்கு வந்து சம்மானம் பெற்றுச் செல்வார்களென்றும், ஆதீனத் தலேவரே சிறந்த கல்விமானென்றும், அவரிடத்திலும் சின்னப்பண்டார சந்நிதிகளிடத்திலும் பல மாணுக்கர்கள் தமிழ்ப் பாடம் கேட்டு வருகிறுர்களென்றும் தெரி வித்தார்.

இவ்வாறு தெரிவித்துக்கொண்டு வந்தபோது அக் காலத்து மடத்துக் காரியஸ்தராக இருந்தவரும், தம்பிரா னுடன் வந்தவருமாகிய சிவசுப்பிரமணியபிள்ளை என்பவர், ''மடத்திலே படித்துக் கொண்டிருந்த மாணுக்கர்களுள் ஒரு வராகிய சாமிநாதையர் என்பவரே இவ்வூர்க் கவர்ன் மெண்ட் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருக்கிருர்'' என்று சொன்னுர்.

கேட்ட முதலியார், ''அப்படியா? நான் அவரைப் பார்த்ததில்லை'' என்ருர்.

பின்னும் சில நேரம் பேசியிருந்துவிட்டுத் தம்பிரான் முதலியோர் விடைபெற்றுச் சென்று ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் தெரிவித்தனர். உடனே ஆதீனத் தலைவர், ''இப்போது அங்கே முன்ஸி பாக வந்திருக்கும் முதலியார் தமிழில் நல்ல பயிற்சி உடையவரென்று தோற்றுகிறது. அவரை நீங்கள் போய்ப் பார்த்து வரவேண்டும்'' என்று எனக்குச் சொல்லி அனுப் பினுர்.

அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் முதலில் என்னிடம் இல்லை. சுப்பிரமணிய தேசிகர் சொல்லியனுப் பினமையின் நான் சென்று பார்க்கலாமென்று ஒருநாள் புறப்பட்டேன். அன்று வியாழக்கிழமை (21-10-1880). அவர் இருந்த வீட்டை அடைந்து அவரைக் கண் டேன். நான் காலேஜில் இருப்பதையும் மடத்தில் படித்தவனென்பதையும் சொன்னேன். அவர் யாரோ அயலாரிடம் பராமுகமாகப் பேசுவது போலவே பேசினுர். என்னேடு மிக்க விருப்பத்துடன் பேசுவதாகப் புலப்பட வில்லை. 'அதிகாரப் பதவியினுல் இப்படி இருக்கிருர்; தமிழ் படித்தவராக இருந்தால் இப்படியா நம்மிடம் பேசு வார்?' என்று நான் எண்ணலானேன்.

''நீங்கள் யாரிடம் பாடம் கேட்டீர்கள்?'' என்று அவர் கேட்டார்.

''மகா வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களி டம் பாடம் கேட்டேன்'' என்றேன்.

பிள்ளையவர்கள் பெயரைக் கேட்டவுடன் அவரிடம் ஏதாவது கிளர்ச்சி உண்டாகுமென்று எதிர்பார்த்தேன். என்னுடைய உத்தியோகத்துக்காக என்னை மதிக்காவிட் டாலும், பிள்ளையவர்கள் மாணுக்கனென்ற முறையிலாவது என்னிடம் மனம் கலந்து பேசலாமே. அவர் அப்படிப் பேச முன் வரவில்லை. கணக்காகவே பேசினுர்.

'பிள்ளையவர்கள் பெயரைக் கேட்டுப் புடை பெயர்ச் சியே இல்லாத இவராவது, தமிழில் அபிமானம் உடையவ ராக இருப்பதாவது! எல்லாம் பொய்யாக இருக்கும்' என்று நான் தீர்மானம் செய்து கொண்டேன்.

அவர் கேள்வி கேட்பதை நிறுத்தவில்லை. ''என்ன என்ன பாடம் கேட்டிருக்கிறீர்கள்?'' என்ற கேள்வி அடுத்த படி அவரிடமிருந்து வந்தது. 'இதற்கு நாம் பதில் சொல் லும் வகையில் இவரைப் பிரமிக்கும்படி செய்து விடலாம்' என்ற நிச்சய புத்தியோடு நான் படித்த புத்தகங்களின் வரி சையை ஒப்பிக்கலானேன். ''குடந்தையந்தாதி, மறைசையந் தாதி, புகலூரந்தாதி, திருவரங்கத்தந்தாதி, அழகரந்தாதி கம்பரந்தாதி, முல்லையந்தாதி, மீனுட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ், முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், அகிலாண்ட நாயகி பிள்ளைத்தமிழ், சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ், திருக் கோவையார், தஞ்சைவாணன் கோவை....'' என்று சொல் லிக்கொண்டே போனேன். அந்தாதிகளில் இருபது, கலம் பகங்களில் இருபது, கோவைகளில் பதினைந்து, பிள்ளைத் தமிழ்களில் முப்பது, உலாக்களில் இருபது, தூதுகள் இப் படியே பிரபந்தங்களை அடுக்கினேன். அவர் முகத்தில் கடு களவு வியப்புக்கூடத் தோன்றவில்லை.

''இதெல்லாம் படித்து என்ன பிரயோசனம்?'' என்று திடீரென்று அவர் இடைமறித்துக் கூறினுர். நான் மிக்க ஏமாற்றம் அடைந்தேன். 'இவர் இங்கிலீஷ் படித்து அதிலே

மோகம் கொண்டவராக இருக்கலாம். அதனுல்தான் இப் படிச் சொல்லுகிருர்' என்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டா யிற்று. ஆனுலும் நான் விடவில்லே. புராண வரிசையைத் தொடங்கினேன்.

''திருவிளேயாடற் புராணம், திருநாகைக்காரோணப் புராணம், மாயூரப் புராணம், கந்த புராணம், பெரிய புரா ணம், குற்ருலப் புராணம்.........''

அவர் பழையபடியே கற்சிலேபோல இருந்தார்.

''நைடதம், பிரபுலிங்க லீலே, சிவஞான போதம், சிவ ஞான சித்தியார் உரை.........'' என்னும் நூல்களின் பெயர் களேச் சொன்னேன். இலக்கண நூல்களே எடுத்துக் கூறி னேன். அப்பொழுதும் அவருக்குத் திருப்தி உண்டாக வில்லே. 'அடடா! முக்கியமானவற்றையல்லவா மறந்துவிட் டோம்? அதை முதலிலேயே சொல்லியிருந்தால் இவரை வழிக்குக் கொண்டு வந்திருக்கலாமே!' என்ற உறுதியுடன், ''கம்பராமாயணம் முழுவதும் இரண்டு மூன்றுமுறை படித் திருக்கிறேன். பிள்ளேயவர்களிடமும் சில காண்டங்களேப் பாடம் கேட்டிருக்கிறேன்'' என்றேன்.

இராமசுவாமி முதலியார், ''சரி, அவ்வளவுதானே?'' என்று கேட்டார். எனக்கு மிகவும் அதிருப்தி ஏற்பட்டு விட்டது. 'கம்பராமாயணத்தில் கூடவா இவ்வளவு பரா முகம்! இவ்வளவு அசட்டை?' என்ற நினேவே அதற்குக் காரணம். அதற்கு மேலே சொல்ல என்ன இருக்கிறது? ஆனுல் அவர் என்னே விடுகிறவராக இல்லே. மேலும் கேள்வி கேட்கலானுர்.

''இந்தப் பிற்காலத்துப் புத்தகங்களெல்லாம் படித்தது சரிதான். பழைய நூல்களில் ஏதாவது படித்த துண்டா?''

எனக்கு அவர் எதைக் கருதிக் கேட்டாரென்று தெரிய வில்லே. 'பிள்ளேயவர்கள் இயற்றிய நூல்களேயே நான் படித்திருப்பதாக இவர் எண்ணிக் கொண்டாரோ? கந்த

புராணம், பெரிய புராணம் முதலியவைகளெல்லாம் பழைய நூல்கள் அல்லவோ? கம்பராமாயணம் பழைய நூல் தானே? பழைய நூலென்று இவர் வேறு எதைக் கருது கிறார்?' என்று யோசிக்கலானேன்.

''நான் சொன்னவற்றில் எவ்வளவோ பழைய நூல்கள் இருக்கின்றனவே!'' என்று நான் கேட்டேன்.

''அவைகளுக்கெல்லாம் மூலமான நூல்களைப் படித் திருக்கிறீர்களா?'' என்று அவர் கேட்டபோதுதான் அவ ரிடம் ஏதோ சரக்கு இருக்கிறதென்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாயிற்று.

''தாங்கள் எந்த நூல்களைச் சொல்லுகிறீர்களென்று தெரியவில்லையே!'' என்றேன்.

''சீவக சிந்தாமணி படித்திருக்கிறீர்களா? மணிமேகலை படித்திருக்கிறீர்களா? சிலப்பதிகாரம் படித்திருக்கிறீர் களா?''

அவர் சொன்ன நூல்களை நான் படித்ததில்லை; என்னு டைய ஆசிரியரே படித்ததில்லை. புத்தகத்தைக்கூட நான் கண்ணால் பார்த்ததில்லை. ஆனாலும், 'இவ்வளவு புத்தகங் களைப் படித்ததாகச் சொன்னதை ஒரு பொருட்படுத்தாமல் எவையோ இரண்டு மூன்று நூல்களைப் படிக்கவில்லை என் பதைப் பிரமாதமாகச் சொல்ல வந்துவிட்டாரே!' என்ற நினைவோடு பெருமிதமும் சேர்ந்து கொண்டது. ''புத்தகம் கிடைக்கவில்லை; கிடைத்தால் அவைகளையும் படிக்கும் தைரியம் உண்டு'' என்று கம்பீரமாகச் சொன் னேன்.

சாதாரணமாகப் பேசிக்கொண்டு வந்த முதலியார், நிமிர்ந்து என்னை நன்றாகப் பார்த்தார். ''நான் புத்தகம் தருகிறேன்; தந்தால் படித்துப் பாடம் சொல்வீர்களா?'' என்று கேட்டார்.

''அதில் சிறிதும் சந்தேகமே இல்லை. நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன்'' என்று தைரியமாகச் சொன்னேன். அறி

வுப் பலத்தையும் கல்வி கேள்விப் பலத்தையும் கொண்டு எப்படியாவது படித்து அறிந்து கொள்ளலாம் என்ற துணிவு எனக்கு உண்டாகிவிட்டது.

''சரி, சிந்தாமணியை நான் எடுத்து வைக்கிறேன். நீங்கள் படித்துப் பார்க்கலாம். அடிக்கடி இப்படியே வாருங்கள்'' என்று அவர் சொன்னார். நான் விடை பெற்றுக் கொண்டு வந்தேன். பார்க்கச் சென்றபோது அவர் இருந்த நிலையையும் நான் விடை பெறும்போது அவர் கூறிய வார்த்தைகளையும் எண்ணி, அவர் சாமானிய மனிதரல்லரென்றும், ஆழ்ந்த அறிவும் யோசனையும் உடையவரென்றும் உணர்ந்தேன்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை இராமசுவாமி முதலியாரிடம் போனேன். அன்று அவர் மிகவும் அன்போடு என்னை வரவேற்றார். அவரைப் பார்ப்பதைவிட அவர் சொன்ன புத்தகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் கட்டுக்கடங்காமல் இருந்தது. அவர் தம்மிடம் இருந்த சிவக சிந்தாமணிக் கடிதப் பிரதியை என்னிடம் கொடுத்தார். ''இதைப் படித்துப் பாருங்கள். பிறகு பாடம் ஆரம்பிக்கலாமா?'' என்றார். ''அப்படியே செய்யலாம்'' என்று உடன்பட்டேன். பிறகு அவர் அந்தப் பிரதியைத் தாம் பெற்ற வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

''எனக்குச் சிந்தாமணி முதலிய பழைய புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுதியாக இருந்தது. இந்தத் தேசத்தில் நான் சந்தித்த வித்துவான்களில் ஒருவராவது அவற்றைப் படித்ததாகவே தெரியவில்லை. ஏட்டுச் சுவடிகளும் கிடைக்கவில்லை. திருநெல்வேலிப் பக்கத்தில் உள்ள கவிராயர்கள் வீட்டில் பிரதிகள் கிடைக்கலாமென்று எண்ணி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் முன்ஸிபாக இருந்த என் நண்பர் ஏ. இராமசந்திரையர் என்பவரிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி வைத்திருந்தேன். அவர் யார் யாரையோ விசாரித்துப் பார்த்தார்; ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

''ஒரு சமயம் ஸ்ரீ வைகுண்டத்துக்கு அருகில் உள்ள ஓர் ஊரில் பரம்பரை வித்துவான்களாக இருந்த கவிராயர் குடும்பமொன்றில் உதித்த ஒருவர் ஒரு வழக்கில் சாட்சியாக வந்தார். அவரை விசாரிக்கும்போது, அவர் கவிராயர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவரென்றும், அவருடைய முன்னோர்கள் பல நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார்களென்றும் என் நண்பருக்குத் தெரிய வந்தது. விசாரணையெல்லாம் முடிந்த பிறகு முன்ஸீப் அந்தச் சாட்சியைத் தனியே அழைத்து அவர் வீட்டில் ஏட்டுச் சுவடிகள் இருக்கின்றனவா என்று விசாரித்தார். அவர், 'இருக்கின்றன' என்று சொல்லவே, சிந்தாமணிப் பிரதி இருந்தால் தேடி எடுத்துத் தரவேண்டுமென்று கூறினர். அதிகாரப் பதவியில் இருந்தமையால் அவர் முயற்சி பலித்தது. அந்தக் கவிராயர் சீவக சிந்தாமணிப் பிரதியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். அதற்கு முப்பத்தைந்து ரூபாய் கொடுத்து வாங்கி எனக்கு அனுப்பினர். அதிலிருந்து காகிதத்தில் பிரதி பண்ணிய புத்தகம் இது.

''இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இதனைப் பெற்றும் படிப்பதற்கு முடியவில்லை. நான் காலேஜில் படித்தபோது இதன் முதல் பகுதியாகிய நாமகள் இலம்பகம் மாத்திரம் பாடமாக இருந்தது. அதை ஒரு துரை அச்சிட்டிருந்தார். அதில் தமிழைக் காட்டிலும் இங்கிலீஷ் அதிகமாயிருந்தது. நூல் முற்றும் படித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையால் நான் போகும் இடங்களில் உள்ள வித்துவான்களை எல்லாம் விசாரித்துப் பார்க்கிறேன். எல்லோரும் அந்தாதி, பிள்ளைத்தமிழ், புராணங்கள் இவைகளோடு நிற்கிறார்களே யொழிய மேலே போகவில்லை. அதனால் நான் மிகவும் அலுத்துப் போய்விட்டேன்.

''புத்தகம் மிகச் சிறந்த புத்தகம். கம்ப ராமாயணத்தின் காவிய கதிக்கெல்லாம் இந்தக் காவியமே வழிகாட்டி. இதைப் படித்துப் பொருள் செய்துகொண்டு பாடம் சொல்

வீர்களானால் உங்களுக்கும் நல்லது; எனக்கும் இன்பம் உண்டாகும்''.

முதலியார் கூறியவற்றை மிக்க கவனத்தோடு கேட்டு வந்தேன். தமிழ் நூற் பரப்பையெல்லாம் உணர்ந்து விளங்கிய பிள்ளையவர்கள்கூடச் சிந்தாமணியைப் படித்த தில்லையென்பதை நினைத்தபோது, 'நாம் இந்தப் புதிய நூலைப் படித்துப் பொருள்செய்வது எளிதாக இருக்குமா?, என்ற அச்சம் சிறிது தோற்றினாலும், 'தமிழ் நூல் மரபுக் குப் புறம்பாக இல்லாதநூல் ஏதாயிருந்தால் என்ன? ஸம்ஸ் கிருதமா, தெலுங்கா நூதனமாகப் பயிற்சி செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்கு? தமிழ் நூலை அறிவு கொண்டு ஆராய்ந்து படித்துப் பார்த்தால் விளங்காமலா போகிறது? எவ்வளவோ நூல்களைப் படித்ததாகச் சொல்லியும், ''என்ன பிரயோசனம்?'' என்று ஒரு கேள்வி யில் தூக்கி எறியும்படி அந்தப் புத்தகத்தில் என்னதான் இருக்கிறது? பார்த்து விடலாம்!' என்ற தைரியமே முன் நின்றது.

''பிற்பாடு வருகிறேன்; இதைப் படித்துப் பார்த்துக் கொண்டே வருகிறேன்'' என்று உத்ஸாகத்தோடு சொல்லி இராமசுவாமி முதலியாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டேன்.

அவர் கொடுத்த சீவக சிந்தாமணிப் பிரதியைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். அதில் நச்சினார்க்கினியர் உரையும் இருந் தது. அது சீவகனைப் பற்றிய காவியம் என்பது மட்டும் எனக்குத் தெரிந்ததேயன்றி இன்ன கதையை அது சொல் வது, இன்ன வகையில் அது சிறப்புடையது என்பவற்றை அறியேன். தமிழ் நூற் பரப்பை ஒருவாறு அறிந்துவிட்ட தாக ஒரு நினைப்பு அதற்குமுன் எனக்கு இருந்தது. நான் கண்ட நூற் பரப்புக்குப் புறம்பே யிருந்த சிந்தாமணி எனக்கு முதலில் பணிவை அறிவுறுத்தியது.

புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தேன்.

''மூவா முதலா உலகம்மொரு மூன்று மேத்தத்
தாவாத இன்பந் தலையாயது தன்னி னெய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வ னென்ப
தேவாதி தேவ னவன்சேவடி சேர்து மன்றே''

என்பது சிந்தாமணியில் உள்ள முதல்பாட்டு. இதில் உள்ள சொற்களில் பொருள் விளங்காதது ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் ஒரு நூலின் காப்புச் செய்யுளாக இருக்கும் இதில் எனக்கு ஒரு புதுமை தோற்றியது. நான் படித்த நூல்களில் உள்ள விநாயக வணக்கமோ, சடகோபர் காப்போ அதில் இல்லை. ஜைன சமயக் காவியத்தில் அந்த வணக்கங்கள் இருக்க நியாயம் இல்லை; பொதுவான கடவுள் வணக்கமாக அது முதலில் எனக்குத் தோற்றியது. 'மூவா முதலா வுலகம்' என்ற தொடருக்கு மாத்திரம் எனக்குப் பொருள் தெளிவாகவில்லை.

உரையைப் படிக்கலானேன். நச்சினார்க்கினியர் முதலில் காவிய இலக்கணத்தை விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். பிறகு சொல்லிலக்கணம் முதலியன வருகின்றன. அக்காலத்தில் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் இளம்பூரணமும் நச்சினார்க்கினியமும் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையமும் அச்சிடப் பெற்றிருந்தன. அவற்றை நான் படித்திருந்தமையால் சிந்தாமணி உரையில் உள்ள எழுத்திலக்கணச் சொல்லிலக்கணச் செய்திகள் எனக்கு விளங்கின. உரையில், 'மூவா முதலா வுலகம்மொரு மூன்றும்' என்பதற்கு, 'அந்தமும் ஆதியும் இல்லாத மூவுலகமும்' என்று எழுதியிருந்தது. உலகம் நிலையாமையை உடையதென்ற விஷயத்தையே மிகுதியாகக் கேட்டுப் பழகியிருந்த எனக்கு இக் கருத்துப் புதியதாக இருந்தது. மேலே படித்துக்கொண்டு போனேன். அந்த ஒரு பிரதியை மாத்திரம் வைத்துப் படிப்பது சிரமமாகவே தோற்றியது.

அந்த வாரம் சனிக்கிழமை வழக்கம் போலவே திருவாவடுதுறைக்குப் போய் இராமசுவாமி முதலியாரைச் சந்தித்

தது முதல் நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் தெரிவித்தேன். கேட்ட தேசிகர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, ''தக்க அறிவுடைய கனவான்களது பழக்கம் ஏற்படுவது மிகவும் நல்லதுதான்; அவருக்கு ஜாக்கிரதையாகப் பாடம் சொல்லவேண்டும். பிள்ளையவர்கள் எழுதி வைத்த சிந்தாமணி ஏட்டுப் பிரதி ஒன்று மடத்தில் இருக்கிறது'' என்று சொல்லி அப் பிரதியை வருவித்து அளித்தார். ''முதலியாருக்குப் பாடம் சொல்லும்படி இருப்பதால் சனிக்கிழமை மட்டும் வந்து ஞாயிற்றுக்கிழமை திரும்பி விடலாம்'' என்று கூறி விடை கொடுத்தார்.

கும்பகோணம் வந்து பிள்ளையவர்கள் பிரதியையும் முதலியார் தந்த பிரதியையும் வைத்துக்கொண்டு சிந்தாமணியைப் படித்தேன். முதலியார் பிரதியில் மூலமும் பொழிப்புரையுமே இருந்தன. முதலில் சில பாடல்களுக்கு மாத்திரம் விசேட உரை இருந்தது. பிள்ளையவர்கள் பிரதியிலோ முழுவதற்கும் விசேட உரை இருந்தது. 'விசேட உரையை விட்டு விட்டுத் தனியே பொழிப்புரையை மாத்திரம் எழுதிக் கொள்வதில் என்ன லாபம்? இரண்டும் வேறு வேறு உரைகளோ?' என்ற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. கவனித்துப் பார்க்கையில் இரண்டும் ஒருவரது உரையே என்று தெரிந்தது. ஆனாலும், 'இரு வேறு வகையாகப் பிரதிகள் இருப்பது ஏன்?' என்ற ஐயம் விளங்கவில்லை.

அடுத்த நாள் இராமசுவாமி முதலியாரிடம் சென்று பாடம் சொல்லத் தொடங்கினேன். நாமகள் இலம்பகம் 1870-ஆம் வருஷம் பி.ஏ. பரீட்சைக்குப் பாடமாக இருந்தது. அப்போது படித்த முதலியார் தாம் பாடம் கேட்ட போது அறிந்த விஷயங்களை இடையிடையே சொன்னார். நான் பாடம் சொன்னபோது இடையில், 'கட்டியங்காரன்' என்ற பெயர் வந்தது. நான் அதை ஒருவனுடைய பெயரென்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை. 'கட்டியக்காரன்' என்று படித்தேன். அப்போது முதலியார், ''நாமகள் இலம்பகக்

கதை மாத்திரம் எனக்குத் தெரியும்; கட்டியங்காரன் என் பதுதான் அந்தச் சொல்; சச்சந்தனுடைய மந்திரிகளுள் ஒரு வன் பெயர் அது; அவன்தான் சச்சந்தனைக் கொன்முன்'' என்முர். பிறகு, 'கோவிந்தன்' (சீவக சிந்தாமணி, 187, உரை) என்று ஒரு பெயர் வந்தது. அது கண்ணபிரானைக் குறிப்பதென்பதைத் தவிரச் சிந்தாமணியிலே யாரைக் குறிப்பதென்பது தெரியவில்லை. முதலியாருக்கும் அது விளங்கவில்லை. இப்படியே வேறு சில விஷயங்களும் விளங்காமல் இருந்தன. எனக்கு விளங்காத விஷயங்களை விளங்கவில்லையென்று சொல்லித் தக்கவர்களைக் கேட்க வேண்டுமென்பேன். விளங்காததையும் விளங்கியதாகச் சொல்லிக் குழப்பாததை அறிந்த முதலியார் அதைப் பாராட்டுவார். நாங்கள் சிந்தாமணியைப் படித்து வந்த போது சில வித்துவான்களும் வந்திருந்து கேட்பதுண்டு. இப்படி ஐந்து மாதங்கள் சென்றன.

சிந்தாமணி ஜைன நூலாதலின் விளங்காத விஷயங் களை ஜைனர்கள் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று எண்ணி, என்னிடம் வீட்டில் பாடம் கேட்டு வந்த ராமலிங்க பண்டாரமென்பவரை நோக்கி, ''இந்தப் பக்கத்தில் ஜைனர் கள் யாரேனும் இருக்கிமுர்களா? படித்தவர்களாக யாரை யாவது தெரியுமா?'' என்று கேட்டேன்.

அவர், ''இங்கே இராமசாமி கோயில் மேல் தெருவில் ஜைனர்கள் வீடுகள் உண்டு. எல்லோரும் செல்வர்களே. அவர்களுள் படித்தவர்களும் இருக்கிமுர்கள்'' என்று சொன்னதைக் கேட்டபோது உடனே போய் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டு மென்று விரும்பினேன்.

மறுநாள் என் விருப்பத்தின்படி ராமலிங்க பண்டாரம் என்னை அழைத்துக்கொண்டு ஜைனர்கள் வசிக்கும் தெரு விற்குச் சென்முர். அங்கே தமக்குத் தெரிந்த சந்திரநாத செட்டியார் என்பவர் வீட்டினுள் என்னை அழைத்துப் போனுர். அந்த வீட்டின் வாயிலில் மாக்கோலம் போடப்

பட்டிருந்தது. நிலைகளில் மாவிலைத் தோரணம் கட்டி அலங் காரம் செய்திருந்தார்கள். 'இன்றைக்கு ஏதோ விசேஷம் போலிருக்கிறது' என்று எண்ணி உள்ளே சென்றோம். அங்கே கூடத்தில் பலர் கூடியிருந்தனர். அக் கூட்டத்தில் இருந்த ஒரு கனவானைக் காட்டி, ''இவர்களே சந்திரநாத செட்டியாரவர்கள்'' என்று ராமலிங்க பண்டாரம் சொல்லி என்னையும் அவருக்குப் பழக்கம் பண்ணி வைத்தார்.

''வாழை, தோரணம் இவையெல்லாம் கட்டி அலங் காரம் செய்திருக்கிறதே; ஏதாவது விசேஷம் உண்டோ?'' என்று கேட்டேன்.

''இன்றைக்குச் சிந்தாமணி பூர்த்தி ஆயிற்று; அந்த விசேஷத்தைக் கொண்டாடுகிறோம்'' என்று அவர் சொன்னார்.

எனக்கு மிக்க ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. 'நாம் சிந்தா மணியைப் பற்றித்தான் கேட்க வந்திருக்கிறோம். சிந்தா மணி பூர்த்தி ஆயிற்றென்று இவர் சொல்கிறார்; சிந்தாமணி யைப் பாராயணம் செய்வது இவர்கள் சம்பிரதாயம் போலிருக்கிறது' என்று எண்ணி, ''சிந்தாமணியைப் படித்து வந்தீர்களா?'' என்று கேட்டேன்.

''ஆமாம். நான் சிரவணம் செய்து வந்தேன்; இவர்கள் பாடம் சொல்லி வந்தார்கள்'' என்று சொல்லி எதிரே அமர்ந்திருந்த ஒருவரைச் சுட்டிக் காட்டி, ''திண்டிவனம் தாலூகாவில் உள்ள வீடூர் என்பது இவர்கள் கிராமம். தமிழ், வட மொழி, பிராகிருதம் என்பவற்றில் உள்ள ஜைன கிரந்தங்களிலும் உரைகளிலும் மிகுதியான பழக்கம் உள்ளவர்கள். இவர்களைப் போன்றவர்கள் யாரும் இல்லை. இவர்கள் திருநாமம் அப்பாசாமி நயினா ரென்பது''* என்று தெரிவித்தார். எனக்காகவே அவர் அங்கே வந்

*கும்பகோணம் காலேஜ் பிரின்ஸிபாலாக இருந்து பென் ஷன் பெற்றுக் கொண்டுள்ள ஸ்ரீமான் ராவ்பகதூர் அ. சக்கர வர்த்தி நயினாரவர்களுடைய தந்தையார் இவர்.

திருப்பதாகத் தோற்றியது. 'நாம் எந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேமோ அந்த விஷயத் தில் தேர்ச்சி உள்ளவர்களை எதிர்பாராமலே பார்க்கிறேம். அதே விஷய சம்பந்தமான உத்ஸவம் வேறு நடக்கிறது. இது தெய்வச் செயலே' என்று எண்ணிப் பூரிப்பை அடைந்தேன்.

''எவ்வளவு காலமாக இவர்கள் இங்கே இருக்கிறர் கள்?'' என்று கேட்டேன்.

''ஆறு மாதமாக இந்தப் பாடம் நடந்து வருகிறது.''

'இந்த ஆறு மாதங்களை நாம் வீண்போக்கி விட் டோமே!' என்ற வருத்தம் எனக்கு உண்டாயிற்று.

அந்தப் பெரியவர் மிக்க அடக்கம் உடையவராகவும் மெல்ல வார்த்தை சொல்பவராகவும் இருந்தார். அவரிடம் நானும் சிந்தாமணியைப் படித்து வருவதைப் பற்றிச் சொன்னேன். ''அதில் கோவிந்தனென்று வருகிறது; அது யாருடைய பெயர்?'' என்று கேட்டேன்.

அவர் சாதாரணமாக, ''விஜயையின் சகோதரன். விஜயை சச்சந்தனுடைய மனைவி'' என்றுர். வேறு சில ஐயங்களை வினவினேன். தெளிவான பதில் கிடைத்தது. சிந்தாமணியைப் படிப்பதற்குத் தக்க துணை அகப்பட்ட தென்ற நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. சந்திரநாத செட்டி யாரும் சில விஷயங்களை விளக்கினுர்; கதையையும் எடுத் துச் சொன்னுர்.

அன்று முதல் சந்திரநாத செட்டியார் எனக்கு நல்ல நண்பராகிவிட்டார். ஜைனர்கள் சீவகசிந்தாமணியைச் சிறந்த பாராயண நூலாகக் கருதுகிறுர்களென்பதும், நம்மவர்கள் இராமாயணம் முதலியவற்றைப் பாராயணம் செய்து பட்டாபிஷேகம் செய்வது போல அவர்களும் அந்த நூல் நிறைவேறியவுடன் அந்த நிறைவேற்றத்தைக் கொண்டாடுவார்களென்பதும் எனக்குத் தெரியவந்தன. சம்பிரதாயமாகப் படித்தவர்களிடையே சிந்தாமணிக்கு

ஓர் உரை வாய் மூலமாக வழங்கி வந்தது. அதை அவர்கள் சொல்லுவார்கள். மணிப்பிரவாள நடையில் மத சம்பந்த மான பரிபாஷைகள் மிகுதியாகக் கலக்கப் பெற்று விளங் குவது அவ்வுரை. அதன் பகுதிகளை அவ்வப்போது சந்திர நாத செட்டியார் சொல்ல நான் கேட்டு இன்புற்றேன்.

ஜைன அன்பர்களுடைய பழக்கத்தால் ஏட்டுப் பிரதி கள் இரண்டு வகையாக இருந்ததற்குக் காரணம் தெரிந்து கொண்டேன். நச்சினர்க்கினியர் முதலில் சிந்தாமணிக்கு ஓர் உரை எழுதினராம். பிறகு அதை ஜைனர்களிடம் படித்துக் காட்டியபோது சம்பிரதாய விரோதமாகச் சில பகுதிகள் உள்ளனவென்று சொன்னர்களாம். அதனல் அவர் தம்மை ஒரு ஜைனராகச் சொல்லிக்கொண்டு சிற் ருமூர் என்னும் இடத்தில் உள்ள ஜைன மடத்திற்கு வந்து சில காலம் தங்கி ஜைன நூல்களையும் ஜைன சம்பிரதாயங் களையும் கற்றுச் சென்று மீட்டும் புதிய உரையை எழுதினராம். விசேஷ உரையுடன் இருக்கும் பிரதியில் உள்ளது பின்பு எழுதிய உரையென்று தெரிய வந்தது.

இராமசுவாமி முதலியார் பாடம் கேட்டு வந்தார். அங் கங்கே சிந்தாமணி நூலின் நயத்தையும் உரை நயத்தையும் அறிந்து அவர் பாராட்டுவார். கோவிந்தையார் இலம்பகத் தின் முதல் செய்யுள் உரையில் ''வீரன்தாள் நிழல்'' என்ப தற்குச் சமவசரணம் என்று பொருள் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தத் தொடர் எதைக் குறிக்கிறதென்று எனக்கு விளங்க வில்லை. விளங்காவிட்டால் விடுவேன? சந்திரநாத செட்டி யாரிடம் போய்க் கேட்டேன். சமவசரணமென்பது பெரிய ஜினலயமென்று தெரிய வந்தது. அதற்குப் பல அங்கங் கள் உண்டென்று சந்திரநாத செட்டியார் சொல்லி, ''என் வீட்டிற்கு எதிரே குணபால செட்டியார் என்பவர் வீடு இருக்கிறது. அவ் வீட்டில் சமவசரணத்தின் படம் உண்டு. அதைப் பார்த்தால் அதன் விஷயம் நன்ருகத் தெரியும்'' என்று சொன்னர்.

அப்படியே அவ்வீடு சென்று குணபால செட்டி யாரைக் கண்டு பேசினேன். அவர் சமவசரணத்தின் படத்தை எனக்குக் காட்டினர். அதிலிருந்து சமவசரணத் தின் உறுப்புகள் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிய வந்தன. குணபால செட்டியார் ஜைன சம்பிரதாயம் தெரிந் தவர். அவரைவிட அதிகமாக அவர் மனைவியாருக்குத் தெரியும்.

நான் அவ் வீட்டுக்குப் போன அன்று சமவசரணப் படத்தைப் பார்த்ததோடு ஜைன சமய சம்பந்தமான சில விஷயங்களை விசாரித்தேன். அவர் தமக்குத் தெரிந்த வற்றைச் சொல்லிவிட்டு மற்ற விஷயங்களை விளக்குவதற் காகத் தம் மனைவியாரை அழைத்து வந்தார். அவர் ஜைன சமய விஷயங்களில் பெரிய நிபுணரான தரணி செட்டியார் என்பவருடைய சகோதரியார். அவர் மூலமாகச் சில விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். நான் கேட்கும் கேள்விகளிலிருந்து அப் பெண்மணியார் நான் ஜைன சமய நூல்களில் பயிற்சி உடையவனென்று எண்ணி, ''இவர்கள் **பவ்ய ஜீவன்** போல் இருக்கிறதே'' என்று தம் கணவரிடம் சொன்னர். பக்குவ ஆன்மாக்களைப் பவ்ய ஜீவனென்பது ஜைன சம்பிரதாயம். நச்சினர்க்கினியர் சிந்தாமணிக்கு ஜைனர்களுடைய சம்மதத்தைப் பெற்று உரை எழுதிய போது எவ்வளவு சந்தோஷத்தை அடைந்திருப்பாரோ அவ்வளவு சந்தோஷத்தை அப்போது நான் அடைந்தேன். 'சிந்தாமணி ஆராய்ச்சிக்கு நீ தகுதி உடையவன்' என்ற யோக்கியதா பத்திரத்தை அந்த ஜைன விதுஷி அளித்த தாகவே நான் எண்ணினேன்.

இவ்வாறு ஜைனர்களுடனும் ஜைன நூல்களுடனும் இடைவிடாது பழகியபோது சிந்தாமணியின் அருமை வர வர எனக்கு நன்கு புலப்படலாயிற்று. செந்தமிழ்க் காவியங்களுக் கெல்லாம் அதுவே உரையாணி என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அதனுடைய போக்கிலே உள்ள

கம்பீரமும் சொல்லாட்சிச் சிறப்பும் என் மனத்தைக் கவர்ந்தன.

நச்சினுர்க்கினியர் உரையினுல் புதிய புதிய விஷயங் களை உணர்ந்தேன். இரண்டு விஷயங்களில் அவரிடம் சிறிது வருத்தம் உண்டாயிற்று. பல இடங்களில் மாறிக் கூட்டிப் பொருள் விளக்குகிருர். ஓரிடத்தில் உள்ள பாட் டில் இருக்கும் சொல்லைப் பல பாட்டுக்கு முன்னே மற்ருேர் இடத்தில் உள்ளதோடு இணைத்து மாட்டெறிகின்ருர். அத் தகைய இடங்களில் அவர் உரையில் சிறிது வெறுப்புத் தட்டியது. ஒரு விஷயத்துக்கோ சொற்பிரயோகத்துக்கோ ஒரு நூற் செய்யுட் பகுதியை மேற்கோள் காட்டும் இடத் தில் அந்த நூற் பெயரைச் சொல்வதில்லை. 'என்ருர் பிற ரும்' என்று எழுதி விட்டு விடுகிருர். சிந்தாமணிப் பாட் டாக இருந்தால் சந்திரநாத செட்டியார் இருக்கிருர். வேறு நூலாக இருந்தால் என்ன செய்வது? அவர் மேற்கோளாகக் காட்டும் உதாரணங்களோ நான் படித்த நூல்களிலே இல்லாதன. அவர் உதாரணங்கள் காட்டும் அந்த நூல்களின் தொகுதியே ஒரு தனி உலகமாக இருக்குமோ என்ற மலைப்பு எனக்குத் தோற்றியது. ''நூற்பெயரை யாவது இந்த மனிதர் சொல்லித் தொலைக்கக் கூடாதா?'' என்று அடிக்கடி வருத்தம் உண்டாகும். ஆனுலும் அந்த மகோபகாரியின் அரிய உரைத்திறத்தின் பெருமையை நான் மறக்கவில்லை. சுருக்கமாக விஷயத்தை விளக்கி விட்டு எது நுணுக்கமான விஷயமோ அதற்கு அழகாகக் குறிப்பு எழுதுகிருர். அவர் எழுதும் பதசாரங்கள் மிக்க சுவையுடையன. அவர் அறிந்த நூல்களின் பரப்பு ஒரு பெரும் கடலென்றே சொல்ல வேண்டும். இவ்வளவு சிறப்புக்களுக்கிடையே முன் சொன்ன இரண்டு குறை பாடுகளும் மறைந்து விடுகின்றன.

இராமசுவாமி முதலியாருக்குப் பாடம் சொல்லுவதாக ஆரம்பித்த சிந்தாமணி ஆராய்ச்சி வரவர எனக்கு இன்பம்

தரும் பொழுதுபோக்காகி விட்டது. காலேஜிலும் வீட்டிலும் பாடம் சொல்லும் நேரம் போகச் சிந்தாமணியைப் படிப்பதிலே ஆழ்ந்திருந்தேன்.

சிந்தாமணிப் பாடத்தில் காந்தருவதத்தையார் இலம்பகத்தில் பாதி நடந்திருந்தது. அக் காலத்தில் முதலியார் தம் வேலையை ராஜீனுமாச் செய்து விட்டு ஒரு கட்டுப்பாடுமின்றி வாழவேண்டுமென்றும் சென்னைக்குச் சென்று வக்கீலாக இருக்கலாமென்றும் எண்ணிக் குடும்பத்துடன் புறப்பட்டார். புறப்படும் காலத்தில் என் வீட்டுக்கு வந்தார்; ''சிந்தாமணியின் பெருமையை நீங்கள் இப்போது நன்ருக உணர்ந்திருக்கிறீர்கள். இந்த அருமையான காவியம் படிப்பாரற்று வீணுகப் போகாமல் நீங்கள் பாதுகாக்க வேண்டும். இன்னும் சில பிரதிகளைச் சம்பாதித்து நீங்களே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டும். அதைப் போன்ற உபகாரம் வேறு ஒன்றும் இல்லை'' என்று சொன்னுர். நான், ''என்னுல் இயன்ற அளவு முயன்று அப்படியே செய்கிறேன்'' என்று வாக்களித்தேன். அவர் விடை பெற்றுச் சென்ருர்.

42. சிந்தாமணி ஆராய்ச்சி

சேலம் இராமசுவாமி முதலியார் சென்னைக்குச் சென்று எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதினுர். சீவகசிந்தாமணி ஆராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து நடத்தவேண்டுமென்று ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் வற்புறுத்தினுர். நான் அவ்வாறே படித்து ஆராய்ந்து வருவதைத் தெரிவித்தேன். பவர் துரை பதிப்பித்த சிந்தாமணி நாமகள் இலம்பக அச்சுப் பிரதி ஒன்று எனக்குக் கிடைத்தது. தியாகராச செட்டியாருக்கு நான் சிந்தாமணி படித்து வருவதைத் தெரிவித்த போது அவர் தம்மிடம் இருந்த பிரதியை அனுப்பினுர்.

நான் சிந்தாமணி முழுவதையும் தனியே இரண்டு குறிப்புப் புத்தகங்களில் எழுதி வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்தேன். ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் திருநெல்வேலியிலிருந்து சில ஏட்டுப் பிரதிகளை வருவித்துக் கொடுத்தார். எல்லாவற்றையும் வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பாட பேதங்களைக் குறித்துக் கொண்டேன். என்னிடம் வீட்டில் பாடம் கேட்பவர்களை வைத்துக்கொண்டு பிரதிகளை ஒப்பு நோக்குவேன். காலேஜ் மாணாக்கர்களும் வந்து உதவி செய்வார்கள். ஒரே சமயத்தில் நாலைந்து மாணாக்கர்கள் ஆளுக்கு ஒரு பிரதி வைத்துக் கொண்டு பாட பேதம் பார்க்கும்போது வேலை மிகவும் வேகமாக நடைபெறும். அதில் சிறிதும் சிரமமே தோற்றாது. பகலோ, இரவோ, ஏதாக இருந்தாலும் சலிப்பின்றி ஆராய்ச்சி செய்து வந்தேன்.

பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய நூல்களில் அச்சில் வராதவற்றை வெளியிட வேண்டுமென்பது தியாகராச செட்டியாரது விருப்பம். முதலில் திருக்குடந்தைப் புராணத்தை வெளியிடும் பொருட்டுக் கும்பகோணத்தில் இருந்த சில கனவான்களிடம் சொல்லி ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அவர் திருவானைக்காவுக்குப் போன பிறகு அதைப்பற்றி அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக் கடிதம் எழுதினார். அதற்குப் பொருளுதவி செய்வதாகச் சொன்னவர்களை நான் அணுகிப் பணம் வாங்கிச் செட்டியாருக்கு அனுப்பி வந்தேன். செட்டியார் சென்னையில் அச்சிட ஏற்பாடு செய்தார். அங்கிருந்து 'புரூப்' செட்டியாருக்கு வரும். அவருக்குக் கண் ஒளி குன்றி வந்தமையால் அதை அவர் பார்த்துவிட்டு எனக்கு அனுப்புவார். நான் அதைப் பார்த்துத் திருத்திச் சென்னைக்கு அனுப்புவேன். புராணத்தை அச்சுக்குச் சித்தம் செய்தவனும் நானே. மூலத்தை மாத்திரம் ஒழுங்கு செய்து அச்சிட்டு வந்தோம். குறிப்புரையுடன் வெளியிட்டால்தான் படிப்பவர்களுக்கு உபயோகமாக இருக்குமென்ற கருத்து அப்போது எனக்கு எழவில்லை.

சிந்தாமணியிலும் அதன் உரையிலும் மூழ்கியிருந்த எனக்கு மற்ற வேலைகளில் கவனம் செல்லவே இல்லை. அந்த நூலின் புதுமைச் சுவையை நுகர்ந்து நுகர்ந்து இன்புற்றேன். அதனைப் படிக்கப் படிக்கப் பிற்காலத்து நூல்களெல்லாம் எவ்வளவு தூரம் அந்தக் காவியத்தி லிருந்து காவிய மரபுகளை அறிந்து அமைத்துக் கொண் டுள்ளன வென்பது நன்கு விளங்கியது. வாரந்தோறும் திருவாவடுதுறைக்குப் போகும்போது சிந்தாமணியில் நான் கண்ட நயங்களையெல்லாம் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் சொல்வேன். அதில் அங்கங்கே உள்ள மேற்கோள்களில் பல இன்ன நூல்களென்று விளங்கவில்லை யென்றும் கூறுவேன். அவர், ''மடத்தில் எவ்வளவோ பழைய நூற் பிரதிகள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பார்த்து ஏதாவது உபயோகமாக இருந்தால் எடுத்துக் கொள்ளலாம்'' என்று அனுமதி அளித்தார். நான் மிக்க நன்றியறிவுடன் அவ் வாறே செய்வதாகச் சொன்னேன்.

1883-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்தில் கல்லிடைக்குறிச்சியில் சின்னப் பண்டார சந்நிதியாகிய நமசிவாய தேசிகர் பரிபூர ணம் அடைந்தார். அதனால் மடத்தைச் சார்ந்தவர்கள் மிக்க வருத்தத்தை அடைந்தனர். தமிழில் சிறந்த பண்டி தராகிய அவர் திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தலைமைக்குப் பல வகையாலும் தகுதி உடையவர். கல்வியறிவு நிரம்பிய சுப்பிரமணிய தேசிகருக்குப் பிறகு அந்த ஸ்தானத்தை வகித்து ஆதீனத்தின் புகழைப் பாதுகாத்து வருவாரென்று யாவரும் நம்பி இருந்தனர். நிர்வாகத் திறமை மிக்கவர். கல்லிடைக்குறிச்சியிலிருந்து கிராமங்களை நன்றாகப் பாது காத்து வந்ததோடு பல புதிய கிராமங்களையும் விலைக்கு வாங்கினார். அவரால் மடத்தில் பொருட் செல்வமும் கல் விச் செல்வமும் ஒருங்கே சிறந்து விளங்குமென்று யாவரும் எண்ணி மகிழ்ந்திருந்தனர். நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைத்துவிட்டது. என்ன செய்யலாம்!

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அக்காலத்தில் சென்னையில் இருந்தார். தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய நூல்களை அச்சிடும் முயற்சியில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார். வீரசோழியத்தை அவர் வெளியிட்டார். பிறகு இறையனாரகப் பொருளுரை யையும், திருத்தணிகைப் புராணத்தையும் வெளியிடத் தொடங்கினார். திருவாவடுதுறை மடத்தில் பழைய ஏட்டுப் பிரதிகள் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து ஆதீனத் தலை வருக்கு அவற்றை அனுப்ப வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். தலைவரின் கட்டளையின்படி அவ் விரண்டு நூல்களின் ஏட்டுப் பிரதிகளையும் ஆதீனப் புத்தகசாலையிலிருந்து தேடி எடுத்து அவருக்கு அனுப்பச் செய்தேன். அவை நிறைவேறியவுடன், திருவாவடுதுறை மடத்துக்கும் எனக்கும் பிரதிகள் அனுப்பினார்.

தாமோதரம்பிள்ளை கும்பகோணத்திற்கே வந்து வசிக் கப் போகிறாரென்பது தெரிந்து எனக்கு ஓர் ஆறுதல் உண் டாயிற்று. சேலம் இராமசுவாமி முதலியார் கூறியபடி, பழைய நூல்களை ஆராய்வாரும் படிப்பாரும் இல்லாமல் பிற்கால நூல்களையே படிப்பவர்கள் மலிந்த தமிழ் நாட் டில் எனக்குத் துணை செய்வார் ஒருவரும் இல்லை. நானோ அந்த ஆராய்ச்சியில் நூதனமாகப் புகுந்தவன். ஆனாலும் எப்படியாவது விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவல் மாத்திரம் மட்டுக்கு மிஞ்சி இருந்தது. இந்த நிலையில் பழங்காலத்துத் தமிழ் நூல்களை அச்சிடு வதில் ஊக்கமுள்ள ஒருவர் கும்பகோணத்துக்கு வரப் போகிறாரென்று அறிந்தவுடன் எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

சிந்தாமணி ஆராய்ச்சியோடு திருக்குடந்தைப் புரா ணப் பதிப்பும் நடைபெற்று வந்தது. வடமொழி மூலத்தை யும் தமிழ்ச் செய்யுளையும் ஒப்பு நோக்கியபோது சில இடங் களில் திருத்த வேண்டியிருந்தது. செட்டியாருக்கு அவ் விஷ

யத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் பிள்ளையவர்கள் பெயருக்குக் குறைவு வராதபடி செய்வது நம் கடமையென்று எழுதினார். அதனால் எங்கெங்கே ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமோ அங்கெல்லாம் அவ்வாறே செய்தேன். அப் புராணப் பதிப்பில் அச்சுத்தாள்களைத் திருத்தும் முறையை நான் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனாலும் பதிப்பு எப்படியிருந்தால் அழகாயிருக்குமென்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அச்சில் வந்துவிட்டால் கௌரவமாகக் கருதும் காலம் அது. சுபானு வருஷம் ஆனி மாதம் (1883 ஜூன் மீ) அப் புராணம் அச்சிட்டு நிறைவேறியது.

அந்தப் புத்தகம் நான் பதிப்பித்த இரண்டாவது வெளியீடு. பிள்ளையவர்கள் நூலைப் பதிப்பிக்கும் புண்ணியம் வாய்த்ததுபற்றி எனக்கு உண்டான திருப்திக்கு அளவில்லை. அது மட்டும் அன்று. நான் சீவகசிந்தாமணியைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற சங்கற்பம் செய்து கொண்டிருந்தேன். அந்தப்படி நன்கு நிறைவேற வேண்டுமே என்ற கவலை என் மனத்தில் இருந்தது. பிள்ளையவர்கள் உயிரோடு இருந்தால் அவருடைய அறிவும் அன்பும் எனக்குத் துணையாக இருந்திருக்கும். அவர் இல்லாவிட்டாலும் முதலில் அவருடைய நூலைப் பதிப்பித்த பிறகு சிந்தாமணியைத் தொடங்குவது நல்ல அறிகுறியென்று நான் நினைத்தேன். சந்தர்ப்பமும் அப்படி அமைந்தது.

நச்சினார்க்கினியர் இடையிடையே மேற்கோளாகக் காட்டும் செய்யுட் பகுதிகள் இன்ன நூலைச் சார்ந்தவை யென்று சீவகசிந்தாமணியை நான் ஆராய்ந்து வந்தபோது தெரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை மாத்திரம் தெரிந்துகொண்டேன். திருக்கோவையாரிலிருந்தும் திருக்குறளிலிருந்தும் சில செய்யுட் பகுதிகளை அவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அவற்றையும் அறிந்து கொண்டேன். மற்ற மேற்கோள்களைப் படித்தபோது கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டதாக இருந்ததே ஒழிய, இன்ன

நூலில் உள்ளது, இன்ன விஷயத்திற்காக மேற்கோள் என்ற செய்திகள் தெளிவாகவில்லை.

சிந்தாமணியைப் போலத் தமிழ் நாட்டில் வழங்காத வேறு நூல்கள் என்ன என்ன உள்ளன என்ற ஆராய்ச்சி யிலே என் மனம் சென்றது. இராமசுவாமி முதலியார் சென்னைக்குப் போகும்போது என்னிடம் சிலப்பதிகாரப் பிரதியைக் கொடுத்துச் சென்றார். சென்னைக்குச் சென்ற பிறகு நான் கேட்டுக் கொண்டபடி மணிமேகலைப் பிர தியையும் அனுப்பினார்.

பழைய நூல்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் விஷயத் தில் கவனம் சென்றபோது திருவாவடுதுறைப் புத்தகசாலை யின் நினைவு வந்தது. மடத்தில் என்ன என்ன பழைய நூல் கள் உள்ளனவென்று தேடிப் பார்க்க எண்ணி ஒரு சனி ஞாயிறு விடுமுறையில் நான் திருவாவடுதுறை சென்று சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் என் கருத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர், ''எல்லாவற்றையும் பார்த்து வேண்டியவற்றை எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று முன்பே சொல்லியிருக் கிறோமே'' என்றார்.

நான் அங்கிருந்த பழஞ் சுவடிக் கட்டுக்களைப் புரட் டிப் பார்க்கலானேன். ஏடுகளெல்லாம் மிகப் பழமை யானவை; எடுத்தால் கையில் ஒட்டிக் கொள்ளக்கூடிய யவை. ஒரு கட்டில் 'ஏட்டுத்தொகை' என்றும், 'சங்க நூல் போல் தோற்றுகிறது' என்றும் எழுதிக் குமாரசாமித் தம் பிரான் கட்டி வைத்திருந்தார். அதை எடுத்துப் பார்க்கை யில் நற்றிணை முதலிய சங்க நூல்களின் மூலம் என்று தெரிந்தது. எட்டுத் தொகையென்பதுதான் ஏட்டுத் தொகை ஆயிற்றென்று உணர்ந்தேன். நற்றிணை, குறுந் தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித் தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்ற எட்டு நூல் களும் எட்டுத் தொகையாகும். ஒரு பழைய பாட்டிலிருந்து அந்த எட்டின் பெயர்களும் எனக்குத் தெரிய வந்தன.

எல்லாவற்றின் மூலத்தையும் சேர்த்து எழுதிய ஏட்டுச் சுவடி ஒன்று அக்கட்டில் அகப்பட்டது. அதில் கலித் தொகையும் பரிபாடலும் இல்லை.

எட்டுத் தொகையோடு பிள்ளையவர்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்த வேறு ஓர் ஏட்டுச் சுவடி கிடைத்தது. அவர் காலத்தில் அந்தச் சுவடியை எப்பொழுதாவது வெயி லில் எடுத்துப் போடுவார். முதலில் பொருநராற்றுப் படை என்று அதில் இருந்தது. ''என்ன நூல் இது?'' என்று கேட்டபோது, ''இது திருமுருகாற்றுப்படையைப் போன்ற ஓர் ஆற்றுப்படை'' என்று மாத்திரம் ஆசிரியர் சொன்னார். அதற்கு மேலே என்ன என்ன உள்ளன வென்று பார்க்கும் முயற்சி அக் காலத்தில் உண்டாக வில்லை. அந்தப் பிரதிதான் மடத்துப் புத்தகசாலையிலிருந்து கிடைத்தது. திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப் பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, பட்டி னப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் பத்து நூல்கள் சேர்ந்த தொகுதிக்குப் பத்துப்பாட்டு என்று பெயர். கடைச் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த நூல்களுள் எட்டுத் தொகையும் பத் துப் பாட்டும் முக்கியமானவை. பத்துப்பாட்டு என்ற பெயரோ, அதில் அடங்கியவை இன்ன பாட்டுக்கள் என் பதோ அக் காலத்தில் தெரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு கும்பகோணம் சென்றேன்.

சீவகசிந்தாமணியை மாத்திரம் படித்து ஆராய்வதனால் அந்த நூலைப் பதிப்பிக்க இயலாதென்றும், மற்றப் பழைய நூல்களையும் படித்துத் தெரிந்து கொண்டால்தான் சிந்தா மணியின் பொருள் விளக்கமாகுமென்றும் நான் உணர்ந் தேன். சிந்தாமணி உரையில் காணப்பட்ட மேற்கோள் களைத் தனியே எழுதி வைத்துக்கொண்டு திருப்பித் திருப் பிப் பார்த்து வருவேன். அதனால் அவை மனப் பாடமாகவே

இருந்தன. அவற்றில் சில அந்தப் பழைய ஏடுகளில் காணப்பட்டன. அவற்றைக் கண்டபோது பெரிய புதையல் கிடைத்தது போன்ற மகிழ்ச்சி எனக்கு உண்டாயிற்று. மேலும் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

படித்தால் எளிதில் விளங்கக்கூடிய நூல்களாக அவை தோற்றவில்லை. அவற்றில் உள்ளது வேறு ஒரு தனிப் பாஷை போலவே இருந்தது. ஆனாலும் நான் விடவில்லை. படித்துப் பார்த்தேன். தொல்காப்பிய உரைகளில் வரும் பல செய்யுட்கள் அவற்றில் இருந்தன. 'இந்த நூல் தொகுதியே ஒரு தனிப் பிரபஞ்சம்' என்ற எண்ணம் எனக்கு வரவர வலிவடைந்தது.

அகநானூற்றைப் படித்து அதில் உள்ள செய்யுட்களுக்கு இலக்கமிட்டு அவற்றில் உள்ள அரும்பதங்களையும் தொடர்களையும் தொகுத்து அகராதி வரிசையில் எழுதி வைத்துக் கொண்டேன். நச்சினார்க்கினியர் எங்கெங்கே, 'என்றார் பிறரும்' என்று எழுதுகின்றாரோ அங்குள்ள மேற்கோள் பகுதிகளில் உள்ள பதங்களையும் தொடர்களையும் அந்த அகராதியிலே பார்ப்பேன். ஒன்று இரண்டு கிடைக்கும். அந்தப் பாட்டை எடுத்துப் பார்ப்பேன். சிந்தாமணியில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதி இருக்கும் உரையால் அந்தச் செய்யுள் ஒருவாறு விளங்கும். அதிலே ஈடுபட்டு ஒருமுறை இரண்டு முறை மூன்று முறை படித்துப் பார்ப்பேன்.

சங்க நூல்களாகிய புதிய உலகத்தின் காட்சிகள் பனிமூடிய மலைபோல என் கண்ணுக்குத் தோற்றலாயின. பனிப் படலம் படர்ந்திருந்தாலும் மலையினுடைய உயரமும் பருமையும் கண்ணுக்குப் புலப்படுதல் போலத் தெளிவாக விளங்காவிட்டாலும் அந்தச் சங்க நூற் செய்யுட்கள் பொருளமைதியால், 'நிலத்திலும் பெரியனவாகவும், வானிலும் உயர்ந்தனவாகவும், கடல் நீரினும் ஆழமுடையனவாகவும்' தோற்றின. சிந்தாமணி உரையில், 'என்றார்

அகத்திலும்' என்று முற்பகுதியில் வருகிறது. அங்கே உள்ள செய்யுட் பகுதி அகநானூற்றில் இருந்தது.

இப்படி ஆராய்ந்தபோது எல்லாவற்றையும் ஒரு வகையாகத் தெரிந்து கொண்ட பிறகே சிந்தாமணியை அச்சிடத் தொடங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. சிந்தாமணியைப் பலமுறை திரும்பத் திரும்பப் படித்தேன். மற்ற நூல்களை இடையிடையே படித்துக் குறிப்பெடுத்தேன்.

சிந்தாமணி ஏட்டுப் பிரதிகள் வேறு கிடைக்குமாவென்று எனக்குத் தெரிந்தவர்களையெல்லாம் விசாரித்துக் கொண்டே இருந்தேன். சந்தேகமான இடங்கள் பல இருந்தமையால் நல்ல பாடம் உள்ள பிரதி கிடைத்தால் பார்த்துப் பயன் பெறலாமேயென்ற கருத்தோடு பலரிடம் விசாரித்தேன்; பலருக்குக் கடிதம் எழுதினேன். தஞ்சாவூரில் பெரிய செல்வராக இருந்த விருஷபதாச முதலியாரென்பவர் வீட்டில் பல பழைய ஏட்டுச் சுவடிகள் உள்ளனவென்று தெரிய வந்தது. சுவடிகள் தேடும் யாத்திரையை அப்பொழுது தொடங்கினேன்; இன்னும் ஓயவில்லை. தஞ்சாவூருக்குச் சென்று எனக்குத் தெரிந்த கனவான்களை உடனழைத்துக் கொண்டு முதலியார் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அவர் ஜைனர். ஜைன மதக் கிரந்தங்கள் பல அவரிடம் இருந்தன. சீவகசிந்தாமணிப் பிரதியையும் வைத்துப் பூஜித்து வந்தார். நான் போய்க் கேட்டபோது முதலில் அதைப் பூஜையிலிருந்து எடுக்கக்கூடாதென்று சொல்லிவிட்டார். நான் மிகவும் பணிவாக வேண்டிக்கொண்டேன். ''ஜைனர்களுக்குத்தான் கொடுப்பேனேயன்றி மற்றவர்களுக்குத் தர மாட்டேன்; அப்படித் தருவது எங்கள் சம்பிரதாயத்துக்கு விரோதம்; எவ்வளவோ ரகசியங்கள் பொருந்திய சிந்தாமணியை வெகு சுலபமாக நீங்கள் படித்துப் பார்க்க முடியாது. ஆசாரியர்கள் மூலமாக உபதேசம் பெற்று விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அன்னிய மதத்தினரா

கிய உங்களுக்குக் கொடுப்பதனுல் எங்களுக்குப் பாவம் உண்டாகும்'' என்ருர்.

அவருக்கு என்ன என்னவோ சமாதானம் சொல்லிப் பார்த்தேன். தமிழுலகம் முழுவதும் படித்து இன்புறும் விஷயங்கள் சிந்தாமணியில் இருக்க, 'ஒரு மதத்திற்கே உரியது; மற்றவர்கள் கண்ணில் படக்கூடாது' என்று எண்ணி மூடி வைத்திருக்கும் இயல்பை உணர்ந்து நான் வருந்தினேன். 'இப்படிச் சமய வேறுபாடு கருதி மறைத்தமையால் உலகத்துக்கு வெளிப்படாத நூல்கள் எத்தனை இறந்து போயினவோ! தமிழுக்குப் பெருமை உண்டாக்கப் பெரியவர்கள் நூல்கள் இயற்றி வைத்திருக்க, அவற்றை மறைத்துத் தமக்கும் தம்மைச் சார்ந்தவருக்கும் சிறுமை உண்டாக்கிக் கொள்ளும் இயல்பினர் மனம் திருந்தும் காலம் வருமா?' என்று ஏங்கினேன்.

என்னுடன் வந்திருந்த ஒருவர் விருஷபதாச முதலியாரிடம், நான் கும்பகோணம் காலேஜில் வேலை பார்ப்பவனென்றும், திருவாவடுதுறை மடத்திற்கு மிகவும் வேண்டியவனென்றும் சொன்னுர். என் நிலைமை தெரிந்துகொண்ட பிறகாவது முதலியார் சுவடியைக் கொடுக்கக்கூடுமென்பது சொன்னவரது அபிப்பிராயம். ஆனுல் அது நேர் விரோதமாக முடிந்தது. ''அப்படியா? சைவ மடத்தில் பழகினவருக்கு ஜைன கிரந்தங்களில் அன்பு ஏற்படுவதற்கு நியாயமே இல்லை. சைவர் ஜைனர்களைத் துச்சமாக எண்ணுபவர்கள். நான் கொடுக்கவே மாட்டேன்'' என்று அவர் சொன்னபோது, ''ஏதடா விபரீதமாகப் போய்விட்டது!'' என்று என் நண்பர் தம்மைத் தாமே நொந்து கொண்டார்.

மறுபடியும் வருவதாகச் சொல்லி விட்டு, தஞ்சையில் யாரைக் கொண்டு முயன்ருல் முதலியாரின் பிரதியைப் பெறலாமென்று விசாரித்தேன். கடைசியில் துக்காராம் ஹோல்கார் என்னும் மகாராஷ்டிர தனவானுகிய என் நண்பரை அழைத்துக்கொண்டு மீட்டும் விருஷபதாச முதலி

யாரை அணுகினேன். நல்ல வேளையாக அவர் மனம் இளகியது; தம்மிடம் இருந்த பிரதியை உதவினார். இவ்வளவு நயந்து வாங்கிய அப் பிரதி சிறந்த பிரதியன்று; விசேஷ உரை இல்லாதது.

இவ்வாறு பல வகையில் முயன்று தேடியதில் சிந்தாமணிப் பிரதிகள் 23 கிடைத்தன. அவற்றையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு பார்க்கலானேன். பார்க்கப் பார்க்கப் பல பொருள்கள் தெளிவாயின. ஆனால் பாட பேதக் கடலுக்குக் கரைகாணவே முடியவில்லை. மனம் போன போக்கிலே எழுதிய கனவான்களால் விளைந்த விபரீதம் எவ்வளவோ ஏட்டில் உண்டு.

இது கொம்பு, இது சுழி என்று வேறு பிரித்து அறிய முடியாது. மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியே இராது. ரகரத்துக்கும் காலுக்கும் வேற்றுமை தெரியாது. சரபம் சாபமாகத் தோற்றும்; சாபம் சரபமாகத் தோற்றும். ஓரிடத்தில் சரடு என்று வந்திருந்த வார்த்தையை நான் சாடு என்றே பல காலம் எண்ணியிருந்தேன். தரனென்பதைத் தானென்று நினைத்தேன். 'யானை நாகத்திற்றோற்றுதலின்' என்று ஓரிடத்தில் இருந்தது. யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தேன். யானைகளில் வனசரம், நதிசரம், கிரிசரம் என்று மூன்று வகை உண்டென்று கேட்டிருக்கிறேன். நாகமென்பது மலையாக இருக்குமென்றும் கிரிசரமாகிய யானையைக் குறித்ததாகக் கொள்ளலாமென்றும் தோற்றியது. ஒரு நண்பர், ''ஜைன சம்பிரதாயத்தில் நாகத்தின் வயிற்றில் யானை முதலில் பிறந்ததென்று இருக்கலாமோ என்னவோ!'' என்று ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பினார். ''அது நாகத்தில் பிறந்ததோ, அல்லது நரகத்திற் பிறந்ததோ; ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!'' என்று சொல்லிச் சிரித்தேன்.

''யானை நாகத்தில் தோற்றுதலின் அதற்கு வணங்குதல் இயல்பு'' என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதுகிறார். காந்

தருவதத்தையோடு இசை பாடித் தோல்வியுற்றவர்களை நோக்கி,

''இசையினில் இவட்குத் தோற்றும்
யானையால் வேறு மென்னின்
இசைவதொன் றன்று கண்டீர்''

என்று ஒருவன் சொன்னதாக வரும் சந்தர்ப்பத்தில், யானை யால் வெல்லுதல் அரிது என்பதை விளக்குவதன் பொருட்டு நச்சினார்க்கினியர் அந்த வாக்கியத்தை எழுதி யிருக்கிறார். ஆகவே அங்கே இசையோடு சம்பந்தமுடைய விஷயம் இருந்தால்தான் பொருத்தமாக இருக்கும். இவற்றையெல்லாம் யோசிக்கையில், ''யானை நாதத்தில் தோற்றுதலின்'' என்று இருக்க வேண்டுமென நிச்சயித் தேன். பல பிரதிகளில் தெளிவாக ''நாகத்தில்'' என்றே இருந்தது. ஒரு பிரதியில் மாத்திரம் ''நாதத்தில்'' என்ற பாடம் காணப்பட்டது.

இப்படியே குருதி என்பதைக் குந்தி யென்று எண்ணித் தடுமாறினேன். ஓரிடத்திலே, 'திருத்தங்குமார்பன், புன லாட்டிலே உயிர் போகின்ற ஞமலிக்குத் தானும் வருந்திப் பஞ்சாட்சரமாகிய மந்திரத்தைக் கொடுத்தபடியும்' என்று இருந்தது. 'இது ஜைன நூலாயிற்றே; பஞ்சாட்சர மந்தி ரம் இங்கே எப்படிப் புகுந்து கொண்டது?' என்ற சந்தே கம் வந்தது. மூலத்தில், ''ஞமலிக் கமிர் தீர்ந்தவாறும்'' என்று இருக்கிறது. 'அமிர்து' என்பதற்கு, 'பஞ்சாட்சர மாகிய மந்திரம்' என்பது உரையாக இருந்தது. 'மந்தி ரத்தை யென்று இருந்திருக்க வேண்டும்; பிரதியைப் பார்த்து எழுதின சைவர் யாரோ பஞ்சாட்சரம் என்று சேர்த்துவிட்டார்' என்று முதலில் கருதினேன். பின் னாலே வாசித்து வருகையில், ''ஐம்பத அமிர்தமுண்டால்'' (946) என்று வந்தது. வேறிடங்களில் உள்ள உரையால் பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரமென்று தெரிந்தது. ஜைன நண் பர்களை விசாரித்தேன். அவர்கள் மிகவும் எளிதில், ''அருகர், ஸித்தர், ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், ஸாதுக்க

ளென்னும் பஞ்சபரமேஷ்டிகளை வணங்குதற்குரிய ஐந்து மந்திரங்களைப் பஞ்ச நமஸ்காரமென்று சொல்வது சம்பிர தாயம்'' என்று தெளிவுறுத்தினார்கள்.

இப்படித் தடுமாறித் தடுமாறிச் சிரமப்படுவதில் எனக்கு அலுப்புத் தோன்றவில்லை. மேலும் மேலும் உத் ஸாகமே உண்டாயிற்று. ஏதேனும் ஒரு மேற்கோளோ, ஒரு விஷயமோ, ஒரு பாடமோ தெரியாமல் மயங்கித் தவித்து நின்று பிறகு விளங்கினால் அதற்கு முன்பு பட்ட சிரமங்களெல்லாம் மறந்து போகும்; பின்னும் பதின் மடங்கு ஊக்கம் ஏற்படும்.

இடையின ரகரத்துக்கும் வல்லின றகரத்துக்கும் பேதம் தெரியாமல் தடுக்கி நின்ற இடங்கள் பல. உரை இது, மூலம் இது, மேற்கோள் இது என்ற வேறுபாடு தெரி யாமல் முட்டுப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் பல. நச்சினார்க்கினிய ருடைய அன்வயத்திலே வரும் பாடல் பகுதிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் மயங்கிய சமயங்கள் பல. ஓர் ஏட் டுக்கும் மற்றோர் ஏட்டுக்கும் இடையே உள்ள பாட பேதங் களால் அடைந்த கலக்கத்திலிருந்து மீள வழியின்றி மயங் கிய நிகழ்ச்சிகள் பல. உரைக்கு மூலமும் மூலத்துக்கு உரை யும் கிடைக்காமல் பலமுறை இடர்ப்பட்டேன். மேற் கோள் எதற்காக உரையாசிரியர் காட்டுகிறாரென்பது விளங்காமல் பல தடவை தயங்கினேன். ஜைன விஷயங் களில் நுணுக்கமான சில செய்திகள் விளங்காமையால் மேலே வாசிக்க முடியாமல் பல காலம் தடுமாறி நின்றேன். இலக்கணச் செய்திகளை அமைத்துக்கொள்ள வகை தெரி யாமல் பலவாறு யோசித்து யோசித்துப் பல சமயங்களில் குழம்பினேன்.

இப்படிச் சிந்தாமணி யென்னும் காவியச் சோலையில் நான் சஞ்சாரம் செய்கையில் நேர்ந்த கலக்கங்களும் இடர்ப் பாடுகளும் தடைகளும் மயக்கங்களும் நாளடைவில் இறை வனருளால் சிறிது சிறிதாகத் தெளியலாயின. பதிப்பிக்கலா

மென்ற எனது சங்கற்பம் நிறைவேறுமென்னும் நம்பிக்கை உறுதியாயிற்று.

43. சென்னைப் பயணம்

குடும்ப விஷயத்தில் எனக்கு எவ்வகைக் கவலையும் இல்லாமல், என் தந்தையாரே கவனித்து வந்தார். குடும்பப் பாதுகாப்பில் அவரைப் போன்ற கருத்தும் ஒழுங்கும் உடையவர்கள் மிகச் சிலரே. அவர் மிகவும் செட்டாகச் செலவு செய்து பொருளைச் சேமித்துச் சீட்டுப் போட்டார். அவருடைய முயற்சியின் பயனாக 1884-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்தில், எங்கள் பரம்பரைச் சொத்தாகிய நிலத்தை ஒற்றியிலிருந்து ரூ. 770 செலுத்தி மீட்டோம்.

ஆதீனக் காறுபாறும், திருவிடைமருதூர் ஸ்ரீ மகாலிங்க சுவாமி ஆலய விசாரணைக் கருத்தருமாகிய சுப்பிரமணியத் தம்பிரானென்பவர் அந்தத் தல சம்பந்தமாகத் தாம் செய்து வந்த கைங்கரியங்களை ஆதீன கர்த்தரிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகையில், சில காலமாக அவ்வாலயத்தில் நின்று போயிருந்த வஸந்தோத்ஸவத்தை மீட்டும் நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னார். தேசிகர் அப்படியே உத்தரவு கொடுத்தார். அந்த உத்ஸவத்துக்குரிய ஏற்பாடுகள் நடைபெறலாயின. தம்பிரான் தேசிகருடைய முன்னிலையில் என்னை நோக்கி, ''திருவிடைமருதூர்த் தலப் பெருமையைப் பெரும்பாலோர் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பழைய புராணங்கள் இருந்தாலும் அவற்றைப் படித்துப் பொருள் தெரிந்துகொள்பவர் மிகவும் சிலரே. ஆதலின் தாங்கள் அந்தத் தல மாகாத்மியத்தைச் சுருக்கமாக வசன நடையில் எழுதினால் அச்சிட்டு யாவருக்கும் கொடுக்கலாம். அச்சிடும் செலவு முதலியவற்றை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்'' என்றார். தேசிகரும் அவ்வாறு செய்வது நலமென்று குறிப்பித்தார். நான் எழுதுவதாக ஒப்புக்கொண்டேன்.

திருவிடைமருதூருக்கு ஞானக்கூத்தர் என்பவர் இயற்றிய தமிழ்ப் புராணம் ஒன்றும், கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்து தேசிகர் இயற்றிய புராணம் ஒன்றும் உண்டு. சிவக்கொழுந்து தேசிகர் இயற்றிய புராணத்தைப் படித்துக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டு திருவிடைமருதூர்த் தலமாகாத்மியத்தை எழுதி முடித்தேன். அதற்கு ''**ஸ்ரீ மத்தியார்ச்சுன மான்மியம்**'' என்று பெயரிட்டு மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களின் சிறப்பும், வழிபட்டோர் வரலாறும் எழுதிச் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடத்தும் சுப்பிரமணியத் தம்பிரானிடத்தும் படித்துக் காட்டினேன். பிறகு தம்பிரானது விருப்பத்தின்படி திருவிடைமருதூர் உத்ஸவ மூர்த்தியாகிய ஏகநாயகர் விஷயமாக ஓர் ஊசலும் தாலாட்டும் இயற்றிச் சேர்த்தேன்.

எல்லாம் முடிந்த பிறகு தம்பிரான் அதனை எங்கே அச்சிடலா மென்று யோசனை செய்தார். அதற்கு முன் சில நூல்கள் சென்னையில் அச்சிடப்பெற்ற விஷயம் அவருக்குத் தெரியும். ஆதலின் அங்கே அனுப்பி அச்சிட்டு வருவிக்கலா மென்று நான் சொன்னபோது அவர், ''புத்தகம் இப்போது பூர்த்தியாகி இருக்கிறது. வஸந்தோத்ஸவம் சமீபத்தில் வருகிறது. அதற்குள் புத்தகம் அச்சாகி வந்தால் மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும். தபால் மூலமாக அச்சுக் காகிதங்கள் வருவதும், திருத்துவதுமாக இருந்தால் குறித்த காலத்தில் நிறைவேறுமென்று தோற்றவில்லை. உங்களுக்கு இப்போது லீவு காலமாக இருந்தால், நீங்களே சிரமத்தைப் பாராமல் சென்னபட்டணம் சென்று நேரில் இருந்து காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு வரலாம். செலவு சிறிது அதிகமானாலும் காரியம் மிகவும் உயர்ந்தது'' என்றார். அவர் வார்த்தை கரும்பு தின்னக் கூலி தருவதாகச் சொல்லுவது போல இருந்தது. அதுவரையில் பார்த்திராத எனக்கு அந்த நகரத்துக்குப் போய் ஆங்குள்ள

அறிவாளிகளோடு பழக வேண்டுமென்ற விருப்பம் இருந்தது. அன்றியும் சேலம் இராமசுவாமி முதலியாரைக் கண்டு சில காலம் உடன் இருந்து சிந்தாமணியைப் படித்துக் காட்ட வேண்டுமென்ற ஆவலும் உண்டு. இவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு இந்தக் காரியம் ஏற்பட்டது நமது நல்லதிருஷ்டமே என்று நான் எண்ணி, அவ்வாறே சென்று புத்தகத்தை அச்சிட்டுக் கொண்டு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டேன்.

நல்ல நாளில் புறப்பட்டு நான் என்பால் பாடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இருவருடன் சென்னைக்குச் சென்றேன். இராமசுவாமி முதலியார் பங்களாவில் தங்கினேன். சென்னையில் ஜீவரக்ஷாமிர்த அச்சுக்கூடத்தில் நான் கொண்டு போன புத்தகத்தை அச்சுக்குக் கொடுத்து, அதைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி உடன் வந்த இருவரிடமும் சொல்லிவிட்டுப் பெரும்பாலும் இராமசுவாமி முதலியாருடன் இருந்து பொழுது போக்கி வந்தேன். சீவக சிந்தாமணியைப் பற்றிய செய்திகளை நான் எடுத்துச் சொன்னபோது அவர் கேட்டு மிகவும் திருப்தி அடைந்தார். ''எப்படியாவது அதை முடித்து வெளியிடுங்கள். இங்கே வந்திருந்து பதிப்பு வேலையை நிறைவேற்றலாம். என்னாலான சகாயமெல்லாம் செய்கிறேன்'' என்றார். ''அதை ஆரம்பிப்பதற்கு நீங்களே உதவி செய்யவேண்டும்'' என்று நான் சொன்னேன்.

சென்னையில் நான் இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் தங்கியிருந்தேன். மத்தியார்ச்சுன மான்மியம் பதிப்பிப்பதை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு சென்னைக்கு வந்தாலும், என்னுடைய நோக்கம் அந் நகரத்தையும் அங்குள்ள அறிஞர்களையும் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டு மென்பதே. இராமசுவாமி முதலியாருடைய பேருதவியால் அந் நோக்கம் மிக எளிதில் கைகூடியது.

ஒவ்வொரு நாளும் முதலியார் பிற்பகலில் தம் கோச்சு வண்டியில் என்னை அழைத்துக்கொண்டு புறப்படுவார். பிரஸிடென்ஸி காலேஜ், காஸ்மொபாலிடன் கிளப் முதலிய இடங்களுக்குப் போய் அங்கே உள்ளவர்களும் வருப வர்களுமாகிய கனவான்களில் ஒவ்வொருவரையும் எனக்குப் பழக்கம் பண்ணி வைப்பார்.

சென்னை நகரத்தில் பார்க்க வேண்டிய பொருட் காட்சிச் சாலை, கடற்கரை, கோயில்கள், புத்தகசாலைகள், சர்வ கலாசாலை முதலியவற்றையும் பார்த்தேன். வித்து வான்களையும் அறிஞர்களையும் பார்த்துப் பழகியது கிடைத் தற்கரிய பெரிய லாபமாகத் தோன்றியது. சிறந்த உத்தி யோக பதவியை வகித்த பெரியவர்களெல்லாம் அடக்க மாகவும் அன்பாகவும் இருப்பதைக் கண்டு நான் வியந் தேன். கும்பகோணத்தில் பதினைந்து அல்லது இருபது ரூபாய் சம்பளம் பெறும் குமாஸ்தா செய்யும் அட்டகாசத் தையும் ஆடம்பரத்தையும் கண்ட எனக்கு அப் பெரியவர்களுடைய நிலை மிக்க ஆச்சரியத்தை உண்டாக் கியது.

ஒரு நாள் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடமிருந்து எனக்கு ஒரு திருமுகம் வந்தது. ''சென்னையில் நாட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் தெரு மடத்தில் உள்ள வித்துவான் ஆறுமுகத் தம்பிரானிடம் ஒரு குட்டித் தம்பிரான் படித்து வருவதாகத் தெரிகிறது. நாம் மகாமகத்துக்குக் கும்பகோணம் போயி ருந்தபோது அந்த குட்டித் தம்பிரானைக் குன்றக்குடி மடத்துக் காரியஸ்தர் அப்பாப் பிள்ளையும், தெய்வசிகா மணி ஐயரும் அழைத்து வந்து காட்டினார்கள். அவருடைய தோற்றப் பொலிவு கண்ணைக் கவர்ந்தது. ஸம்ஸ்கிருதத் திலும் தமிழிலும் நாம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அவர் கூறிய விடைகள் திருப்தியை அளித்தன. அவர் கிடைத் தால் இங்கே சின்னப் பட்டத்திற்கு ஏற்படுத்தலாமென்று நினைக்கிறோம். அவருக்குச் சம்மதம் இருந்தால் அவரோடு

கலந்து கொண்டு அவரை இவ்விடத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும்'' என்று அதில் எழுதியிருந்தார்.

நான் சென்னைக்கு வந்த நாள் முதல் அந்தக் குட்டித் தம்பிரான் அடிக்கடி என்பால் வந்து உபசார வார்த்தைகளைப் பேசிச் செல்வார். அச்சுக்கூடத்திற்கும் அவர் இருந்த இடத்திற்கும் சமீபமாதலால் அவர் வந்து என்னைப் பார்ப்பதற்கு அநுகூலமாக இருந்தது. அவரிடம் சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய உள்ளக் குறிப்பைத் தெரிவித்த போது அவர் மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக்கொண்டார். சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கு இவ் விஷயத்தை எழுதித் தெரிவித்தேன். அவர் உடனே தம்பிரானைத் திருவாவடுதுறைக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்று எழுதினார். அதன்படியே என்னுடன் வந்திருந்த ஒருவரைத் துணையாகச் சேர்த்து அந்தக் குட்டித் தம்பிரானைத் திருவாவடுதுறைக்கு அழைத்துப் போகும்படிச் செய்தேன்.

மத்தியார்ச்சுன மான்மியம் அச்சிட்டு முடிந்தவுடன் புறப்பட்டுத் திருவிடைமருதூருக்குத் திருக்கல்யாண தினத்தன்று சென்று சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் புத்தகப் பிரதிகளை ஒப்பித்து நிகழ்ந்த விஷயங்களையும் சொன்னேன். எல்லாவற்றையும் கேட்டு அவர் மிகவும் திருப்தியுற்றார்.

44. சிந்தாமணிப் பதிப்பு நிகழ்ச்சிகள்

அடிக்கடி ஆராய்ந்து வந்தமையால், என் நினைவு முழுவதும் சிந்தாமணி மயமாக இருந்தது. அதில் என் மனம் ஆழ்ந்து விட்டது. காலையில் நான் எழுந்தவுடன் சிந்தாமணி முகத்தில்தான் விழிப்பேன். பல் தேய்த்து அநுஷ்டானம் செய்தவுடன் ஆகாரம் பண்ணுவேனோ இல்லையோ, சிந்தாமணியை ஆராய்வேன். காலேஜிற்குப் போக நேரம் ஆகிவிடுமே யென்று கருதமாட்டேன். காலேஜில் அடிக்கும் முதல் மணி என் காதில் விழுந்து சிந்தாமணியிலிருந்து

என் கருத்தை வலியப் பிடித்து இழுக்கும். அவசர அவசர மாகச் சாப்பிட்டு விட்டுப் புறப்படுவேன். சில நாட்களில் சாப்பிடாமலே போய்விடுவேன். காலேஜில் பாடம் சொல்லு கையில் இடையே எத்தனையோ முறை சிந்தாமணியைப் பற்றிப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லுவேன். அவர்களில் பலரை என்வீட்டுக்கு வரச் சொல்லிப் பாட பேதம் பார்க்கச் செய்தும் குறிப்புக்களை எழுதச் செய்தும் சிந்தாமணித் தொண்டில் ஈடுபடுத்துவேன். பிற்பகலில் காலேஜிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தவுடன் சிந்தாமணியை எடுத்துக்கொள் வேன். எங்கள் வீட்டுத் திண்ணையில் சிறிய கை மேஜை யின்மேல் பிரதியை வைத்துக்கொண்டு எத்தனையோ இரவுகள் சிந்தாமணி ஆராய்ச்சியில் மனம் ஒன்றி யிருப்பேன். எனக்குச் சிந்தாமணியும், சிந்தாமணிக்கு நானும் துணையாகப் பொழுது போவதே தெரியாமல் ஆராய்ச்சி நடைபெறும்.

காலேஜ் ஆசிரியர்களில் ஒருவர் ஓர் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையில் ஒரு நண்பர் வீட்டில் சீட்டாடிவிட்டு எங்கள் தெரு வழியே தம் வீட்டுக்குச் சென்றார். எங்கும் இருள் சூழ்ந்த இரவில் வெளித் திண்ணையில் நான் உட் கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்று, ''என்ன இது, இன்னும் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்களே! நான் போகும்போதும் இப்படியே இருந்தீர்கள்; இப்போதும் உட்கார்ந்திருக்கிறீர் களே!'' என்றார். சுருக்கமாக விடை சொல்லி நான் அவரை அனுப்பி விட்டேன்.

அந்தத் தனிமையிலே திருத்தக்க தேவர் என்னை எங் கெல்லாமோ அழைத்துச் செல்வார். இராசமாபுரத்துக் காட்சிகளைக் காட்டுவார். சச்சந்தனின் அந்தப்புரத்துக்கு அழைத்துப் போவார். கட்டியங்காரனுடைய செயல்களை எடுத்துச் சொல்லுவார்.

சீவகன் பேசுவான்; விளையாடுவான்; வீரச் செயல் புரிவான்; இன்ப விளையாட்டிலே ஈடுபட்டிருப்பான். காந்

தருவதத்தை காட்சியளிப்பாள்; குணமாலை தோன்று வாள்.

இவ்வளவு காட்சிகளினிடையே என் உடம்புதான் இரவில் தனியாக இருக்குமேயன்றி என் மனம் சிந்தா மணிப் பிரபஞ்சத்திலே விரிந்த இடங்களையும் நீண்ட கால நிகழ்ச்சிகளையும் அளவிட்டு இன்புறும். இடையிடையே ஆராய்ச்சி நினைவு உண்டாகும். சிக்கல்களும் கலக்கங்களும் தோன்றும். அப்போது சீவகசிந்தாமணிக் காட்சிகள் மறை யும். புத்தகமும் எழுத்துக்களும் முன் நிற்கும். பாட பேதங்கள் வந்து போரிடும். விஷயம் விளங்காத குழப்பத் தில் தடுமாறுவேன். திடீரென்று புதிய ஒளி உண்டாகும்; விஷயம் தெளிவாகும். மறுபடி புத்தகமும் எழுத்தும் இந்த உலகமும் மறைந்துவிடும்.

இப்படி இருக்கையில், சென்னையில் இருந்த சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை எனக்கு எழுதியபடியே கும்ப கோணத்தை அடைந்து அங்கே வக்கீலாக இருந்து வந்தார். அவர் முன்னமே ஒரு பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்து பென்ஷன் பெற்றவர். அவர் அடிக்கடி என் வீட்டுக்கு வந்து தமிழ் நூல்கள் விஷயமாகச் சல்லாபம் செய்து பழக லானார். கும்பகோணத்துக்கு அருகேயுள்ள கருப்பூரில் ஜாகை வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் வீட்டுக்கு நானும் அடிக்கடி போய் வருவதுண்டு. தாம் பல தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்க எண்ணியிருப்பதாகத் தெரிவித்ததோடு திருவா வடுதுறை சென்று சுப்பிரமணிய தேசிகரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். அங்ஙனமே நான் அவரை அழைத்துச் சென்று தேசிகருக்குப் பழக்கம் செய்வித்தேன். மடத்தில் பல ஏட்டுச் சுவடிகள் இருக்குமென்றும் அவற் றைத் தம்முடைய பதிப்புக்கு உபயோகித்துக் கொள்ளலா மென்றும் அவர் கருதினார். தேசிகருடன் செய்த சம்பா ஷணையிலிருந்து தேசிகர் அவருடைய கல்வியறிவையும் பெருந்தன்மையையும் உணர்ந்து கொண்டார்.

சீவகசிந்தாமணியை விரைவில் அச்சிட ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற வேகம் எனக்கு உண்டாயிற்று. நன்ருக ஆராய்ந்து அதனை வெளியிட வேண்டுமானல் பல வருஷங்கள் செல்லும். ஆனல் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் சந்தேகமறத் தெளிந்து திருப்தியான பிறகுதான் வெளியிடுவது என்பது எளிதன்று. என்னுடைய நண்பர்களில் சிலர், ''இப்படி ஆராய்ந்துகொண்டே இருந்தால் வாழ்நாள் முழுவதும் இதிலேயே செலவாகிவிடும். நீங்கள் நிதானித்துப் பதிப்பிப்பதற்குள் வேறு யாராவது வெளியிட்டு விடுவார்கள். இதுவரையில் தெரிந்த விஷயங்களை ஒருவாறு அமைத்துக்கொண்டு ஆரம்பித்துவிடுங்கள். அடுத்த பதிப்பில் வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்துகொள்ளலாம். பதிப்புக்கள் வர வர விஷயமும் திருந்தும்'' என்று தைரியம் சொன்னர்கள். அதனல் பதிப்பிக்கலா மென்று நிச்சயம் செய்துகொண்டேன்.

'பதிப்பிக்கப் பணம் வேண்டுமே! அதற்கு என்ன செய்வது?' என்ற கவலை உண்டாயிற்று. சில நண்பர்கள் அதற்கு உபாயம் சொன்னர்கள். ''தமிழன்புடைய தக்க கனவான்களிடத்தில் சென்று சிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்கும் செய்தியைக் கூறிக் கையொப்பம் பெற்று முன்பணம் வாங்கிக்கொண்டு பதிப்பிக்கத் தொடங்கலாம்'' என்ருர்கள். அது நல்ல உபாயமென்றே தோற்றியது. அதன் பொருட்டு ஒரு விளம்பரம் அச்சிட்டு அன்பர்களுக்கு அனுப்பினேன்.

திருவாவடுதுறைக்குச் சென்று பண்டார சந்நிதிகளிடம் என் கருத்தைத் தெரிவித்தபோது அவர் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் முதல் கையொப்பத்தைத் தாமே இடுவதாகச் சொல்லிச் சில பிரதிகளுக்குக் கையெழுத்திட்டுப் பணமும் அளித்தார். கும்பகோணத்தில் சற்றேறக்குறைய எழுபது அன்பர்களிடம் கையொப்பம் வாங்கினேன். தஞ்சைக்கும் திருச்சிராப்பள்ளிக்கும் சென்று அன்பர்கள்

பலருடைய உதவியைப் பெற்றேன். திருச்சிராப்பள்ளியில் தியாகராச செட்டியாருடைய சகாயத்தால் இருபது இருபத்தைந்து பேர்கள் கையொப்பம் செய்தார்கள்.

1866-ஆம் வருஷம் கோடை விடுமுறையில் சென்னைக்குச் சென்று சிந்தாமணிப் பதிப்பை ஆரம்பித்து விடவேண்டுமென்று நிச்சயம் செய்தேன். ஆதலால் அதற்கேற்றபடி கைப் பிரதியைச் சித்தம் செய்தேன்.

இறைவன் திருவருளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு சென்னைக்குப் புறப்பட்டேன். இராமசுவாமி முதலியார் அப்பொழுது சென்னையில் இல்லாமையால் அவருடைய பங்களாவுக்குச் செல்லாமல் சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியார் வீட்டிற்குச் சென்று தங்கினேன். நான் கொண்டு சென்ற கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய கருவிகளையும் வேறு பண்டங்களையும் அங்கே வைத்துக் கொண்டு புரசபாக்கத்தில் உள்ள ஒரு போஜன விடுதியில் ஆகாரம் செய்துவந்தேன். என் பெட்டியில் பூர்த்தியும் அபூர்த்தியுமான சிந்தாமணி ஏட்டுப் பிரதிகள் 24 இருந்தன. சுப்பராய செட்டியார் பல காலமாக நூற்பதிப்பு விஷயத்தில் ஈடுபட்டவராதலால் அவர் மூலமாகவே அச்சுக் கூடத்தைத் திட்டம் செய்து பதிப்பிக்கலா மென்று கருதினேன்.

நான் சென்னை சென்ற மறுநாட் காலையில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஒருவர் சுப்பராய செட்டியார் வீட்டில் என் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார். என்னைக் கண்டு அவர் பராமுகமாகவே இருந்தார். செட்டியாரை நோக்கி, ''இவர்கள் யார்?'' என்று கேட்டேன். ''இவர் எஸ். பி. ஸி. கே. அச்சுக்கூடத்தில் இங்கிலீஷ் பகுதியில் மேல் விசாரணைக் காரர். தமிழிலும் நல்ல பயிற்சி உள்ளவர். பல பாஷைகள் இவருக்கு வரும். அச்சிடும் விஷயத்தில் ஆதியோடந்தமாக எல்லாவற்றையும் நன்றாக அறிந்தவர். உங்களைப் பார்க்கத் தான் வந்திருக்கிறார்'' என்றார்.

எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. பதிப்பு விஷயத்தில் அவருடைய துணை கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையினால், ''சுவாமி, உங்களைத் தெரிந்து கொண்டது பரம சந்தோஷம். உங்களுடைய பழக்கமும் ஆசீர்வாதமும் உதவியும் எனக்கு வேண்டும். அச்சிடும் வேலையில் எனக்கு அதிகப் பழக்கம் இல்லை. ஆதலால் உடனிருந்து பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் ஊர் தேரழுந்தூரென்றும், அவருடைய பெயர் சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாசாரியரென்றும் அறிந்தேன்.

''நீங்கள் சிந்தாமணிப் பிரதிகள் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களென்று கேள்வியுற்றேன். அந்தப் புத்தகங்களையும் உங்களையும் பார்க்கத்தான் இப்போது வந்தேன்'' என்றார் அவர்.

உடனே பெட்டியைத் திறந்து பிரதிகளை எடுத்துக் காட்டினேன். ''நீங்கள் வெகு சிரமப்பட்டு இவற்றைச் சேகரித்து ஆராய்ந்து வைத்திருக்கிறீர்களென்று தெரிகிறது'' என்று அவர் அவற்றைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார்.

''இந்தப் பிரதிகளையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு ஒப்பிட்டீர்களா? பாட பேதங்களைக் குறித்திருக்கிறீர்களா?' என்று அவர் கேட்டார்.

''எல்லாம் ஒருவாறு செய்திருக்கிறேன். சில பிரதிகள் முற்றும் ஒப்பு நோக்கப்பட்டன. சிலவற்றைச் சந்தேகமுள்ள இடங்களில் மட்டும் பார்த்துத் திருத்தங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். அப்படிச் செய்வதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று தெரியவில்லை. ஏதோ நான் சிரமப்பட்டு உழைத்துத் தொகுத்து வந்திருக்கிறேன். அதை நல்ல முறையில் அச்சிட்டு அழகு படுத்தித் தருவது உங்கள் கடமை'' என்று பணிவாகச் சொன்னேன். பிறகு எந்த எந்த வகையில் பதிப்பு அமைய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி யோசனை செய்யலானோம்.

''பாட்டு, பொழிப்புரை, விசேடவுரை எல்லாம் ஒன்ருக இருக்கின்றனவே! நான் என்ன செய்கிறது?'' என்று கேட்டேன். அப்படி மூன்றும் கலந்திருப்பதைத் தெளிவாக வேறு பிரித்து அறிவதும், அறியும்படி செய்வதும் மிகவும் கடினமான செயல்களென்று அக் காலத்தில் நான் எண்ணியிருந்தேன். அப்போது அவர் சொன்ன பதில் எனக்கு மிக்க ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது.

''அவற்றை மிகவும் சுலபமாகத் தனித்தனியே அமைத்து விடலாம். மூலத்தைப் பெரிய எழுத்திலும் உரைகளைச் சிறிய எழுத்திலும் அச்சிடவேண்டும். பொழிப்புரையையும் விசேட உரையையும் தனித்தனியே பாரா பாராவாக அமைத்து விட்டால் அவை வேறு வேறு என்று தெரியவரும். ஏட்டுப் பிரதியில் உள்ள குழப்பங்களையெல்லாம் அச்சில் மாற்றி விடலாம். அதைப்பற்றி நீங்கள் சிறிதும் கவலையடைய வேண்டாம்'' என்று அவர் சொன்ஞர்.

'இப்படி யார் சொல்லப்போகிருர்கள்? இதுவும் தெய்வத்தின் திருவருளே' என்று எண்ணி நான் பேருவகையுற்றேன்.

''எந்த அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கலாம்?'' என்று ஆலோசிக்கையில் அவர், ''ஸ்ரீ அவதானம் பாப்பையர் வீதியில் திராவிட ரத்ஞகரம் என்ற பெயருள்ள அச்சுக்கூடம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் சொந்தக்காரரர் என் நண்பர். மிகவும் யோக்கியமானவர். செட்டியாரவர்களுக்கும் தெரிந்தவர்'' என்ருர். ''நீங்கள் சொல்வது எனக்கு நல்ல சகுனமாகத் தோற்றுகிறது; தமிழ்க் கடல் என்னும் அர்த்தத்தைத் தரும் திராவிட ரத்ஞகர அச்சுக்கூடத்தில் சிந்தாமணியைப் பதிப்பிப்பது மிகவும் பொருத்தமே. சிந்தாமணி ஒரு கடலில்தானே தோன்றியது? தமிழ்ச் சிந்தாமணி தமிழ்க் கடலிலிருந்து வெளிவருவது நன்மையே'' என்று என் மகிழ்ச்சியையும் உடன்பாட்டையும் தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

சேலம் இராமசுவாமி முதலியாருடைய தந்தையா ராகிய கோபாலசுவாமி முதலியார் என்னை முதலியார் பங்களாவில் இருக்கலாம் என்று சொன்னார். அப்படியே அங்கே சென்று ஓர் அறையில் இருந்து வந்தேன்.

சிந்தாமணியை அச்சுக்குக் கொடுக்க ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து நல்ல வேளையாகிய அன்று பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு அச்சுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பாகத் தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நான் அந்தப் பங்களாவிலிருந்து புறப்பட்டேன். கோபால சுவாமி முதலியார் என்னை அனுப்பும் பொருட்டு உடன் வந்து வாசலில் நின்றார். அப்போது சிறு தூற்றல் தூறிக் கொண்டிருந்தது. ''தூறுகிறது போல் இருக்கிறதே'' என்று சுப்பராய செட்டியார் சிறிது தயங்கி நின்றார். நான், ''சிறு தூறல் நல்லதுதான்; குற்றம் இல்லை; புறப்படலாம்'' என்று சொல்லவே, புறப் பட்டோம்.

செல்லுகையில் பங்களாவின் புறவாயிலிருந்து ஒரு மனிதன் தன் கையில் துணியால் மூடிய ஒரு பெரிய வெள்ளித் தாம்பாளத்தை எடுத்துக்கொண்டு பங்களாவை நோக்கி வந்தான். நாங்கள் நெருங்க நெருங்க, அவன் அதன் மேலே இருந்த ஆடையை எடுத்து விட்டான். அந்தத் தாம்பாளத்தில் கிச்சிலி முதலிய பழங்கள் இருந்தன. அவற்றின்மேல் என் பார்வை விழுந்ததோ இல்லையோ எனக்குப் புளகாங்கிதம் உண்டாயிற்று. அதே சமயத்தில் பின்னே நின்று எங்களைக் கவனித்த கோபால சுவாமி முதலியார், ''நல்ல சகுனமாகிறது. உத்தேசித்த காரியம் நன்றாக நிறைவேறும். பழம் வருகிறது. உங்கள் முயற்சி பலனைப் பெறும். கவலையின்றிப் போய்வாருங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு அந்த மனிதனைப் பார்த்து, ''அடே, அதில் இரண்டு பழங்கள் அவர்களிடம் கொடு'' என்று உத்தரவு செய்தார். கையில் பழம் கிடைத்தபோது நான்

என்னையே மறந்தேன். 'கடவுள் திருவருள்' என்று எண்ணிச் சென்றோம்.

அச்சுக்கூடத்திற்குச் சென்று விக்கினேசுவர பூஜை செய்து விட்டுத் தலைவரிடம் நான் கொண்டு சென்ற கையெழுத்துப் பிரதியைக் கொடுத்தேன். அதை உடனே அவர் அடுக்குவதற்குக் கொடுத்துவிட்டார். ராயல் எட்டுப் பக்க அளவில் ஐந்நூறு பிரதிகள் அச்சிடுவதென்றும், ஒரு பாரத்துக்கு 3½ ரூபாய் அச்சுக்கூலியென்றும் பேசி ஏற்பாடு செய்து கொண்டோம்.

அச்சு வேலை தொடங்கியது. தக்க பழக்கம் இல்லாத எனக்குச் சுப்பராய செட்டியாரும், ராஜகோபாலாசாரியரும் உதவி புரிந்து வந்தனர். நூற்பெயர், இலம்பகப் பெயர், தலைப்பு, மூலம், உரை என்பவற்றை வெவ்வேறு எழுத்துக்களில் அமைக்கும்படி ராஜகோபாலாசாரியர் திட்டம் செய்தார். முதற் பாட்டிற்குரிய உரையில் மேற்கோள்கள் பல இருந்தன. அவற்றை அடிக் குறிப்பிலே எவ்வாறு தெரிவிப்பதென்று நான் மயங்கினேன். அவர் உடுக்குறி முதலிய அடையாளங்களை முறையே போட்டு அவற்றின் பெயரை எனக்குத் தெரிவித்தார். சில குறியீடுகள் போதாமல் இருந்தமையால் நூதனமாக வார்ப்பிக்க ஏற்பாடு செய்து உபயோகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

சீவகசிந்தாமணி அச்சாகி வந்தபோது நான் சென்னையில் உள்ள வித்துவான்களை இடையிடையே கண்டு பேசிப் பழகுவேன். புரசபாக்கத்தில் இருந்த அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரிடம் ஒரு நாள் சென்றேன். முன்பே பார்த்துப் பழகியவராதலின் திருவாவடுதுறை மடத்தைப் பற்றியும், கும்பகோணம் காலேஜைப்பற்றியும் அவர் விசாரித்தார். ''சீவகசிந்தாமணியை உரையுடன் பதிப்பிப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன்'' என்று நான் சொன்னேன். அதைக் கேட்டு அவர் திடுக்கிட்டார். ''என்ன ஐயா? சிந்தாமணி உரையையாவது, நீங்கள் பதிப்பிக்கிறதாவது! அது சுலப

மான காரியமா? நீங்கள் பால்யர். சிந்தாமணி நூலுக்கும் உரைக்கும் உள்ள பெருமை என்ன! அதை முடிப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்குமே! அந்த முயற்சியை நிறுத்திக் கொள்ளுதல் மிகவும் நல்லது. ஆழம் தெரியாமல் காலை விடக்கூடாது'' என்று கண்டிப்பாகச் சொன்னார்.

அப்படி அவர் சொன்னதைக் கேட்டு நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன்.

''நான் ஏன் பதிப்பிக்கக் கூடாது? அந்த நூலையும் உரையையும் பல முறை படித்து ஆராய்ந்திருக்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய கருவி நூல்களையும் படித்திருக்கிறேன். நிறைவேற்றி விடலாமென்ற துணிவு எனக்கு இருக்கிறது'' என்று தைரியமாகச் சொன்னேன்.

கும்பகோணத்தில் சீவகசிந்தாமணியை ஆராய்ந்து வந்தபோது இப்படி யாராவது சொல்லியிருந்தால் நான் சிறிது அச்சம் அடைந்திருப்பேன். அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரோடு சம்பாஷித்த அந்தச் சமயத்திலோ நான் சிந்தாமணியின் ஞாபகமாகவே இருந்தேன். யார் வந்து தடுத்தாலும் என் முயற்சியை நிறுத்திக் கொள்ளாத உறுதி என்னிடம் இருந்தது.

''நான் ஆரம்பித்திருக்கும் இந்த நல்ல காரியம் நன்றாக நிறைவேற வேண்டுமென்று வாழ்த்துவதை விட்டு இப்படி அதைரியம் உண்டாக்குகிறீர்களே!''

''ஆரம்பித்தால் என்ன? இதற்கு முன் இந்த நூலைப் பதிப்பிக்கப் பலர் ஆரம்பித்து அந்த ஆரம்பத்தோடே அது நின்று விட்டது. நானும் என் ஆசிரியராகிய காஞ்சீபுரம் சபாபதி முதலியாரும் இதைப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்று எண்ணிப் படிக்கத் தொடங்கினோம்; கஷ்டமென்று தோற்றினமையால் நிறுத்தி விட்டோம். பல வருஷங்

களுக்குமுன், ட்ரு என்னும் பாதிரியார்* (The Rev. W. H. Drew) ஒருவர் சிந்தாமணியைப் பதிப்பிப்பதாக ஒரு திட்டம் வகுத்து அந்த முறையை விளக்கி ஒரு விளம்பரம் வெளியிட்டார். அவர் அதை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. போப் துரை பிறகு முயன்ருர். அவராலும் இயலவில்லை. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலருக் குக்கூடச் சிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்கும் எண்ணம் இருந் தது. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரின் முதல்பதிப்பில், 'இனி வெளிவரும் நூல்கள்' என்ற விளம்பரத்தில் சிந்தா மணியின் பெயர் காணப்படுகிறது. என்ன காரணத் தாலோ அவர் பதிப்பிக்க முற்படவில்லை. உங்கள் ஆசிரிய ராகிய மகா வித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர் களும் சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியாரும் சேர்ந்து சிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்கலாமென்று ஆலோசித்தார் களாம். பிறகு அது பெரிய தொல்லை என்று நிறுத்தி விட்டார்களாம். இப்படி யார் தொட்டாலும் நிறைவேருத இந்த நூலை நீங்கள் பதிப்பிக்கத் துணிந்தீர்களே யென்று அஞ்சுகிறேன்'' என்று அந்தக் கிழவர் சொன்னர்.

அவருடைய வார்த்தைகளால் நான் சிறிதும் அதைரியம் அடையவில்லை. ''முன்பு அவர்கள் நிறைவேற்றவில்லை என்ற காரணத்துக்காக நாம் நமது முயற்சியை நிறுத்திக் கொள்வதா? அவர்களெல்லாம் முயன்ருர்களென்ற செய்தி யினுலே இந்த நூல் எப்படியாவது அச்சு வடிவத்தில் வெளியாக வேண்டுமென்ற ஆவல் அவர்களுக்கு இருந்த தென்று தெரியவில்லையா? அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முயல்வது மற்றவர்களுடைய கடமைதானே? என் முயற்சி

---

*The printing of Chintamani was more than once projected. About 20 years ago, the late Rev. W. H. Drew published a prospectus with a specimen of the work; but his premature death put an end to the great undertaking.

—*H. Bower in his Preface to the edition of 'Namagal Ilambakam.'*

தடைப்படினும் குறைவு ஒன்றும் இல்லை. இறைவன் திருவருளால் இது பலித்தால் தமிழன்பர்களுக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகாதா! ஏதோ என் சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரையில் ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வருகிறேன். குறைபாடுகள் இருப்பது இயல்பே. அறிவுடையவர்கள் நாளடைவில் அவற்றைப் போக்கி விடுவார்கள்'' என்று உத்ஸாகத்தோடு கூறினேன்.

''நான் சொல்லுவதைச் சொல்லிவிட்டேன். அப்பால் உங்கள் பிரியம்'' என்று அவர் அதிருப்தியோடு சம்பாஷணையை முடித்தார். நான் விடைபெற்று வந்தேன்.

கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதரும், அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் மாணுக்கருமாகிய சின்னசாமி பிள்ளையென்பவரிடம் சிந்தாமணி உரைப் பிரதி ஒன்று உள்ளதென்றும், அது இருபது பிரதிகளைப் பார்த்துச் சோதித்து எழுதப்பட்டதென்றும், அது சிந்தாமணி நாமகள் இலம்பகம் அச்சிட்ட பவர் துரையினுடையதென்றும் கேள்வியுற்றேன். அந்தத் தமிழ்ப் பண்டிதரைப் பார்த்தேன். அவரிடம் உள்ள சிந்தாமணிப் பிரதியைப் பார்த்துவிட்டுத் தருவதாகச் சொன்னேன்.

அவர் உள்ளே சென்று ஒரு பெரிய காகிதப் பிரதியை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். உருவத்தில் அது மிகப் பெரியதாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. சின்னசாமிபிள்ளை, ''இந்தப் பிரதி பவர் துரையால் சோதித்து எழுதுவிக்கப் பட்டது. அவர் எனக்குப் பழக்கமானவர். ஊருக்குப் போகும்போது தம்முடைய ஞாபகம் இருப்பதன்பொருட்டு இதை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனுர்'' என்று சொல்லி என் கையில் அதைக் கொடுத்தார். 'இருபது பிரதிகளைப் பார்த்துச் சோதிக்கப்பட்டதாஞல் எவ்வளவோ திருத்தமாக இருக்கும். நமக்கு மிகவும் உபகாரமாகும்' என்ற ஆவலோடு அதை வாங்கிக் கொண்டு ஜாகைக்கு வந்தேன்.

உடனே அதை மிக்க வேகமாகப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அதில் பிழைகளே மிகுதியாக இருந்தன. திருத்தம் இல்லாத பிரதிகளில் காணப்படும் பிழைகள் அவ்வளவும் அதில் காணப்பட்டன. திருத்தம் இல்லாத பிரதிகள் ஆயிரம் கிடைத்தாலும் திருத்தமான பிரதி ஒன்றுக்கு ஈடாகா என்பதையும் நான் உணர்ந்தவன். பிழையுள்ள பிரதிகள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாகக் கிடைக்கின்றனவோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உபயோகம் இல்லாத பாட பேதங்கள் அதிகமாகிக் குழப்பமும் மிகுதியாகும். அளவற்ற பாட பேதங்களைக் காட்டி, 'இவ்வளவு பிரதிகளைப் பார்த்தோம்' என்பதைப் புலப்படுத்தலாமே யன்றி, விஷயத்தை விளக்கமாகத் தெரிந்து கொள்வது மிகவும் கடினம். அந்தக் காகிதப் பிரதி எனக்குச் சிறிதும் பயன்படவில்லை.

ஒவ்வொரு நாளும் அச்சுக்கூடத்திலிருந்து அச்சுப் பிரதிகளைத் திருத்திக் கொடுப்பேன். எனக்குத் துணையாக ஒழிவுள்ள நேரங்களில் வந்து ராஜகோபாலாசாரியரும் பிறரும் கையெழுத்துப் பிரதியைப் படிப்பது முதலிய உதவிகளைப் புரிந்து வருவார்கள். மாலையானவுடன் அச்சுக்கூடத்திலிருந்து 'புரூப்'களை எடுத்துக்கொண்டு இராமசாமி முதலியார் பங்களாவுக்குச் செல்வேன். அங்கே எனக்காக விடப்பட்ட அறையில் வேண்டிய சாமான்களை வைத்திருந்தேன். புறத்தே உள்ள தாழ்வாரத்தில் ஒரு விசிப்பலகை இருக்கும். அதில்தான் ஒவ்வொரு நாளும் படுத்துக்கொள்வேன். அவ்விடத்திற்கு நேர் மேலே ஒரு கண்ணாடி விளக்குப் போடப்பட்டிருக்கும். இரவு நேரத்தில் அந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் அச்சுக் காகிதங்களைத் திருத்துவேன். தனியாக இருந்து கையெழுத்துப் பிரதியையும் 'காலி புரூப்' முதலியவற்றையும் நானே ஒப்பு நோக்குவேன். பிறகு ஒரு முறை கூர்ந்து படித்துத் திருத்தங்கள் செய்வேன். பார்க்கிற வரையில் பார்த்துவிட்டு அயர்ச்சி ஏற்பட்டால் அப்படியே படுத்துக்

கொள்வேன். இரண்டு மணிக்குத் திடீரென்று விழித்துக் கொண்டு மறுபடியும் விடியும் வரையில் 'புரூப்' பார்ப்பேன்.

அந்தத் தனிமையில் எனக்குத் துணை செய்வார் ஒருவரும் இல்லை. சற்றுத் தூரத்துக்கு அப்பால் பங்களாவுக்குக் காவலாக ஒரு நாய் கட்டப்பட்டிருக்கும். இரண்டு கூர்க்கச் சிப்பாய்கள் தூங்காமல் காவல் புரிவார்கள். அவர்களால் எனக்கு என்ன உதவி செய்ய முடியும்? 'இந்த இரவில் இப்படி உட்கார்ந்து கொண்டு இவர் பார்க்கிருரே!' என்று அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

இப்படி இருக்கையில் வெளியூர் சென்றிருந்த சேலம் இராமசுவாமி முதலியார் திரும்பி வந்தார். சிந்தாமணியில் பதிப்பித்திருந்த பகுதிகளைக் கண்டு அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை இல்லை. அவர் என்னை அழைத்துச் சென்று பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் முதலிய கனவான்களுடைய பழக்கத்தைச் செய்வித்தார்.

1886-ஆம் வருஷம் கோடை விடுமுறை முடிவு பெற்றது. என் மனம் முழுவதையும் சென்னையிலேயே வைத்துவிட்டுப் புகைவண்டியில் ஏறிக் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

சென்னையிலிருந்து கும்பகோணத்திற்கு நான் வந்து சேர்ந்தவுடன் என்னுடைய அன்பர்களெல்லாம் வந்து சீவகசிந்தாமணிப் பதிப்பை ஆரம்பித்த சந்தோஷம் பற்றி விசாரித்தனர். அச்சிட்ட சில பாரங்களை நான் கையில் கொண்டு வந்திருந்தேன். அவற்றைப் பார்த்த காலேஜ் உபாத்தியாயர்கள் நன்ருயிருப்பதாகச் சொன்னுர்கள். அப்போது காலேஜ் பிரின்ஸிபாலாக இருந்த பில்டர்பெக் துரை மூன்று பிரதிகள் வாங்கிக் கொள்வதாகக் கையொப்பம் செய்தார். அவருக்குத் தமிழ் தெரியாவிட்டாலும் நல்ல காரியத்திற்குத் தம்மால் இயன்ற உபகாரத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்பதே அவர்

கருத்து. அவரிடம் நான் அச்சிட்ட பாரங்களைக் காட்டினேன். பதிப்புமுறை அழகாக உள்ளதென்று கூறி, ''சீக்கிரத்தில் இதை முடித்து விடுங்கள்'' என்று ஆதரவோடு சொன்னார்.

அந்த வாரம் சனிக்கிழமை திருவாவடுதுறை சென்று சுப்பிரமணிய தேசிகரைக் கண்டேன். அவருக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்றோ அதை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. நான் கையில் கொண்டு சென்ற பாரங்களை வாங்கித் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தார். அதன் அமைப்பு முறையை நான் எடுத்துச் சொன்னேன். அப்போது அருகில் இருந்த சிலரைப் பார்த்துத் தேசிகர், ''சாமிநாதையர் மடத்திலேயே இருந்தால் இந்த மாதிரியான சிறந்த காரியங்களைச் செய்ய இடம் உண்டா? நல்ல பொருள்கள் தக்க இடத்தில் இருந்தால் நன்றாகப் பிரகாசிக்கும்'' என்றார். நான் இடைமறித்து, ''இது மட்டும் தக்க இடமன்றா? பிள்ளையவர்களும் அவர்களுக்கு முன் சிவஞான முனிவர் முதலியவர்களும் இந்த ஆதீனத்தில் இருந்துதானே மிக்க புகழைப் பெற்றனர்?'' என்று விநயமாகச் சொன்னேன்.

''அது வேறு விஷயம்; இந்த ஆதீன சம்பந்தம் உங்களுக்கு விட்டுப் போகவில்லையே! அதோடு வேறு ஒரு சிறப்பும் உண்டாயிற்று. இப்போது சென்னைக்குப் போய் உங்கள் காரியத்தைத் திருத்தமாகச் செய்யத் தொடங்கி விட்டீர்கள்'' என்று அவர் சொன்னார்.

கும்பகோணத்திற்கு அடிக்கடி 'ப்ரூப்'கள் சென்னையிலிருந்து வரும். நான் காலேஜ் விட்டவுடன் வீட்டில் உட்கார்ந்து படித்துத் திருத்தம் செய்வேன். கும்பகோணத்திற்கு மெயில் வண்டி பாதி ராத்திரி நேரத்தில் வரும். அதற்குள் திருத்திப் புரூப்பைக் கட்டி, நானே ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று தபாலில் போட்டு வருவேன்.

கும்பகோணத்தில் இருந்தபடியே பதிப்பை நடத்திக் கொண்டிருந்தாலும் எதிர்பார்த்தபடி வேலை வேகமாக நடைபெறவில்லை. அடிக்கடி இராமசுவாமி முதலியார் கடிதம் எழுதுவார். ''நீங்கள் இங்கே வந்திருந்து நடத்தினால் வேலை துரிதமாக நடைபெறும்'' என்று அவர் ஒரு சமயம் எழுதினர். ஆகையால் கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறையில் மீண்டும் சென்னைக்குச் செல்ல ஏற்பாடு செய்தேன்.

டிசம்பர் மாத இறுதியில் நான் சென்னைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

ஒரு நாள் அச்சுக்கூடத்தில் புரூப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருவரும் வராமையால் நானே தனியே இருந்து வாய் விட்டுப் படித்து வந்தேன். கிறிஸ்துமஸ் சமய மாதலால் சென்னைக்கு வெளியூரிலிருந்து வேடிக்கை பார்க்க வந்த ஜனங்கள் பலர் கூட்டம் கூட்டமாய்த் தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்தனர். நான் தெருவை நோக்கியிருந்த ஜன்னலுக்கு அருகே உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது யாரோ மெல்ல ஜன்னலண்டை வந்து ஓரமாக நின்றார். நான் அவரைக் கவனிக்கவில்லை. நான் படிக்கப் படிக்க அவர் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவருடைய சாதாரணமான தோற்றத்திலிருந்து அவரை ஒரு கிராமவாசி என்று தெரிந்து கொண்டேன். கிறிஸ்துமஸ் வேடிக்கை பார்க்க வந்த அவர் நான் படித்ததைக் கேட்டார். அந்தத் தமிழ் அவரை இழுத்தது. அதனலே தான் அங்கே வந்து நின்று கவனித்தார். அவர் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து நான், ''எங்கே வந்தீர்கள்?'' என்று கேட்டேன்.

''என்னவோ படிக்கிறீர்களே; கேட்க வந்தேன்'' என்றார் அவர்.

''அங்கே ஏன் நிற்கிறீர்கள்? உள்ளே வாருங்கள்'' என்றேன். அவர் வந்தார். ''படிக்க வருமா?'

என்று நான் வினவ, அவர், ''படிப்பேன்'' என்று சொன்னூர்.

உடனே நான் கையெழுத்துப் பிரதியை அவரிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னேன். புரூபை நான் பார்த்துத் திருத்தி வந்தேன். அவர் படிக்கையில் அதில் மனத்தைச் செலுத்திப் படித்தார். கிராமங்களில் தமிழ் வளம் நிரம்பியிருப்பதை அவர் மூலமாக அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

ஒரு நாள் மாலே ஆறரை மணிக்கு அச்சுக்கூடத்தில் நான் புரூப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒருவர் மிகவும் கலக்கமடைந்த முகத்தோடு என்னிடம் வந்தார். ''என்னுங்க! சமாசாரம் கேள்விப்பட்டீங்களா?'' என்று கேட்டார். ''என்ன?'' என்று நான் வேகமாக விசாரித்தேன்.

''தீப்பிடித்து விட்டுதுங்களாம்'' என்று சொல்லி மேலே பேசாமல் நிறுத்தினூர். எனக்குப் பகீரென்றது. எப்போதும் சிந்தாமணியைப் பற்றிய விசாரத்திலே மூழ்கியிருந்த எனக்கு, ''சிந்தாமணியில் அச்சிட்ட பாரங்களுக்குத்தான் அபாயம் வந்து விட்டதோ?'' என்று பயந்து, ''எங்கே? எங்கே?'' என்று பரபரப்போடு விசாரித்தேன்.

''ஐயோ! பார்க்கு வேடிக்கைக்குப் போட்டிருந்த பெரிய கொட்டகையில் தீப் பிடித்துக் கொண்டதாம். பல பேர் சேதம். தீயை அணைக்க முடியவில்லே. குழந்தைகளும், பெண்களும், சிறுவர்களும், கிழவர்களும் தீயில் அகப்பட்டுத் தீய்ந்து போய்விட்டார்கள்'' என்று சொல்லிக் கண்ணீர்விட்டார். உடனே புரூபுகளே அப்படியே வைத்துவிட்டு அவருடன் அங்கே போய்ப் பார்த்தேன். என்ன பரிதாபமான காட்சி! கண்ணுல் பார்க்கச் சகிக்கவில்லே. உடல் முழுவதும் வெந்தும் உயிர் போகாமல் துடித்துக் கொண்டும் கை வெந்தும் கால் தீய்ந்தும் போன பல ஜனங்களேப் பார்த்தேன். வெளியூர்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்

கான மக்கள் வந்திருந்தனர். அவர்களில் பலர் இந்த விபத்திற் சிக்கி உயிரை இழந்தனர்.

இந்தச் செய்தி பத்திரிகை வாயிலாக வெளியூர்களில் எங்கும் பரவவே, அங்கங்கே உள்ளவர்கள் தங்கள் தங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ன ஆயினரோ என்று திடுக்கிட்டு விசாரிக்கத் தொடங்கினர். தந்திகள் பறந்தன. கடிதங்கள் குவிந்தன. இந்த விஷயம் தெரிந்தால் என் தாய் தந்தையர்கள் மிகவும் கவலைப்படுவார்களென்று நான் எண்ணி மறு நாள் காலையிலேயே ஒரு கார்டு எழுதி என் தகப்பனுருக்கு அனுப்பினேன். அதில் விசேஷம் ஒன்றும் இல்லை. ''...ஊட்டு மறுத்துப்போன பசுமாட்டை ஊருக்கு அனுப்பினது நல்லதுதான். நான் பார்க் வேடிக்கை பார்க்கப் போகவில்லை. பதிப்பு வேலையைக் கவனித்துக்கொண்டு சௌக்கியமாக இருந்து வருகிறேன்'' என்று எழுதினேன். என் சௌக்கியத்தைப் பற்றி தெரிவித்ததுதான் முக்கியம்.

அதற்குள் என் பெற்ருேர்கள் மிக்க கவலையில் ஆழ்ந்து ஒன்றும் தெரியாமல் திகைத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய துயரத்தை அறிந்த சாது சேஷையர் அவர்களைத் தேற்றினுர். கும்பகோணத்துக்கு இரவில் வரும் தபால்களை விடிந்த பிறகுதான் உடைத்துப் பார்த்துப் பிரித்து எட்டு மணி யளவுக்கு எல்லோருக்கும் கொடுப்பார்கள். அது வரையில் காத்திருக்கச் சேஷையரால் முடியவில்லை. மெயில் வந்தவுடன் அவர் தபால் நிலையத்துக்குப் போய்ப் போஸ்டு மாஸ்டரிடம், ''உடனே தபால் கட்டைப் பிரித்துப் பாருங்கள்'' என்ருர். அவர் வழக்கத்துக்கு விரோதமாகச் செய்யக் கூடாதென்று சொல்லவே சேஷையருக்கு மிக்க கோபம் வந்துவிட்டது. ''என்ன ஐயா வழக்கம்? ஆபத்துக் காலங்களில் விதிக்கு விலக்கு இல்லையா? எல்லோரும் எப்போது தபால் வருமென்று கவலையோடு ராத்திரி முழுவதும் தூங்காமல் காத்திருக்கிருர்கள். நீர் ரூல் பேசுகிறீரே! நீர் இப்போது இந்தக்கட்டை உடைத்துக் கடிதங்களை அவரவர்

களுக்குக் கொடுக்காவிட்டால் நான் மேலதிகாரிக்கு எழுது வேன்'' என்று கண்டிப்பாகச் சொன்னூர். மிக்க செல்வாக் குள்ள அவர் சொல்லவே, போஸ்டு மாஸ்டர் தபாற் கட் டைப் பிரித்தார். என் தகப்பஞர் விலாசத்துக்கு வந்த கார்டை வாங்கி உடன் இருந்த என் தகப்பனுருக்குக் காட்டி ஞர். வேறு பலரும் தங்களுக்கு வந்த கடிதங்களைப் பெற் றுச் சென்றனர். என் கார்டைப் பார்த்த பிறகே என் தந்தையாருக்கு உயிர் வந்தது.

என் கடிதத்தால் ஆறுதல் உற்றிருந்தாலும் என்னை நேரே கண்ட பிறகுதான் என் பெற்ருேர் முழு ஆறுதலை அடைந்தார்கள். ''சௌக்கியமாக வந்தாயா?'' என்று ஆவலோடு என் தாயார் என்னை எதிர்கொண்டபோது அவருடைய தொனியால் எவ்வளவு தூரம் அவர் கவலை யுற்றிருக்கக் கூடும் என்பதை உணர்ந்தேன். ''புத்தகம் பூர்த்தியாக இன்னும் நாளாகும்போல் இருக்கிறது'' என்று என் தந்தையாரிடம் சொன்னேன். ''எவ்வளவு நாளாளு லும் ஆகட்டும். பாதகமில்லை. நீ ஜாக்கிரதையாகத் திரும்பி வந்தாயே அதுவே போதும்'' என்று சொல்லித் தமக்கிருந்த கவலையைக் குறிப்பால் தெரிவித்தார்.

சிந்தாமணிப் பதிப்பில் எனக்கு இருந்த பற்று வரவர வன்மையுற்றது, எப்படியாவது பதிப்பை நிறைவேற்றி விடுவதென்று உறுதி கொண்டேன். நீண்ட விடுமுறை களில் சென்னைக்குச் செல்லும் வழக்கத்தை மேற்கொண் டிருந்த நான், அது முதல் ஒரு வாரம் ஓய்வு கிடைத்தாலும் அப்பொழுது அந் நகருக்குச் சென்று கவனிக்க வேண்டிய வற்றைக் கவனித்து வரலானேன்.

சிந்தாமணியில் ஆருவது இலம்பகமாகிய கேமசரியார் இலம்பகம் வரையில் அச்சாகியிருந்தது. மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டிய பகுதிகளை என்ன என்ன விதங்களில் செவ்வைப்படுத்தலா மென்பதையே யோசித்துக் கொண்

டிருந்தேன். நச்சினார்க்கினியர் உரையில் வரும் மேற்கோள் களுக்குரிய ஆகரங்களை அடிக்குறிப்பில் எடுத்துக் காட்டி வந்தேன். ஆனால் எல்லா மேற்கோள்களுக்கும் இடம் அகப்படவில்லை. இன்னும் முயன்று பார்த்தால் பலவற் றின் ஆகரங்களைக் கண்டு பிடிக்கலா மென்ற நினைவினால் என்பால் உள்ள பழஞ் சுவடிகளைப் பார்க்கத் தொடங் கினேன்.

ஒரு நாள் இரவு என்னிடம் இருந்த ஏடுகளில் ஒன்றை எடுத்துப் படித்தேன். முதலும் ஈறும் இல்லாதது அது. பொருநராற்றுப்படை என்றபெயர் முதல் ஏட்டில் இருந்தது. பிள்ளையவர்கள் பிரதியாகிய அதைப் படித்து வருகையில் சிந்தாமணி உரையில் வந்திருந்த மேற்கோள்கள் காணப் பட்டன. 'அடடா! இதை இதுகாறும் ஊன்றிக் கவனிக்க வில்லையே!' என்று வருந்தி மேலும் படித்து வந்தேன். பொருநராற்றுப்படைக்குப் பின் சிறுபாணாற்றுப் படை இருந்தது. பிறகு பெரும்பாணாற்றுப் படையும், முல்லைப் பாட்டும், மதுரைக் காஞ்சியும் இருந்தன. உரையுடன் உள்ள அந்தப் பிரதியைப் படித்து வருகையில், ''முருகு பொருநாறு'' என்ற தனிப் பாட்டு ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது. அதுகாறும் அந்தச் சுவடி பத்துப் பாட்டென்று தெரியாது. ஊன்றிக் கவனியாததால் வந்த குறை அது. அது பத்துப் பாட்டென்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்து கொண்டேன். படிக்கப்படிக்கச் சிந்தாமணி உரையில்வரும் மேற்கோள்கள் பல அகப்பட்டன. நான் படிக்கும்போது என் மனம் அந்தப் பாட்டுக்களின் பொருளிலே முற்றும் செல்லவில்லை. சிந்தாமணி உரையில் வரும் மேற்கோள்கள் அவ்வளவும் என் ஞாபகத்தில் இருந்தன. ஆதலின் எங்கே யாவது எந்த மேற்கோளாவது கிடைக்குமோ வென்று நாடிப் படித்தேன். என் உழைப்பு வீண் போகவில்லை. அச்சுக்கூடத்தில் தனி அறையில் இருந்து அந்தப் பழைய ஏட்டுச் சுவடியைப் பார்க்கத் தொடங்கியபோது இரவு மணி எட்டு இருக்கும். பொருநராற்றுப் படையையும்

சிறுபாணாற்றுப்படையையும், முல்லைப் பாட்டையும் காணக் காண எனக்குப் புதிய ஊக்கம் உண்டாயிற்று. நேரம் போனதே தெரியவில்லை. மதுரைக் காஞ்சி வரையில் தான் பிரதியில் இருந்தது. அதை முடித்துவிட்டுப் பார்த்தேன். விடியற்காலை மணி ஐந்துக்கு மேலாகியிருந்தது! பிறகும் எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அப்போது நான் கண்டு பிடித்த விஷயங்களை நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்தேன்.

அன்று முதல் என்னிடம் இருந்த எட்டுத் தொகைச் சுவடிகளையெல்லாம் ஏடு ஏடாக வரி வரியாக எழுத்தெழுத்தாக ஆராயலானேன். ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத மற்றொரு நூலை எடுத்தேன். பிரித்துப் பார்த்தேன். ''கொற்றுறைக் குற்றில்'' என்னும் பகுதி கண்ணில் பட்டது. உடனே வியப்புற்றேன். அதே தொடரை நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி உரையில் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார். ஆனால் அவர் தம் வழக்கத்தை விடாமல் 'என்றார் பிறரும்' என்றே எழுதியிருக்கிறார். பழைய நூலென்று தெரிந்ததே யொழிய இன்ன நூலென்று தெளிவாகவில்லை. அந்தப் பிரதி மூலமும் உரையுமாக இருந்தது. அந்தப் பாடலின் இறுதியில் 95 என்ற எண் காணப்பட்டது. என் கையில் நற்றிணை முதலியவற்றின் மூலம் மட்டும் அடங்கிய கையெழுத்துப் பிரதி வேறு இருந்தமையால் அதை எடுத்து ஒவ்வொரு நூலிலும் 95 என்ற எண்ணுள்ள பாடலை எடுத்துப் பார்த்தேன். அப்படிப் பார்த்த போது நான் பார்த்த சுவடி புறநானூற்று உரைப் பிரதியென்று தெரியவந்தது. ஆகவே அந்தச் சுவடியிலிருந்து கிடைத்தவற்றையெல்லாம் புறநானூறென்ற தலைப்பிட்டு எழுதிக் கொண்டேன். மற்ற ஏடுகளையும் படித்தேன். தொடர்ந்து திருக்கோவையாரையும், பதினெண் கீழ்க் கணக்கையும் அழுத்தமாக வாசித்துப் பல மேற்கோள்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். கேமசரியார் இலம்பகத்துக்கு மேல்

பதிப்பித்த பகுதிகளில் அடிக்குறிப்பில் அந்த மேற்கோள் களைப் புலப்படுத்தினேன். நச்சினார்க்கினியர் மேற்கோள் காட்டும் பழைய நூற்பகுதிகளை இன்ன நூலில் உள்ளன வென்று காட்டியதோடு அவர் காட்டிய பகுதிக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள சில அடிகளையும் சேர்த்துப் பதிப்பித்தேன். வெறும் நூற் பெயரை மாத்திரம் காட்டுவதைவிட இப்ப படிக் காட்டினால் அந் நூல்களின் பெருமையும் அவற்றின் நடையும் நன்றாக வெளிப்படு மென்பது என் கருத்து. சில இடங்களில் புறநானூற்றுப் பாடல் முழுவதையுமே அடிக் குறிப்பில் அமைத்தேன். சேர்க்க முடியாத மேற்கோள் களைப் புத்தகத்திற்குப் பின்பு சேர்த்து அச்சிடலா மென்ற எண்ணத்தோடு தனியே எழுதி வைத்துக்கொண் டேன்.

விடுமுறை முடிந்தவுடன் என்றும் இல்லாத ஊக்கத் தோடு கும்பகோணம் வந்தேன். புதிய விஷயங்களைக் கண்டு பிடித்ததைப் பற்றி நண்பர்களிடமெல்லாம் சொல்லி என் சந்தோஷத்தைப் புலப்படுத்திக் கொண் டேன்.

சீவகசிந்தாமணி அச்சில் இருந்தாலும் வேறு ஏட்டுச் சுவடிகள் கிடைத்தால் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாமென்ற எண்ணம் எனக்கு இருந்தது. ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ருடைய உதவியால் எனக்குக் கிடைத்த ஏடுகளுள் திரு நெல்வேலிப் பக்கத்துப் பிரதிகள் திருத்தமாக இருந்தன. அவர் திருநெல்வேலியில் யாத்திரை செய்த காலத்தில் அங் கங்கே உள்ள பரம்பரைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் அவ ரைத் தரிசிக்க வந்ததை நான் கவனித்திருக்கிறேன். அவர் களுடைய பழக்கமும் எனக்கு உண்டாயிற்று. அவர் களிடம் நூற்றுக் கணக்கான தமிழ்நூற் சுவடிகள் உள் ளன வென்றும் அவர்கள் அவைகளை நன்றாகப் பாதுகாத்து வைத்துள்ளார்களென்றும் நான் கேள்வியுற்றிருந்தேன். அவ்விடங்களுக்கு நேரில் சென்று ஏட்டுச் சுவடிகளைக்

கவனித்துப் பார்த்தால் சீவகசிந்தாமணிப் பிரதிகள் கிடைக்கலாமென்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. ஆகவே ஒரு சமயம் ஏடு தேடும் யாத்திரையை மேற்கொண்டேன்.

ஒரு நல்ல நாளில் புறப்பட்டு நேரே திருநெல்வேலி சென்றேன். அங்கே சிலரைப் பார்த்து விட்டுத் திருக்குற்றாலத்துக்குப் போகும் வழியில் உள்ள மேலகரத்துக்குப் போனேன். சுப்பிரமணிய தேசிகர் உதித்தது அவ்வூரே. அங்கே அவருடைய இளைய சகோதரராகிய திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் இருந்தார். அவருடைய வீட்டில் உள்ள பழைய ஏடுகளைப் பார்த்ததில் சிந்தாமணிப் பிரதி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. அங்கிருந்து திருக்குற்றாலம் சென்று திரிகூடாசலபதியைத் தரிசித்துக்கொண்டு செங்கோட்டைக்குப் போனேன். அவ்வூரில் கவிராச பண்டாரம் என்ற புலவர் பெருமானுடைய பரம்பரையினர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்று அவரைப் பழக்கம் செய்துகொண்டு, அவ்வீட்டில் உள்ள ஏடுகளைத் தேடிப் பார்த்தேன். எவ்வளவோ பிரபந்தங்களும் புராணங்களும் இருந்தன. சிந்தாமணியில் சில பகுதிகள் மட்டும் கிடைத்தன. பிறகு அதன் அருகில் உள்ள கிருஷ்ணபுரம், கடையநல்லூர் என்னும் ஊர்களுக்குச் சென்று அங்கிருந்த கவிராயர்கள் வீடுகளில் ஏடுகளைக் கவனித்த போது அங்கும் சிந்தாமணியின் சில பகுதிகளே கிடைத்தன. அச்சமயம் சேற்றூர்ச் சுப்பிரமணியக் கவிராயர், திருநெல்வேலி கால்ட்வெல் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த குமாரசாமி பிள்ளையினுடைய சிந்தாமணிக் கையெழுத்துப் பிரதியை வாங்கிக் கொடுத்தார். அதில் முற்றும் இருந்தது.

செங்கோட்டையில் சிந்தாமணிக்காக முன்னமே கையொப்பம் செய்திருந்த ஒரு கனவான் இருந்தார். என்னுடன் வந்தவர் கையொப்பப் பணத்தை அவரிடம்

கேட்கப் போன போது அவர், ''இவர் பதிப்பு எனக்கு வேண்டாம். இவர் பிழையாக அல்லவா பதிப்பிக்கிருர்? நான் வேறு ஒருவர் பதிப்பிக்கும் சுத்தப் பதிப்பையே வாங்கிக் கொள்ளப் போகிறேன்'' என்ருராம். இவ் விஷயம் எனக்குத் தெரிந்தபோது என் பதிப்புக்கு விரோதமான புரளிகள் பரவி யிருத்தலே உணர்ந்து வருந்தினேன். 'ஏடு தேடியது போதும்; இனி விரைவில் புத்தகப் பதிப்பை நிறைவேற்ற வேண்டும்' என்று எண்ணி உடனே புறப் பட்டுக் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

அந்த எண்ணத்தால் அது முதல் காலேஜில் இரண்டு நாட்கள் சேர்ந்தாற்போல் ஓய்வு கிடைத்தாலும் சென்னேக் குச் சென்று சிந்தாமணிப் பதிப்பு வேலேயைக் கவனித்து விட்டு வரும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டேன். அவ்வாறு போயிருக்கையில் ஒருமுறை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரிடம் சென்றேன். சிந்தாமணியைப் பதிப்பித்தல் மிகவும் கடினமான காரியமென்று முன்னமே அவர் அச்சு றுத்தி யிருந்தாலும் அவர் நல்ல அறிவாளியாதலால் அவரைப் பார்த்தலில் எனக்கு விருப்பம் உண்டு. பல நூல் களில் அவர் பழக்கம் உள்ளவர்; மிகவும் ரசமாகப் பேசு வார். அன்று அவரோடு நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந் தேன். எங்கள் சம்பாஷணே பல புலவர்களேயும், நூல்களே யும் பற்றி நிகழ்ந்தது. நான் இடையிடையே பல பழைய பாடல்களே எடுத்தெடுத்துச் சொன்னேன். பிள்ளேயவர் களிடம் பாடங்கேட்ட பிரபந்தங்களிலும் புராணங்களிலு மிருந்து தங்கு தடையின்றிப் பல செய்யுட்களேச் சொல்லி வந்தேன். திடீரென்று முதலியார் எதையோ நினேத்துக் கொண்டவர் போல, ''ஐயா, நீங்கள் சிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்கத் தகுதி உடையவர்களே'' என்று சொன்ஞர். நாங்கள் பேசி வந்த விஷயத்துக்கும் அதற்கும் சம்பந்தமே யில்லே. ஆஞலும் என்னேடு பேசியபோது முதலியார் தமிழ் நூல்களில் எனக்குள்ள பயிற்சியைத் தனியே

நோக்கிக் கவனித்தார் போலும்! முன்பு தாம் கூறிய கருத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று அப்போது அவருக்குத் தோற்றியிருக்கலாம். எனக்கு மிக்க வியப்பும் சந்தோஷமும் உண்டாயின. ''என்ன, திடீரென்று இப்போது இப்படிச் சொன்னீர்களே?'' என்று அவரைக் கேட்டேன்.

''முன்பு ஒரு நாள் சிந்தாமணிப் பதிப்பை நீங்கள் கைவிட்டுவிட வேண்டு மென்று நான் சொன்னேன் அல்லவா? அதை ஏன் சொன்னேமென்று இப்போது தோற்றியது. உங்களுடைய பரந்த தமிழறிவை இப்போதுதான் நன்ருக அறிந்து கொண்டேன்'' என்று சொல்லிப் பின்னும் பாராட்டினுர்.

அன்று முழுவதும் அந்த மகிழ்ச்சியில் மிதந்துகொண்டிருந்தேன். ஆனுல் நிலையான மகிழ்ச்சி எனக்கு உண்டாகாதபடி மற்ருெரு விஷயம் என் காதில் பட்டது.

ஒரு நாள் நான் பூண்டி அரங்கநாத முதலியாரைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். அவர் சிந்தாமணியில் எதுவரை நிறைவேறி யுள்ளதென்று வழக்கம் போல் அன்புடன் விசாரித்தார். நான் விவரத்தைச் சொன்னேன். பிறகு அவர், ''இராமநாதபுரம் அரசராகிய பாஸ்கர சேதுபதி அவர்களை நான் சந்தித்தேன். அவர் தமிழில் மிக்க அன்புடையவர். தங்கள் சிந்தாமணிப் பதிப்பைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. தமக்கும் அது முன்னமே தெரியுமென்று சொன்னதோடு, மிகவும் நல்ல நூலாகிய சிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்கத் தங்களுக்குத் தகுதியில்லை யென்று தம்மிடம் யாரோ கூறியதாகவும் சொன்ஞர். நல்ல காரியத்துக்கு இடையூறு விளைவிக்க எத்தனையோ விஷமிகள் காத்திருக்கிருர்கள்'' என்று சிறிது வருத்தத்தோடு சொன்ஞர். அதைக் கேட்டவுடன் எனக்கு முன்பு உண்டான மகிழ்ச்சி இருந்த இடம் தெரியாமல் போய் விட்டது.

என் வாட்டத்தை அறிந்த அரங்கநாத முதலியார், ''இதைப் போன்ற செய்திகளை நீங்கள் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது. எடுத்த காரியத்தைப் பின் வாங்காமல் நிறைவேற்றி விடவேண்டும். உங்கள் திறமை எனக்குத் தெரியாதா? தைரியமாக இருந்து வேலையைக் கவனியுங்கள். நீங்கள் கொடுத்த கையொப்பப் புத்தகத்தில் என் நண்பர்கள் சிலர் கையெழுத்திட்டிருக்கிறார்கள்'' என்று சொல்லி எனக்கு மிக்க உத்ஸாகத்தை உண்டாக்கினார்.

சிந்தாமணிப் பதிப்பின் அச்சுக்கூலி, காகித விலை முதலியவற்றிற்கு எனக்குப் போதிய பணம் கிடைக்கவில்லை. பலர் முன்பணம் கொடுப்பதாகக் கையொப்பம் இட்டிருந்தாலும் சிலரே பணம் அனுப்பினார்கள். இந்த நிலையில் அச்சுக் கூலிக்கும் காகித விலைக்கும் பணம் அனுப்ப வேண்டுமென்று சென்னையிலிருந்து கடிதம் வரும்போது, அதனைத் தொகுத்து அனுப்புவதில் மிக்க கஷ்டத்தை அடைந்தேன். நூறும் ஐம்பதுமாக அனுப்பி வந்தேன். கையொப்பமிட்ட கனவான்களுக்கு நான் கடிதம் எழுதினேன். சிலர் உடனே பணம் அனுப்பி உதவினார்கள்.

45. சிந்தாமணி வெளியீடு

சீவக சிந்தாமணியின் மூலமும் உரையும் பெரும்பாலும் அச்சாகிவிட்டன. அக் காலத்தில் அச்சிடப்பெற்ற தமிழ்ப் புத்தகங்கள் பலவற்றில் முகவுரை முதலியன காணப்படவில்லை. அவை இருந்தால் படிப்பவர்களுக்கு மிக்க உபயோகமாக இருக்குமென்பதை உணர்ந்த நான் சிந்தாமணிக்கு அங்கமாக அவற்றை எழுதிச் சேர்த்துப் பதிப்பிக்கலா மென்று எண்ணினேன். என்ன என்ன விஷயங்களை முகவுரையில் எழுதவேண்டுமென்பதைப் பற்றி ஆலோசித்தேன். நூலைப் படிப்பதற்குமுன் அதில்

உள்ள முக்கியமான விஷயங்களையும் நூலின் பெருமை யையும் உரையின் தன்மை முதலியவற்றையும் படிப்பவர் கள் தெரிந்து கொள்ளுவது நலமென்பது எனது கருத்து. முதலில் செய்யுட்களின் முதற் குறிப்புக்களை எழுதி ஒரு வகையாக அகராதி செய்து வைத்துக் கொண்டேன்.

நூலைப் பதிப்பித்து வருகையில் அங்கங்கே உள்ள மேற்கோள்களில் விளங்கியவற்றிற்குரிய ஆகரங்களை அடிக் குறிப்பிற் புலப்படுத்தியிருந்தேன். பிறகு விளங்கிய மேற்கோள்களையும் விளங்காத மேற்கோள்களையும் தனித் தனியே தொகுத்து எழுதி வைத்துக் கொண்டேன். இவற்றையெல்லாம் நூலுக்குப் பின்பு அமைக்கலா மென்று நிச்சயம் செய்தேன். முகவுரைக்கு அடுத்தபடி நூலாசிரியர் வரலாறு, உரையாசிரியர் வரலாறு என்ப வற்றை எழுத நிச்சயித்தேன்.

சீவக சிந்தாமணி தமிழ் நாட்டில் பழக்கம் இல்லாத நூலாதலால், அதில் உள்ள கதையை வசன நடையில் எழு தினால் நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்; மூவாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்களையுடைய சிந்தா மணிக்கு வசனம் எழுதத் தொடங்கினால், அது சீக்கிரத்தில் முடியக்கூடிய காரியம் அன்று என்றெண்ணி, சீவகன் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாக எழுதி அமைத்து விடலா மென்ற முடிவிற்கு வந்து, கதைப்போக்கு விட்டுப்போகா மல் ஒருவகையாக அதை எழுதி முடித்தேன். அதை என் னுடன் பழகும் காலேஜ் ஆசிரியர்களிடமும் ஜைன நண்பர் களிடமும் படித்துக் காட்டினேன். அவர்கள் அதைக் கேட்டு அங்கீகரித்ததோடு சில யோசனைகளையும் சொன் னார்கள். அவற்றுள் உசிதமானவற்றை ஏற்றுக் கொண் டேன்.

பிறகு நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க தேவர் வரலாற்றை எழுத ஒரு குறிப்பும் கிடைக்கவில்லை. ஜைனர்கள் தமக் குள்ளே கர்ண பரம்பரையாகச் சொல்லி வந்த செய்திகளை

அவர்கள் வாயிலாக அறிந்து அவற்றைக் கோவைப் படுத்தி அதனையும் ஒரு வகையாக எழுதினேன். நச்சினார்க்கினியர் வரலாற்றை எழுதுவதற்குத் துணையாக அவர் உரையைப் பாராட்டும் சிறப்புப் பாயிரப் பாடல்கள் இரண்டு இருந் தன. அவற்றை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு அம் மகோபகாரியின் வரலாற்றை எழுதினேன். அதில் அவர் உரை எழுதிய வேறு நூல்கள் இன்னவென்று குறிப் பிட்டேன். பத்துப் பாட்டுக்கு அவர் உரை எழுதியதைத் தெரிவிக்கும்போது, பத்துப் பாட்டுக்களின் பெயர்களும் அவற்றைப் பாடினோர் பாடப் பெற்றோர் பெயர்களும் இன்ன வென்பதைச் சேர்த்து எழுதினேன். தமிழ் நாட் டினருக்கு அது புதிய செய்தியாக இருக்குமென்பதே என் கருத்து.

பிறகு சீவகன் சரித்திரத்தில் வரும் சிறப்புப் பெயர் களைத் தனியே எடுத்து அகராதியாக அமைத்து அவற்றை விளக்கி எழுதி, ''அபிதான விளக்கம்'' என்ற தலைப்பின் கீழ்ப் புலப்படுத்தினேன்.

முகவுரையை எழுதத் தொடங்கி, நூலின் சிறப்பை யும் அந் நூலால் இன்ன செய்திகள் தெரிய வருகின்றன வென்பதையும் முதலில் எழுதலானேன்.

'செந்தமிழ் மொழியில் சிறந்து விளங்கும் காப்பியம் ஐந்தனுள் முந்தியதாகிய இந்தச் சீவகசிந்தாமணி யென் பது திருத்தக்க தேவரென்னும் ஜைன முனிவரால் இயற் றப்பட்டது. இது பழைய இலக்கிய உரைகளிலும் இலக் கண உரைகளிலும் உரையாசிரியர்களால் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பிரமாண நூல்களுள் ஒன்று; முற்காலத்து முதல், இடை, கடை என்னும் முச்சங்கத்தும் எழுந்தருளியிருந்து தமிழாராய்ந்த தெய்வப் புலவர்கள் அருளிச் செய்த இலக்கியங்கள் போன்று செந்தமிழ் நடை யில் சிறந்துள்ளது; வடமொழியில் வான்மீகம் போல், எல்லா வருணனைகளும் தன்பால் அமையப் பெற்றிருத்த

லின் மகா காவியமென்று கூறப்பட்டிருத்தலன்றி, பிற்காலத்து அதி மதுரமான காப்பியங்கள் இயற்றிய மகா கவிகள் பலருக்கும் இன்ன இன்னவற்றை இன்ன இன்னவாறு வருணித்துப் பாடுகவென அவ் வான்மீகம் போல வழிகாட்டியதும் இந்நூலே என்பர்.'

இவ்வாறு எழுதி விட்டுப் பலமுறை திருப்பித் திருப்பிப் படித்தேன். முதல் முதலாக இந்தத் துறையிலே புகுந்த எனக்கு, 'நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டுமே' என்ற கவலை மிகுதியாக இருந்தது. அதனோடு, 'பிழையென்று தோற்றும்படி விஷயங்களை எழுதக்கூடாது' என்ற நினைவும் இருந்தது. ஆதலின் நான் எழுதியதைப் பலமுறை பார்த்துப் பார்த்து அடித்தும் திருத்தியும் ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டேன். பழக்கம் இல்லாமையால் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் எழுதி முடிக்கும்போது சந்தேகமும் பயமும் உண்டாயின. 'வான்மீகத்தை இதனோடு ஒப்பிடுவது சரியோ? பிழையோ? ஸம்ஸ்கிருத வித்துவான்கள் ஏதாவது சொன்னால் என்ன செய்வது?' என்றும், 'பிற்கால நூல்களுக்கு வழிகாட்டி என்று சொல்லுகிறோமே; ஜைன நூலாகிய இதை அப்படிச் சொல்லுவதால் சைவர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கும் நம்மேல் சினம் உண்டாகுமோ?' என்றும் கலங்கினேன். 'நம் மனத்திற்குச் சரியென்று தோன்றியதை எழுதி விடுவோம்; பிறகு தவறென்று தெரிந்தால் மாற்றிக் கொள்வோம்' என்று துணிந்து எழுதலானேன். நூலைப் பற்றிய செய்திகளை எழுதிவிட்டு அதனை ஆராய்ந்து பதிப்பித்தது சம்பந்தமான செய்திகளையும், என் அன்பிற் சிறந்த சேலம் இராமசுவாமி முதலியார் சிந்தாமணி பதிப்பிக்கும்படி என்னைத் தூண்டியதையும், பிரதி அளித்ததையும், வேறு பல பிரதிகள் கிடைத்ததையும் குறிப்பித்தேன்.

அப் பிரதிகளை ஆராய்ந்த போது நான் பட்ட கஷ்டங்களைச் சுருக்கமாக அதில் தெரிவித்தேன்:

'எழுத்தும் சொல்லும் மிகுந்தும் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் திரிந்தும் பலவாறு வேறுபட்டுக் கிலமுற்றிருந்த இந்நூலுரைப் பழைய பிரதிகள் பலவற்றையும் பலகால் ஒப்புநோக்கி இடையருது பரிசோதனை செய்து வந்த பொழுது, கவிகளின் சுத்த வடிவத்தையும் உரையின் சுத்த வடிவத்தையும் கண்டுபிடித்தற்கும், உரையினுள் விசேஷவுரை இன்னது பொழிப்புரை இன்னது என்று பிரித்தறிதற்கும், மேற்கோள்களின் முதலிறுதிகளைத் தெரிந்து கோடற்கும், பொழிப்புரையை மூலத்தோடு இயைத்துப் பார்த்தற்கும், பிழையைப் பிழையென்று நிச்சயித்துப் பரிகரித்தற்கும், பொருள் கோடற்கும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியும், அடைந்த வருத்தமும் பல. அப்படி அடைந்தும் சில இடத்துள்ள இசைத் தமிழ் நாடகத் தமிழின் பாகுபாடுகளும், மற்றும் சில பாகமும் நன்ருக விளங்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவ் விசைத் தமிழ் நாடகத் தமிழ் நூல் முதலியவைகள் இக் காலத்துக் கிடையாமையே.'

ஏட்டுச் சுவடிகளில் உள்ள பாடங்களின் வேறுபாட்டைக் கண்டு கண்டு என் மனம் புண்ணுகி இருந்தது. இன்னபடி இருந்தால் பொருள் சிறக்குமென்று எனக்குத் தோன்றின இடங்களிலும் பிரதியில் உள்ளதையே பதிப்பித்தேன். என்னுடைய கருத்தையோ, திருத்தத்தையோ சிந்தாமணியில் ஏற்ருமல் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துப் பதிப்பித்தேன். பதிப்பிக்கத் தொடங்கிய நூல் எனக்கு ஒரு தெய்வ விக்கிரகம்போல இருந்தது. அதன் அழுக்கைத் துலக்கிக் கவசமிட்டுத் தரிசிக்க வேண்டுமென்பதே என் ஆசை; 'கை கோணி இருக்கிறது; வேறு விதமாக அமைக்கலாம்; நகத்தை மாத்திரம் சிறிது திருத்தலாம்' என்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகவில்லை. அதன் ஒவ்வோரணுவிலும் தெய்விக அம்சம் இருக்கிறதென்றே நம்பினேன். அழுக்கை நீக்கி விளக்குவதற்கும், அங்கத்

தையே வேறுபடுத்துவதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நன்ருக அறிந்தேன். இக் கருத்தை, 'புராதனமான தமிழ் நூல்களும் உரைகளும் பண்டை வடிவம் குன்ருதிருத்தல் வேண்டுமென்பதே எனது நோக்கமாதலின் பிரதிகளில் இல்லாதவற்றைக் கூட்டியும், உள்ளவற்றை மாற்றியும், குறைத்தும் மனம் போனவாறே அஞ்சாது பதிப்பித்தேன் அல்லேன். ஒரு வகையாகப் பொருள் கொண்டு பிரதிகளில் இருந்தவாறே பதிப்பித்தேன். யாளுக ஒன்றும் செய்திலேன்' என்று புலப்படுத்தினேன்.

இந்த விரதத்தை நான் அன்று முதல் இன்றுவரை மறந்தவன் அல்லன். பல நூற்ருண்டுகளாகத் தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்து இடையிலே மறக்கப் பெற்ற நூல்களில் உள்ள பொருள்களே உள்ளபடியே அறிய வேண்டுமாளுல், அந் நூல்கள் இயற்றப் பெற்ற காலத்து நிலேயையும் இலக்கிய மரபையும் நன்ருக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படி முற்ற உணர்ந்து கொள்வது இவ்வளவு காலத்திற்குப் பின் வந்த நம்மால் இயலாதது. ஆதலின் விளங்காதவை பிறகு விளங்குமென்று காத்திருத்தலும், மாறுபாடாக ஒரு சமயம் தோற்றுவனவற்றை மாறுபாடென்று உடனே துணியாமல் அவற்றிற்குச் சமாதானம் இருக்கக் கூடுமென்று எண்ணிப் பொறுத்திருத்தலும் என் இயல்புகளாயின. இந்தத் தாமதத்தால் என்னேடு பழகினவர்களுக்கு என்பால் சிறிது வெறுப்பு ஏற்பட்டது உண்டு. ஆயினும் நான் என் கொள்கையைக் கைவிடவில்லே.

ஏட்டுப் பிரதிகளின் அமைப்பைப்பற்றி எழுதிய பின்னர் எனக்குப் பொருளுதவி செய்தவர்களேப் பற்றியும், பதிப்பிக்கும் காலத்தில் உடனிருந்து உழைத்தவர்களில் முக்கியமானவர்களேப் பற்றியும் எழுதினேன். அப்பால் கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதிகளின் விவரத்தை எழுதி முகவுரையை முடித்து விட்டேன். அப்பொழுதே சீவகசிந்தா

மணிப் பதிப்பு நிறைவேறியது போன்ற ஆறுதலும் ஆனந் தமும் உண்டாயின. எல்லாவற்றையும் கைக்கொண்டு சென்னையை அடைந்தேன்.

இறுதிப் பகுதிகளையெல்லாம் முடித்து முகவுரை முதலியவற்றையும் அச்சில் கொடுத்து ஒரு முறை புரூப் திருத்தம் செய்து கொடுத்தவுடன், 'ஈசன் திருவருளால் காரியம் இனிது நிறைவேறியது' என்ற மகிழ்ச்சி மீதூர்ந் தது. உடம்பில் அப்போது ஒரு சோர்வு உண்டாயிற்று. இரவு பகலின்றி உழைத்த காலங்களிலெல்லாம் வாராத சோர்வு, முடித்துவிட்டோம் என்ற அளவில் காத்து நின்று பாய்வதுபோல என்னை அமிழ்த்தியது. அச்சுக்கூடத்தில் ஓரிடத்தில் படுத்து நித்திரை செய்யலானேன்; சுகமாகத் தூக்கம் வந்தது.

தூங்கி விழித்தபோது முன்பே வந்து காத்திருந்த ஒருவர், ''இந்தாருங்கள், பத்துப்பாட்டு'' என்று சொல்லி ஓர் ஏட்டுச் சுவடியை என் கையில் அளித்தார். கொடுத் தவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். வேலூரில் உள்ள வீரசைவ ராகிய குமாரசாமி ஐயரென்பவரே அவர்.

அவர் பத்துப் பாட்டுப் பிரதியை அந்த சமயத்தில் கொண்டுவந்து கொடுத்தது எனக்கு நல்ல சகுனமாகத் தோன்றியது. 'தமிழன்னையே இவர் மூலம் மேலும் தமிழ்த் தொண்டு புரிய வேண்டுமென்று கட்டளையிடுகிறாள்' என்று கருதினேன். உடனே அவர் விரும்பியபடி அவர் கையில் ஐம்பது ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்து அனுப் பினேன்.

''தாயே, நீ சிந்தாமணியை இந்த ஏழை முகமாக மீட் டும் அணிந்துகொண்டாய். பிற ஆபரணங்களையும் அடி யேன் கைப்படும்படி செய்து அவற்றைத் துலக்கும் கைங் கரியத்திலே திருவருளைத் துணையாக வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டும்'' என்று மனப்பூர்வமாகத் தமிழ்த்தாயை வேண் டிக் கொண்டேன்.

அச்சிட்ட சிந்தாமணிப் பிரதிகள் ஐந்நூறு. அவற்றிலும் ஏறக்குறைய நூறு பிரதிகள் அச்சுக்கூடத்தாருடைய கவனக் குறைவால் வீணுகிவிட்டன.

மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை பைண்டர் மாதிரிக்காக ஒரு பிரதியைப் பைண்டு செய்து கொடுத்தார். அதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு இராமசுவாமி முதலியாரிடம் சென்றேன். அவரிடம் புத்தகத்தைக் காட்டினபோது அவர் அடைந்த ஆனந்தம் இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. ''பெரிய காரியத்தை மேற்கொண்டு நிறைவேற்றி விட்டீர்கள். இனி, சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றையும் இப்படியே அச்சிட்டுப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும்'' என்று சொன்னுர்.

''எல்லாம் செய்யலாம். எல்லாவற்றிற்கும் பணம் வேண்டி யிருக்கிறதே. அதற்கு நான் எங்கே போவேன்! நேற்று நான் நார்ட்டன் துரை குமாஸ்தாவாகிய விசுவநாத சாஸ்திரிகளிடம் முந்நூறு ரூபாய் கடன் வாங்கிச் சிந்தாமணிப் பிரதிகளை அச்சுக்கூடத்திலிருந்து எடுத்துச் செல்ல வேண்டி யிருந்தது'' என்று சொன்னேன்.

முதலியார் மிகவும் வருந்தி, ''கையொப்பமிட்ட கனவான்களிடம் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைக் கேட்டால் கொடுப்பார்கள். அதை வாங்கிக் கடனுக்கு ஈடுசெய்து விடலாமே'' என்ருர்.

''நான் இன்றிரவே புறப்பட்டு நாளைப் பகலில் கும்பகோணம் காலேஜுக்குப் போகவேண்டியவனுக இருக்கிறேன். இந்த அவசரத்தில் நான் யாரிடம் போய்ப் பணம் கேட்பது?'' என்றேன்.

''அப்படியானுல் மற்ற நண்பர்களிடம் நான் கேட்டு வாங்கிச் சாஸ்திரியாரிடம் கொடுத்து விடுகிறேன். அரங்கநாத முதலியாரை மாத்திரம் நீங்களே போய்ப் பாருங்கள். அவர் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைத் தருவார்'' என்ருர்.

'அவர் இந்த புத்தகத்தைக் கண்டால் மிகவும் சந்தோஷம் அடைவார்; நிச்சயமாகத் தாம் வாக்களித்தபடி

உதவி செய்வார்' என்ற எண்ணத்தோடு அரங்கநாத முதலியார் வீட்டை அடைந்தேன். அவர் தம்முடைய அறையில் இருந்தார். அப்போது பிற்பகல் நான்கு மணி இருக்கும். என் வரவை அறிந்த முதலியார், ''நான் இப்போது பரீட்சைக்குரிய வேலையில் இருக்கிறேன்; அவகாசம் சிறிதும் இல்லை. பார்க்க முடியாததற்கு வருந்துகிறேன். நாளைக் காலையில் வந்தால் பார்த்துப் போகலாம்'' என்று சொல்லி அனுப்பினர். மிக்க ஆவலோடு சென்ற நான் எதிர்பாராத வருத்தத்தை அடைந்தேன். 'அதிருஷ்டமும் துரதிருஷ்டமும் மனிதர்களுக்குச் சேர்ந்தே வருகின்றன' என்றெண்ணி இராமசுவாமி முதலியாரிடம் விஷயத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு அன்றிரவே கும்பகோணத்துக்குப் புறப்பட்டேன்.

இந்த அலைச்சலினுல் அன்று முழுவதும் நான் ஆகாரம் செய்து கொள்ளவில்லை. அனுலும் என் கையில் இருந்த பைண்டான சிந்தாமணிப் பிரதியைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்து கொண்டிருந்தேன்.

மறுநாள் காலையில் கும்பகோணம் வந்து இறங்கினேன். என்னுடைய அன்பர்களெல்லாம் சிந்தாமணி பூர்த்தியான சந்தோஷத்தை விசாரித்தார்கள். அடுத்த நாள் எனக்கு அரங்கநாத முதலியார் ஞாபகம் வந்தது. 'மறுநாள் நம்மை வரச் சொன்னுரே! அவரைப் பாராமல் வந்துவிட்டோமே; என்ன நினைப்பாரோ?' என்று நினைத்து விஷயத்தை விளக்கி அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதத் தொடங்கினேன். கடிதம் பாடல்களாகவே அமைந்தது.

கடிதம் எழுதி இரண்டு நாளுக்குப் பின் நான் எதிர்பார்த்தபடியே அரங்கநாத முதலியார் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினுர். அதில் ஏழு பாடல்களும் ஒரு குறிப்பும் ஐம்பது ரூபாய்க்கு ஓர் உண்டியலும் இருந்தன. குறிப்பில் சேலம் இராமசுவாமி முதலியாரிடம் ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்து

விட்டதாகவும் எழுதியிருந்தார். அவர் பாடல்களில் உண்மையன்பு ததும்பியது.

ஒரு வாரத்துக்கெல்லாம் சென்னையிலிருந்து பைண்டர் நூறு பிரதிகள் வரையில் பைண்டு செய்து ஒரு பெட்டியில் அனுப்பியிருந்தார். அதைப் பிரித்துப் புத்தகங்களை எடுத்துக் கோலம் போட்ட ஒரு பலகையின்மேல் வைத்து மாலை சாத்திக் கற்பூர நீராஞ்சனம் செய்து மஞ்சள் நீர் சுற்றி என் தாயார் என் கையில் எடுத்து அளித்து ஆசீர்வாதம் செய்தார். என் தந்தையார் கண்குளிரக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

அன்று மழை நன்றாகப் பெய்தது. ஆயினும், கும்பகோணத்தில் கையொப்பம் செய்தவர்களுக்குப் புத்தகங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு வண்டியில் சில பிரதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு முதலில் சாது சேஷையரிடம் சென்று கொடுத்தேன். அவர் வாங்கிக்கொண்டு ஆசீர்வாதம் செய்தார். பிறகு மற்ற அன்பர்களை ஒவ்வொருவராகக் கண்டு புத்தகத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் பன்னிரண்டு மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

மறுநாள் சில பிரதிகளை எடுத்துக்கொண்டு திருவாவடுதுறை சென்று சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் சேர்ப்பித்தேன். அவர் புத்தகங்களை மிக்க விருப்பத்தோடு பெற்று முகப்புப் பக்கத்தையும், முகவுரையையும், நூலாசிரியர் வரலாறு முதலியவற்றையும், நூலையும், உரையையும் பார்த்து மகிழ்ந்தார்.

ஒரு நாள் திருச்சிராப்பள்ளி சென்று, இரவு இரண்டு மணிக்கு உறையூரை அடைந்து, தியாகராச செட்டியார் இருந்த வீட்டுக்குப் போய்க் கதவைத் தட்டினேன். என் குரலைக் கேட்டவுடன் செட்டியார் வேகமாக வந்து கதவைத் திறந்து, ''உன்னையே நினைத்துப் படுத்திருக்கிறேன்'' என்று சொல்லி என்னைக் கட்டிக் கொண்டார். வழக்கமாக 'நீங்க'ளென்று அழைத்து வந்த அவர், அப்போது 'உன்னை' என்று சொன்னதும், அவ்வளவு வேகமாக

வந்து கட்டிக் கொண்டதும் அவருடைய அன்பு கரை கடந்து பொங்கியதற்கு அடையாளங்களாக இருந்தன. சம்பிரதாயம், மரியாதை, கௌரவம் எல்லாம் அன்பும் அன்பும் சந்திக்கும் இடத்தில் மறைந்து விடுகின்றன.

''சாயங்காலம் திருவாவடுதுறை வித்துவான் ஆறுமுகச் சாமியும், கிருஷ்ண ஐயரும் வந்தார்கள். சிந்தாமணிப் புத்த கத்தைக் காட்டினூர்கள். கண் தெரியாமையால் கையில் எடுத்துப் பார்த்தேன். கனமாக இருந்தது. பிரித்து முதலி லிருந்து படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டேன்.

''என்ன வேலே செய்திருக்கிறீர்கள்! முகவுரை முதலி யவை மிக அழகாக அமைந்திருக்கின்றன. நான் முன்பு நாமகள் இலம்பகத்தோடு போராடினவனுதலால் புத்தகத் தின் அருமை எனக்கு நன்ருகத் தெரியும். இவ்வளவு சக்தி உங்களுக்கு எங்கிருந்து வந்ததென்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறேன். ஐயா அவர்கள் இருந்தால் எவ் வளவு சந்தோஷம் அடைவார்கள் தெரியுமா? அவர்களுக் கும், உங்களேப் போஷித்த திருவாவடுதுறை மடத்தாருக் கும், உங்களுக்கு வேலே செய்வித்த எனக்கும், உங்க ளுக்கும் பெரிய கீர்த்தியைச் சம்பாதித்து வைத்து விட் டீர்கள்.''

இவ்வாறு செட்டியார் பாராட்டிக்கொண்டே போனுர். அந்த இரவு முழுவதும் ஆனந்தமாகப் பேசிக்கொண்டிருந் தோம். காலேயில் திருச்சிராப்பள்ளியிலும் அதைச் சார்ந்த இடங்களிலும் கையொப்பமிட்ட கனவான்களிடம் சென்று சிந்தாமணிப் பிரதிகளேச் சேர்ப்பித்து வரலாமென்று புறப் பட்டேன். செட்டியார் என்னேத் தடுத்து, ''நான் தக்க வர்களே அனுப்பி, உரியவர்களிடம் சேர்ப்பித்து விடச் சொல்லுகிறேன். என்னுடன் இருந்து பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்'' என்று சொல்லிச் சிலரை அழைத்து அவர்கள் மூலமாகப் பிரதிகளே உரியவர்களிடம் சேர்ப்பிக்கச் செய்தார்.

நான் அவருடன் இருந்து நேரம் போவதே தெரியாமல் பேசிக்கொண்டே இருந்தேன். சிந்தாமணியில் உள்ள சுவைமிக்க சில பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டினேன். சில இடங்களில் அவர் மனம் உருகிக் கண்ணீர் விடுத்தார். சில சொற்களின் உருவத்தைக் கண்டுபிடிக்க நான் அடைந்த கஷ்டத்தையும், பல காலமாகச் சந்தேகமாக இருந்த சில விஷயங்கள் தெளிவாகிய செய்தியையும் எடுத்துச் சொன்னேன். கேட்டுக் கேட்டு விம்மிதம் அடைந்தார்.

செட்டியாரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு அன்று இரவே புறப்பட்டுக் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன். சேலம் இராமசுவாமி முதலியார் சென்னையில் உள்ள கையொப்பக்காரர்களிடமிருந்து பணம் தொகுத்துத் திருவல்லிக்கேணி விசுவநாத சாஸ்திரியாரிடம் நான் வாங்கியிருந்த கடனைத் தீர்த்து விட்டார். அவருக்குப் பணம் கொடுத்து விட்ட விஷயத்தை முதலியார் எனக்கு எழுதிய போது என் தலையில் சுமந்திருந்த பெரும் பாரம் நீங்கியது போன்ற ஆறுதலை அடைந்தேன்.

பல அன்பர்கள் பாராட்டி எழுதினார்கள். அதனால், பண்டைத் தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியை மேலும் செய்து வரவேண்டுமென்ற எண்ணம் வலியுறத் தொடங்கியது. சீவகசிந்தாமணியோடு சேர்த்து ஐம்பெருங் காப்பியங்களென்று வழங்குபவை சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன. இவற்றுள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இரண்டு நூல்களின் ஏட்டுப் பிரதிகள் என்னிடம் இருந்தன. வளையாபதி, குண்டலகேசி என்னும் இரண்டும் கிடைக்கவில்லை. பிள்ளையவர்கள் இருந்த காலத்தில் திருவாவடுதுறை மடத்துப் புத்தகசாலையில் வளையாபதி ஏட்டுச் சுவடியை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அந்தக் காலத்தில் அத்தகைய பழைய நூல்களில் எனக்குப் பற்று உண்டாகவில்லை. அதனால் அந் நூலை எடுத்துப் படிக்கவோ, பாடம் கேட்கவோ சந்தர்ப்பம்

நேரவில்லை. பழைய நூல்களை ஆராய வேண்டுமென்ற மன நிலை என்பால் உண்டான பிறகு தேடிப் பார்த்தபோது அந்தச் சுவடி மடத்துப் புத்தகசாலையில் கிடைக்கவில்லை. தமிழ் நாடு முழுவதும் தேடியும் பெற்றிலேன். எவ்வளவோ நூல்கள் அழிந்தொழிந்து போயினவென்று தெரிந்து அவற்றிற்காக வருத்தம் அடைவது என் இயல்பு. 'கண்ணி ளுல் பார்த்த சுவடி கைக்கெட்டாமற் போயிற்றே!' என்ற துயரம் மிக அதிகமாக வருத்தியது.

சீவகசிந்தாமணியோடு சேர்த்து எண்ணப் பெறும் நூல்களில் ஒன்றினது ஆராய்ச்சியை அடுத்த வேலையாக மேற்கொள்ளலாமென்று எண்ணினேன். உரையுள்ள நூலாக இருந்தால் ஆராயும் சிரமம் சிறிது குறையுமென்ற நினைவினுல் அடியார்க்கு நல்லாருரையோடுள்ள சிலப்பதி காரத்தை வெளியிடலாமென்ற கருத்து உண்டாயிற்று.

அந்தச் சமயத்தில் சில அன்பர்களும் சிலப்பதிகாரத் தைப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்று அடிக்கடி எழுதி ஞர்கள். அதனுல் அதையே பதிப்பிக்கலா மென்று எண்ணி நான் சிலரிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். அப் போது ஜைன நண்பர்களிற் சிலர் என்னை அணுகி, ''பல காலமாக அச்சேருமல் இருந்த சீவகசிந்தாமணியை அச் சிட்டு எங்களுக்கு உபகாரம் செய்தீர்கள். அப்படியே சூளாமணியையும் பதிப்பித்துத் தந்தால் எங்களாலான உப காரம் செய்கிருேம்'' என்ருர்கள். சந்திரநாத செட்டியார், ''சீவகசிந்தாமணி விஷயத்தில் நீங்கள் அரும்பாடு பட்டீர் கள். ஜைன சம்பிரதாயங்களைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறீர் கள். ஆகையால் சூளாமணியைப் பதிப்பிப்பது மிகவும் சுலப மான காரியம்'' என்ருர். அவர்கள் சொல்வது எனக்கு நியாயமாகவே தோற்றியது. சூளாமணியைப் படித்துப் பார்த்த நான், அதுவும் சிந்தாமணியைப் போலவே சிறப் புள்ள காவியமென்று உணர்ந்தேன். ஆகவே சூளா மணியிலே சிறிது கருத்தைச் செலுத்தலானேன். குறிப்புக்

களையும் எழுதி வைத்துக் கொண்டேன். இந்த நிலையில் தாமோதரம் பிள்ளை சூளாமணியைப் பதிப்பிப்பதாகத் தெரிந்தது. அதனுல் அந்நூலை அச்சிடும் முயற்சியை நிறுத்திக்கொண்டேன். சிலப்பதிகாரப் பகுதிகள் என் மனத்துக்குத் திருப்தி அளிக்கும் முறையில் அச் சமயம் இராமையாலும், சில பகுதிகளுக்கு உரை கிடைக்காமை யாலும், பின்னும் பல பிரதிகளைத் தேடித் தொகுத்தே ஆராய வேண்டுமென்ற நினைவினுலும் அந்த நூற்பதிப்பை உடனே மேற்கொள்வதையும் விடுத்தேன்.

சீவக சிந்தாமணி முற்றுப்பெற்ற சமயத்தில் தமிழ்த் தாயின் கட்டளையைப் போல, என் கையில் பத்துப் பாட்டுப் பிரதி கிடைத்தது நினைவுக்கு வந்தது. சங்க நூலாகிய அதனையே அச்சிட வேண்டுமென்று முடிவு செய்துகொண் டேன். என்னுடைய குடும்பத்தார் வழிபடும் குல தெய்வ மாகிய திருவேரகப் பெருமானைத் தியானம் செய்துகொண்டு தனியாக இருந்த திருமுருகாற்றுப்படையை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

46. சுப்பிரமணிய தேசிகர் வியோகம்

பத்துப்பாட்டை வெளியிடலாமென்று முடிவு செய்த போது என் கையில் அந் நூலின் ஏட்டுப் பிரதிகள் இரண்டே இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று அபூர்த்தியானது. வேலூர்க் குமாரசாமி ஐயர் கொடுத்த பிரதி பூர்த்தியாக இருந்தாலும் வழுக்கள் மிகுதியாகக் காணப்பட்டன. நச்சினுர்க்கினியர் உரையும், சிறு சிறு பகுதிகளாக அமைத் துள்ள மூலமும் பிறவும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து கலந்திருந்தன. அவர் செய்யும் அன்வயத்தினுல் பாட்டின் உருவம் இன்னது தானென்று நிச்சயிப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. பின்னும் சில பிரதிகள் கிடைத்தால் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாமென்று எண்ணினேன்.

அச் சமயத்தில் தியாகராச செட்டியார் தாம் இயற்றிய மருந்து வெண்பா மாலை, திருச்சிற்றம்பல வெண்பா அந்தாதி, திருவொற்றியூர்பாதி திருவாரூர்பாதி அந்தாதி என்னும் மூன்று பிரபந்தங்களை அனுப்பி அச்சிட வேண்டுமென்று எழுதியிருந்தார். ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கு அப்போது கண்ணின் நோய் அதிகரித்து மிக்க துன்பம் உண்டாக்கியது. சென்னையிலிருந்து பிராக்மன் என்ற ஆங்கிலக் கண் வைத்தியர் வந்து கண்ணைப் பரிசோதித்தார். தேசிகருடைய தேகத்தில் வன்மை குறைந்து விட்டதென்று அவர் சொல்லியதோடு, ஆதீன சம்பந்தமாக ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்வதாயின் முன்னுடியே செய்து விடுவது நலமென்றும் பெரிய காறுபாறு தம்பிரானிடம் தனித்துக் கூறினர். சின்னப் பட்டத்தின் பொருட்டுச் சென்னையிலிருந்து வந்து படித்துக் கொண்டிருந்த அருணாசலத் தம்பிரான் என்பவரை யாவரும் பட்டத்துக் குட்டியென்று வழங்கி வந்தனர். அவருக்கு உடனே சின்னப் பட்டம் கட்டி விடலாமென்று எண்ணிச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் நல்ல நாள் பார்த்துப் பத்திரிகையும் எழுதச் செய்தார். சென்னைக்குச் சென்று அப் பத்திரிகையை அச்சிட்டு வர வேண்டுமென்று எனக்குக் கட்டளையிட்டார். அப்போது கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறையாக இருந்தமையால் அங்ஙனமே செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டேன். தியாகராச செட்டியாருடைய பிரபந்தங்களை அச்சிடுவதற்கும் பத்துப் பாட்டை அச்சிடும் முயற்சிக்கும் சென்னைப் பிரயாணம் அநுகூலமாக இருக்குமென்று நினைத்தேன்.

நல்ல வேளை பார்த்து என்னைத் திருவாவடுதுறையிலிருந்து தேசிகர் அனுப்பினர். எனக்கு மாத்திரம் ஏதோ உள்ளுக்குள்ளே ஒரு பயங்கரமான குறிப்புத் தோற்றியது. அவருடைய பலவீனத்தைக் கண்டு வருந்தினேன். ஒரு முறை விடை பெற்றுக்கொண்டு போனவன் மறுபடியும் வந்து அவரைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றேன்.

சென்னையில் இராமசுவாமி முதலியார் பங்களாவில் தங்கித் தியாகராச செட்டியாருடைய பிரபந்தங்களையும் திருவாவடுதுறைச் சின்னப் பட்டப் பத்திரிகையையும் அச்சுக்குக் கொடுத்தேன். பத்துப் பாட்டுக் கையெழுத்துப் பிரதியைக் கையிலே கொண்டு போயிருந்தேன். மூலம் தனியே இல்லாத அந்தப் பிரதியை என் நண்பர் தேரழுந்தூர் ராஜகோபாலாசாரியாரிடம் காட்டி, ''பிரதியில் தனியே மூலம் இல்லை; உரையுடன் சிறு சிறு பகுதிகள் மாத்திரம் உள்ளன. அந்தப் பகுதிகளும் அன்வயத்தால் முன் பின் மாறி இருக்கின்றன'' என்று கூறினேன். அவர், ''அந்த சிறு பகுதிகளான மூலங்களையெல்லாம் தனியே எழுதி வைத்துக்கொண்டால் பிறகு பொருளைக் கொண்டும் வேறு ஆதாரங்களைக் கொண்டும் ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்ளலாமே'' என்றார். அவருக்குச் சட்டென்று தோன்றிய அந்த யோசனை அதுகாறும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. முல்லைப் பாட்டை அவர் கையில் கொடுத்தேன். அவர் சில பகுதிகளை எழுதிக் காட்டினார். அவ்வாறே செய்வதாகச் சொல்லி அவருக்கு என் நன்றியறிவைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன். பிற்காலத்தில் எவ்வளவோ சிரமமான ஏட்டுப் பிரதிகளோடு போராடிக் கஷ்டப்பட்டு நல்ல அநுபவம் அடைந்தாலும் அச் சமயம் அவர் தெரிவித்தது எனக்குப் பரம உபகாரமாக இருந்தது.

சின்னப் பட்டப் பத்திரிகை அச்சிட்டானவுடன் தபாலில் திருவாவடுதுறைக்கு அனுப்பி விட்டேன். தியாகராச செட்டியாருடைய பிரபந்தங்கள் அச்சிட்டு நிறைவேறும் நிலையில் இருந்தன.

ஒரு நாள் காலையில் எட்டு மணிக்கு இராமசுவாமி முதலியார் பங்களாவில் இருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. பார்த்தேன்; கண்களில் நீர் வழிய அப்படியே ஸ்தம்பித்து உட்கார்ந்து விட்டேன். திருவாவடுதுறை ராயசம் பொன்னுசாமிசெட்டி

யார், ''இன்று (7—1—1888) மாலை நான்கு மணிக்கு மகா சந்நிதானம் பரிபூரணமாயிற்று. குறிப்பிட்டிருந்தவர்களுக்கே சின்னப் பட்டம் இன்று பன்னிரண்டு மணிக்கு ஆகிவிட்டது'' என்று அதில் எழுதியிருந்தார்.

என் உள்ளத்துள் பெருந்துக்கம் குமுறிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த உலகத்தில் பிள்ளையவர்களுக்குப் பின்பு பற்றுக் கோடாக யார் உள்ளார்களென்று ஏங்கியிருந்த எனக்கு நல்ல கொள் கொம்பாக உதவிக் கற்பகம் போல் வேண்டுவன வெல்லாம் வழங்கி ஆதரித்த பெருவள்ளலை இறுதிக் காலத்தில் உடனிருந்து பார்க்க முடியாமல் ஊழ்வினை தடுத்து விட்டதே என்ற ஏக்கம் தலைக்கொண்டது. உடனே ஒரு கார்டை எடுத்து அன்றிரவே புறப்பட்டு வருவதாக எழுதினேன். கீழே, ''இரவலரும் நல்லறமும் யானுமினி யென்படநீத் தேகினையே'' என்ற கம்ப ராமாயண (ஆரண்யகாண்டம், சடாயு காண் படலம், 21) அடியை எழுதித் திருவாவடுதுறைக்கு அனுப்பினேன்.

அப்போது இந்த உலகத்தையே நான் மறந்தேன். அந்த நிமிஷத்திலேயே திருவாவடுதுறைக்குப் போக வேண்டுமென்ற வேகம் உண்டாயிற்று.

இராமசுவாமி முதலியார் இந்தச் செய்தியை அறிந்து மிக்க வருத்தம் அடைந்தார்; எனக்கு ஆறுதல் கூறினார்; தேசிகருடைய உயர்ந்த குணங்களை எடுத்துச் சொன்னார். எனக்கோ துக்கம் பொங்கியது. அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய லானேன்.

நின்ற இடத்திலே நின்றேன்; ஒன்றும் ஓடவில்லை. புத்தகத்தைத் தொடுவதற்குக் கை எழவில்லை. என்னுடைய உடம்பிலே இரத்த ஓட்டமே நின்று விட்டது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. என்னுடைய ஒவ்வொரு முயற்சியையும் பாராட்டி, எனக்கு வந்த பெருமையைக்

காணும்போது தாய் குழந்தையின் புகழைக் கேட்டு மகிழ் வது போல மகிழ்ந்து என்னைப் பாதுகாத்த அந்த மகோப காரியையும் அவர் எனக்குச் செய்த ஒவ்வொரு நன்மையை யும் நினைந்து நினைந்து உருகினேன். என் துக்கத்தை ஆற் றிக் கொள்ள வழியில்லை. சில செய்யுட்கள் இயற்ற எண்ணினேன். என் உள்ளத் துயரமே செய்யுளாக வந் தது. அவர் திருவுருவத்தை இனிப் பார்க்க இயலாதென்ற நினைவு, வரவே நான் மனத்திற் பதித்து வைத்திருந்த அவ் வுருவம் எதிர் நின்றது.

''கருணையெனுங் கடல்பெருகு மடையாய நினதுவிழிக்
கடையும், சீதத்
தருணமதி யனையமுக மண்டலமும், தெளியமுத
தாரை போல
வருமினிய மொழிவாக்கும், வருவோர்க்கு வரையாது
வழங்கு கையும்
திருவருட்சுப் பிரமணிய குருமணியே! காண்பதென்று
சிறியேன் மன்னோ.''

[வரையாது - கணக்கின்றி]

நான் சென்னைக்குப் புறப்படும்போது, ''நல்ல வேளை யில் புறப்படவேண்டும்'' என்று அவர் சொல்லியனுப்பி யது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. நல்ல வேளையில் புறப்பட்ட தாகத்தான் முன்பு எண்ணினேன். ஆனால் அந்தச் சமய யத்திலோ அந்த வேளை மிகப் பொல்லாத வேளையென்று எண்ணும்படி ஆகிவிட்டது.

''நல்வேளை தனிற்சென்னை நகர்க்கேகப் புறப்படென
நவின்றே என்னை
ஒல்வேளை தனில்விடுத்தாய்; அவ்வேளை நினைப்பிரிய
உஞற்றும் தீய
அல்வேளை யென்பதனை அறியாது பிரிந்துதுயர்
அடைந்தேன் அந்தோ!
வில்வேளை வென்றபெரு விறலுடைச்சுப் பிரமணிய
விமல வாழ்வே!''

[உஞற்றும் - செய்யும். வேளை வென்ற பெருவிறல்-மன்மதனைத் துற வொழுக்கத்தால் வென்ற வீரம்.]

என் துரதிருஷ்டத்தை நினைத்து நொந்து கொண்டேன். அன்று இரவே புறப்பட்டு உடன் வந்த சிலருடன் நேரே திருவாவடுதுறையை அடைந்தேன்.

அங்கே நான் விரும்பிய பொருளைக் காண முடியுமா? தேசிகர் நிற்கும் இடம், இருக்கும் இடம், பாடம் சொல்லும் இடம் முதலிய இடங்களையெல்லாம் போய்ப் பார்த்தேன். அங்கே அவருடைய உருவம் இருப்பதாகப் பிரமை கொண்டேன். காணுமல் மயங்கினேன்.

புதிய தலைவர் ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் என்னும் திருநாமத்தோடு பதினேழாம் பட்டத்து ஆதீனத்தலைவராக விளங்கினுர். அவர் என்பால் அன்போடு பேசி ஆறுதல் கூறினுர். என்னுடைய துயரம் ஆற்றுவிப்பார் முயற்சிக்கு அப்பாலதாக இருந்தது. திருவாவடுதுறையில் எல்லாம் இருந்தன. ஒரு தலைவர் போனுர்; ஆனுல் வேறொரு தலைவர் வந்துவிட்டார். சமாதி அடைந்த தலைவருக்குக் குரு பூஜையும் புதிய தலைவருக்குச் சிறப்பும் நடைபெற்றன. அப்போது அந்த ஊர் திருவிழாக் கோலத்திலே இருந்தது.

ஆனுலும் சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய குணங்களிலே ஈடுபட்டவர்கள் உள்ளத்தில் துக்கந்தான் நிரம்பியிருந்தது. அவர்கள் சம்பிரதாயத்திற்காக உடம்பைச் சுமந்துகொண்டு அங்கும் இங்கும் போய் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

முறைப்படி சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய சமாதிக்கு ஒவ்வொரு நாளும் பூஜை நடைபெற்றது. இறுதி நாளன்று விசேஷமான பூஜை நிகழ்ந்தது. அதன் பொருட்டுப் பல ஊர்களிலிருந்து மடத்தைச் சேர்ந்த அடியார்கள் வந்திருந்தனர்.

குரு பூஜையின் இறுதி நாள் இரவு மடத்தில் ஒரு சபை கூடியது. புதிய தலைவராக் அம்பலவாண தேசிகரது முன்னிலையில் பலர் சுப்பிரமணிய தேசிகர் பரிபூரணமான

தற்கு இரங்கியும், புதிய தலைவரை வாழ்த்தியும் தாம் இயற்றிய செய்யுட்களைச் சொல்லிப் பொருள் கூறினார்கள். நான் அப்போது அங்கே இல்லை.

ஆதீனத்து அடியாராகிய பழனிக் குமாரத் தம்பிரா னென்பவர், தாம் இயற்றிய இரங்கற் பாக்களை வாசித்து வந்தார். அவற்றுள் ஒரு பாட்டின் பகுதியாகிய, ''குருமணி சுப்பிரமணிய குலமணியா வடுதுறைப்பாற் கொழித்துக் கொண்ட ஒரு மணி சிந்தாமணியை யுதவுமணி'' என்பதற் குப் பொருள் சொல்லும்போது, ''சிந்தாமணியை உதவு மணி'' என்ற பகுதிக்கு, ''இந்த மடத்தில் தமிழ்க் கல்வி கற்று இப்போது கும்பகோணம் காலேஜில் இருக்கும் சாமிநாதையர் சீவகசிந்தாமணியைப் பதிப்பிப்பதற்கு ஊக் கம் அளித்துப் பிரதி முதலியன கொடுத்த மகாசந்நிதானத் தின் அருஞ் செயலை நினைத்துச் சொன்னேன்'' என்று ஒரு காரணம் கூறினாராம். அப்போது அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர், ''சைவ மடமாகிய இந்த இடத்தில் ஜைன நூலுக் குச் சிறப்புத் தருவது நியாயமன்று. சாமிநாதையர் இந்த மடத்திற்கு வேண்டியவராக இருந்தும் உமாபதி சிவாசாரி யார் 'பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணி' என்று சொல்லி யிருக்கும் ஜைன நூலை அச்சிட்டது தவறு. அதை நாம் கண்டிப்பதோடு அந்த நூல் பரவாமல் இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும்'' என்றாராம். அவர் அயலூரிலிருந்து வந்து மடத்தில் சில காலம் தங்கியிருந்தவர். எனக்கும் பழக்கமானவரே.

அதைக் கேட்ட தம்பிரான்களும் பிறரும் திடுக்கிட்ட னர். அவர்பால் அவர்களுக்குக் கோபமும் உண்டாயிற்று. அவரை உடனே எதிர்த்துத் தக்க நியாயங்கள் கூறி அடக்கி விட்டார்கள்.

குரு பூஜை நிறைவேறியது. வெளியூரிலிருந்து வந்த வர்கள் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குச் சென்றனர். ஸ்ரீ சுப்பிர மணிய தேசிகருடைய அன்புச் செயல்களை நினைந்து

நினைந்து பொழுது போக்கும் அளவோடு நான் பத்துப் பாட்டு ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டேன்.

47. திருநெல்வேலிப் பிரயாணம்

1888-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்திலே சுப்பிரமணிய தேசிகரை இழந்த வருத்தம் ஆறுவதற்குள் மற்ருெரு பெரிய நஷ்டம் நேர்ந்தது. எனது நன்மையைக் கருதிய மகோபகாரிகளுள் சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கு அடுத்தபடியாகச் சொல்லக்கூடிய ஸ்ரீ தியாகராச செட்டியார் சிவபதம் அடைந்தார்.

செட்டியாரிடமிருந்து எனக்கு அடிக்கடி கடிதம் வரும். அவர் கண் பார்வை குறைந்தது முதல் வேறு யாரேனும் அவருக்காக எழுதுவார். அக் கடிதங்களிலிருந்து செட்டியாருடைய தேகம் மிகவும் மெலிந்துவிட்டதென்று தெரிய வந்தது. ஆனால் அவ்வளவு விரைவில் அவர் வாழ்நாள் முடிவு பெறுமென்று நான் எண்ணவில்லை.

1888-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் பத்தொன்பதாம் தேதி செட்டியார் சிவபெருமான் திருவடி நிழலை அடைந்தாரென்ற செய்தி மறுநாளே எனக்குக் கிடைத்தது. அவ்வரைப் போய்ப் பாராமற் போனேமே யென்ற வருத்தம் என் மனத்தில் உண்டாயிற்று. பத்துப் பாட்டு ஆராய்ச்சியின் ஆரம்பம் இவ்வாறு இருந்ததில் என் மனம் சிறிது குழப்பமுற்றது. அதற்கு ஏற்றபடி இருந்தது ஏட்டுச் சுவடியின் நிலையும்.

பத்துப் பாட்டில் விஷயம் தெரியாமல் பொருள் தெரியாமல் முடிவு தெரியாமல் மயங்கிய போதெல்லாம் அந்த வேலையை நிறுத்தி விடலாமென்ற சலிப்புத் தோன்றும். ஆனால் அடுத்த கணமே ஓர் அருமையான விஷயம் புதிதாதாகப் கண்ணிற் படும்போது, அத்தகைய விஷயங்கள் சில

வாக இருந்தாலும் அவற்றிற்காக வாழ்நாள் முழுவதும் உழைக்கலாமே என்ற எண்ணம் உண்டாகும்.

இந்த நிலையில் திருத்தம் இல்லாதனவும் மூலம் இல்லாதனவுமாகிய பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு கஷ்டப்படுவதைவிட இன்னும் சில நல்ல பிரதிகளைத் தேடித் தொகுத்து ஆராயலா மென்ற கருத்தினல் அவ்வருஷம் மே மாதம் திருநெல்வேலியை நோக்கிப் புறப்பட எண்ணினேன்.

ஒரு நல்ல நாளில் புறப்பட்டுத் திருநெல்வேலிக்குச் சென்று ஈசான மடத்தில் ஜாகை வைத்துக்கொண்டேன். அங்கிருந்த தம்பிரான் எனக்கு வேண்டியவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டார். பிறகு கவிராஜ ஈசுவர மூர்த்தி பிள்ளையிடம் போனேன். அவரும் அவர் தமையனுரும் என் வரவை எதிர் பார்த்திருந்தனர். அவர்களோடு சில நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். வேறு சில கனவான்களும் அப்பொழுது உடனிருந்தார்கள். திருவாவடுதுறை மடத்தைப் பற்றியும் சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய குணங்களைப் பற்றியும் பிள்ளையவர்கள் புலமையைப் பற்றியும் தமிழ் நூல்களைப் பற்றியும் எங்கள் சம்பாஷணை நடந்தது.

அந்த இரண்டு சகோதரர்களும் நல்ல செல்வர்கள். அவர்கள் செல்வத்தை அவர்கள் குணம் அழகு படுத்தியது. மூத்தவராகிய கவிராஜ நெல்லையப்ப பிள்ளையின் வீடு தெற்குப் புதுத் தெருவில் உள்ளது. அவ்வீட்டின் முன்புறத்தும் பின்புறத்தும் வாய்க்கால் உண்டு. எப்போதும் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். வீட்டுக்குப் பின்புறத்தில் பெரிய தோட்டமும் அதில் ஒரு சவுகண்டியும் இருந்தன. அவர் கொடையும் செல்வாக்கும் உடையவர். எப்போதும் அவரைப் பார்க்கப் பல பிரபுக்களும் வித்துவான்களும் வருவார்கள். சிவபக்தியும் தமிழறிவும் ஒருங்கே பொருந்தி விளங்கிய அக் குடும்பத்தில் திருமகள் விலாசம் நன்றாகப் பொருந்தியிருந்தது.

மறுநாள் காலையில் அவ்விரு சகோதரர்கள் வீட்டிலும் உள்ள சுவடிகளைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். மேலை வீதியில் உள்ள கவிராஜ ஈசுவர மூர்த்தி பிள்ளை வீட்டில் புத்தக அறை இருந்தது. அதுதான் அவர்கள் பரம்பரை வீடு. புத்தக அறையைத் திறந்து காட்டினார்கள். பார்த்தவுடன் என் உடம்பு சிலிர்த்தது. 'தமிழ்ச் சங்கத்தில் முன்பு இப்படித்தான் சுவடிகளை வைத்திருந்தார்களோ!' என்று விம்மிதம் அடைந்தேன். ஏட்டுச் சுவடிகளை அடுக்கடுக்காகவும் ஒழுங்காகவும் வைத்திருந்தார்கள். சுவடிகளைக் கட்டிவைத்திருந்த முறையே திருத்தமாக இருந்தது. புழுதி இல்லை; பூச்சி இல்லை; ஏடுகள் ஒன்றோடு ஒன்று கலக்கவில்லை. தமிழ்த் தெய்வத்தின் கோயிலென்று சொல்லும்படி இருந்தது அவ்விடம்.

அங்கே இருந்த ஏடுகளைச் சோதித்துப் பார்த்தேன். பல வகையான நூல்கள் இருந்தன. அச்சிட்ட புத்தகங்களின் ஏட்டுப் பிரதிகள் பல இருந்தன. எல்லாவற்றையும் உடனே பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசை முதலில் எழுந்தது.

பத்துப்பாட்டுப் பிரதிகள் உள்ளனவா என்று முதலில் கவனிக்கலானேன். ஒரு சுவடி கிடைத்தது. பொருநராற்றுப் படை முதல் நான்கு பாட்டுக்களே உள்ளது அது. அதிலும் மூலமும் தனியே காணப்படவில்லை. 'இவ்வளவு சிறப்புள்ள இடத்திலேகூடப் பத்துப் பாட்டுக் கிடைக்கவில்லையே! வேறு எங்கே கிடைக்கப் போகிறது?' என்ற கவலை என்னைப் பற்றிக்கொண்டது.

''என்ன யோசனை செய்கிறீர்கள்?'' என்று நெல்லையப்ப கவிராஜர் கேட்டார்.

''ஒன்றும் இல்லை. சங்கப் புலவருடைய வீட்டைப் போல விளங்கும் இவ்விடத்தில் தமிழ்ச் செல்வம் முழுவதும் கிடைக்குமென்று முதலில் எண்ணினேன். நான் எதைத் தேடி வந்தேனோ அது முற்றும் கிடைக்கவில்லையே! தமிழுல

கத்தில் இந்தத் தமிழாலயத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த இடம் எங்கே இருக்கப் போகிறது? இங்கே அகப்படாதது வேறு எங்கே அகப்படும்? சங்கத்துச் சான்றோர்கள் இயற்றிய நூல்களைத் தமிழுலகம் இப்படி ஆதரவின்றிப் போக்கி விட்டதே!'' என்று வருத்தத்தோடு கூறினேன்.

''இந்த வீடு ஒன்றுதான் இப்படி இருக்கிறதென்று நீங்கள் நினைக்க வேண்டாம். இங்கே இன்னும் சில வீடு களில் பல வகையான ஏட்டுச் சுவடிகள் இருக்கின்றன. அங்கேயும் பார்க்கலாம். ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய ஊர் களில் பல கவிராயர்கள் வீடுகள் உண்டு. ஆயிரக் கணக் கான ஏடுகளை அவ் வீடுகளில் காணலாம். ஆகையால் தாங்கள் சிறிதும் அதைரியம் அடையவேண்டாம்'' என்று கவிராஜர் சொன்னார். அந்த இடத்தில் கோயில் கொண் டிருந்த தமிழ்த் தெய்வமே எனக்கு அபயம் கொடுப்பதாக எண்ணிப் பின்னும் சுவடிகளை ஆராய லானேன்.

அப்போது, **'கொங்குவேள் மாக்கதை'** என்ற மேல் சிட்டையுடைய ஒரு பழஞ்சுவடியைக் கண்டேன். அந் நூல் இன்னதென்று அப்போது எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் அந்தப் பெயரை இலக்கணக் கொத்து உரை யினால் நான் அறிந்தேன். அந்நூலாசிரியராகிய ஸ்ரீ சாமிநாத தேசிகர், சிலர் நல்ல நூல்களைப் படியாமல் வீணாகப் பொழுது போக்குவாரென்று கூறும் ஓரிடத்தில், 'திருவைக் கோவைக்கும் கூட்டுக; மாணிக்க வாசகர் அறிவால் சிவனே என்பது திண்ணம். அன்றியும், அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அவர் வாக்கிற்கு அலந்து இரந்து அருமைத் திருக்கையால் எழுதினார். அப் பெருமையை நோக்காது சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை, சங்கப் பாட்டு, கொங்குவேள் மாக்கதை முதலிய வற்றோடு சேர்த்து அச் செய்யுட்களோடு ஒன்றாக்குவர்; ......பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்

கணக்கு, இராமன் கதை, நளன் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி வாணாள் வீணாள் கழிப்பர்' என்று எழுதியிருக்கிறார். சைவராகிய அவர் வெறுத்து ஒதுக்கும் நூல்களுள் ஒன்று கொங்குவேள் மாக்கதை யென்று அப்போது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. 'கொங்குவேள் என்பவருடைய கதையாக இருக்கலாம்' என்று எண்ணி அச்சுவடியை எடுத்து வைத்துக்கொண்டேன். எட்டுத் தொகையில் கலியும் பரிபாடலும் நீங்கலாக மற்ற ஆறு நூல்கள் மாத்திரம் உள்ள பிரதி ஒன்று அங்கு இருந்தது. அதையும் வேறு சில நூல்களையும் கவிராஜருடைய அநுமதி பெற்று எடுத்து வைத்துக்கொண்டேன். இரண்டு நாட்கள் அவ் வீட்டில் உள்ள ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பார்ப்பதில் சென்றன. பிறகு ஒருநாள் காலையில் அவர்கள் என்னையும் உடனழைத்துக்கொண்டு தங்கள் உறவினர்கள் வீடுகளிலும் நண்பர்கள் வீடுகளிலும் உள்ள ஏட்டுச் சுவடிகளைப் பார்க்கலாமென்று புறப்பட்டார்கள்.

சில இடங்களுக்குச் சென்று பார்த்தோம். பல சுவடிகளும் அச்சிட்ட நூல்களும் இருந்தனவே யன்றிச் சங்கச் செய்யுளாக ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. பிறகு தெற்குப் புதுத் தெருவில் இருந்த கிருஷ்ண வாத்தியாரென்பவர் வீட்டிற்குப் போனோம். அங்கே தொல்காப்பிய உரைச் சுவடி ஒன்றில், "நாங்குனேரியிலிருக்கும் ஒருவருக்கு என்னிடமிருந்த தகடூர் யாத்திரைப் பிரதி ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டு இப் பிரதியை இரவலாக வாங்கிக் கொண்டேன்" என்று எழுதியிருந்தது. யாரிடமிருந்து வாங்கியது என்று குறிப்பிடவில்லை. தொல்காப்பிய உரையில் தகடூர் யாத்திரை என்ற பெயர் வருகின்றது. ஆதலால் அது பழைய நூலென்று உணர்ந்திருந்தேன். அது நாங்குனேரியிலே உள்ளதென்ற செய்தியைக் கண்டதும் அதனை எப்படியாவது கண்டுபிடிக்கலாமென்று எண்ணி, "நாங்கு

னேரியில் கவிராயர்கள் வீடுகள் இருக்கின்றனவா?'' என்று உடன் இருந்த அன்பர்களைக் கேட்டேன்.

''இருக்கின்றன. வைஷ்ணவர்களே அதிகமாகையால் வைஷ்ணவ நூல்கள் கிடைக்கும்'' என்று அவர்கள் சொன்ஞர்கள். ''இந்தப் பிரதியில் தகடூர் யாத்திரைச் சுவடியை அவ்வூரில் உள்ள ஒருவரிடம் கொடுத்திருப்பதாக எழுதியிருக்கிறது. அங்கே சென்று தேடிப் பார்த்தால் கிடைக்குமோ?'' என்று வினவினேன்.

''கிடைக்கலாம். ஆஞல் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. இந்த மாதிரியான புத்தகங்களை இப்போது யார் படிக்கிருர்கள்? நீங்கள் தேடும் பத்துப் பாட்டே முழுவதும் கிடைக்கவில்லையே! இதுபோல அந்த நூலும் கிடைக்காமல் போஞலும் போகலாம். இந்தத் தொல்காப்பியப் பிரதி இங்கே இருப்பதுபோல் இதற்குப் பரிவர்த்தனையாக அனுப்பிய தகடூர் யாத்திரை அங்கே இருக்கவும் நியாயம் உண்டு.''

''கிடைத்தால் நல்லது'' என்றேன் நான். ஆஞல், பிற்காலத்தில் நாங்குனேரியில் நான்கு முறை ஏடு தேடிய போது தகடூர் யாத்திரை கிடைக்கவே இல்லை. பழைய நூல்கள் பல இந்த உலகத்தை விட்டு யாத்திரை செய்து விட்டதைப் போல அந்த அருமையான நூலும் போய் விட்ட தென்று நினைக்கிறேன்.

பல வீடுகளில் தேடியும் வந்த காரியம் கைகூடாமல் போகவே நான் உள்ளம் தளர்ந்து, ''இன்னும் தேடக்கூடிய இடம் இருக்கிறதா?'' என்று கவிராஜ நெல்லையப்ப பிள்ளையைக் கேட்டேன்.

''உங்களுக்கு வேண்டிய சுவடி கிடைக்க வில்லை யென்ற குறையைப் போக்க ஸ்ரீ நெல்லையப்பரே அருள் புரிய வேண்டும். ஒன்றும் தோற்றவில்லை. இன்னும் ஒரு வீடு இருக்கிறது. அங்கே கிடைக்காவிட்டால் பிறகு இந்த ஊரில் வேறு எங்கும் இல்லையென்றே நிச்சயம் செய்துவிடலாம்.''

''அது யார் வீடு?'' என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

''எங்கள் முன்னோராகிய அம்பலவாண கவிராயருடைய மாணாக்கர்களுள் சிறந்தவராகத் திருப்பாற்கடல் நாதன் கவிராயரென்று ஒருவர் இங்கே வண்ணார் பேட்டையில் இருந்தார். அவர் மகா வித்துவான். அவர் வீட்டில் பல ஏட்டுச் சுவடிகள் உண்டு. போய்ப் பார்க்கலாம். இப்போது அவருடைய பேரர் அதே பெயரோடு இருக்கிறார்'' என்றார்.

''இப்போதே புறப்படலாமே'' என்று நான் துரிதப் படுத்தினேன்.

''வாருங்கள், போகலாம்'' என்று சொல்லி அவ் வீட்டை நோக்கி என்னை அழைத்துச் சென்றார். நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் அவ்வீட்டில் இருந்த திருப்பாற்கடல் நாதன் கவிராயர் மிகவும் பிரியமாக வரவேற்றார். அவர் சிறந்த குணசாலியாகத் தோற்றினார். கவிராஜ நெல்லையப்ப பிள்ளை முதலில் அவரை மிகவும் பாராட்டி விட்டு என்னை அறிமுகப் படுத்தி, பத்துப் பாட்டு முதலிய சங்க நூல்களைத் தேடிப் பார்க்கும் பொருட்டு நான் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தார். உடனே அவர், ''அப்படியா? முன்னமே தெரியாமல் போயிற்றே! நேற்றுத்தான் இவ் விடம் ஸப்ஜட்ஜ் கனகசபை முதலியாரவர்கள் தம் நண்பர் ஒருவருக்காக எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு, பதினெண் கீழ்க் கணக்கு இம்மூன்றையும் வாங்கி யனுப்பினார். இவை மிகவும் திருத்தமான பிரதிகள். இவர்கள் முன்னமே வந்திருந்தால் கொடுத்திருப்பேன்'' என்று சொன்னார். சில நாட்களுக்கு முன்பு வராமல் போனோமே என்ற வருத்தம் அப்போது எனக்கு உண்டாயிற்று. ஆனாலும் இந்த மூன்றும் உள்ள வீட்டில் வேறு நல்ல நூல்களும் இருக்கலாமென்று எண்ணி அந்த வீட்டில் உள்ள மற்ற ஏடுகளைப் பார்க்கலாமா என்று கேட்டேன். அப்போது இரவு எட்டு மணியானமையால் மறுநாள் காலையில் வந்து

பார்க்கலாமென்று திருப்பாற்கடல்நாதன் கவிராயர் சொன்னார். அப்படியே மறுநாள் நெல்லையப்பக் கவிராயரும் நானும் அங்கே போனேம். திருநெல்வேலி ஹிந்து காலேஜில் அப்போது தமிழாசிரியராக இருந்த அனந்த கிருஷ்ண கவிராயரென்பவரும் எங்களுடன் வந்தார். தம் வீட்டில் உள்ள புத்தகங்களையெல்லாம் நாங்கள் பார்க்கும்படி திருப்பாற்கடல்நாதன் கவிராயர் எடுத்து வைத்தார். ஏறக் குறைய 500 சுவடிகள் இருக்கலாம். முக்கால்வாசி ஏடுகள் அவருடைய பாட்டனார் எழுதியவை. அவற்றை நாங்கள் தனித்தனியே பார்க்க ஆரம்பித்தோம். பெரிய சுவடி யொன்றை அனந்த கிருஷ்ண கவிராயர் எடுத்துப் பார்த்தார். நான் ஒன்றை எடுத்தேன்.

அந்தச் சுவடியின் தலைப்பு என்னவென்று அனந்த கிருஷ்ண கவிராயரை நான் கேட்டபோது அவர், 'திருமுரு காற்றுப்படை' என்றார். எனக்குச் சிறிது ஆறுதல் உண் டாயிற்று. மறுபடி சில ஏடுகளைத் தள்ளிப் பார்த்து, 'பொருநராற்றுப்படை' என்று சொன்னார். இதுவே பத்துப்பாட்டாக இருக்கலாமென்று பரமேசுவரனுடைய கருணையை நினைந்து நினைந்து உருகினேன். என் கண் ணுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. கவிராயரையே அந்த ஏட்டை ஒவ்வொன்றாகப் பார்க்கச் சொன்னேன். பத்துப் பாட்டு முழுவதும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உரையுடன் வரிசையாக இருந்தது. மிகவும் பழமையான ஏடு. எனக்கே அளவற்ற மகிழ்ச்சியும் பிரமையும் உண்டாயின. அது 150 வருஷங்களுக்கு முற்பட்டதென்றும் மூல ஏடு எழுதிய காலம் அதற்கும் 200 வருஷங்களுக்கு முன்பு இருக்கலாமென்றும் தெரிந்தன. அப்பால் நிதானித்துக் கொண்டு மற்ற ஏடுகளைப் பார்த்ததில் சிந்தாமணியும், கொங்குவேள் மாக்கதையும், சில பிரபந்தங்களும் இருந்தன. கொங்குவேள் மாக்கதை முன்னே கூறிய பிரதியைப் பார்த்து எழுதியது. அதில் முதலும் இல்லை; இறுதியும்

இல்லை. அப்போது 12 மணியாயிற்று. சொந்தக்காரரிட மிருந்து அந்தப் பிரதிகளை எல்லாம் மிக்க நன்றி யறிவுடன் பெற்றுக் கொண்டு ஜாகைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். பத்துப் பாட்டு முழுவதும் உள்ள பிரதி கிடைத்ததில் என் மனம் மிக்க இன்பம் அடைந்தது. பின் இரண்டு நாட்கள் திருநெல்வேலியில் இருந்து சில வீடுகளைப் பார்த்துவிட்டுக் கும்பகோணத்துக்குப் புறப்பட்டேன்.

கும்பகோணம் வந்தபின் வண்ணார் பேட்டைப் பிரதி யோடு வேறு பிரதிகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஆராயத் தொடங்கினேன். அப் பிரதியிலும் உரையிலும் சில பகுதி கள் குறைந்திருந்தன. 'திருநெல்வேலிக்குப் போயிருந்த போது, ஆழ்வார் திருநகரியில் பல வித்துவான்கள் வீடுகள் உண்டென்று சொன்னார்களே. அங்கே போய்ப் பார்க் கலாம்' என்ற சபலம் அப்போது உண்டாயிற்று. ஆவணி யவிட்டத்தைச் சார்ந்து சில நாட்கள் காலேஜில் விடுமுறை இருந்தது. அப்போது திருநெல்வேலிக்குப் போனேன்.

ஆழ்வார் திருநகரிக்குப் போனேன். போகும்போது வெள்ளூரில் சில கவிராயர்கள் வீடுகளில் உள்ள ஏடு களைப் பார்த்தேன். பத்துப் பாட்டு அகப்படவில்லை. ஆழ்வார் திருநகரியில் என் நண்பர்களையும் பார்த்தேன். அவர்கள் யாவரும் முயன்று கவிராயர்கள் வீடுகளில் உள்ள ஏடுகளையெல்லாம் நான் பார்க்கும்படியான நிலையில் வைத்திருந்தார்கள். முதலில் லட்சுமண கவி ராயர் என்பவர் வீட்டிற்குப் போனேன். அவர் சிறந்த வித்துவானாகிய தீராத வினை தீர்த்த திருமேனி கவிராய ரென்பவருடைய பரம்பரையினர். அவர் வீட்டில் ஆயிரக் கணக்கான சுவடிகள் இருந்தன. மூன்று நாட்கள் இருந்து தேடியும் நான் தேடிவந்த பத்துப் பாட்டு மட்டும் கிடைக்க வில்லை. பிறகு பல கவிராயர்கள் வீடுகளில் தேடினேன். ஒரு வீட்டிலும் அது கிடைக்கவில்லை. அதனால் என் மனம் மிக்க சோர்வை அடைந்தது. அப்போது லட்சுமண

கவிராயர் என் நிலைமையைக் கண்டு, ''ஒரு விஷயம் மறந்து விட்டேன். இங்கே என் மாமனுர் இருக்கிருர். என் வேலைக்காரன் என் வீட்டில் இருந்த சில சுவடிகளை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டான். அவரிடம் நீங்கள் தேடும் புத்தகம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம்'' என்ருர். எங்ஙனமாவது முயன்று கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்று அவரைக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

ஒருநாள் இரவு ஆலயத்தில் விசேஷமாதலால் நான் இருந்த வீதி வழியே பெருமாளும் சடகோபாழ்வாரும் எழுந்தருளினுர்கள். அப்போது நம்மாழ்வார் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்து நான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றுவிக்க வேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன். பிறகு என் நண்பர்களுடன் நான் ஆகாரம் செய்துகொண்ட வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தேன். நிலா ஒளி நன்ருக வீசியது, அப்போது லட்சுமண கவிராயர் மிகவும் வேகமாக நாங்கள் இருந்த இடம் வந்து, ''இந்தப் புத்தகத்தைப் பாருங்கள். இந்த ஒன்றுதான் என் மாமனுரிடம் உள்ளது. பார்த்துவிட்டுத் திருப்பி அனுப்பி விடுவதாக வாங்கி வந்திருக்கிறேன்'' என்று ஒரு சுவடியை என்னிடம் கொடுத்தார். எனக்கிருந்த ஆவலினுலும் வேகத்திருலும் நிலா வெளிச்சத்திலேயே அதைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். சட்டென்று ''முல்லைப் பாட்டு'' என்ற பெயர் கண்ணில் பட்டது. அப்போது எனக்கு உண்டான சந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை. மிக விரைவாக முதலிலிருந்து திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன். திருமுருகாற்றுப் படை முதல் ஏழு பாட்டுக்கள் வரிசையாக இருந்தன. ஆழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தது வீண்போகவில்லையென்று பக்கத்தில் இருந்தவர்களிடம் சொன்னேன். அன்றிரவு முழுவதும் சந்தோஷத்தால் தூக்கம் வரவில்லை. மறுநாள் அந்த ஏட்டுப் பிரதியையும், ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆகியவற்

றின் பிரதிகளையும் லட்சுமண கவிராயரிடம் வாங்கிக் கொண்டு நண்பர்களிடம் விடைபெற்றுத் திருநெல்வேலி வந்து அங்கே பார்க்க வேண்டியவர்களைப் பார்த்துவிட்டுக் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

48. பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி

கிடைத்த பிரதிகளையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு பத்துப் பாட்டை ஆராயத் தொடங்கினேன். சிலவற்றில் பத்துப் பாட்டுக்கள் இல்லை. சிலவற்றில் இடையிடையே சில பகுதிகள் இல்லை. சிலவற்றில் பிழைகள் மலிந்திருந்தன. ஒன்றிலேனும் தனியே மூலம் இல்லை. திருத்தமான பிரதி எங்கே கிடைக்குமென்ற கவலையில் மூழ்கியிருந்தேன்.

எப்பொழுதும்போல் ஒரு முறை திருவாவடுதுறைக்குச் சென்றிருந்தபோது ஆதீனத் தலைவராகிய அம்பலவாண தேசிகரிடம் பத்துப் பாட்டுக்காக நான் செய்த யாத்திரைகளைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லிவிட்டு, ''இவ்வளவு சிரமப் பட்டும் முற்றும் உள்ள திருத்தமான பிரதி கிடைக்கவில்லை. ஆதீனத்தைச் சார்ந்த இடங்களில் எங்கேனும் கிடைத்தால் வாங்கி அனுப்பும்படி காரியஸ்தர்களுக்குச் சந்நிதானம் உத்தரவிட்டால் அநுகூலமாக இருக்கும்'' என்று தெரிவித்துக் கொண்டேன். என்னுடைய மன நலிவைக் கண்ட தேசிகர், ''சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டாம். ஆதீனத்தைச் சார்ந்த இடங்கள் பல இருக்கின்றன. எல்லோருக்கும் எழுதச்சொல்லி எப்படியாவது பத்துப் பாட்டுப் பிரதியை வருவித்துக் கொடுப்போம்'' என்று தைரியம் கூறினர்.

''கிடைத்தால் நல்லது'' என்றுசொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றேன்.

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின் திருவாவடுதுறையிலிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. ''தென்னுட்டுக் காரி

யஸ்தர்களுக்கெல்லாம் சந்நிதானத்தில் எழுதியிருக்கிறது. அநுகூலமான செய்தி கிடைக்கும்; கவலைப்பட வேண்டாம்'' என்று மடத்து ராயசம் பொன்னுசாமி செட்டியார் அதில் எழுதியிருந்தார். அடுத்த வாரமே நான் என்னவாயிற்றென்று விசாரிப்பதற்காகத் திருவாவடுதுறை சென்றேன். மடத்திற்குள் புகுந்து ஒடுக்கத்தின் வாயிலில் கால் வைக்கும்போதே ஆதீனத் தலைவர் என் காதில் படும்படி, ''பொன்னுசாமி செட்டியார், பத்துப்பட்டைக் கொண்டு வந்து ஐயரவர்களிடம் கொடும்'' என்று உத்தரவிட்டார். அந்த வார்த்தைகள் என்காதில் விழுந்தபோது என் உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்செறிந்தது. மிக்க வேகமாக ஆதீனத் தலைவரை அணுகி உட்கார்ந்தேன். உடனே பொன்னுசாமி செட்டியார் ஏட்டுச் சுவடியைக் கொணர்ந்து என் கையில் கொடுத்தார். பிரித்துப் பார்த்தேன். பத்துப் பாட்டுக்களும் இருந்தன. மூலமும் உரையும் கலந்ததாகவே இருந்தது அப்பிரதி. பத்துப்பாட்டு முழுவதும் இருந்தமையால் எனக்கு அளவற்ற சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. ஒவ்வொரு பகுதியாகப் பார்த்துவந்தேன். ஒவ்வொரு பாட்டாகத் திருப்புகையில் என் உள்ளம் குதூகலித்தது.

''இந்தப் பிரதி எங்கிருந்து கிடைத்தது?'' என்று வியப்போடு ஆதீனத் தலைவரை வினவினேன்.

''திருச்செந்தூர் மடத்தில் வீரபாகு பிள்ளையென்பவர் காரியஸ்தராக இருக்கிறார்; நல்ல திறமையுள்ளவர். அவர் வாங்கி அனுப்பினார்'' என்று அவர் சொன்னார். அந்தப் பிரதியைப் பெற்றுக்கொண்டு கும்பகோணம் வந்து என் கைப்பிரதியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். பல பிழைகள் இருந்தின. மூலம் இல்லையே என்ற குறை ஒருபால் இருப்பினும் பத்துப் பாட்டுக்களும் உள்ள திருத்தமான பிரதி கிடைத்ததே போதுமென்ற திருப்தியோடு, மேற்கொண்டு பதிப்புக்குப் பிரதியைச் சித்தம் செய்யலானேன்.

இடையில் வேறொரு தடை நேர்ந்தது. குறிஞ்சிப் பாட்டில் ஓரிடத்தில் ஒரு பகுதி விட்டுப் போயிருந்தது. எல்லாப் பிரதிகளிலும் அதே குறை காணப்பட்டது. எவ்வளவு அடிகள் அங்கே இருக்க வேண்டுமென்பதை நிச்சயம் செய்துகொள்ள முடியவில்லை. பொருளின் தொடர்ச்சியைப் பார்க்கையில் சிறுபகுதியாக இருக்கலாமென்றே தோற்றியது. பல மலர்களின் பெயர்கள் வரிசையாகச் சொல்லப் பெறும் இடம் அது. முன்னும் பின்னும் மலர்களுடைய பெயர்கள் வருகின்றன. இடையில் சில மலர்களின் பெயர்கள் அமைந்த பகுதியே காணப்படவில்லை.

தொடங்கியது முதல் இடைஞ்சல்களையே அனுபவித்துத் துயருற்றதனால் நான் ஓய்ந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் இருந்தேன். அப்போது, சைவ ஆதீனங்களில் திருவாவடுதுறையைப் போன்ற பழமையும் பெருமையும் உடைய தருமபுர ஆதீனத்தின் ஞாபகம் வந்தது. அதுகாறும் தருமபுர மடத்தில் உள்ள ஏடுகளைத் தேடிப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு நேரவில்லை.

பல வித்துவான்கள் இருந்து விளங்கிய அவ்வாதீனத்து ஏடுகளை ஆராய்ந்தால் பத்துப் பாட்டுப் பிரதி கிடைக்கலாமென்ற ஆசை எனக்குத் தோற்றியது. அம் மடாலயத்திற்குச் சென்று ஆதீனத் தலைவராக இருந்த ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக தேசிகரைக் கண்டு அவர் அநுமதி பெற்று அங்கிருந்த ஏடுகளைத் தேடினேன். நான் தேடிய பொருள் கிடைத்தது. அங்கே மிகப் பழையதாகிய பத்துப்பாட்டின் ஒற்றை ஏடுகள் சில அகப்பட்டன. அவற்றால் குறிஞ்சிப் பாட்டிற் குறையாக இருந்த பகுதி பூர்த்தியாயிற்று. நான்கு மலர்களின் பெயர்கள் விடுபட்டுப் போயினவென்று தெரிய வந்தது. குறை நிரம்பப்பெற்ற மகிழ்ச்சியோடு என் நன்றியறிவைத் தெரிவித்து அவ்வேடுகளைப் பெற்றுக் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

பத்துப் பாட்டு மூலம் இல்லாத குறை மாத்திரம் நிரம் பாமலே இருந்தது. சென்னையில் உள்ள அரசாங்கத்துக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையில் ஒரு பத்துப் பாட்டுப் பிரதி இருந்தது. அதனைப் பிரதி பண்ணச் செய்து வருவித்தேன். அதில் இரண்டு பாட்டுக்களின் மூலம் இருந்தன. 'இனிமேல் பத்துப் பாட்டுப் பிரதிகள் வேண்டுமென்று கவலைப்படுவதில் பிரயோசனம் இல்லை' என்ற தீர்மானத்தோடு அந் நூலை அச்சுக்குச் சித்தம் செய்யத் தொடங்கினேன்.

ஒரு முறை நன்றாக முற்றும் பார்த்துவிட்டு அச்சுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பிரதியைப் பார்த்து ஒழுங்கு படுத்தலானேன். மற்றப் பாட்டுக்களை முதலில் முடித்து விட்டுக் கடைசியில் திருமுருகாற்றுப் படையைப் பார்த்துவந்தேன். மூலத்தையும் உரையையும் பிரித்து எப்படி எழுதவேண்டுமோ அப்படி எழுதச் செய்தேன். ஒருநாள் காலையில் ஒன்பது மணிக்குத் திருமுருகாற்றுப்படை பூர்த்தியாயிற்று. ஒரு விதமான திருப்தி எனக்கு உண்டாயிற்று. அப்போது வீதியில் நாகசுர சத்தம் கேட்டது. கவனித்தேன். சுப்பிரமணிய பக்தராகிய நாயுடு ஒருவர் காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து விபூதியை உடம்பெல்லாம் பூசிப் பாற்காவடி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். உடம்பெல்லாம் அலகுடன் முருகன் துதியான சில பாடல்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆடியபடியே வந்தார். நாகசுரக்காரன் அவருடைய பாட்டுக்கும் ஆட்டத்திற்கும் ஏற்ப வாசித்து வந்தான்.

திருமுருகாற்றுப்படை எழுதி முடிவதற்கும் அந்த முருகன் அடியார் காவடி எடுத்து வாயிலில் வந்து நின்றதற்கும் சரியாக இருந்தது. பலவகைத் தடைகளால் புண்பட்ட எனக்கு அக்காட்சி மிக்க ஆறுதல் அளித்தது. ''திருமுருகாற்றுப் படையை முடித்தோம். ஆண்டவன் திருவருள் இந்த வேலையை முற்றுவிக்குமென்பதற்கு அடையாளமாக இக்

காட்சியைக்காண்கிறேம்'' என்று நான் உள்ளுணர்ச்சி பொங்கிவர என் உடன் இருந்த அன்பரைப் பார்த்துச் சொன்னேன்.

''நல்ல சகுனந்தான்'' என்று அவரும் ஆமோதித்தார்.

49. கண்டனப் புயல்

சீவகசிந்தாமணிப் புத்தகம் தமிழ் நாட்டாருடைய அன்புக்கு உரியதாயிற்று. அதிலிருந்து பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்ட அறிஞர்கள் என்னைப் பாராட்டிய தோடு பத்துப் பாட்டுப் பதிப்பையும் விரைவில் நிறை வேற்ற வேண்டுமென்று தெரிவித்தார்கள். சீவகசிந்தாமணி யின் முகவுரையிலும் நூலின் அடிக்குறிப்புக்களிலும் புற நானூறு முதலிய பல பழைய நூற் பெயர்களைக் கண்டவர் கள் அவற்றையெல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றுகப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்று கூறி எனக்கு ஊக்கம் அளித்து வந்தார்கள்.

இப்படி அபிமானிகளுடைய ஆதரவு எங்கும் வளர்ந்து வந்தபோது ஒரு பால் சில பொருமைக் காரர்களின் விஷ மச் செயல்களும் தலை தூக்கத் தொடங்கின. பிறரைக் கண்டிப்பதிலேயே இன்பம் காணும் சிலர் சீவக சிந்தா மணிப் பதிப்பைப்பற்றிப் பல வகையான கண்டனங்களைக் கூறியும் எழுதியும் அச்சிட்டும் வெளிப்படுத்தலாயினர். அவர் கூறிய பிழைகளில் உண்மையான பிழைகளும் சில உண்டு. ஆனாலும் அவர்களுடைய நோக்கம் பிழை திருந்த வேண்டுமென்பது அன்று; எப்படியாவது கண்டனம் செய்து என் மதிப்பைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதே. கண் டனத்தின் முறையும் நடையும் அவர்களுடைய உள்ளக் கொதிப்பைக் காட்டினவேயன்றித் தமிழன்பை வெளிப் படுத்தவில்லை.

சிந்தாமணியை வெளியிட்ட காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அத்தகைய நூற்பயிற்சி எவ்வளவு மங்கியிருந்த தென்ப தைத் தமிழுலகு நன்கு அறியும். அப்போது மிகவும்

சிரமப்பட்டுச் செய்த ஒரு காரியத்தில் பிழைகள் இருப்பது இயல்பே. நூற்பதிப்பு விஷயத்தில் வரவரப் பாடங்கள் திருந்துவதும், உண்மைப் பொருள் தெளிவாவதும், புதிய புதிய செய்திகள் புலப்படுவதும் புதியன அல்ல. எடுத்த எடுப்பிலே முற்றத் திருந்திய பதிப்பை வெளியிடுவதென்பது இயலாத காரியம். என் முதற் பதிப்புக்களில் அமைந்திருந்த பல பிழைகளைப் பிற்காலத்தில் நானே திருத்திப் பதிப்பித்திருக்கிறேன். புதிய புதிய ஆராய்ச்சி செய்யும் போது கிடைக்கும் அறிவால் பல காலமாகத் திருந்தாத செய்திகள் திருந்தியதும் உண்டு.

சிந்தாமணிப் பதிப்பில் என் அறியாமையால் சில பிழைகள் அமைந்ததுண்டு. திருத்தக்க தேவர் மதுரைக்குச் சென்று சங்க வித்துவான்களைக் கண்டனரென்று முதற் பதிப்பில் எழுதியிருக்கிறேன். இது தவறென்று பிறகு தெரிய வந்தது. ஜைன சங்கத்தைச் சார்ந்தவர்களை அவர் கண்டாரென்ற உண்மையைப் பிற்கால ஆராய்ச்சியால் அறிந்துகொண்டேன். இப்படியே நூற் பெயர்கள், புலவர் பெயர்கள் முதலிய பலவற்றில் பிழையான உருவங்களைச் சிந்தாமணி முதற் பதிப்பில் காணலாம். அவற்றை நாளடைவில் திருத்திக் கொண்டேன். இன்று இருக்கும் ஒரு பாடம் நாளைக் கிடைக்கும் புதிய பாடத்தால் பிழையாக நேர்வதும் உண்டு. மனிதன் சிற்றறிவால் ஆராய்ந்து அமைக்கும் ஒன்றை எப்படி முடிந்த முடிபென்று கொள்ள முடியும்?

பொறாமையால் தூண்டப் பெற்றவர்களுக்கு இத் தகைய விஷயங்க ளெல்லாம் புலப்படுவதில்லை. கும்பகோணத்தில் பள்ளிக்கூடத் தமிழாசிரியராக இருந்த மூவர் சிந்தாமணிக் கண்டனத்தில் ஊக்கம் கொண்டனர். அவர்கள் என்னால் சில உபகாரங்களைப் பெற்றவர்களே. ஜைன நூலை நான் அச்சிட்டது பிழையென்றும், சைவ மடாதிபதி சகாயம் செய்தது தவறென்றும், சிந்தாமணியில் பிழைகள்

மலிந்துள்ளன வென்றும், அதில் உள்ள பிழைகள் கடல் மணலினும் விண்மீனினும் பல என்றும் கண்டித்துத் துண்டுப் பிரசுரங்களை வெளியிட்டனர். முதலில் அயலார் பெயரால் வெளியிட்டனர்; அப்பால் தங்கள் பெயராலேயே வெளியிட்டனர். கும்பகோணத்தில் வீதிதோறும் இந்தப் பிரசுரங்களைப் பரப்பினர். திருச்சிராப்பள்ளி முதலிய இடங்களுக்கு அனுப்பி அங்கங்கே பரவும்படி செய்தனர்.

இந்தக் கண்டன அலைகளுக்கிடையே நான் பத்துப் பாட்டு ஆராய்ச்சி நடத்தி வந்தேன். குடந்தை மித்திர னென்னும் ஒரு பத்திரிகை கும்பகோணத்தில் சில நாள் நடந்து வந்தது. அதில் ஒரு சமயம் என்னைப் புகழ்ந்தும் அடுத்த இதழில் இகழ்ந்தும் கட்டுரைகள் வரும். என் அன்பர்கள் இத்தகைய கண்டனங்களைக் கண்டு என்பால் சிறிதும் அவமதிப்பு அடைந்ததாகத் தெரியவில்லை.

நான் விடையொன்றும் வெளியிடாமல் இருந்தது கண்டு கண்டனக்காரர்களுக்குப் பின்னும் அதிகக் கோபமே உண்டாயிற்று. ''**சீவகசிந்தாமணிப் பிரகடன வழுப் பிரகரணம்**'' என்று ஒரு பிரசுரம் வெளி வந்தது. பிழையல்லாதனவற்றையும் பிழையாக அதில் சொல்லி யிருந்தனர். அவற்றிற்குச் சமாதானம் சொல்லத்தான் வேண்டுமென்ற கருத்து எனக்கு உண்டாயிற்று. ஒரு நாள் இரவில் நாலாம் ஜாமத்தில் எழுந்து சமாதானம் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். மனம் மிக வருந்தியது. அப்போது கம்பளத்தான் ஒருவன் வீதியில், ''ஐயா, உங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்; கவலைப்பட வேண்டாம்'' என்று தன் வழக்கப்படியே சொல்லிவிட்டுப் போனான். அவன் வழக்கமாகச் சொன்னாலும் எனக்கு அது விசேஷமாகத் தோற்றியது. ஒருவாறு சமாதானத்தை எழுதி முடித்தேன். விடிந்தது.

காலைக் கடன்களை முடித்த பிறகு நான் எழுதிய சமாதானப் பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு, சாது சேஷைய

ரிடம் சென்றேன். கண்டனத்துக்கு நான் எழுதிய சமாதானத்தை வேறொருவர் படித்துப் பார்த்தால்தான் அதன் பொருத்தம் தெரியுமென்ற எண்ணத்தாலும், என்பால் பேரன்புடைய அவர் ஏதேனும் யோசனை கூறக் கூடுமென்ற கருத்தாலுமே அவரிடம் போனேன்.

நான் எழுதிக்கொண்டு சென்ற காகிதங்களை அவர் கையில் கொடுத்து, ''சிந்தாமணியைப் பற்றிய கண்டனங்கள் எங்கும் உலாவி வருவது உங்களுக்குத் தெரியுமே. தூஷணைகளுக்குச் சமாதானம் சொல்லுவது சாத்தியம் அன்று. பிழையென்று சொல்லப்பட்டவற்றிற்கு எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சமாதானம் எழுதியிருக்கிறேன். பார்வையிட வேண்டும்'' என்றேன். அவர் வாங்கிப் பார்த்தார். அவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரோவென்று நான் ஆவலோடு எதிர்பார்த்து நின்றேன்.

அவர் உடனே அதை அப்படியே கிழித்துப் பக்கத்தில் இருந்த குப்பைக் கூடையில் போட்டார். எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. கலக்கமுற்றேன். அவர் என்னைப் பார்த்து மிகவும் நயமான குரலில் சொல்லத் தொடங்கினார்: ''நான் கிழித்துவிட்டதைப் பற்றி வருத்தப்பட வேண்டாம். நீங்கள் சமாதானம் எழுதுவதென்ற வேலையையே வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. சிலர் உங்களைத் தூஷித்துக் கொண்டு திரிவதும் கண்டனங்கள் வெளிப்படுத்தியிருப்பதும் எங்களுக்குத் தெரிந்தனவே. அப்படிச் செய்கிறவர்கள் இன்னாரென்பதை நான் நன்றாக அறிவேன். அவர்கள் செயலால் என்னைப் போன்றவர்களுக்கோ மாணாக்கர்களுக்கோ மற்ற அன்பர்களுக்கோ உங்களிடம் மன வேறுபாடு ஏற்பட்டிருக்கிறதா? இம்மியளவுகூட இல்லை என்பது நிச்சயம். அப்படி இருக்க, இந்த விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்து நீங்கள் கவலைப்படுவது அநாவசியம். இதற்கு நீங்கள் பதில் எழுதினால் உங்களுடைய எதிரியின் பேர் பிரகாசப்படும். உங்கள் பதிலுக்கு மறுப்பு அவர்கள்

எழுதுவார்கள்; நீங்கள் மறுப்புக்கு மறுப்பு எழுத நேரும். இப்படியே உங்கள் காலமெல்லாம் வீணுகிவிடும். நல்ல காரியத்துக்கு நானூறு விக்கினங்கள் வருவது உலக வழக்கம். சீமையிலும் இப்படியே வீண் காரியங்கள் நடைபெறுவதுண்டு. அவற்றைத் தக்கவர்கள் மதிப்பதில்லை. உங்கள் அமைதியான நேரத்தை இந்தக் காரியத்திலே போக்கவேண்டாம். இம்மாதிரி யாரேனும் தூஷித்தால் பதில் எழுதுகிறதில்லை யென்று வாக்குறுதி அளியுங்கள்'' என்று கூறினுர்.

முதலில் கண்டனத்துக்குச் சமாதானம் எழுதாமல் இருந்த நான் மிக்க யோசனை செய்தே அதனை எழுதினேன். தீர்மானத்தோடு செய்த ஒரு காரியம் வீணுவதென்றுல் சிறிது மனத் தளர்ச்சி ஏற்படுவது இயல்புதானே? 'சிறிதும் யோசியாமல் கிழித்து எறிந்து விட்டாரே'! என்று எண்ணினேன்.

''என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? நீங்கள் இன்னும் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு இவ் விஷயங்களெல்லாம் தடைகளாக இருக்கும். இக் கண்டனம் இன்றைக்கு நிற்கும்; நாளைக்குப் போய்விடும். உங்களை எதிர்ப்பவர்கள் மனம் திருந்தி உங்களிடம் அன்பு பூணும் காலமும் வரும். அவர்கள் தங்கள் செயலை நினைந்து தாமே வருந்தினுலும் வருந்துவர். ஆதலால் இந்தக் கண்டனப் போரில் நீங்கள் இறங்க வேண்டாம். நீங்கள் உங்கள் தமிழ்த் தொண்டைச் செய்துகொண்டே இருங்கள். தெய்வம் உங்களைப் பாதுகாக்கும்'' என்று அவர் மீட்டும் வற்புறுத்திச் சொன்னுர்.

இந்த வார்த்தைகள் எனக்கு ஆறுதலை அளித்தன; ''நான் இனித் தூஷணைகளைக் கவனிப்பதும் இல்லை. அவற்றிற்குச் சமாதானம் எழுதப் புகுவதும் இல்லை'' என்ற உறுதி மொழியை அன்று அவரிடம் சொன்னேன். இப்பொழுது, கடந்த காலத்தையும் நிகழ் காலத்தையும் பார்க்கும்போது, அந்தப் பேரறிஞருடைய மணிமொழிகள் எவ்வ

ளவு சிறப்புடையனவென்று உணர்கிறேன். தமிழ்த் தாயின் திருவடித் தொண்டில் நான் செய்யும் பிழைகளை நாளடைவில் திருத்திக் கொள்ளலாம். அந்தத் தொண்டை மதியாமல் சிற்றறிவினேனாகிய என்னை மாத்திரம் இலக்காக்கி எய்யும் வசையம்புகளை நான் என்றும் பொருட்படுத்தவே இல்லை. தென்றலும் சந்தனமும் பிறந்த இடத்திலே வளர்ந்த தமிழ் மென்மையும் இனிமையும் உடையது. அந்தச் செந்தமிழ்த் தெய்வத் திருப்பணியே வாழ்க்கை நோக்கமாக உடைய என்பால் உலகியலில் வந்து மோதும் வெவ்விய அலைகளெல்லாம் அத்தெய்வத்தின் மெல்லருளால் சிறிதளவும் துன்பத்தை உண்டாக்குவதில்லை. 'அவர்கள் இந்த வசை மொழிகளை வெளியிட்டுத் திருப்தி அடைகிறார்கள். அவர்கள் திருப்தி அடைவது கண்டு நாமும் சந்தோஷிப்போமே' என்று அமைதி பெறும் இயல்பை நான் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த இயல்பு நன்மையோ தீமையோ அறியேன்; அதனால், என் உள்ளம் தளர்ச்சி பெறாமல் மேலும் மேலும் தொண்டு புரியும் ஊக்கத்தைப் பெற்று நிற்கிறது. இது கைகண்ட பலன். இதற்கு மூல காரணம் சாது சேஷையரென்பதை என்றும் மறவேன்.

50. பத்துப்பாட்டுப் பதிப்பு

பத்துப் பாட்டைப் பதிப்பிக்கும் விஷயத்தில் பொருள் முட்டுப்பாடு நேர்ந்தால் என்ன செய்வதென்ற யோசனை எனக்கு உண்டாயிற்று. சிந்தாமணிக்குச் செய்தது போலவே இதற்கும் அன்பர்களிடம் கையொப்பம் வாங்கலாமென்று எண்ணி ஒரு பத்திரிகை அச்சிட்டுப் பலருக்கு அனுப்பினேன்.

பல அன்பர்கள் பொருளுதவி செய்தனர். இருநூறு ரூபாய் வரையில் சேர்ந்தது. அப்போது கும்பகோணத்தில்

இருந்த ஒரு கனவான், ''காலேஜ் பண்டிதர் சாமிநாதையர் பத்துப் பாட்டை அச்சிடுவதாகச் சொல்லிக் கையொப்பம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இது பணம் சம்பாதிக்கும் வழியென்று தோன்றுகிறது'' என்று சொன்னதாக என் காதில் விழுந்தது. அதுமுதல் கையொப்பம் வாங்குவதை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

1888-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 11-ஆம் தேதி நல்ல நாளாக இருந்தது. என் தந்தையாரிடமும் பிறரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு திருவாவடுதுறையை அடைந்தேன். அங்கே ஆதீனத் தலைவராகிய அம்பலவாண தேசிகர் என் முயற்சியை அறிந்து மகிழ்ச்சியோடு எனக்கு உத்ஸாகம் உண்டாக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி அறுபது ரூபாய் பணமும் வழங்கிச் சென்னைக்கு அனுப்பினார்.

மறுநாள் நானும் கிருஷ்ணையரும் சென்னையை அடைந்து சேலம் இராமசுவாமி முதலியார் பங்களாவில் தங்கினோம். அவர் அப்போது அலகாபாத்துக்குப் போயிருந்தார். கொண்டு சென்ற சாமான்களையெல்லாம் அவர் பங்களாவில் வைத்துவிட்டு என் நண்பர்களைப் பார்க்கச் சென்றேன். தேரழுந்தூர் ராஜகோபாலாசாரியரைப் பார்த்து நான் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லி அச்சுக்கூடமொன்றைத் திட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்தேன். அவர் சிந்தாமணியை அச்சிட்ட திராவிட ரத்நாகர அச்சுக்கூடத்திலேயே கொடுத்து விடலாமென்று சொல்லவே அங்கேயே பதிப்பிக்க ஏற்பாடு செய்தேன்.

அச்சுக்கூடத் தலைவர் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்த்து விட்டு, ''சிந்தாமணியை விட இதில் வேலை அதிகம் இருக்கிறது. இதற்கு அதிகக் கூலி கொடுக்க வேண்டும்'' என்று கேட்டார். பழகின இடமென்ற எண்ணத்தால் அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டேன்.

பத்துப் பாட்டு மூலப் பிரதியையே பாராத நான் சென்னையில் பின்னும் எங்கேனும் வித்துவான்கள் வீடு

களில் ஏடுகள் கிடைக்குமோ என்று விசாரித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது எனக்கு ஒரு பெரிய வித்துவானுடைய ஞாபகம் வந்தது.

பல வருஷங்களுக்குமுன் மயிலாப்பூரில் திருவம்பலத்தின்னமுதம் பிள்ளையென்ற ஒரு பெரிய வித்துவான் இருந்தார். பிள்ளையவர்கள் இளமைக் காலத்தில் சென்னைக்குச் சென்றிருந்தபோது அந்த வித்துவானிடம் சில நூல்களைப் பாடங் கேட்டார். அவரிடம் பல ஏட்டுச் சுவடிகள் இருந்தனவென்று என் ஆசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்தச் செய்திகள் என் நினைவுக்கு வந்தவுடனே, 'மயிலாப்பூரில் அவர் வசித்த வீடு எங்கே இருக்கிறது? அவருடைய சந்ததியார் யார் இருக்கிறார்?' என்று விசாரிக்கத் தொடங்கினேன். அவர் எங்கிருந்தாரென்று சொல்வார் ஒருவரும் இல்லை. அக் காலத்தில் மயிலாப்பூரில் உள்ள திருவண்ணாமலை மடத்தில் சரவணச் சாமியார் என்ற ஒரு துறவி இருந்தார். அவர் தமிழ் வித்துவான்; வைத்தியத்தில் இணையற்ற திறமையுடையவர். பிராயத்தில் முதிர்ந்தவராகிய அவரைக் கேட்டால் ஏதேனும் விவரம் தெரியக் கூடுமென்று சிலர் கூறவே, அந்த மடத்துக்குச் சென்று அப் பெரியாரைப் பார்த்தேன். திருவம்பலத்தின்னமுதம் பிள்ளையைப்பற்றி விசாரித்தேன். நல்ல வேளையாக அந்த வித்துவானைத் தமக்குத் தெரியுமென்றும், அவருக்குப் பிள்ளைகள் இல்லையென்றும், அவருடைய ஏட்டுப் பிரதிகளெல்லாம் மந்தைவெளியில் உள்ள அண்ணாசாமி உபாத்தியாயர் வீட்டில் ஒருகால் கிடைக்கலாமென்றும் அந்தப் பெரியார் கூறினார். மந்தைவெளி சென்று அண்ணாசாமி உபாத்தியாயர் வீட்டைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தேன். அவர் காலமாகி விட்டபடியால் அவர் மாப்பிள்ளையையே நான் பார்க்க முடிந்தது. அவருடைய சமயம் அறிந்து தக்க மனிதர்களுடன் போய்க் கேட்டபொழுது தம் வீட்டில் இருக்கும் சுவடிகளையெல்லாம் எடுத்துப் போட்டார். அவற்

றில் அபூர்த்தியாக இருந்த பத்துப் பாட்டு உரைப் பிரதி கிடைத்தது. திருமுருகாற்றுப்படை உரைப் பிரதி ஒன்றும் இருந்தது. அவற்றையும் வேறு சில சிறு நூல்களையும் எடுத்துக் கொண்டேன். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முழுவதும் உள்ள சிதிலமான பிரதி ஒன்று கிடைத்தது. அதில்தான் கைந்நிலை என்ற நூல் இருந்தது.

பிறகு தபால் இலாகா ஸூபரிண்டெண்டாக இருந்த வி. கனகசபைப் பிள்ளையிடமிருந்து பத்துப்பாட்டு உரைப் பிரதியொன்று கிடைத்தது. இவற்றையெல்லாம் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

பத்துப்பாட்டு அச்சிட ஆரம்பித்தேன். மிக விரைவாக வேலை நடைபெற்று வந்தது.

பூண்டி அரங்கநாத முதலியாரிடம் அடிக்கடி சென்று பேசிப் பழகினேன். இந்த முறை அவரது பழக்கம் பின்னும் அதிகமாயிற்று. அவரிடம் போனால் தமிழ்ப் பாட்டுச் சொல்லுவதும் தமிழ்ப் புலவர்களைப்பற்றிப் பேசுவதுமாகவே பொழுது போகும். நேரம் போவது தெரியாமல் உணவையும் மறந்து பேசிக் கொண்டிருப்போம்.

அக் காலத்தில் முதலியார் 'கச்சிக் கலம்பகம்' என்ற ஒரு பிரபந்தத்தை இயற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஆதலின் கலம்பகங்களின் இலக்கணத்தைப்பற்றி நாங்கள் அதிகமாகப் பேசுவோம். நான் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய கலம்பகங்களிலிருந்தும் அவரிடம் பாடம் கேட்ட கலம்பகங்களிலிருந்தும் பல செய்யுட்களைச் சொல்வேன். பாட்டில் இன்னது சாரமான பாகமென்று விரைவில் அறிந்து சந்தோஷிக்கும் சக்தி அரங்கநாத முதலியாரிடம் மிக அதிகமாக இருந்தது. அவர் ஏகசந்தக் கிராகி. அவர் பாடல்களை முக மலர்ச்சியோடு கேட்பதும், கேட்கும்போது தம் மனம் முழுவதையும் அந்தப் பாடற் பொருளிலே செலுத்துவதும், அங்கங்கே நயம் காணும்போது மகிழ்வதும், அந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படையாகப் புலப்படுத்துவதும் அவரோடு பழகும்

நேரத்தை இன்பமயமாக்கின. ''உங்களைப் போன்றவர்கள் இந்த ஊரில் இருந்தால் நன்றாகப் பொழுது போகும்'' என்று அவர் அடிக்கடி சொல்வார்.

காலேஜ் விடுமுறை முற்றும் முடிந்தமையால் ஜனவரி மாதம் நான் கும்பகோணம் புறப்பட வேண்டியவனாக இருந்தேன். ஆகவே அச்சுக்கூடத்தில் வேலை தடைப்படாமல் நடைபெறும்படி ஏற்பாடு செய்து திருமானூர்க் கிருஷ்ணையரைச் சென்னையிலேயே வைத்து விட்டு நான் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன். இரண்டு மூன்று நாள் விடுமுறை கிடைத்தாலும் சென்னைக்குப் போய்த் தங்கிப் பத்துப்பாட்டுப் பதிப்பைக் கவனித்து விட்டு வருவேன்.

பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் அடிக்கடி எனக்குக் கடிதம் எழுதலாயினர். வசனமாகவும் செய்யுளாகவும் கடிதங்கள் வந்து சென்றன. ஒரு சமயம் அவர் எனக்கு, ''தாங்கள் சென்னையில் உள்ள பிரஸிடென்ஸி காலேஜுக்கு வந்தால் உங்கள் பதிப்பு வேலைகள் நன்றாக நடைபெறும். நல்ல சௌகரியங்களும் கிடைக்கும். எனக்கும் திருப்தியாக இருக்கும். உங்கள் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தால் அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்வேன்'' என்று எழுதியிருந்தார். முதலியாருக்குச் சென்னையில் இருந்த செல்வாக்கை நான் நன்றாக அறிந்தவன். அவர் மனம் வைத்தால் மிக எளிதில் என்னைப் பிரிஸிடென்ஸி காலேஜுக்கு மாற்றும்படி செய்து விடுவார். எனக்கும் சென்னைக்குச் செல்வதில் விருப்பம் இருந்தது. நான் மேற்கொண்டிருக்கும் தமிழ் நூற் பதிப்புக்குச் சென்னை வாசம் எவ்வளவோ உதவியாக இருக்கும். கும்பகோணத்தில் இருந்தபடியே சென்னையில் பதிப்பை விரைவில் நடத்த முடியவில்லை. ஆதலின், 'இறைவன் திருவருள் அரங்கநாத முதலியார்மூலம் தூண்டுகிறது' என்றுதான் முதலில் எண்ணினேன். திருவாவடுதுறைப் பழக்கம் விட்டுப் போகுமே என்ற நினைவு வந்து அந்த எண்ணத்தை மாற்றியது. சுப்

பிரமணிய தேசிகர் என்னைக் கும்பகோணத்துக்கு அனுப்பியபோது, ''இப்படியே பட்டணத்துக்கும் போய் மகாலிங்கையர், விசாகப் பெருமாளையர் ஆகியவர்கள் இருந்த இடத்திலும் இருந்து விளங்க வேண்டும்'' என்று அன்போடு வாழ்த்தியது என் உள்ளத்தில் அப்போது தோற்றியது. 'பெரியார் அன்போடு கூறியது பலிக்கலாம். அது பலிக்கும் காலமும் இதுவாக இருக்கலாம்' என்று நினைத்தேன்.

அரங்கநாத முதலியார் எழுதிய கடிதத்தை என் தந்தையாருக்குப் படித்துக் காட்டினேன். அவர், ''நல்லது தான். ஆனால் இங்கே கிடைக்கும் காவேரி ஸ்நானம் அங்கே ஏது? நான் ரெயில் வண்டியில் ஏறுவது இல்லையே! விருத்தாப்பிய காலத்தில் காவேரி தீரத்தை விட்டுப் போக மனம் இடம் கொடுக்கவில்லையே!'' என்று சொன்னார். அந்த வார்த்தைகள் பலவிதமாகத் தோற்றிய என் யோசனைகளை மாற்றின. நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். ''என் தந்தையாரது முதுமைப் பிராயத்தைக் கருதி இங்கே இருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது'' என்று முதலியாருக்கு எழுதிவிட்டேன். இது 1889-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாத ஆரம்பத்தில் நிகழ்ந்தது. ஏப்ரல் மாத விடுமுறையில் நான் சென்னை சென்றபோது என் தந்தையார் கருத்தை முதலியாருக்கு விளக்கமாகச் சொன்னேன். அவர் ஒப்புக் கொண்டார்.

பத்துப்பாட்டின் பெருமையை உணர்ந்த ராஜ கோபாலாசாரியர் அதில் உள்ள அரும் பதங்களையும், அருந் தொடர்களையும் தொகுத்து அகராதியாக வெளியிடலா மென்று சொல்லி, அகராதி செய்யக் கருவியாக உள்ள பெட்டி ஒன்றைக் கொணர்ந்து அகராதி செய்யும் முறையைக் காட்டினார். மிகவும் சுலபமாக அகராதி முடிந்ததைப் பார்த்து அந்தப் பெட்டியைப் போல இரண்டு செய்து வைத்துக்கொண்டேன். அது முதல் அகராதி செய்வதென்பது சிறிதும் சிரமம் இல்லாத காரியமாகி விட்டது.

இறைவன் திருவருளால் 1899-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதத்தில் பத்துப்பாட்டு அச்சிட்டு நிறைவேறியது. ஆறே மாதத்தில் அந்த நூல் பூர்த்தியானது பற்றி எனக்கு உண்டான திருப்திக்கு அளவில்லை.

51. சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி

பத்துப் பாட்டின் பதிப்பில் ஆரம்பத்தில் முகவுரையும் அப்பால் நூலின் மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும் உரைச் சிறப்புப் பாயிரமும் அரும்பத விளக்கம் அருந் தொடர் விளக்கம் பிழை திருத்தம் என்பனவும் இருந்தன.

முகவுரையில் பத்துப்பாட்டின் பொதுச் சிறப்பையும், ஒவ்வொரு பாட்டின் வரலாற்றையும், ஏடுதேடிய விவரத் தையும், உதவி செய்தோர் பெயர்களையும் எழுதினேன். அடுத்தபடியாகச் சிலப்பதிகாரம் வெளியிட எண்ணி யதைப் புலப்படுத்தினேன்.

ஒருவாறு இறைவன் திருவருளால் நிறைவேறிய பத்துப் பாட்டு, தமிழ் நாட்டினருடைய பாராட்டைப் பெற்றது. பல அரிய சரித்திரச் செய்திகளும் பண்டைக் காலத் தமிழ் மக்களின் நாகரிக நிலையும் அதனால் தெரிய வந்தன. ''பத்துப் பாட்டைக் கொண்டு பலவகை ஆராய்ச்சிகளைச் செய்யலாம்'' என்று அறிஞர்கள் கொண்டாடினர்.

அப்போது பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் தாம் இயற்றிய கச்சிக் கலம்பகத்தை அச்சிட்டு முடித்துச் சில பண்டிதர்களைக் கொண்டு சென்னைத் தொண்டை மண்டலம் துளுவ வேளாளர் கலாசாலையில் அரங்கேற்றச் செய்தனர். நானும் வந்து சில பாடல்களை அரங்கேற்ற வேண்டுமென்று அவர் எனக்கு எழுதியமையால் 1889-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் ஒரு முறையும், நவம்பர் மாதம் ஒரு முறையும் சென்னை சென்று சில நாள் தங்கி அக் கலம் பகத்தின் சில செய்யுட்களை அரங்கேற்றி வந்தேன். அந்த

அரங்கேற்றம் நடைபெற்ற காலத்தில் அதைக் கேட்க நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் கூடினர். நான் படித்திருந்த பிரபந்தங்களும் வேறு நூல்களும் அப்போது மிகவும் பயன்பட்டன. அரங்கநாத முதலியாருடைய பழக்கம் பின்னும் வன்மை அடைந்ததோடு தமிழபிமானிகள் பலருடைய பழக்கம் புதிதாக ஏற்பட்டது. அரங்கநாத முதலியாருடைய செல்வாக்கும் அரங்கேற்றப் பிரசங்கமும் சேர்ந்து எனக்குப் பல வகை நன்மைகளை உண்டாக்கின.

கொழும்புத் துறையில் இருந்த அன்பராகிய தி. குமாரசாமி செட்டியாரென்பவர் அடிக்கடி எனக்குத் தம் அன்பு புலப்படக் கடிதம் எழுதி வந்தார். கொழும்புத் துறையைச் சார்ந்த இலந்தை நகரென்னும் இடத்தில் ஓராலயம் நிறுவி அதன்கண் தண்டபாணியைப் பிரதிஷ்டை செய்து உத்ஸவ விக்கிரகம் முதலியவற்றையும் அவர் அமைத்தார். அவ்விரு மூர்த்திகளின் விஷயமாகச் சில செய்யுட்களை இயற்றித்தர வேண்டுமென்று விரும்பி எனக்கு எழுதினர். அவர் விருப்பப்படியே தண்டபாணி விஷயமாகப் பத்து விருத்தங்களும் உத்ஸவ மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ முத்துக் குமாரர் விஷயமாக ஓர் ஊசலும் எச்சரிக்கையும் ஐந்து கீர்த்தனங்களும் இயற்றினேன்.

அன்பர்களுடைய பாராட்டினுல் உண்டான சந்தோஷத்தில் சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கியமையால் மனம் மிக வேகமாகச் சென்றது. ஆனுல் ஏட்டுப் பிரதிகள் அவ்வூக்கத்துக்கு அநுகூலமாக இல்லை. முதல் முதலாக எனக்குச் சேலம் இராமசுவாமி முதலியார் சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும் அடங்கிய காகிதப் பிரதி ஒன்று கொடுத்தார். அதன் பின்பு பிள்ளையவர்களுடைய மூலப் பிரதி ஒன்றும் உரைப் பிரதி ஒன்றும் கிடைத்தன. தியாகராச செட்டியார் வைத்திருந்த பிரதி ஒன்று என்னிடம் இருந்தது. இவற்றோடு வேறு சில் பிரதிகளும் வைத்திருந்தேன்.

இவ்வளவு இருந்தும் என் ஆராய்ச்சி தடைப்படுவதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன.

கிடைத்த ஏடுகள் அவ்வளவையும் சோதித்துப் பார்த்தேன். அடியார்க்கு நல்லார் உரை ஒரு பெரிய சமுத்திரமாக இருந்தது. இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் உள்ள பல நூல்களையும் மணியிலக்கணம், யோகம் முதலிய கலை நூல்களையும் அவர் அங்கங்கே மேற்கோள் காட்டுகிறார். நச்சினார்க்கினியரிடம் காணப்படாத ஒரு நல்ல குணத்தை அடியார்க்கு நல்லாரிடம் கண்டேன். மேற்கோள் காட்டும் நூலின் பெயரையும், சில இடங்களில் அதைப் பற்றிய வரலாற்றையும் அவர் எடுத்துச் சொல்லுகிறார். சீவகசிந்தாமணி உரையிலும் பத்துப்பாட்டு உரையிலும், 'என்றார் பிறரும்' என்பதைக் கண்டு அந்தப் பிறர் யாரென்று தேடித் தேடி ஆராய்ந்து, கிடைத்தவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக நான் பட்ட சிரமம் இவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. அந்தச் சிரமத்தை அடியார்க்கு நல்லார் வைக்கவில்லை. இந்தப் பெரிய உபகாரத்தின் அருமையை ஆராய்ச்சி செய்வோர் நன்கு அறிவர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் முப்பது காதைகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஏழாவதாகிய கானல் வரிக்கும், இருபதாவது பிரிவாகிய வழக்குரை காதை முதலிய பதினொன்றுக்கும் அடியார்க்கு நல்லார் உரை கிடைக்கவில்லை. சிலப்பதிகாரம் முழுவதற்கும் அரும்பதவுரை ஒன்று உண்டு. அதன் பிரதி ஒன்றை என் நண்பர் தேரழுந்தூர் சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாசாரியர் கொடுத்தார். அது மிகவும் பழுதுபட்டிருந்தது. அடியார்க்கு நல்லார் உரைக்கு அது முற்பட்டதென்று சில குறிப்புக்களால் தெரிய வந்தது. ஆனாலும் என்பால் இருந்த அப்பிரதியைக் கொண்டு நூற்பொருளைத் தெரிந்து கொள்வது மிகவும் அரிய செயலாக இருந்தது. அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் சில இடங்கள் விளங்குவதற்கு அரும்பதவுரைக் குறிப்புக்கள் நன்கு உதவின.

அடியார்க்கு நல்லார் தம் உரையில் ஓரிடத்தில், 'கானல் வரியில் விரியக் கூறுவம்' என்றும், கானல் வரியின் பின் ஓரிடத்தில், 'முன்னர் ஆணி யென்பதனுட் கூறினும்' என்றும் எழுதியிருக்கிறார். இவற்றைப் பார்த்த போது அவர் கானல்வரிக்கு உரை எழுதியிருக்கிறாரென்பது நிச்சயமாயிற்று. வேறிடங்களில், 'அழற்படுகாதைக் கண்ணே விரித்துக் கூறுதும்', 'கட்டுரை காதையுள் விரியக் கூறுவாம்' என்றும் எழுதியிருத்தலால் பின் உள்ள காதைகளுக்கும் உரை எழுதியிருக்கக் கூடுமென்று தோற்றியது. ஆகவே மீண்டும் தமிழ்ச் சுவடிகள் தேடும் யாத்திரையை மேற்கொண்டு சிலப்பதிகாரப் பிரதிகளைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்று நிச்சயம் செய்து கொண்டேன்.

உரையில் உள்ள குறை ஒரு பால் இருப்ப, அதில் வரும் இசை நாடகப் பகுதிகள் இக்காலத்தில் வழங்காதனவாக இருந்தன. அவற்றைச் செப்பஞ் செய்வதற்கு நெடுங் காலம் ஆகுமென்று அஞ்சினேன். 'எதைத் தொட்டாலும் சிரமத்தின் மேற் சிரமமாக இருக்கிறதே!' என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று.

அதுகாறும் தேடாத இடங்களுக்குப் போய்ப் பார்க்கலாமென்ற நினைவு உண்டாகவே, ''சேலத்தைச் சார்ந்த இடங்களில் தமிழ்ச் சுவடிகள் கிடைக்கலாம். சிலப்பதிகாரத்தின் பிற்பகுதிக்கு உரை கிடைக்க வில்லை. தஞ்சைவாணன் கோவைக்கு உரை எழுதிய சொக்கப்ப நாவலர் முதலிய புலவர்கள் சேலத்தில் இருந்ததாகக் கேள்வி. அவர்கள் பரம்பரையினர் இருந்தால் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன். அங்கே தேடிப் பார்த்தால் எவையேனும் கிடைக்கலாம். தங்கள் உதவி வேண்டும்'' என்று சேலம் இராமசுவாமி முதலியாருக்கு எழுதினேன்.

அவரிடமிருந்து அநுகூலமான விடை வந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் சிலப்பதிகார நூல் சம்பந்தமான யாத்திரையைத் தொடங்கிச் சேலத்துக்குப் புறப்பட்டேன்.

.52 பல ஊர்ப் பிரயாணம்

சேலத்தை அடைந்தேன். இராமசுவாமி முதலியாருடைய உதவியால் என் முயற்சி எளிதில் நிறைவேறுமென்று மகிழ்ந்தேன். சொக்கப்ப நாவலருடைய பரம்பரையினர் யார் இருக்கிறார்களென்று விசாரித்தபோது ஒருவர் இருந்தது தெரிந்தது. அவர் வீடு தேடிச் சென்றேன். நான் எதிர்பார்த்தபடியே அங்கே பல பழைய ஏட்டுப் பிரதிகள் இருந்தன. மிக்க வேகத்தோடு அவற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். பெரும்பாலான ஏட்டுச் சுவடிகள் பழுதுபட்டும், குறைந்தும், ஒடிந்தும், இடையிடையே முறிந்தும், மிகவும் சிதிலமுற்றும் காணப்பட்டன. அவற்றில் எனக்கு வேண்டியதாக ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. கம்ப ராமாயணம் ஏழு காண்டமும் தனித் தனியே உள்ள ஏழு பிரதிகள் கிடைத்தன.

சேலத்தைச் சார்ந்த சூரமங்கலத்தில் ஆறுமுகம்பிள்ளை என்ற சித்த வைத்தியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் வீட்டில் கணக்கில்லாத ஏட்டுச் சுவடிகள் உள்ளன என்று கேள்வியுற்று அங்கே போய்ப் பார்த்தேன். அவர் சுறுசுறுப்பாக இருந்தார். முகத்தில் நல்ல தெளிவு இருந்தது. ''உங்கள் பிராயம் என்ன?'' என்று நான் கேட்டேன். 97 என்றார். நான் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினேன். அதிகமாகப் போனால் அறுபது பிராயம் இருக்கலா மென்றுதான் மதிப்பிடும்படி இருந்தது அவர் தோற்றம்.

அவர் தம் வீட்டில் தனியே ஓர் அறையில் ஏட்டுச் சுவடிகளை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்திருந்தார். உள்ளே புகுந்தபோது ஐந்நூற்றுக்குக் குறையாத ஏடுகள் இருக்கலாமென்று தெரிந்தது. ''இவற்றில் பழைய சுவடிகள் என்ன என்ன இருக்கின்றன?'' என்று கேட்டேன்.

''எல்லாம் பழைய சுவடிகளே; அகத்தியர் இயற்றிய நூல்கள் முதற் கொண்டு எல்லாம் இருக்கின்றன'' என்றார்.

அகத்திய ரென்றவுடன் அவர் இயற்றிய அகத்திய மென்ற பெரிய இலக்கண நூல்தான் ஞாபகம் வந்தது. ''எங்கே, அந்தச் சுவடியை எடுங்கள்'' என்று சொல்லி உட்கார்ந்தேன். அவர் ஏதோ ஒன்றை எடுத்துக்கொடுத்து, ''எங்கள் குடும்பம் பரம்பரையாக இந்தச் சுவடிகளைக் காப்பாற்றி வருகிறது. மிகவும் அருமையான சுவடிகள் இவை. இங்கே உள்ளவற்றை வேறு இடங்களில் பார்ப்பது அரிது'' என்ருர்.

நான் ஏட்டைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். எழுத்துக்கள் மிகவும் விளக்கமாக இருந்தன. ஏட்டின் தலைப்பில் 'அகத்தியர் பூரணம்' என்பது போன்ற ஏதோ ஒரு பெயர் இருந்தது. உள்ளே புரட்டினேன். அது வைத்திய நூலாக இருந்தது. அகத்தியர் இயற்றியனவாக வழங்கும் பல நூல்கள் அங்கே இருந்தன. எல்லாம் வைத்திய நூல்களே. சில சுவடிகளைப் பார்த்துச் சலித்தேன்.

''இலக்கண இலக்கிய ஏடு ஒன்றும் இல்லையா?'' என்று ஆறுமுகம் பிள்ளையைக் கேட்டேன். அவர் இல்லை யென்று சொல்லி விட்டார். நான் பேசாமல் வந்த வழியே திரும்பினேன்.

இந்தப் பிரயாணத்தில் ஒன்றும் அகப்படாமல் போகவே கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன். எப்படியாவது நல்ல சிலப்பதிகாரப் பிரதிகள் கிடைத்தாலொழிய எனக்குத் தூக்கமே வராதென்று தோன்றியது. மீண்டும் பாண்டி நாட்டுக்குப் போய்ச் சுவடிகளைத் தேடவேண்டு மென்று முடிவு செய்தேன். காலேஜ் வேலையோடு ஏடு தேடும் வேலையையும் வைத்துக் கொள்வது சிரமமாக இருந்தது. திருநெல்வேலிப் பக்கம் போனுல் சில நாட்கள் அவகாசத்தோடு தேடவேண்டும். காலேஜ் வேலை அதற்கு இடங் கொடாமையால் ஒவ்வோரிடமாகத் தேடலாமென்று எண்ணி ஒரு முறை கரிவலம் வந்த நல்லூருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன். சுப்பிரமணிய தேசிகர் இருந்த காலத்

தில் அவ்வூருக்கு முன்பு ஒரு முறை போயிருந்தேன். வர குண பாண்டியருடைய ஏட்டுச் சுவடிகளெல்லாம் ஆலயத் தில் வைத்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்றேன். அந்த நினைவி ஞல்தான் அத் தலத்திற்கு இரண்டாம் முறை போனேன்.

நேரே கோயிலை அடைந்து பால்வண்ண நாதர் சந்நி திக்குச் சென்றேன். வரகுண பாண்டியர் மிக எளிய நடையில் மனத்தை உருக்கும் வண்ணம் பாடிய பாடல்கள் தமிழன்பர்களுக்கு அப் பெருமானது நினைவை உண்டாக் கும். சந்நிதியில் நின்று, ''உன்னுடைய திருவருளைத் துணையென நம்பித் தமிழ்த் தொண்டை மேற் கொண்டிருக் கிறேன். சிலப்பதிகாரப் பிரதி கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன். பிறகு சுவடிகள் எங்கே உள்ளனவென்று விசாரிக்கலானேன். தேவஸ்தானத்தின் தர்மகர்த்தாவைத் தேடிச் சென்றபோது அவரைச் சார்ந்த ஒருவரைக் கண்டேன். வரதுங்க ராம பாண்டியருக்கு வருஷந்தோறும் ஆலயச் செலவில் சிராத் தம் நடந்து வருவதாகக் கேள்வியுற்றிருந்தேன். அது நடந்து வருகிறதா என்று கேட்டேன். நடந்து வருவதாக அவர் சொன்னர்.

நான்: வரகுண பாண்டியர் வைத்திருந்த ஏட்டுச் சுவடிகளெல்லாம் ஆலயத்திலே இருக்கின்றனவாமே?

அவர்: அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. என் னவோ வைக்கோற்கூளம் மாதிரி கணக்குச் சுருணையோடு எவ்வளவோ பழைய ஏடுகள் இருந்தன.

நான்: அப்படியா? அவை எங்கே இருக்கின்றன? தயை செய்து அந்த இடத்திற்கு அழைத்துப் போவீர்களா?

அவர்: அதற்குள் அவசரப்படுகிறீர்களே! வரகுண பாண்டியர் இறந்த பிறகு அவர் சொத்தெல்லாம் கோயிலைச் சேர்ந்து விட்டதாம். அவர் வைத்திருந்த ஏட்டுச் சுவடிக ளெல்லாம் அப்போதுதான் கோயிலுக்கு வந்தனவாம்.

நான்: அது தெரியும். இப்போது அவை எங்கே இருக்கின்றன?

அவர்: குப்பை கூளமாகக் கிடந்த சுவடிகளை நான் பார்த்திருக்கிறேன். எந்தக் காலத்துக் கணக்குச் சுருணை களோ!

நான்: வேறே ஏடுகள் இல்லையா?

அவர்: எல்லாம் கலந்துதான் கிடந்தன.

எனக்கு அவர் தாமதப்படுத்துவதனுல் கோபம் வந்தது.

நான்: வாருங்கள், போகலாம்.

அவர்: ஏன் கூப்பிடுகிறீர்கள்? அந்தக் கூளங்களை யெல்லாம் என்ன செய்வதென்று யோசித்தார்கள். ஆகம சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி செய்து விட்டார்கள்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ''என்ன செய்து விட் டார்கள்?'' என்று பதற்றத்துடன் கேட்டேன்.

''பழைய ஏடுகளைக் கண்ட கண்ட இடங்களிலே போடக்கூடாதாம். அவற்றை நெய்யில் தோய்த்து ஹோமம் செய்துவிட வேண்டுமாம். இங்கே அப்படித்தான் செய் தார்கள்.''

''ஹா!'' என்று என்னையும் மறந்து கூவிவிட்டேன்.

''குழி வெட்டி அக்கினி வளர்த்து நெய்யில் தோய்த்து அந்தப் பழைய சுவடிகள் அவ்வளவையும் ஆகுதி செய்து விட்டார்கள்'' என்று அவர் வருணித்தார். 'இப்படி எங்காவது ஆகமம் சொல்லுமா? அப்படிச் சொல்லி யிருந்தால் அந்த ஆகமத்தை யல்லவா முதலில் ஆகுதி செய்யவேண்டும்?' என்று கோபம் கோபமாக வந்தது. பழங்காலத்தில் பழைய சுவடிகள் சிதிலமான நிலையில் இருந்தால் புதிய பிரதி பண்ணிக்கொண்டு பழம் பிரதிகளை ஆகுதி செய்வது வழக்கம். புதுப் பிரதி இருத்தலினுல் பழம் பிரதி போவதில் நஷ்டம் ஒன்றும் இராது. பிற் காலத்து மேதாவிகள் பிரதி செய்வதை மறந்து விட்டுச்

சுவடிகளைத் தீக்கு இரையாக்கும் பாதகச் செயலைச் செய் தார்கள். என்ன பேதைமை! இத்தகைய எண்ணத்தால் எவ்வளவு அருமையான சுவடிகள் இந்த உலகிலிருந்து மறைந்தன!

வரகுண பாண்டியர் ஏடுகள் அக்கினி பகவானுக்கு உணவாயினவென்ற செய்தியைக்கேட்டது முதல் என் உள் ளத்தில் அமைதி இல்லாமல் போயிற்று. 'இனி இந்த நாட் டிற்கு விடிவு உண்டா?' என்றெல்லாம் மனம் நொந்தேன்.

நான் இரண்டு நாட்கள் தங்கிப் பார்க்கலா மென்ற விருப்பத்தோடு வந்தேன். எனக்குச் சிரமம் கொடுக்காத நிலையில் அவர்கள் செய்து விட்டார்கள்! மறுபடியும் ஆலயத்துள் சென்றேன். ''இந்த அக்கிரமம் இனியாகி லும் நடவாதபடி திருவுள்ளம் இரங்கவேண்டும்'' என்று இறைவனிடம் முறையிட்டு விட்டு வெறுங்கையோடு கும்ப கோணம் வந்து சேர்ந்தேன். இந்த இரண்டு பிரயாணங்க ளும் பயனற்ற பிரயாணமாக முடிந்தன. 'இறைவன் திரு வருள் என்று சிலப்பதிகாரத்தின் நல்ல பிரதியை நமக்குக் கிடைக்கச் செய்யுமோ!' என எண்ணியபடியே ஆராய்ச் சியை நடத்தி வந்தேன்.

1890-ஆம் வருஷம் கோடை விடுமுறையில் சிலப் பதிகாரப் பிரதிகளைத் தேடுவதற்காகத் தென்பாண்டி நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டேன், அங்கங்கே உள்ள கிளை மடங்களின் அதிகாரிகளுக்கு என் வரவைத் தெரிவித்து வேண்டிய உதவி புரியும்படி. திருவாவடுதுறை அம்பல வாண தேசிகர் உத்தரவு அனுப்பினர்.

முதலில் திருநெல்வேலியை அடைந்து அங்கே முன்பு பாராத இடங்களில் ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேட எண்ணிய போது கவிராஜ ஈசுவர மூர்த்திபிள்ளை மிக்க உதவியாக இருந்தார். முந்திய தடவை தேடிய இடங்களிலேயே மீட்டும் தேடலானேன். சாலிவாடீசுவர ஓதுவார் வீட்டில் சிலப்பதிகார மூலப் பிரதி ஒன்றும், மூலமும் உரையும்

உள்ள பிரதி ஒன்றும் கிடைத்தன. அந்த உரைப் பிரதியில் உரை குறையாகவே இருந்தது.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஒரு கவிராயர் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கே எண்பது பிராயமுள்ள **வைகுந்த நாதன் கவிராய** ரென்பவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது பல பழைய தமிழ்ப் பாடல்களைச் சொன்னார். பிறகு நான் ஏடு தேட வந்திருப்பதை அவரிடம் சொல்லி அவர் வீட்டில் உள்ள ஏடுகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். அந்த முதியவர் சிரித்தபடியே, ''இந்தக் காலத்தில் ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேடுபவர்களும் இருக்கிறார்களா? இங்கிலீஷ் படிப்பு வந்த பிறகு தமிழை யார் கவனிக்கிறார்கள்? தமிழ் ஏடுகளை யார் பாதுகாக்கிறார்கள்? எல்லாம் அச்சுப் புத்தகங்களாக வந்து விட்டனவே!'' என்றார்.

''அச்சுப் புத்தகங்கள் எப்படி வந்தன? ஏட்டுச் சுவடிகளை உங்களைப் போன்றவர்கள் பாதுகாத்து வைத்திருந்தமையால் அவற்றைப் பார்த்து அச்சிடுகிறார்கள். உங்கள் வீட்டில் உள்ள ஏடுகளைப் பார்க்கும்படி அநுமதி செய்ய வேண்டும்'' என்று கேட்டேன்.

''என்னிடம் பழைய ஏட்டுச் சுவடிகள் பல இருந்தன. என் பிள்ளைகள் இங்கிலீஷ் படித்து உத்தியோகத்துக்குப் போய்விட்டார்கள். இனிமேல் இந்த ஏடுகளை யார் காப்பாற்றப் போகிறார்களென்ற எண்ணத்தால் யார் யார் எது எதைக் கேட்டார்களோ அவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்துவிட்டேன்.''

''நாம் அப்பொழுதே வராமல் போனோமே!'' என்று இரங்கினேன். கிழவர் தாம் படிப்பதற்காக வைத்திருந்த சில ஏட்டுச் சுவடிகளை எடுத்துக் காட்டினார். எனக்கு வேண்டியது ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

ஆறுமுக மங்கலவாசியும் தூத்துக்குடி கால்டுவெல் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதருமான குமாரசாமி பிள்ளை

யென்பவர் வைத்திருந்த சிந்தாமணி, பத்துப் பாட்டு என்னும் இரண்டு நூல்களின் ஏட்டுச் சுவடிகள் எனக்கு முன்பு கிடைத்தன. அவை திருத்தமான பிரதிகளாக இருந்தன. அவர் வீட்டுக்குச் சென்று தேடினுல் வேறு நூல்கள் கிடைக்கலாமென்ற நினைவினுல் ஆறுமுக மங்கலம் சென்றேன். குமாரசாமி பிள்ளையின் மருகர் அங்கே இருந்தார். அவர் தம் வீட்டில் உள்ள சுவடிகளை யெல்லாம் காட்டினுர். பல பழைய ஏடுகள் இருந்தன. அகநானூறு, புறநானூற்றின் குறைப் பிரதி ஒன்று, சிலப்பதிகார உரை, தமிழ் நாவலர் சரித்திரம் என்பவை எனக்குக் கிடைத்தன.

திருச்செந்தூர் சென்று செந்திலாண்டவனைத் தரிசித்து ஆழ்வார் திருநகரிக்குப் போய்ச் சில இடங்களில் ஏடு தேடி விட்டு மீட்டும் திருநெல்வேலிக்கு வந்தேன். தெற்குப் புதுத் தெருவில் இருந்த வக்கீல் சுப்பையா பிள்ளையென்பவரிடம் சில ஏடுகள் உண்டென்று கேள்வியுற்று அங்கே சென்றேன். அவ் வீட்டிற்கு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய சகோதரரும் என் நண்பருமாகிய திரிகூட ராசப்ப கவிராயர் வந்திருந்தார். சுப்பையா பிள்ளைக்கு அவர் உறவினர். நான் வந்த காரியத்தைச் சொன்னபோது கவிராயரும் சுப்பையா பிள்ளையிடம் என் கருத்தை எடுத்துச் சொன்னுர்.

''எங்கள் வீட்டில் ஊர்க்காட்டு வாத்தியார் புத்தகங்கள் வண்டிக் கணக்காக இருந்தன. எல்லாம் பழுதுபட்டு ஒடிந்து உபயோகம் இல்லாமல் போய்விட்டன. இடத்தை அடைத்துக் கொண்டு யாருக்கும் பிரயோசனம் இல்லாமல் இருந்த அவற்றை என்ன செய்வதென்று யோசித்தேன். அவற்றில் என்ன இருக்கிறதென்று பார்ப்பதற்கோ எனக்குத் திறமை இல்லை. அழகான அச்சுப் புத்தகங்கள் வந்து விட்ட இந்தக் காலத்தில் இந்தக் குப்பையைச் சுமந்து கொண்டிருப்பதில் என்ன பயனென்று எண்ணினேன். ஆற்றிலே போட்டுவிடலாமென்றும், ஆடிப் பதினெட்டில் சுவடிகளைத் தேர்போலக் கட்டி விடுவது சம்பிரதாய

மென்றும் சில முதிய பெண்கள் சொன்னார்கள். நான் அப்படியே எல்லா ஏடுகளையும் ஓர் ஆடிமாதம் பதினெட்டாந்தேதி வாய்க்காலில் விட்டு விட்டேன்'' என்றார். அவர் அதைச் சொல்லும்போது சிறிதும் வருத்தமுற்றவராகக் காணப்படவில்லை. எனக்குத்தான் மனம் மறுகியது. கரிவலம் வந்த நல்லூரில் ஏடுகளைத் தீக்கு இரையாக்கிய செய்தியைக் கேட்டபோது என் உள்ளம் எப்படியிருந்ததோ அப்படியே இங்கும் இருந்தது. தமிழின் பெருமையைச் சொல்லிய பெரியோர் சிலர், அது நெருப்பிலே எரியாமல் நின்றதென்றும், நீரிலே ஆழாமல் மிதந்ததென்றும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அதே தமிழ் இன்று நெருப்பில் எரிந்தும், நீரில் மறைந்தும் புறக்கணிக்கப்படுவதை அவர்கள் பாராமலே போய்விட்டார்கள். பார்த்து இரங்குவதற்கு நாம் இருக்கிறோம்!

''உங்கள் வீட்டு ஏடுகளெல்லாம் வெள்ளத்திலே போய் விட்டனவென்று சொல்லுகிறீர்களே. இப்படிச் செய்வது நியாயமா?'' என்று வருத்தம் தொனிக்கும் குரலில் கேட்டேன்.

அப்போது திரிகூடராசப்ப கவிராயர், ''நான் வந்திருந்த சமயத்தில் கடைசித் தடவையாக ஏட்டுச் சுவடிகளை வாய்க்காலில் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் அதைப் பார்த்தேன். கடைசியில் மிஞ்சியிருந்த சில ஏடுகளைக் கொண்டு போன ஒரு பையன் கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறை அறைந்து அந்தக் கட்டைப் பிடுங்கி உள்ளே பீரோவின்மேல் வைத்திருக்கிறேன். அதை எடுத்து வாருங்கள்'' என்று வீட்டுக்காரரை நோக்கிச் சொன்னார்.

அந்தக் கட்டைக் கொணர்ந்து என் முன் போட்டார்கள். எனக்கு முன்பே எலி அந்தச் சுவடியை ஆராய்ச்சி செய்திருந்தமையால் பல ஏடுகள் துண்டு துண்டுகளாகக் கிடந்தன. அவை **திருப்பூவண நாதருலா** முதலிய சில பிரபந்தங்களின் பகுதிகளாக இருந்தன.

சிலப்பதிகாரத் துணுக்குகளும் கிடைத்தன. அவற்றைப் பொறுக்கி எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். எழுத்துக்கள் தெளிவாகவும் பிழையின்றியும் இருந்தன. அவற்றைக் காணக் காண, அகப்படாமல் போன ஏடுகளின் சிறப்பை நான் உணர்ந்து உணர்ந்து உள்ளழிந்தேன்.

திருநெல்வேலியிலிருந்து திரிகூடராசப்ப கவிராயரையும் அழைத்துக் கொண்டு அம்பாசமுத்திரம் சென்றேன். இடையே ஓர் ஊரில் ஓர் அபிஷிக்தர் (சைவர்களின் குரு) வீட்டுக்குப் போனேம். எங்களை நெடுந் தூரத்தில் கண்டதும் அவ் வீட்டுக்காரராகிய அபிஷிக்தர் உள்ளே எழுந்து சென்ருர். அவருக்கு எழுபது பிராயம் இருக்கும். அவருடைய குமாரன் ஒருவன் எங்களை வரவேற்ருன். பிறகு உள்ளே சென்று ஒரு பலகையை எடுத்து வந்து திண்ணையில் போட்டான். மற்றெரு பலகையைச் சுவரோரமாகச் சார்த்தினுன். அவ்வாறு ஆசனம் அமைத்தவுடன் உள்ளிருந்து பெரியவர் வந்தார். காதில் ஆறுகட்டி சுந்தர வேடமும், தலையில் ருத்திராட்ச மாலையும், கழுத்தில் ருத்திராட்ச கண்டியும் அணிந்து கொண்டு அவர் வந்து பலகையின்மேல் அமர்ந்து, ''வாருங்கள்'' என்று எங்களை வரவேற்ருர். அந்த அலங்காரம் இல்லாமல் சாதாரண மனிதராக மற்றவர் கண்களில் படக்கூடாது என்பது அவர் எண்ணம் போலும்! அவர் என்னுடன் வந்த திரிகூட ராசப்ப கவிராயருக்குப் பழக்கமானவர்; அவருடைய உதவியைப் பெறுபவர்.

நாங்கள் திண்ணையில் அமர்ந்தோம். ''எங்கே வந்தீர்கள்? அடிக்கடி உங்களைப் போன்ற கனவான்கள் இங்கே விஜயம் செய்கிருர்கள். நான் அவ்வளவு மரியாதைக்கு ஏற்றவன் அல்ல. என்ன விசேஷம்?'' என்ருர்.

''உங்களிடம் ஏட்டுச் சுவடிகள் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்றேன். அவற்றைப் பார்க்கலாமென்று வந்தேன்'' என்றேன்.

''அப்படியா? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?'' என்று கேட்டார்.

நான், ''சிலப்பதிகாரம் வேண்டும்'' என்றேன்.

''சிறப்பதிகாரமா? இருக்கும்'' என்று அழுத்தந் திருத்தமாகச் சொன்னார்.

''சிறப்பதிகாரம் அல்ல; சிலப்பதிகாரம்'' என்று நான் இடை மறித்துச் சொன்னேன்.

''சிறப்பதிகாரமென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நீங்கள் சிறு பிள்ளை; உங்களுக்குத் தெரியாது'' என்று அவர் கூறியபோது கவிராயர், ''அது கிடக்கட்டும். புத்தகத்தைக் காட்டச் சொல்ல வேண்டும்'' என்றார்.

''அவ்வளவு சுலபமாகக் காட்ட முடியுமா? இப்போதெல்லாம் அவற்றைத் தொடலாமோ? சரசுவதி பூஜையில் தான் அர்ச்சனை பண்ணிப் பூஜை செய்து எடுக்க வேண்டும்'' என்றார்.

அவர் பேச்சிலிருந்து அவரிடம் பண்டம் ஒன்றும் இராதென்றே எனக்குத் தோன்றியது. ஆனாலும் கவிராயர் விடவில்லை. அந்தப் பெரியவருக்கு உதவி செய்பவராகையால், அவர் குமாரனை அழைத்து உள்ளே சென்று, ''அந்தப் புத்தகத்தைக் காட்டு'' என்று அதிகார தோரணையில் கூறினார். அவன் எடுத்துக் காட்டினான். பத்துப் பதினைந்து சுவடிகள் இருந்தன; அவை ஆகம ஏடுகளும் அந்திமக் கிரியையைப் பற்றிய சுவடிகளுமாக இருந்தன. நாங்கள் பேசாமல் விடை பெற்றுக் கொண்டோம்.

களக்காட்டை அடைந்தேன். அங்கு இரண்டு சைவ மடங்கள் உண்டு. அவற்றுள் தெற்கு மடத்திற்குப் போய்ப் பார்த்தேன். அதன் தலைவராகிய சாமிநாத தேசிகரென்பவர் கல்வியிலும் குணத்திலும் சிறந்தவராக இருந்தார். நான் வந்த காரியத்தைத் தெரிந்து கொண்ட அவர் உடனே தாம் சுவடிகள் வைத்திருந்த மரப் பத்தாயத்தில் ஏணி வைத்து ஏறி அங்கிருந்த சுவடிகளையெல்லாம்

எடுத்துப் போட்டார். இரண்டு நாட்கள் இருந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்தேன். பல பிரபந்தங்களும், புராணங்களும், வடமொழிப் புத்தகங்களும் இருந்தன. சிலவற்றிற்குப் பெயர் இல்லாமல் இருந்தது. நான் பெயர் எழுதி வைத்தேன்.

பத்துப்பாட்டு மூலம் முழுவதும் அடங்கிய பழைய பிரதி அங்கே கிடைத்தது. ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினேன். ''இதற்காக நான் எவ்வளவு அலைந்திருக்கிறேன்! முன்பே கிடைத்திருந்தால் எவ்வளவு அநுகூலமாக இருந்திருக்கும்! இரண்டாவது பதிப்புக்கு இதை உபயோகித்துக் கொள்வேன்'' என்று கூறி அதைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.

பிறகு, கிடைத்த சுவடிகளை எடுத்துக்கொண்டு திருநெல்வேலி வழியாகக் கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

53. தமிழ்க் கோயில்

கும்பகோணத்திற்கு வந்தவுடன் எனக்குக் கிடைத்த சிலப்பதிகாரப் பிரதிகளையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்தேன். அதன் மூலம், அடியார்க்கு நல்லார் உரை, அரும்பதவுரை என்னும் மூன்றையும் தனித்தனியே ஊன்றிப் படித்து ஒழுங்குபடுத்தலானேன். அந்த மூன்றினுள் அரும்பதவுரை மிகவும் சிதைந்த உருவத்தில் இருந்தமையால் அதனை உருவாக்கிப் படிப்பதென்பது சாத்தியமாக இல்லை. அடியார்க்கு நல்லார் அவ்வுரையைச் சில இடங்களில் எடுத்துக் காட்டுவதனால் அதில் மதிப்பு உண்டாயிற்றேயன்றி, எனக்குக் கிடைத்த பிரதியினால் உண்டாகவில்லை. ஆயினும் பொறுமையோடு கவனித்தபொழுது சிலசில இடங்களில் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் காணப்படாத சில அரிய விஷயங்கள் இருந்தன. அவற்றைக் கண்ட பிறகு அரும்பதவுரையைப் பின்னும் ஊன்றிப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

சிலப்பதிகாரத்தில் இசை நாடக சம்பந்தமான பல செய்திகள் வருகின்றன. அவற்றை ஒழுங்குபடுத்த முயன்ற போது அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோளாகக் காட்டும் செய்யுட்களும் சூத்திரங்களும் மிக்க வியப்பை உண்டாக்கின. சச்சபுட வெண்பா, தாள சமுத்திரம், சுத்தாநந்தப் பிரகாசம் என்னும் நூல்கள் எனக்குக் கிடைத்தன. அவற்றையும் ஆராய்ந்தேன். **மகா வைத்தியநாதையரையும்** அவர் தமையனாராகிய வையை **இராமசுவாமி ஐயரையும்** சந்தித்த காலங்களில் சிலப்பதிகாரத்திலும் மேலே சொன்ன மூன்று நூல்களிலும் வரும் சங்கீத விஷயங்களை அவர்களிடம் சொல்லிக் காட்டுவேன். அவர்களால் சில ஐயங்கள் நீங்கின. ''தமிழில் இவ்வளவு சங்கீத சாஸ்திரங்கள் உள்ளனவா!'' என்று அவர்கள் விம்மிதம் அடைந்தார்கள். கும்பகோணத்தில் பரத நாட்டிய கலைப் பயிற்சியையுடைய நடேச தீட்சிதரென்று ஒருவர் இருந்தார். அபிநயம், கை வகைகள் முதலியவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் சிலவற்றை அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். அவ்வூரிலேயே பரத சாஸ்திரத்திற் கரைகண்டவராக இருந்த ராயர் ஒருவரிடமிருந்து பல செய்திகளை அறிந்தேன். சில நட்டுவர்களை அணுகி அவர்கள் முகமாகப் பல விஷயங்களை உணர்ந்தேன். அவர்கள் விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லும் போது, ''இந்தக் கலைகளையும் இவற்றின் இலக்கணத்தைப் புலப்படுத்தும் நூல்களையும் தமிழ் நாட்டினர் போற்றிப் பாதுகாவாமற் போனார்களே!'' என்று இரங்குவேன். நான் இவ்வளவு முயன்றும் சிலப்பதிகார உரையில் வரும் செய்திகள் ஓரளவு விளங்கினவேயன்றி முற்றும் தெளிவாக விளங்கவில்லை. யோக சம்பந்தமான விஷயங்கள் முதலியவற்றைக் கும்பகோணம் தாசில்தாராக இருந்த ஐயாசாமி சாஸ்திரிகளென்பவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டேன்.

சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி நடக்கையில் 1891-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் பாரிஸிலிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம்

வந்தது. நான் பதிப்பித்த சீவக சிந்தாமணியைக் கண்டு அந்த நகரத்தில் தமிழாசிரியராக இருந்த ஜூலியன் வின் ஸோன் என்னும் பிரஞ்சு அறிஞரே அதனை எழுதியிருந் தார். சிந்தாமணிப் பதிப்பைக் கண்டு அவர் மிகவும் இன் புற்றதாகவும், சிலப்பதிகாரம் முதலிய மற்ற நான்கு காப் பியங்களையும் நான் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் தெரிவித்தார். அந்தக் கடிதத்திலிருந்து அவருடைய தமி ழன்பும் வணக்கமும் புலப்பட்டன. 'எம்முடைய புன் றமிழை உம்முடைய தயையினாலேயே வாசித்துக் கொண் டால் ஒரு காகிதம் எமக்கு மறுபடி யனுப்பினால் மிகவும் சந்தோடமாயிருப்போம். சுவாமியுடைய கிருபையெல்லா மும் மேல் வருகவென்று உங்கள் Colleague and Servant ஆயிருக்கிறோம்' என்று அக் கடிதத்தை முடித்திருந்தார். அவர் கடல் கடந்த நாட்டில் இருந்தாலும் 'உணர்ச்சிதான் நட்பாங் கிழமை தரும்' என்றபடி எங்கள் உணர்ச்சியினால் நாங்கள் அன்பர்களானோம். பாரிஸ் நகரத்தில் உள்ள புத்தகசாலையில் சிலப்பதிகாரப் பிரதி கிடைக்குமோ என்று அவருக்குக் கடிதம் எழுதினேன். உடனே அவர் விடை எழுதினார். 1891-ஆம் வருஷம் மே மாதம் 7-ஆம் தேதி அவர் எழுதிய அக் கடிதத்தில், 'Bibliothique Nationale என்கிற பெரிய புத்தகசாலையில் இருக்கின்ற ஓராயிரம் தமிழ்க் கையெழுத்துப் புத்தகங்களெமக்கு நன் றாய்த் தெரியும். அவைகளின் List or Catalogue பண் ணினோமானால் அவற்றுள் சிலப்பதிகாரம் இல்லை. பழைய புத்தகங்களோவென்றால் அந்தச் சாலையிலே மணிமேகலை ஒரு கையெழுத்துப் பிரதி உண்டு. ஆனால் நாம் போன மாசம் எழுதிய காகிதத்திற் சொன்னபடி அந்தப் பிரதியில் பற்பல கவியும் வார்த்தையும் எழுதாமல் விட்டிருக்கின் றது. அந்தப் பிரதியிலும் மூலமாத்திரமுரையின்றி வரு கிறது. அது ஓலைப் பிரதியாகும். நாம் அதைக் கடுதாசியி லெழுதினோம், நங்கட்சிறு புத்தகசாலையிலே வைக்க. ஆதலால்

நீரதைப் பார்க்க வேண்டுமேல் அந்தக் கடுதாசிப் பிரதி அனுப்புவோம். நீரதைக் கண்டுமில்லாத கவிகளும் வார்த்தைகளும்போட்டுத் திருப்பியனுப்பலாம்' என்று எழுதினார்.

தமிழ் நாட்டில் தங்கள் பரம்பரைச் செல்வமாகக் கருதற்குரிய ஏடுகளை நீருக்கும் நெருப்புக்கும் இரையாக்கிவிட்டவர்களைப் பார்த்து வருந்திய எனக்குப் பல்லாயிர மைல்களுக்கு அப்பால் ஓரிடத்தில் தமிழன்னையின் ஆபரணங்கள் மிகவும் சிரத்தையோடு பாதுகாக்கப் பெறும் செய்தி மேலும் மேலும் வியப்பை உண்டாக்கி வந்தது. ஆயிரம் தமிழ்ச் சுவடிகள் பாரிஸ் நகரத்துப் புத்தகசாலையில் உள்ளனவென்பதைக் கண்டு, 'இங்கே உள்ளவர்கள் எல்லாச் சுவடிகளையும் போக்கிவிட்டாலும் அந்த ஆயிரம் சுவடிகளேனும் பாதுகாப்பில் இருக்கும்' என்று எண்ணினேன். மணிமேகலையையும் நான் இடையிடையே ஆராய்ந்து வந்தேனாதலால் அதன் பிரதி பாரிஸில் இருப்பதறிந்து அந் நண்பருக்குச் சில பகுதிகளைப் பிரதி செய்து அனுப்பும்படி எழுதினேன். அவர் அவ்வாறே அனுப்பினார். அது மிக்க பிழையுடையதாக இருந்தமையால் மேற்கொண்டு அவருக்குச் சிரமம் கொடாமல் நிறுத்திக் கொண்டேன்.

ஒருமுறை குன்றக்குடி சென்று ஆதீன கர்த்தரையும் அங்கே சின்னப் பட்டத்தில் இருந்த என் நண்பர் ஆறுமுக தேசிகரையும் கண்டு பேசினேன். மடத்தின் தலைமைக் குமாஸ்தாவாக இருந்த அப்பாப் பிள்ளையைக் கண்டு, தமிழ் ஏட்டுச் சுவடிகள் இருக்கும் இடத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று முன்பு எழுதியிருந்ததை ஞாபகப் படுத்தினேன். அவர், ''இருங்கள்'' என்று சொல்லி உள்ளே சென்று ஒரு சுவடியைக் கொணர்ந்து கொடுத்தார். அதைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். சிலப்பதிகார மூலமும் மணிமேகலை மூலமும் அதில் இருந்தன. சிலப்பதிகாரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். மூலம் முற்றும் இருந்தது; பிரதி மிகவும் திருத்தமாகக் காணப்பட்டது.

''இந்தச் சுவடி எங்கே கிடைத்தது?'' என்று கேட்டேன்.

''இங்கே அருகில் முதலைப்பட்டி என்ற ஊரில் ஒரு கவிராயர் வீடு இருக்கிறது. அங்கே நூற்றுக் கணக்கான ஏடுகள் உள்ளன. அங்கிருந்து எடுத்து வந்தேன்'' என்றார் அவர்.

''முதலைப் பட்டியா? விசித்திரமான பெயராக இருக்கிறதே!'' என்று நான் கேட்டபோது அவர், ''இப்போது முதலைப்பட்டி என்று வழங்குகிறார்கள்; மிதிலைப்பட்டி என்ற பெயர்தான் அப்படிப் பேச்சு வழக்கில் மாறிவிட்டது'' என்றார்.

எனக்கு உடனே அந்த ஊருக்குப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்ற வேகம் உண்டாயிற்று.

''இங்கிருந்து அவ்வூர் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது?'' என்று கேட்டேன்.

அவர் என் குறிப்பை அறிந்து கொண்டு, ''அருகில் தான் இருக்கிறது; போகலாம்'' என்றார்.

அன்று பிற்பகலே ஆதீனகர்த்தர் உத்தரவு பெற்று அப்பாப் பிள்ளையுடன் மிதிலைப்பட்டி சென்று அந்தக் கவிராயர் வீட்டை அடைந்தேன். அப்போது அங்கே இருந்த கவிராயரது பெயர் அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்பது. அவர் வீட்டில் உள்ள ஏட்டுச் சுவடிகளைப் பார்த்தேன். அவர் வீடு தமிழ் மகள் ஆலயமாகத் தோற்றியது. அவர் தம்முடைய முன்னோர்கள் பெருமையை எடுத்துரைத்ததோடு அவர்கள் இயற்றிய பாடல்கள் பலவற்றையும் சொல்லிக் காட்டினார்.

அந்தக் கவிராயரின் முன்னோர்களில் அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயரென்பவருக்கு மிதிலைப்பட்டியை வெங்களப்ப நாயக்கரென்ற ஜமீன்தார் கொடுத்தார். அதுமுதல் அவ்வூரில் அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர் வாழ்ந்து வரலாயினர். இராமநாதபுரம் சேதுபதிகளிடமிருந்தும், மருங்

காபுரி ஜமீன்தார்களிடமிருந்தும், சிவகங்கை ஜமீன்தார்களிடமிருந்தும், புதுக்கோட்டை அரசர்களிடமிருந்தும் அப் பரம்பரையினர் பல பல பரிசுகளைப் பெற்ருர்கள்.

''எங்கள் முன்னோர்கள் யானைப்பரிசில் பெற்ருர்கள். இதோ பாருங்கள்; இதுதான் யானை கட்டும் கல். அவர்களுக்குச் சிவிகையில் செல்லும் கௌரவம் இருந்தது. இப்போது அந்தச் சிவிகை அந்தப் பழங்காலத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு இதோ இருக்கிறது, பாருங்கள்'' என்று கவிராயர் அவ்விரண்டையும் எனக்குச் சுட்டிக் காட்டினுர்.

''எங்கள் பெரியவர்கள் எவ்வளவோ பிரபந்தங்களை இயற்றியிருக்கிருர்கள். எவ்வளவோ மானியங்களைப் பெற்ருர்கள். அவர்கள் ஈட்டிய செல்வத்தை இப்போது நாங்கள் அநுபவிக்கிருேம். ஆனுல் அவர்களைப் போன்ற தமிழறிவோ வாக்கோ எனக்கு இல்லை. இங்கே மேலை வீட்டில் குமாரசாமிக் கவிராயர் என்ற என் தாயாதி இருக்கிருர். அவர் நன்ருகப் படித்தவர்'' என்று சொன்னுர். அவர் அப்படி அடக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டாலும் அவருக்குத் தமிழன்பு இருந்தது; பரம்பரை வித்தையாதலால் செய்யுள் இயற்றும் பழக்கமும் சிறிது உண்டு. இந்தக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த சில முதியவர்களுக்கு அந்தப் பழக்கம் நன்ருக இருந்தது.

அவர் வீட்டில் இருந்த சுவடிகளெல்லாம் மிகவும் திருத்தமாக இருந்தன. ஓர் ஏட்டின்மேல் புறநானூறு உரை, சிலப்பதிகார உரை என்ற குறிப்பு இருந்தது. குருடனுக்குக் கண் கிடைத்ததுபோல எனக்கு அளவற்ற ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. பிரித்துப் பார்த்தேன்; புறநானூறு மட்டும் இருந்தது; சிலப்பதிகார உரை இல்லை. வேறு சுவடிகளோடு கலந்து இருக்குமோ என்று தேடித் தேடிப் பார்த்தேன். கிடைக்கவே இல்லை. 'என்னுடைய துரதிருஷ்டம்' என்று எண்ணி மனம் நைந்தேன்.

எனக்கு அந்த வீட்டை விட்டு வர மனம் இல்லை. அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயரிடம், ''இன்னும் இந்தப் பக்கங்களில் ஏட்டுச் சுவடிகள் கிடைக்கும் இடம் இருந்தால் சொல்ல வேண்டும்'' என்றேன். அவர், ''இங்கே அருகில் செவ்வூ ரில் எங்கள் உறவினர் இருக்கின்றனர். எங்கள் பரம்பரை யிலிருந்து ஒரு கிளை அங்கே போயிருக்கிறது. அங்கும் இவற்றைப் போன்ற ஏடுகளைக் காணலாம். மற்றொரு கிளை காரைச்சூரான்பட்டியில் இருக்கிறது. இப்போது கடுங் கோடையாக இருப்பதால் அங்கே உங்களால் போவது சிரமம்'' என்றார். புதையல் இருக்கும் இடத்தை ஒருவர் எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் அவ்வளவு சந்தோஷம் உண் டாகியிராது; அவ்வளவு மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினேன்.

கவிராயரிடம் புறநானூற்றையும் வேறு சில நூல் களையும் பெற்றுக்கொண்டு செவ்வூருக்குப் போனேன். அங்கே சென்று தங்கியவர்களில் முன்னோர் சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்பவர். சேதுபதியின்மீது தளசிங்க மாலை என்னும் பிரபந்தம் செய்தவர் அவர். அவர் வீட்டிலும் பல சுவடிகள் இருந்தன. ஆனால் சிலப்பதிகாரப் பிரதி யைக் காணவில்லை. ஏதோ ஒரு சுவடியில் மூன்று சங்கங் களையும் பற்றிய வரலாற்றைத் தெரிவிக்கும் ஒரு பெரிய அகவல் இருந்தது. அதனைப் பார்த்துப் பிரதி செய்து கொண்டேன். மிதிலைப்பட்டி, செவ்வூரென்னும் இரண் டிடங்களிலும் கிடைத்த சுவடிகளோடு கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

மிதிலைப்பட்டிப் பிரதியை வைத்துக்கொண்டு பார்த்த தில் சிலப்பதிகாரம் பல இடங்களில் திருத்தம் அடைந்தது. பல இடங்களில் பாடல்களுக்குத் தலைப்புகள் இருந்தன. அந்தப் பிரதியை ஆராய ஆராய மிதிலைப்பட்டியின் சிறப்பு மேலும் மேலும் புலப்பட்டது. மணிமேகலையையும் இடை யிடையே ஆராய்ந்தமையால் அதிலும் பல திருத்தங்கள் கிடைக்குமென்று தெரிந்தது. அதைப் பிறகு பார்த்துக்

கொள்ளலாமென்று, சிலப்பதிகாரத்தைச்செப்பஞ் செய்யத் தொடங்கினேன். மிதிலைப்பட்டிப் பிரயாணம் நேர்ந்திரா விட்டால் கலங்கியிருந்த என் மனத்தில் அமைதி தோன்றி யிராது. அந்த நினைவினாலேதான் மிதிலைப்பட்டியைப் பற்றிப் பிற்காலத்தில், ''தமிழ் நாட்டில் எவ்வளவோ புண்ணியத் தலங்கள் இருக்கின்றன. சிவ தலங்களும் விஷ்ணு தலங்களும் சுப்பிரமணிய தலங்களும் பல உள்ளன. அவற்றைப் போலத் தமிழ்த் தெய்வம் கோயில் கொண்டுள்ள தலங்களுள் ஒன்றாகவே மிதிலைப்பட்டியை நான் கருதியிருக்கிறேன்'' என்று எழுதினேன்.

54. ஹிருதயாலய மருதப்பத் தேவர்

என் பிரயாணங்களும் ஆராய்ச்சியும் விரிய விரிய என் தமிழ்க் குடும்பமும் தமிழ்நூற் செல்வமும் அதிக மாயின. அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்குப் போதிய வசதி அவசியமாயிற்று. நான் இருந்த வீட்டில் மேலும் மேலும் நான் கொணர்ந்து சேர்க்கும் ஏட்டுச் சுவடிகளை வைப்பதற் கும், அன்பர்களுடன் இருந்து ஆராய்ச்சி செய்வதற்கும் இடம் போதவில்லை. ஆதலால் 1891-ஆம் வருஷம் ஜுன் மாதம் முதல் முன்பு இருந்த பக்தபுரி அக்கிரகாரத்திலேயே வடவண்டைக் கோடியில் உள்ள ஒரு மெத்தைவீட்டை மாதம் ஆறு ரூபாய் வாடகைக்குப் பேசி அதிலே இருந்துவர லானேன். புதிய வீட்டுக்கு வந்தவுடன் நல்ல சுவடிகளை மேலும் தேடித் தொகுக்கலாமென்றும் பல மாணாக்கர்களுக் குப் பாடம் சொல்லலாமென்றும் பலரை வைத்துக் கொண்டு தமிழாராய்ச்சி செய்யலாமென்றும் என் யோசனை விரிந்தது.

என் குமாரனுக்கு உபநயனம் நடைபெற்றபோது பல கனவான்கள் பலவகையான உதவிகள் செய்தனர். அவர் களுள் ஊற்றுமலை ஜமீன்தாராகிய ஹிருதயாலய மருதப்பத்

தேவரும் ஒருவர். அவரைப் பார்த்துப் பேசிப் பழகவேண்டு மென்ற விருப்பம் எனக்கு நெடுநாளாக இருந்தது. திரு நெல்வேலிப் பக்கங்களில் பிரயாணம் செய்தபோதெல்லாம் அப்படியே ஊற்றுமலை போய்ப் பார்க்க எண்ணியிருந்தும் முடியவில்லை. ஊற்று மலைக்குப் போவதையே முக்கிய நோக்கமாக வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாலொழிய அந்தக் கருத்து நிறைவேறாதென்று தோன்றிற்று. ஆதலால் மிதிலைப்பட்டியிலிருந்து வந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவ்வூரை நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

அச் சமயம் நான் ஏடு தேடாத இடங்களுக்கும் சென்று பார்த்து வரலாமென்று எண்ணியே புறப்பட்டேன். ஆகையால் நேரே விக்கிரமசிங்கபுரம் சென்றேன். சிவஞான போதத்திற்குத் திராவிட மகாபாஷ்யம் இயற்றிய திருவா வடுதுறை ஸ்ரீ சிவஞான முனிவர் உதித்த அவ்வூரில் அவர் பிறந்த வீடு இருக்கிறது. அங்கே எனக்கு உபயோகப்படும் நூல்கள் எவையேனும் கிடைக்கலாமென்று நினைத்தேன். போய்ப் பார்த்தபோது ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

அவ்வீட்டில் ஒருவரைச் சந்தித்தேன். அவர் அவ்வூர்ப் பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயர். அவரை எந்த ஊரென்று விசாரித்தபோது, ''கடையநல்லூர்'' என்று சொன்னார்.

''அப்படியா? சந்தோஷம். உங்கள் வீட்டிலே பழைய தமிழ் ஏட்டுச் சுவடிகள் உண்டா?'' என்று கேட்டேன்.

''மிகுதியாக இருந்தன. எல்லாவற்றையும் ஒருவர் கொண்டு போய் விட்டார்'' என்று அவர் சொன்னார்.

''யார் அவர்?'' என்று மிக்க ஆவலோடு கேட்டேன்.

''கும்பகோணம் சாமிநாதையர் கொண்டு போய் விட்டார்'' என்றார் அவர். எனக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டேன்.

''அவர் என்ன சுவடிகளைக் கொண்டு போனார்?''

''எவ்வளவோ சுவடிகள் இருந்தன. எல்லாவற்றையும் அவர் கொண்டு போய் விட்டார்.''

அவருக்கு என்னை இன்னாரென்று தெரியாது. அங்கே என்னுடன் இருந்த அன்பர்கள் ஒன்றும் விளங்காமல் விழித்தார்கள். இந்த அபவாதம் இன்னும் எவ்வளவு தூரம் விரிவடைகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவே நான் மேலும் மேலும் பல கேள்விகளைக் கேட்டேன். அவர் தம் வீட்டில் பல அருமையான ஏடுகள் இருந்தனவென்றும் அவற்றை நான் கொண்டு போய் விட்டதாகவும் உறுதியாகச் சொன்னார். என்னால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. மற்ற அன்பர்களுக்கு விஷயம் விளங்க வேண்டுமென்று எண்ணிச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

‘‘இவர் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் வீணான அபவாதம் சுமத்துகிறார். நான் கடையநல்லூருக்குப் போனது உண்டு. இவர் வீட்டில் ஏடு தேடியதும் உண்டு. ஆனால் இவர் சொல்லுவதுபோல அங்கே கணக்கில்லாத ஏட்டுச் சுவடிகளை நான் காணவில்லை. அவ்வூருக்குப் போனவுடன் இவர் வீடு ஒரு வித்துவான் வீடென்று தெரிந்து போய் விசாரித்தேன். வீட்டில் இருந்தவர், ‘ஏடுகளெல்லாம் மச்சில் இருக்கின்றன’ என்றார். மேலே ஏறிப் பார்த்தேன். இரண்டு மூன்று பெட்டிகள் இருந்தன. பல காலமாகக் கவனிக்கப்படாமல் இருந்தவையென்று அவற்றைப் பார்த்தவுடனே தெரிந்தது. ஒரு பெட்டியைத் திறந்து கை வைத்தேன். எலிப் புழுக்கை மயமாக இருந்தது. எலி தமிழ் நூலை உண்டு ஜீரணித்தது போக, விட்டு வைத்த துண்டுகளே அப் புழுக்கையோடு இருந்தன. அந்தப் பெட்டிகளில் உள்ள சிதைந்த சுவடிகளையும் துண்டுகளையும் எடுத்துத் தட்டிக் கொட்டிப் பார்த்தபோது அபூர்த்தியான சிந்தாமணி ஏடு மாத்திரம் கிடைத்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டேன். அந்தப் பெட்டிக்குள் இருந்த வேறு பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்! உண்மை இதுதான்.’’

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, ''நீங்கள் அப்போது அங்கே இருந்தீர்களா?'' என்று அந்த உபாத்தியாயரைக் கேட்டேன். சோர்ந்த முகத்தோடு அவர், ''நான் தெரியாமல் சொல்லிவிட்டேன். நான் அப்பொழுது அங்கே இல்லை. விடுமுறைக்கு ஊர் போயிருந்தபோது என் வீட்டில் இருந்தவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள்'' என்றார்.

''நல்ல வேளை! இந்த அபவாதத்தை என்னிடமே சொன்னதால் உண்மை எல்லோருக்கும் விளங்கியது. வேறு யாரிடமாவது சொல்லியிருந்தால் நீங்கள் சொல்வதை உண்மையாகவே எண்ணியிருப்பார்கள். நான் பிழைத்தேன்!'' என்றேன்.

பிறகு விக்கிரமசிங்கபுரத்திலிருந்து ஒரு வண்டி வைத்துக்கொண்டு ஊற்றுமலைக்குப் போனேன்.

வண்டி ஊற்றுமலையை அணுகியபோது எதிரே சாலையில் ஒரு சிறு படை வந்தது. அதைக் கண்டவுடன் என்னுடன் வந்த ஒருவர், ''அதோ, ஜமீன்தார் வருகிறார்'' என்றார். நான் உடனே வண்டியை நிறுத்தச் செய்து கீழிறங்கினேன்.

நான் இறங்கியவுடன், ''மிகவும் சந்தோஷம். தங்களை வரவேற்கத்தான் இந்த வழியாக வருகிறேன்'' என்று ஒரு கம்பீரமான தொனி கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். வேட்டைக் கோலத்தில் ஒரு வீரர் நின்றார். சுற்றிலும் பார்த்தேன். அவரைச் சூழ்ந்து ஆயுதபாணிகளாகப் பல மறவர்கள் மிக்க வணக்கத்தோடு நின்றார்கள். பல நாய்கள் உடன் வந்தன. 'நம்மை வரவேற்கவா இந்த வேட்டைக் கோலத்தோடு வந்திருக்கிறார்? இவர் பழங்காலத்து வீரரைப் போலல்லவோ இருக்கிறார்?' என்று எண்ணினேன். என் கண்கள் அவருடைய தோற்றத்தில் ஈடுபட்டு அடி முதல் முடி வரையில் நோக்கின. அவருக்கு அப்போது பிராயம் ஐம்பதுக்கு மேல் இருக்கும்.

''அவ்விடத்தில் சிரமம் வைத்துக் கொள்வானேன்? நான் அரண்மனையிலே வந்து கண்டிருப்பேனே!'' என்று புன்னகையுடன் சொன்னேன்.

''நீங்கள் வருவதாக எழுதியது முதல் ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். நேரே அரண்மனைக்குச் செல்லுங்கள். சிறிது தூரம் போய் வந்து விடுகிறேன்'' என்று சொல்லி அவர் புறப்பட்டார்.

நான் அரண்மனையை அடைந்தேன். எனக்கு மிகவும் வசதியுள்ள ஜாகை ஹஜார வாசலின் மெத்தையில் அமைத்திருந்தார்கள். போனவுடன் ஸ்நானத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பெற்றன. பிறகு சிற்றுண்டிகளுடன் காபியும் கிடைத்தது. எல்லாவற்றையும் முடித்துக் கொண்டு எட்டு மணிக்கு ஆஸ்தானத்துக்குப் போனேன். அங்கிருந்த ஜமீன்தார் என்னைக் கண்டவுடன் எழுந்து, ''இருக்க வேண்டும்'' என்று உபசரித்தார். அவ்விடத்தில் நான்கு புலவர்கள் உடன் இருந்தனர். நான் அமர்ந்தேன்.

ஜமீன்தார் அந்த நான்கு புலவர்களுடன் திருவானைக்காப் புராணம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு அவர் சில சமயங்களில் சில தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்குப் பொருள் தெரிவிக்கும்படி கடிதங்கள் எழுதியதுண்டு. அந்தச் செய்யுட்கள் கடினமானவையாகவும் பாடம் கேட்டவர்களுக்கல்லாமல் ஏனையோருக்கு எளிதில் விளங்காதனவாகவும் இருக்கும். 'ஒரு ஜமீன்தார் இப்படிக் கடினமான செய்யுட்களைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சந்தேகம் கேட்கிறரே. மற்றச் செய்யுட்களெல்லாம் விளங்கி விட்டனவா? அவற்றைப் படிக்கிறரா?' என்று சிந்தனை செய்வேன். நேரிலே ஜமீன்தார் புலவர்களோடு இருந்து தமிழ் நூல்களைப் படித்து இன்புறுவதைக் கண்டபோது அவருடைய தமிழ்ப் பயிற்சியின் அளவை ஊகித்துக் கொண்டேன்.

ஒரு புலவர் ஒரு பாடலைப் படித்தார். உடனே மருதப்பத் தேவர், ''உத்தரவாக வேணும்'' என்று

என்னை நோக்கிக் கூறினர். நான் ஸ்தம்பித்துவிட்டேன். அவருடைய பேச்சிலே காணப்பட்ட விநயந்தான் அதற்குக் காரணம்.

நான் என்ன ஆசாரியனு? வயசில் முதிர்ந்தவனு? 'உத்தரவாக வேணும்' என்று சொன்ன வார்த்தையிலே அவருடைய பெருந்தன்மையும், தமிழில் உள்ள கரை கடந்த அன்பும் தொனித்தன. 'பழங் காலத்தில் வீரமும் கொடையும் கல்வியும் உடையவராக இருந்த சிற்றரசர்கள் இப்படித் தான் இருந்திருப்பார்கள்!' என்று நான் நினைத்து உள்ளத்துள் அவரைப் பாராட்டினேன். அந்தப் பாட்டுக்குப் பொருள் சொல்லத் தொடங்கினேன். அத்தகைய ரசிகர்களும் இடமும் காலமும் கிடைக்கும் போது எனக்கு உண்டாகும் உத்ஸாகத்துக்கு அளவு ஏது? கருத்து, பதப் பொருள், விசேஷ உரை எல்லாம் சொல்லி, எழுத்து முதலிய ஐந்து இலக்கணச் செய்திகளையும் அமைத்துச் சொன்னேன். எழுது சித்திரம் போலிருந்து ஜமீன்தார் கேட்டார். மேலே இரண்டு பாடல்கள் நடந்தன. மணி பத்து அடித்தது. புத்தகத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு ஜமீன்தார் எழுந்தார். ''இதுவரையிலும் அநுபவிக்காத பேரானந்தத்தை இன்று அநுபவித்தேன். நேரமாயிற்று. போய்ப் போஜனம் செய்து கொள்ள வேண்டும்'' என்று உபசரித்தார்.

மத்தியான்னம் எனக்குக் கிடைத்த விருந்தமுதத்தைத் தமிழ் நினைவோடு உண்டு மகிழ்ந்தேன். நான் கண்ட காட்சிகளெல்லாம் கண்ணுக்கு விருந்தாக இருந்தன. அங்கே பழகிய மனிதர்களும், வேலை பார்க்கும் உத்தியோகஸ்தர்களும் மிகவும் திருத்தமாக இருந்தார்கள். மணிக் கணக்குப் பிசகாமல் ஒவ்வொரு காரியமும் நடந்து வந்தது. ஹஜார வாசலில் காலத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு மணல் கடிகாரம் வைத்திருந்தார்கள். இடங்களெல்லாம் திருத்தமாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தன.

உத்தியோகஸ்தர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழை நன்ருகப் படித்தவர்கள்.

ஹிருதயாலய மருதப்பத்தேவருடைய காலப் போக்கை உணர்ந்து நான் வியப்படைந்தேன். விடியற்காலை நான்கு மணிக்கே அவர் எழுந்துவிடுவார். காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு பால் சாப்பிட்டு விட்டு ஆறு மணிக்குப் புறத்தே உலாவுவதற்குப் பரிவாரங்களுடன் புறப்படுவார்; யானைக் கூடம், குதிரைப் பந்தி, காளைகள் கட்டும் இடம் எல்லாவற்றையும் பார்வையிட்டுக் கொண்டே செல்வார். ஊரைச் சுற்றியுள்ள சாலைகளில் ஒவ்வொரு சாலை வழியாகச் சென்று உலாவி வருவார். அந்தச் சாலைகளெல்லாம் அவராலேயே அமைக்கப்பட்டவை. இருபுறமும் மரங்களைப் பயிராக்கிச் சாலைகளை ஒழுங்காக வைத்திருந்தார். தோட்டங்கள் நல்ல முறையில் வளர்க்கப்பெற்று வந்தன. உலாவிவிட்டு வந்து எட்டுமணிமுதல் பத்துமணி வரையில் தமிழ்ப் புலவர்களுடன் இருந்து தமிழ் நூல்களைப் படிப்பார். புதிய நூல்களைப் படிப்பதோடு பழைய நூல்களையும் பன்முறை படித்து இன்புறுவார். அவருடன் இருந்த வித்துவான்கள் நல்ல வித்துவத் பரம்பரையினர்; சில பிரபந்தங்களை இயற்றி யிருக்கிருர்கள்; பல வருஷ காலமாக அவருடைய ஆஸ்தான வித்துவான்களாகவே இருந்தார்கள். பத்து மணிக்குக் கச்சேரிக் கட்டுக்குச் சென்று ஸம்ஸ்தான சம்பந்தமான வேலைகளைக் கவனிப்பார். பிறகு ஸ்நானம், ஆகாரம் முதலியவற்றை முடித்துக் கொண்டு மீட்டும் பிற்பகல் இரண்டு மணிக்குத் தமிழ் நூல் படிக்க உட்காருவார். நான்கு மணி வரையில் படித்துவிட்டு ஆறு மணி வரையில் ஸம்ஸ்தான சம்பந்தமான வேலைகளைப் பார்வையிடுவார். ஆறு மணிக்கு மேல் தம்மைப் பார்க்க வந்தவர்களுக்குப் பேட்டி அளிப்பார். தம் குடிகளுடைய குறைகளை விசாரிப்பார். அவர்கள் அவற்றை ஓலையில் எழுதி நீட்டுவார்கள். அவற்றை

யெல்லாம் பிறகு பார்த்து மறுநாள் தம் கருத்தைச் சொல்லுவார். வேற்றூரிலிருந்து வந்தவர்களுக்குச் சிறிதும் குறைவின்றி உபசாரம் நடைபெறும்.

மாலையில் ஆலயத்துக்குச் செல்வார். அங்கே நவநீத கிருஷ்ண சுவாமியின் ஆலயம் இருக்கிறது. ஹிருதயாலய மருதப்பத் தேவருடைய ஆட்சியில் நித்திய நைமித்திகங்கள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றன. ஜமீன்தாருக்கு நவநீத கிருஷ்ணரே குல தெய்வம். ஆலயம் சிறிதாக இருந்தாலும் பெரிய கோயில்களில் நடைபெறுவன போன்ற சிறப்புக்களை அங்கே பார்க்கலாம். பல வர்க்கான்னங்களும், லாடு லட்டு, ஜிலேபி, தேங்குழல் முதலிய பட்சிய வகைகளும் கண்ணபிரானுக்கு நிவேதனம் செய்யப்படும். எல்லாம் புத்துருக்கு நெய்யால் செய்வார்கள். ஒரு லாடு உரித்த தேங்காயளவு இருக்கும். தேங்குழல் பெரிய சந்தனக் கல் அளவு இருக்கும். அந்தப் பிரசாதங்களை வெளியூரிலிருந்து வந்த விருந்தினர்களுக்கு எடுத்து அனுப்பச் செய்வது ஜமீன்தார் வழக்கம். மாலையில் மருதப்பத் தேவர் சுவாமி தரிசனம் செய்வார். அங்கே நல்ல பாட்டுக்களைச் சில சங்கீத வித்துவான்கள் பாடிக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

இவ்வளவு ஒழுங்காகவும் திறமையாகவும் அவர் நடத்தி வந்த ஆட்சியை வேறிடங்களில் நான் பார்த்ததில்லை. சிறிய ஜமீனாக இருந்தாலும் அவர் அதற்குத் தம் ஆட்சி முறையால் பெருமையை உண்டாக்கினார். அவர் ஒரு பெரிய தேசத்தின் அதிபதியாக இருந்தால் எவ்வளவோ நல்ல காரியங்களைச் செய்திருப்பாரே என்று நான் எண்ணிப் பார்ப்பேன்.

மாலை நாலு மணிக்கு ஜமீன்தாரைக் கண்டேன். தமிழ் நூலின்பத்தை இருவரும் நுகர்ந்தோம். பழைய நூல்களைப் பற்றியும் பிற்காலத்து நூல்களைப் பற்றியும் நான் ஊக்கத்தோடு பேசினேன். ஜமீன்தாருடைய கூரிய தமிழறிவை உணர்ந்து மகிழ்ந்தேன். அவர் யாரைப்

பற்றியும் குற்றம் கூறுவதே இல்லை. அரண்மனையில் இருந்த சுவடிகளைப் பார்த்தேன். எனக்குப் பயன்படுவதாக ஒன்றும் இல்லை. சித்திரா நதி ஸ்நானமும், இனிய விருந்துணவும், அன்பில் ஊறி வெளிவரும் ஜமீன்தார் பேச்சும், தமிழின்பமும் சேர்ந்து அங்கே தங்கியிருந்த சில நாள் வாழ்க்கையைத் தெய்வலோக வாசம் போல் ஆக்கிவிட்டன. நான் ராஜோபசாரத்தைப் பெற்று இன்புற்றேன். ராஜோபசாரமென்றது உபசார வார்த்தையன்று; உண்மையிலேயே அது ராஜோபசாரந்தான். நான் அரசன் அல்ல என்ற ஒன்றுதான் குறை.

என் வாழ் நாள் முழுவதும் அங்கே இருந்தாலும் எனக்குச் சலிப்பு வராது; ஜமீன்தாரும் உபசரிப்பதில் குறைவு செய்யமாட்டார். அது சாத்தியமா? நான் உத்தியோகம் பார்ப்பதோடு தமிழ்ச் சுவடிக்காக ஊரெல்லாம் அலைய வேண்டிய சொந்த உத்தியோகம் வேறு இருந்ததே!

ஒரு நாள் மாலையில் விடை பெற்றுக் கொண்டேன். அப்போது அவர், ''இங்கிருந்து வண்டியையும் சமையற்காரனையும் திட்டம் செய்து பாத்திரங்களும் சாமான்களும் அனுப்புகிறேன். நீங்கள் எங்கெங்கே போக வேண்டுமோ அவ்விடங்களுக் கெல்லாம் செல்லலாம்'' என்றார். ''நான் போகிற இடங்களிலெல்லாம் சமையற்காரனை வைத்துக் கொண்டு விருந்து சாப்பிடுவது முடியாத காரியம். அதற்கேற்ற வசதி இராது. பல இடங்களில் கிடைத்ததைக் கிடைத்த நேரத்தில் உண்டு விட்டு ஏடு தேடுவேன். பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தாலும் நேரும். எனக்கே இப்படி இருக்கும்போது வண்டி மாடு, வண்டியாள், சமையற்காரன் இவ்வளவு பரிவாரங்களையும் வைத்துக் கொண்டால் என் காரியம் நிறைவேறாது. திருக்குற்றாலம் வரையில் செல்ல வண்டி அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தால் போதும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அப்படியே ஏற்பாடு செய்தார். மறுநாள் விடியற்காலையில் புறப்படவேண்டும்.

விடை பெற்ற பிறகு ஜாகைக்குச் சென்றேன். அன்று இரவு பத்து மணிக்கு வழக்கம்போல் எனக்கு ஒருவர் நன்ருகக் காய்ச்சிய பால் கொணர்ந்து தந்தார். தேன் பாகும், குங்குமப்பூவும் சேர்த்துக் குழம்பு போலக் காய்ச்சிய அதைப் பருகும்போது, 'இவ்வளவு உபசாரத்தை நாம் எங்கே அடையப் போகிருேம்! இவ்வளவு அன்புடையவர் களை எப்படிப் பிரிவது!' என்ற நினைவு எழவே, என் கண் களிலிருந்து பல பலவென்று நீர்த் துளிகள் உதிர்ந்தன.

மறுநாள் விடியற் காலையில் எழுந்தேன். வண்டி சித்த மாக இருந்தது. மறுபடியும் ஒரு முறை ஜமீன்தாரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று தோற்றியது. போய்ப் பார்த் தேன். என்னைக் கண்டவுடன் அவர் திடுக்கிட்டு, ''என்ன விசேஷம்? வண்டி வரவில்லையா?'' என்ருர்.

''எல்லாம் வந்து விட்டன. சமூகத்தைப் பிரிவதற்கு என் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. தமிழ்த் தொண்டு முன்னே இழுக்கிறது. ராத்திரி நான் பால் அருந்தியபோது சமூகத்தின் அன்பை நினைந்து மனம் கசிந்தேன். மறுபடி யும் பார்த்து விட்டுப் போக வேண்டுமென்ற ஆசையால் வந்தேன். விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்'' என்று சொல்லி நின்றேன்.

''நமக்கும் வருத்தமாகவே இருக்கிறது. எந்தச் சமயத் தில் ஓய்வு நேருமோ அப்போதெல்லாம் வந்து இங்கே தங்கி எங்களுக்குத் தமிழமுதை ஊட்டலாம்'' என்று அவர் அன்பு கனியச் சொன்னுர்.

விடை பெற்றுப் பிரிந்தேன். அன்று அவரைக் கண் டதுதான்; பிறகு அவரைக் காண முடியாமல் விதிசெய்து விட்டது.

என் உள்ளத்தை ஹிருதயாலய மருதப்பத் தேவரிடம் வைத்து விட்டுத் திருக்குற்ருலத்தை அடைந்தேன்.

திருக்குற்ருலத்திற்குப் போன போது மேலகரத்திலி ருந்து திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் அங்கே வந்திருந்தார்.

அவரைக் கண்டவுடன் அந்தப் பக்கங்களில் உள்ள பல ஊர்களுக்குச் சென்று ஏடு தேடலாமென்ற ஊக்கம் ஏற் பட்டது. ''நான் ஊற்றுமலை போய் வந்தேன். கும்ப கோணம் போனவுடன் சிலப்பதிகாரத்தை அச்சிட ஆரம் பிக்க வேண்டும். அதற்கு முன் சுவடிகள் கிடைக்கக் கூடிய இடங்களுக்கு உங்கள் துணையைக் கொண்டு சென்று பார்த்துவர எண்ணுகிறேன்'' என்றேன்.

அவர், ''அப்படியே செய்யலாம்'' என்றார்.

அவருடன் சொக்கம்பட்டி முதலிய பல ஊர்களுக்குப் போனேன். அங்கங்கே பல வித்துவான்கள் வீடுகளைப் பார்த்தேன்.

தென்காசிக்கு வந்தேன். நைடதம் முதலியவற்றை இயற்றிய அதிவீரராமபாண்டியருடைய ஆசிரியர் வாழ்ந்து வந்த மடம் ஒன்று அங்கே உண்டு. அவ்விடத்திற் போய்ப் பார்த்தேன். எனக்கு வேண்டியது ஒன்றும் கிடைக்க வில்லை. ஒரு வீட்டில் சுப்பையாபிள்ளை என்ற கனவான் ஒருவரைச் சந்தித்தேன். அவர் தமக்குச் சில பழம் பாடல் கள் பாடம் உண்டென்று சொல்லி,

''உள்ளார் கொல்லோ தோழி சிள்ளெனப்
பருந்துவீழ்ந் தெடுத்த பைந்தலை யரவம்
காதறு கவண தேய்க்கும்
தீதுறு கள்ளியங் காடிறந் தோரே''

என்னும் செய்யுளைச் சொன்னார். நடையிலிருந்து அது சங்கச் செய்யுளாக இருக்குமென்று தோன்றியது.

''இவற்றை எங்கிருந்து தெரிந்து கொண்டீர்கள்?''

''என்னிடம் உள்ள ஏட்டுச் சுவடியில் இத்தகைய பல பாடல்கள் இருந்தன.''

''அப்படியா! அந்தச் சுவடிகளை நான் பார்க்கலாமா?''

''என் வீடு என் சுவாதீனத்தில் இல்லை. என்னிடம் இருந்த சுவடிகள் என் சொத்தோடு பிறர் கையில் போய் விட்டன.

நான் ஒன்றை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கும்போது அது நிறைவேருமல் ஏமாற்றத்தை அடைதல் எனக்கு வழக்க மாகி விட்டது. சுப்பையா பிள்ளே சொன்ன பாடல்களும் அவர் முதலில் கூறிய செய்திகளும், ''இதுகாறும் பாராத ஒரு நூலே இன்று பார்க்கப் போகிருேம்'' என்ற ஆவலே உண்டாக்கின. அவர் கடன் தொல்லேயால் எல்லாவற்றை யும் இழந்து விட்டுத் தலேமறைவாக இருந்தாரென்பதைப் பிறகு அறிந்து மிகவும் வருந்தினேன். அவர் தம் சொத்தை இழந்தாரென்பதற்காக நான் வருந்தாமல், தமிழ்ச் செல் வம் அவர் கையை விட்டுப் போயிற்றே என்பதற்காக வருந்தினேன்.

''அப்படியாளுல் உங்களிடம் இப்போது ஒரு சுவடியும் இல்லேயா?'' என்று மெலிந்த குரலோடு கேட்டேன்.

''சில ஒற்றை ஏடுகளும் இரண்டொரு புத்தகமும் உள்ளன'' என்ருர்.

அவற்றைக் காட்டும்படி கேட்டபோது அவர், ''ஒரு வீட்டின் மச்சில் வைத்திருக்கிறேன். பகல் நேரத்தில் வந்து எடுத்துக் கொடுக்க முடியாது; ராத்திரி எடுத்து வரு கிறேன்'' என்று கூறிஞர்.

அன்று இரவு அந்த ஒற்றை ஏடுகள் அவரிடமிருந்து கிடைத்தன. அவற்றில் ஆறு செய்யுட்கள் இருந்தன. சிற்றட்டகம் என்ற பழைய நூலேச் சேர்ந்தனவாக இருக்கு மென்று கருதினேன். இன்றளவும் அந் நூல் கிடைக்க வில்லே.

ஒற்றை ஏடுகளேப் பெற்ருலும் ஒரு பெருநூலேயே பெற்றது போன்ற மகிழ்ச்சியை நான் அடைந்து, சுப்பையா பிள்ளேயைப் பாராட்டி விடைபெற்றுக் கொண் டேன். தென்காசியிலிருந்து வேறு சில ஊர்களுக்குப் போய்ப் பார்த்தும் சிலப்பதிகாரப் பதிப்புக்குப் பயன் படும் சுவடிகள் கிடைக்கவில்லே. கும்பகோணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் உள்ள குறையைப் போக்கிக் கொள்ளுவதற்கு நான் அலைந்த அலைச்சலும் பட்ட சிரமமும் கொஞ்சம் அல்ல. ஐம்பது ஊர்களுக்கு மேல் பிரயாணம் செய்தேன். எதிர்பார்த்த பயன் கிடைக்கவில்லை. இனிமேல் பிரயாணத்தை நிறுத்திக் கொண்டு சிலப்பதிகா ரத்தை அச்சிடுவதற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டு மென்று முடிவு செய்தேன்.

55. சிலப்பதிகாரப் பதிப்பு

சிலப்பதிகாரத்தில் புகார்க் காண்டத்தின் மூலத்தை மாத்திரம் பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்த ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரியரென்பவர் முன்பு பதிப் பித்திருந்தார். 'சேரமான் பெருமாள் நாயனார் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம்' என்று அவர் பதிப்பித்தார். 1880-ஆம் வருஷத்தில் சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியார் அக் காண்டத்தின் மூலத்தை அடியார்க்கு நல்லார் உரையோடு அச்சிட்டார். இரண்டு பதிப்புக்களும், அக்காலத்தில் சிலப் பதிகாரம் பாடமாக வந்தமையால் வெளியானவை. அவற்றில் பல வகையான பிழைகள் இருந்தன. செட்டி யார் 'கடின நடையாயுள்ளனவற்றை எளிய நடையாகச் செய்தும், வேண்டிய இடங்களில் விரித்தும் சுருக்கியும், கானல்வரிக்கு உரையின்மையால் உரை யெழுதியும், அரங் கேற்று காதையுள் வரம்பின்றிப் பரந்த இசை நாடக இலக் கணங்கள் பல விடங்களிலும் வருவதால் ஆங்காங்குணர இங்குச் சுருக்கியும்' அச்சிட்டதாக முகவுரையில் தெரிவித் திருக்கிறார். அதனால் அடியார்க்கு நல்லாருரை முழுதும் அப்படியே அப் பதிப்பில் அமைந்திருக்கவில்லை யென்பது தெரியவரும். அவர் மதுரைக் காண்டத்தையும் அச்சிட முயன்றும் அது நிறைவேற வில்லை.

இந்த இரண்டு அச்சுப் பிரதிகளால் எனக்கு ஒரு நன்மையும் உண்டாகவில்லை. நான் தேடித் தொகுத்த

வற்றில் உரைப் பிரதிகள் பதினன்கும் மூலப் பிரதிகள் எட்டும் இருந்தன. அவற்றை நன்கு பரிசோதித்துத் தீர்மானமான பாடத்தைக் கைப்பிரதியில் அமைத்துக்கொண்டேன். பிறகு நூலுக்கு அங்கமான பகுதிகளைத் தொகுக்கத் தொடங்கினேன். தமிழ்நூற் பதிப்பில் நாளாக ஆக உண்டான ஆராய்ச்சிப் பழக்கமும் பண்டைத் தமிழ் நூலறிவும் புதிய புதிய முறைகளைத் தோற்றுவித்தன. சிந்தாமணிப் பதிப்பைக் காட்டிலும் பத்துப் பாட்டில் சில புதிய பகுதிகளைச் சேர்த்தேன். அதைக் காட்டிலும் சிலப்பதிகாரத்தில் இன்னும் சில பகுதிகளை ஆராய்ச்சி செய்பவர்களுக்கு உதவியாகச் சேர்க்க வேண்டுமென்று தோற்றியது. அவற்றிற்குரிய விஷயங்கள் சிலப்பதிகார மூலத்திலும் உரையிலும் பல இருந்தன. அடியார்க்கு நல்லார் உரையினல் தெரியவரும் நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களை அவசியம் எழுத வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு மிகுதியாக எழுந்தது. நூலாலும் உரையாலும் அறியப்படும் அரசர் முதலியோர் பெயர்களை வகைப்படுத்தி அகராதி வரிசையாக அமைக்க வேண்டுமென்பது மற்ருெரு விருப்பம். இப்படி என்னுடைய ஆராய்ச்சி வகை விரிந்துகொண்டே சென்றது. தனித்தனியே விஷயங்களைப் பிரித்து வகைப்படுத்தி ஒவ்வொரு தலைப்பிட்டுத் தொகுத்து அகராதி வரிசையாக எழுதச் செய்தேன்.

அரும்பதங்களையெல்லாம் தொகுத்து அகராதியாக எழுதிக் கொண்டேன். அரிய விஷயங்களையெல்லாம் ஒன்ருக்கி விஷய சூசிகை என்ற தலைப்பிட்டுத் தனியே ஓர் அகராதி சித்தம் செய்தேன். இப்படியே நூலாலும் உரையாலும் தெரிந்த அரசர்கள், நாடுகள், ஊர்கள், மலைகள், ஆறுகள், பொய்கைகள், தெய்வங்கள், புலவர்கள் பெயர்களுக்குத் தனித்தனியே அகராதியும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் கண்ட நூல்களுக்கு அகராதியும், தொகையகராதியும், விளங்கா மேற்கோள் அகராதியும், அபிதான

விளக்கமும் எழுதி முடித்தேன். சிலப்பதிகாரக் கதைச் சுருக்கமும், இளங்கோவடிகள் வரலாறும், அடியார்க்கு நல்லார் வரலாறும், மேற்கோள் நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் எழுதப் பெற்றன.

எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு முகவுரையை எழுதத் தொடங்கினேன். முந்தின நூற்பதிப்புக்களில் நூல் அச்சாகும் காலத்தில் முகவுரையை எழுதினேன். இதற்கு முதலிலே எழுதி விட்டால் பிறகு வேண்டியவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமென்று எண்ணினேன்.

ஏட்டுச் சுவடிகளின் நிலையைப் புலப்படுத்த வேண்டுமென்பது என் விருப்பம். ஆகவே முகவுரையில், ''மேற்கூறிய பழைய பிரதிகள் பல, இனி வழுப்பட வேண்டுமென்பதற்கு இடமில்லாமற் பிழை பொதிந்து, அநேக வருஷங்களாகத் தம்மைப் படிப்போரும் படிப்பிப்போரும் இல்லை என்பதையும், நூல்களைப் பெயர்த்தெழுதித் தொகுத்து வைத்தலையே விரதமாகக் கொண்ட சில புண்ணியசாலிகளாலேயே தாம் உருக் கொண்டிருத்தலையும் நன்கு புலப்படுத்தின. ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது பிறழ்ந்து குறைவுற்றுப் பழுது பட்டுப் பொருள் தொடர்பின்றிக் கிடந்த இப்பிரதிகளைப் பரிசோதித்த துன்பத்தை உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகும்'' என்று எழுதினேன்.

இவ்வாறு சிலப்பதிகாரத்தை அச்சிடுவதற்கு ஏற்ற நிலையில் அமைத்து நிறைவேறும் தருணத்தில் கொழும்பு பொ. குமாரசுவாமி முதலியாருக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தேன். சிலப்பதிகாரப் பதிப்புச் செலவை அவர் ஏற்றுக் கொள்வதாக முன்னர் எழுதியிருந்ததோடு அடிக்கடி அந் நூலைப்பற்றி விசாரித்து வந்தார். அவர் தாம் ரூ. 300 அனுப்புவதாகத் தெரிவித்தார். சிலப்பதிகாரப் பதிப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு அத்தொகை போதாவிட்டாலும் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

1891-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் கோடை விடுமுறையில் சென்னைக்குச் சென்று சிலப்பதிகாரத்தைப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினேன். திராவிட ரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தார் கேட்ட அச்சுக் கூலி அதிகமாகத் தோன்றியமையால் வெள்ளைய நாடார் ஜூபிலி அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட ஏற்பாடு செய்தேன்.

சிலப்பதிகாரத்தின் அரும்பதவுரை மிகவும் சிதைந்திருந்தமையால் அதனைப் பதிப்பிக்கலாமா வேண்டாமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். 'சிலப்பதிகாரம் நிறைவேறட்டும்; பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்' என்று ஒரு முடிவு செய்யாமல் நிறுத்தினேன்.

சென்னையில் தங்கிய அக் காலத்தில் அந் நகரத்தில் உள்ள பல வித்துவான்கள் வீட்டுக்குச் சென்று ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேடினேன். சரவணப் பெருமாளையருடைய கொள் பேரராகிய குருசாமி ஐயரென்பவர் வீட்டில் சிலப்பதிகார அரும்பத உரையில் பத்து ஒற்றை யேடுகள் கிடைத்தன. அவற்றைப் பெற்று என்னிடம் உள்ள ஏட்டோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் திருத்தங்களைச் செய்துகொண்டேன்.

விடுமுறை நாட்கள் தீர்ந்து விட்டமையால் பதிப்பு வேலையைத் திருமானூர்க் கிருஷ்ணையரைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படியும் புரூபை எனக்கு அனுப்பும்படியும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டுக் கும்பகோணத்திற்கு வந்தேன்.

வழக்கம் போலக் காலேஜ் வேலையோடு சிலப்பதிகாரப் பதிப்பு வேலையையும் கவனித்து வந்தேன். அந் நூற்பதிப்பு விஷயத்தில் காகித விலை, அச்சுக் கூலி முதலியவற்றிக்குப் போதுமான பொருள் என் கையில் இல்லை. புத்தகத்துக்கு வேண்டிய விஷயங்களை விளக்கமாக அமைக்கும் முயற்சியில் மாத்திரம் என் திறமை வளர்ந்ததே யன்றி, பிரசுரம் செய்வதற்குரிய பொருள் வசதியை அமைத்துக்கொள்ளும் திறத்தில் என் கருத்து அதிகமாகச் செல்லவில்லை. சிலப்

பதிகாரத்தில் ஏழு காதைகள் அச்சிட்டு நிறைவேறியிருந்தன; மேலே 23 காதைகள் நிறைவேற வேண்டியிருந்தன.

எனது நிலையைத் தமிழ் அபிமானிகளுக்கும் நண்பர்களுக்கும் கனவான்களுக்கும் தெரிவித்தேன். பல கனவான்கள் தக்க சமயத்தில் பொருளுதவி புரிந்தனர். அதனல் மேலே பதிப்பை நடத்திச் செல்வதற்குரிய தைரியம் எனக்கு உண்டாயிற்று.

சிலப்பதிகாரப் பதிப்பை விரைவில் முடித்துவிட்டு அப்பால் வேறு நூல்களை அச்சிடத் தொடங்கவேண்டுமென்று எண்ணினேன். இடையிடையே புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்து, மணிமேகலை முதலிய பழைய நூல்களின் ஆராய்ச்சியும் நடைபெற்று வந்தது. அக் காலத்தில் என் அரிய நண்பரும் பேருபகாரியுமாகிய சேலம் இராமசுவாமி முதலியாரை இழக்கும் துர்ப்பாக்கியம் இத் தமிழ் நாட்டிற்கு நேர்ந்தது. 1892-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் இரண்டாம் தேதி அவர் உலக வாழ்வை நீத்தார். அந்தத் துக்கச் செய்தியைக் கேட்டு நான் துடி துடித்துப் போனேன். அவருடைய பழக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டதையும் அதனல் பழந்தமிழ் நூலாராய்ச்சியிலே நான் புகும்படி நேர்ந்ததையும் எண்ணிப் பார்த்தேன். அவருடைய தூண்டுதல் இராவிட்டால் சிந்தாமணியை நான் அச்சிடுவது எங்கே? சங்க நூல்களின் பெருமையை உணர்ந்து இன்புற்று வெளிப்படுத்தும் முயற்சிக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இரண்டையும் புத்தக வடிவத்தில் பார்க்க வேண்டுமென்று முதலியார் எவ்வளவோ ஆவலோடிருந்தார். அவர் இருந்த காலத்தில் அவ்விரண்டையும் நிறைவேற்றும் பேறு எனக்கு இல்லாமற் போயிற்று.

சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும் முற்றுப்பெறும் நிலையில் இருந்தன. நண்பர்கள் பலர் அரும்பதவுரையையும் பதிப்பித்து வெளியிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினமை

யால் அதனைச் செப்பஞ் செய்து சிலப்பதிகாரத்தின் பின் அச்சிடும்படி கொடுத்து விட்டேன்.

சிலப்பதிகாரத்திற்குரிய முகவுரையை முதலில் எழுதி விட்டேன். அதில் அரும்பதவுரையைப் பற்றி அதிகமாக எழுதாமல் ஓரிடத்தில் அடிக் குறிப்பில், 'இவ்வரும்பத வுரை, தனியே அச்சிட்டு இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற்சேர்க் கப்பட்டிருக்கிறது' என்று மாத்திரம் எழுதினேன்.

அரும்பதவுரை முழுதும் அச்சான பிறகு அதைப் பற்றித் தெரிவிக்க வேண்டியவற்றைத் தனியே எழுத வேண்டுமென்று தோற்றியது. அதை எழுதி விட்டால் சிலப்பதிகாரப் புத்தகம் நிறைவேறிவிடும்.

இந்த நிலையில், அச்சுக்கூடத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணம் என் கையில் இல்லாமையால், திரு வல்லிக்கேணியில் இருந்த நார்ட்டன் துரை குமாஸ்தாவாகிய விசுவநாத சாஸ்திரியாரிடம் போய் வேண்டிய தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. சனிக்கிழமை சிலப்பதிகார வேலையைப் பூர்த்தி செய்து ஒரு புத்தகத்தைப் பைண்டு செய்வித்துக் கண்ணால் பார்த்துவிட்டுக் கும்பகோணம் செல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பம் பலமாக இருந்தது. வெள்ளிக்கிழமை மாலை விசுவநாத சாஸ்திரியாரை அணுகியபோது அவர் அன்று இரவு தம் வீட்டிலேயே உணவு கொள்ளச் செய்தார். இரவில் அங்கே தங்கினேன்.

அரும்பதவுரைக்கு முகவுரை எழுத எண்ணிக் காகித மும் பேனாவும் சாஸ்திரியாரிடம் வாங்கிக்கொண்டு எழுத உட்கார்ந்தேன். எனக்கு இருந்த சோர்வினாலும் பசியோடு ஆகாரம் செய்தமையாலும் உடனே தூக்கம் வந்து விட்டது. ஒன்றும் செய்ய இயலாமல் படுத்துக் கொண் டேன். படுத்துக் கொள்ளும்போது, 'இப்பொழுதும் முக வுரை எழுதவில்லையே! நாளை எட்டு மணிக்கு அச்சுக்

கூடத்தில் கொடுத்தால்தானே நாளேக்கே புத்தகத்தை முடித்துக் கண்ணுல் பார்க்கலாம்?' என்ற கவலே மாத்திரம் இருந்தது.

'விடியற் காலேயில் எழுந்து எழுதிவிட வேண்டும்' என்ற தீர்மானத்தோடு ஒரு மெழுகுவர்த்தியும் நெருப்புப் பெட்டியும் வாங்கி வைத்துக் கொண்டேன்.

நன்ருகத் தூங்கினேன். இரவில் இடையே விழிப்பு ஏற்பட்டது. பூர்த்தியாகாத சிலப்பதிகாரப் புத்தகம் என் அகக் கண்முன் நின்றது. எழுந்து விளக்கேற்றிப் பார்க்கையில் இரண்டு மணிதான் ஆகியிருந்தது. அரைத் தூக்கத்தில் எழுந்தமையால் மீட்டும் படுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியே மேலோங்கி நின்றது.

'படுத்துக் கொண்டால் நான்கு மணிக்கு எழுந்திருக்க முடியுமா? அயர்ச்சியால் நெடுநேரம் தூங்கி விட்டால் காரியம் அரைகுறையாக நின்று விடுமே!' என்று பல விதமான சிந்தனேகள் எழுந்தனவே யொழிய, எழுத வேண்டுமென்ற வேகம் உண்டாக வில்லே. உலகமெல்லாம் குறட்டை விட்டுத் தூங்கும் அச் சமயத்தில் ஓய்ந்து போன நிலேயில் எனக்கு ஊக்கம் ஏற்படுவதற்கு அநுகூலமான பொருள் யாதும் இல்லே.

கண்கள் சுழன்றன. கொட்டாவி விட்டேன். அண்ணுந்த போது எதிரே சுவரில் இருந்த ஒரு படம் என் கண்ணில் பட்டது. இன்னுருடைய படமென்று தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லே. படத்தில் உள்ளவர் மிக்க சுறுசுறுப்பும் முயற்சியும் உடையவரென்பது தோற்றத்திலிருந்தே தெரிந்தது. அத் தோற்றம் என் உள்ளத்துள்ளே ஊக்கத்தை எழுப்பியது. 'இவர் யாரோ தெரியவில்லே; என்ன துடியாய் இருக்கிருர்! நாம் சோர்விலே மூழ்கியிருக்கிருேமே!' என்று எண்ணினேனுே இல்லேயோ, உடனே பேனுவை எடுத்தேன்; எழுதத் தொடங்கி விட்டேன்.

அரும்பதவுரையைப் பற்றி என் நினைவுக்கு வந்தவற்றை வைத்துக்கொண்டு சுருக்கமாக ஒரு முகவுரை எழுதி முடித்தேன். அப்படி எழுதியதை மீட்டும் படித்துச் செப்பஞ் செய்து கொண்டேன். பிறகு எனக்குத் தூக்கம் வர நியாயம் ஏது?

காலையில் விசுவநாத சாஸ்திரியாரிடம் அந்தப் படம் யாருடைய தென்று விசாரித்தேன். அவருடைய தலைவராகிய நார்ட்டன் துரையுடையது என்று தெரிந்து கொண்டேன். அப் படத்தைக் கண்டு எனக்கு உண்டான ஊக்கத்தையும் அதனால் விளைந்த நன்மையையும் அவரிடம் சொன்னேன்.

சனிக்கிழமையன்று சிலப்பதிகாரத்தில் எஞ்சியிருந்த பகுதிகளெல்லாம் அச்சாயின. ஞாயிறன்று இரவு பைண்டு பண்ணின பிரதி ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு கும்பகோணத்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

சிலப்பதிகாரப் புத்தகங்கள் பைண்டாகிச் சென்னையிலிருந்து வந்தவுடன் அனுப்ப வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் அனுப்பினேன். அதனைக் கண்ட அன்பர்கள் மிகவும் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதினார்கள்.

சிவகசிந்தாமணியும் பத்துப் பாட்டும் தமிழ் நாட்டில் உலாவத் தொடங்கிய பிறகு பழந்தமிழ் நூல்களின் பெருமையை உணர்ந்து இன்புறும் வழக்கம் தமிழர்களிடையே உண்டாயிற்று. அவற்றின் பின்பு சிலப்பதிகாரம் வெளி வரவே, பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் இயல்பும், தமிழில் இருந்த கலைப்பரப்பின் சிறப்பும் யாவர்க்கும் புலப்படலாயின. 'கண்டறியாதன கண்டோம்' என்று புலவர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் உவகைக் கடலில் மூழ்கினர்.

சிலப்பதிகாரம் மிக அரிய சரித்திரச் செய்திகளை உடையது. தமிழ் நாட்டு அரசனாகிய செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்று வடவேந்தர்களை வென்று கண்ணகியின் படிமச்சிலை கொணர்ந்த செய்தி மிக்க விம்மிதத்தை

உண்டாக்கியது. அன்றியும், சங்க காலத்தை நிர்ணயிப்ப தற்குச் சிலப்பதிகாரம் மிகவும் முக்கியமான ஆதாரமாக இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டுச் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் வல்ல பலருடைய கவனத்தை அந் நூல் கவர்ந்தது.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையினுல் அறிந்த வேறு நூல் களின் பெயர்கள் தமிழன்பர்களுடைய அறிவுக்கு விருந் தாயின. இதனை எதிர்பார்த்தே அவருரையில் கண்ட நூல் களைப் பற்றிய குறிப்புக்களைத் தனியே தொகுத்து வெளி யிட்டிருந்தேன்.

அவ்வுரையினுல் நான் அறிந்த பல செய்திகளுள் முக்கியமானது **பெருங்கதை** என்னும் நூலின் சிறப்பாகும். நான் தேடித் தொகுத்த நூல்களுள் 'கொங்குவேள் மாக்கதை' என்பது ஒன்று. அது யாரோ கொங்கு வேள் என்ற ஒருவரைப் பற்றிய கதையாக இருக்கலாமென்று தான் எண்ணியிருந்தேன். முன்னும் பின்னும் இல்லாத அந்த நூற்சுவடி என் பெட்டியில் தூங்கிக் கொண் டிருந்தது.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையை ஆராய்ச்சி செய்தபோது ஓரிடத்தில், ''கூத்திய ரிருக்கையுஞ் சுற்றியதாகக், காப்பிய வாசனை கலந்தவை சொல்லி'' என்ற அடிகளை அவர் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதைக் கண்டேன்; இடைச் சங்க காலத்து நூல்களை ஆராய்ந்து செய்த உதயணன் கதையில் அவ்வடிகள் உள்ளன வென்று அவர் அறிவித் திருந்தார்.

ஒரு நாள் என்னிடம் இருந்த கொங்குவேள் மாக்கதை யென்னும் சுவடியைப் புரட்டிய போது அந்த இரண்டு அடிகளை அதில் கண்டேன். ஊன்றிக் கவனித்தேன். முன்னும் பின்னும் பார்த்தேன். உதயணனென்ற பெயர் பல இடங்களில் வந்தது. கொங்குவேள் மாக்கதையே உதயணன் கதை யென்று தெரிய வந்தது. பின்னும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையினுல் அதற்குப் பெருங்கதை,

கதை யென்ற பெயர்களும் உண்டென்பதை உணர்ந்தேன். அதுகாறும் அந்நூலைக் கவனியாதிருந்த நான் அதனை ஆவலோடு படித்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தேன்.

நான் எழுதிய நூற்குறிப்புக்களில் என்னிடம் உள்ள சுவடிகளிலிருந்து தெரிந்த செய்திகளையெல்லாம் புலப் படுத்தினேன். உதயணன் கதையைப் பற்றி எழுதுகையில், ''இப்பொழுது கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதியில் முதலும் கடையும் பழுது பட்டுப் போய் விட்டமையால் முதலாவது உஞ்சைக்காண்டத்தில் 32 சிற்றுறுப்புக்கள் காணப்பட வில்லை; ஐந்தாவது நரவாண காண்டத்தின் மேலுள்ள காண்டங்கள் இவை யென்பதும், அவற்றின் சிற்றுறுப் புக்கள் இத்தனை யென்பதும் தெரியவில்லை. **இவ்வடியார்க்கு நல்லாருரைப் பரிசோதனையாலேயே இந்நூல் இக் காலத்து வெளிப் பட்டதென்று சொல்லலாம்**'' என்று குறித்தேன். அந் நூல் பிரதி என்னிடத்தில் இருப்பதை இதனுல் ஒருவாறு குறிப்பாக வெளிப்படுத்த வேண்டு மென்பது என் நோக்கம். இவ்வாறே அகநானூறு, குறுந்தொகை, பதிற் றுப் பத்து, பரிபாடல், புறநானூறு, மணிமேகலை என்னும் பழைய நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களை விரிவாக எழுதினேன்.

நான் எழுதிய இத்தகைய குறிப்புக்கள் தமிழன்பர் களுடைய ஆவலை அதிகமாக்கின. முகவுரையின் இறுதி யில், ''இச் சிலப்பதிகாரத்தைப் போலவே நான் பதிப்பிக்க விரும்பிய நூல் ஒவ்வொன்றையும் கருதிய வண்ணம் நிறை வேற்றுதற் பொருட்டும், பிரதியுதவி பொருளுதவி முதலியன புரிந்தோர் பெரு வாழ்வடையும் பொருட்டும் திருவருள் சுரக்கும்படி எல்லாம் வல்ல முழு முதல் கடவு ளாகிய இறைவனுடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பிரார்த் திக்கிறேன்'' என்று எழுதியிருந்தேன், இவையெல்லாம் சேர்ந்து தமிழ் நாட்டில் ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கின. அங்கங்கே உள்ளவர்கள் கூடி என்னை வாழ்த்தி

மேலும் மேலும் நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட வேண்டுமென்று அறிவித்தனர். என்னுடைய அன்பர்கள் தனித்தனியே கடிதம் எழுதி, இன்ன இன்ன நூலைத் தொடங்கவேண்டு மென்று வற்புறுத்தினர்.

சிலப்பதிகாரம் நிறைவேறியவுடன், இவ்வாறே வேறு அணிகலன்களையும் துலக்கித் தமிழ் மகளுக்கு அணிய வேண்டுமென்ற அன்புக் கட்டளை தமிழ் நாட்டாரிட மிருந்து எனக்குக் கிடைத்தமையினால், மீண்டும் எந்த நூலைத் தொடங்கலா மென்ற எண்ணத்தில் நான் ஆழ்ந்தேன்.

நவராத்திரி விழாவுக்கு வரவேண்டுமென்று இராமநாத புரம் **ஸ்ரீ பாஸ்கர ஸேதுபதி**யிடமிருந்து எனக்கு அழைப்புக் கடிதம் வந்தது. நான் காலேஜில் பத்து நாட்கள் ரஜாப் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டு மதுரையில் இறங்கி மாட்டு வண்டியில் இராமநாதபுரம் சென்றேன். வழியில் பல வண்டிகள் தாங்கமுடியாத பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு சென்றன. பாரமிகுதியால் பல அச்சு முறிந்தன. எல்லாம் இராமநாதபுரத்தை நோக்கிச் செல்வதை அறிந்து நவராத் திரி விழாவின் சிறப்பை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொண்டேன்.

இத் தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் வேறு நாடுகளிலிருந்தும் நூற்றுக் கணக்கான வித்துவான்கள் வந்திருந்தார்கள். தமிழ் நாட்டுக் கனவான்களில் ஒருவர் பாக்கியில்லையென்று தான் சொல்லவேண்டும். ஊர் தாங்காத கூட்டம் கூடி யிருந்தது. பண்டங்களின் விலையெல்லாம் பன் மடங்கு ஏறி விட்டது.

சேதுபதி மன்னர்களின் குல தெய்வமாகிய ராஜ ராஜேசுவரி அம்பிகைக்கு 1008 சங்கம் வைத்து அபிஷேகம் நடைபெற்றது. பூஜை முதலியன மிக விரிவாக நிகழ்ந்தன. மேளக் கச்சேரி, சங்கீத வினிகைகள் முதலியவற்றிற்குக் கணக்கே யில்லை. ஸம்ஸ்கிருத வித்துவான்களின் சபையும் தமிழ்ப் புலவர்களின் சபையும் நடந்தன.

எனக்குத் தனியே ஜாகை திட்டம் செய்திருந்தார்கள். பல வித்துவான்களை ஒருங்கே சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் அந்த மாதிரி ஏற்படுவது மிகவும் அரிது. சிலப்பதிகாரம் முடிவு பெற்ற மகிழ்ச்சியை வித்துவான்களும் அன்பர்களும் என்னிடம் தெரிவித்துப் பாராட்டினார்கள். ''நீங்கள் கொடுத்திருக்கிற நூல் வரிசையைப் பார்த்தால் மலைப்பாக இருக்கிறதே! அடுத்தபடி என்ன ஆரம்பிக்கப் போகிறீர் கள்?'' என்று கேட்டார்கள்.

''மணிமேகலை இருக்கிறது; புறநானூறு இருக்கிறது; பதிற்றுப் பத்து, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, நற்றிணை—இவைகளெல்லாம் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றாக வெளியிட வேண்டும்'' என்று சொன்னேன். இன்னதைத் தொடங் குவதென்ற நிச்சயம் அப்பொழுது எனக்கு ஏற்படவில்லை.

அங்கே இருந்த பத்து நாட்களும் பொழுது போனதே தெரியவில்லை. சேதுபதியினுடைய உபசாரமும் சாதுரிய வசனங்களும் கொடைப் பெருமையும் எனக்கு வியப்பை உண்டாக்கின. அந்த விழாவுக்கு இரண்டு லட்ச ரூபாய் களுக்கு மேல் செலவாயிற்றென்று தெரிந்தது.

வித்துவான்கள் சேதுபதியைப் பல படியாக வாழ்த்திப் பாடல்களைக் கூறினர். நானும் சில செய்யுட்களைச் சொன்னேன்.

நான் சேதுபதி வேந்தரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்ட போது அவர் எனக்கு இரண்டு உயர்ந்த சாதராக்களைப் போர்த்து, ''தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிற்கு வருவேன். அப்போது அவகாசமாக உங்களோடு பேசி உங்கள் தமிழ்ப் பணிக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்வேன்'' என்று சொன்னார். புறப்படும்போது தானாதிகாரி என் வழிச் செலவுக்கும் படிச் செலவுக்குமாக ரூபா நூறு அளித்தார். நான் கும்பகோணம் வந்து என் தாய் தந்தையருக்கும் அன்பர்களுக்கும் சாதராக்களைக் காண்பித்தேன். யாவரும் மகிழ்ந்தனர். திருவாவடுதுறைக்குப் போய் அம்பலவாண தேசிகரிடம்

காட்டியபோது, ''மிகவும் உயர்ந்த சம்மானம்; தங்கள் தகுதியை அறிந்து செய்த சிறப்பு இது'' என்று பாராட்டினார்.

''இந்த ஆதீன சம்பந்தம் இல்லாவிட்டால் எனக்கு என்ன மதிப்பு இருக்கப் போகிறது?'' என்று சொல்லி விட்டு, ''இவை இரண்டும் என்ன விலை பெறும்?'' என்று கேட்டேன்.

''முந்நூறு ரூபாய்க்கு மேல் இருக்கும்'' என்றார் அம்பலவாண தேசிகர்.

''இந்தத் துப்பட்டாவினால் எனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? இவற்றை இங்கேயே கொடுத்து விடலா மென்று நினைக்கிறேன்.''

''ஏன், அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? ஒரு பெரிய ஸம்ஸ்தானத்தில் பெற்ற மரியாதை; பத்திரமாக நீங்களே பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.''

''சிலப்பதிகாரம் அச்சிட்டதனால் ஏற்பட்ட சிரமம் இருக்கிறது. அதைத் தீர்க்க வழியில்லை. இந்த இரண்டையும் வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறேன்? தமிழ்த்தாயின் திருப்பணியினால் வந்த கௌரவம் இவை. ஆகையால் இவற்றை மீட்டும் அதற்கே உபயோகப் படுத்துவதுதான் நியாயம்'' என்றேன்.

அம்பலவாண தேசிகருக்கு, நான் அவற்றைக் கொடுத்து விடுவதில் மனம் இராவிட்டாலும் என் குறிப்பை அறிந்து மடத்திலேயே அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றின் விலையாக ரூபாய் 300 எனக்கு அளிக்கச் செய்தார். நான் அத் தொகையைப் பெற்றுச் சிலப்பதிகாரப் பதிப்பினால் அப்போது இருந்த கடன் தொல்லையினின்றும் நீங்கினேன்.

கடன் தீர்ந்த சந்தோஷத்தில் தமிழ் நூற்பதிப்பைப் பற்றி யோசிக்கலானேன். பல நூல்கள் என் கையில் இருந்தாலும் மணிமேகலையையும் புறநானூற்றையும் அதிக

மாக ஆராய்ந்து வந்தேன். அவ்விரண்டினுள்ளும் புறநானூற்றில் பாதிக்கு மேல் பழைய உரை இருந்தது. மணிமேகலைக்கு உரையில்லை. அன்றியும் அது பௌத்த சமய சம்பந்தம் உள்ளது. அச் சமயநூற் கருத்துக்களை நான் முற்றும் உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. அந்த நிலையில் புறநானூற்றையே முதலில் அச்சிடலாமென்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

56. புறநானூறு

புறநானூற்றை அச்சிடுவதாக நிச்சயம் செய்தவுடனே, பதிப்பு முறையைப் பற்றி யோசிக்கலானேன். வர வரப் புதிய துறைகளிலும் புதிய முறைகளிலும் விஷயங்களைச் சேர்த்து நூல்களைப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்கு இருந்தது. ஆங்கிலம் தெரியாத எனக்கு அப்பாஷையில் உள்ள சிறந்த பதிப்புக்களைப் பார்த்து மகிழவோ, அவற்றைப் போலச் செய்து பார்க்கவோ சக்தியில்லை. சங்க நூலைப் படிக்கவோ, படித்தபின் ஆராய்ச்சி செய்யவோ, அதன் பின் பதிப்பிக்கவோ இறைவன் திருவருள்தான் துணையாக இருந்தது. அவற்றில் முன் பழக்கம் இல்லாத நான் எந்த எந்த விதத்தில் ஆராய்ந்தால் அழகாக இருக்குமென்று தோற்றுமோ அவ்வவ் விதத்தில் முயன்று வரலானேன்.

கும்பகோணம் காலேஜில் சரித்திர ஆசிரியராக இருந்த கே. ஆர். துரைசாமி ஐயரென்பவர் தம் கையில் பெரிய ஆங்கிலப் புத்தகம் ஒன்றை ஒரு நாள் வைத்திருந்தார்.

''என்ன புத்தகம்?'' என்று கேட்டேன்.

''பைபிள்'' என்றார்.

''பைபிள் சிறியதாக அல்லவா இருக்கும்? இது மிகப் பெரியதாக இருக்கிறதே!''

''இது பைபிளில் ஒரு விசேஷப் பதிப்பு. பைபிளில் உள்ள விஷயங்களைத் தொகுத்து வகைப்படுத்தி ஒரே மாதிரியான சொல்லும் கருத்தும் உள்ள பகுதிகளை அங் கங்கே காட்டிப் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பக் கத்திலும் நடுவில் தனியே இந்த ஒப்புமைப் பகுதி இருக் கிறது. இதை, 'கன்கார்டன்ஸ் (Concordance) என்று இங்கிலீஷில் சொல்வார்கள்'' என்று சொல்லி அதைப் பிரித்துக் காட்டினார்.

அந்த ஒப்புமைப் பகுதிகளில் பலவகை எண்கள் காணப்பட்டன. அப்புத்தகத்தில் அதைத் தொகுத்தவர் படமும் அவருக்கு உதவியாக இருந்தவர் படமும் இருந்தன.

''இந்த ஒப்புமைப் பகுதியால் என்ன பிரயோசனம்?'' என்று கேட்டேன்.

''பைபிளில் ஒரே செய்தி பல இடங்களில் வருகிறது. ஒரே விதமான சொற்றொடர்களும் வருகின்றன. அவற்றைத் தொகுத்துவைத்து ஆராய்ந்தமையால் சில விஷயங்களின் உண்மையான பொருளும் சில சொற்களின் திருத்தமான உருவமும் புலப்பட்டனவாம். பைபிளில் ஏறியிருந்த பிழையான பாடங்கள் இந்தச் சோதனையினால் திருத்தம் அடைந்தனவாம்'' என்று அவர் எனக்கு விளக்கினார்.

அப்போது எனக்குப் புறநானூற்று ஆராய்ச்சியில் புது முறை ஒன்று தோற்றியது. புறநானூற்றில் உள்ள விஷயங்களையும் சொற்களையும் முதலிலே அகராதியாகச் செய்து கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்தால் உண்மை யுருவத்தைக் கண்டு பிடிப்பது எளிதாக இருக்கு மென்று அறிந்தேன். அங்ஙனமே செய்து வைத்துக் கொண்டேன்.

ஒரு நூலைத் திருத்தமாகப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென் றால் பல வகையான கருவிகளை முதலில் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஏட்டுச் சுவடிகள் கிடைப்பது மட்டும்

போதாது. ஏட்டில் இருப்பது அவ்வளவும் திருத்தமாக இராது. பல காலமாகப் பிழையாகவே வழங்கி வந்த பாடங்களை அவற்றில் பார்க்கலாம். அவற்றுள் இதுதான் சுத்த பாடம் என்று தெரிந்துகொள்வதற்குப் படும் சிரமந் தான் மிகவும் அதிகம். நூலில் உள்ள கருத்துக்களுக்கும் சொற்களுக்கும் அகராதி எழுதி வைத்துக்கொள்வது மட்டும் போதாது. புறநானூற்றில் பல புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். அப் புலவர்களுடைய பாடல்கள் வேறு நூல்களிலும் இருக்கின்றன. அந்தப் பாடல்களைப் பார்த்தால் அப்புலவர் வாக்கின் போக்கையும், அவருக்கு விருப்பமான கருத்துக்களையும், நடையையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். அந்த ஆராய்ச்சியிலிருந்து சில திருத்தங்கள் கிடைக்கும். ஆகவே சங்கப் புலவர்கள் பெயர்களை வரிசையாக எழுதிக்கொண்டு அவர்கள் இயற்றிய பாடல்கள் எந்த நூலில் உள்ளனவென்று தெரிந்து தொகுத்துப் படித்தேன்.

சங்க காலத்து நூல்களில் வழங்கிய மரபை அறிவதற்கு அவை அனைத்தையும் ஆராயவேண்டும். சங்க நூல்கள் அவ்வளவும் சேர்ந்து ஓர் உடம்பு போன்றவை. அவ்வுடம்பு முழுவதும் ஒரு வகையான நாடி ஓடும். ஆகையால் அவற்றை முற்றப் பயின்றால்தான் அந்த மரபு தெளிவாக விளங்கும். இதை எண்ணி என்னிடம் உள்ள எல்லாச் சங்க நூல்களுக்கும் அகராதி எழுதி வைத்துக் கொண்டேன்.

புறநானூற்றை ஆராய்ச்சி செய்வதற்குச் சங்க நூல் முழுவதையும் ஆராய்ச்சி செய்வது அவசியமாயிற்று. இதனால் எனக்குப் பன்மடங்கு இன்பம் உண்டானாலும் சிரமமும் பன்மடங்காயிற்று. பல பேருடைய உதவியை நாடவேண்டியது இன்றியமையாததாக இருந்தது.

புறநானூற்றுச் செய்யுட்களையும் செய்யுட் பகுதிகளையும் இலக்கண இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள்

காட்டியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதிகளையும் மேற்கோள் காட்டவேண்டிய காரணத்தையும் ஆராய்ந்தால் பாடம் திருந்துவதோடு பாட்டின் கருத்தும் விளங்கும். பிரயோகங் களைத் தொகுப்பதற்கு எல்லா உரைகளையும் முற்றும் படித் துப் புறநானூற்றுப் பகுதி வருகின்றதா என்று பார்க்க வேண்டும். அச்சிட்ட புத்தகங்களில் பிரயோக விளக்கம் பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை. ஏட்டுச் சுவடிகளிலோ மேற் கோட் செய்யுளைக் கண்டு பிடிப்பதே கஷ்டம். நூல்களைப் பாடம் கேட்பவர்கள் தம் ஆசிரியர் கூறும் விஷயங்களை அங்கங்கே சுவடிகளில் இரண்டு வரிகளுக்கிடையே எழுதி வைப்பதுண்டு. ஏடுகளில் உள்ளவற்றை உள்ளவாறே பிரதி செய்து அதற்குரிய ஊதியம் பெற்று ஜீவனம் செய் பவர்கள் அந்தக் குறிப்புக்களையும் பழைய மூலத்தோடும் உரையோடும் சேர்த்து எழுதி விடுவார்கள். ஆராய்ச்சி செய்யும்போது அவற்றைத் தனியே பிரித்து அறிவது சில சமயங்களில் மிகவும் சங்கடமாக இருக்கும்.

உரைகளைப் படித்து வரும்போது அங்கங்கே வரும் மேற்கோள்களில் எனக்குத் தெரிந்தவற்றிற்கு ஆகரம் அங்கங்கே குறித்து வைப்பது எனது வழக்கம். அச்சிடப் பட்ட தொல்காப்பிய உரைகளிலும், திருக்குறள் உரையி லும், வேறு உரைகளிலும் கண்ட மேற்கோள்கள் பலவற் றின் இடங்களை என் கைப்புத்தகங்களில் குறித்துக்கொண் டிருக்கிறேன். அந்த முயற்சியில் அந்தப் பதிப்புக்களில் உள்ள பிழையான பாடங்கள் எனக்குப் புலப்பட்டன. என் பதிப்புக்களில் அவற்றின் திருந்திய வடிவத்தை மட்டும் அமைப்பதையன்றி, ''இது பிழை'' என்று சுட்டிக் காட்டும் வழக்கத்தை நான் மேற்கொள்ளவில்லை.

இப்படி மேற்கோளாராய்ச்சியிலே சென்ற காலம் மிக அதிகம். பிரயோகங்களைத் தொகுத்து வகைப்படுத்து வதிலே உண்டான சிரமம் எவ்வளவோ மிகுதியாக இருந் தாலும் ஒரு முறை பட்ட கஷ்டம் பல நூற்பதிப்புக்கு

உபயோகமாக இருந்தது. அக் காலத்தில் நான் செய்து வைத்துக்கொண்ட பல வகை அகராதிகளே இன்றும் எனக்கு மூல நிதியாக உதவுகின்றன. அவற்றைக் காணும் போது, 'எவ்வளவு காலம், எவ்வளவு அன்பர்களுடைய உழைப்பு இவற்றில் சென்றிருக்கின்றன!' என்று எண்ணி வியப்புறுவேன். அவற்றின் அருமை பெருமையை அச் சிட்ட புத்தகங்களைப் படிப்பவர்கள் சிறிதும் அறியார். மிக உயர்ந்த அலங்காரமான மாளிகையைக் கண்டு அதன் அழகில் ஈடுபடுபவர்கள் அம் மாளிகை எந்த அஸ்திவாரத் தின்மேல் எழுப்பப்பட்டதென்பதைக் கவனிப்பதில்லை. மிகவும் ஜாக்கிரதையாகப் போட்ட அந்த அஸ்திவாரம் பூமிக்குள் மறைந்து கிடக்கின்றது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில் பல இடங் களில் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் மேற்கோள்களாக வந் துள்ளன. என் கையில் இருந்த புறத்திரட்டில் பல செய்யுட் கள் இருந்தன. அவற்றைக் கொண்டு என்னிடம் இருந்த புறநானூற்றுப் பிரதிகளில் கிடைக்காத பல குறையான பகுதிகளை நிரப்பிக் கொண்டேன்.

புறநானூறு 400 செய்யுட்கள் அடங்கியது. நான் செய்த சோதனையின் முடிவில் 267, 268-ஆம் பாடல்கள் எங்கும் கிடைக்கவில்லை. பல பாடல்களுக்கு முதல் இல்லை; பலவற்றிற்கு இறுதிப் பகுதி இல்லை; பலவற்றில் இடை யிடையே சில பகுதிகள் காணப்படவில்லை.

என்னிடம் உள்ள புறநானூற்றுப் பிரதிகளில் சிலவற் றில் பழைய உரை ஒன்று இருந்தது. அவ்வுரையாசிரியர் இன்னாரென்று புலப்படவில்லை. அவ்வுரையும் முதல் 260 பாடல்களுக்கே இருந்தது. 242-ஆம் பாடலுக்கு மேல் உள்ள உரையோ இடையிடையே சிதைந்து மாறி யிருக்கிறது. அவ்வுரையாசிரியர் பதப் பொருளை இனிது விளக்கி, உரிய இடங்களில் சொற்களை முடித்துக் காட்டி இலக்கணக் குறிப்பையும் திணை துறைகளையும் ஆங்காங்

குள்ள பழமொழிகளையும் அணியையும் சொல்நயம் பொருள் நயங்களையும் புலப்படுத்துகிறார். இடையிடையே சில வாக்கியங்கள் அவ்வவ்விடத்திற்குப் பொருத்தம் இல்லா தனவாகத் தோற்றின. அவர் சில இடங்களில் சில விஷயங் களை மறுத்திருக்கிறார். அதனால் புறநானூற்றுக்குப் பழைய உரை ஒன்று இருந்திருக்கலா மென்ற எண்ணம் உண்டாகிறது.

பாடினோர் பாடப்பட்டோர் பெயரைக் குறிப்பிடும் வாக்கியங்களில் சரித்திரச் செய்திகள் இருக்கின்றன. சங்க காலத்துச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு அவை மிகவும் பயன் படுவன. அவ்விருவருடைய பெயர்களிலும் பலவகையான பிரதி பேதங்கள் இருந்தன. அவற்றைத் தனியே தொகுத்து வைத்துக்கொண்டு பிற நூல்களில் அப்பெயர்கள் வந்துள்ள இடங்களை ஆராயலானேன். இந்தச் சரித்திர ஆராய்ச்சி பெரிய சமுத்திரமாக இருந்தது. சமுத்திரத்திற்காவது ஒரு பக்கம் கரை உண்டு; இதற்கு எந்தப் பக்கத்திலும் கரையே இல்லை.

சரித்திர ஆராய்ச்சியில் வல்லவர்களைக் கொண்டு அவ் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று எண்ணி, அர சாங்கத்துச் சிலாசாசனப் பரிசோதகராக இருந்த ராவ் பகதூர் வி. வெங்கையருக்குச் சில அரசர் பெயர்கள், சில ஊர்ப் பெயர்கள் முதலியவற்றை எழுதி அவை சம்பந்த மான செய்திகளைத் தெரிவிக்கும்படி வேண்டினேன். அதியமான், கரிகால் வளவன் முதலியவர்களைப் பற்றியும் வெண்ணி, மிழலை முதலிய ஊர்களைப் பற்றியும் அவர் சில குறிப்புக்களை எழுதியனுப்பினார்.

தபால் இலாகாவில் ஸூபரின்டெண்டெண்டாக இருந்த ஸ்ரீ வி. கனகசபைப் பிள்ளை என்பவர் தமிழ் நூல் களிலும் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத்திலும் ஈடுபட்டவர். தமிழர் சரித்திரம் எழுத வேண்டுமென்ற கருத்தோடு அவர் ஆராய்ந்து பல செய்திகளைத் தொகுத்து வந்தார். அந்த

முயற்சியின் விளைவாகப் பிறகு அவர் ஆங்கிலத்தில் **''1800 வருஷங்களுக்கு முந்திய தமிழர்''** என்ற அரிய புத்தகத்தை எழுதி வெளியிட்டார்.

அவர் எனக்கு நண்பர். தம்மிடம் உள்ள சில ஏட்டுப் பிரதிகளை உதவினர். என்னுடைய தமிழ்நூற் பதிப்பைப் பற்றி அடிக்கடி விசாரித்து ஊக்கமூட்டுபவர்களில் அவரும் ஒருவர்.

புறநானூறு 1893-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் வெ. நா. ஜூபிலி அச்சுக்கூடத்தில் அச்சாகத் தொடங்கியது. வழக்கம்போல் நான் ராமையங்கார் தோட்டத்தில் தங்கி அச்சு வேலையைக் கவனித்து வந்தேன்.

18 பாரங்கள் நிறைவேறின. காலேஜ் திறக்கும் காலம் சமீபித்தமையால் மேலே புரூபைக் கும்பகோணத்துக்கு அனுப்பும்படி ஏற்பாடு செய்து விட்டு நான் புறப்பட்டு விட்டேன். சேலத்து வழியாகச் சில ஊர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு சென்றேன். புறநானூற்றிலே சொல்லப்பட்ட ஊர்களில் சிலவற்றைக் கண்டு அவற்றின் வரலாற்றை விசாரிக்க வேண்டுமென்பது என் விருப்பம். கருவூருக்குப் போயிருந்த போது அங்குள்ள வக்கீல்களில் சிலர், ''எங்கள் கட்சிக்காரர்களில் சில பேர் வள்ளலென்னும் பட்டப் பெயர் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்'' என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள். பத்துப் பாட்டிலும் புறநானூற்றிலும் கடையெழு வள்ளல்களின் பெயர்களும் வரலாறுகளும் சொல்லப் பெற்றுள்ளன; ஒரு கால் அவர்கள் பரம்பரையினராக இருக்கக் கூடுமென்று எண்ணினேன்.

புறநானூற்றுப் பதிப்பு நடந்து வந்த காலத்தில் காலேஜில் பிரின்ஸிபாலாக இருந்தவர் ஜே. ஹெச். ஸ்டோன் என்பவர். அவர் காலத்தில் காலேஜில் பல விதமான விசேஷங்கள் நடைபெறும். ஒரு முறை காலேஜ் மாணக்கர்களைக் கொண்டு ஷேக்ஸ்பியர் நாடகமாகிய 'நடுவேனில்

கனவு' (Midsummer Night's Dream) என்பதைத் தமிழில் நடித்துக் காட்ட ஏற்பாடு செய்தார். அந் நாடகத்தைக் காலேஜ் ஆசிரியராக இருந்த நாராயண சுவாமி ஐயரென்பவர் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். அவர் விருப்பப்படி அதனை முற்றும் பார்த்துத் திருத்தம் செய்து கொடுத்ததோடு இடையிடையே சில பாடல்களையும் இயற்றிச் சேர்த்தேன். அந் நாடகம் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அந்த மொழி பெயர்ப்பைப் பரிசோதித்த காலத்தில், 'ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய நாடகங்களை ஆங்கிலந் தெரிந்த ஒருவர் துணையைக் கொண்டு தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடலாம். காளிதாஸ மகா கவியின் நாடகங்களைத் தமிழில் வசனமாகவும் செய்யுளாகவும் எழுதி வெளியிடலாம்' என்ற புதிய கருத்து எனக்கு ஏற்பட்டது. மடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் சாகுந்தலச் சுலோகங்களில் சிலவற்றை மொழி பெயர்த்ததுண்டு. 'பழங்காலத்துத் தமிழ் நூல்களை மாசு கழுவி வெளியிடும் தொண்டில் அல்லவா ஈடுபட்டிருக்கிறோம்?' என்ற எண்ணத்தால் அத் துறையிலே சென்ற உள்ளத்தை மீட்டுக் கொண்டேன். காலேஜ் ஆசிரியர்கள் பலர், ''நீங்கள் புதிய வசன நூல்கள் எழுதுங்கள். பாடமாக வைக்கும்படி செய்யலாம். அதனால் உங்களுக்கு நல்ல பொருள் வருவாய் உண்டாகும்'' என்று அவ்வப்போது சொல்வார்கள். சில சமயங்களில் பொருள் முட்டுப்பாட்டினால் அவர்கள் சொல்லும் யோசனைப்படியே செய்யலா மென்ற சபலம் தோன்றினாலும், பழந்தமிழ் நூலாராய்ச்சியிலே ஒன்றிப் போன என் உள்ளத்தில் அந்தச் சிறு விருப்பங்களெல்லாம் நிலைகொள்ளவில்லை.

1893-ஆம் வருடம் செப்டெம்பர் மாதத்தில் என் தந்தையாருக்கும் தாயாருக்கும் தேக அசௌக்கியம் உண்டாயிற்று. இருவருக்கும் நோய் கடுமையாகவே இருந்தது. இருவருடைய நிலையும் நம்பிக்கை தருவதாக இல்லை. என்

தாயார், தந்தையாருக்கு முன் காலமாய் விடலாமென்று தோற்றியது. ஆனல் விதி வேறு விதமாக இருந்தது. அக்டோபர் மாதம் 7-ஆம் தேதி டாக்டர் வழக்கம் போல் வந்து இருவரையும் பார்த்தார். ''தந்தையார் நிலை அபாய கரமாக இருக்கிறது; அவரை மேல் மெத்தையிலிருந்து கீழே கொண்டு போவது நல்லது'' என்று சொல்லவே அப்படியே செய்தோம். அப்பொழுதும் அவருக்கு நல்ல ஞாபகம் இருந்தது. பஞ்சாட்சர மந்திரத்தின் தியான சுலோகத்தையும் ஸ்ரீ மீனுட்சி சுந்தரேசர் தியான சுலோகத்தையும் அவர் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். நான் அருகில் இருந்து கவனித்து வந்தேன். நினைவு மறக்கும் தறுவாயில் என்னை அவர் அழைத்து மெல்ல, ''சிவ பக்தி பண்ணிக் கொண்டிரு'' என்று சொன்னர். அதன் பிறகு என் தந்தையாருடைய வார்த்தையைக் கேட்கும் பாக்கியம் எனக்கு இல்லாமல் போயிற்று. அவர் கூறிய அந்த உபதேசத்தை நான் மறக்கவில்லை; என்னல் இயன்ற வரையில் கடைப்பிடித்து வருகிறேன். சிவபெருமானுடைய பக்தர் கூட்டத்தில் சேருவதற்கு எனக்குச் சிறிதும் தகுதியில்லை. என் தந்தையார் உறுதியான சிவபக்தி உடையவர். சிவபக்தி பண்ணுவதையே தம் வாழ்க்கையாக அவர் செய்து கொண்டார். அவரிடம் பெற்ற பரம்பரைச் செல்வம் அந்தச் சிவபக்தி. ஆதலால் என்னை அறியாமலே அதில் ஒரு பங்கு எனக்கு அமைந்தது. ஆனலும் நான் எங்கே! என் தந்தையார் எங்கே!

அவர் எங்களை விட்டுப் பிரிந்தார். அவருடைய மரண கால நிலையை என் தாயார் அறிந்து கொள்ளவில்லை; நோய் வாய்ப்பட்டு மயக்க நிலையில் இருந்தார். என் தந்தையார் காலமான துக்கச் செய்தி காதில் பட்டவுடனே அந்த மயக்கம் இருந்த இடம் தெரியாமல் அகன்றது. உடனே எழுந்து உட்கார்ந்து புலம்பத் தொடங்கிவிட்டார். நானும் அதுகாறும் அடையாத வருத்தத்தை அடைந்தேன்; அழுதேன்;

அரற்றினேன். என் நண்பர்கள் ஆறுதல் கூறினர். கடிதங்கள் எழுதினர். பலர் தங்கள் வருத்தத்தைச் சரம கவிகளால் தெரிவித்தனர்.

என் தந்தையார் இயல்புகளை எண்ணி எண்ணி நைந்து சில பாடல்களை நான் இயற்றினேன். அவரை நினைக்கும்போதெல்லாம் முதலில் அவரது சிவ பக்தியும், சிவ பூஜையுமே முன்வந்து நின்றன. அவரது சங்கீதத் திறமையும் தொடர்ந்து நினைவுக்கு வந்தது. நான் முன்னுக்கு வரவேண்டு மென்பதில் அவருக்கு இருந்த கவலையையும், என் கல்வியின்பொருட்டு ஊர் ஊராகத் திரிந்து அங்கங்கே தங்கித் தங்கி என் தமிழ்க் கல்வி அபிவிருத்தியாகும்படி செய்த பெரு முயற்சிகளையும் எண்ணி எண்ணி உருகினேன். இந்த எண்ணங்களில் சில அந்த இரங்கற் பாடல்களிலே அமைந்தன. அச் செய்யுட்களில் சில வருமாறு:

''மெய்யார நீறணிந்து விழிமணிமா லிகைபூண்டு
கையார மலரேந்திக் கசிந்துருகித் தினந்தோறும்
மையாரும் மணிமிடற்று மாதேவை அருச்சிக்கும்
ஐயாவென் ஐயாவென் ஐயாஎங் ககன்றனையே!''

[நீறு-விபூதி. விழிமணிமாலிகை-ருத்திராட்ச மாலை. மையாரும் மணிமிடறு-நீல நிறம் பொருந்திய மணி போன்ற திருக்கழுத்து]

''பற்றலெங்கே செந்தமிழைப் பற்றிக்கற் றோர்பலர்பால்
துற்றலெங்கே மீனாட்சி சுந்தரநல் லாரியன்பால்
கற்றலெங்கே கற்றுக் கவலையொரீஇ அந்நிலையே
நிற்றலெங்கே இன்றுவரை நீ அருள்செய் யாவிடினே!''
[துற்றல்-கல்வியை நுகர்தல். ஒரீஇ-நீங்கி]

என் தந்தையாருக்குரிய ஈமக் கிரியைகளையெல்லாம் செய்து முடித்தேன். அதுகாறும் என் தலையில் ஏறாமல் இருந்த குடும்பச் சுமையை நான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தது. தந்தையார் காலமான

தால் உண்டான துக்கமும், புதிய பொறுப்பும் என்னுடைய தமிழ்ப் பணிக்குச் சிறிதளவு தளர்ச்சியைக் கொடுத்தன.

தந்தையார் காலமான செய்தி தெரிந்து வருத்தம் தெரிவித்த அன்பர்கள் பலர். பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் அவர்களுள் ஒருவர். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின் அந்த உபகாரியின் மரணத்தைக் குறித்தே வருந்தும் துர்ப் பாக்கியமும் எனக்கு உண்டாயிற்று. 10—12—1893-ல் அவர் காலமானுர். அச்செய்தி கேட்டுத் தமிழ் நாட்டில் உள்ளார் திடுக்கிட்டனர். தமிழ்ப் புலவர்கள் மனம் கலங்கினர். பல வகையான தாபனங்களில் அவர் தலைமை வகித்து ஊழியம் புரிந்து வந்தார். அவருடைய ஆதரவிலே பல நல்ல முயற்சிகள் ஓங்கி வந்தன. அவற்ரேடு தொடர் புடைய யாவரும் இடி விழுந்தது போலச் செயலற்றுப் போயினர். ஆங்கிலத்தில் மிகவும் சிறந்த புலமை வாய்ந்து தமிழிலும் புலமை வாய்ந்தவர்களை அக் காலத்தில் பார்ப் பது அருமை.

அரங்கநாத முதலியார் எனக்குச் செய்த உதவிகள் பல. பணத்திஞல் மட்டும் ஒருவன் சிறப்படைய மாட்டான். தக்க மனிதர்களுடைய பழக்கம் பல பெருங் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்ள அநுகூலமாக இருக்கும். பணத்தால் முடியாத காரியத்தை இந்தப் பழக்கத்தால் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம். அரங்கநாத முதலியாருடைய நட்பினுல் இந்தப் பலம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அவருடைய பழக்கம் எனக்கு இருந்ததனுல் நான் பலருடைய மதிப்புக்குப் பாத் திரனுனேன். அவர் எனக்குப் பழக்கம் பண்ணி வைத்த கனவான்களால் நான் பல நன்மைகளை அடைந்திருக் கிறேன்.

அரங்கநாத முதலியார் மரணம் அடைந்தபோது நான் இரங்கற்பாட்டு ஒன்றும் உடனே எழுதவில்லை. 'நான் செய்யும் பாடல்களைக் கேட்டுச் சந்தோஷிக்க அவர் இருக் கிருரா?' என்று நினைத்துச் சும்மா இருந்துவிட்டேன்.

அன்பர்கள் சிலர் வற்புறுத்தவே சில செய்யுட்களை எழுதினேன்.

என் தந்தையாரை இழந்த துக்கமும், குடும்பப் பொறுப்பை வகிக்க வேண்டுமே என்ற கவலையும், அரங்கநாத முதலியார் காலமான வருத்தமும் சேர்ந்து என் மனவுறுதியைக் குலைத்தன. அதனால் தேகம் பலவீனப் பட்டது. பித்த சுரம் என்னைப் பற்றிக்கொண்டது. சில வாரங்கள் அந்த நோயினால் துன்புற்றுத் தக்க மருந்துகளை உட்கொண்டு ஒருவாறு சௌக்கியம் அடைந்தேன்.

1894-ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் புறநானூறு பதிப்பித்து நிறைவேறியது. நான் பதிப்பித்த எட்டுத் தொகை நூல்களுள் இதுவே முதலாவது. ஆதலால் முகவுரையில் எட்டுத் தொகைகளையும் பற்றிய வரலாற்றை எழுதினேன்; அகம் புறம் என்னும் இருவகைப் பொருளின் இயல்பையும் விளக்கினேன்.

புறநானூற்றால் தெரிய வந்த பலவகைச் செய்திகளையும் தொகுத்து ஓர் அகவலாக அமைத்தேன். உரையைப் பற்றிய செய்திகளையும் சுருக்கமாகத் தெரிவித்து விட்டு எனக்குக் கிடைத்த ஏட்டுச் சுவடிகளின் நிலையை யாவரும் உணரும் பொருட்டுப் பின்வருமாறு புலப்படுத்தினேன்.

"உரை இல்லாத மூலங்கள் எழுத்தும் சொல்லும் மிகுந்தும் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் திரிந்தும் பலவாறு வேறுபட்டிருந்ததன்றி, இவற்றுள் சில பாடல்களின் பின் திணை எழுதப் படாமலும் சிலவற்றின் பின் துறை எழுதப் படாமலும் சிலவற்றின்பின் இரண்டும் எழுதப் படாமலும் சிலவற்றின் பின் பாடினோர் பெயர் சிதைந்தும் சிலவற்றின் பின் இருவர் பெயருமே சிதைந்தும் சில பாடல்கள் இரண்டிடத்து எழுதப்பட்டு இரண்டு எண்களையேற்றும் வேறு வேறிடத்தில் இருத்தற்குரிய இரண்டு பாடல்கள் ஒருங்கெழுதப்பட்டு ஓரெண்ணை ஏற்றும் சில முதற்பாகம் குறைந்தும் சில இடைப்பாகம் குறைந்தும் சில கடைப்

பாகம் குறைந்தும் சில முற்றும் இன்றியும் ஒரு பாடலின் அடிகளுள் ஒன்றும் பலவும் வேறு பாடல்களின் அடிக ளோடு கலந்தும் ஓரடியே ஒரு பாட்டுள் சில விடத்து வரப் பெற்றும் பொருளுண்மை காணுத வண்ணம் இன்னும் பல வகைப்பட மாறியும் கையெழுத்துப் பிரதிகள் இருந்தன. இவற்றைப் பரிசோதித்து வருகையில், இந்நூலிலிருந்து வேறு நூல்களினுடைய பழைய உரைகளின் இடை யிடையே உரையாசிரியர்களால் பூர்த்தியாகவும் சிறிது சிறிதாகவும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருந்த உதாரணங்கள், சிற்சில பாடல்களில் உள்ள வழுக்களை நீக்கிச் செவ்வை செய்து கொண்டு பொருளுண்மை காணுதற்கும், சிற்சில பாடல்களில் குறைந்த பாகங்களை நிரப்பிக் கொள்வதற் கும், பிறழ்ந்து கிடக்கும் சில பாடல்களை ஒழுங்குபடுத்தி வரையறை செய்து கொள்ளுதற்கும் பெருந்துணையாக இருந்தன.''

புறநானூற்றில் உள்ள செய்திகளைக் கொண்டு தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத்தை அறிந்து கொள்ளலாமென்பதையும், பலவகை ஆராய்ச்சிகளுக்கு அவை உபகாரமாகுமென்பதை யும் உணர்ந்தபோது, அத் துறையில் புகுந்து ஆராயலா மென்று தொடங்கினேன். எட்டுத் தொகை நூல்களுள் பதிப்பிக்கப் பெறுத நூல்களும் பிற பழைய நூல்களும் என்பால் இருந்தன. அவற்றை ஒவ்வொன்ருக வெளியிடும் பணியை மேற்கொண்ட நான் இடையே வேறு துறையுட் புகுவதற்கு இயலவில்லை. 'ஆதார நூல்களை ஒரு வகையாக வெளிப்படுத்தி விட்டால் ஆராய்ச்சியாளர் அவற்றை ஆராய்ந்து சரித்திரங்களையும் பிற குறிப்புக்களையும் வெளி யிடலாம்' என்று எண்ணினேன். இக் கருத்தை முகவுரை யில், ''இத் தமிழ் நாட்டின் பழைய சரித்திரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுதலிலும் தெரிவித்தலிலுமே பெரும்பா லும் காலங்கழித்து உழைத்து வரும் உபகாரிகளாகிய விவேகிகள், இந் நூலை ஆராய்ச்சி செய்வார்களாயின்

இதனுல் பலர் வரலாறுகள் முதலியன தெரிந்து கொள்ளுதல் கூடும்'' என்று குறிப்பித்தேன்.

அவ்வகை ஆராய்ச்சிகளைச் செய்பவர்களுக்குக் கருவி களாக உதவு மென்ற ஞாபகத்தால் புறநானூற்றில் கண்ட நாடுகள், கூற்றங்கள், ஊர்கள், மலைகள் என்பவற் றின் பெயர்களை அகராதி வரிசையில் தொகுத்து அமைத் தேன். பாடினேர், பாடப்பட்டோர் வரலாறுகளைச் சுருக்க மாகத் தெரிவித்து அவர் பெயர்களிற் காணப்படும் பேதங் களையும் தனியே பதிப்பித்தேன். விஷய சூசிகை, துறை விளக்கம், துறைக் குறிப்பு, அரும்பத அகராதி, பிரயோக விளக்கம் என்பவற்றைப் பதிப்புக்கு அங்கமாகச் சேர்த் தேன். அரும்பத அகராதியில் பதமும் அதன் பொருளும் பிரயோகமும் அமைத்தேன்.

புத்தகம் முடிந்து பார்க்கும்பொழுது, 'நாஞ இவ்வள வும் செய்தேன்!' என்று எனக்கே பிரமிப்பாக இருந்தது. இறைவன் திருவருளை வழுத்தினேன். புத்தகத்தின் அமைப் பைப் பார்த்து நண்பர்களெல்லாம் பாராட்டி எழுதினர்.

புறநானூறு நிறைவேறியவுடன் மேற்கொண்டு ஆராய்ச்சி வேலையை நடத்தி வருவதற்குப் பின்னும் வசதி யான வீடு இருந்தால் அநுகூலமாக இருக்குமென்று நினைத் தேன். என் தந்தையார் ஏதேனும் ஒரு வீடு சொந்தத்தில் வாங்கவேண்டுமென்று முயற்சிசெய்தார், அவர் காலத்தில் அது கைகூடவில்லை. போதிய பொருளின்மைதான் கார ணம். இடவசதி அவசியம் வேண்டியிருந்தமையின் இனி மேல் தாமதம் செய்யக் கூடாதென்று எண்ணிக் கையில் இருந்த தொகையோடு ஒரு பகுதி கடனுகப் பெற்று ரூ. 3000-க்கு ஸஹாஜி நாயகர் தெருவில் ஒரு வீடு வாங்கி னேன்.

அந்த வீடு மூன்று கட்டும் மாடியும் உள்ளது; எங்கள் குடும்பத்திற்கு மிகவும் வசதியாக அமைந்திருந்தது. காவே ரிக் கரையில் காலேஜுக்கு எதிரே இருந்தமையால் காலே

ஜில் முதல் மணி அடித்த பிறகு கூடப் புறப்பட்டுப் போய்ச் சேரும்படி இருந்தது. நல்ல நாளில் சொந்த வீட்டில் குடி புகுந்து தமிழாராய்ச்சியை நடத்தி வரலானேன்.

புறநானூற்றைப் பெற்றுக் கடிதம் எழுதியவர்களுள் பாலவநத்தம் ஜமீன்தாராகிய பாண்டித் துரைத் தேவரும் ஒருவர். அதில் அவர், ''தங்களால் லோகோபகாரமாய் அரிய நூல்கள் அச்சிடுவதாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட நன்முயற்சிக்கு என்னுல் இயன்ற உதவியைச் செய்ய எப்பொழுதும் ஆவலுற்றிருப்பவனுதலின் அதற்குரிய நற்சமயம் அறிவிக்கக் கேட்டுக் கொள்ளும் தங்கள் பாண்டித் துரை'' *(14—11—1894)* என்று குறிப்பித்திருந்தார். இக் கடிதம் வந்த சில வாரங்களுக்குப் பிறகு அவர் திருவாவடுதுறையாதீன கர்த்தரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுத் திருவிடைமருதூருக்கு வந்தார். ஆதீன கர்த்தராகிய அம்பலவாண தேசிகர் அவர் வரவை எனக்குத் தெரிவித்து என்னையும் வரும்படியாக எழுதினுர். அவ்வாறே சென்று பாண்டித் துரையைச் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவர் புறநானூற்றுப் பதிப்பைப் பாராட்டிவிட்டு, ''இனிமேல் எந்த நூலை அச்சிடப் போகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டார்.

''பல நூல்கள் இருக்கின்றன. மணிமேகலையை அச்சிடலாமென்று நினைத்தேன். ஆனுல் இன்னும் அதில் உள்ள சில விஷயங்கள் தெளிவு படவில்லை. புறத்திரட்டு என்ற தொகை நூல் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் இப்போது வழக்கில் இல்லாத பல நூற்செய்யுட்கள் உள்ளன. புறநானூற்றைப் பதிப்பித்தபோது புறத்துறைகளின் இலக்கணங்களைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள எண்ணினேன். அந் நூலில் கண்ட துறைகளுக்கு விளக்கம் தேடுகையில் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மிகவும் உபயோகமாயிற்று. அதனை நன்கு ஆராய்ந்தேன். அதற்குப் பழைய உரை ஒன்று என்பால் இருக்கிறது. மூலம் மாத்திரம்

சரவணப் பெருமாளையரால் முன்பு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது உரையுடன் வெளிடலாமென்று எண்ணுகிறேன்'' என்றேன் நான்.

அவர் இராமநாதபுரம் சென்றவுடனே எனக்கு ஒரு செய்யுட் கடிதமும் ஐந்நூறு ரூபாய்க்கு ஓர் உண்டியலும் 17-12-1894 அன்று எனக்கு அனுப்பினுர். அவர் செய்த உதவியை நான் பாராட்டி எழுதியதோடு, அம்பலவாண தேசிகரிடம் தெரிவித்தேன். அவர் உடனே முந்நூறு ரூபாய் வழங்கினுர். இவ்விருவரும் உதவியபொருளைக் கொண்டு வீட்டுக்காக நான் வாங்கின கடனை அடைத்துவிட்டேன்.

பாண்டித்துரைத் தேவர் கடிதம் புறப்பொருள் வெண்பா மாலைப் பதிப்பைத் தொடங்கத் தூண்டுகோலாக உதவியது. அந்த நூலை அடுத்தபடி பதிப்பிக்க எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்பது புறப்பொருளின் இலக்கணத்தைக் கூறும் சூத்திரங்களையும் அவ்விலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாகிய வெண்பாக்களையும் கொண்டது. வெண்பா மாலை என்றும் அதற்கு ஒரு பெயர் உண்டு. சேரகுலத்தில் பிறந்த ஐயனரிதனுர் என்பவர் அந்நூலின் ஆசிரியர்.

புறப்பொருள் வெண்பா மாலைப் பதிப்புக்கு வேண்டிய அங்கங்களைச் சித்தம் செய்துகொண்டு சென்னைக்குச் சென்று அதனை அச்சுக்குக் கொடுத்தேன்.

57. மணிமேகலை

திருவாவடுதுறை ஆதீன கர்த்தராகிய அம்பலவாண தேசிகர் தமிழ்ப் பயிற்சி மிகுதியாக உடையவர். வடமொழியில் அன்பும் சங்கீதப் பழக்கமும் அவர்பால் இருந்தன. வித்துவான்களுக்குச் சம்மானம் செய்வதில்

அவரைப் போஜனென்றும் கர்ணனென்றும் பாராட்டு வார்கள்.

ஆதீனத்தின் சார்பில் ஒரு நல்ல புத்தகசாலையை அமைக்க வேண்டு மென்ற விருப்பம் அவருக்கு உண்டா யிற்று. அங்கே இயல்பாகவே ஒரு புத்தகசாலை இருந்தாலும் அதைப் பின்னும் விரிவுபடுத்தி, தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் என்னும் மொழிகளில் உள்ள பல வகையான அச்சுப் புத்தகங்களை வாங்கிவைக்க வேண்டுமென்று எண்ணினுர். புத்தக சாலைக்குரிய இடமாக ஒரு பெரிய கட்டிடத்தைக் கட்டுவித்தார். இப்போது **ஸரஸ்வதிமஹால்** என்று வழங்குவது அதுவே.

புத்தக சாலைக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை வாங்கு வதற்காகத் தேசிகர் என்னைச் சில காரியஸ்தர்களுடன் சென்னைக்கு அனுப்பினுர். மற்றெரு வேலையையும் என் பால் அவர் ஒப்பித்தார். இராமநாதபுரம் ராஜா பாஸ்கர சேதுபதி சில முறை திருவாவடுதுறைக்கு வருவதாக இருந்தது எப்படியோ நின்றுவிட்டது. அவரை ஒரு முறை யேனும் மடத்துக்கு அழைத்துவர வேண்டுமென்ற ஆவல் மடத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு இருந்தது. நான் புத்தகங்கள் வாங்கும் பொருட்டுச் சென்னைக்குச் செல்ல எண்ணிய காலத்தில் சேதுபதி சென்னையில் இருந்தார். ''இந்தச்சமயத் தில் அவர்களைக் கண்டு எப்படியாவது இங்கே வரும்படி கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பொறுப்பு உங்களைச் சார்ந்தது'' என்று அம்பலவாண தேசிகர் என்னிடம் சொன்னுர்.

நான் சென்னைக்கு வந்து முதல் காரியமாகப் பாஸ்கர சேதுபதி மன்னரைப் பார்த்தேன். தமிழ் நயம் தேரும் அவர் மிகவும் பிரியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். நான் வந்த காரியத்தைத் தெரிவிக்கவே, அவர் ஒப்புக்கொண்டார். உடனே அந்தச் சந்தோஷச் செய்தியை அம்பலவாண தேசிகருக்குக் கடிதவாயிலாகத் தெரிவித்தேன். பிறகு

புத்தக சாலைக்கு 5000 ரூபாய் மதிப்புள்ள புத்தகங்கள் வாங்கப்பட்டன. பல பாஷைகளிலும் உள்ள புத்தகங்களை வாங்கினேம். புத்தகங்களையெல்லாம் ரெயில்வே கூட்ஸ் மூலம் திருவாவடுதுறைக்கு அனுப்பச் செய்தேன்.

அப்போது மணி ஐயர் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜாக நியமனம் பெற்றிருந்தார். நான் சென்னைக்கு வரும் போதெல்லாம் அவரைக் கண்டு ஊக்கம் அடைந்துவருவது வழக்கம். அந்த முறை சந்தோஷம் விசாரிக்கச் சென்றேன். ''புறநானூறு மிகவும் நன்ருயிருக்கிறது. இப்போது என்ன நடக்கிறது?'' என்று என்னைக் கண்டவுடன் அவர் கேட்டார். புறநானூற்றுப் பிரதியை அவர் பெற்று எனக்குப் பணமும் முன்பு அனுப்பியிருந்தார்.

''ஜட்ஜ் உத்தியோகம் ஆகியிருக்கிற சந்தோஷ சமாசாரம் கேள்வியுற்றேன். ஜனங்களுடைய அதிருஷ்டந் தான் இது. இதற்குமுன் தங்களோடு பழகினமாதிரி இனி மேல் பழகுவதற்கு மனம் அஞ்சுகிறது'' என்றேன்.

''என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? எனக்கு இப் போது கொம்பு முளைத்துவிட்டதா என்ன? நீங்கள் எப் போதும்போல் வரலாம்; பேசலாம்; சாப்பிடலாம்; என்னுல் ஆகவேண்டிய காரியங்களை மனம் விட்டுச் சொல்லலாம்'' என்று அவர் சொன்னபோது பரோபகாரத்தையே தம் வாழ்க்கையின் நோக்கமாகக் கருதியிருக்கும் அவர் இயல்பு என்றும் மாருதென்பது அந்தத் தொனியிலேயே வெளிப் பட்டது.

அவரிடம் விடைபெற்று வேறு நண்பர்களைப் பார்த்துப் பேசியிருந்துவிட்டுத் திருவாவடுதுறை வந்து சேர்ந்தேன். பாஸ்கர சேதுபதி 1895-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 31-ஆம் தேதி அங்கே வருவதாகச் சொல்லி யிருந்தார். அச் சமயம் திருவாவடுதுறையில் முக்கியமான குருபூஜை நடக்கும் சந்தர்ப்பமாக இருந்தது. அதற்கு முன்பே புத்தக சாலையைத் திறந்துவிட நிச்சயித்து நாள் பார்த்தபோது

ஜனவரி 30-ஆம் தேதி நல்ல நாளாக இருந்தது. புத்தக சாலைக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாமென்று அம்பலவாண தேசிகர் கேட்டார். **வித்தியா நிதி** என்ற பெயர் வைக்கலா மென்று சொன்னேன். ஜனவரி மாதம் 30-ஆம் தேதி யன்று வித்தியா நிதி திறக்கப்பெற்றது.

அடுத்த நாள் பாஸ்கர சேதுபதி மடத்திற்கு வந்தார். உபசாரங்கள் எண்ணிப் பார்க்கவும் முடியாத சிறப்புடன் இருந்தன. **பாஸ்கர விலாஸம்** என்ற பெயருடன் மிகப் பெரிய கீற்றுக் கொட்டகை ஒன்று போடப்பட்டது. கீற்றுக் கொட்டகையாயினும் பெரிய மாளிகையைப் போன்ற அலங்காரங்கள் அதில் அமைக்கப் பெற்றன. நான் உடன் இருந்து சேதுபதியோடும் ஆதீனத் தலைவ ரோடும் உரையாடி மகிழ்ச்சியுற்றேன். சேதுபதியவர்கள் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டார்.

சென்னையில் அச்சாகிக்கொண்டிருந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முற்றும் பதிப்பித்து நிறைவேறியது. அந்த நூல் பதிப்பில் எனக்கு அதிகமான சிரமம் ஒன்றும் ஏற்பட வில்லை. ஆனால் நான் அப்போது ஆராய்ச்சி செய்து வந்த மணிமேகலைதான் பலவகையான சிக்கல்களை உண்டாக் கியது. முதலில் அந் நூல் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்த தென்பதே எனக்குத் தெரியவில்லை. கும்பகோணம் காலேஜில் ஆசிரியராக இருந்த மளூர் ரங்காசாரியரே அது பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்தது என்பதை எனக்குத் தெரிவித்தார்.

அதுகாறும் இன்னதென்று தெரியாமல் அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கு, அது முதல் வேறுவகை யான அச்சம் உண்டாயிற்று. 'நாம் சைவமடத்தில் பயின்றமையால் சைவசமய நூல்களைக் கற்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அங்கே வரும் வைஷ்ணவ வித்துவான்களின் பழக்கத்தால் வைஷ்ணவ மதத்தைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. சிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்க முயன்ற

காலத்தில் ஜைன மதத்தைப் பற்றிய செய்திகள் தெரியாமல் உழன்றோம்; நல்ல வேளையாக ஜைன நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள்; புதிதாக அச் சமயத்தைப் பற்றிய செய்திகளை அறிந்தோம். இப்போது புத்த சமய நூலை யல்லவா எடுத்துக் கொண்டோம்? இதுவும் நமக்குத் தெரியாத மதமாயிற்றே. ஜைன சமயத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள ஜைன நண்பர்கள் இருந்தார்கள். புத்த மதமே இந்தியாவில் இல்லையே. பௌத்தர்களை நாம் எங்கே தேடுவோம்? பௌத்த மதத்தைப் பற்றி நாம் எப்படி அறிந்து கொள்வோம்?' என்று என் சிந்தனை சுழன்றது.

அப்போது ரங்காசாரியர் அபயம் அளித்தார். ''நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்; பௌத்த மத சம்பந்தமான புத்தகங்கள் நூற்றுக்கணக்காக இங்கிலீஷில் இருக்கின்றன. வெள்ளைக்காரர்கள் ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். நான் பலவற்றைப் படித்திருக்கிறேன். பாராதவற்றை நான் படித்துப் பார்த்து உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்'' என்றார்.

நான் அவரை மணிமேகலை ஆராய்ச்சிக்குப் பெருந் துணையாகப் பற்றிக்கொண்டேன்.

அது முதல் பௌத்த மத ஆராய்ச்சியிலே புகுந்தேன். தமிழ் நூல்களில் எங்கெங்கே பௌத்த மத விஷயங்கள் வருகின்றனவென்று தேடித் தொகுக்கலனேன். நீலகேசியின் உரையில் பௌத்த மத கண்டனம் வரும் இடங்களில் புத்தரைப் பற்றிய வரலாறுகளும் பௌத்த சமயக் கொள்கைகளும் காணப்பட்டன. புத்த மித்திரர் என்ற தமிழ்ப் புலவர் இயற்றிய வீரசோழிய மென்னும் இலக்கண நூலின் உரையில் புத்த தேவரைப் பற்றிய பல செய்யுட்கள் உதாரணமாக வந்துள்ளன. அவற்றையும் தனியே எடுத்து எழுதிப் படிக்கலானேன். சிவஞான சித்தியார்-பரபக்கம், ஞானப்பிரகாசர் உரையில் பௌத்த மத கண்டனமுள்ள இடத்தில் பல பௌத்த சமயக் கருத்துக்கள் வருகின்றன. அவற்றையும் கவனித்து வைத்துக்கொண்

டேன். இவற்றையன்றித் தமிழிலோ சம்ஸ்கிருதத்திலோ பௌத்த மதநூல் ஒன்றும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. பாளிபாஷையிலேதான் பெரும்பான்மையான பௌத்த மத நூல்கள் உள்ளன வென்று ரங்காசாரியர் தெரிவித்தார்.

ஆங்கிலத்தில் மானியர் வில்லியம்ஸ், மாக்ஸ் முல்லர், ஓல்டன் பர்க், ரிஸ்டேவிஸ் முதலியோர் எழுதிய புத்தகங்களை ரங்காசாரியர் படித்துக் காட்டினர்.

சில புத்தகங்களை விலைக்கு வருவித்துக் கொடுத்தேன். புத்த பகவானது சரித்திரத்தைக் கேட்கக் கேட்க அவருடைய இயல்புகளில் என் உள்ளம் புதைந்து நின்றது.

அடுத்தடுத்து மணிமேகலையையும் படித்து வந்தேன். புலப்படாமல் மயக்கத்தை உண்டாக்கிய பல விஷயங்கள் சிறிது சிறிதாகத் தெளிவாயின. இனிய எளிய வார்த்தைகளில் பௌத்த சமயக் கருத்துக்கள் அதில் காணப்பட்டன. அவற்றைப் படித்து நான் இன்புற்றேன். ரங்காசாரியர் கேட்டுக் கேட்டுப் பூரித்துப் போனர். ''ஆ ஆ! என்ன அழகாயிருக்கிறது! மொழிபெயர்ப்பு வார்த்தைகள் எவ்வளவு பொருத்தமாக அமைந்திருக்கின்றன!'' என்று சொல்லிச் சொல்லிப் பாராட்டினர். புத்தரைப் புகழும் இடங்களைப் பல முறை படித்துக் காட்டச் சொல்லி மகிழ்ச்சியடைந்தார். ''இங்கிலீஷில் எவ்வளவோ வாசித்திருக்கிறேன்; ஆனல் இவ்வளவு இனிமையான பகுதிகளை எங்கும் கண்டதில்லை'' என்று சொன்னர்.

பௌத்த சமயத்தினர் கூறும் நான்கு சத்தியங்களாகிய துக்கம், துக்கோற்பத்தி, துக்க நிவாரணம், துக்க நிவாரண மார்க்கம் என்னும் நான்கையும்,

''பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்;
பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்;
பற்றின் வருவது முன்னது; பின்னது
அற்றோர் உறுவ தறிக''

என்று மணிமேகலை சுருக்கமாகக் கூறுகிறது. புத்தபிரானைப் புகழும் பகுதிகள் பல. தயாமூல தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்த அவர் திறத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தும் அடிகளை நான் படிக்கும்போதெல்லாம் என் உடல் சிலிர்க்கும்.

'தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன், மாரனை வெல்லும் வீரன், தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோன், பிறர்க்கற முயலும் பெரியோன், துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோன்' என்பன முதலிய தொடர்களால் பாராட்டி இருக்கிறார் மணிமேகலை ஆசிரியர்.

இடையிடேயே தமிழ் நூல்களில் கண்ட தமிழ்ப் பாடல்களைச் சந்தர்ப்பம் வந்தபோது நான் எடுத்துச் சொல்லுவேன். புத்தர் பிரான் நிர்வாணம் அடைந்த காலத்தில் அவர் அருகில் இருந்தோர் புலம்புவதாகக் கொள்ளுதற் குரிய செய்யுள் ஒன்று வீரசோழிய உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருந்தது.

''மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டிலமால்
என்செய் கேம்யாம்
அருளிருந்த திருமொழியால் அறவழக்கங் கேட்டிலமால்
என்செய் கேம்யாம்
பொருளறியும் அருந்தவத்துப் புரவலரைக் கண்டிலமால்
என்செய் கேம்யாம்''

என்னும் அச் செய்யுளை வாசித்தபோது படிக்க முடியாமல் நாத் தழுதழுத்தது. ரங்காசாரியரும் அதில் நிரம்பியுள்ள சோகரசத்தில் தம்மை மறந்து உருகினர்.

இவ்வாறு புத்த சரித்திரத்திலே ஈடுபட்டு உருகியும் பௌத்த மத தத்துவங்களை அறிந்து மகிழ்ந்தும் பெற்ற உணர்ச்சியிலே மணிமேகலை ஆராய்ச்சி நடந்தது.

மணிமேகலை இலங்கைக்குச் சென்றதாக அக் காப்பியம் தெரிவிக்கிறது. இலங்கையிலே உள்ள சில இடங்களின் பெயர்கள் அதில் வருகின்றன. கொழும்புவில் இருந்த

பொ. குமாரசாமி முதலியாருக்கு அவ்விடங்களைப் பற்றி விசாரித்துத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று எழுதியதோடு பௌத்த மத விஷயங்களை அறிவதற்குத் துணை செய்வார் யாரேனும் இருப்பின் தெரிவிக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டேன். அங்குள்ள வித்தியோதய கலாசாலையின் பிரின்ஸிபாலும் பௌத்த மத ஆசிரியருமான ஸுமங்கள ரென்னும் பௌத்தப் பெரியார் ஒருவர் உள்ளாரென்று முதலியார் தெரிவித்தார். பௌத்தமத நூல்களைப் பற்றி யும், அச்சமயக் கொள்கைகளைப் பற்றியும் பல செய்திகளை அப்பெரியாரைக் கேட்டு எழுதச் செய்து எனக்கு அனுப்பினார்.

''இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னும்
சிலம்பு''

என்பதில் வரும் சமனொளியென்பது சமந்தமென்றும் ஆடம்ஸ் பீக் என்றும் வழங்கப்படு மென்பது அவரால் தெரிந்தது. புத்த தேவருடைய பாதப் படிமைகள் அங்கு உள்ளன என்பதையும் அறிந்தேன்.

ரங்காசாரியர் ஒன்றரை வருஷகாலம் கும்பகோணத் தில் இருந்தார். நான் தவறாமல் அவரிடம் சென்று அவர் சொல்லும் பௌத்த மதக் கருத்துக்களைக் குறித்துக் கொண்டு வந்தேன். அதன் பிறகு அவரைச் சென்னைக்கு மாற்றிவிட்டார்கள். அவர் சென்னைக்குப் புறப்படும் பொழுது ''இந்தப் புத்தகத்தை நீங்கள் விரைவில் பதிப் பித்து வெளியிடுங்கள்; இது மாணிக்கத்தைப் போல அருமையானது'' என்றார்.

''தாங்கள் சென்னைக்குப் போவதனால் மணிமேகலை யின் சம்பந்தம் உங்களை விடாது. அங்கேயும் வந்து தங்க ளுக்குச் சிரமம் கொடுப்பதை நான் விடப்போவதில்லை'' என்றேன் நான்.

''அப்படியானால் நான் மிகவும் பாக்கியம் செய்த வனே'' என்று அவர் தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்

கொண்டார். அவர் உள்ளத்தில் மணிமேகலையிற் கண்ட அரிய வரலாறுகளும் இனிய பகுதிகளும் குடிகொண்டன.

மேல்நாட்டில் எனக்கு நண்பர்களானவர்களில் ரெவரெண்ட் ஜி. யூ. போப் ஒருவர். அவர் பலகாலம் தமிழ் நாட்டில் இருந்தவர். தமிழில் சிறுவர்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணம் சிற்றிலக்கணம் ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். 'போப் பையர் இலக்கணம்' என்ற பெயரோடு தமிழ் நாட்டில் அது வழங்கியது. திருவாசகத்தையும் திருக்குறளையும் நாலடியாரையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆக்ஸ்போர்டு யூனிவர்சிடியில் தமிழ்ப் பேராசியராக அவர் இருந்து வந்தார்.

புறநானூறு வெளியானபின் அதில் ஒரு பிரதி அவருக்கு அனுப்பினேன். சில மாதங்கள் வரையில் போப்பிடமிருந்து கடிதம் வரவில்லை. புத்தகம் அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்ததோ, இல்லையோ என்ற சந்தேகத்தோடு நான் இருந்தேன். மே மாதம் அவரிடமிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் கிடைத்தது. ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டது அது.

''இந்தியன் 'இன்ஸ்டிடியூட்''

26—4—1895

............தங்கள் புறநானூற்றைப் பற்றி நான் முன்பே எழுதியிருக்க வேண்டும். தாங்கள் சிறப்பாகப் பதிப்பித்த சீவக சிந்தாமணிப் புத்தகம் என்னிடம் இருக்கிறது. அதை அடிக்கடி உபயோகிப்பதுண்டு. என் நாலடியார்ப் பதிப்பில் முகவுரை 41-ஆம் பக்கத்தில் அதைப் பற்றிக் குறித்திருக்கிறேன். தாங்கள் இன்னும் ஏதேனும் பதிப்பித்திருக்கிறீர்களா? தங்கள் பதிப்பு நூல்களைப் பற்றி ராயல் ஏஷியாடிக் சொஸைடிக்கு ஒரு கட்டுரை எழுதியனுப்ப உத்தேசித்திருக்கிறேன். புறநானூற்றை இன்னும் தெளிவு படுத்த முடியாதா? எனக்குத் தமிழ் தெரியுமென்று நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் எனக்கு அதில் பல பகுதிகள்

விளங்கவில்லை. ஆதலால் இன்னும் தெளிவும் சுலபமுமான நடையில் உரை வேண்டும். பண்டிதரல்லாத என்போலிய ரிடம் கருணை கொள்ளுங்கள்.

''சிந்தாமணி பெரும்பாலும் சுலபமாகவே இருக்கிறது. அருமையும் பெருமையும் உள்ள தமிழின் பொருட்டுத் தொல்காப்பியத்திற்கு ஆராய்ச்சித் திறன் அமைந்த பதிப்பு ஒன்று வேண்டும்............ புராணக் கதைகளை விலக்கிவிட்டு முச்சங்க வரலாற்றைத் தக்க ஆதாரங்களைக் கொண்டு எழுதவேண்டும்........புறநானூற்றை எவ்வாறு படித்துப் பயன்படுத்தலாம் என்பதையேனும் தெரிவியுங்கள்.''

அவர் முதல் முறையாக எழுதிய இக்கடிதத்தால் அவருக்கு இருந்த தமிழன்பை ஒருவாறு அளந்தறிய முடிந்தது. தமிழ் நூல்களை நல்ல முறையில் நல்ல உருவத்தில் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடைய எனக்கு அவர் எழுதியன வெல்லாம் மிகவும் பொருத்தமாகத் தோற்றின.

அடுத்தபடி புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பிரதி ஒன்றை அவருக்கு அனுப்பினேன். அதைப் பெற்றவுடனே பின் வரும் கடிதத்தை எழுதியனுப்பினுர்.

''பேலியல் காலேஜ்''

ஆக்ஸ்போர்டு, 21—10—1895

''........தாங்கள் அனுப்பிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்காக நன்றி பாராட்டுகிறேன். அதன் பிரதி ஒன்று எங்கள் தமிழ்ப் புத்தக சாலையில் இருக்கிறது. அதைப் படித்து முடிக்க முயன்றேன்.

நானும் எவ்வளவோ திட்டம் போடுகிறேன்; ஆனுல் நீங்கள் இளைஞர்; நான் கிழவன்!

''ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல''

நான் மிகவும் அசௌக்கியமாயிருந்தேன்; ஆயினும் இன்னும் ஏதேனும் செய்யலாமென்று நம்பியிருக்கிறேன்....

உங்கள் பதிப்பு, திருத்தமாகவும் பூரணமாகவும் இருக்கிறது. பழந்தமிழ் நூல்களெல்லாம் புதுத் தமிழர்களுக்கு விளங்கும்படியாக செய்ய வேண்டும். அதற்கு வழிசெய்யுங்கள்...''

இக்கடிதத்தில் திருக்குறட் செய்யுளைத் தமிழிலே எழுதியிருந்தார். அவர் எழுத்துக்களிலே நடுக்கமும் வார்த்தைகளில் தேக அசௌக்கியத்தைக் காட்டும் குறிப்பும் இருந்தன. 'ஒருபொழுதும் வாழ்வதறியார்' என்ற அருமைத் திருக்குறளை அவர் எழுதுகையில் அவரது மனநிலை எப்படி இருந்திருக்குமென்று யோசித்துப் பார்த்தேன். எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று ஆசையோடு உழைத்து வரும்போது, இடையிலே வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டால் என் செய்வதென்ற பயம் அவர் நெஞ்சில் இருப்பதை அக் குறள் வெளிப்படுத்தியது. அவர் இன்னும் பல வருஷங்கள் வாழ வேண்டுமென்று வாழ்த்தினேன்.

நல்ல வேளையாக அவரது தேக அசௌக்கியம் மாறியது. முதுமை தளர்ச்சியிருந்தாலும் தமிழாசை அவர் உடம்பில் ஒரு புதிய முறுக்கை ஏற்றியிருக்க வேண்டும். 1896-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்தில் அவர் மீட்டும் எனக்குக் கடிதம் எழுதினர்.

3—1—1896

''நான் நெடுங்காலம் கடிதம் எழுதாமல் தாமதம் செய்து விட்டேன். மன்னிக்க வேண்டும். தங்கள் அற்புதமான பதிப்புக்களாகிய புறநானூறு, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் இரண்டையும் எளிதிற் படித்து இன்புற்று வருகிறேன். அவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று அழகாக விளக்குகின்றன.

பாரி, அவன் மகளிர், கபிலர், கோப்பெருஞ் சோழன், பிசிராந்தையார், பொத்தியார் முதலியவர்களைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்னும் கர்ண பரம்பரைச் செய்திகள் வேண்டும். 115 முதல் 120 வரையில் உள்ள பாடல்கள் உள்ளங் கவர்வன.........தங்களுக்கு நாலடி

யாரின் பிரதி ஒன்று அனுப்பச் சொன்னேன். ஆக்ஸ்போர்டிலிருந்து கிடைத்ததா?......புது வருஷ வாழ்த்துக்கூறுகிறேன்.''

அவர் அனுப்பச் செய்த நாலடியார் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் எவ்வளவு ஊக்கத்தோடும் ஆவலோடும் தமிழ் நூல்களை ஆழ்ந்து படிப்பவரென்பதை இக் கடிதத்திலிருந்து உணர்ந்து கொண்டேன். எந்த விஷயத்தையும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், தெரிந்ததைப் பிறருக்கு விளங்கும்படி வெளியிட வேண்டுமென்ற அவர் கொள்கை எனக்கு மிகவும் உவப்பாக இருந்தது.

பாரிஸ் நகரத்தில் இருந்த ஜூலியன் வின்ஸோனது தமிழன்பையும் ஆக்ஸ்போர்ட்டில் இருந்த போப்பினுடைய தமிழன்பையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முறையில் சிறப்புடையதாக இருந்தது. இருவரிடத்தும் விடா முயற்சியும் மேற்கொண்ட காரியத்தில் ஆழ்ந்த அன்பும் இருந்தன. நம் நாட்டினரிடத்தில் இக் குணங்கள் இல்லாமையால் சோம்பலுக்காளாகி வாழ்நாளை வீணே கழிக்கின்றனரே என்றெண்ணி வருந்தினேன்.

போப் துரை மேலும் மேலும் பல கடிதங்கள் எழுதினார். புறநானூற்றிலிருந்தும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலிருந்தும் பல அரிய செய்யுட்களைத் தெரிந்தெடுத்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். ஒவ்வொரு வருஷ ஆரம்பத்திலும் அத்தகைய மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றை வாழ்த்துடன் எனக்கு அனுப்பி வந்தார்.

இத்தகைய உண்மை உழைப்பாளிகளுடைய நட்பினால் தமிழ்ப் பணியில் என் மனம் ஊற்றம் அடையலாயிற்று. மணிமேகலை ஆராய்ச்சி நடைபெற்று வந்தது.

மணிமேகலையை விரைவில் அச்சுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டு உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வந்தேன். மிதிலைப்பட்டியில் கிடைத்த பிரதிதான் எனக்குப் பெருந்துணையாக இருந்தது.

மணிமேகலையின் மூலம் மாத்திரம் 1891-ஆம் வருஷம் திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையால் அச்சிடப் பெற்றது. பொருள் வரையறை செய்து கொள்ளாமலே பல இடங்களில் ஏட்டில் உள்ள பாடங்களை அவர் அமைத்திருந்தார். அந்தப் பிரதியைக் கொண்டு நூற் பொருளை நன்கு அறிதல் சிரமமாகவே இருக்கும்.

அப்பதிப்பு வெளிவந்து ஏழு வருஷங்கள் ஆயினமையின் நான் செய்த ஆராய்ச்சியின் பயனாகப்பலவகைக்குறிப்புகளுடன் மணிமேகலையை வெளியிடுவதில் பிழையொன்றும் இல்லை என்று கருதினேன். அன்பர்கள் பலர் மணிமேகலை முழுவதற்கும் உரை எழுதி வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று கூறினர். பழந்தமிழ் நூல்களைத் தெளிவு படுத்த வேண்டுமென்று போப் துரை எழுதிய கடிதங்களும் எனக்குத் தூண்டுகோலாயின. பதவுரையின்றேனும் குறிப்புரையாக எழுதிமுடிக்கலாமென்று தொடங்கிப் பெரும்பாலும் எழுதி நிறைவேற்றினேன். சமயக் கணக்கர் தந்திறம் கேட்ட காதையென்னும் பகுதியில் பிற சமய இலக்கணங்கள் வருகின்றன. தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்ட காதை என்னும் பகுதியில் பௌத்த மதத்தினர் கூறும் அளவையிலக்கணம் முதலியன உள்ளன. இவ்விரண்டிற்கும் குறிப்புரை எழுதுவது எளிதென்று தோன்றவில்லை. வட மொழித் தர்க்க சாஸ்திரங்களிற் பாரங்கதராக விளங்கிய குறிச்சி மகாமகோபாத்தியாய ரங்காசாரியரிடம் போய்க் கேட்டேன். முன்னதில் உள்ள விஷயங்களை அவர் விளக்கினார். ஆனால் பின்னதில் உள்ள விஷயங்களை அவரால் விளக்க இயலவில்லை; ''இந்த முறை உள்ள பழைய நூல்கள் இக்காலத்து வழங்கவில்லை. இது பிராசீன தர்க்கம்'' என்று சொல்லிவிட்டார்.

மற்றவற்றிற்கெல்லாம் ஒரு வகையாகக் குறிப்புரை எழுதிவிட்டு அளவையிலக்கணம் வரும் பகுதியைப் பல முறை வித்துவான்களுடைய முன்னிலையில் பரிசோதித்து

இயன்ற வரையில் சுத்த பாடங்களென்று தோற்றியவற்றைத் தெரிந்து எழுதிக் கொண்டேன். பாட பேதங்களை அங்கங்கே அடிக்குறிப்பில் அமைத்தேன்.

எல்லாம் சித்தமானவுடன் மணிமேகலையை எடுத்துக் கொண்டு சென்னை சென்று வெ. நா. ஜுபிலி அச்சுக் கூடத்தில் 5—6—1896 அன்று அச்சுக்குக் கொடுத்தேன்.

அடிக்குறிப்பில் நான் எழுதிய குறிப்புரையோடு, புத்தகம் அச்சாகத் தொடங்கியது. முதல் பாரத்தைப் பார்த்து உத்தரவுகொடுத்தபோது என் உள்ளத்தில் இருந்த உவகைப் பெருக்கை இறைவனே உணர்வான். 'இந்த நூலையும் நாம் பதிப்பிப்போமா!' என்று அலந்திருந்தவனுதலின் அதற்கு ஓர் உருவம் ஏற்பட்டதைப் பார்த்து என் உள்ளமும் உடலும் பூரித்தன.

58. நான் பெற்ற பட்டம்

மணிமேகலையின் பதிப்பு நடக்கையில் அந் நூலுக்கு அங்கமாக மணிமேகலையின் வரலாற்றைச் சேர்க்க எண்ணி அவ்வாறே கதைச் சுருக்கத்தை எழுதி முடித்தேன். பௌத்த சமய சம்பந்தமான செய்திகள் இந்நாட்டில் வழங்காமையால் அவற்றை மணிமேகலையின் குறிப்புரையில் அங்கங்கே விளக்கியுள்ளேன். ஆனாலும் தொடர்ச்சியாக அந்த மதக் கொள்கைகளைத் தனியே எழுதி நூலுக்கு அங்கமாகச் சேர்த்தால் படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருக்குமென்பது என் கருத்து. மளூர் ரங்காசாரியரோடு மணிமேகலையைப் பற்றிப் பேசி விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்ட காலங்களிலெல்லாம் அவர் கூறுவனவற்றைத் தனியே குறித்து வைத்துக் கொண்டேன். பௌத்த மத சம்பந்தமாக ஆங்கிலத்தில் உள்ள நூற்பகுதிகள் சிலவற்றைச் சில அன்பர்களைக் கொண்டு தமிழில் மொழிபெயர்த்தும் வைத்துக் கொண்டேன்.

புத்தர், பௌத்த தருமம், பௌத்த சங்கம் என்னும் மூன்றையும் பௌத்தர்கள் மும்மணிகள் என்று வழங்குதல் மரபு. என்னிடம் இருந்த குறிப்புக்களின் உதவியால் அம்மும்மணிகளைப் பற்றிய வரலாறுகளை எழுதத்தொடங்கினேன். ரங்காசாரியர் கும்பகோணத்தில் இருந்த காலத்தில் நான் எழுதியவற்றை அவ்வப்போது அவரிடம் படித்துக் காட்டிச் செப்பம் செய்து கொண்டேன், மாற்றலாகி அவர் சென்னைக்குச் சென்ற பிறகு நான் சென்னைக்கு வரும்போதெல்லாம் அதுகாறும் எழுதியவற்றைப் படித்துக் காட்டுவேன். இடையிடையே தமிழ்ச் செய்யுட்களை நான் அமைத்திருத்தலைக் கண்டு அவர் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து பாராட்டுவார்.

1897-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் மகாமகம் நடந்தது. அப்போது கும்பகோணத்தில் கூடிய கூட்டம் கணக்கில் அடங்காது. திருவாவடுதுறை ஆதீனகர்த்தராக விளங்கிய அம்பலவாண தேசிகர் தம்முடைய பரிவாரங்களுடன் கும்பகோணம் பேட்டைத்தெருவில் உள்ள மடத்தில் விஜயம் செய்திருந்தார். பல இடங்களிலிருந்தும் பிரபுக்களும் வித்துவான்களும் வந்து கூடினர்.

அப்போது தினந்தோறும் அம்பலவாண தேசிகருடைய முன்னிலையில் வித்துவான்களுடைய உபந்நியாசங்களும் சல்லாபங்களும் நடைபெற்றன. ஒருநாள் மிகச் சிறந்த வித்துவான்களைப் பூசித்து உத்தம சம்பாவனை செய்வதாக ஏற்பாடாகியிருந்தது. அம்பலவாண தேசிகர் ஆறு ஆசனங்களைப் போடச் சொல்லிப் பிரசித்தமான சம்ஸ்கிருத வித்துவான்கள் ஐவரை ஐந்து ஆசனங்களில் அமரச் செய்தார். அவர்கள் அமர்ந்த பிறகு என்னை நோக்கி, ''அந்த ஆசனத்தில் இருக்க வேண்டும்'' என்று ஆறுவது ஆசனத்தைக் காட்டினுர். எனக்குத் துணுக்கென்றது. வாழ்நாள் முழுவதும் சாஸ்திரப் பயிற்சியிலே ஈடுபட்டு எழுத்தெண்ணிப் படித்துத் தாம் கற்ற வித்

தைக்கே ஒளியை உண்டாக்கிய அந்தப் பெரியவர்கள் எங்கே? நான் எங்கே? நான் யோசனை செய்து நிற்பதை அறிந்த தேசிகர், ''என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? அப்படியே இருக்க வேண்டும்'' என்றார். ''இவர்களுக்குச் சமானமாக இருக்க எனக்குத் தகுதி இல்லையே!'' என்றேன். தேசிகர் ''தகுதி உண்டென்பதை இந்த உலகம் அறியும். இவர்களைப் போன்ற மகா வித்துவான்கள் இந்த நாட்டில் தேடிப் பார்த்தால் ஒருவேளை கிடைத்தாலும் கிடைப்பார்கள். தங்களைப் போல ஒருவர் அகப்படுவது அரிது'' என்று அன்பொழுகக் கூறி வற்புறுத்தவே, அந்த மகா மேதாவிகளுடைய வரிசையிலே பணிவோடு அமர்ந்தேன். இரட்டைச் சால்வையும் சம்மானமும் பெற்றேன். மணிமேகலையில் மேற்கொண்ட உழைப்பே அந்தப் பெருமைக்குக் காரணமென்று நான் எண்ணி இறைவன் திருவருளை வாழ்த்தினேன்.

மணிமேகலை மூலமும் அரும்பதவுரை முதலியனவும் 1898-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதத்தில் அச்சிடப் பெற்று நிறைவேறின. முகவுரையும், புத்த சரித்திரம், பௌத்த தருமம், பௌத்த சங்கம், மணிமேகலைக் கதைச் சுருக்கம் என்பவையும் முதலில் சேர்க்கப் பெற்றன.

புத்தகம் வெளி வந்து உலாவியபோது எனக்கு கிடைத்த பாராட்டுகள் பல. 59 தமிழ் நூல்களிலிருந்தும் 29 வடமொழி நூல்களிலிருந்தும் மேற்கோள்களை என் குறிப்புரையில் காட்டியிருந்தேன். இவற்றையன்றி, தமிழ் வடமொழி நூல்களின் உரையாசிரியர்கள் வாக்கிலிருந்து பல செய்திகளை அங்கங்கே கொடுத்தேன். அந்த நூல்களைப் பற்றியும் உரையாசிரியர்களைப் பற்றியும் நான் அறிந்துகொண்ட செய்திகள் யாவும் 'அரும் பதவுரையில் அடங்கியவை' என்னும் பகுதியில் உள்ளன. புறத்திரட்டினால் தெரிந்த குண்டலகேசிச் செய்யுட்கள் சிலவற்றை அந்நூலைப் பற்றிச் சொல்லும் இடத்தில் சேர்த்திருந்தேன்.

அப் பகுதியைக் கண்ட அன்பர்கள், ''இங்கிலீஷில் 'என்ஸைக்ளோபீடியா' என்று ஒரு வகை அகராதி உள்ளது. அதைப் போல இருக்கிறது இது. இந்த மாதிரி நீங்கள் ஒவ்வொரு நூலுக்கும் எழுதினால் கடைசியில் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரு புத்தகமாகப் போட்டுவிடலாம்'' என்றார்கள். அத்தகைய பொருள் விளக்க அகராதி தமிழில் வேண்டுமென்ற ஆவல் இயல்பாகவே எனக்கு உண்டு. அவ்வன்பர்கள் கூறிய பிறகு அந்த ஆவல் அதிகரித்தது.

முதல் முதலாக நான் உரை எழுதிய நூல் மணிமேகலை. எனது உரை எளிய நடையில் அமைந்தமை பற்றிப் பலர் பாராட்டினர். பல விஷயங்களை விளக்குகின்றதென்று பலர் புகழ்ந்தனர்.

இப்படி நாள்தோறும் மணிமேகலை புகுவித்த மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் கடிதங்களும் வார்த்தைகளும் என்பால் வந்துகொண்டே இருந்தன. 1899-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 7-ஆம் தேதி வெளிவந்த 'விவேகதிவாகரன்' என்னும் ஒரு பத்திரிகையில் 'ஆனந்தன்' என்ற புனை பெயரோடு ஓரன்பர் 'பௌத்த சமயப் பிரபந்தப் பிரவர்த்தனாசாரியர்' என்ற தலைப்பிட்டு ஒரு கட்டுரை எழுதினார். தலைப்பைப் பார்த்தவுடன் பௌத்த சமய ஆசிரியர் ஒருவரைப் பற்றியது போலும் என்ற ஆவலோடு படிக்கத் தொடங்கினேன். ஆனால் விஷயம் என்னைப் பற்றியதாக இருந்தது.

''கும்பகோணம் காலேஜில் தமிழ்ப் பண்டிதரான உத்தமதானபுரம் சாமிநாதையரவர்கள் தனது கால முழுவதும் சங்கத்து நூல்களின் ஆராய்ச்சியினையே செய்து அதிபுராதன அரிய பௌத்த சமயப் பிரபல கிரந்தங்களான சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலையாதி யச்சிட்டுத் தமிழ் நாடு முழுவதும் பரவச் செய்து அவர் படைத்த கீர்த்தி எத்தகையராலும் கொண்டாடத் தக்கதேயாம். ஐயரவர்கள் காலமெல்லாம் பௌத்த சமய நூல்களின்

கையெழுத்துப் பிரதிகளைத் தேச தேசமாய், நாடு நாடாய், ஊரூராய், கிராமங் கிராமமாய், வீதி வீதியாய், வீடு வீடாய்ச் சென்று சம்பாதிப்பதிலும், அகப்பட்ட நூல்களைப் பரி சோதிப்பதிலும்,அவற்றிற்கு அரும்பதவுரை எழுதுவதிலும் அவற்றிலுள்ள பௌத்த சமய ஆசாரியர்களின் சரித்திரங் களைத் தெரிந்து கொள்வதிலும், அவர்கள் மரபறிவதிலும் அவரெடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும், கழித்த காலமும், அடைந்த வருத்தமும் அளவு படுவனவல்ல. பௌத்த சமய ஆராய்ச்சிலேயே எந்நாளும் அவர் மனம் நாடிக்கொண்டி ருக்கும். அவர் இருக்கும்போதும் நடக்கும்போதும் சந்தி யாவந்தனம் புரியும்போதும் சிவபூஜை செய்யும்போதும் தூங்கும்போதும் பௌத்த சமய சிந்தனையே யன்றி வேறு கிடையாது. இங்ஙனம் இலையேல் இத்தகைய அரிய கிரந் தங்களை வெளிப்படுத்தல் முடியாது. இவ்வுண்மை அவர் அச் சிட்ட நூல்களின் முகவுரைகளிற் காணலாம். புத்தர் பிரா மணர் கொள்கைக்கு விரோதஞ் செய்தாரில்லை யெனப் பல ஐரோப்பியர்களின் அபிப்பிராயங்களை எடுத்தெழுதி யிருக் கிறார். புத்தர் ஈசன் உண்டென்றாவது ஆன்மாக்கள் உண் டென்றாவது விளங்கக் கூறாமையினாலேயே திருஞான சம் பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் முதலியோர் மறுத்துரைத்தாரே யன்றி வேறு காரணமில்லையென்று காட்டியிருக்கின்றார்.

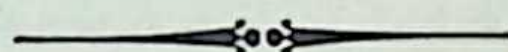
''பௌத்த நூலின் கடைப் பக்கத்திலே சில தேவாரங் களையும் அச்சிட்டனர். ஜன்மாந்தர புண்யத்தினாலேயே இவ்வாராய்ச்சி ஐயரவர்கட்குச் சித்தித்திருக்கும் போலும். என்னை? உயிர் உடம்பினீங்குங் காலத்து அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது அஃது அதுவாய்த் தோன்று மென்பது எந்நூல்களுக்கும் ஒத்த துணிபாதலின், இவ் வுண்மை, 'மன்னுயிர் தாங்குங் கருத்தோடு ஆவயிற் றுதித்தனன்' என்று கூறிய மணிமேகலை பாத்திர மரபு கூறிய காதையினும் 358-ஆம் திருக்குறளுக்குப் பரி மேலழகர் எழுதிய விசேட வுரையானும் காணலாம்.

பௌத்த சமய நூல்கள் ஆராய்ச்சி செய்பவர் இவரைக் காட்டிலும் வேறு இக்காலத்தில் அகப்படுவது அருமை. ஆதலின் பல தேயங்களிலும் உள்ள பௌத்த சமயர்கள் இவர்பால் நன்றி பாராட்டித் தங்கள் சமயத்துக் கேற்ற ஒரு பெரும் பட்டப் பெயர் இவருக்குச் சூட்டி அன்பு பாராட்டு வார்களென நம்புகின்றனம். அங்ஙனம் செய்யாரேல் அவர்கள் செய்ந்நன்றி கொன்றவரே யாவர். ஐயரவர்களின் முயற்சியின் பலனாக அடுத்த ஜன்மத்தில் ஐயர் புத்த குருவாக விளங்கினும் விளங்குவர். அங்ஙனமே பௌத்த சமய போதிநாதன் ஐயரவர்கட்கு அருள் புரிவாரென்பது நிச்சயம்.''

என்பால் இவ்வளவு மதிப்புடைய அவ்வன்பருடைய கட்டுரையைக் கண்டு நான் நகைத்தேன். அவருடைய துதி நிந்தை எனக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கவில்லை. சிந்தாமணி முதலியவற்றையும் பௌத்த நூல்களின் வரிசையிலே சேர்க்கும் இந்த ஆனந்தருக்குத் தமிழ் நூல்களில் எவ்வளவு அன்பு உண்டென்பதை நானா சொல்லவேண்டும்?

என்னுடைய அன்பர்கள் இதைக் கண்டு சிரித்தார்கள். **'பௌத்த சமயப் பிரபந்தப் பிரவர்த்தனாசாரியர்'** என்று எதிர் பாராமல் எனக்குக் கிடைத்த அப்பட்டத்தை நான் பெட்டியில் வைத்துப் போற்றி வந்தேன். வெளியிடும் சந்தர்ப்பம் இப்போதுதான் வாய்த்தது. முன்னே சிந்தாமணி பதிப்பித்த காலத்தில் ஒரு ஜைனப் பெண்மணி என்னை, 'பவ்ய ஜீவன்' என்று அன்போடு அழைத்ததனால் நான் ஜைனனாகவில்லை. இப்போது இவர் குறிப்பாகப் புத்த சமய குருவென்றதால் நான் பௌத்தனாகவில்லை.

மேலே ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப் பத்து, அகநானூறு, பெருங்கதை என்பவற்றில் என் கருத்தைச் செலுத்தலானேன்.

சிறப்புப் பெயர் அகராதி

KOVILOOR
MADALAYAM

